

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

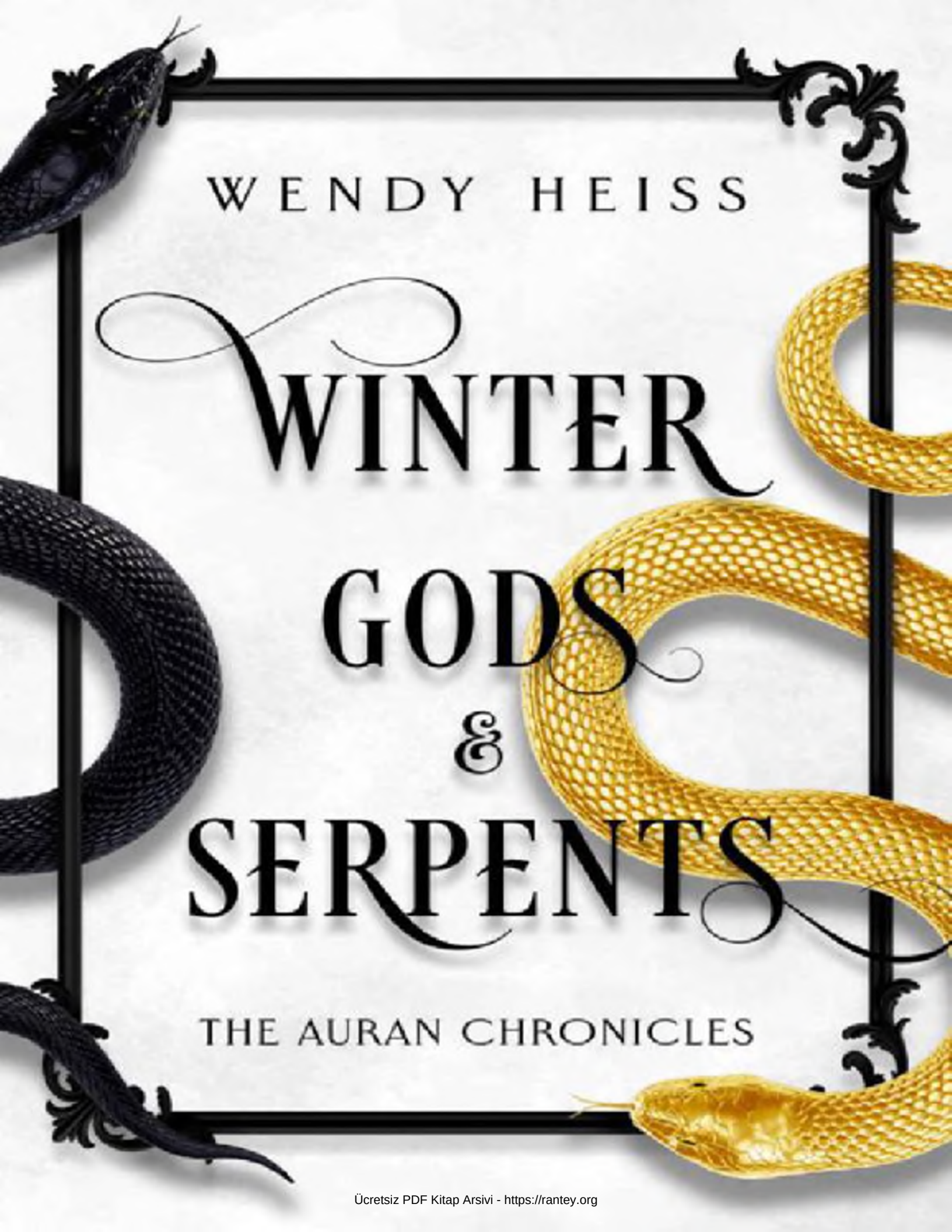
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WENDY HEISS

WINTER
GODS
&
SERPENTS

THE AURAN CHRONICLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WINTER
GODS
&
SERPENTS

THE AURAN CHRONICLES

WENDY HEISS

İÇİNDEKİLER

[Tetikleyici Uyarılar: Yazardan Bir Not The
Aura
The Spirtuals](#)

[Bölüm I](#)

Kabus

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm II](#)

Ateş rüyası

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm III](#)

Gündüz Rüyası

[Bölüm 24 Bölüm](#)

[25](#)

Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35

[Bölüm IV](#)

[Lucid Rüya](#)

Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40
Bölüm	41

[Bölüm V](#)

[Uyanık](#)

Bölüm	42
Bölüm	43
Bölüm	44
Bölüm	45

[Bonus Sahne](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür Sözlük](#)

-

Copyright © 2021 Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

İzin talepleri için yazara yazınız.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

ASIN: B09BMF4VWF

Heiss Yayıncılık

Kitap üstü İllüstratör: Fantastik Mürekkep

Editör: Lizzy Heiss

Satır düzenleme:

proofreadbook.com Harita

illüstratörü: BMR Williams eARC

formatlayıcı: BookMoods

e-Kitap biçimlendiricisi: Cruel Ink Editing & Design'dan Victoria Ellis

Ciltsiz kitap formatlayıcısı: Cruel Ink Editing & Design'dan Victoria

Ellis www.wendyheissauthor.com

TETİKLEYİCİ UYARILAR: YAZARDAN BİR NOT

Bu kitap tetikleyici uyarılar gerektiren temalar
içermektedir:

Kan, ölüm, cinayet, kaba dil, işkence, kendine zarar
verme, şiddet, duygusal ve fiziksel istismar, sevilen
birinin kaybı, panik atak ve TSSB tasviri, kölelikten
bahsedilmesi, kırbaqlama, yara izleri, tecavüzden
bahsedilmesi (sahne veya açık
açıklamalar)

Bu sizin için, çok fazla hissedenler, hiçbir şey hissetmeyenler ve bir şeyler hissetmek isteyenler için.

Not: Anne, yirmi dört yaşındayım ve kuşlar ve arılar hakkında bilgim var, ancak bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm.

Aura

Binlerce yıl önce, Ithicea'nın sekiz baş tanrısı Numen diyarına indi. İnsan topraklarını beğenerek, diyara kendi güçlerinden armağanlar ve kutsamalar bahsettiler. Kutsadıkları arasında Aura-insanlar vardı; tanrı benzeri büyüyle örtülü, gerçek inananlar ve tanrılar tarafından saf kabul edilen gerçek kalplere sahip insanlar.

Elementaller

~

Güneş Tarikatı

Güneş ve şifa tanrıçası Cyra tarafından kutsanmış aura.

Parlama

Medi şifacı

Magi şifacı

Bruma Kasti

Kış, savaş ve bilgelik tanrısı Krig tarafından kutsanmış aura.

Verglaser

Gökyüzü ve Hava

Düzeni

Gökyüzü, gök gürültüsü ve bulutların tanrısı Nubil tarafından kutsanmış aura Zephyr

Nimbus

Elding

Yaşam ve Toprak

Düzeni

Toprak ve yeniden doğuş tanrıçası Plantae tarafından kutsanmış aura

Senchi

Shinze

Spiritüeller

~

Karanlık Düzen

Ay, karanlık, gölgeler ve empati tanrıçası Henah
tarafından kutsanmış aura

Umbra

Empath

Obscur

Ateş Düzeni

Ateş ve gerçek tanrısı Adan tarafından kutsanmış aura
Scarlet

Zanaatkar siparişi

Büyü, öteki dünya ve ruhlar tanrısı Celesteel tarafından
kutsanmış, Aura'dan farklı büyü kullanıcıları
Karanlık zanaatkar

NUITIENGAR + fl

BÖLÜM I

KABUS

BÖLÜM 1

Patience is the virtue of the dead. Nabzım şakaklarımda sinir bozucu bir şekilde atarak gerçekten hayatta olduğumu ve bu görevin bana uygun olmadığını kanıtlıyordu.

Sıkılmış nefeslerimin hızıyla ayağımı boş odanın kırık ahşap zeminine sabırsızca vurdum. Bir şey yankılandı. Ayağımın mı yoksa kalbimin mi attığını anlayamıyordum ama konsantre olamayacağım kadar yüksek bir sestti. Birini nasıl kırarsınız? Kan ve çeliğin yolunu öğrenmiştim, ama bazıları zehirle çalışır ve pullarla giyinir.

Sadece eski kırık duvarlar arasındaki küçük çatlakların aydınlattığı içi boş karanlık oda, düzensiz nefesler ve ışık ışınları arasında parıldayan altın tozuyla doluydu. İçeriye sonbahar kokusu sinmişti, hava kestane ve baca dumanı tadındaydı-melankolik.

Onu öldürmeyin. Arkadaşımın emri açıktı ama ben genelde itaat eden biri miydim? Önümdeki adam yorgunluktan vücudunu öne doğru atmış, oturmuş ve yarısı kırık tahta bir sandalyeye bağlanmıştı. Kısa sarı saçları kana bulanmış, mavi gözleri korkudan bir örtüyle kaplanmış ve mor morluklarla çevrelenmişti. Mavi üniforması, kuru kızıl sıvının çoğunu yamalaması ve rengini bozması nedeniyle neredeyse siyaha dönmüştü. Isjord'un kurt armasından eser kalmamıştı.

Onu bağıladığımdan beri bana sadece doymak bilmez bir öfkeyle bakıyordu, sanki onun tutsağıymışım gibi tereddütsüz. Yüz hatları gerildi, kızardı ve bir mücadele iniltisi çıkardı.

"İşe yaramayacak," dedim odanın etrafındaki zanaatkâr halesini işaret ederek. "Büyünüz bu duvarların içinde etkisiz hale gelir." Adam bir Aura'ydı. Tanrısal büyüyle örtülmüş bir insan. Bu özel kişi bir buz Aura'sı, elemental büyü kullanıcısı, bir Verglaser'dı.

Karşısına oturdum. "Sınırlarınızdan oldukça uzakta, dağlardaki canavarları duymadınız mı?"

Önüme tükürdü, ağzı hırıltıya dönüşmüştü. "Orada bulduğumuz tek canavar sendin prenses. Baban seni öğrenene kadar bekle, çok memnun olacak." Çok memnun olacaktı. Ne de olsa beni bu hale o getirmişti.

Ona bir parmağımlı salladım. "Yapmayacak, tüm yoldaşlarınız kavurucu ölümlerde öldü. Buzdan sert olmadığınızın canlı kanıtı, eridiğiniz oluyor, hatta hoş bir şekilde. Ve lütfen, bu yüze sahip hiç kimse canavar olamaz," dedim eğilip kirpiklerimi kırıştıtırarak.

Sandalyesinde sallandı, bağıını çekıştirdi. "Sen bir psikopatsın."

"Bunu bir kusur değıl bir atıf olarak görüyorum, ama sabrı çok zayıf biriyim. Myrdur'da ne işin vardı?" Dönüp durma isteğımi kaybetmiş bir halde sertçe sordum.

Isjordian askerleri on yıllardır Olympian'ın yıkılmış krallığına bu kadar yaklaşmamıştı. Yıkımlarını gerçekleştiren el olduklarından beri. Draugr gecesi. Eudemonlar gibi, Isjordialılar da gecenin ve gölgelerin perdeleri arasından, Kasım ayının sonbahar rüzgârından ve barışın sessizliğinden geçerek Olympia'nın içinde tepeden tırnağına silahlanmışlardı. Olimposlular, prenseslerinin Isjordian kralıyla, yani annemle evlenmesiyle nihayet bir barış anlaşması imzaladıkları günün erken saatlerinde kurulan korumanın etkisi altında hazırlıksız bir şekilde dinlenirken, toprakları yakıp yıkmış ve katliam yapmışlardı.

"Seni arıyorum," diye açıkladı asker.

"Bu canım çok kötü bir yalan, babam nerede olacağımı biliyor ve burası kesinlikle Volant dağlarının mağaraları ya da Myrdur harabeleri değil. Ben orada yuva yapacak kör bir yarasa değilim." Biliyordu, bilmekten de öte - babam sürgünümü nerede yaşayacağımı seçmişti, tam da son on iki yıldır bulunduğum yerde.

Asker sözlerimden sonra sessiz kaldı, çenesi öfkeyle titrerken gözleri bana hançer gibi saplandı. Onun kafasında muhtemelen kanıyordum ama artık damarlarımda kan yoktu, sadece öfke ve nefret vardı. Siyah akacaktım.

"Toprakları işgal etmek mi istiyor? Sonunda lekelediği insanların ruhlarıyla yüzleşecek cesareti topluyor mu?"

Bana cevap vermeden sadece başını sallayarak güldü.

Parmaklarımı şıklattım ve öne doğru eğildim. "Isjord'un altını mı bitti? Buraya maden çıkarmaya mı geliyorsunuz?"

"Altına ihtiyacımız yok; o bize geliyor."

Ah evet, o meşhur slogan. "Bir şey arıyorsun," dedim ve dikkati ifadesiz bir şekilde yere düştü. "İlginç, dağlarda ne kaybettin asker? Ruhların bu topraklarda kovalayanları ve arayanları avladığının farkında değil misin? Onların öfkesini çekecek kadar çaresiz misin?" Myrdur lanetliydi, huzursuz ruhların üzerinde dolaşıyor ve onların dinlenme yerlerini rahatsız etmeye cüret eden herkesi avlıyordu, kimsenin buna bir çaresi yoktu. Onları yok ettikten sonra bu topraklara dokunmamış olan babamın da yoktu.

"Önümüzde diz çöküyorlar - onların ölümü, bizim büyüklüğümüz karşısında hala diz çöküyorlar."

Ayağa kalkarak hançeri kalçamdan çıkardım. Bana kaba davranmak bir şeydi, onlar yüzünden ölmüş olan atalarım kaba davranmak ise affedilemezdi. Askerin gözleri büyüdü ve sandalyenin üzerinde gergin bir şekilde kaymaya başladı. Uzun bakışlarımı karşılamak için arkasına yaslanırken ayakları kurtulmaya çalışarak kıpırdandı. Yumuşakça

hançerimi yüzünün etinde gezdirdim ve titremeye başladı.

"Madem bu kadar korkuyorsun, sırlarını da ver bari," diye alay ettim, soğuk süslü çeliği parmaklarımın arasından geçirerek.

Yüz hatları meydan okurcasına gerginleşti. "Nasıl olsa beni bağışlamayacaksınız, bu yüzden onları ölümümle birlikte taşıyacağım."

Kaşlarım kalktı. "Demek bir sır var." Hançeri yanağına bir çizgi halinde sapladım ve acı ve ıstırap dolu çığlıklar attı. Ayaklarımın altında kırmızı bir akıntı birikti. "Bu âlemde iki ölüm var, biri canını yakacak, diğeri ise gerçekten ama gerçekten canını yakacak. Akıllıca seçin. Gerçi ben en iyi eğlence için ikinciye tercih ederim," diye tehdit ettim ve bıçağı bir kez daha saplayarak başka bir yara daha açtım.

Arkamdaki kapı gürültüyle açılarak araya girdi. "Kar, tanrılar ve cennetler. Canlı, ona canlı ihtiyacımız var. Henüz ona elini süremezsin." Arkadaşımın güçlü ve sinirli sesi arkamdan seslendi.

Elimdeki hançeri kaparak yaklaşan uzun boylu, cilalı figüre döndüm ve onu tekrar kalçama sapladım.

"Sadece birazcık."

"Senin küçük ölülerinin çok ölü olduğunu biliyorum" diye alay etti.

"Ve ona sadece birazcık canlı ihtiyacımız var."

"Aslında çok fazla." Beni dışarı çekti, güçlü ışık görüşümü bulanıklaştırdı, o karanlık odada çok uzun süre kalmıştım.

Gerginlik yüzündeki ve vücudundaki tüm kasları gerdi, zümrüt bakışları endişeyle karardı. "Filosunun geri kalanını harabelerin yanında bulduk, bildiklerini korumaya çok hevesliydim. Birini bile yakalayamadan kendi boğazlarını kestiler. Eğer bir şey öğrenmek istiyorsak, bunu onun aracılığıyla yapmamız gerekecek." Cai öfke gösterilerine yatkın değildi, sakın tavırlarıyla tanınırdı, ama ben

yıkımla birlikte okuyun. Tekrar gelmişlerdi, en güçlü halkın topraklarını, onun halkını, bizim halkımızı kirletmek için.

İçimi çektim ve ona döndüm. "Isjordanlar asla konuşmazlar, onların kutsamalarına teşekkür etmek gerekir." Onlar savaşın, taktiklerin, zekânın ve entrikaların insanlarıydı ama en önemlisi Tanrı vergisi güçlü bir onurun insanlarıydılar. Onlar için ölüm ihanetten daha iyiydi.

"Senin için gelmiş olabilirler," dedi gönülsüzce, bakışlarımı kaçırarak.

"Tam olarak nerede olduğumu biliyor, resmi olarak benim için gelirdi. Ben hâlâ bir kraliyet mensubuyum." Unvan olarak, zırh olarak bir canavar, gerçekte bir insan kadın ve babamın gözünde hâlâ bir piyon.

Cai, Volant dağlarının, Myrdur'un, düşmüş toprakların arkasına şaşkın bir bakış fırlattı, tepede toplanan kara bulutlara ve onları çevreleyen yoğun sise bakarak görünürde hiçbir şeyin görünmemesine izin verdi. Kehanetlerden oluşan bir örtü. "Buraya tekrar girmesi için hiçbir şey kalmadı. Buralar kimsenin olmadığı topraklar, mezarlıklar. Kimse sahip çıkmadı. Onları yok eden kişi bile."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu ve uzun kaya devlerine temkinli bir bakış fırlattım. Gardiyanım buna altıncı his derdi; Cai ise paranoya ama bu sefer ona teslim olmuştu. Sis bana seslendi, adımları fısıldayan bir uyarı. Ve bana baktığını gördüm; havayı, karayı ve denizi sarmış olan o kara dehşet bulutu. Bir kokusu vardı. Zehir, metal ve korku gibi acı ve keskin.

"Sahip olamayacağı toprak yok, aradığı güç. Burada bulabileceğini düşündüğü her neyse, öğrenmek istiyorum. Ölümlerden bile güç toplayabilir, gardımızı düşürmeyelim," diye uyardım.

İkimizin de ağır iç çekişlerinin ardından acı anılar ve korkular düşüncelerime sızarak kanın şakaklarımda davul ritmiyle çarpmasına ve yavaş yavaş havanın ciğerlerimle zorlukla buluşmasına neden oldu. Gönderilmeden önce

Nefes nefese, gözlerim kararmadan, tüm dünyamın döndüğünü ve boşluğa kaydığını görmeden, titreyip acı içinde göğsümü tutarak düşmeden önce; hareket ettim. Bilinçsizce, hızlı adımlarla ormana doğru ilerledim.

"Ben de geliyorum," diye seslendi Cai, adım adım arkasından.

Boğazımdaki tıkanıklığı yuttum. "Hayır, sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." Belki de birkaç dakikadan daha fazlasına. Gündüz kâbuslarım normalde olduğundan daha uzun sürüyordu. Artık kontrol altına alınamaz olduklarını itiraf etmek dehşet vericiydi. Şimdi kafamın düşüncelerimin içinde o kadar derinlere daldığını hissediyordum ki, bir zamanlar kendimi tamamen toparlamam bir günümü almıştı.

"Çabuk dön, yoksa Nia peşine düşecek," diye tekrar seslendi, sesi uzaklarda kayboluyordu.

Ağaçlar etrafımı sardığı anda derin bir nefes aldım ve ayaklarım kendi iradesiyle kiremit rengi orman zemininde koşmaya başladı. Havanın keskinliği ve sürtünmesi neredeyse tenimi sıyrıyor, yüksek ağaçları gezgin ruhlar gibi hareket ettiriyor ve saçlarımı akıntısına karşı çekiyordu. Ayaklarım beni hızlandırdığı anda, etrafım koyu siyah alevlerle sarılırken gözlerim buğulandı, dalların, yaprakların ve havanın arasından sürünerek, aç bir şekilde bana doğru ilerliyordu, tadıma bakmak için, beni yakmak ve yutmak için. Yanık et kokusu ve çığlıklar ağır havayı yırttı, yüz hatlarım bir haykırıyla bükülürken öğürüyor, yalvarıyor ve korkuyordum. Boğucu düşüncelerden ve rahatsız edici anılardan kurtulmak için başımı salladım. O zaman, uzuvlarımın nasıl titrediğini, göğsüm kendi eylemlerimden iğrenirken beni vuran yağlı utanç ve korkuyu hissettim. Bunu tekrar tekrar yaşayacaktım - kendimi kurtarmak için herkesi geride bırakmıştım. Son on iki yıldır bu benim cezamdı ve ben bunu açıkça kabul etmiştim.

Garip karanlık gölgeler her taraftan beni takip etmeye başladı, ağızları aç ve koyu çelik pençeleri kan için, benim kanım için kaşınıyordu. Ağır varlıklarının bana yaklaştığını hissettiğimde omurgamdan bir ürperti geçti, etleri

Bir boşluğun karanlığı, katran gibi etraflarında birikiyordu. Kalbim kemiklerden değil, son on iki yıldır, annemin, kız kardeşimin ve erkek kardeşimin beni kovalayan aynı canavarlar tarafından öldürüldüğü geceden beri hiç durmadan hissettiğim sıcak bir duygu olan korku ve hayal kırıklığından kafeslenmişti, onun, Adriatic kralının liderliğinde. Ünlü Obscur Asteri, gecenin hükümdarı ve benim avcım.

Ormanın kenarı görünür hale geldi, karanlık bir koridorda bir tablo gibi uzanıyordu. Ağaçlar aralandı, birbirine çarpan iki mavi manzara öne çıktı. Ebruli deniz suyu ve süzülen gökyüzü muhteşem bir tabloda birbirine karıştı ve uçurumun önünde durdum, nefesim kesildi ve göğsüm alev alev yandı. Gerçeklik değişmeye başladı, siyah duman ve sis rüzgârlarıyla büküldü. Canavarlar yaklaştıkça önümde uzananları görerek pürüzlü nefesler aldım. Her gün kendimi zorladığım gibi onlara son bir kez bakmak için döndüm. Bir an ruhuma saf bir karanlıkla baktılar, sonra hiçliğe dönüşmeye başladılar. Beni kovalayan ve avlayan korkunç, kötü yaratıklar yoktu, arkamdan bakan canavarlar etten ve kandan olanlardı, onlar insandı, en kötü türlerden biriydi. On iki yıl önceki o geceden beri, bir zamanlar peşimi bırakmayan, ölümümü arzulayan bu yaratıklardan kaçmaya çalışıyordum; suçluluk ve yas duygusunun tüm varlığımı çürütmesinin üzerinden on iki yıl geçmişti. Bir zamanlar fiziksel olan bu canavarlar artık sadece kâbusların kalıntılarıydı. Düşüncelerden oluşan lanetli bir hapishane.

Yanık et kokusu yerini kestane ve tuz kokusuna bırakmıştı, çığlıklar artık sadece hışırdayan yapraklara ve çarpan dalgalara dönüşmüştü. Gerçekliğime dönmenin kısa süreli ivmesine, avuçlarımdan kollarıma doğru yayılan keskin bir acı eşlik etti. Artık kan sızan ve altımdaki solgun yaprakları kıpkırmızı yapan ellerime bakarken metalik tat ve kan kokusu ciğerlerime doldu. Acı - yanlıs tedavi

panik ama geçici bir çare unutmak. Yanlıştı ama bende başka yanlışlar da vardı.

Benim için gelecekti. Babam yakında benim için gelecekti. Karanlığın kalesinde doğduğum için lanetim hep kâbuslarla çevrili olmaktı. Hayatımdaki en büyük karanlık oydu ve tüm kâbuslarımı o yaratmıştı, onun yüzünden tüm kötülükler zincirleme bir şekilde birbirini takip etmişti. Olympia'nın düşüşü, kıtadaki korku ve kargaşa, saldırı, annemin ve kardeşimin ölümü, sürgünüm. En sevdiği insanlar öldükten günler sonra başka bir yabancı ülkeye gönderilen yaşlı bir çocuk, babam için mükemmel bir plan gibi görünüyordu.

İşe yaramaz olan hayatta mı kaldı? Bana hizmet edene kadar gitti, tehlikeden uzakta, bize bir şey getirmeden uzakta, sözleri tam olarak buydu. Tam da her kızın arzuladığı gibi, yetimine karşı böylesine şefkatli. Neredeyse gülünç derecede komik. Çocukken bu sözler aylarca içimi kemirmemiş olsaydı gülerdim. İşe yaramazlığım her gün şükrettiğim şeydi, onun tatlı işkencesi olacaktı. İşe yaramazlığım onun başarısızlığıydı, ama aynı zamanda benim de başarısızlığımdı.

"Artık bunu yapmandan hoşlanmıyorum, Fernfoss'un etrafında her türden asker dolaşırken değil ve korktuğum Isjordanlar değil," Alaric'in sesi beni arkamdan irkiltti. Haklıydı, kendi kafamın içine o kadar dalmıştım ki onun yaklaştığını bile duymamıştım.

Alaric benim vasım, annemin en yakın arkadaşı, bir Olimposluydu. Evlendikten sonra anneme Isjord'a kadar eşlik etmiş ve onun muhafızı olarak kalmıştı. Doğduğum andan itibaren ailem olmuştu ve saldırıdan sonra babam beni onunla birlikte saklanmaya göndermişti. Baba olarak tanıyabileceğim tek kişi oydu. Alaric'in doldurması gereken büyük bir yeri yoktu ama bir baba figüründen daha fazlası olma konusunda olağanüstü biriydi. O benim arkadaşım, amcam ve kardeşimdi. Her ne kadar sert piç sinirimi bozsa da

Onu her şeyden ve herkesten daha çok seviyordum.

Ona yaklaşıarak, "İşte tam da bu yüzden burada olmam gerekiyor," dedim.

Solgun gri sakalını ovuşturarak ağır bir iç çekti. "Korkmana ihtiyacım var Pamuk, korkun olmadığında pervasızlaşıyorsun."

Korku bir yalandı, boyun eğmenin prangasıydı. Ben kimseye boyun eğmedim. "Yine de pervasızım. Babam başkalarının korkusuyla büyür, ona asla benimkiyle ziyafet çekme zevkini tattırmayacağım ve Adriyatiklilere gelince," dedim yüz hatlarımda geniş bir sırıtış belirterek. "Onlardan gerçekten korkmuyorum, cesaretleri yakında korkuları olacak."

"O halde geri dönmeye kararlısınız?"

Benim için geliyordu; babam yakında sürgünümü sona erdirecekti ve ben de yakında kış uykusundaki intikamımı sona erdirecektim. "Başka seçeneğim yok."

Sıkıntı siyah gözlerini gölgeledi. "Onunla başa çıkmak ve Myrdur'u korumak senin sorumluluğundaymış gibi hissettirdiğini biliyorum ama gerçekten öyle değil. Askerler bu topraklarda herkesin peşinde olduğu şeylerin peşinde olabilir; kalıntılar, kemikler, altın, şan-"

Başımı salladım. "O değil. Ve ben bu topraklara borçluyum Alaric. Sonsuza dek kaçıp saklanamayız.

Yapabileceğim tek şey onun peşine düşmek ve bunu onun kızı olarak kalesinin içinde ve Adriata'ya bu kadar yakinken yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" Yüz ifadesi ekşidi.

"Isjord babandan daha kötülerile dolu, onu öldürürsen tahtı

onları. Gerçekten onu öldürebileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır, ama ölümden daha kötü şeyler de var ihtiyar. Babamı öldürmeyeceğim, Isjord'u öldüreceğim. Tacı olmayan bir kral kırılmaktan başka nedir ki?"

"Isjord-"

"Güçlüdür," diye araya girdim. "Ve ben bu güç hakkında her şeyi, her taburun, filonun, çıkışın, girişin ve geçişin her köşesini öğrenmeye ve sonra da hepsini o kişilere hediye etmeye çok hevesliyim.

daha güçlü olmak isteyenler. Solarya, Hanai, Eldmoor, hatta belki de Vrammethen. Ne kadar cömertim değil mi?" On iki uzun yıl boyunca öfkemi kaynatmam, elemem ve pişirmem, intikamımı gizlemem ve hamlemi planlamam gerekti. Onun satranç oyununda yerim yoktu ve bir prenses bu oyunda bir taş değildi ama bu bir başlangıçtı.

"Bazıları bu cömertliği takdir etmeyecektir." Haklıydı. Pek çoğu Isjord'la yüzleşecek cesarete sahip değildi ama kinleri vardı.

"Sadece bir tanesine ihtiyacım var. Bir filo, bir ordu ve babamı alacak cesaretle ve ben zaten birden fazlasını biliyorum." O yılları her krallığı ve Isjord'a olan kızgınlıklarının her zerresini inceleyerek geçirdim. Solarya, Isjord'un kıta üzerindeki gücüyle işgal ettiği statüyü arzuluyordu. Hanai, Isjord'un daha fazla güce olan açlığıyla reddettiği huzuru özlüyordu. Eldmoor, büyülerini ortaya çıkarma ve besleme arzusuyla Isjord'un geniş topraklarına göz dikti. Ve Vrammethen, kutsanmamış topraklar, tanrıların dokunuşundan ve benzerliğinden yoksun olanlar, gökselden olmasa bile kutsanmışlarından tanınma talep ediyorlardı.

"Peki ya Adriata?" diye sordu, bana haksızlık edenlerin başında kimin geldiğini biliyordu.

"Onlar için daha tatlı bir şey." Onlar için sabrettim. Onlarla vals yapardım.

İçini çekti. "Artık ders verilecek bir çocuk değilsin ama seni yetiştirmiş biri olarak, bu kan davasının yaralarını iyileştirmeyeceğini söyleme hakkına sahibim Pamuk. En kudretli kılıç kullanıcısının bile çeliğin ağırlığından dolayı morlukları ve nasırları vardır." Güzel sözler yaşlı adam, zıplayan kulak zarlarına düşüyor. Ondan farklı olarak, geçmişini geride bırakmak benim yapabildiğim bir şey değildi ve istesem de unutmak kolay değildi.

"Haklı olabilirsin, ama bu cevabı kendim bulacağım, eğer kırdıkları şeylerin sadece bir kısmını onaracaksa yeni yaralara katlanmaya hazırım. Ve bu yaralar bana verdikleri kadar acıtmıyor," dedim göğsümü göstererek. "Hayır.

Bana bunu verdiklerinde duyduğum gururdan bahset," diye ekledim yanağımın ortasındaki yarığı göstererek.

Bir an sessiz kaldıktan sonra gözleriyle kesinlikle buluşmayan bir kahkaha attı. "Güzelliğın yara almamış, gerçi yakında alabilir. Nia hırslayarak seni arıyor, o kız çok hırçın."

Kahretsin. Nia. "Kahretsin," diye ağzımdan kaçırdım, unuttuğum şey karşısında gözlerimi kapattım.

"Bunu sana ben öğretmedim."

Azarlamasına kaşlarımı çattım. "Yirmi üç yaşındayım seni yaşlı adam, saçma sapan şeyler söylemeye hakkım var."

"Benim gözümde hiç büyümüyorsun."

Ürperdim. Duygusallar, 'kendimi hasta edebilirim' düşüncelerinin timsali. Sakallı yanağına bir öpücük kondurdum. "Nubil'in kutsamasıyla, Caelum cennetlerine," diye selamladım, iki parmağım alnımda, iki parmağım kalbimde. Akıl ve ruh, kutsal selamlaşma.

"Nubil'in kutsamalarıyla, bize hoş geldin diyebilir. Dikkatli ol," diye uyardı ben Nia'yı bulmak için ormandan Fernfoss köyüne doğru koşarken.

Bu gece sonbahar festivaliydi, kutsal kutlama ve onun modası geçmiş gelenekleri canımı sıkıyordu, ama Nia bunlardan çok hoşlanıyordu ve bir aptal olarak ona sarhoşken söz vermiştim. Nia gibi dürüst biri için, bu yarı bilinçsiz sözü çok sıkı tutmasına şaşırdım.

Köyde heyecan ve kutlama hazırlıkları vardı. Toplanan insan kalabalığının arasından güçlkle sıyrılmayı başardım ama Nia'nın yüzündeki kızgın ifadeyle birlikte figürünü uzaktan seçebildim.

"Söz vermiştin, sırf sen gelesin diye o salağı bile ikna ettim," dedi büzülmüş bir ifadeyle.

"Ben buradayım, değil mi? Ve Cai ona aptal dediğın için hayal kırıklığına uğrayacak."

Gözlerini devirdi ve beni terzihanenin içine çekti "O ne olduğunu biliyor."

BÖLÜM 2

IĞNELER VE IĞNELER

A Bir arı kovanı ya da sessiz bir gök gürültüsü fırtınası gibi bir gürültü. Terzi dükkânının büyük camından içeri bakarken kulaklarım bu sesle çınladı.

sise bürünmüş Volantların tepelerini denetliyor. Kelimeler, sesler, çığlıklar ve gürültü. Belki de hepsi bir aradaydı ama ne anlama geldiğini ya da ne dediğini asla çıkaramadım, tek bildiğim derimin karıncalandığı ve tüm duyularımın uyarıcı bir şekilde titreştiği idi. Daha önce hiç olmamıştı, duyularımın çağırılması, onlar tarafından çağırılmak. İki yıldır durmaksızın beni kendine çekiyordu.

"Hâlâ seni çağırıyor mu?" Nia sordu ve ben de dikkatimi Volant'lardan yere, önünde durduğum aynanın önüne çektim.

"Bazen," dedim derin bir nefes alarak. Çoğu zaman, benim bir parçam, düşüncelerimin bir parçası gibi hissediyordum. Bazen beni uykumdan, hatta kâbuslarımdan uyandırıyor.

Bir çığlık attım. Bir iğne derimi deldi. "Ruhlardan ve sisten bahsetme kızım, biri duyabilir." Yaşlı terzi gergin bir ifadeyle uyardı.

"Birinin duyup duymayacağı umurunda değildir."

Kaşlarını çattı. "Olimposlu ruhlar seni çağırıyorsa korkmalısın, ruhlardan bahsetmiyorum." Gözleri odanın içinde gezinirken eğilip fısıldadı, "Isjordan askerleri burada."

Ona doğru eğildim ve fısıldayarak "Ee?" diye karşılık

verdim.

Kırılmış kaşlarını çattı. "Olimposlu kafaların bir bedeli vardır, Aura ya da din-Aura."

Olimposlu kanı taşıyan herkes yaşayanlar dünyasından kovulacak, bunlar onun emirleriydi. Babamdan ilk kez bir nebze olsun korku okumuştum. Ayaklanıp onun için gelmelerinden, ünlü katil kralın kellesini istemelerinden korkuyordu.

"Ben Olimpiyatçı değilim."

"Ama sis seni çağırıyor," dedi şaşkınlıkla.

"Ben yarı Olimposluyum," diye açıkladım, iğnelerin beni tekrar dürtmesinden korkarak elbisenin altında kendimi hafifçe düzelttim. "Yarı Isjordan."

Tökezleyerek geri çekildi, ağzı bir nebze olsun farkına vararak açıldı. Dardanes'te yarım ya da bu yoktu. Sadece normal insanlar ve bir de ben vardım. Böyle sözler mırıldansam çoğu bana asla inanmazdı. Bazen bu hikayeyi herkese anlatarak kendimi eğlendirirdim, sırf tepkileri arasında korkunun farkına varıp varmadıklarını görmek için. Korku, bana ondan beslenmem öğretildi.

"Sen Alaric'in çocuğusun."

Tepkisini görmezden geldim ve sözlerine gülümsedim. "Evet, ben Alaric'in çocuğuyum."

Başını eğerek reverans yaptı ve şaşkın bakışlarla beni süzdü -çok iyi bildiğim bir bakıştı bu. "Ama çok güzelsin."

"Şey," dedim omuz silkerek. "Ybrisler hâlâ insan." Bir ybris, melez, çoğu kişi bana böyle diyordu; iki Aura'nın çocuğu.

Bakışlarımı kaçırdı ve belimi düzeltmeye başladı. "Kastettiğim bu değildi," dedi kumaşı içine sokarak. "Bu adam bir kız yetiştirmekten başka her şeye sahip. Sana nasıl sakal bıraktırmadı ya da kafanı kazıtıp bir avcı gibi küfrettirmedi?"

Nia arkamda bir dantelle oynarken, "İkincisini çok umutlu tutmamalıyım," dedi.

"Alaric'i nereden tanıyorsun?"

"Signe wleg rroz gha." Hepimiz onu tanıyoruz, diye cevap verdi Calgnan-Olympian dilinde. Derin bir nefes aldı ve kollarımı katladı. "Isjordan askerleri hayatta kalanları ararken ailemin Solarya'daki Whitebridge'e yerleşmesine yardım etti. Sadece birkaç yıl önce kocam öldüğünde geri döndüm. Kemiklerimin doğdukları yerde dinlenmesini istediğimi düşündüm, Myrdur benim evimdi."

Yutkundum, hatıralar içimi suçluluk duygusuyla doldurdu. "Birçok kişiydi."

Parmağını çenemin altından geçirerek bakışlarımı onunkilere çevirdi. "Birçoğu için yeniden olacak, Olympia'nın en büyük kralı Jonah'ın torunu. İnançlı ol Eldingchild, senin soyun hiçbir ışığın karanlığı görmediği yerden, bulutlar ve gökyüzü arasından, kayadan topraktan yükseldi, bir gün oradan bir kez daha yükselebilir." Bana bir gülümseme sundu ve eteğimi düzeltmek için koltuk değneği kullanmadan önce yanağımı okşadı. "Zgahna sana uyanıyor. Bu atalarınızdan gelen bir işaret, bir uyarı."

Gözlerim aynada Nia'ninkilerle buluştu ama kapının gürültüsüyle çarpmasıyla kesildi. Kendini beğenmiş aptalın varlığıyla sihirli sis hakkındaki tüm düşünceler uçup gitti.

"Başardı," dedi Cai kapıya doğru eğilerek ve yüzünde muzaffer bir ifadeyle tüm çerçeveyi saran duruşuyla. "Seni bir bakire gibi gösterdi."

Nia homurdandı. "Tanrıların bile yapamadığı işleri yapmıyorum, ama ağzını iki saniyeden uzun süre kapalı tutarsa, o bunun iyi bir versiyonu."

"'Kaşlarını çatma, suçu dile getirme' benim için pek bir anlam ifade etmiyor."

"Mlla malaght, Lena," diye terziye iyi günler diledi Cai ve Nia'nın yanında, duvar dibindeki kanepeye oturdu.

Gözlerimi hızla kırdım. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Lena sinirli bir ifadeyle içini çekti. "Oğlumla birkaç kez oynadı. Mlla malaght, rrahgan."

Nia ve ben kahkahalara boğulurken Cai şaşkınlıkla kollarını kavuşturarak Lena'ya baktı. Tırmık - bu bir

onu tanımlamak için en iyi kelime, ama biraz yaklaştı. Özgür bir ruhtu, diyor onun tuvaliydi ve renklerden hoşlanıyordu. Bunun için onu kim suçlayabilir ki? Ama tuvalinden silinenlere karşı gösterdiği umursamazlık için onu suçlayabilirdim ve bir renk için çabuk büyüdü.

Lena dilini ona doğru şaklattı. "Bu onun kalbini kırdı."

Nia onun omzunu sıvazladı. "Karışık davranışlarınla bir takipçi kitlesi oluşturun."

Bileğini kayıtsızca dizinin üzerinden geçirdi. "Oğlun yetişkin bir adamdı Lena; bir... rrahganla 'oyalandığını' biliyordu. Ayrıca benim rrahgan yöntemlerimden hoşlanıyor gibiydi."

Sıkıntıyla ofladı ve çalışma masasına giderek ölçüleri nereden alacağını not etti.

"Seni festivale katılmaya ikna etmek için ne pazarlık yaptın?" Sırtıma bir iğne batarken sert bir poz vererek sordum.

Kolunu Nia'nın boynuna atarak yavaş yavaş sırtıttı. "Bir elbise için ölçü alındığını görmenin zevki."

Alaycı bir tavırla döndüm ve sonra derime batan iğnelerin sızısıyla irkildim. Nia kanepeye çöktü, ağzı sıkı sıkıya bir kahkahayı bastırıyordu.

Cai bekledi için Lena için ayrılmak dışarı geri önce "Sınırımızı geçmeye yakın askerler görüldü, köyde dinleniyorlar, muhtemelen festivale katılıyorlar. Harabelere doğru onları takip edeceğim."

"Nia," diye bağıracaktım neredeyse. "Sana Isjord'a gitmemeni söylediğimde bu bir emirdi, öneri değil." Nia güvenliğin tahammül edilebilir sınırlarını zorlama konusunda bir tutku geliştirmişti ve ben bundan hoşlanmıyordum. Adriatic doğumlu ve bir Aura'ydı, krallıkların bile ötesine geçebilirdi ama daha önce Fernfoss'u geçmeyi bile denememişti. Cai muhtemelen onu gereksiz yere tehlikeli cesaretle besliyordu. Son zamanlarda büyümüştü.

"Sadece bir dakikalığına," diye homurdandı, umursamazlığını haklı çıkarırcasına. "Biraz don dikenini ve kış teresine ihtiyacım vardı. Köyün aktar dükkânı kapanıyor. Zaten orada pek bir şey de yoktu."

Cai, "Salata gezileri de faydalı," diye destek verdi.

Kadın kaşlarını çatı. "Onlar ot seni aptal, marul değil."

Başının tepesini kabarttı, koyu renk sarmalları başının üstündeki topuzdan kurtuldu. "Çim çimdir." Gülmedi ya da tekrarlamadı. Cai kelime oyunlarının ustasıydı ve bu sonu gelmez tuzağa düşmemesi gerektiğini biliyordu.

Aynada kendimle göz göze gelmeyi reddederek uzun ve bıkkın bir nefes aldım. Ben de gülmek istiyordum.

Nia ayağa kalktı, eli omzumdaydı, benim hissettiklerimi onun da hissettiğine dair bir güvenceydi bu. "Bundan nefret ettiğini biliyorum ama ben etmiyorum ve bu katılacağın son toplantı olabilir. Eninde sonunda senin için geleceğini biliyorsun, askerleri şimdiden etrafı kolaçan ediyor."

Sürgünümün sonu yaklaştı ama henüz bir işaret yok. "Bundan şüphe etmeye başlıyorum, görünüşe göre dağ ruhları ve harabe taşlar benden daha çok onun hoşuna gidiyor."

"Zanaatkâr görülerinde Isjord'da olduğunuzu söyledi."

Kara zanaatkârlar büyüleri insanlardı, Aura'dan farklı olarak yetenekleri büyü, yeraltı ve ruhların ruhani tanrısı Celesteel tarafından bahşedilmişti. Elementallerden başka bir tür büyü çağırabiliyor, Tanrıların diyarından - öteki dünya, ölümler diyarı olarak da bilinen korkunç Caligo diyarından - güç çekebiliyorlardı. Karanlık zanaatkârlar olağanüstü büyü -garip büyü- manipüle edebiliyor ve etkileyebiliyorlardı. Böylesine güçlü insanlar artık yüzyıllar geçtikçe azalıyordu, Tanrıları kendi diyarından çekilen muazzam güç karşısında öfkelenmiş ve şimdilik sadece gerçek takipçilerinin bunu yapabilmesine izin vermişti. Birkaç hafta önce bir tanesi bize dönüşümü, sürgünümün bitişini gösteren imgelemine göstermişti.

"Kar, kan ve karanlık bir kale arasında dedi." İfadelerinin çok muğlak olduğundan bahsetmiş miydim?

"Anlattığın Isjord'a benziyor," dedi Nia. "Cadıcık yanılmış olabilir," diye konuştu Cai Uysalca ama bu sözlerde bir umut olduğunu biliyordum, geri dönmeyeceğimi, kendi kâbuslar ülkesine geri dönerken bana eşlik etmek zorunda kalmayacağını.

"Olabilirdi ama asla olmazlar," dedi Nia elbisemdeki bir pili dikkatle düzelterek. "Belki de o seni çağırmadan dönersin."

Başımı iki yana salladım. "Geri dönmemi istemeli ve sürgünümü sona erdirmeli, niyetimden şüphe etmemesinin tek yolu bu, zindana düşmememin tek yolu bu. Daha önce kin besleyen bir çocuktum, şimdi ise intikam peşinde koşan bir kadınam, beni hafife almayacaktır, tabii beni hâlâ kin besleyen bir çocuk olarak görmezse ve bunun için de beni içeri kendisi davet etmek zorunda kalırsa." Gözlerim, yerde bir çukura bakarak sessizliğe gömülmüş olan Cai'ye gitti. "O zaman başlıyoruz, o zaman Isjord'u mahvediyoruz."

Bakışları benimkilere yükseldi ve ona bir gülümseme sundum. Ayağa kalktı ve saçımı okşadı. "Zamanında gel," dedi bana ve sonra Nia'ya döndü. "Daha önce koşmasına izin verme yoksa seni çok geciktirir."

Yarı hazır bir şekilde yatağıma uzandığımda Nia'nın elbisesini karıştırdığını ve eteklerini kabarttığını duyabiliyordum. Ayakta duramayacak kadar yorgun bir şekilde dirseklerime dayandım ve Nia'yı görünce nefesim kesildi. Güzelliği bulutlu bir gecede gökyüzüne vuran ay ışığı gibi parlıyordu, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Beyaz kısa kollu elbisesi belini sarıyor, cömert göğüslerini ve kıvrımlarını vurguluyordu, ki ben onları hâlâ çok kısıkanıyordum. Pileler kat kat yere kadar iniyor, sedefli beyaz, güzel koyu teninin ışıldamasını sağlıyordu. Bukleleri başının arkasına doğru çeşitli şekillerde uzanıyordu.

Yumuşak ve nazik yüz hatlarını belirginleştiren boncuk iğneler ve beline gevşekçe bağlanmış uzun kırmızı bir kuşak.

Kuşak, sonbahar festivalinin bir geleneğiydi; onu takan genç kızlar, festival gecesinin geri kalanında kendilerine kur yapmaları için bekâr erkekler tarafından kovalanırdı. Nefret ettiğim bir gelenektir ama beni kovalayan tüm erkekleri atlatmanın verdiği hazzı asla unutamayacaktım.

Ayaklarımın üzerine yuvarlandım, beyaz elbisem bacaklarımın üzerine döküldü ve yere zar zor değerek düştü. Nia'dan farklı olarak giydiğim elbisenin kolları uzun ve yakası boynuma yakındı. Yara izime alışmıştım ama bu beni kolayca tanınır hale getiriyordu, sadece tehlikeyi değil meraklı dikkatleri de üzerime çekiyordu ki bu benim için bundan daha kötüydü. Saçlarım gevşekti, neredeyse sırtımın ucuna değiyordu. Saçlarımın bağlanmasından ya da iğnelere ve mekanizmalara hapsedilmesinden hiç hoşlanmazdım, bu beni kısıtlanmış hissettirirdi. Sanki saldırı gecesindeki o adamın elleri hâlâ beni tutuyormuş gibi hissettiriyordu. Nia bunu bilmiyordu ama bakışlarıyla kafamda bir delik açtığını hissedebiliyordum.

"Sadece bir Nia, başka yok."

Saçımı tutturacak bir toka bulmak için iğnelerini karıştırmaya başladığında gülümsemesini gizleyemedi. Başımın her iki yanındaki iki ince saç parçasını gevşekçe ördü ve onları gevşek inciler ve zümrütlerle sarkan bir iğneyle arkada birleştirdi.

"İşte, bir bak."

Nesneye bir an geç döndüm çünkü beni aynaya doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. Kendi yansımam karşısında şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. Ona, anneme çok fazla benziyordum, kendi yansımam acı bir anıyı yansıtıyordu. Saçlarım siyahın en koyu tonundaydı ve tıpkı onunki gibi belimin hemen altına dalga dalga dökülüyordu, yüz hatlarım biraz daha yumuşaktı ama diğer her şey birebir aynıydı. Gözlerim ise bal renginde, parlak, koyu bir sarıydı. Onlardan nefret ederdim, çok doğal değillerdi ve beni ona, mübarek babama benzetiyorlardı. Yüzümdeki her şey

Kaybettiğim birini ve bu kaybın nedenini hatırlatıyordu. Ne gözlerim ne de yüzüm, yanağımın ortasından çeneme, köprücük kemiğime ve omzuma doğru uzanan yara izi kadar çok şey hatırlatıyordu. Yaşadıklarımın ete kemiğe bürünmüş bir hatırlatıcısıydı. Neredeyse taze kan sızdığını hissedebiliyordum. Beş kez saydım, beş kez nefes aldım ve tek bir bakışımın arkamdan bakanlar kâbuslara dönüştü. Yansımam siyah bir gölgeye, sisler içinde yüzen cansız bir yaratığa benziyordu. Karanlık ve gazap. Bana bakarken gördüğüm şeyden her zaman olduğu gibi nefret ediyordum.

Derin bir incelemenin içinde kaybolduğumu hisseden Nia beni yüz yüze getirdi. "Kimsenin kendine bakışını gölgelemesine izin verme Pamuk, onların sana yaptıklarından daha fazlası olduğunu biliyorsun." Derin bir iç geçirdi, kaşlarını çatı ve devam etti, "Sana bakan o kişi korkunç derecede güzel olsa bile. Şimdi gidelim, sen bir sevgili bulma konusunda endişelenmiyor olabilirsin ama ben endişelenmeye başlıyorum."

Sadece onun için sakladığım bir gülümsemeyi çektim ve yanağımdan öptüm. "Şimdi gidip acıma güvencesi için kaşlarımızı çatmayalım, seninki gibi bir yüzün varken olmaz. Ayrıca ne zamandan beri 'tüm insanlardan nefret ediyorum' diyen bir bayan sevgili arıyor?"

"Şu andan beri," diye neredeyse ciyaklıyordu. Yalan söylemeyi her zaman zor bulmuştu, kendi iyiliği için fazla samimiydi.

Kaşlarının üzerinde bir çizgi çizdim. "Nia, yattığında alnın tam anlamıyla ikiye katlanıyor."

"Yalan söylemedim ve tüm insanlardan nefret etmiyorum." "Mhm."

"İyi," diye somurtarak kabul etti. "Asra'dan kıtayı dolaşan bir yazar var. Köy meclisinden Jeremiah, seyahat günlüğü için Sonbahar festivaline tanıklık etmek üzere bu gece geleceğini söyledi. Onunla tanışmak istedim; en sevdiğim kitaplardan bazılarını yazdı."

"Kitapların dışında da romantizm olduğunu biliyor musun?"

"Yazılı olarak bu kadar güzel yapıldığında bunu umursamıyorum."

"Pekala benim romantizmden hoşlanmayan umutsuz romantiğim, biraz daha geç kalalım mı?"

"Geç kalmamızın sebebi 'şehvet romantizmdir' diyen kadın." Nia ile buluşmadan önce koşuya çıkmıştım, bunun için sonsuza kadar kin tutacaktı.

"Çünkü tıpkı senin gibi ben de erkeklerin seni sadece o kitaplarda sevdiğini biliyorum. Güzel sözler soluyor, okşama azalıyor, yüzlerine baktığında çarpan bir kalp atışı yok ve kalplerine sahip olma arzusu yok, sadece bacaklarının arasında duran şey var."

Kaşlarını çattı. "Bu sadece senin hiç aşık olmadığın anlamına gelir."

"Şimdiye kadar bir tane bulmuş olurum diye düşünüyorum, ağızlarını açtıkları an bana bunun asla var olmayabileceğini hatırlatıyor." Bir erkeğin beni en çok sersemlettiği an, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanıp geri dönmeyi unutmasına neden olacak kadar uzun süre göğüslerime baktığı andı.

"Var, hiç aşık olmamış biri asla benim okuduklarım gibi kitaplar yazamaz. Böyle konuşun ve kısa bir an için bile olsa bunu asla deneyimlemeyin."

"Onu bulmak zor, hayal etmek değil. Şimdi sizi geç bırakmayalım. Eminim o yazar tarafından yalan söylenmek için can atıyordur."

Nia omuzlarıma sert bir tokat attı. "Seni alaycı, biraz inanç seni öldürmez."

İnanç pek çok insanı öldürür, şehit olmak gibi bir arzum yoktu.

BÖLÜM 3

SONBAHAR VE ATEŞ

Tu festival, son birkaç yıldır düzenlendiği Fernfoss köyünün hemen yukarısındaki Soren Ormanı'nın kenarında gerçekleşti. Yabancı bir gelenek Olympia yok olduktan sonra buraya korkusuzca yerleşen göçebeler ve diğer diyarlardan gelen gezginler tarafından. Olympia'nın yaşanabilir tek yeri olan Fernfoss'un etrafı kıtanın her köşesinden, hatta bazıları kutsanmamış toprakların kıtası Vrammethen'den gelen insanlarla çevriliydi.

Alaric, Fernfoss'a vardığımızda büyükbabanın kırıklardan gözyaşları dökeceğini söylemişti, eğer kutsal topraklarında kimin yaşadığını görseydi tarihte ilk kez ağladığını görürdük.

Orman geceleri daha korkunç görünüyordu, ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Tek gürültü ve ışık, seyrek bir ağaç parçasının arasında büyüyen festivalden geliyordu. Kalabalıklar yiyecek ve av tezgahlarına doğru toplanmıştı. Birkaç erkek ve genç kız, çıtırdayan sıcak sonbahar ateşinin önündeki ağaç kütüklerine oturmuş, biralarını yudumluyor ve birbirlerinin kalplerine giden yolda sohbet ediyorlardı. Meyhane hizmetçileri küçük masalara yerleşmiş, festival müdavimlerine yiyecek ve içecek servisi yapıyordu; çalışmaktan kızarmış yüzleri yılın en yoğun gününde enerji doluydu.

Kutlamaların hemen dışında Cai'nin koyu kahverengi kafasını görebiliyordum, bir kütüğün üzerine eğilmiş içiyordu. Annesinin doğum sırasında öldükten sonra ona bıraktığı zümrüt taşından kolye ucu rüzgârda sallanıyordu. Nia ve benden farklı olarak Cai, Eski Olympia topraklarında doğup büyümüşü, onun için burası eviydi. Myrdur'u hiç göremedi, en azından hatırlayamadı, ama sık sık harabelerin arasında oturur ve ellerini siluetlerinin üzerinde gezdirerek nasıl olabileceğini hayal ederdi. Kendisi henüz iki yaşındayken, babası saldırıda yanarken büyükannesi tarafından Volantlar'daki derin bir mağarada tutulurken yok olan halkının arasında saatlerce dolaşırdı. Alaric ona şanslı demekten hoşlanırdı, kurtulmayı başaran çok az kişiden biriydi, ama Cai'nin bunun için farklı kelimeleri vardı: Tanrı'nın ekşi mizah anlayışı.

Nia kolumu çekerek dikkatimi ona yöneltti. "Bize yiyecek ve içecek getireceğim. Eğer beni kandırmayı ve saklanmayı aklından bile geçirirsen, seni kendim avlarım. Unutmayın, eğlence yatak odasının dışında ve kanlı bıçaklardan uzakta da bulunabilir."

"Başka hiçbir yerde bulamadım," diye mırıldandım, etrafım insanlarla çevriliyken kaşınan bir kızarıklık beni ele geçirmişti.

Başını salladı ve bir grup insana yaklaşıp sohbet etmeye başladı. Cai geldiğimizi henüz fark etmemişti, muhtemelen genç yaşlı tüm kadınların gelenek olarak taktığı beyaz yüz peçesi sayesinde. Erkekler kim olduğumuzu bilmeden bizi takip edeceklerdi. Arkaik, tıpkı kadınların sadece erkekler tarafından kovalanmak istemesi fikri gibi. Ben bir kadın tarafından kovalanmak isterdim, birçok güzel kadın tarafından kovalanmak isterdim. Neden kovalansaydık ki, biz geyik değildik ki geyik eti olalım.

Kafamı düşüncelerden silkeledim ve kutlamaların kenarına doğru ilerleyip Cai'nin yanına oturdum. Ürktüğünü fark edince karnına bir dirsek attım. "Benden ve Nia'dan başka kim böyle yalnız bir kaybedene yaklaşır ki?

kendin mi?" Kadehini kaptığım gibi örtüyü kaldırdım ve bir yudum aldım. Ekşi tat ağzıma, boğazıma ve sonra da mideme vurarak irkilmeme neden oldu.

Sessizce kıkırdadı. "Tüm bu cesur sözlerle rağmen vücudun sana ihanet ediyor."

Bir yudum daha almaya cesaret ettim. Biraz uyuşukluk bu gecenin daha çabuk geçmesine yardımcı olacaktı. "Neden burada oturuyorsun, seni ormanda peşimden koşturduğumda daha mutlu görünüyorsun."

Bana döndü, kadehinden derin bir yudum alırken zümrüt gözleri benimkileri delip geçti. Bu bakış bir kez midemi bulandırmıştı. "Ben de aynısını sorabilirim yoksa bu beylerin hiçbiri senin kraliyet kışına layık değil mi?" Ağzının kenarından yükselen bir sırıtiş, benim de kanmamı istediğı bir alaydı. O ve ben son on iki yıldır arkadaştık, bir noktada arkadaştan daha fazlası olma şansımızı denedik, ama asla doğru hissettirmedi, flört etmek beni her zaman bir yaltaklanma içinde bıraktı. On yedinci yaş günümün gecesinde ormandaki koşumuzdan eve dönerken öpüştük. İkimizin de kafası karışmıştı ve olanları asla konuşmama konusunda anlaşmıştık, utanç verici anları hatırlamak istediğimden değil.

"Kesinlikle değiller, bunu herkesten iyi sen bilirsin," dedim sessizce, kadehi elinden alıp kalan birayı yudumlarken.

Boş bardağı ters çevirdi. "Nia içmene izin verdiğimi öğrenirse beni öldürür."

"Ciddi bir ölümle öleceksin. Günün yirmi üç saati aynaya bakarak sevdiğin o yüzü onurlandırmak için seni güzelce gömecek. Onun papatya gazabı eşsizdir."

"Peki ya diğer saat?"

"Vücut tabii ki, son yirmi dört saat içinde kaslarda yeni bir çentik var mı?"

Kolunu boynuma sıkıca doladı ve yumruğunu başımın tepesine sürterek yanık yüzünden inlememe neden oldu. "Bu egzersizin işe yarayıp yaramadığını yarın sana bildiririm."

"Seni aptal," diye suçladım saçımı düzelterek. "Nia işini mahvettiğin için seni gerçekten öldürecek."

Yardım etmek için parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Ona bunu benim yaptığımı söyle, ben de Alaric'e bütün meyhanenin önünde onun yerine geçmeye çalışırken değerli abanoz bastonunu kırdığını söyleyeyim."

Ağzım yüzümü buruşturacak şekilde seğirdi. "Anlaştık," dedim elimi uzatarak ve o da onaylayarak sıktı.

"Adam," diye sordum temkinli bir şekilde. "Ele verdi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dediğin gibi bir Isjordan'a işkence etmek anlamsız. Alaric şu anda orada başarısını deniyor."

Sonuçsuz kalacağını biliyordum ama şimdiden havayı bozuyordum, bugün bir kutlamaydı, babamın karmaşasından kurtulmamıza yardımcı olabilecek bir kutlamaydı. Ayağa kalkarak ona elimi uzattım. "Şimdi, bu sefil gecenin geri kalanında seni nasıl eğlendirebileceğimize bakalım mı? Erkekler ve kadınlar her zamanki gibi senin için sıraya giriyor, tüm bu bakışlar beni rahatsız ediyor. Erkeklerin basit aklını anlamıyorum." Yandan gelen meraklı gözler beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Erkekler ve kadınlar eşit derecede Cai'den hoşlanıyordu, kimse onları suçlayamazdı ama o kendinden başka kimseden hoşlanmıyordu. Kendini sevmeye konusunda harikaydı, başkalarını sevmeye konusunda ise korkunç ve sezgileri çok zayıftı.

"Basit, sadece bana bir bak. Bu senin için yeterliydi."

"Caiden-" diye sertçe seslendim şaka yapan aptala.

Ayağa kalktı, alaycı bir sırıtışla üzerimde yükseldi. "Ve tam adın geri dönüyor."

Bu konuyu tekrar açtığım için sinirlenerek homurdandım. "Ben on yedi yaşındaydım, sen bir genç kız hayalıydın ve şimdi yetişkin bir kadının huysuz anısisın. Eski günleri andığımıza göre beni öptüğünü hatırlatabilir miyim? Birkaç kez?"

"Evet, bir anlık zayıflık," dedi kayıtsızca omuz silkerek. "Aynaya pek bakmıyorsun, yüzünün bir erkeğin dizlerinin bağına çözebileceğini unuttun mu?"

Homurdandım. "Zayıflık buraya kadarmış, bir gün geçmeden o kalpazanın kızıyla çıktın, sonra bar hizmetçisiyle ve üstüne üstlük Comnhall'dan o tüccar çocukla." On yedi yaşındaki kız üzülmüştü, kalbi kırılmamıştı ama üzülmüştü. Yirmi üç yaşındaki kadın anlayışlıydı. Ben romantik bir ilişki bir yana, bir çiçeği bile canlı tutamazdım. Nia ve Cai benim ailemdi, eğer onlar olmasaydı biz de başka bir şey olamazdık.

"Gönül işlerinde pek iyi değilimdir, kekler."

"Not ettim. Bana göstererek değil, anlatarak bir noktaya değinebilirdiniz."

"Zavallı müstakbel kocana ve yeğenlerime anlatmak için güzel bir hikâye olacak."

"Evet, evet."

Kolunu boynuma attı ve kalabalığa doğru yöneldik. Ateşin gürültüsü sadece festivale katılanların kahkahalarıyla bastırılıyordu, etrafımızı saran orman, şenlik ateşinden çıkan alevlerin titreşimi ve hava koridorlarında yankılanan gürültüyle birlikte dans eden ağaçların gölgeleriyle ürkütücü bir hal alıyordu.

Nia bizi oyun tezgahlarının yanında gördü ve bize doğru yöneldi. Ne yaptığımızı fark ettiğinde verdiği tepki karşısında ikimiz de gerildik. Bu kız gerçekten de hırçındı. "Cidden bunu oynamayacak mısınız?" diye sordu şaşkınlıkla, elimde tuttuğum ve kırmızı ağaç kütüğü hedefine fırlatmaya hazırlandığım bıçağa bakarak. "Bunu her gün yapıyorsun, seni buraya yeni bir şey yapman için getirdim."

Bunu her gün yapardık. Alaric her gün üçümüzü de sanki ertesi gün savaşa gidecekmişiz gibi dini bir şekilde eğitirdi ama çok da tuhaf olmayan bir şekilde ben bundan zevk alırdım ve bu benim için saf bir eğlenceydi. Kendi kafamdan başka bir şeye konsantre olmak sığınaktı - güvenli, sakinleştirici bir sığınak.

"Nasıl?" Cai hedefi vurarak sordu. "Yemek yemek, ateşin yanında oturmak, sohbet etmek."

Başımı salladım. "Bu insanlarla konuştuğça hayvanlara olan sevgim daha da artıyor. Bu çok eğlenceli." Bıçağı fırlattım ve hedefimin tam ortasına isabet ettirdim. "Bak, eğlenceli," diye ekledim, sırtarak tekrar ona döndüm. Bir hançeri kaşıktan daha iyi kullanabilirdim.

Başını salladı ve benimle aynı şeyi yapan Cai'ye baktı, yüzü neredeyse kulaktan kulağa uzanan sıkı bir gülümsemeyle çekilmişti.

"Onu şimdi almalıyım, kovalamaca başlamak üzere," dedi tek nefeste elimi tutarak ve beni ormanda koşturmak için işaret bekleyen kız kalabalığına doğru sürükleyerek.

Arkamı dönüp Cai'ye yalvaran bir bakış attım ama o sadece güldü ve kollarını kavuşturarak tezgâha doğru eğildi, muhtemelen bundan olması gerekenden daha fazla keyif alıyordu. "İyi şanslar kekler, biliyorsunuz sizi ondan ben bile kurtaramam," diyerek bana göz kırptı ve oturmaya yöneldi.

Haklıydı, Nia tatlı ve nazikti ama aynı zamanda sert ve talepkârdı. Daha önce hiç sahip olmadığı normal yaşam biçimini öğrenmeye kararlıydı ve ben de son nefesimize kadar ona yardım edeceğime söz vermiştim. Sözümüzü başparmağında hala devam eden kesikle ve ardından çamurun bulaşmasıyla mühürlemiştik, bu da ikimize de çok hoş Alaric'ten bir ağız dolusu yemek kazandırmıştı. Bunu yaşamak zorunda kalmak, onunla kafa kafaya dövüşmekten çok daha kolaydı. Bu, beni öldürmesini engellemek için tüm manamı kullanmak zorunda kalacağım koca bir haftayı boşa harcamak demekti. Nia dövüşte dehşet vericiydi, kılıç asla endişe verici değildi, organlarınızı elleriyle sökebilir ve sonra sizi tekrar inşa etmek için onları yere bırakabilirdi. Alaric başlangıçta bıçaklara karşı zayıf bir kalbi olduğunu düşünerek onu şifacı olarak eğitmesi için göndermişti, ama bize idmanda katılmak istediğinde, kendine zarar vermeden bir kalbi kaburgaların arasından nasıl dikkatlice çıkaracağına dair yoğun ayrıntılara sahip bir dövüşçü olarak geri dönmüştü. Yani, gerçekten korktuğum üç kişi vardı: Cai, Alaric ve Nia. Şansıma üçü de benim tarafımdaydı.

Orman kenarına doğru ilerledik. Sonbahar rüzgârı boynumu okşadı ve ürperdim; belki de bu sadece tiksintiydi. Kadınlar ıslıl ıslıl beyaz elbiseler giymişler ve ormanı başlatan ardıc zemininin üzerinde süzülüyorlardı. Kırmızı kuşaklar bellerine gevşekçe bağlanmıştı ve benimkine benzer bir şekilde beyaz bir bez yüzlerinin yarısını örtüyordu, sadece gözler ve alın açıkta kalıyordu.

Nia dönüp belime kırmızı bir kuşak doladı ve itiraz etmemek için bana baktı, ben de elimden geldiğince hoşnutsuzluğumu ifade ettim; gözlerimi devirip içimi çektim ve devam etmesine izin verdim. Davul çaldı ve tüm bakireler ısıklık çalan karanlık ormanın derinliklerine doğru gülererek ve sohbet ederek koşmaya başladı. Nia elimi tuttu ve beni koşmaya zorladı, ta ki Soren'in dallı dev kızılağaçları her yanımızı ve gölgelerimizi sarana kadar.

Elimi bıraktı ve "Kimseyi çok sert tekmelemeyin yoksa Alaric bu hafta yüzüncü kez özür dilemek için köy muhtarına gitmek zorunda kalır" diye uyardı.

"Sana söz veriyorum."

"O zaman hiçbir şeyim yok, tanrılar hepimizi bağışlasın," dedi ve karanlığa bürünerek gözümün önünden kayboldu.

Gözlerim gökyüzüne çevrildi, tek ay artık bulutların arasında saklanmıyordu, ağaçların tepelerine bir hale ve gölgelerimize karanlık düşürmüştü. Çiçek ve ay halkı, huzur isteyen yaşlı ve homurdanan büyülü meşelerin yanından geçerken geceyi kutlamak için zıplıyorlardı. Küçük çocuklar gibi huzursuz kadim yaratıkları gıdıklayıp kızdırıyorlardı ve ben gülmekten kendimi alamıyordum. Utangaç orman ruhları, yaprakları hışırdayan ağaçların yanından koşarak geçtiler ve sürtündükleri kişilere gerçekleri anlattılar. İnsanın ruhuyla konuşabileceğini söylüyorlardı. Var olduklarının tek kanıtı havada dolaşan altın zerreleriydi.

Aşk, diye fısıldadılar ve kıkırdadılar, Oh, çok fazla, genç aşk. Küçük seslerinin solukları havada çığlık çığlığa yankılanıyordu ve beni hissettiklerini biliyordum. Ayaz, ekşi ayaz ve... ölüm.

Alay ettim. Benim hakkımda bu cümle dışında söyleyecek başka bir şeyleri yoktu. "Sizi görmek de güzel, küçük işgüzarlar." Hızlı rüzgârın böğürerek benden uzaklaştığını duydum ve ormanın sessizliğiyle baş başa kaldım. Ötüşmeler ve yaprak hışırtıları arasında adımların bana yaklaştığını duydum ve saniyeler içinde kocaman bir kara kedi beni yere çiviledi; yalıyor, hırlıyor ve mırılıyordu.

"Ben de seni özledim Memphis," dedim kabarık simsiyah yelesini okşayarak. En güvendiğim yoldaşım Memphis, Aita topraklarından gelen bir morf. Neith cennetine yükselmeden önce tüm hayvanların Tanrısı Dyurin tarafından hediyelerle kutsanmış, çeşitli hayvanların şeklini alan bir yaratık. Onuncu yaş günümde annemden aldığım bir hediye idi, her şeyden çok değer verdiğim bir hediye. Babamın krallığındaki günlerden beri yoldaşım.

Ayağa kalkmayı başardım ve başını okşadım, gözleri delici soluk sarı renkteydi ve bana sık sık kendi gözlerimi hatırlatıyordu. "Hazır mısın kızım?" Hemen arkamdan koşmaya başlamadan önce onu çağırdım.

Koştum, rüzgâr kulağımda ısıklık çaldı, orman kalınlaştı, kolum daldan dala sürtündü, kalçalarım yandı ve ayaklarım yere dokunmanın heyecanı ile karıncalandı. Kendimi özgür hissediyordum ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bu duyguyla kafese kapatılmıştım. Dokunulamaz, ulaşılamaz olsam da, daha güçlü ve kuvvetli olsam da, korku varlığımın her kırık parçasına sinmişti.

Arkamdan belime dolanan tuhaf kollar beni düşüncelerimden çekip çıkardı, havada yakaladı ve onlarla birlikte yere itti. Çarpmanın etkisiyle yerde yuvarlandık, başım zonkluyordu ve ellerim bir adamın göğsünde düz duruyordu. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım ve öfkeli bir kaş çatma gözlerimi çerçeveledi.

"İyi misin?" dedi garip bir şekilde sessiz bir sesle ve bu beni daha da kızdırdı.

Tamam mı? Aptallar konusunda şansım çok yaver gidiyordu, yabani mantar gibi önüme çıkıyorlardı. "Ben, bir yaban domuzundan önce

beni yere devirdi." Ellerimi göğsünden çekerek bir dizimi yere koymayı başardım ve kendimi yukarı kaldırdım.

Göğsünden sert bir kahkaha yükseldi ve dirseklerinin üzerinde doğrulup beni tepeden tırnağa süzdükten sonra ters ters bakışlarımla karşılaştı. Birini ortada hiçbir neden yokken yere serdikten sonra bu kadar sakın görünme cüretinden rahatsız olarak çizmelerimde sakladığım hançeri neredeyse kınından çıkaracaktım.

"Seni kovalayan o canavar tarafından yenmektense bir yaban domuzu tarafından devrilmek kesinlikle daha iyidir," dedi tüm ciddiyetiyle.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, farkına vardığımda ona döndüm. "Her genç kızın kurtarılmaya ihtiyacı olduğu varsayılmaz canım, bir canavarla tek başıma başa çıkamayacağımı düşünmüyorsun değil mi?" Eteğimi düzelterek söyledim, bana onun kadar kendini beğenmiş bir cevap vereceğini umuyordum, bıçağımı boğazına saplamak için yeterli bir sebepti.

Ayağa kalktı, benden neredeyse iki baş daha uzundu, gümüş rengi ay ışığı uzun altın rengi saçlarını soluklaştırıyordu, siyah gözleri titrek siyah bir ateş gibi parlıyordu ve birkaç günlük kirli sakalı yüzünü süslüyordu. Başını hafifçe eğdi. "Özür dilerim hanımefendi, o aşağılık yaratık beni en kötüsüne inandırdı."

Gözlerim alınganlıkla irileşti. "O aşağılık yaratık da bana ait, bu yüzden aceleyle vardığınız sonuçlar için bana ve ona bir özür daha borçlusunuz." Gecenin sessizliğini bir kükreme bozdu ve ağaç dalları hışırdayarak bize doğru yaklaştı, ta ki Memphis ona doğru hırlayarak zarif bir şekilde ortaya çıkana kadar. Onun yanından geçip sırtıma sokuldu, ben başını okşarken başı kolumun hemen altındaydı.

Bana şaşkın şaşkın baktı, morfumla benim aramda bir ileri bir geri bakışlar fırlattı. O daha konuşmadan çığlıklar ve kahkahalar havayı sardı ve dikkatimiz çalıların arkasından kıkırdayarak koşan ve iki iri adam onları omuzlarına kaldırıp çekerken kendi aralarında sohbet eden iki kadına yöneldi.

geleneğin bir parçası olarak kuşaklarını çıkarıyorlardı. Bu da festival gecesinin geri kalanında kadınların onlara ait olduğu anlamına geliyordu. Her ikisi de az önce beni yakalayan adama el salladı, daha önce Fernfoss'ta yüzlerini hiç görmemiş olmalarına rağmen birbirlerine aşına oldukları belliydi.

"Sizce onu henüz fark ettik mi? Tam olarak nasıl göründüğünü bile bilmiyoruz, bu gece hepsinin aynı görünmesinin bir faydası olmaz," diye sordu içlerinden biri önümdeki adama.

"Sadece kötü zamanlama, sabah devam edeceğiz, bu gece dinleniyoruz. Harabelerden uzak durun, ruhlar tarafından sersemletilmiş bir yarım akıllıya geri dönmek istemiyorum," diye cevap verdi.

"Geceleri onu bulmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum, pençelerinin büyüdüğünü ve dişlerinin bir kurdunki gibi uzadığını söylüyorlar," dedi diğer adam ürpererek. "Kralın o iblisi neden geri getirmek istediğine dair en ufak bir fikrim yok. Adriatikalılar ona ne diyordu?" kaşlarını çatarak hatırladı. "Ybris, evet, melez."

"Yeter," diye sertçe seslendi önümdeki adam. "Bir kraliyet mensubuna bir kez daha böyle sözler söylersen seni gerçek bir iblisin önüne atarım." İblis. Ybris. İkisi de bendim ama değildim.

Adam onun sözlerini tiksiniş ve iğrenmiş bir tavırla değerlendirdi ve "Ama-" diye ısrar etmeye başladı.

"Harabelerin yanında uyumak ister misiniz?" diye hırladı önümdeki adam ve diğer ikisi başlarını hafifçe eğip dağıldılar. Askerler mi, ödül avcıları mı?

Kuşağımın gevşediğini hissettim ve önümdeki adamın kuşağı parmaklarının arasında tuttuğunu görmek için döndüm. "Seni omzumdan tutmak zorunda mıyım?" Başıyla ormana doğru yürüyen adamları işaret etti. "Yoksa nazikçe iki ayağınızın üzerinde benimle birlikte yürür müsünüz? Bu akşamlık benimsin," diye neşeyle haykırdı ve bunu bir tekliften çok bir açıklama olarak yaptı.

Zamanlaması kötü panik anım olmasa bu adam çoktan kanlar içinde boğuluyor olacaktı. Kadınları hala omuzlarında tutan adamlara doğru döndüm ve beni neyin

kovaladığını kanıtlamaya çalıştım. Tutsaklarım mı, yoksa katillerim mi?

Isjord ya da Adriata. Kınları hâlâ kalçalarında bağlıydı, aynı yöne bakıyorlardı ve neredeyse benzer bir şekilde giyinmişlerdi. Onlara yaklaştığımda, adam arkama geçti ve onu, aramızdaki bağ sayesinde düşüncelerimi kesinlikle algılamış olan Memphis takip etti. Gözlerim onların kıyafetlerine ve taşıdıkları tanıdık amblemlere takıldı. Gömleklerinin omzunu mavi bir arma süslüyordu, ortasında bir kurt vardı, arkasında iki ok geçiyordu ve yanları altın sarmaşıklarla sarılmıştı. Isjord arması, babamın krallık arması. Onlar askerdi, Isjord devriye muhafızlarıydı ve benim için buradaydılar. Zanaatkâr haklıydı, her şeye rağmen Isjord'a dönecektim.

Bir el bileğimi kavradı. "Eğer benden kaçacaksan en azından adını öğrenmeme izin ver, ben Elias," diye tanıttı. Beni bırakmasaydı, onun mezar taşı olacaktım.

Gözlerim omzuna kaydı, aynı sorguç orada da duruyordu. Kim olduğumu fark etmiş miydi? Elbette hayır, o krallığı ancak on bir yaşında terk etmiştim, o çocuğu yıllar önce büyötmüşüm ve yüzüm kapalıydı, yara izim örtölüydü. Onun gözlerinde de hiçbir tanıma ışığı yoktu. Beni köyün kadınlarından biri olarak gördüğüne emindim. Sorusunu duymazdan gelerek, siyah bir kısırağa dönüşen Memphis'e ıslık çaldım ve sırtına atlayarak festival toplantısına doğru sürmeye başladım. Şenlik ateşinin ilk kıvılcımları görünür görünmez Cai'nin rahatsız bir şekilde yer değıştirdiğini fark ettim.

Memphis'ten aşağı indim ve ona doğru koştum, kaşları benimkiler gibi endişeyle kıstı, tüm korkularımız artık bizim için gelmişti, artık kaçınılamazdı.

"Cai," diye seslendim nefes nefese ona ulaşarak.

Elini kaldırdı, parmaklarının arasında Isjord'un kırmızı oklu mührünü taşıyan lacivert bir zarf vardı. "Eyerlerini not ettim, deriye oyulmuş bir kurt arması ve dönüşünüz için izin mektubunu buldum."

"Geldiler." Farkına varmışım.

BÖLÜM 4

BUZ VE PARA

Nia son yarım saatini yolculuğumuz için sayısız haritanın izini sürerek geçirmişti. Çok titiz, titiz **o l d u ğ u** kadar da baş döndürücüydü. Bu Hazırlıksız yakalanmak ya da planlamayla önlenebilecek anlaşmazlıklar onu rahatsız ediyordu. Cai yanımda uyuyakalana kadar adım adım hareketlerimizi tekrar tekrar saymıştı. Sonra da sanki bir çantayı düzenlemenin düzgün bir yolu varmış gibi çantasını tekrar tekrar düzenledi. Arkadaş grubumuzdaki paradoks Cai ve Nia'ydı. Nia kendini neredeyse savaşa hazırlarken, Cai bıçaklarını yavaşça bileyip alnının üstündeki gevşek bir tutam saçla uğraşıyor, sonra da onu düzeltmek için gösterdiği çabanın başını ağrıttığından yakınmaya başlıyordu. Ve işte ben, hakem. Aralarında sessizce oturdum, başımı iki direğin arasında bir ileri bir geri salladım, esnedim, güldüm, konsantre oldum ve sonra köyün etrafında son bir koşuya çıktım.

Ana yollardan kaçınmak zorundaydık, Nia Adriatian ve Cai Olympian'dı, her ikisinin de uygun kimlik etiketleri yoktu. Solaryalı büyülu şifacı Aura tarafından test edilirlerse ikisi de ortaya çıkacaktı.

Cai masaya yaklaşarak kınlarını bağladı ve uzun yolculuğa hazırlandı. Kaşları çatıldı ve masanın üstündeki haritaya bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu zavallı kâğıda bu mürekkep kirliliğini kim çizdi?"

Nia'nın başı bir tavuk gibi havaya kalktı. "Ben yaptım."

Haritayı eline aldı ve kayıtsızca başını salladı. "Kusursuz detaylar, dikkat çekici izler, gölgelendirmeler neredeyse nokta atışı, bu mükemmel örneği haritamız olarak mı kullanacağız?"

Nia kaşlarını çatı. "Baş aşağı tutuyorsun."

Gözlerini hızla kırptırdı ve kâğıdı dikkatle çevirdi. "Haritacılar da haritalarını baş aşağı görmeyi severler."

Nia gözlerini devirdi. "Onu hâlâ ters tutuyorsun."

"Ve yanlamasına, bahsetmiş miydin?" dedi bir kez daha çevirerek. Bana bir bakış fırlattı, ben de gülmemi bastırmak için dudağımı ısırdım. Parmağımı havada gezdirirken gözlerimden ılık yaşlar dökülmeye hazırdı. Hızla haritaya baktı ve doğru yöne doğru bir dönüş daha yaptı.

"Dokuz şehrin de izi sürüldü," dedi Nia yorgun bir nefes vererek. "Çıkışlar, tüneller, gizli odalar ve sokaklar. Alaric hepsini bizim için not etti. Venzor'a ulaştığımızda bunları sizin için çoğaltacağım."

Planladığımız şey tehlikenin de ötesindeydi ve eğer yakalanırsak, Nia'nın ayırdığı şey kullanılamayacaktı bile. Dardanes'in belki de en sert ve katı mahkemesine sızacaktık, lehimize hiçbir ihtimal yoktu ve yakalanırsak kaçmak yoktu, babam beni kendi elleriyle idam ederdi.

"Bunlarla kendimizi yönlendirmeyi nasıl bileceğiz?" diye mırıldandı kulağıma.

"Bunlar onun için, bizim için değil. Ne zamandan beri sen ve ben bir haritaya bağlıyız? Bırak o alsın."

Başını salladı. "Katılıyorum, katılıyorum."

Nia ellerini birbirine vurdu ve ikimiz de irkilerek dikkat kesildik. "Her şeyin üzerinden tekrar geçelim mi?"

Cai sandalyesine çöktü ve elini yorgun gözlerine götürdü. "Yazın sıcak havası, bağışla beni."

Nia işinden memnun kaldığında ve Alaric de gevezelik ederek uyarı ve tavsiyelerine devam ettiğinde Fernfoss'tan ayrıldık. Festivalden sadece birkaç saat sonra yola çıkmıştık, bu da bize babamın askerlerinden en az bir gün önde gitmek için yeterli zaman veriyordu. Alaric'ten benim çoktan gittiğime dair haber aldıklarında Venzor'da olacaktık.

Eski Olympia'nın sınırını gün doğmadan geçtik. Ormanlara olan aşinalığımız gece boyunca yolumuzu bulmamızı kolaylaştırdı ama Isjord'un soğuk ve karla kaplı topraklarına ayak bastığımız anda yorgun düştük. Uysal güneş, ayazın kör edici külüne karşı kendi dengini bulmuştu. Isjord ebedi kışın ülkesiydi. Tanrı Krig, Hodr'un cennetine yükselmeden önce bu toprakları kutsamış ve insanlara armağanlarını sunmuştu. Söz konusu kutsamayı sadece topraklar değil, insanlar da almıştı. Verglaser'ler, buz Aura'sı, elementi kolaylıkla kontrol eden, yaratan ve kullanan kişilerdi. Yetenekli demek yetersiz kalır. Verglaser'ler son derece güçlüydü ve babamın onlardan taburları vardı. Kusursuz savaş sanatları, yetenekli savaşçılardan oluşan orduları ve buz Aura'larıyla birlikte, babam tüm bunları bir araya getirerek Olympia'nın kıyametine yürüdüğünde büyük bir koz elde etmişti. Hep birlikte korktuğu, nefret ettiği ve kışkandığı krallık, kendisinden daha güçlü olduğunu düşündüğü krallık, ortadan kaldırması gereken tehlikeydi. Kendi gücü için istediği kişiler, görünmeyen güçte varlıklar, melez Aura, ben yaratmak için kendi gücüyle karıştırmak istediği güç. Yine de başarısız olmuştu, sefil bir şekilde. Bu zayıflıktı, doymak bilmeyen güç hırsı.

Soğuktan tüm gücüyle nefret eden biri için bu bir lütuf değil, kış lanet olası bir lanetti. Kilometrelerce ileride sadece karanlık manzaralar, çorak tarlalar, beyaz sıradağlar ve yoğun, kör edici beyaz kar ve buzla kaplı yüksek iğne yapraklı ormanlar uzanıyordu. İlerideki yol, ileride boyanmış beyaz sonsuz manzaradan bir serap gibi dalgalanıyordu.

boş bir tuval. Isjord'da doğmuştum ama on iki yıl uzakta olmak, yanaklarımı jilet gibi keskinleştiren donmuş havasından, soğuk el ve ayak parmaklarımın dikenli ve uyuşuk hissinden, zaten uyku ve yorgunluktan ağırlaşmış saçlarımı ve kirpiklerimi kaplayan nemli pullardan hoşlanmadığımı unutturmuştu.

Cai bir elini başımın üzerine kaldırdı ve üzerimi kaplayan karı silkeledi. "Prenseslerinin pasaklı bir köy çocuğuna benzediğini gördüklerinde ne düşünecekler?" diye alay ederek sağır edici sessizliği bozdu. "Biliyorsun, Isjordanlar kendini beğenmiş piçler olarak bilinirler."

Bir tutam yarı ıslak saçımı geriye savurdum. "Bu manzara karşısında babamın yüzünü gördüğünde madalyonun daha iyi tarafını göreceksin."

Isjord güçlü bir ülkeydi, en küçük şehirleri bile Dardanes kıtasındaki herhangi bir büyük şehirden çok daha fazla zenginliğe sahipti. Halkı lüks yaşam tarzları ve bunun sürdürülmesini sağlayan gösterişli yönetim sistemleriyle tanınırdı. Annem hiçbir zaman bu tür savurganlıklardan hoşlanmamış ve belki de en kendini beğenmiş piç olan babamın hoşuna gitmeyecek şekilde bizi bu ihtişamlara katılmaya teşvik etmemiştir. Babamı en ufak bir hoşnutsuzluk içinde görürsem, çocukluğumdan beri şımartma eğiliminde olduğum büyük bir memnuniyet duyarım.

"Bu kesinlikle böyle olmayacak," diye atladı Nia, tam da bunu yapmaya meyilli olabileceğim düşüncesi karşısında şaşkınlıkla. "Tanrı bizi korusun, önce Venzor'a gideceğiz ve bunu düzelteceğiz. Sen onların prensesinin Pamuk, öyle görülmelisin."

"Sence ne istiyordur?" Cai dalgın dalgın sordu.

Beni kullanmak, öldürmek, tekrar işkence etmek, liste uzayıp gidebilir. Kendimi bir tuzağa sürüklüyor olabilirdim. Sorun şu ki, bunu öğrenmek için tuzağa düşmem gerekiyordu. "Her ne olursa olsun, hoşuma gidecek bir şey olmayacak. Onun için hiçbir değerim yok, eğer

dönmemi istedi, her şeye rağmen benim için bir kullanım alanı bulmuş olmalı."

"Sen hâlâ veliaht prensessin, tahtın varisisin."

Sözleri beni güldürdü. "O unvanı bana devretmeden önce tanrılardan daha uzun yaşayacak. Kardeşim farklıydı, babam ona tapardı, onu geleceğin kralı gibi yetiştirir ve davranırdı," diye açıkladım. "Beni küçümsedi, güçsüz ve itaatsiz bir çocuktum. Benim yerime piçlerine vermeyi tercih ederdi."

"Ya hâlâ sende büyü olduğunu umuyorsa?" diye sordu bıkkınlıkla. "Onları senden tekrar istemek ve işkence etmek için mi?"

"Ne bulacağını biliyor, hiçbir şey."

Önümüzde kilometrelerce uzanan, bitmek bilmeyen şehir surlarını fark ettiğimizde Venzor sadece kilometrelerce uzaktaydı. Taş, çelik, büyü ve dondan oluşan korkunç bir dev. Gri taş duvarlar, hayalet gibi beyaz manzarayı parçalayarak kilometrelerce yükseliyordu. Ağır silahlarla donatılmış nöbetçiler duvarın ve kapıların her tarafına dağılmıştı; mavi paltolar istenmeyen ziyaretçilere karşı hazır bekliyordu. Isjordan askerlerinden çalınan ve krallıktaki herhangi bir şehre girmek isteyenler için gerekli olan geçiş mektuplarını gösterdik. On iki yıl önceki saldırı gecesinden bu yana babam şehirlerinin etrafındaki güvenlik önlemlerini artırmış görünüyordu. Yolculuğumuz sırasında ara sıra ana yollarda, ormanlarda ve şehrin dış parametrelerinde devriye gezen nöbetçiler gördük.

Çocukluğumda Venzor'a yaptığım son ziyaretten bu yana hiçbir şey değişmemişti. Ahşap kulübeler ve oniks taşlı çatıları olan binalar, şehir surlarının ötesinde yabani mantarlar gibi yayılıyor ve kabarıyordu. İçlerindeki hava daha sıcaktı ve tarçın, unlu mamuller ve yanan odun kokusuyla doluydu. İnsanlar kürkleri içinde telaşla sokaklarda dolaşüyor, işleriyle ilgileniyor, kuklalar gibi hareket ediyor, dikkatlerini işlerine yoğunlaştırıyorlardı. Sadece köpekler başlarını ve burunlarını bize doğru kaldırdı, ama onlar bile bundan daha fazla dikkat etmeye zahmet etmedi. Isjord'un insanları ziyaretçilere alışkındı, bu topraklar

Altı kutsanmış krallık arasındaki ana bağlantı, kimse önce Isjordan toprağına basmadan diğerine giremezdi; krallık bu koşullardan zengin bir şekilde yararlanmıştı. Venzor ayaklarımın üzerindeyken daha da şaşırtıcıydı, arnavut kaldırımını tabanlarımın altında sıcacıktı. Şehri sıcak tutmak için sihirle lanetlenmişti. Isjordlular soğuktan etkilenmiyordu ama bu durum Isjord'u dondurucu soğuklardan nefret eden yabancılar için uygun hale getiriyordu. Isjord'un büyük bir bölümünü yabancılar, el işçileri ve çok daha yetenekli zanaatkârlar oluşturunuyordu. Nüfusun yüzlerce yıldır düşüşte olması, diğer krallıklara sınırların açılması kararını getirdi.

Küçük bir tavernada karnımızı doyurduktan ve geceyi geçirmek için bir hana yerleştikten sonra şehre doğru yola çıktık. Bir matbaanın önünde durduğumuzda, Nia ve Cai beni yalnız bırakarak işlerine dağıldılar. Kapıyı itip açtığımda bir zil sesi duyuldu ve tozlu meşe tezgâhın altından beyaz bir kafa çıktı.

"Krig'in kutsamalarıyla, nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerim haber broşürleriyle dolu duvarlarda gezindi, dükkân tamamen sıradandı. "Sahte mektup yazabildiğinizi duydum. Beni size Trina gönderdi."

Gözleri irileşti ve kapıyı sıkıca kapatmadan önce pencerelerin etrafında gezinerek hızla hareket etti. "Kahretsin, kimse sana işlerin devriyelerin duyacağı şekilde yüksek sesle konuşulmaması gerektiğini söylemedi mi?"

"Özür dilerim," dedim hafifçe eğilerek.

"Ne mektubu?" diye sordu endişeyle, gözlüklerini indirip burnunun kenarını ovuşturarak.

"Bir kimlik mektubu."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Mektuplar kabak, imkânsız değil. Nerede olursanız olun suçluların Isjord'a girmesine izin vermekle uğraşmam."

"Vatanseverlik paranın yerini tutmaz."

"Ve madeni para asılmaya değmez. Ben basit mektuplar taklit ederim, eğer böyle bir şeyiniz yoksa, kapı arkanızda." O

gözlüklerini takıp broşürleri karıştırarak işaret etti.

"Karıınız öyle demedi, arkadaşşıma yeteneklerinizle övündü. On yıldır kutsuzları Isjordians olarak dövdüğünüzü söyledi. Seninle çok gurur duyuyordu, güzel kızıl saçları da arkadaşşımanın elini okumayı teklif etti. Isjord'da bir zanaatkâr, ne kadar imkânsız. Ne kadar yasadışı," diye kışkırttım. Nia bilgi almak için barmaid'i yağlamıştı, ama barmaid ölçüsüzce ve çok mutlu bir şekilde dökmüştü, öyle ki yol boyunca baş ağrısından şikâyet edecek kadar başı dönmüştü.

Hayal kırıklığı içinde kâğıtları yere vurdu. "Deli kadın, ikimizin de ölümü olacak. Kaç tane ve kimin için?"

Nia ve Cai'nin belgeleri üzerinde çalışması için tüm talimatları ona verdim. Babam kalesinde güvende hissetmediğı hiç kimsenin bulunmasına izin vermezdi.

Parmağımı cam tezgâha vurdum. "Yaklaşık on sekiz yıl önce Helga Larsen adında bir bayan için sahte bir doğum belgesi düzenlediğınızı hatırlıyor musunuz?"

İsteğim karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Hatırlamazdım; her gün yazdığım onca kelime yüzünden hafızam paslanmış durumda."

Masanın üzerine on altın Dar attım ve o da gülümsedi.

"Başka bir ayrıntı var mı?" diye sordu, parayı cebine atarken.

"Burada, Venzor'da Iris Meadows adında bir genelev sahibi. Piç çocukları kraliyet sarayında yüksek mevkide birinden."

"Bir general," diye hatırladı şaşkınlıkla gömleğinin kenarıyla gözlüklerini temizlerken. "O kadın çenesini Tanrı için kapalı tutamazdı. Evet, hatırlıyorum."

"Sizde bir kopyası var mı?"

İfadesi konsantrasyonla sıkıştı ve arka tarafa gitmeden önce bana bir parmak kaldırdı. Dakikalar ve hışırtı sesleri sonra geri döndü, tozları üfleyerek

belgeyi bana vermeden önce. "Başka bir belge için geri dönmeye karar verirlerse diye her zaman bir kopyasını saklarım. Buna ne için ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

Belgeye zevkle baktım. "Generalle arkadaş olmak için iyi bir şans tılsımı. Akşam belgeleri alacağım. Size iyi günler."

Güldü ve başını salladı. "Kim olduğunu biliyorum." "Ben de senin kim olduğunu biliyorum. Signe oşh feh erycht." "Tekrar görüşeceğiz," diye tekrarladı Calgnan dilinde.

BÖLÜM 5

YILANLAR VE INLER

W Babamın askerleri tarafından takip edilerek kale kapılarından geçtim. Etrafımdaki her şey bana huzursuzluk hissi veriyordu; sanki hiçbir şey değişmemişti.

hiç ayrılmamıştı. Şato, ışığın içeri girmesine zar zor izin veren asırlık kozalaklı ağaçların arasında koyu gri taşlı bir dev olarak görünür hale geldi. Kalenin gri duvarları donuktu, birkaç yüksek kule gökyüzüne doğru yükseliyordu, boş karın arasında dökülen kan gibi göze çarpan büyük yuvarlak kırmızı renkli cam pencerelerle vurgulanıyordu, muhtemelen babayı tanıyan istenen etki buydu. Ön terasların etrafı, merkezinde Krig ve onun göksel koruyucularından birkaçı olmak üzere tüm tanrıların sayısız heykeliyle süslenmiş, hepsi de aynı koyu gri taştan yapılmış ve görüş alanının her köşesini çevreleyen parıldayan beyaz karla zar zor örtülmüş. Bu korkunç nesneler çocukluğumda olduğu gibi hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Onlar inanç değil korku nesneleriydi, ama o zaman inanç tamamen korkuydu.

Kış bahçeleriyle çevrili kale, sadece kalenin girişlerine giden geniş siyah taş yürüyüş yollarıyla kesiliyor, hepsi de sıkı bir şekilde korunuyor ve devriye geziyor.

Başlığımı indirdim, saçlarımı geriye doğru taradım ve pelerinimi çıkardım. Kaleye yaklaştıkça daha fazla dikkat çekiyorduk; girişlerde sıralanan mavi giysili askerler ve beyaz giysili Verglaser'ler dönüp diz çökerken

geçtik. Aralarında konuştuklarını ve her köşeden belli belirsiz fısıltılar geldiğini duyabiliyordum. Melez. İblis çocuk. Kanla lanetlenmiş. Beni tanımlamak için pek çok kelime vardı. Ne olduğumu ve ne olduğumu düşündüklerini.

Numengarth'ta büyü onur demekti, kutsanmak demekti, seçilmiş olmak demekti; Tanrı tarafından seçilmiş olmak. Benim içinse bir lanetti, kötülüğün eliydi ve hiçbir belirti göstermediğimden benim işe yaramazlık damgam haline geldi. Onursuzluğun bir unvanı ve kötü muamelenin bir rozeti. Yaratıcıma beni atma ve kötü muamele etme özgürlüğü veriyordu. Ama unvanım baki kaldı ve hala bir canavar olarak avlanıyordum. Sadece derisi olan bir canavardım, etim bir insanın olabileceğinden daha insandı ve varlığım yaşayanlar için bir lekeydi.

Karanlık şato koridorları bizi karşıladı, kırmızı tonda dalgalanan gölgeler, titreyen mum ışığı, kırmızı perdeler ve gri taş. Dönüyorlar, bizi bir kâbusun içindeymişiz de ondan kaçamıyormuşuz gibi çarpıtıyorlardı. Ahşap kapıya yaklaşmak için döndüğümde Nia ve Cai bir pencereye yaslanıp başlarını salladılar. Bir asker varlığımı anons etti ve büyük kapı, korku hatıralarının tüm eski çırpınışları gibi uçarak açıldı.

Kış sarayına girdim, duvarlar arasında eski, buruşuk yüzler ve kendini beğenmiş yeniler sıralanmıştı, bazıları şaşkınlık içinde bocalarken bazıları da tiksinti ve umursamazlık içindeydi. Hepsi sandalyelerinden kalkmış, saygısızca boş bir selam veriyorlardı. Koridorda babamın yaldızlı kürsüsünde tündüğü, güç, zorbalık ve bolca testosteron içinde yaşadığı yere doğru ilerledim. O da aynıydı, otuzlu yaşlarının üzerinde bile görünmüyordu, piç kurusu seksenini aşmıştı. Aura, tıpkı mananın büyü yoluyla uçmasına izin verdikleri gibi, büyülerini mana yoluyla geri yönlendirebilirdi. Belli bir yaşa geldiklerinde yaşlanmalarını en iyi ihtimalle yavaşlatabiliyorlardı ama babam gibi güçlü olanlar bunu tamamen durdurabiliyordu. Sarı saçları biraz daha solgunlaşmıştı, sık sakalları da öyle, tepesinde altın bir daire taç vardı, bir yılanın yılan olduğunu anlamak için dişleri olması gerekmezdi. Hâlâ doğal olmayan bir sarı renkte parlayan gözleriyle karşılaştığımda midemdeki o

tiksinti damlası geri döndü. Tamamen siyah bir kıyafet giymişti.

boynundaki kalın gri kürküyle, on iki yıl önce bıraktığım zorbanın her bir parçasına benziyordu.

Bunca yıldan sonra, sadece bir adım ötede, onun önündeydim. Bu, o duygu yoğunluğunu tekrar geri getirdi. Kendimi ele geçirmesine izin vermeden önce tek dizimin üzerine çöktüm ve kendimi yere bıraktım.

"Çocuğum, dönüşün beni çok memnun etti, eve hoş geldin Snowlin," soğuk sesi beni irkiltecek kadar iğrençti. Muhtemelen beni tekrar kafesinin altına almak onu gerçekten çok memnun etmişti, işkence etmek için en sevdiği kişi her zaman ben olmuştum.

Yavaşça başımı kaldırarak onun sinsi bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, tırnaklarım derimi kazıyor ve onun bakışları karşısında neredeyse öfkeyle titriyorum. Acı, kanımdaki öfke akışını yatıştırıyor. "Eve mi?"

Ayağa kalktı ve kürsüsünün basamaklarından inerek bana doğru ilerledi. "Evet, evim, gülüm." Kollarını açarak bana yaklaştı. "On iki yıldır birbirimizi görmedik, sana bir bakayım."

Kucaklamak için uzandı, bana dokunmadan kısa bir süre önce durdu ve tam karnına doğru tuttuğum küçük bıçağa baktı. "Dene baba, bu güle dokun, diken batacak mı gör," diye fısıldadım, bıçağı kalın ceketinin biraz daha derinine iterek.

Kıkırdadı, derin, karanlık ve iğrenç. "Görüyorum ki hâlâ kin tutuyorsun kızım. Olanların benim hatam olduğunu ne kadar düşünmek istersen iste, değildi." Çok sessiz bir şekilde cevap verdi, umursamaz bir şekilde benden bir adım geri çekildi ve ben de küçük bıçağı kemerime geri taktım.

"Hata mı?" Kaşlarım soru sorarcasına kalktı. "Hayır baba, kimse hatadan bahsetmedi. Sebep sendin, hata ise annemin seni uykunda öldürmekteki acizliği idi."

Başını uyarırcasına eğdi. "Yeter, çocuk," diye dişlerinin arasından sertçe haykırarak bu mahkemeye karşı soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Arkamdan gelen soluk seslerini ve mırıldanmaları duyabiliyordum, bu yüzden devam ettim, "Umarım yeni arkadaşın daha akıllıdır. Moreen'in ölü kocalara karşı hep bir ilgisi olmuştur. Seninle evlenmeden önce iki kez dul kalmadı mı?" Onun tepkisinin sertliğe dönüşmesi üzerine gülümsemem neşeyle arttı.

Babamın bakışları benimkileri kırarak lordlara doğru tehditkâr bir bakış fırlattı. "Toplantı sona ermiştir, herkes dışarı çıksın," diye sertçe emretti ve bir anda hepsi çıkmak için ayağa kalktı.

"Ama neden baba?" Sarayına dönerek sordum. "Prenseslerini özlemiyorlar mı?"

Neredeyse komuta edercesine ayaklarını durdurdular ve dizlerinin üzerine çökmeden önce yarı yarıya bize döndüler.

Güldüm. "Gündönümü şekerinizin tadı hala tatlı mı, sizi geri dönülmez şekilde aciz yaşlı osuruklar?"

"Snowlin Krigborn-" diye uyardı babam.

Lordlardan biri öne çıktı. Eğilerek bana bir gülümseme sundu. "Bu geri dönüşü olmayan yaşlı bunak sağ salim döndüğünüze memnun oldu, Majesteleri." Albius Arynth, büyükbabamın tahta çıktığı ilk zamanlardan beri sarayın en yaşlılarından biriydi.

"Neredeydiniz Albius Arynth, Kirkwall, Modr, Brisk, Venzor, Casmere, Grasmere, Brogmere? Varisiniz, kız kardeşim, annem onların güvenliği için savaşıırken hepiniz neredeydiniz?" Birkaçı suçlulukla başını öne eğdi, diğerleri ise kayıtsızlıklarını takınmayı tercih etti. "Bu doğru, onları güvende tutmamak." derken titrememek için nefesimi tuttum. Kaçmışlardı, çoğu acınası hayatları için kaçmış ve saklanmıştı.

Ona doğru döndüm. "O öldüğünde neredeydin baba?" Nefes almak için kendimi tuttum. "Senin adını sayıkladığında, öldüğünde ve dudaklarında senin adınla önümde kanadığında." Her yerde ve hiçbir yerde; kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Dönüp kürsüsüne doğru ilerledi. "Kızımın konuşmam gerekiyor, herkes dışarı çıkmaya devam etsin."

"Bu fikir ne kadar çekici olursa olsun," dedim. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Bu sidik çukuruna yaptığım tüm yolculuk tartışma isteğimi gerçekten yıprattı." Lordların yanından geçip ahşap kapıyı tıklatarak açtım ve geri çarparak çıktım.

"Snowlin Krigborn, derhal buraya dön!" diye adımı bağırarak emretti.

Onun saçma soyadını kullanmasıyla alay ettim. Ne Krigborn'u? Ben lanet olası çamurdan doğdum.

Koridordan çıkarken iki iri figür yaklaştı. Tanıdık bir yüz şekillendi, mavi gözlerin dehşeti ve parlak uzun saçlar, başka bir kâbusun gölgelenmiş yüz hatları, biri göz bandı takıyordu.

Başka bir yılanı savuşturacak enerjim olmadığı için bakışlarından kaçarak yolumu değiştirdim. Nia ve Cai koridorun duvarına yaslanmış beni bekliyorlardı. Kardeşimin kılıcını ve kınını uzatarak sırtıma takmama yardım etti, neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Geri dönülemez şekilde aciz yaşlı osuruklar mı?" Nia neredeyse tedirgin bir şekilde sordu.

"Daha iyisi varsa bana söylemeliydin."

Cai'nin dikkati aniden arkama, ayak seslerinin artık durduğu yere döndü.

"On iki yıl uzun bir süre ama amcanızın yüzünü unutmak için yeterli değil, başkalarının beni görmezden geldiğinizi düşünmesini istemeyiz, değil mi? Bu çok kaba bir davranış olur."

Koridoru dolduran kendini beğenmiş ses karşısında çenem gerildi. Sakince eldivenlerimi giydim ve onu tamamen görmezden gelerek yanından geçtim. Annem öldüğünde de aynı eğlenen yüz ifadesini takınmıştı. O küçük baş belasını özlemişlerdi. Hayatta kalmamdan duyduğu hayal kırıklığını babamın eşine ifade ederken dilini şaklatmıştı. O gece olanlardan en çok keyif alan biri varsa, o da oydu.

"Kaba mı?" Koridorda ilerlerken sakince sordum. "Ben nezaketsiz diyecektim." Beni cezalandırmak için kirli numaralar yapmaktan, doğrudan taciz etmeye kadar

Bu adam bana her şeyi yapmıştı. Bunlara asla katlanmadım, her zaman ona saldırdım ve hala iyileştiremeyeceğine bahse girebileceğim izler bıraktım, ancak Thora'yı onun ellerinden korumayı her zaman başaramadım. Küçük kız kardeşim onun korkusundan aylarca odamda uyumuş, tuvalete gitmem gerektiğinde bile yanımdan ayrılmayı reddetmişti. Sadece birbirimizden başka kimsemiz yoktu, diğer herkes ya babam tarafından sikloplar halinde döndürülüyordu ya da annemiz de dahil olmak üzere bizimle ilgilenemeyecek kadar meşguldü.

"Şimdi öneminin bir değeri olduğunu düşünmeye başlama, herkes babanın ordusunda bir asker ve sen sadece yürüyüş yolumuzdaki bir taşsın," diye bağırdı arkamdan, sözleri nefretle ısıırıyordu. Zaten bilmediğim bir şey değildi, babam için hepimiz onun büyük planının oyun taşlarıydık. Babam için ondan daha fazla bir şey değildim ve belli ki bunun zaten farkındaydı ama tepkilerimden teselli bulmayı umuyordu.

Adımımı durdurdum ve hafifçe tekrar ona döndüm. "Beni geri istedi, değil mi?" Sözlerim karşısında yüzü kaskatı kesildi. "Eğer dediğin gibi ben sadece yolundaki bir taşsam, neden ısrarla üzerime basıp zavallı kırılgan benliğini incitiyorsun? Sadece benden uzak durun, o kadar da zor değil," diye ekledim elimi havaya kaldırarak. Gitmek için döndüğümde gözüm amcamın sağında duran tanıdık bir yüze takıldı. Bakışlarım ona doğru kaydı ama günler önce Sonbahar festivalinde karşılaştığım karanlık bakışla karşılaştım. Ormandaki adam, Elias, onun yanında duruyordu. Görünüşe göre sadece bir devriye askeri değildi, omzunun her iki yanında babamın arması olan donanma askeri yeleği giyiyordu, göğüs cebinin üstünü iki altın düğme süslüyordu. O bir yüzbaşıydı, muhtemelen babamın bana eşlik etmesi için gönderdiği ekibin yüzbaşısıydı. Muhtemelen kralına, o bana ulaşmadan önce nasıl kaçtığımı rapor etmek için yola çıkmıştı. O geceki kendini beğenmiş tavrını hatırlamasam neredeyse özür dileyecektim.

"İnsan kendi işine bakmalı, yoksa erken ölebilir, sevgili amca, bu sürünen in seni öldürebilir, ama bunu en etkili şekilde ben yapabilirim," diye uyardım, ikinci sıradaki yılanı.

İnançsızlıkla alay etti. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Basit bir uyarı, eğer bu bir tehdit olsaydı çoktan bu duvarlara boyanmış olurdun. Son tehdidimde bir gözünü kaybetmiştin, bir sonrakinde kalbini kaybedeceksin." Koridor kapılarını açarak çıkışı yaptım. İlk kez bir insandan bu kadar çok kan sızdığını görmüştüm, jelatinimsi küre birkaç hafta sonra uykumda öğürmememe neden olmuştu. Thora'nınkini çürütmüştü, ben de onunkini çıkardım. Göze göz. Bana dayak attırdı, her çürük buna değerdi.

"Akrabalarına karşı hep böyle şefkatli misin?" Cai, kolunu bana dolayarak acı bakla gülümsemesiyle alay etti.

Bir kahkaha attım. "Bu mağaranın geri kalanını görene kadar bekle, o zaman gerçek sevgimi göstereceğim." "İ
inanmak sen var olmuştur a tad tatlı
içinde onların

açıklama," dedi Nia ihtiyatlı bir şekilde.

"Kalbim böyle cömerttir."

Kaşlarını çatarak ve başını sallayarak bana döndü. "Ah, yine onunla çok fazla zaman geçiriyorsun, sana sürtünüyor."

Cai diğer kolunu Nia'ya doladı ve "Bir süreliğine kimseye sürtünmeyeceğim, tatlı Nia," dedi.

Kadın şiddetle döndü ve adamın sırtına birkaç kez vurarak kahkahalarla sarsılmasına neden oldu.

Kaldırılmadıklarını umarak eski odama yöneldik, ayaklarım aklım onları hareket ettirmeden önce yolu hatırladı. Ergenlik çağını geçmemiş küçük bir kız, herkesten çok kendisini ürküterek bize doğru fırladı. Çift örgülü saçları sonbahar rengindeydi, gözleri yeşile boyanmıştı, ayak bileklerine kadar inen bej bir elbise giymişti, beline ve boynuna siyah bir önlük bağlamıştı.

Titrek bir reverans yaptı. "Majesteleri, benim adım Penelope. Size ve misafirlerinize eşlik edeceğim.

Size odalarınızı göstereyim," dedi ben onun yanından geçip gitmeye fırsat bulamadan. Gözleri merakla her yerimi tarıyor, yara izimin üzerinde uzun süre kalıyordu. Acımasını hissedebiliyordum ve kaşlarımı çattım.

"Ekselansları?" Penelope sessizliğimin ardından usulca sordu.

"Snowlin, Ekselansları değil ve kesinlikle prenses değil. Gerekiyorsa şimdi önden gidin," diye karşılık verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını sallamadan önce Nia ile Cai'ye onaylar gibi bir bakış fırlattı.

Onu çok tanıdık taş koridorlarda takip ettik, mermer zemin tavanı süsleyen büyük kristal avizelerin ışığını yansıtarak parlıyordu, uğursuz tablolar bir tarafı, geniş kemerli vitray pencereler diğer tarafı kaplıyordu. Gençliğimde kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden olan devasa koridorlar tuhaf bir şekilde hâlâ aynı hissi uyandırıyor. Burası üzerimde her zaman tuhaf bir etki bırakmıştı, sanki hiçbir zaman buraya ait değilmişim gibi.

"Majesteleri, siz ayrıldıktan sonra bu birimi mühürletti." Genç hizmetçi eski odamı işaret etti ve başını eğerek ekledi, "Ve birkaç tane daha."

Babam onların ruhlarının kendisini kovalayacağından mı korkuyordu, adaçayı yakıp onlara da büyü mü yapmıştı? "Nereye gömüldüler Penelope?"

Tereddüt içinde yutkundum. "Bahçesinde, ortasındaki gül fidanı labirentinde, ama oraya kimsenin girmesine izin yok."

"Arkadaşlarıma odalarını göster." Sözlerini kestim. "Ailemi görmek için izne ihtiyacım yok."

Cai öne çıkarak, "Ben seninle geleceğim, Nia dinlenmeye gidecek," dedi.

Başımı sallayarak onayladım, bu noktadan sonra onunla savaşmak anlamsızdı, muhtemelen kendini bana tutkalla yapıştıracaktı. Cai güvensizdi ama söz konusu Isjord ve insanları olduğunda bu güvensizlik daha da artıyordu.

Kalenin geniş koridorlarından ve salonlarından geçtik. Askerler, hizmetkârlar ve memurlar beni görünce durup selam verdiler; dönüşümü çabuk duymuş olmalıydılar. Yine de kolayca tanınabilirdim. Çoğu Isjordian'ın belirgin mavi gözleri ve sarı bukleleri vardı ve ben bundan çok uzaktım, gizli olmaya çalıştığınızda en uygun olanı değil. Kendilerini asla kendilerinin gibi hissetmeyen prensesin bu koridorlarda yaralı ve yetim bir şekilde yürüdüğünü görünce ne düşünüyorlardı? Tek bir Isjordian ile bile yakınlaşmayı ya da arkadaş olmayı başaramamıştım, etrafımdakilerin hepsi yabancıydı ama sanırım ben de öyleydim.

Tam şatonun arka bahçelerine açılan kapılara ulaşmak üzereydik ki, bir adamın göğsü görüşümü engelledi. Bu ani hareket karşısında öfkeyle başımı kaldırdım. Elias bir elini kapının çerçevesine dayamış, dudaklarında oluşan gülümsemeyle yolumu kapatıyordu. Cai'nin kılıcını kınından çıkardığını duydum ve ona geri çekilmesini işaret ettim. Bu adam beni tanımış mıydı, yoksa kendini beğenmiş kişiliği onu ele geçirmiş ve prensese asılmaya mı çalışıyordu?

"Biliyorsun bir ses kolayca unutulur ama o gözler, o gözleri asla unutmam." Onun bu flörtöz dalkavukluk girişiminden tiksinererek dudak büktüm. "Ah, ve o keskin ağız," diye başını salladı ve sözlerini bitirdi, "kesinlikle unutulması zor."

Ona bir dakika içinde unutmaması için bir şey verirdim.

"Öte yandan senin hatırlaman kesinlikle hafızanı sarsmaktan daha fazlasını gerektiriyor, bana adını tekrar hatırlatır mısın?" Kibrini biraz olsun kırmak umuduyla tembelce sordum.

Elini kapı çerçevesinden çekti ve bana yaklaştı, başım onun uzun bakışlarıyla buluşmak için daha yükseğe eğildi.

"Elias, Elias Venzor. Sana buraya kadar eşlik etmem için gönderildim ama görüyorum ki bunu yapmakta hiç zorlanmamışsın ve hatta kralın beni azarlamasını sağladığın için seni tebrik edebilirim.

Adamlarım," dedi neredeyse şakacı bir tonda, "Majesteleri."

Onu izlerken kaşlarım kalktı ve sordum. "Venzor mu?"

Başını yana eğdi ve gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce bakışlarını çevirerek beni inceledi: "Evet, babam Venzor Lordu ve ben de onun oğluyum," diye gururla cevap verdi.

Ivar Venzor, Kış sarayının çok önemli bir üyesiydi, şehri en zengin şehirdi ve lordun açgözlülüğü hâlâ devam ediyordu. Babamın en büyük rakibi ama aynı zamanda en güvendiği müttefikiydi, yıllardır Isjordan tahtında gözü olan biriydi. Büyükanmem Venzorlu, bir şekilde geleneğin devam etmesini bekliyorlardı - babamın da orada evlenmesini ve böylece kraliyetle olan bağlarının derinleşmesini. Ancak babam bir Olimposlu prensesle evlenerek onları çok üzmele kalmamış, saraydaki konumlarını da birçok kez aşağıya çekmeye çalışmıştı. Babam onların gözlerinin nerede olduğunu biliyordu, bu yüzden en büyük filosunu iki yakın müttefikinin hüküm sürdüğü Grasmere ve Brogmere liman şehirlerine taşımış, ardından Venzor'u bir balıkçı limanına indirgemiş ve yarısını sahteciliğe çevirmişti. Krig gerçekten de kutsanmıştı, Ivar tuzağa düşmemişti, tüm bunları koz olarak kullanmış, balıkçılığı en sıkı ticaret anlaşması haline getirmiş ve kıtanın her yerinde satılan en iyi çeliği üretmek için krallığın dört bir yanındaki demirci ustalarını bir araya getirmişti. Babamın eninde sonunda kazanacağı kesin olan sessiz bir savaşı ama ben onun baskı altına alınmasını, meydan okunmasını severdim, o meydan okunmasından nefret ederdi.

Arkadaşıma dönerek kıkırdadım. "Yine kendini beğenmiş bir piç Cai, bugün senin günün olmalı," diye takıldım ama o gülmedi, sadece Venzor'un şımarık varisine ters ters baktı.

Elias'ın gözleri arkadaşımın benim aramda gidip geldikten sonra bana keskin bir sırtış fırlattı. "En azından bana geri dönülmez şekilde aciz bir moruk denmedi."

"Aynı derecede rencide edici demek istemişim. Şimdi eğer çekilirseniz, çıkışımı yapabilirim kaptan.

Eğlence, dedikleri gibi, umursayacak kadar meşgulüm," diye ekledim son olarak. Kenara çekildi ve eğildi ama dudaklarında hâlâ bir eğlence vardı.

"O salağı tanıyor musun?" Kış bahçesinin karlı zemininde ilerlerken Cai yanımda sordu.

"Festival gecesi Soren ormanında askerleriyle birlikte gördüğüm kişi oydu."

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Kimseyi sevmiyorsun, bu egoyla insan hayatına ancak bu kadarını sığdırabilir."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

"Sana uydu, bunun için biraz övgü almalıyım." Duraksayarak yüzümü ona döndüm. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama konuştuğumda hastalıklı gibi benden kaçırıyorsun."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Bana bu kadar ciddi davranma, kek, tartışacak bir şey olmadığını sana tekrar söylememe gerek yok."

"Elbette var, babam ailenizi köklerine kadar öldürdü, akraba diyebileceğiniz uzak bir kuzeninizi bile hayatta bırakmadı. Kim olduğum, sana neyi hatırlattığım seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?" Öyle olduğunu düşünmek istemezdim ama bunu duymak, gerçek duygularını açığa vurmasını, maskesini düşürmesini istiyordum. Benim yanımdayken rol yapmak zorunda kalması beni rahatsız ediyordu.

"Asla olmadı, asla olmayacak. Sen onun yaptığı şey değilsin, sen de o değilsin. Sen de onun hiçbir şeyi değilsin."

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum."

"Nia'nın ne olduğu seni hiç rahatsız etti mi?" "Hayır, ama sana yapılanlar-"

"Talihsizliği kıyaslayamazsın Pamuk, her zaman bir başkasının talihsizliğinin kaybeden tarafında olacağız, özellikle de senin hiçbir rolün yokken." Eli omzuma düştü ve verdiği sıcak desteği hissettim. "Bırak gidelim, onlar on iki yıldır seni bekliyorlar ve ben de tüm meseleleri tartışmak için bir ömür boyu sana sahip olacağım."

Arka bahçelere doğru ilerlemeyi başardık, akşamın karanlığı ve her yerde filizlenen yeni bitki örtüsü hafızamı zorluyor ve yönümü bulmamı güçleştiriyordu. Birkaç kayıp dönüşten sonra yeşil bir labirent üç metreden fazla uzadı, hatırladığımdan daha yüksekti ama nerede olduğumu biliyordum.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Cai destekleyici bir gülümsemeyle.

Güçlü kalesine rağmen gözleri endişeyle parlıyordu.

Labirent yutucu ve kafa karıştırıcıydı, birkaç koridor geçtikten sonra kendimi merkezinde buldum. Gözlerim annemin, erkek kardeşimin ve kız kardeşimin isimlerini taşıyan üç mezara takıldı. Annemin krallıktaki en sevdiği yere, onun adını taşıyan bir bahçeye gömülmüşlerdi: Serene. Son bir veda etmeden ayrılmıştım; bana izin vermemişlerdi. On iki yıl sonra onları tekrar böyle görecektim. Uzakta olduğum için umut etmeye cesaret edemiyordum; her şeyin yalan olduğunu umuyordum. Burada olacaklarını, koridorlarda dolaşacaklarını, kahkahaları ve sesleriyle dolduracaklarını düşünmek beni bir nevi canlı tutuyordu. Boğazım bir çılgılığı yuttu, ama gözlerim doldu ve yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı yuvarlandı. Özlem, acı ve öfke göğsümü yaktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bahçeden topladığım güllerin dikenleri tenime battı ve biriken kan beyaz karı kıpkırmızı yaptı. Keder duyularımı kapladı. Damlayan kanın sesi yükseldi, her damla bana o gece saldıran Adriyatik askerlerinin ağır yürüyüş adımlarını hatırlattı. Keskin rüzgâr çekilen kılıçların tıslamasını taklit ediyor ve her bir kar damlası o anıları bir kez daha yaşamama neden oluyordu. Annem tam da bu bahçede öldürülmüştü, ben kaçarken kardeşlerim bu kalenin duvarlarında yanmıştı - ben herkesi ölüme terk ederken.

Zar zor ayakta durmayı başararak, üzerlerini kaplayan karı temizlemek için dinlenme yerlerine yaklaştım. Göğsüm acıyordu, patlayacakmış gibi hissediyordum. Kalp ağrısı, kar tanem, demişti annem bir keresinde. Çok özlediğinde

Sevdiğiniz biri size acı verirse, hissedebileceğiniz en kötü duygunun özlem olduğunu öğrenirsiniz, buna kalp ağrısı denir.

Korkunç bir kalp ağrısı çektim.

Her bir gülü içlerine yerleştirerek bir dua gönderdim, "Tanrılar ve gökler şahidim olsun ki hepsini öldüreceğim ve kanlarıyla gökyüzünü kırmızıya boyayacağım." Bir dua değil, bir söz

-Bir yemin.

BÖLÜM 6

DIKENLER VE GÜLLER

Penelope son bir saattir odamda durmadan kabarak kıyafetlerimi düzenlemeye çalışıyordu. Babam onlarla birlikte yememi emretmişti. Emretmemiştir. önerdi, birkaç kez tekrarlardı. Genç ve enerji doluydu ve sanki bildiği tek isimmiş gibi benim adımları tekrarlamaktan vazgeçmiyordu. Takırtılarından ve volta atmalarından yorulmuş bir halde yataktan fırladım.

"Krig'in cennetinde bunu sana kim yaptı?" diye haykırdı inanamayarak, bakır gözleri yaralı ellerime dikilmişti.

"Birinin beni incitmesine izin verecek kadar zayıf olduğumu düşünmüyorsun herhalde." Gülümsedim ve banyo odalarına doğru kaymadan önce kızıl saçlarını kabarttım.

"Hikâyeler duymuştum," diye mırıldandı utangaçça, küvetteki sıcak suyun içinden kaymaya başlamadan önce geceliğimi aşağı çekerken. "Babamdan."

"Ne gibi?"

Uzun süre sessiz kaldı, ben de ona döndüm. Kıpırdamadan durmuştu, bakışları sessiz bir şok içinde bana sabitlenmişti. "Şunlar," dedi ihtiyatla sırtımı işaret ederek.

Elimi omzuma götürdüm ve kabarmış etin çukurlarını hissettim. "Bunlar beni kıramayacaklarını anlamalarının ne kadar uzun sürdüğünü gösteren işaretler." Belki bir noktada **anladıklarını** düşünmüştüm, belki devam etselerdi

olabilirdi, ama şimdi her kesik ve yara bana vücutlarından ayrılacak bir başı hatırlatıyordu - intikamımı. "Onlar asla bir zayıflık değildir."

Sıcak su vücudumu sıcaklıkla sardı, lavanta buğusuyla tamamen rahatladım. Penelope ayak parmaklarımın ucunda, sabun ve bir bez alarak bana yaklaştı, bir tabureye oturdu ve kollarımı deriyle kaplamaya başladı. Çocukluğumdan beri banyo yapmamıştım ve şimdi de kesinlikle yapmıyordum. Sabunu elinden kaptım ve onu ürküttüm.

Sert duruşu ve garip tavırları dikkatimi çekti. "Benden korkuyor musun?"

Biraz kırgın bir şekilde aniden ayağa kalktı. "Değilim, sadece... Daha önce hiç bir kraliyet mensubuna hizmet etmedim."

"Diğer hizmetkârlar bana hizmet etmemek için yalvardılar mı? Hizmetkârım olman için sana zorbalık mı yaptılar?"

Başını iki yana salladı. "Bazıları yaptı, diğerleri zaten konsorsiyumun hizmetindeydi ve birkaçı da amcana söylediklerini duyduktan sonra vazgeçti. Büyünü doyurmak için kalp yediğini söylüyorlar."

Banyoda daha da batarak güldüm. "Peki ya sen?"

"Ben gönüllü oldum." Utangaç bir şekilde açıkladı. "Aslında baş öğretmene size bakmama izin vermesi için yalvardım. Claire, okuldan bir arkadaşım, kalplerimizin senin beğenine göre çok küçük olacağını, güvende olacağımızı söyledi, bu beni endişelendirmede."

"Neden? Ben Isjord'dan ayrıldığımda sen daha küçük bir çocuktun, beni tanıımıyorsun. Bana hizmet etmenin pek bir getirisi olacağını sanmayın. Buralarda pek popüler değilimdir."

Elindeki havluyla oynadı, dikkati dalgınca dağıldı. "Babam," diye yarım bir sesle cevap verdi. "İki yıl önce öldü, Kraliçe Serene'in muhafızlarından biriydi, aslında sizin muhafızınızdı. Saldırı gecesi hayatını kurtardığınızı söyledi ama nasıl olduğunu söylemedi."

Hatıralar bana çarptı, şimdi yeşil gözlerinde görebiliyordum, sığınak için koşarken beni saldırıdan

uzaklaştıran aynı gözler, aynı gözler

Ben kaleden kaçarken askerleri geride tutan kişi. Lysander, bebekliğimden beri bizimle birlikte olan, annemin güvenilir muhafızlarından biriydi.

"Lysander," dedim sessizce, anılar içimde dalgalanıyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve oturduğu yerden sıçradı. "Onu hatırlıyor musun? Hiç düşünmemiştim-" heyecandan sözünü keserek sessizce yerine oturdu.

"Bana borçlu olduğunu düşündüğün her neyse, değilsin." Gerçekten ciddiydim. O gece benim onun için yaptığımdan daha fazlasını yapmıştı benim ve annem için. "Baban benim için bir muhafızdan daha fazlasıydı, sana borçlu olduğum bir şey varsa o da budur."

Gülümsedi ve sabunu bir kez daha elimden alarak sırtımı yıkadı. "Sadece istiyorum, lütfen izin ver."

İtiraz edemeyecek kadar yorgun bir halde küvete yaslandım ve onun rahatlığıyla gevşedim. "Öyle olacak, Lysander'ın çocuğu."

Banyodan sonra Penelope beni giyinme odasına yönlendirdi. Devasa, bir prenses için uygun ama bu prenses için değil. Gökkuşaklarında bile bu kadar renk görmemişim. Renk hastalığının verdiği yaltaklanmayı gizleyemeden ayak parmaklarımda üzerinde döndüm.

"Kesinlikle olmaz," dedim bana giymem için seçtiği elbiseyi yere fırlatarak. Kat kat rujları olan soluk yeşil bir elbise, garip bir dantelden yüksek yakalı bir korsaj ve belinde sarı bir kurdele olan uzun çan kolları.

Kalem, sanki bir çocuğu yaralamışım gibi hastalıklı bezi kucakladı. "Onları senin için eşin seçti."

Ürperdim. Kesinlikle onun zevkine uygun görünüyordlardı. "Gündönümü tartı gibi görünmeyeceğim, bir ceket ve pantolon işimi görür." Düşüncelerim, bu kesinlikle gülünç ruj yığınının içinde geçit töreni yaptığım görüntüsüyle korkunçlaştı.

Nia'nın sesi odayı doldurdu: "Böyle bir şey olmayacak, sen bir kraliyet mensubusun, asker değil." Kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tepeden tırnağa bir

Lacivert ceket, dar pantolon ve siyah botlar, bir muhafız üniforması.

"O, ben de aynısını giyeceğim," diye aceleyle Nia'nın kıyafetini işaret ettim.

İtiraz edercesine başını salladı. Nia dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle bükerek, "Bu kıyafetle ortalıkta dolaşırsan bir burun siğili gibi göze batarsın," dedi.

"Ne?" Ben haykırdım. "Ve bu yeşil at boku yığını yapmayacak mı?" Sözlerim Penelope'nin yumuşak kulaklarına sert gelmiş olacak ki bana dehşetle baktı.

"Olmaz demiyorum, doğru türde bir ilgi olabilir. Ne de olsa burada bir prensessin, değil mi?" Nia kaşlarını kaldırarak sordu ve benim ağzım hayal kırıklığıyla bir karışık kaldı. Gerçekten de tavus kuşu gibi giyinmemi bekliyordu. Nia'yı tanıyorsam, bu muhtemelen onu eğlendiriyordu.

Penelope ile birlikte ikisi de farklı elbiselerle dolu bir sandığın üzerinde geziniyorlardı. Tek gördüğüm rujlar, iğrenç renkler ve bir sirke katılmadığım sürece giymeyi kesinlikle reddettiğim daha fazla rujdu.

"Penelope, annemin tüm eşyaları odasında mühürlü mü?" Gergin bir şekilde dudağımı ısırarak sordum. Annem hiçbir zaman Isjord'un tipik gösterişli elbiselerini giymezdi, her zaman etrafında bulutlar gibi uçuşan ipeksi, dökümlü elbiseler içinde rahatça giyinirdi. Bir bahar güvercini gibi görünmesine her zaman bayılmışımdır, o ve ben artık aynı bedene sahiptik.

Başını salladı ve neredeyse zıplayarak aceleyle odadan çıktı.

"Seni bunun içinde görmek için uzuvlarımı yerdim," diye yeşil elbiseyi işaret etti Nia. Bir yastık kaptım ve ona doğru kuvvetle fırlattım, o da bir avucunu uzatarak havada süzülen yastığı durdurdu. Nia Adriatian'dı, saniyeler içinde cisimlenip kendini bir yerlere taşıyabiliyor ve gölgeleri sahipleriyle birlikte dondurabiliyordu. Ona Umbra, yani gölge kullanıcısı deniyordu. Adriatian Aura çok daha fazlasını yapabiliyordu ama Nia Olympia'ya dokuz yaşından büyük değilken gitmişti. Onun

Güçleri hiçbir zaman tam olarak gelişmedi ve onları uzun süre kullandığında her zaman ona zarar verdi. Zaten onları kullanmaktan pek hoşlandığı da söylenemezdi; en uzak durduğu şey kimlikti. Kendisinin bu yönünü uzun süre inkar etmişti, hala da inkar etmeye devam ediyor.

Ayak sesleri yatak odamdan yaklaştı ve Nia elini geri çekerek yüzen yastığın yere düşmesini sağladı. Penelope şaşkınlıkla aramıza baktı ve annemin birkaç elbisesini yere serdi. Göğsüm heyecanla kabardı. Onları hissedince tenim elektriklendi. Annemin onları giyerek nasıl yürüdüğünü, nasıl oturduğunu, zarif gülümsemesiyle nasıl süzüldüğünü hatırladım. Ondan bir parça, şimdi elimde kalan tek şey buydu, onlardan parçalar.

"Çok azı dışında çoğu iyi durumda. İsterseniz annenizin tüm eşyalarını buraya getirebilirim?" diye sordu dikkatle bana bakarak.

Yanaklarını avuçladım, alnına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Uzun kollu, zümrüt rengi, ipek bir elbise giymiştim, belime kadar sımsıkı geliyor ve hızla yere değiyordu, elbisenin yakası boynumdaki yarayı gizliyordu, saçlarım sırtımda sallanıyordu ve başımın iki yanında annemin gümüş boncuklu inci iğneleri vardı. Beni gören ilk hizmetçi ağzının açık kaldığını gizlemek için ağzını kapattı, elbiseden mi, yara izimden mi yoksa adım attığımda elbisemin altından görünen çıplak ayaklarımdan mı? Eski bir alışkanlığımı, ayaklarımdan altındaki zemini hissetmeyi severdim, beni sakinleştirirdi.

Yemek odasının kapısına vardığımızda ayaklarım tereddüt etti ve omzumun üzerinden Nia'ya, "Yapmak zorunda mıyım?" diye sordum.

Gözlerini devirdi ve beni öne doğru itti. "Çok fazla rencide etmemeye çalış, ölüm tehditlerini kafandan, küfürleri ağzından uzak tut ve eğer saygılı olamıyorsan, saygısızlığı dile getirmeden onlara ters ters bak," diye uyardı. "Biz

Döndüğünüz ilk gün bir zindana sürölmek istemezsiniz."

Askerler varlığını duyurdu ve kapılar açılarak Krigborn'un mutlu ailesi ortaya çıktı.

"Krallığım zindanlar için, oyum zindanlara."

"Küstahlığınla bir fareyi büyüleyip babanın sarayına girmeni sağlayamazsan, o zaman gitmeni öneririm," dedi beni içeri itmeden önce.

Karnım zil çalıyordu, devasa yemek odalarının içinde ilerlerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Masa ve sandalyeler altın rengine boyanmış, onlarca çeşit yemek cömertçe önüme serilmiş, meyve, et, balık ve her türlü lüks, hatta taze çiçekler bile ortada duruyordu. Hangi salak babama krallığın öbür ucundan çiçek getirmişti? Zavallı bir çocuğun sırf bu çiçekçi zorbaya şakayık götürmek için o kadar yol kat etmesi düşüncesine neredeyse gülecektim. Tavan yaldızlı büyük avizelerle süslenmiş, duvarlar Isjordan kraliyet nişanlarıyla bezenmiş kırmızı perdelerle örtölmüş, koridorlardakilerle aynı korkunç tablolar aralarına yerleştirilmişti. Eminim daha önce bir ya da iki konuğu ürkötmüşlerdir. Babam, zavallı bir elçiyi boğmak için bilerek mi oraya yerleştirilmelerini emretmişti? Gözlerim uzun masanın karşısında oturan yüzlere takıldı ve istemsizce dudak büktüm. Kraliyet eşi Moreen ve iki çocuğu, Reuben ve Fren bir tarafta, babam en üstte, amcam da onların karşısında oturuyordu. Ne manzara ama.

Babam aniden ayağa kalktı, gözleri kocaman açılmış beni izliyordu.

Tepeden tırnağa vahşi bir şaşkınlıkla parlıyordu. Sessizce yerine oturmadan önce birkaç dakika öylece bana baktı.

Yaşlı eş bana doğru yaklaşıyordu. Moreen nedense bana karşı hep nazikmiş gibi davranırdı, yine de umurumda olmazdı. Annemle evlenmeden önce yıllarca babamın eşiydi, hatta Eren'den birkaç yıl önce Reuben'i doğurmuştu. Asil ya da soylu bir kandan gelmiyordu.

Grasmere'deki kutsanmamış tüccar, bu yüzden babamla asla evlenemezdi. Elbette başka herhangi bir durumda her ikisi de asılırdı, kutsanmış ve kutsanmamış yağ ve su gibiydi, yasalar ve krallık için her şekilde onlardan üstündük. Biriyle evlenmek, onları beklenmedik ve değersiz doğalarında bırakarak tanrıların seçimini lekelemektir. Ancak babam en kötü kuralları çiğnemişti. Moreen onun sarayında bir gölgeydi, kötü bir gölgeydi, tıpkı tüm kutsanmamışların tanımlandığı gibi. Sarı saçları bir tavus kuşu gibi başının tepesinde rengârenk boncuklarla tutturulmuş, insan yaşına gelmiş ve peçeli, diğer krallıkların bir kralın metresi hakkındaki fikirleriyle karşılaştırıldığında etkileyici bir şey değildi.

Beni bir an incelemek için ince uzun parmaklarıyla yanaklarımı kavradı. İnce dudakları hoş olmayan bir yarım ay kıvrımıyla büküldü. "Krig'in kutsamasıyla, Hodr cennetine. Tekrar hoş geldin Snowlin," diye ürkütücü sakın bir sesle selam verdi. Rol yapmaktan yorulmamış mıydı? Kutsanmamış bir Vrammetheni için kutsanmış rolü yapmak bir şeydi ama şefkatli bir anne figürü gibi davranmak ahlaksızlığın başka bir biçimiydi. Çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırarak, kibar bir cevap bekleyen, neredeyse içi boş, soluk mavi gözleriyle buluşturdu.

Bir keresinde ona izin vermiştim ama o zamanlar korkak bir çocuktum. Ellerimi bileklerine doladım, gülümsemesi güç karşısında irkilerek düştü. "Onun kutsamasıyla, yanan cehennemler sana hoş geldin desin, Moreen. Görüyorum ki yaşlı bir kocakarı gibi solmuşsun," dedim ona sıkıca gülümseyerek. Aval aval bakan yüz ifadesinden sıyrılarak şımarık ürünlerine doğru ilerledim.

"Sevgili amcam," diye başımı salladım ve selamına temkinli bir şekilde karşılık verirken yanından geçip devam ettim.

Reuben ve Fren beni dikkatle incelediler, beyaz inci gibi kafaları mum alevleri altında parlıyordu, yüz hatları anneleri gibi inceydi, gözleri yıkanmış bir maviydi ve

Kar ruhları gibi inci gibi beyaz, rujları, boncukları, tüyleri ve elmaslarıyla tahta bebekler gibi şımartılmış.

"Yarım ırklar, görüyorum ki tam bir trol gibi büyümüşsünüz. Anneniz her zaman iyi bir şakadan hoşlanırdı, şimdi iki tane var."

Amcam elindeki suyu tükürdü, öksürüyor ve bıyık altından gülüyordu. Burunları alevlendi ve dudakları tiksintiyle aşağı doğru kıvrıldı. Reuben de aynı şeyi yapmak için ayağa kalktı ama annesi yaklaşıp omzuna bir el koydu ve oturmasını istedi. En azından babam eğitilmiş kucak köpeklerini onlardan almış.

Hâlâ ölü bir ruh görmüş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Başımı tekrar eğerek onun yanındaki koltuğa oturdum. Aşağılık gözleri birkaç dakika oyalandı ve sonra yemeğine döndü. O bakış, bir zamanlar anneme attığı bakış, anneme attığı bakış kadar derimi ürpertiyordu.

Moreen sessizliği böldü, "Çocuklar ve benim işimiz bitti, devam etmenize izin vereceğiz, yapmamız gereken işler var."

Babam başını salladı ve onlara el salladı. Fren ayağa kalktı ve yanağına bir öpücük kondurdu, yüzümü yaltaklanarak geri çekerken boğazımda safra biriktiğine yemin edebilirim. Babamın küçük evcil hayvanı. Küçük kuzu, sanki babamın sevgisini önemseyen biri varmış gibi her zaman çok çabalamıştı. Fren onun en sevdiği çocuğu olmakla övünürdü - babamın en sevdiği çocuğu onun tahtıydı.

"Bu kadar çabuk mu? Ama seni çok özledim canım ve şatoda kar ruhlarını görmek her gün nasip olmuyor," diyerek su bardağımdan bir yudum alarak alay ettim. "Sığırlar başka biri tarafından sağılabilir mi?"

Babam gerildi ve benimle yüzleşmeden önce onları tekrar el sallayarak uzaklaştırdı. "Kabalığın dehşet verici."

"Cüretleri de öyle."

"Geçmiş olsun, artık bir çocuk değilsin, bir asilsin ve benim sarayımda bir asilsin."

"Ne, beni kırbaçlayacak mısın?" Ağzıma bir üzüm atarak kışkırttım.

Öfkeyle parladı ve yumurtasını kestiği bıçak neredeyse porseleni kırıyordu. "Çocuğuma böyle bir şey yapmayacağım."

"Varisinize demek istiyorsunuz."

Bana yakıcı bir bakış attı. "Ben varisimi seçmedim."

"Elbette, sahip olduğun seçim havuzu göz önüne alındığında çok ürkütücü." Nefesim kesilmiş gibi yaptım ve ona döndüm. "Kuzeyli barbarların rulet oynamasına izin mi veriyorsun?"

Yakıcı gerilim havaya sızarak onu cızırtılı bir ayaza dönüştürdü. Babamın en büyük korkusu ve tahtının korkutucu rakibi; diğer Krigborn soyu. Yüzyıllardır Adalar'da kamp kuran en eski ikinci Krigborn soyu. Isjord'un ilk kralı Edric'in iki oğlu taht için savaşmıştı. Kazanan prens Tenebrose tacı alırken, Isline hevesli takipçileriyle birlikte krallığın en keskin, en yüksek dağlarının tepelerine sürgün edilmişti. Nesilden nesile büyümüşler ve dünyanın geri kalanıyla temas etmeden kendi köylerini kurmuşlardı. Barbarlar gibi yaşadılar, yediler, nefes aldılar, seviştiler ve yönettiler ama yine de babamın varisi yoksa ya da hepimiz ölürsek, tahtta kan hakları vardı.

"Kabalık var," dedi yumruklarının altından buzlar çıkarken, masanın üzerine bir harita yayarak gördüğü her şeyi dondurdu. "Bir de öfkemi kışkırtmak var."

Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Ne yapacaksın baba, beni donduracak mısın?"

Buz kabarcıkları patlamaya hazır bir şekilde titriyordu ama kapılar açıldı ve Elias içeri girerek babamın önünde diz çöktü. Tiyatroyu izlerken gözlerim doldu.

"Otur Elias," diye boğazını temizledi babam ve hâlâ öfkeden kıpkırmızı olan benimkinin karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Mirasçı sadece bir kaptan değildi, aynı zamanda babamı da sevdiği, hatta ona güvendiği anlaşıyordu.

Bana eşlik edecek kadar. Venzorian köklerine mi? Silas'ın pençeleri altında kötüler ordusu mu yoksa babasının oğlu ve bir casus mu, konumu neydi?

Karşıma oturdu, her toplantıda olduğu gibi kibirli bir hıyar gibi görünüyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde eğildi ve bana göz kırptı. Ben de ona pek de kibar olmayan bir jestle karşılık veremedenden babam araya girdi.

"Bu Elias, Ivar Venzor'un oğlu, beşinci muhafızımın yüzbaşı ve kız kardeşinin nişanlısı," diye tanıttı.

Homurdandım, nişanlı mı yoksa tüm kalbimle nefret ettiğim biri için kız kardeş kelimesinin rahatça kullanılması mı hangisini seçeceğimi şaşırdım. "Kar ruhuyla mı evleniyorsun?" Yarı gülerek kadehimi kaldırıp onu selamlayarak sordum. "Aferin sana."

Sözlerim karşısında o da en az benim kadar eğlenmiş görünüyordu ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Politik bir anlaşma, Venzor Lordu'ndan korkan baba, ilginç.

"Snowlin!" babanın uyarı çığlığı havada patladı.

Ve bu benim çıkış işaretimdi. Elime kızarmış bir ekmek aldım, içine bolca reçel sürdüm ve ayağa kalktım. "Bu çok eğlenceli bir aile buluşması oldu, başka bir zaman yine yapalım. Seni tebrik ederim Elias, tanrılar zavallı ruhunu kutsasın," dedim ve odadan çıkmadan önce kendimi kıkırdamaya gönderdim.

Arkamda sadece sevgili babama ait olabilecek yüksek sesli bir iç çekiş duydum. "Öğleden önce benimle Kış Bahçesi'nde buluş, seninle konuşmam gerek." diye seslendi sakince.

Kollarımı iki yana açarak, tost u ağzımda tutarak döndüm ve başımı öne eğdim. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayayarak hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını sıktı.

Ben çıkarken Nia da yanıma geldi ve muhtemelen babama yaptığım harekete tanık olmuş olacak ki başını salladı. "Bu gerekli miydi?"

"Evet, söyledin, ben onların prensesiyim. Bu da beni içlerindeki en kendini beğenmiş prenses yapıyor." Büyük bir ısırık aldım

kadeh kaldırıyorum. "Sadece rolümü oynuyorum."

Elbisemin yakasındaki kırıntıları silkeledi. "Başrol oyuncularını sahneye çıkarmayalım."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzle nasıl destek olabilirim?"

Sıkılarak kalenin etrafında bir tur attım ve askerlerin eğitim alanlarına doğru yöneldim. Çocukluğumdan beri onları gözlemlemeyi hep sevmişimdir. Orada oturup hareketlerini ezberler ve Alaric'le antrenman yaparken onları taklit ederdim; Alaric her zaman onları tam bir keskinlikle tekrarlama yeteneğimden etkilendiğini söylerdi.

Antrenman sahaları birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki kale arazisinin arka tarafındaydı. Nia bunun kötü bir fikir olduğuna beni ikna etmek için elinden geleni yaptı ama tartışmamızın ikinci raundundan sonra şehri gezmem konusunda uzlaşmaya vardı.

Yaklaştığımızda askerler durdu, çoğu yarı çıplak ve terli bir şekilde bizi inceliyor ve merakla bize bakıyorlardı. Bu benim tüm Isjord'da tercih ettiğim en iyi manzara olurdu.

Kısık bir ıslık çalarak devam etmeleri için onlara el salladım. "Sonunda, manzarada biraz değişiklik oldu."

"Isjordan askerleri mi? Sen buna manzara değişikliği mi diyorsun?" Nia inanmaz bir ifadeyle sordu.

"Yarı çıplak Isjordan askerleri, Nia." Başını salladı ama ben gözlerimi etrafımdaki kaslı etlere diktim.

"Majesteleri," diye seslendi arkamdan güçlü ve tanıdık bir ses. Babamla sık sık tartışırken duyduğum ve anneme karşı nazik olan bir ses. Beni askerlerin eğitimini izlerken yakalayan, ağırlığının iki katı bıçak kaldırdığım için beni azarlayan, beni

çamurlu kortlardan birinde ayağım takıldığında bacağımı tedavi ettim.

"Samuel." Cevap veremedi ellerimi boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Babama hizmet eden üç Isjordan generalinden biriydi, son derece yetenekli ve sadıktı. Benim için çok değerli biriydi, muhtemelen burada en çok işkence gördüğüm kişiydi ve cezalandırılmasına neden olsa bile beni savunmaktan asla geri durmadı.

"Çok iyi büyümüşsün, ona çok benziyorsun. Başsağlığı dilemeye fırsatım olmadı," dedi başını eğerek. Babam saldırıdan sonra beni günlerce odasında saklamış, herkese kapatmış, annemin ve kardeşimin cenazelerine katılmama izin vermeyecek kadar ileri gitmişti. Hemen ardından Fernfoss'a sürgün edildim.

"Alaric nasıl?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı. İkisi de Alaric'in Isjord'da annemin nöbetçisi olarak geçirdiği süre boyunca birbirlerine yakınlaşmışlardı, sık sık birlikte eğitim yapar ve tavernalarda uzanarak birbirlerinin varlığından keyif alırlardı, hatta keyif almaktan da öte. Boş zamanlarında onlara katıldığım birkaç örnekte, birbirlerine olan tartışmasız sevgilerini fark etmiştim. Aralarında ne olduğunu, neden ayrıldıklarını hiç anlamamıştım.

"Huysuz, talepkar ve kelleşiyor."

Sözlerime derin bir kahkaha attı. "Hatırladığının aynısına benziyor."

Eğitim sahaları kıvrıla kıvrıla kilometrelerce uzanıyor, yarı çıplak bedenler el ele, çelik çeliğe çarpışırken etrafa çamur sıçırıyordu. Alaric'in bize öğrettiğinden farklı olarak saf güç. Kas kütesine ve kuvvetin gücüne dayanıyorlardı ama teknikle uygulandıklarında korkunç askerler ortaya çıkıyordu.

"Verglaser yok mu?" Aura'nın zanaatlarını öğrenmesiyle her tarafı buzla kaplanan boş sahaları incelerken dikkatimi çekti. Elementallerin yeteneklerini kullanmaları çok kolaydı, yeteneklerini kullanmayı öğrenme sanatı kısa sürede ayarlanabilirdi,

Ancak Bruma Tarikatı taburları için yalnızca en iyi ve en seçkin yetenekleri toplardı ve eğitimleri de bir o kadar zordu. Sırf krallarını memnun edebilmek için tüm manalarını ağzına kadar tüketerek kan kaybından öldüklerini sayısız kez görmüştüm.

"Onların istasyonu kalenin kuzey tarafına taşındı. Son zamanlarda onlardan iyi bir grup aldık, babanız onları ayrı bir avluya, Bruma Salonlarına taşımaya karar verdi. Komutan öğrencileriyle hâlâ gurur duyuyor ama Verglaser okulunun ona kazandırdığı yeni konumdan özellikle memnun. Merhum kral alınmasın ama babanız en iyi neyi kullanacağını biliyor, onun için en önemli şey katıksız güçtü, babanız ise tamamen dikkatli taktikler uyguluyor."

Renick Salazar, Bruma Komutanı. Daha ne olduklarını bile bilmeden kâbuslarımda parlayan adam.

"Renick'in hâlâ babamın taşaklarını okşadığını görüyorum," dedim, geldiği kuzey dağlarında bir yerlerde ölmemiş olmasının hayal kırıklığıyla.

Durdu ve gözlerini kocaman açarak bana döndü.

"Özür dilerim," dedim özür dileyen bir selamla. "Yani... botlarını yalamak mı?"

Sam neşeyle güldü ve yanağımı hafifçe okşadı, koyu sert ses tatlı ve nazikti. "Alaric sen doğduktan sonra hep bir kızı olsun istedi, annene imrenerek kızardı. Seni yetiştirdiği için çok mutlu olmuş olmalı."

"Bazı anlarımız oldu. Ona binlerce kez aklını kaybettirmiş olabilirim ama o bunu başardı."

"Sizinle gelmek istemedi mi?"

Başımı salladım. "Bulunduğu yerde ona daha çok ihtiyaç var."

"Anlıyorum." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu ve sarı gözlerinde bir parça acı parlıyordu.

"Neden bizimle gelmedin Sam? Alaric'in sana sorduğunu biliyorum."

Tüm kederiyle, kaybolan dikkatini yere bıraktı. "Bu benim hayatım, bildiğim tek şey. Alaric barış istiyordu."

Ağzına kadar çocukla dolu bir aile, çayırın kenarında güzel bir ev; ve ben buydum, bir asker. Öleceğim güne kadar da öyle olacağım."

"Seni özleyorum," diye teklif ettim. "Ben de özledim."

Eli omzuma düştü ve kısa bir gülümseme sundu. "Sanırım bir süreliğine sana sahip olma vaktim geldi."

"Sanırım öyle."

Birkaç dakika sonra babamla buluşmak üzere kış bahçesine gitmek üzere ayrıldık. Geniş çalılar don altında yeşillerini saklıyordu, tek renk beyaz örtüden fışkıran tomurcuklardı. Kilometrelerce ileride kırmızı, sadece kırmızı ve beyaz. Isjord bir zamanlar açık gökyüzünü ve görünür yeşilliği bilirdi ama şimdi her şey Kış Tanrısı'nın kalın soğuk kutsaması altında gömülüydü.

Nia geri çekildi ve uyarırcasına, "Terbiyeli ol," dedi.

"Eğer hoşlanmadığım bir şeyi yapmak zorundaysam, en azından bir tavır takınmama izin verilebilir." Sinirlenerek omuzlarımdaki karı savurdum. Bu mübarek şeyden nasıl da nefret ediyordum.

"Keşke endişelendiğim tavır olsaydı." Elini uzattı. "Hançerleriniz lütfen."

Kaşlarımı çattım. "Ama... benim tavrımla birlikte geliyorlar." Geri adım atmadı ve ben de pes ederek ona uzattım. "Alaric gibi olmaya başladın. Bu ailede bir tane huysuz ihtiyar yeter."

"Tavrınız onlar olmadan da iyi görünüyor, şimdi dilinize el koymadan gidin."

Karla kaplı gül çalılarının arasında uzun boyuyla beni bekliyordu, koyu renk kıyafeti her şeyin beyazına tezat oluşturunuyordu.

Varlığımı fark ederek döndü. "Krig'in kutsamalarıyla, Hodr cennetine, çocuğum."

Caligo'nun yanan cehennemlerine, seni kötü piç, hoş geldin desinler. Nia'nın zindana düşmemek için verdiği tavsiyeye uyararak selamına karşılık vermeden eğildim. Mide bulandırıcıydı bu, onun sahte inancı. İnançla birlikte ilahi korku da gelirdi ki onda hiç yoktu.

Ellerini kollarımın iki yanına koyarak sertçe gülümsedi. Sahte abartılı şefkat beni irkiltti ve ellerini sıkmaya çalıştım ama sıkıca kavradı. "Bir an için Serene'in bu sabah şu kapıdan girdiğini düşündüm, ona çok benziyorsun," dedi hiç tereddüt etmeden. Annemin adından bahsetmesi beni dondurdu. Onun adını onun ağzından duymaktan nefret ediyordum. Annem işe yaramaz çocuklar doğurduktan sonra yaptığı her şeyden ve krallığının geri kalanıyla birlikte ailesini katlettiğinde taşıdığı unutulmaz acıdan bahsetmek bir yana, onun adını ya da onun hakkında konuşmayı hak etmiyordu. En azından birkaç günde bir ağlama krizlerine girmesine neden olmuştu. Hiçbir zaman onların yasını tutma, son vedalarını etme ve hatta onları gömmeye şansı olmadı. Annem acıyla birlikte çok fazla suçluluk duyuyordu, olanlardan dolayı hep suçluluk hissetmişti.

"Bu davranışından Alaric'i sorumlu tutuyorum ve bunun hesabını verecek," diye tehditkâr bir şekilde tükürdü. "Düzeltemeyeceğimiz bir şey yok." Küçümseyici sözleri kanımı kaynattı ve gözlerim onunla buluşmak için yükseldi, onlara her bakışında kendi gözlerimi oymak istedim. Annemin adını, biricik annemin adını, sanki onun acısının ve ölümünün sebebi kendisi değilmiş gibi gelişigüzel anmış, babam olarak gördüğüm tek kişiye hakaret ve tehditler savurmuştu ve şimdi de bana oyun evindeki kırık bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyordu.

Gök gürültüsü ufukta yüksek sesle yankılandı ve şimşek bizden sadece birkaç metre uzağa inerken başını gökyüzüne doğru eğdi.

"Çöz beni baba," diye emrettim sakince. Dikkati bana yöneldi ve ellerini indirdi ama o uzaklaşmadan ben yaklaştım. Tırnaklarım avuç içlerime battı ve dün geceden kalma yaralarım kan akmaya başladı, vücudumun her yerinde bir acı ürpertisi dolaştı; topraklanmam acıydı, beni hareketsiz tutuyordu.

Parmaklarımı bana dokunduğu yerde gezdirdim. "Tiyatroyu bırak, eğer benden bir şey istiyorsan, aklımı başımdan almadan önce konuşmanı tavsiye ederim."

Sözlerim karşısında şok olmuş bir şekilde güldü ve sanki davranışım onu rahatsız etmiyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi? Ama bunun benim için çok az önemi var ve bunu sen de biliyorsun," dedi, yüzünde neredeyse eğleniyormuş gibi iğrenç bir gülümseme belirdi.

"Daha azını beklemiyordum, dramatik eylemlere olan sevginiz göz önüne alındığında sizden her zaman en kötüsünü bekleyecek şekilde yetiştirildim." Bütün bir krallığı yok oluşa, annemi acı dolu korkunç bir evliliğe, onu ve kardeşlerimi ölüme ve iki ülkeyi düşmanlığa sürükleyen eylemler.

Bahçeyi incelemeye başlamadan önce beni inceledi, duruşundaki sakinlik kol ve bacaklarımda endişeli bir ürperti yarattı. "Adriata Kralı ile bir anlaşma yapacağıma söz verdim."

"Beni ilgilendiren kısmı ne?" Ailemin katilinden bahsedilince şok olmuş bir şekilde sordum.

"On iki yıl iki krallığın düşman kalması için uzun bir süre, her an savaş çıkabilir." Kırmızı bir gül koparıırken sesi karanlıktı. "Ülkelerimizin bir kez daha bir araya gelmesi, barışın tesis edilmesi ve halklarımızın her ikisi arasında özgürce yaşaması için, evlenmek üzere elini uzat."

Kulaklarımın duyduklarına inanamayacak kadar dehşete düşmüş ve sersemlemiş bir halde onunla yüzleşirken yüz hatlarım genişledi. Dönüş sebebim bu muydu? Beni Gece Kralı'na satmak için mi? Olamaz mıydı? Babam Adriata ile pazarlık mı yapıyordu? Babam benimle pazarlık mı yapıyordu?

"Ne?" diye bağırdım. Bağırdım ve gök gürültüsü daha da artarak sanki sorumu duymamış gibi dikkatini bir kez daha gökyüzüne çekti.

"Isjord artık eskisi gibi değil," dedi yumuşak bir sesle. "Kışlar daha sert geçiyor, topraklarım daha soğuk, halkım sabırsız, inançları daha zayıf. Ianuris anlaşması

yakında bunu değiştireceğim. Sen bu sorunu çözmek için yapacağım bir fedakârlıksın."

Yıllardır varlığımı kaplayan kızgınlık, küçümseme ve acıya içimden güldüm. Amacım bir kez daha geri dönmüştü. Hayır, onun piyonu olmaktan asla vazgeçmemiştim. "Senin için çok zor bir fedakârlık, kara kalbinden katran akıyor olmalı. Daha fazla kız çocuğu doğurmalıydın, ipekler ve baharatlar karşılığında kıçlarını yağlamayı düşündüğün herkese bizi sığır gibi satsaydın tüm Numengarth senin elinde olabilirdi."

Elinde tuttuğu gülün dikenlerini koparıırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen sadece kömür olduğunu öğrendiğim bir elmasın, ama kömür bile yanarak işe yarar hale gelebilir."

"Ya reddedersem? Tehdit nerede, çoktan harcamış olmalıydın?" Bu çılgınlığı kabul etmemi bekleyemezdi. Kabul etmezdim. Bin ömür geçse de o canavarla evlenmem.

Hınzır bir sırıtış yayıldı, direncim onu eğlendiriyordu. "Myrdur. Taparcasına sevdiğin değerli topraklar. Vrammethen onun için ilginç bir meblağ teklif etti, her şeye rağmen hâlâ benim."

Adamlarını bu yüzden mi göndermişti? "Isjord topraklarını talep etmedi, edemez," diye ısrar ettim.

Kolunu geriye sıyırdı ve bileklerindeki bilezikli dövmeyi ortaya çıkardı. Siyah rünlerle kazınmış eski kan yemini Myrdur yazıyordu. "Isjord değil, ben ettim."

Ne? Annemi kandırıp kan yemini ettirmişti. Zgahna, toprakların huzursuzluğu, hepsi onun yüzünden, çünkü hepsi katillerinin adı altında yatıyordu.

Alay ettim, ellerim olmayan hançerlerimi arıyordu. O eli kesip atacaktım. "Oralar özgür topraklar olarak kalacaktı, Olimposlular huzursuz, toprak kan sızdırıyor ve hava lanetli. Anneme kanlı bir söz verdin, böyle bir şey yapmayacaktın. Savaşından memnun kalacağına ve o topraklar üzerinde hak iddia etmeyeceğine söz vermiştin." Nasıl kandırmıştı

Onu mu? Bir kan yeminini kandırmak imkânsızdı, hayatınıza mal olabilirdi.

Hiç umursamadan kaşlarını kaldırdı. "Serene öldü ve yemin de öyle, ama sessizce bunu kabul edersen seninle bir yemin yapabilirim." Diğer yarısı; annem öldükten sonra diğer yarısı ona geri dönmüştü. Cehennemler.

"Şimdi de benimle anlaşma mı yapıyorsun?" Alevlenen sakinliğime tutunarak homurdanıyorum.

"Ben bir politikacıyım, vahşi değilim, çocuğum."

"Politikacıların ahlakı yoktur, politikacılar zalimdir."

Uzanıp dikensiz gülü kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra sessizce tehdit etti, "Bunu kabul et yoksa Alaric'in kellesini mızrağa geçirtirim, seni zincire vurup Adriata'ya sürüklerim, bağırsaklarını çeyizine bayrak yaparım ve Myrdur'u denize dökerim."

Benden bir kahkaha daha kaçarken, kendi memnuniyeti aşağıya indi. "İşte oldu, artık bir anlaşman var. Sunuşun için o öldürücü cümleyle başlamalıydın."

"Neden beni kışkırtıyorsun? Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim ve Myrdur'u da elimde tutabilirim."

Saçıma taktığı gülü aldım ve burnuma götürdüm; kokusuz. Kokusuz bir gül, sade bir dekorasyon, kırmızı dekoratif bir yalan, tıpkı tehditleri gibi. "Ne yetiştirdiğini biliyorsun; vereceğim mücadelenin de farkındasın ve gördüğüm kadarıyla bu anlaşmayı gerçekten ama gerçekten istiyorsun. Tehditler ve cezalar, bu küçük numaraların bana karşı hiçbir kozu olmadığını biliyorsun. Neden hiçbir zaman gerçekten senin silahın olmadığını biliyor musun?" Bana karşı sabit ve ifadesiz kaldı. "Çünkü baba, ne yaparsan yap beni asla zincire vuramaz ya da evcilleştiremezsin. Bunu yapabilseydin, insan bile olsam senin en güçlü kılıcın olurum. İşte beni tek ayak bileğimden zincirledin. Övgüler olsun, sadece yirmi üç yılını ve umutsuz bir anlaşmayı aldı ama başardın." Beni bu hale getiren tehdit değildi.

çaresizdi, pazarlık buydu. Çaresizliğinin ciddiyetini anlamak için tehdidi duymak istedim.

"Gözlerim sende, genç gül," dedi sonunda, keskin bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Benim gözlerime sahip olan tek kişi sensin. Eren ve Thora annenin zümrüt gözlerine sahipti, Reuben ve Fren ise Moreen'in. O tek özellik sende olmasaydı, benim olduğunu asla düşünmezdim."

"Ne yazık ki böyle zevklerin sadece hayalini kurabiliyoruz." Gülü tekrar kulağımın arkasına koyup ona gülümsedim.

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Gece kralıyla evlenmen için seni ikna etmeye yettiğine göre Myrdur'la ne yapmayı planlıyorsun?"

"Gece kralıyla evlenmem için beni ikna etmek koca bir diyar gerektirdiğine göre Adriata'yla ne yapmayı planlıyorsun?" Isırarak karşılık verdim.

"Her fırsatta benimle dövüşmek zorunda mısınız?"

"Evet," dedim kirpiklerimi kırıştırtarak ona. "Bu beni çok memnun ediyor. Peki, ruhanileri de yok etmeye mi çalışıyorsun yoksa daha büyük bir şey için onların cehaletini silah olarak mı kullanıyorsun?"

Saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında toplamadan önce omuzlarımdaki kırı silkeledi. "Beni geçti çocuğum, insanlar kırılğan ve kırılğandır, sadece kırılğan duygularına komuta etmek için bağlanırlar. Hisseden bir şeyi silah haline getiremezsin."

"O zaman bu anlaşmadan ne elde ediyorsun? On iki yıl sonra beni arayıp satmanı gerektirecek kadar değerli olan neydi, özellikle de tepkimi tam olarak bildiğin halde?"

Gülümsedi, çok eğlenmişti. "Kraliyet işleriyle ilgilenmeyen birine göre, bilmen gerekenden fazlasını bilmek istiyorsun. Beklediğim tepki bu değildi, annenizin katillerinin elinizin altında olmasından mutlu olacağınızı umuyordum."

"Ama ben biliyorum baba. Şu anda karşımda duruyor," diye tükürdüm yılların kiniyle. Gülümsemesi bozuldu,

yüzünde küçümsenmiş bir hayvan ifadesi vardı. O yeterince konuşmuştu ve ben de çok şey duymuştum.

Onun dikkatinin dağıldığını görünce gitmek için ayağa kalktım, onunla konuşmak beni gözlerim ağırlaşacak kadar yormuştu. Bir uğultu başımın iki yanına çarptı ve bedenim kendi bedenimi hissetmeyecek kadar uyuştu. Bıçaklanmak, babam olan zehirli yılanla konuşmak zorunda kalmaktan daha iyi ve daha az acı vericiydi.

"Sen kovulmadın, ben bitirmedim," diye seslendi arkasından.

"Yine de buradayım, gidiyorum. Ne yapacaksın?" "Snowlin," diye bağırarak sözümü kesti.

"Kesinlikle baba, hiçbir şey yapmayacaksın," diye bağırdım, bir elimi omzumun üzerinden sallayarak. "Sen beni bir kelepçeyle yakaladın, ben seni iki kelepçeyle yakaladım."

Gecenin bir yarısı nefes nefese uyandım, ter boncukları gözlerimi yakıyordu. Şeytanlarım, gerçek olanlarıyla yüzleşmiş olmama rağmen rüyalarımda bile beni bırakmayı reddediyordu. Uyumak için gözlerimi her kapadığımda o gece baştan sona tekrarlandı. Artık her bir isim, ses, yüz, her bir koku ve yüzümü kaplayan her bir kan lekesi avcılık detaylarına kadar ezberimdeydi. Tenimi delip geçen siyah metalin verdiği his, saçlarımı çekip bana vuran kana aç Adriyatiklilerin elleri, annemin göğsüne saplanan kılıç. Onun ve benim çığlıklarım, siyah dumanın bulanıklığı ve havayı yutan alevin sıcaklığı. Vücudumdaki her duyu o geceyi unutmayı reddediyordu. Sanki yanağımdaki yara hala tazeymiş gibi kanın metalik sızısını tattım.

Boğazıma kadar yükselen safra beni ayağa kaldırdı. Yarı yolda dizlerim ağırlığıma ihanet etti ve sert zemine çarpmadan önce güçlü kollar beni kavradı ve yukarı kaldırdı. Cai. İçinde

Beni banyoya indirdiği anlarda, nefesim ciğerlerimle buluşamayana ve gözlerimden yaşlar akana kadar karnımı lavabonun üzerine açtım. Hoş bir şekilde tüm anılar acıyla uçup gitti.

Ağzımı yıkamak için eğildiğimde arkamdaki sert yüz hatlarına "Her şey yolunda, o suratı yapma" dedim. Ona yakışmıyordu, onun rahatlatıcı yüz hatlarına ihtiyacım vardı, beni her zaman kabuslarımdan şakalar ve esprilerle kurtarmayı başaran yüz hatlarına.

"Orada olanları bir sır olarak saklamaya niyetli misin?"

"Hayır." Soğuk banyo zeminine çöktüm.

teslim oldum. Myrdur için Adriata'ya rehin bırakılmayı kabul ettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Babam dönüş nedenimi açıkladığı anda hazırladığım yeni planı nasıl anlatabilirdim? "On altıncı yaş günüm için pasta almaya beni fırıncıya götürdüğün o gece sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?" Bir gün bu toprakları yeniden bizim yapalım. Myrdur'u bir kez daha Olympia yapacağımıza söz verelim.

Öfke yüzeye çıkmaya başladı. "Kar-"

"Myrdur'un güvende olacağına, onu babamdan alacağına ve Olimposluların ruhlarının nihayet huzura kavuşacağına söz verdim. Bu söz düşündüğümden daha erken gerçekleşecek, bana Myrdur'u verecek."

Yüzüme doğru eğildi, kaşları birbirine çarptı. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü bunun için Adriatian Kralı ile evlenmeyi kabul ettim. Kan yemini etti, topraklar benim olacak ve ben... Adriatian Kralı'nın."

Yüz hatları genişledi ve ayağa kalktı. "Kalk, bu cehennem çukurundan hemen çıkıyoruz."

"Sözümü tutmaya niyetliyim."

Eli kolumun etrafında sıkılaştı. "Bu söz umurumda bile değil."

"İstiyorum."

Tekrar bana doğru eğildi. "Askerlerinin neden Myrdur'da olduğunu anlamaya ve onu satmaya geldik, bunu hokkabazlık yapmak için gelmedik. Bu çok şeyi değiştirir Pamuk, geri çekileceğiz." Yalvarış ve korkuya benzeyen bir şey tekrarlarlarken zümrüt gözleri parladı. "Geri çekileceğiz."

"Myrdur onun adı altında, yaşadığı sürece asla özgür olmayacak."

Farkına vardığı için bir an sersemledi ama az önce kalbine bir çivi saplamış olmama rağmen verdiği tek tepki buydu. "O zaman onu öldürürüz."

Başımı salladım. "O zaman toprakları ona miras kalacak ve Myrdur'u Isjord'un elinden alma şansımız sonsuza dek yok olacak; topraklarımız Kış'a dönecek. Babam farkında değil ama rüzgârın benden yana olduğu bir pazarlığı bana bahsetti."

"Onunla evlenmek zorundasın kek, onunla evlenmediğin sürece bu yemin mühürlenmeyecek. Hangi planı yaparsan yap, kurtulmak için ne düşünürsen düşün, işe yaramayacak. Bedel olarak senin hayatını alacak."

"Bu olmayacak, çünkü onunla evleneceğim ve Adriata'ya ön kapıdan gireceğim." Ben açıkladım ve onun rengi soldu. "Beni tahta oturtacaklar, ona yakın, onlara yakın, intikamıma yakın, kendi elleriyle. Babam bana pazarlıkların en büyüğünü bahsetti."

"Ya da sizi tam köpekbalığının ağzına koydu."

"Obscur Asteri köpekbalığı değil, sadece kırılabilir kemikleri ve muhtemelen kuzu çiğnemekte zorlanan dört köpek dişi olan bir adam."

"Snowlin!" diye seslendi yüksek sesle, yüz hatları giderek ısınıyordu. Cai bana hiç kızmazdı, bu belki de ilk kez oluyordu.

Yüzüm yorgunluktan uyuşmuş olsa da ona gülümsedim. "O günden beri bana böyle hitap etmiyorsun."

Adını sevmedim. Bunlar bana söylediği ilk sözlerdi, sonra beni çağırmak için başka yollar uydurmaya başladı. Uğradığı her gün bana farklı bir isimle sesleniyordu,

Snowlin asla. Bana her zaman tuhaf gelmişti, sanki onu sayısız yaşamdan beri tanıyormuşsunuz gibi hissettirmenin yollarını bulmuştu. Belki de bu yşzden ondan hoşlanmıştım - belki de bu yşzden beni bir şekilde sarsan ilk çocuk o olmuştu. Beni yavaşça yerden kaldırıp yumuşak yatağa yatırdığını hissettiğimde gşz kapaklarım pes etmeye başladı ve beni zifiri karanlığa sşrşkledi.

"Sana hiç yakışmadı Pamuk, sen bana hep sıcak geldin, gşneş gibi. Çok yakın, yakıcı ve uzaktan, özlem dolu. Durduğum yerden, yumuşak, sonbahar ışınları gibi, mşkemmel derecede keyifli."

"Evet, evet." Yarı uykulu bir şekilde mırıldandım ve onun gşldüğünü duydum.

"Bunu Nia'ya sen anlatacaksın, onun şfkesiyle sen başa çıkacaksın."

BÖLÜM 7

Kilian

I Adriata konseyi oybirliğiyle Isjord'a saldırma kararı aldığıında henüz on beş yaşındaydı; askerlerimizin Tenebrose şehir surlarına başarıyla sızdı ve kaleye saldırarak binlerce kişiyi yasa boğdu. O gece öldürülen masumlar, kraliçelerine ve kraliyet çocuklarına suikast düzenlemek için Isjordan askerlerinin dikkatini kale topraklarından uzaklaştırma planlarının bir parçasıydı.

Adriata, topraklarımızı armağanlarıyla şereflendiren Tanrıça Henah'ın ruhani büyüüne güveniyordu. Bizler gökleri ve ruhani olanı inceleyen, aynı zamanda ona en çok bağlı olan insanlardık. Olimposlu prenses ile Isjordan Kralı'nın birlikteliği bizim için sadece yasalara karşı gelmek değil, aynı zamanda korkunç bir alamet olarak görülüyordu. Ay aylarca kızıldı, bizi takip eden hiçbir gölge yoktu ve düşünlerine giden yolda dolu yağmış ve kızıl yağmur yağmıştı. Tanrılar çoktan onaylamadıklarını mühürlemişlerdi.

Krallıklar arasında birleşme tartışılırken, Adriata bunu bir savaş eylemi ve zamandan daha eski doğa kanunlarına karşı gelmek olarak değerlendirerek Isjord'a düşmanca tepki göstermişti. Kraliçe Serene bir Zephyr'di, Auran soyundan geliyordu ve sadece normal bir kraliçe değildi.

ama en güçlüsü, kraliyet soyundan olanlar, yıldırıma hükmedenler. Elding Aura'ya genellikle Vurucular denir.

Solarya Krallığı ve Hanai, sevmekten çok korktukları için onun kararlarına karşı tarafsız kaldılar. Ancak Adriata ve Eldmoor, Kral Silas'ın niyetlerinden korktukları için Isjord ile bağlantılarını kesmiş ve planlarına soğuk yaklaşmışlardır. Prensesleriyle olan birlikteliğinden sonra Olympia'ya saldırıp tüm halkını ve soylularını en savunmasız zamanlarında katlettiğinde, korku iki kat artmıştı. Niyeti açıktı, sadece kendisinin kullanabileceği ve herkesin çok iyi bildiği bir silah olan bir varis üretmek istiyordu.

Aura nesiller boyunca güçlerini din-Aura, yani insanlarla çiftleşerek seyreletmiştir. İki aynı yetenekli büyü kullanıcısının birleşmesi bile, kanalize edecekleri güç nedeniyle çocukları için genellikle tehlikeli oluyordu. İki Auran soyunu karıştırmak lanetlenmişti ve Tanrı'nın koyduğu yasalar tarafından yasaklanmıştı.

Astrum liber, kutsal kitabımız çok az sayıda melez Aura'dan bahseder. Güçleri içinde boğulan ve onları kontrol edemeyen güçlü canavar yaratıklar olarak tanımlanmışlardı. Topraklarımıza savaş ve yıkım getirmişlerdi. Ybrise'ler, kıyamet yaratıkları.

Olimposlular, elementallerin en güçlüsü olmasalar da, en ilahi tanrılardan biri tarafından kutsanmış güçlü varlıklardı. Efsaneler göklere hükmedecek kadar güçlü kutsanmışlardan, onun diyarı Caelum'dan inen uçabilen kanatlı varlıklardan ve bulutları, havayı ve karayı ışıkla yarabilenlerden bahsederdi. Silas göklerin cezalandırdıklarını aramak için kudurmuştu.

Bu birliktelikten on beş yıl sonra, o ve Kraliçe Serene'in üç çocuğu oldu ve babalarının hoşnutsuzluğuna rağmen hiçbir ebeveynlerinin yeteneklerinden herhangi bir belirti göstermedi. İnsanlığı miras almışlardı. Tanrılar ve gökler yaşayanların tarafını mı tutmuştu, herkesin sorusu buydu.

Ancak on iki yıl önce, konsey ve tüm Adriata aniden Kral Silas'ın tüm çocuklarının aslında her iki ebeveyninden de büyük güçler sergilediği ve herkesin gözünden uzakta, savaşa hazırlanan askerler gibi eğitildiği haberini aldı. Ruhani topraklarda tedirginlik ve korku giderek arttı. Konsey karar vermek için toplanmış ve haberden sadece birkaç gün sonra saldırıya geçmişti. Acelecilikleri yüzünden tüm varisleri öldürmeyi başaramamakla kalmayıp, aslında hiçbirinin büyüye sahip olmadığı gerçeğini ortaya çıkararak iki krallığımız arasında çatışmayı kışkırttılar ve binlerce masumu ve üç masum asilzadeyi öldürdüler.

Kavurucu güneş toprağı ve havamı ısıtıyordu. Güneyimiz, topraklarımızın daha önce hiç görmediği ayaza boğulmak üzereyken ve batımız sürekli fırtına ve gök gürültüsünün gözleri altındayken sıcaktı, çok sıcaktı. Doğumuz karanlık denizden gelen canavarlar tarafından bulandırılıp sürünürken ve kuzeyimiz krallığımızı Isjord ile ayırmak için inşa edilen fiziksel bir sınır olan Yüksek Duvar anlaşmasını onurlandırmak için sürekli bakıma ihtiyaç duyarken çok sessizdi. Sadece kaya ve çelik değil, aynı zamanda büyüyle bağlanmış ve korunmuş, krallığımızı mahsur bırakan aşılmaz bir kale. Karaya oturmadan önce, şimdi neredeyse iki yıl boyunca durmaksızın bize çok çalışmaya, ilgiye, onlarca köye ve hatta hayatlara mal olan doğal ve doğal olmayan felaketlerin lanetli dalgaları tarafından hapsedildi.

Saman ellerime batıyor, nasırlı avuçlarımın yüzeyini çiziyor, ahırda dolaştırdığım büyük topakların ağırlığı neredeyse ağırlıksız kalıyordu. Bastığım yerdeki gevşek samanların şıptısı, atların kişnemesi ve yaz esintisi dışında sessiz bir huzurdan başka bir şey yoktu.

Kapılardan gelen alçak bir ısıklık sesi sükûnetimizi bozdu. Kardeşim kendini beğenmiş bir şekilde eğilmiş beni izliyordu. "Eğer bir seyis kızını etkilemek istiyorsan, ben olsam pantolonumu da çıkarırdım."

Huzurum buraya kadarmış. "Senin için sinirlerim yok, Mal."

"Eğer en büyük hıyar sen olmasaydın, senin için üzülürdüm." Eğildiği yerden kalktı ve bana doğru yürüdü. "O geri döndü."

O, adını yüksek sesle söylemenin yasak olduğu tek kişi, Kış Prensesi. Geri dönmüştü ve yakında burada, Adriata'da olacaktı.

Bir paleti bırakarak durdum ve ona döndüm. "Ne zaman?" "Birkaç gün önce. Ay mahkemesi toplantıya çağırdı." Son paleti aldım ve "Orada olacağım" dedim.

Görevden alma sözlerime rağmen yerinden kıpırdamadı. "Biliyorsun, onlarla ilgilenen istikrarlı insanlarımız var. Bir dahaki sefere seni mutfakta mı bulacağım?"

"Kulaklarımı mübarek sessizlikle doldurursa beni kanalizasyon işçilerinin yanında bile bulabilirsiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Edinebileceğin başka hobiler de var. İçmek gibi."

Alay ettim. "O narin burnunu o yerlerin hiçbirine yaklaştırmayacaksın ve benden uzak duracaksın. Ahırların yeterince iyi olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre saklanma yerlerimi yeniden düşünmem gerekecek." Dinlenme zamanımı geçirmek için nereyi seçtiğimi anlaması tam bir haftasını almıştı.

"Yaşlandıkça espri anlayışınız mı geliyor? O komik kışını kaldır da toplantıya gel, orada tek başıma oturup yaşlı yarasaların homurtularını dinlemeyeceğim."

Ona sert bir bakış fırlattım ve o da küçük bir şakayla geri çekildi. Bu çocuk adam nasıl benim kardeşim olabilirdi? Bunu kendime günde kaç kez sormuştum?

Odama çekildim. Büyü eskiden boğazımı düğümlerdi ama şimdi parmak tıkırtısı kadar hızlıydı. Bazen kendimi okyanusun dibine ya da bir dağın tepesine bırakmayı düşünmüştüm ama bana dertlerimden kaçmamam öğretilmişti ve her denememde bir şekilde olduğum yerde kalıyordum, bu düşünce en kötü yapıştırıcı gibi yapışmıştı.

Giysilerimi çıkarıp banyonun soğuk su yüzeyine daldım ve etrafımdaki tüm gölgeleri çekerek odayı zifiri karanlığa gömdüm. Sessizlik. Sessiz sessizlik.

Kapım çalındı ve hayal kırıklığıyla uzun bir nefes verdim. Ben sessizliği biliyordum, sessizlik beni tanımıyordu.

"Kilian," diye seslendi odamda dolaşan Driada'nın sesi. "İyi misin oğlum?"

Bedenimi zar zor sudan çıkararak bornozu üzerime sardım. "Bir sorun mu var, Driada?" Mal'ın annesi, benim üvey annem.

Başını salladı, elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmişti. "Prensesin döndüğünü duydum. İyi olup olmadığını senden duymak istedim."

"Mal'dan da haber aldım," diye açıkladım ve oturmasını teklif ettim. "Ayrıca, iyi olup olmadığından emin değilim, eğer yaşıyorsa bizim için iyidir."

Kaşları çatıldı, tedirgin olmaktan çok endişeliydi. "Adriata'nın kraliçesi olacak. Bu nasıl olur da seni ilgilendirmez, herkesi ilgilendirir."

Bu benim endişemdi, sadece diğerleri için böyle değildi. Bir elimi sıırıslıkla saçlarımla arasında gezdirdim. "Unvan olarak, Driada, sadece unvan olarak. O yaratık kimsenin kraliçesi değil."

"Yaratık mı?" diye sordu oturduğu yerden kalkarak. "O sadece bir insan evlat. Onu bu şekilde düşünemezsin. Sen değil."

Derin bir nefes aldım ve sandalyeme yaslandım. "Neden ben değil? Herkesten farklı inançlarla mı yetiştirildim, Henah mübarek değil miyim, kimin malı olduğunu bilecek aklım yok mu?"

"O mu?" diye haykırdı; yüz ifadesi sanki bir tanrıyı gücendirmişim gibi dehşet içindeydi. "Lütfen terbiyeli olun ve halkımızdan acı çeken zavallı kıza olduğu gibi hitap edin."

"Zavallı bir kız yoktu, bir ybris avladık ve bunu biliyorsun."

"Sadece bir insan olan."

"Kim hala sadece ybris olabilir." İçimi çektim, tartışmak hoşuma giden bir şey değildi, özellikle de onunla. "Driada, birkaç dakika içinde katılmam gereken bir toplantı var. Prenses iyi ve umarım anlaşmaya kadar da öyle kalır. Eğer başka bir şey yoksa."

Hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Hayır, oğlum, toplantına katıl."

Konsey odası uğulduyordu, kulaklarım işlek bir caddenin uğultusuyla dolmuştu. Bu oda sessizlik nedir bilmezdi, tam da bu oda sessizliğin zıttıydı. Ay ve Gece konseyi mahkemeyi oluşturdu. Ay ve gecenin uyumuna rağmen, bu ikisi benzer mıknatıslardı. Her toplantıda lirik bir suç şarkısını tartışıyorlardı. Gençler yaşlıları eleştirir, yaşlılar gençleri gücendirirdi.

En yaşlı meclis üyelerinden biri olan Stregor, "Bana hala bu çılgınlıkla devam ettiğimizi söylemeyin," diye tereddüt etmeden atladı.

Baş meclis üyesi sinirli bir şekilde şakaklarını ovuşturdu. "Anlaşma mühürlendi, imzalandı ve işliyor. Çılgınlık çoktan sona erdi, Stregor."

Tüm gücüyle nefesinin altında küfürler savurdu. "Onun bizim tutsağımız olması için pazarlık yapmıyoruz, o bizim kraliçemiz olacak. Bu anlaşmadan hiçbir şey kazanmadığımızı anlıyor musunuz?" Yine de anlaşma için oy kullanmış, sonra anlaşma geçip de sarayın ve kralın Kış Prensesi'ni gerçekten kraliçemiz yapmaya niyetli olduğunu anlayınca şaşırılmıştı.

"Halkımızın özgürlüğünü kazandık," diye araya girdim. "Peki şimdiye kadar bize ne getirdin Stregor? Yani, onların hapsedilmesi dışında." O zamanlar bir General olan Stregor, yüz Aura'mızı Isjord'a doğru yönlendirmişti.

Saldırı. Saldırı kararını veren kişi, binlerce kişinin katledilmesini sağlayan kişi.

"Biz bu krallık için yükseldik."

"Ve bu krallık siz yükseldiğiniz için düşüyor." Larg, Highwall Generali tartıştı.

Stregor yukarı doğru irkildi. "Silas o yaratıkları kullanacaktı."

"O yaratıklar insandı," diye araya girdi Mal, toplantıya girerken. Saçları dağınık, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş, kemeri çıkarılmıştı. Bu aptal benim ölümüm olacaktı. "Ne yapacaklardı, kapılarımızda teslim olun diye bağıracaklar mıydı? Tanrı korusun, dövüşmeyi öğrenselerdi, üçüyle de yüz bin kişilik ordumuzla savaşmak zorunda kalabilirdik." Oturdu ve meclis üyesine alaycı bir bakış fırlattı.

Stregor kasıtlı bir baskınlıkla öne doğru eğildi. "Bu onların sembolize ettiği şey. Tanrıların bizden yana olması, onların ne olduklarını ortadan kaldırmaz."

Mal masaya doğru eğildi. "Bu ybris propagandası çok yorucu. Gün geçtikçe daha da kurnazlaşıyor. Bir an canavar, diğer an kurtuluşumuz mu?" Odanın basamaklı sessizliğine sırtıttı. "İşlerin böyle dönmesi çok komik, değil mi?"

Meclis üyesi kardeşime dişlerini gösterdi. "Bir solucan, toprağın nefes almasına yardımcı olsa da yine de solucandır. Bir canavar, hapisane parmaklıklarının içinde bile hala canavardır."

"İnsanlar," diye karşı çıktı Mal, toplantı odasını işaret ederek. "Bu odada onlardan o kadar çok var ki, yine de çok az insan var. Canavar denen şeyi ölçmen için sana bu teraziyi kim verdi Stregor? Bu diyardaki herhangi bir canavardan üç kat daha fazla öldürme listesiyle, kendini neye göre tarttın? Bir veba mı?"

"Yeter, Malik," diye uyardım ve zafer kazanmış bir şekilde geri çekilmeden önce bana göz kırptı.

"Bu toplantı neden çağrıldı Adriane, bütün gün bekleyemeyiz. Filolarımız şehirlere yardım etmek için sevkıyat bekliyor.

sınırlarımızda." Umbra Tarikatı Komutanı Triad, tartışmalardan bıkmış bir halde baş konsey üyesine sordu. Yaşlı Aura'nın siyasetle, hele hele insanların canavar dediği şeylerle hiç işi yoktu. Daha gerçek olanlarını görmüştü.

En yaşlı konsey üyesi Relgan, "Eğer Silas, o sinsi piç, bu anlaşmada tek bir satırın bile değiştirilmesini ya da iptal edilmesini isterse, oyumu geri çekerim," diye tehdit etti.

Baş meclis üyesi eliyle işaret etti. "Endişelenmeyin Sayın Relgan, öyle bir şey değil."

"Sonrası da var," diye itti Mal. "Sonrasında olanlar."

Kız başını salladı. "Evet."

Adam hiç eğlenmeden güldü. "Elbette, onu hangi kuleye kapatmayı önereceksiniz? Onu hangi kuleye kapatacağınızı kralın onaylamasına mı ihtiyacınız var?"

Ona doğru eğildim. "Bu seni son kez uyarışım kardeşim."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı ve koltuğuna yaslandı. "Ama başka nasıl olabilirdi ki, sen ve bu piçler etle tırnak gibisiniz. Senin de bir teklifin var mı? Kuzey kulesi mi? Köprü koyu kulesi?"

Kışkırtmalarını görmezden geldim. İnsan yeterince uzun süre duyduğunda bir gümbürtü sesine bile ısınıyor.

"Öyle bir şey yok Komutan," diye açıkladı baş konsey üyesi. "Onun saray üzerindeki gücünün azaltılması yönünde bir teklif var. Bildiğimiz gibi o bir ybris ama aynı zamanda Silas'ın kızı. Bu Kış Kralı'na anlaşmanın başında düşündüğümüzden daha fazla koz verir. Onun saraydaki rolünün azaltılmasını önerdik. Tebaamızın da huzuru için. Generaller, Komutanlar, bu yeni rütbe düşürme kuralını uygulamak için oylarınız var mı?"

"Hayır," dedi Mal kollarını kavuşturarak. "Onu bu masada istiyorum ve onunla her konuşmaya cüret ettiğinde titrediğini görmek istiyorum." Oyunun bir ağırlığı vardı, tüm Dardanes'in olmasa bile Adriata'nın en ölümcül filosunun komutanıydı.

Empatlardan oluřan bir ekip, dūřmanlarına zarar vermek için dokunmaya bile ihtiyaç duymayan Aura.

Larg alay etti ve başını salladı. "Bu konuda Eldritch Komutanı'na katılıyorum."

"Benim de değil," diye konuştu Triad ve dağılmadan gitmek için ayağa kalktı. "Öldürmen gereken gerçek bir canavar olduğunda beni ara, muhtemelen daha önce öldürdüğün bir kızı değil."

Baş meclis üyesi içini çekti ve bana döndü. "Sanırım seninkini aldık, Kilian."

Kardeşim ters ters baktı ve benden en kötüsünü bekleyerek başını salladı.

"Hayır, yok." Ben konuştum. "Silas'ın aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Bu hepinizi de aptal yapar. Böyle bir risk almayacağız. Onunla hiçbir řey oynamasa bile, böyle bir rütbe indirimi olmayacak. Krallar siyaset için en kötü evlilikleri yaparlar, biz Silas'tan bu kadar mı korkuyoruz ki bu krallığın en saygın kadınına dūřüren ilk krallık olalım. Bundan sonra ne olacak, kocalar kadınları nefes alma, uyuma ve yemek yeme haklarından mahrum mu bırakacak? Halkımıza verdiğimiz örnek bu mu? Bu dar görüşlülük tepkileri körleştiriyor mu, yoksa korku söylendiği kadar yozlaştırıcı mı?"

Boğazını temizledi, bakışları muhtemelen bu saçma şeyi en başta öneren birkaç meclis üyesi arasında gidip geldi. "Hayır, tabii ki hayır. Eğer Genel Başkan'la aynı fikirde olmayan yoksa, öneriyi reddedilmiş olarak kabul edeceğiz."

"Dramatik bir etki yaratmak için elini kaldır Stregor," dedi kardeşim ayağa kalkarak ve ayrılmadan önce öfkeli meclis üyesinin omzunu sıvazladı. Ama o bile sessiz kaldı ve görevden alınmasını kısmen kabul etti.

Amaris Körfezi'ndeki bir tepenin çatısında oturmuş Moor denizine bakıyordum, gelgitlerin yumuşak dalgaları yükselip alçalarak bir zamanlar kilometrelerce uzanan sahili sarıyordu, beyaz kum ve deniz kabukları şimdi karanlık deniz ve öfke. Solmuş ay soluk gümüş renginde ama parlak ve ışıltılıydı, bize güneşten daha fazla ışık getiriyordu. Rüzgâr bir zamanlar olduğu gibi nazik değildi, şimdi omurganın üzerinde ürperti yaratıyor ve sıcak bir manto gerektiriyordu. Bir zamanlar yazın krallığı olan Adriata, mevsimlerin beklenmedik öfkesinin krallığı haline gelmişti. Bir zamanlar tanrıların gözdesi olan Adriata, artık onların öfkesinin işaret fişeği haline gelmişti. Adriata zehirlenmişti, panzehiri de kendisi olmuştu.

İçimi çektim, teslim olmak için başımı öne eğdim. "Beni nasıl buldun?"

Mal yanımdaki serin beyaz taşın üzerine oturdu. "Her çocuğa huysuz bir heykel görüp görmediklerini sordum ve hepsi burayı işaret etti." Bana içi her renkten mısır şekeriyle dolu kâğıt bir külâh uzattı. Onlara bakarken bile dilimde renklendirici boyanın tadını alabiliyordum.

"Artık on iki yaşında değiliz, kardeşim."

Kaşlarını çattı. "Onları hâlâ sevdiğini biliyorum, kara kara düşünmeyi konseye sakla."

Elinden aldım, şeker ağzımda çıtırdadı, tadı şekerden başka bir şey değildi. Onları hâlâ sevdiğim konusunda haklıydı.

"Biliyor musun, bir keresinde beni dövmüştü," dedi Mal, külâhımdan bir şeker alarak. "Beni onları yerken yakaladığında. Onların çocuklar için olduğunu söyledi. Çocuk olduğum için ne demek istediğini anlamamıştım ama ona göre ilk adımımızı attığımız anda erkek olmuştuk."

"Babam seni dövdü," dedim kırmızı renkli iki tanesini ağzıma atarken, şekerin arasında hafif bir çilek tadı vardı. "Çünkü gizlice kaçtın, onları çaldın, satıcıdan kaçarken bir çadırı mahvettin, sonra gözlerinin arasındaki ben yüzünden ona üç memeli bir budala demeden önce kışını ona gösterdin." Mal'ın aptalca anlarının listesi

hiçbir zafer kazanmamış sayılırdı, her zaman bir başkasıyla zirveye çıkmak için yer vardı. Babamız otoriteden başka bir şey değildi, ya onun dediği olurdu ya da olmazdı ve Mal onun hüsrana karşı bir tutku geliştirdi.

Sessizce kıkırdadı. "Otobiyografimi kesinlikle bir takma adla yazıyorum."

"Ne istiyorsun kardeşim?"

"Sence neredeydi?"

Her zaman oydu; hakkında konuşmak istediği tek kişi oydu ve asla hatırlamak istemediğim tek kişi de oydu. "Fark eder mi?"

"Nişanlısını öldürmeye mi gelecek?"

Ona döndüm. "Bu seni memnun ederdi, değil mi?"

Arkasına yaslandı, yüzü cennete dönüktü. "Sen de memnun olmaz mıydın? Adam hıyarın teki."

"Adam bir kral. Bütün krallar kalleştir."

"Hayır demeliydin Kil," dedi sessizce. "Sen de benim gibi aynı fikirde olmamalıydın. Onu kullanacaklar, onu istemek bir numaraydı. Öyle ya da böyle ondan kurtulmanın, onu bağlamanın ya da babasından uzak tutmanın bir yolunu bulacaklar ama yine de kullanılıyor. Ayağa kalkıp anlaşmadaki şarta hayır demeyi ona borçlu olduğumuzu düşünmüyor musunuz? Kız kardeşi iyi olurdu, zaten talihsizliğimiz içinde boğuluyoruz, anlaşmaya ihtiyacımız vardı ve onu tekrar bu işin içine çekmeden de yapabilirdik."

"Mal," diye araya girdim. "Konsey, Silas ile Ianuris anlaşmasını kabul etmeden önce Adriata'nın boğulmasına izin verirdi. Krallığı kurtaran o oldu ve ben de sadece krallığımızı kurtarmak için kabul ettim."

BÖLÜM 8

Snowlin

Nia bir sinek gibi odamın etrafında dolanıyordu. Huzursuz bir şekilde parmağını şakaklarına vurarak babamın neden bir ip bağladığına dair bir sonraki nedeni bulmaya çalışıyordu.

Adriata ile anlaştım. Durdu ve ben irkildim. "Adriatian çeliği, eğer orduları buna sahip olsaydı kesinlikle herkesten üstün olurlardı," dedi gönülsüzce, bu düşünceyi korkulu bir ifadeyle tekrarlayarak.

Tenimdeki siyah çeliği hatırlamak için yara izimi ovuşturdum. Haklı olabilirdi ama sırf bunu elde etmek için koca bir duvarı ortadan kaldırmazdı.

"Üretmek mi?" Cai dizlerinin üzerine çökmüş, bütün gece uyumamış olmaktan ve şafak vakti Nia'ya anlaşımadan bahsettiğimde onun tarafından rehin alınmaktan yorulmuş bir halde sordu. "Bu topraklar ölü, daha ne kadar balık ve çam tohumu yiyebilirsiniz ki?"

Babamı ve onun gösterişli hareketlerini bildiğimden, "Bundan şüpheliyim," dedim.

Nia gözlerini bana dikti. "Ne? Söyle, sence onlardan ne istiyor?"

Tereddüt ettim, bilinçsizce başparmağımı dişledim. "Askeri bir anlaşma, kıtaya karşı güçlerimizi birleştirmek için.

Aura'larının birlikte olduğunu hayal edebiliyor musunuz?" Kıtayı, hatta belki de ötesini istila etmek için kullanılacağım düşüncesiyle bedenimden bir ürperti geçti.

Nia kesinlikle başını salladı. "Ölçek çok büyük. Böyle düşünemeyiz ve Adriyatikliler hasta fanatikler ama böyle planlara kapılacak kadar aptal değiller. Tarihte barışçıl bir krallıktırlar, sınırlarının ötesinde hiçbir zaman savaş başlatmamışlardır."

Cai, "On iki yıl önceki saldırı bir tanesine oldukça yakın görünüyordu," diye söze karıştı.

"Kesinlikle, bu saldırı bana aksini düşündürüyor. Kesinlikle onları savunmuyorum ama bu şekilde bir tanesini engellemeye çalışıyorlardı, hatırladın mı?" diye işaret etti. Bir bakıma haklıydı, eğer öldürmek için yetiştirildiysek, babamın bizim için planları hakkında düşünecek pek bir şey kalmıyordu ve silahlarını test edeceği ilk yer Adriata olurdu.

"Babam gücün ötesinde başka neye sahip olmak istiyor anlamıyorum. Onun taktiklerini biliyorum, inanın bana, savaş onun zevkidir, ruhanileri bir şeylere kandırıyor olabilir, on yıl önce onları kandırmak kolaydı."

"Bunun Myrdur'daki askerleriyle nasıl bir bağlantısı olabilir?" Cai sordu.

"Eşit mi?" Nia sorguladı. "Savaşı kızıştıracak olsa bile bunun bir anlamı yok, askerleri neden Myrdur'da olsun ki?"

"Kış sarayına girmeyi erteleyeceğiz," diye duyurdum. Cai şok içinde gerildi. "Fazla zamanımız yok, kekler, Diğer krallıkların Isjord'a saldırması için ihtiyacımız olan her şeyi toplamak için dört ay muhtemelen yeterli olmayacaktır. Küçük tabur sayılarına ve çıkışlarına güvenemeyiz. Yedeklerini, casuslarını, ana silahlarını, her şehrin zayıf noktalarını, Sable Abyss'in ayrıntılı haritasını, tüm kuytuları ve saklanma noktalarını ve sapma yollarını hesaplamalıyız. Sen görevde olmazsan bu çok uzun sürer. İçeriden birine ve dikkat dağıtacak birine ihtiyacımız var. O kişi sendin."

"Anlıyorum," dedim, yıkılmışlığının havayı doldurduğunu hissederek. "Ama bu plan bir sonraki emre kadar durduruldu. Eğer korktuğum şey

Doğru, Adriata ile bir anlaşma yaptıklarına göre hiçbir krallık Isjord'la şansını denemeyecektir, onlara ne verirsek verelim. Solarya'nın tek bir korkusu var, o da Adriatalılar, tanrılar anlaşmazlıkları yarattığından beri onlar onların düşmanı. Eldmoor, başka bir ruhaninin babamın yanında yer aldığını öğrenirse geri çekilecektir ve Hanai, kendi başlarına ilerlemeye karar verirlerse bile, artık bunu yapmayacaktır. Kraliçeleri sayılara güvenmiyor çünkü sayıları yok ve şimdi tam olarak bununla uğraşacak."

"Comnhall öne çıkabilir," diyerek Nia asık suratlı Cai'yi desteklemeye çalıştı.

"Kutsanmamışlar en çok hangi kutsanmışlardan korkar?" diye sordum.

Cai gözlerini ovuşturdu ve neredeyse perişan bir halde cevap verdi. "Adriyatikliler." Ayağa kalktı ve başımın üstünü kabarttı. "Size güveniyorum. Eğer durma noktasına geldiysek, öyle olsun. Eğitim mahkemelerinden çekiliyor muyum?"

Isjord'u yok etmekten vazgeçeceğimiz düşüncesinin Cai için ne kadar zor olduğunu benden başka kimse bilemezdi. Isjord'u yok etme yolunda ilerlediğimizi bilmek onu rahatlatıyordu. "Hayır, bağlantılarınızı yakın tutun. Zayıflıklara ve sayılara hâlâ ihtiyacımız olabilir. Hata yapmak için saklamak istiyorum, eğer babam Adriata'yı avlarından biri haline getirmeyi planlıyorsa, o zaman onları hala kullanabiliriz." Başını salladı ve gitmeye hazırlandı. Koluna yapıştım ve elimi beceriksizce hızla geri çektim. "Onu öldüreceğim Cai ve bu toprakları öldüreceğim, bu yapacağım son şey olsa bile."

Bana bir gülümseme sundu, gözünün hemen altındaki beni gizlemek için kırışan yarım aylar. "Basit bir seni seviyorum yeter."

"Bu kelimelerden nefret ediyorsun."

"Ciddi olmayanlardan nefret ederim." Bana göz kırptı ve gitti.

Tuhaf bir ıslık sesi odada çınladı ve iki parmağını havada gezdiren Nia'ya sinirli bir şekilde döndüm. "Ben

Onu öldür, Cai," diye alay etti ve ben ona doğru koşarken çığlık attı.

Penelope sabahtan beri sessizdi, sonunda sargılı ellerimi kontrol etmek için yatağımın köşesine oturana kadar bana doğru bakışlarını kaçırdı. Acıtan bir merhem sürmeden önce ellerimi açıp nazıkçe sildi ve irkilmeme neden oldu.

"İyileşmelerine yardımcı olacak," dedi tepkimi not ederek. "Yine de... iyileşmelerini istemeyebileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Bu yaşta böyle felsefi düşüncelere dalıyorsun. Oynayacak bebeklerin yok mu senin?"

Bana banyoya gitmemi emretmeden önce, "Çekilmez olma," diye homurdandı.

Üzerime zümrüt rengi, birkaç katlı, uzun kollu, kare yakalı, göğsümün tepesini ve omzumdaki yara izinin bir santimini gösteren şifon bir elbise giydirdi. Saçlarım sırtımdan aşağıya doğru gevşekçe örülmüştü ve kulaklarımda zümrüt süslemeli büyük küpeler asılıydı. Önüme küçük kare bir ayna koydu, kendi yansımam beni şaşırttı. Muhteşem görünüyordum, günler önceki köylü çocuktan eser yoktu ve sanki aklımı okumuş gibi Cai odaya girdi, tepeden tırnağa beni süzerken kollarını kavuşturarak gülümsedi.

"İşte bu tam bir kraliyet kıcı," dedi ve ona yaptığım kaba el hareketini hak etti.

"Sorun nedir, Pen? Seni şimdiden yordu mu?" diye sordu köşede somurtan ve sabahtan beri benimle tartışan küçük kırmızı kafaya.

Ona dönmeden önce bana kaşlarını çattı. "O korkunç şarkıyı mırıldanıp duruyor, bir şeyler görmeye başlıyorum

Çünkü çok rptici. Dn markette çocukları gördüğümde titreme nöbeti geçirdim, lütfen ona durmasını söyleyin."

Cai bana pek de eğlenmeyen bir bakış fırlattı. "Kekler, bu beni de ürkütüyor, yeter artık."

Ayak parmaklarımla üzerinde dönerek şu dizeleri söyledim: " yakıcı güneş ve ay boyunca, karanlık bela tüm öğleden sonraları kutladı. Onların vebasası ölüm kokusuyla yozlaşıyor, küçük beyaz kuzular son nefesini veriyor."

Pen kulaklarını kapattı ve Cai odanın içinde beni kovalamaya başladı. Bu şarkıyı çok severdim, beni herkesin bilebileceğinden çok daha fazla rahatlatmıştı.

"Bundan sonra ormanlardan, çiçeklerden, geceden ve çocuklardan hep birlikte nefret edeceğim." Pen içini çekti, "Bu dizeleri nasıl söyleyebiliyorlar? O küçük çocuklar ailelerinin katledildiğini, a bırakıldıklarını, işgalcilerin ailelerinin kafalarını mızraklara geçirip top gibi etrafa fırlatarak kutlama yapmalarını izlediler ve sonra kendilerini zehirlemeden önce bütün bir orduyu zehirlediler. Hodr'a göre bu nasıl mutlu bir melodiyle söylenebilir?" diye sordu rpererek.

"Adaleti sağladılar. Mutlu bir son oldu."

İnançsızlıkla iki büklüm oldu. "Buna tanıklık edecek kadar yaşayamazlar mıydı?"

"Gördükleri şey onları bedenlen ve ruhen damgaladı, paralanmaktansa ölmeyi tercih edersiniz. Ölüm ölümdür, ama hızlı bir ölüm kurtuluştur."

Başını iki yana salladı. "Bunu asla anlayamayacağım."

Yanağını imdikledim. "Umarım hiçbir zaman bunu anlamak zorunda kalmazsın."

Kaşlarını çattı ve elime vurdu. "Bu kırılğan yaşınızda böyle felsefi düşüncelere dalıyorsunuz, Ekselansları. Sizin de kaba olacağınız biri yok mu?" Bana bir ahududu üflemeden önce sordu.

Cai kıkırdadı. "O benim favorim."

Parmağımınla onu işaret ettim. "Onun kellesini alacağım, sadece bekle."

Yemek odalarına doğru tekrar yol aldık, bu sefer daha yorgun ve sıkıntılıydık. Düşünceler tüm görüşümüzü kararttı.

"Eğer seni her gün onlarla birlikte yemek zorunda bırakırlarsa açlıktan ölürsün," diye iç geçirdikten sonra duvarın yanındaki yerini aldı.

Alay ettim. "Keşke ama gece kralı muhtemelen gelinini sağ bırakmayı beni kendisi sağ bırakmaya tercih eder." Keşke bu bir şaka olsaydı. Cai sert ifadesini daha da sertleştirdi. Bu iyi bir şaka değildi.

Bugün Elias onlarla birlikte amcamın yanına oturdu, diğerlerini görmezden gelerek babama doğru yürüdüm ve sol yanındaki ilk koltuğa oturmadan önce tekrar selam verdim.

"Geç kaldın evladım," dedi baba tembelce, kadehinden bir yudum alarak.

"Ah, en derin özürlerimi sunarım. Ekmek ve sütün belli bir saatte masadan kalktığını unutmuşum," diye cevap verdim, kendimi alaycı bir şekilde eğerek. Hoşnutsuzluğuma rağmen tepki vermedi, arkasına yaslanarak beni yakaladı, aşağılık gözlerini kıyafetlerime, saçlarıma ve yüzüme dikti.

Bakışları tenimde sanki böcekler geziniyormuş gibi ağırlaştı. Parmağını eldivenlerimden birinin üzerine vurmadan önce ellerimi inceliyorlardı. "Neden eldivenler?" diye sordu başını eğerek. Ne kadar da küçümseyici bir numarası vardı.

Bir üzümü ağzıma götürerek ona baktım ve parmağımla başımın üzerini işaret ettim. "Neden taç?"

Öfke içinde bocaladı ve ben de ona göz kırptım. Hem amcamın hem de Elias'ın yemek yerken boğulduklarını, öksürdüklerini duydum ve sonra sohbetlerine geri döndüler. Öte yandan babam sözlerime alışmaya başlamış gibiydi. Dudaklarını büzdü ve tabağına geri döndü.

Moreen boğazını temizledi ve öne doğru eğildi. "Kış gündönümü ipekleri için bu öğleden sonra Casmere'li hanımlarla buluşacağız. Senin için geçen yılki kostümün aynısını sipariş edeyim mi Silas?"

Kış gündönümünden bahsettiğimde donakaldım. Isjord benim yas tuttuğum günü, Adriata'nın saldırdığı günü, onların öldüğü günü kutlamaya devam mı ediyordu?

Tembelce ve ilgisizce arkasına yaslanıp başını sallamadan önce onu değerlendirdi. "Snowlin için bir şeyler sipariş et, bizimle birlikte gelecek."

Elimdeki çatal neredeyse ikiye ayrılıyordu. "Katılmak mı?"

"Evet," diye yanıtladı kahvaltısını kesmeye devam ederken. "Bu senin ilk çocuğun değil. Kraliyet görevlerinin atalarımızın şanlı gününe katılmayı içerdiğini biliyorsun."

"Atalarımızın şanlı günü mü?" Dişlerimin arasında gıcırđıyorum.

Solgun tepkime gülümsemesi neşeyle büyüdü, hangi yaraya tuz bastığını biliyordu. "Evet, beni duydun."

Konuşmamızı takiben eş ve çocukları arasındaki tepki soğuklaşmıştı. Daha önce etkinliğe katılmalarına hiç izin verilmemişti, şimdi ise kendilerini ana yıldız olarak görüyor gibiydiler. Moreen başını salladı. "Ona Fren'inkine benzer bir şey alacağım."

"Allah'ım yapma, kocakarıyı bağışla, babamı bağışla," diye yalvardım alaycı bir şekilde ve o garip bir şekilde gülümsedi.

"Kendin seç o zaman. Neden Rose sarayının hanımlarıyla çay öğleden sonrasına katılmıyorsun? Ait olmak için doğduğun sosyeteye hiç giriş yapmadın, sen de kendini göster."

Fren yüksek sesle soludu. "Ama herkesi korkutacak."

Kadehimi bıraktım ve ellerimi birbirine vurarak onun irkilmesine neden oldum. "Biliyor musun baba, bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir. Moreen canım sen de deniz kestanesiyle birlikte orada olacaksın, değil mi?"

Eşim yutkundu ve babamla benim aramda bakışarak başını salladı.

"Dışarıdaki bekçi arkadaşın mı?" Babam kapalı kapılardan bakarak sordu. Etrafa sorduğunu, onları yakından izlediğini ve kim olduklarını bildiğini biliyordum.

O da. Beni ve tepkilerimi test ediyordu. Her zaman yaptığı gibi zayıflık için pusuda bekliyordu.

Başımı salladım. "Medius'un oğlu, Alaric'le birlikte gönderdiğin muhafız, kız da Drian'ın kızı."

Babam beni iki Isjordan ve Alaric'le birlikte sürgüne göndermişti. Drian ve Medius Kış sarayındaki askerler arasında efsane olmuşlardı ama ikisinin de sonu pek kahramanca olmamıştı.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Askerlerim nerede?" "Medius dört yıl önce öldü ve Drian yarı felçli
Bir Adriatian bizi birkaç hafta takip ettikten sonra. Onların yerini çocukları aldı." En iyi yalan, içinde bir parça gerçek olan yalandır. Medius gerçekten ölmüştü ve Drian felçliydi ama çocukları buradan çok uzaktaydı ve Adriatian ve Olympian olmaktan çok uzaktaydı.

"Ve kimse bana haber verme zahmetine girmedi mi?"

"Neden iki yeni yüz birdenbire köyde peşime takıldı? Alaric en iyisinin bu olduğunu düşündü."

Çatal bıçak takımını öfkeyle yere bıraktı. "Alaric şöyle, Alaric böyle. Ben senin kralın ve babanım, senin için en iyisinin ne olduğu bana bağlı olmalı."

"Ah," dedim, gitmek için ayağa kalkmadan önce kollarıma meyve yükledim. "Yılın babası."

Rose Hall, şatodaki kadınlar salonuydu. Moreen gibi şişirilmiş tavus kuşlarının işe yaramaz kupa hayatlarını dedikodu, çay ve örgü örerek geçirdikleri zavallı toplantıları ağırlamak için tasarlanmıştı. İkincisini yapabilirdim, Alaric ikimizi de yıllarca örgü dersleri almaya zorlamıştı. İri yarı adam her çarşamba yanımda oturur, iğneler ve çubuklarla iplikler örerd. Yaşlı aptal, bunun çabuk öfkelenen beni sakinleştirecek bir aktivite olduğunu düşünüyordu ama işin hassasiyeti, tek bir ilmeği bile atlamama çabalarım büyük bir stres getiriyordu. Daha çok öfke nöbeti geçirdim ve daha çok kıldım.

Her şeyden çok bir ilmeği kaçırmakla ilgili nesneler, ama en azından şimdi kendime bir atkı örebilirim.

Fren ve Moreen, bir türlü susmayan ya da dedikodunun hedefi olduğumu belli etmeyen geveze bir masanın başında şişinerek oturuyorlardı. Ayağa kalktım, leylak rengi ipliği yanıma aldım, artık benimdi, rengini çok beğenmiştim.

Moreen'in yanında oturan kadına parmaklarımı ağzıma götürerek, "Burada bir şey var canım," dedim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra mendilinin ucuyla ağzını sildi. "Gitti mi?"

"Hâlâ orada. Konuştuğun her şey leke bırakıyor." Ona bir mendil fırlatarak gittim ve kendi başına ayakta duran tek kişinin yanına oturdum. Gençti ama hayattan yenik düşmüştü, deniz köpüğü mavisi yeşil gözlerine koyu halkalar eşlik ediyordu. Narin yüz hatları ve ince dudakları bir cesedin rengini almıştı ve neredeyse beyaz olan sarı saçları onu tamamen silikleştirmişti.

"Snowlin Krigborn," diye tanıttım ona elimi uzatarak.

"Kim olduğunuzu biliyorum, Majesteleri." O da bana bir Utangaç bir gülümseme ve elimi sıktı. "Freja Olsen Modr."

Benden korkmadığını fark ettim. Bu hoş sürpriz karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tanrı'nın kızı," dedim onu içeri alarak. "Bu seni bir dedikoducu adayı yapar, neden oradaki cehennem egemenliğine katılmıyorsun?"

Başını gülererek arkaya attı ve kocakarılar sırayla başlarını sallayarak bizi yargılamaya başladılar. "Daha çok dedikoducu adayına benziyor, ben General Gabriel Olsen ile evliyim, Tenebrose'daki ve daha uzaklardaki genelevlerin kışını siliyor."

Çayımı öksürerek tükürdüm ve o da bir eliyle sırtımı sıvazladı. "Boğulmayın Majesteleri, sizi öldürmeye çalıştığımı düşünecekler. Bir de bakmışsınız, beni bir kraliyet mensubunu öldürmeye teşebbüsten asmışlar, tabii kocamı öldürmeye teşebbüsten yakalanmazsam," dedi gergin bir kıkırdamayla, sonra da bir iç çekti.

Alaric bana ondan bahsetmişti, Kalius Modr'un tek çocuğuydu; eğer evli değilse, aynı zamanda kuzey şehrinin doğrudan varisiydi. Babası şehrin dağlarında kışları sert geçiren, eski geleneklerin sıkı bir koruyucusu ve babamın hevesli bir destekçisiydi, sonuçta çürümüş bir köpek pisliği parçasıydı. Geç evlenmiş ve sadece General Gabriel Olsen'e vermek için çok hevesli olduğu bir kız çocuğu doğurmuştu ki bu kişi ne gariptir ki benim de kendimi ilişkilendirmek istediğim biriydi.

"Kulağa hoş bir adam gibi geliyor."

Kıkırdamasını bastırarak, "Ah, kesinlikle en iyilerinden bir beyefendi" diye ekledi. Kasnağındaki nakış köşeden köşeye kusursuz bir şekilde işlenmişti; karmaşık çiçek desenleri ve renkli iplikler hassasiyetini hoş bir şekilde arttırıyordu. Duruşu hiç bozulmamıştı, mütevazı lacivert elbisesinde tek bir kırışıklık bile yoktu, saçları yerinde duruyordu.

"Kendimi nasıl idare edeceğim konusunda senden bir iki ders almam gerekebilir," dedim elbisemi kırıştıran bacaklarımı açarak ve omzumun üzerinden çılginca dökülen saçlarımı düzelterek.

"Çok güzel saçların var, onları göstermemek ayıp olur." Durdu, eli tacının yüzeyine hafifçe dokunurken dudakları geriye doğru büzüldü. "Evden çıkmadan önce üç hizmetkâr beni kontrol ediyor, babamın emriyle, Modr evine utanç getirmemek için. Ona sadece bir kız evlat bahşedilmiş olması zaten utanç verici."

Isjord ve onların politikaları, görüşleri, kısıtlamaları ve kadınlardan hoşlanmamaları bende hiçbir zaman bir tepki yaratmadı. Bir keresinde, bir babanın kızını Kirkwall Lordu'nun huzuruna çıkararak, evlilik teklifini reddettiği ve yaşlı tüccarın kızına teklif ettiği yüksek başlık parasını ona kaptırdığı için kırbaçlanmasını istediğine şahit olmuştum. Alaric'in bana Kalius Modr hakkında anlattıklarına bakılırsa, Isjord'daki dar görüşlü yobazlar arasında en üst sıralarda yer alıyordu.

Bir an için onu inceledim, korkuyu hissettirmeyen cesaretini gördüm ve sormaya cesaret ettim: "En büyük dileğin nedir Freja?"

Sorum karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniye düşündü. "Kısır hayatımı yaşarken çok fazla var. Kaçmak... çok uzaklara kaçmak," diye cevap verdi düşüncelere dalmış bir halde. "Ya da bir şekilde özgürlüğümü satın almak, istediğim yerde, istediğim kişiyle buradan uzakta olmak. Uhm-"

"Kocanız," dedim bir çay kaşığını boynumda gezdirerek. Gözleri hevesli parıltılarla irileşti, "Benim babam da" diye eklemekten önce sırtıttı.

Ne dilediğine dikkat et; tanrılar dinlemezse, hançerli bir prenses kesinlikle dinleyebilir.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Isjordanlar en iyi baba figürleri değiller, değil mi? Bektan bir babası olan birinden diğerine, hepimizin dileği aynı değil mi?" Kendi babası tarafından bir anlaşma için ailesinin katiline rehin bırakılan birinden gelen tam bir samimiyet.

"Senin sorunun benimkinden daha kötü, baban," dedi etrafına bakınarak ve eğilip fısıldadı, "kral."

Ona yaklaşarak fısıldadım: "O da etten ve kemikten yapılmış, canım."

Derin bir nefes alarak sandalyesinde geriye yaslanmadan önce boş gözlerle baktı. "Dilekler, değil mi?"

Ona gülümsedim. "İyi ki bir kuyuya ya da çeşmeye aitler."

"İyi ki varlar," dedi çay fincanını kadeh kaldırmak için kaldırarak.

Kadehimi ona kaldırdım. "Seninle çok iyi arkadaş olacağımıza inanıyorum." İndirmem gereken bir gemi vardı ve benimki bir kadırgaydı. Ağır kerestelerin battığı duyulmuştu ama bu gemide zaten delikler vardı.

Işık azalmıştı, grimsi koridorlar, dolaşan akım onlara çarptığında hafifçe sallanan kristal avizeler tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Kalenin geri kalanı gibi ürkütücüydüler, ruhları andırıyorlardı. Yeterince dikkat ederseniz, düşüncelerinizi öyle olduklarına ikna edebilirsiniz. Yeterince dikkat ederseniz Isjord'un tamamı bir azizi yedi cehennemden birinde dinlendiğine ikna edebilirdi.

Nia yanımda yürürken, "Kafanın içinde ne diye böbürleniyorsun, yaramaz gözlerinden neredeyse kıvılcımlar saçılacak," dedi.

Yüzümün düşüncelerimin eğlencesini yansıtmamasına izin verdim ve o da küçümseyerek dilini şaklattı.

"Nia, Kış sarayının kaç başı var?"

Durdu, kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. "Sekiz lord, üç general ve Bruma komutanı. On iki mi?"

"Kadırga gemisinin nesi var?"

Sonra gözlerini kırıştırdı. "İçimde yakında bana söyleyeceğine dair bir his var."

"Yelken açmak için küreklere ihtiyacı var," dedim, kürek çekme hareketi yaptım, o da yüzünü buruşturarak izledi. "Bir kürek çalışmazsa ya da tehlikeye girerse zincir halkası kopar, şimdi birkaç küreğin çalışmadığını ya da tehlikeye girdiğini hayal edin." Tehlikede vurgusu.

"Şimdi de... gemiler konusunda mı sınanıyorum? En azından dersi biraz daha uzun ya da anlaşılır hale getirin ya da başka bir korkunç planınız için daha az korkunç bir metafor kullanın."

İki elimle kabarık yanaklarını kavradım ve benden uzaklaşmaya çalıştı. "Geminin kaderi rüzgâra, boğulmaya ya da en kötüsü tehlikeye atılmaya bırakılacaktı."

"Nasıl tehlikeye atılabilirler?" diye mırıldandı yanaklarını sıkarak.

"Bir kürekçi şimdiden babamı küçümsüyor, olası bir kürekçi beni seviyor ve bir diğeri de yakında beni sevmeye ikna olacak."

"Yani... gemiyi tehlikeye mi atalım?"

"Hep birlikte boğulmaktan çok daha kolay, elimizdeki gemiyle uzak denizlere yelken açabiliriz. Bütün bir geminin bizim kontrolümüzde olduğunu düşünün, kaç kişiyi daha boğabiliriz. Bunu bizim için bir başkasına yaptırmak yerine kendimizin boğmasının ne kadar iyi olacağını hayal edin."

Başını sertçe salladı. "Şu metaforu bir kenara bırakalım, tüm bu denizci muhabbeti kafamı bulandırıyor."

"Cai'yi al, Kış mahkemesine gireceğim." "Düşündüm ki-"

"Planlar yine değişti, bir şekilde."

"O gözlere sahip olduğunda beni korkutuyorsun," diye mırıldandı sıkışmış yanaklarının arasından. "'Biraz zarar vermek için kaşınıyorum' gözleri."

"Kaşınıyorum," dedim sırtımı kaşıyarak. "Köpeklere bu kadar yaklaşmamalıyım."

Kaşlarını çattı. "Köpeklere alerjin yok."

"İsjordian ağzı bozuk sürtüklere alerjim var."

Sırtımı tokatlamak için dönmeden önce yan gözle koridora bakıyor. "Seni kaba, bayağı kadın."

"Merhaba küçük prenses," dedi Elias, Nia'yı irkiltip ayağa kaldırarak. Er ya da geç bana yaklaşacağını biliyordum ama Venzor'la olan şansımı onunla mı yoksa babasıyla mı keşfetmek istediğime henüz karar vermemiştim.

"Merhaba," dedim ona şöyle bir göz gezdirerek.

"Büyük köpek mi?" Nia beni uyarmak için yanımı dürttü.

Güldü, her ne kadar sözlerim kırıcı olsa da. "Seninle hiç yalnız kalamıyorum."

"Benim alerjim var, köpeklere yani." Nia kolumun altını öyle bir çimdikledi ki neredeyse acıdan kıvranacaktım. Acıya aldırmadan omuzlarımı gerdim ve gerginliğimi biraz olsun azalttım. "Nasıl yardımcı olabilirim Elias?"

"Benimle yürür müsün?"

Nia bana yaklaştı ve mırıldandı, "Onunla bir yürüyüşe çık."

"Onunla yürüyüşe çıkacaksın," diye mırıldandım kolumu ovuşturarak.

Ah, çimdiklemesi insanlık dışıydı.

Beni tekrar çimdikledi. "O babanın mahkemesinde. Yap şunu."

Elias ikimizin arasında şaşkın şaşkın göz kırptı. "Bir sorun mu var?"

Yorgun bir nefes verdim ve kolumu onun koluna bağladım. "Bu yürüyüşü yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Devasa kış bahçelerinde tur attık ama o tek kelime etmedi. "Elias, koşacak turumuz kalmadı."

"O zamanlardan çok şey hatırlıyor musun? Daha genç olduğun zamanları?" diye konuştu sonunda.

Ne? Benimle oynamaya çalıştığı oyunu kavramak için birkaç dakika sessiz kaldım. "Hayır, fazla değil."

Bizi durma noktasına getirdi. "O zaman sanırım sen hatırlayana kadar seni daha fazla yürüyüşe çıkarmam gerekecek."

Ne haltlar karıştırıyordu bu? "Önceden haber ver, bir dahaki sefere tasmanı getireceğim. Fren'in seni gezdirmesi gerekmiyor mu? Sen onun fino köpeğisin."

Güldü ve bir elini uzun sarı saçlarında gezdirdi. "O benim tasmam, sahibim değil."

Alt dudağımı dışarı çıkardım. "Sevgili babam seni kar ruhuyla evlenmeye mi zorluyor?"

"Benden cevap almanıza gerek yok, bunun gerçek olduğunu biliyorsunuz."

Tanıdık ve garip bir şekilde samimi hissediyordu. Gözlerdir, derdi Alaric her zaman, yumuşak ve yumuşak olurlarsa, pamuk kuvvetiyle bakarlarsa, samimiyet penceresi açıktır, sadece fakirleşir. Alaric bilmecelerine ve bilgece sözlerine düşkündü ama bu sözüne her zaman güvenmişimdir. Bir an kendimi kötü hissettim, belki de kendi durumumu hatırladım.

"Başka bir zaman Elias, bu anları neden yalnız geçirmek istediğini bana gerçekten söyle. İzninizle," dedim ayrılmak için dönerken.

"Bu daha fazla zamanınızı istemek için izin mi?"

Omzumun üzerinden bir el salladım. "Evet, ama şansını benimle harcama. Şans tanrıçası benim dostum değil, o kaltağa zaten çok fazla iyilik borcum var, sen de onun kötü tarafına geçeceksin." Bana av olarak mı, müttefik olarak mı yoksa düşman olarak mı baktığını bilmek istiyordum.

Kürekler ve kadirgalar, krallıklar, krallar ve piyonlar. Dört aydan kısa bir süre sonra Adriata kralıyla evlenmiş olacaktım. Planlarım ödünç alınmış zamana dayanıyordu ve şimdi geri saymaya başlamıştı.

En sık allık gül rengi elbisemle koridorlarda ilerledim ve kuzey kulesindeki büyük toplantı odasına girdim. Ortasında uzun bir masa ve üzerine serpiştirilmiş haritalar, kitaplar ve kâğıtlar dışında boştu. Kırmızı renkli cam tavan odaya kırmızı bir gölge düşürüyor ve umutsuz bir kıyamet havası estiriyordu. Lordlar, üç general, yüzbaşılar ve Verglaser lejyonlarının Bruma Komutanı büyük ahşap masanın etrafında oturmuş, derin bir tartışmaya dalmışlardı. Kış sarayı, eski Isea'nın ilk kralı olan Kral Edric tarafından örülmüş ve bugüne kadar devam ettirilmişti. Isjord engebeli bir arazi, dağ ve kardan oluşurken en büyük krallıktı. Ülkeyi dokuz şehre bölmüş ve her birine kendi yerine ve kendi yönetimi altında genel vali olarak hüküm sürmesi için bir lord atamıştı. Toprakların tamamı kan bağı ve soydan gelmesine rağmen, bir lord göreve özenle seçilirdi; âlimler, tüccarlar, generaller, kaptanlar, rahipler ve hatta şifacılar bu görevde bulunurdu. Bir kez atandıktan sonra, sizi bu makamdan indirmek için ölüm ya da skandal gerekirdi, kralın bu konuda hiçbir gücü yoktu; Edric'in haleflerinin ülkeye yıkım getirmesini önlemek için dikkatle planladığı bir kuraldı ve işe yaramıştı. Lord Albius Arynth bir zamanlar büyük büyükbabamın ordusunda yüzbaşıydı, bir önceki lord öldükten sonra bu göreve terfi etmişti, ancak Albius'un varisi yoktu ve bu da Arynth'in kral tarafından atanmış birine gideceği anlamına geliyordu.

Babam. Erkek bir varisi ya da evlenmemiş bir kızı olanlar otomatik olarak bu görevi çocuklarına devredebiliyorlardı. Henüz şehirlerini çocuklarına miras bırakmamış olsalar da, büyükbabamın yönetiminden bu yana pek çok kişi hâlâ görevlerini sürdürüyordu.

Herkes şaşkın bakışlar ve kendi aralarında mırıldanmalar arasında ayağa kalktı ve eğildi. Renick'i görünce irkildim; Aura'yı kendimden ve kardeşlerimden çıkaran oydu. Bırakın üretmeyi, soğuğa bile dayanamadığım zamanlarda ondan yediğim dayak ve kırbaçlar aklıma geldi. Olimposlu pislikler derdi bize. En sevdiği işkence her zaman en basit ama en acımasız olanı olarak kaldı; diğer tüm Isjordanlar gibi soğuğa tahammülümüz olmadığını öğrendikten sonra bizi saatlerce, günlerce soğukta bırakmak. Sanırım biz diğer Isjordi'liler değildik. Bu düşünce kanımı kaynattı, ama eski korkuyu hatırlayınca midemde birkaç sarmal bükülüp düğümlendi. Yaklaştığımda herkes döndü ve onun dışında varlığıma şaşırarak başlarını eğdi.

Sanki düşüncelerimi ve paniğimi hissetmiş gibi bana iğrenç bir gülümseme verdi.

"Snow?" Sam odanın bir köşesinden seslenerek beni neredeyse ürküttü. "Baban bundan hiç memnun olmayacak, biliyorsun değil mi?"

Boğazımdaki tüm acı hatıraları temizledim. "Şey, o sefil bir adam Sam ve duygusal ilişkileri beni hiçbir zaman ilgilendirmedim," dedim elimi umursamaz bir tavırla havaya kaldırarak. Tek bir yalan bile söylemedim, samimiyetim alkışlanabilirdi.

"Alaric bunu yapmana izin verdiğimi bilse beni öldürürdü."

Kulağına yaklaştım ve fısıldadım. "Bu onun fikriydi." Doğrudum ve yarı dolu odaya bir bakış attım. "Bu kadar sandal ağacı, ter, gevşek toprak ve anlaşılabilir ego bir arada. Şu boynuzlu eudemon nerede, Grasmere Leydisi? Kaybolan toprak ve

memeleri açık olan tek kişi." Kış cehennemlerinin zebanisi, bu odada toplananların hepsinden daha kötü biri.

Sam yanımda bir kahkahayı bastırdı ve eğlenerek sessizce sallandı. "Sealine şehirleri farklı bir günde toplanıyor."

"Bir Pazar günü olduğunu hayal ediyorum; babama en çok zenginliği onlar getiriyor, bahse girerim mutlu günü olarak Pazar gününü seçiyordur."

Kıpırdamadan durdu, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Nereden biliyorsun?" "Kral dediğin o zorbayı kimse senden daha iyi tanıyamaz.

Maalesef ben."

Yan yana oturduk ve birkaç dakika sonra babam derin düşüncelere dalmış bir halde içeri girdi ve beni fark etmedi. Yerine oturana kadar kafası şaşkınlıkla önce bir, sonra iki kez bana doğru uçtu.

"Elbise yüzünden mi? Kesinlikle elbise beni ele verdi," dedim ona en sakar gülümsememi takınarak.

Babam koltuğunda geriye yaslandı ve başıyla onayladı. "Pekâlâ o zaman, bize katılacaksın. Ne de olsa sen bir asilsin."

Daha iyi bir tepki vermek için alay ettim. Hikayeleri kendi lehine çevirmeyi severdi.

Doğudaki dört şehir lordu haftalık gelirlerini, vergilerini ve diğer krallıklara ticaret için Grasmere ve Brisk'e gönderilecek son ürünleri bildirdi. Kirkwall Lordu, Eldmoor'dan sevkiyatların zamanında ulaşmamasından duyduğu hoşnutsuzluğu ve endişeyi dile getirerek özellikle gevezelik etti. Kibirli piçler, karşımda oturan bu doldurulmuş hindilere kıyasla kıtanın geri kalanının nasıl yaşadığını görmek için kesinlikle sınırlarının dışına çıkmışlardı.

"Hadi ama," diye araya girdim, tüm dikkatler bana yönelmişti. "Sadece bir günlük gecikme için tüylerinizi diken diken etmenize gerek yok, her yolcu sizin topraklarınızda diz boyu karda seyahat etmeye alışkın değildir. Bu tür gecikmeler beklenir ve kış mevsimine yaklaşıyoruz, umarım farkındasınızdır sevgili Lordum?" Kirpiklerimi kırpıştırarak sandalyemde arkama yaslanarak

sordum. Generaller, kaptanlar ve diğ er yetkililer

Babam boğazını temizleyerek araya girmeden önce nefeslerinin altında kıkırdadılar ve birkaçı nefes nefese kaldı.

Kalius Modr, elindeki kâğıtları masaya fırlatarak ve kızgın bir ifadeyle kollarını kavuşturarak, "Bir şehri yönetmekte bu kadar ustasınız, belki de bizim pozisyonumuzu almalısınız," dedi.

Tıpkı Freja'nın söylediği gibiydi: varlığım ve ağzımla ilk öfkelenen oydu.

"Belki, ama bu benim için çok küçük bir pozisyon, gururun taşaklarını kıpkırmızı yapacak kadar sıkı kavramamış olsaydı küçük kafan iyi bir iş çıkarabilirdi. Oh bekle, viskiden olmalı."

"Suçlarınızda dikkatli değilsiniz, genç bayan."

"Hayır, Lord değilim ama sizin standartlarınıza göre alçaldım. Sizi kırmamı istemiyorsanız belki de beni kırmamalıydınız. Unutmayın, sizin için hala Majesteleri'dir, genç bayan değil. Bir kraliyet mensubunu rencide etmek ne demek baba, yirmi kırbaç mı?" Ona kaşlarımı kaldırarak sordum.

Lord yutkundu ve hafifçe eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri, gücendirmek istememiştim." Zerre kadar özür yoktu ama yüz hatları sinirliydi.

"Kendimi günde bir iyilikle sınırlıyorum, ona da harcandı diyorum," diye uyardım.

Sam uyarırcasına, "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Bu insanların en çok neden nefret ettiğini biliyorsun, bu kadar çabuk bir düşman kalabalığı toplama."

"Çok yüksek sesle öten tavukların önce boynu kırılır Sam, merak etme."

Sırada generaller vardı ve savaş yaklaşıyormuş gibi sayılarını ve silahlarını bildiriyorlardı. Güncellemelere şaşırmadılar, Isjordialılar zenginliklerini ve statülerini taktikleri, savaş teorileri ve akıllıca askeri kararlarıyla kazanmışlardı, hazırlıklı olmak en iyi cepheleriydi. Adriata'nın evlerine girip kraliçe ve varisleri de dahil olmak üzere binlerce kişiyi öldürmesine izin verdikleri gece hariç.

Kaptanlar daha sonra artan adi suçlar ve kendi şehir sınırlarının durumu hakkında rapor verdiler. Kirkwall ve Arynth'in rapor edecek daha çok şeyi vardı, çünkü onların sınırları Highwall tarafından çevrelenen sınırlardı. Bana soracak olursanız, bu babamın otuz yıllık krallığı boyunca aldığı en aptalca kararlardan biriydi, çok geç kalınmış bir karardı ama o barbar yaratıkların kendileriyle ve maneviyatlarıyla baş başa kaldıklarını bilmek beni biraz olsun tatmin ediyordu.

Sam ve diğer iki general kendi aralarında kuzeydeki köyleri yağmalayan vandallar ve Krigborn hattının topraklarına girmeden önce Adalar'ın kenarında bulunan bir diğerine doğru iki gün sürecek bir keşif gezisi hakkında sohbet ettiler.

"Size katılabilir miyim?" Dedim ve iki general gülme krizine girdi. Sam şimdi endişeyle bana bakıyordu.

"Yanlış anlamayın Majesteleri. Bir prensesin askerler arasında ve en çok da vandallar arasında yeri yoktur," dedi Clar, beyaz saçlı genç olanı, hâlâ gülüyordu ve söylediklerinden kesinlikle alındım.

Diğer general Gabriel beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra şöyle dedi: "Siz kesinlikle asker değilsiniz Ekselansları ve biz seferlerimizde madalya almayız, çok sayıda kötü insanla karşı karşıyayız."

Bu tür küçümseyici alaycı tonlar genellikle yumruğumun birinin suratında uçuşmasına neden olurdu ama bu seferki midemde beklenti pırıltıları yarattı. Koltuğuma yaslandım ve memnun generali değerlendirdim.

"Domuzlara izin veriyorlar," dedim onu işaret ederek. Parmağımla bir daire çizerek, "Elbette, ben bir sorun yaratmayacağım, görüyorsun ben çok daha kemiriciyim ve tam bir dönüş yapmak zorunda kalmadan arkamı görebiliyorum," diye alay ettim.

Generalin rengi soldu ve üniformasını neredeyse gücenmişçesine düzeltti. Yüz hatları saygısızlığıma sinirlendi ama konuşmadı, benimle şimdi dönüp konuşmamızı dikkatle dinleyen diğerlerinin arasında bakışlar fırlattı.

Babam hiçbir şekilde dekoratif bir prenses olmadığının farkındaydı ama bunu kimseye kanıtlamamı istemediğini de biliyordum. Ona göre bu bir meydan okuma davetiydi.

Ancak benim amacım meydan okumaktı. "Yarın bir teoriyi test etmeye ne dersiniz, dekoratif amaçlarım, eğitim mahkemesi? Domuz dekorasyonu bozar mı?" Generale sordum.

Salonda kahkahalar yükseldi, ama bu benim sözlerimle ilgili değildi, ona meydan okuma cesaretim bile onlar için komikti. Cesaret edenleri genellikle komik bulurlardı.

"Bu tavır prenses, sizi fazla uzağa götürmez. Tartışmalarınızın da şakalarınız kadar iyi olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Evet, kırılğan egonuz tehlikede."

Ağzını büzdü, burun delikleri çok fazla alınganlık gösterdiğinden alevlendi. "Diyelim ki senin bu kabadayılığına boyun eğdik ve ben kazandım, o zaman bu toplantılardaki varlığından ve bu krallığın işlerine burnunu sokmaktan kurtulman gerekecek," diye meydan okudu.

Isjordians'ın benden hoşlanmadığı her zaman fark ediliyordu, ama beni şaşırtan şey, krallarının huzurunda bir kraliyet mensubuyla bu kadar kindar ve saygısızca konuşma cüretini göstermesiydi. Ama babam benim bu şekilde göz ardı edilmemden, haddimin bildirilmesinden, sevilmemden hoşlanıyordu. Bunun için hiç uğraşmasına gerek yoktu, o şerefleri ben kendim yapardım. O iyi eğitilmiş ve iri yarı bir generaldi, ben ise onun gözünde daha küçük, çevik ve eğitimsiz bir kadındım. Bu noktada şans onun lehine gibi görünüyordu ama ben başımı sallayarak kabul ettim.

Göğüs cebinin üstünü işaret ederek, "Ve eğer kazanırsam, o güzel çemberlerle birlikte görevini bana vereceksin," dedim.

Tüm neşesi başarısızlığımı tahmin etmesinden kaynaklanan şamatalı bir kahkaha attı. Kralına onaylayan bir bakış attı ve sonra başını salladı. "Anlaştık."

Başımı salladım. "Sizinle uğraşmak bir zevkti."

Birçoklarının yaptığı gibi durdu ve sadece benim duymam için mırıldandı. "Sana bir yara izi daha

vereceğim."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Benim gururumu incitmek zor, seninkini ise imkansız."

Toplantı bittikten sonra babam geride kalmamı istedi, herkesin çıkmasını bekledi ve çok uzun birkaç dakika boyunca sessizce bana baktı.

"Kelimeler baba, ben zihin okumam," dedim gözlerimi devirerek, bana kızdığı belliydi.

"Kazanamayacağınız bir pazarlığa girdiğinizin farkındasınız. Gabriel generallerimden biridir, bu yüzden en iyi askerlerimden biri değilse bile, onu gücendirmek senin adına da pek akıllıca değil. Bu saygısızlığın intikamını alacaktır," dedi ellerini masanın üstünde kavuşturup öne doğru eğilerek.

O da buna izin verecekti. Bu cümleyi böyle bitirmeye niyetliydi.

"Ve ben baba, senin en iyin olmasam da kızınım." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Olumsuz pazarlıklar yapmadığımı ya da sözler vermediğimi bilmelisin."

BÖLÜM 9

Snowlin

W Sekiz lord, bir Auran komutanı, üç general. Tüm meselelerle ilgili her şey orada geçer, eğer gizlice yapılırsa herhangi bir pozisyon

Bu on ikisinden herhangi biri sizi ona yeterince yaklaştıracaktır. Gabriel Olsen. Geçmiş zayıf. Kış sarayına giriş yolunuz o. Ben eğitim alanına doğru yürürken Alaric'in sesi kafamın içinde parıldıyordu.

Çok sayıda katılımcıya rağmen hava sessizce değişti. Çukurların uzak kenarlarında ve kalenin avluya bakan balkonlarında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Aralarında Samuel, Elias, amcam ve Reuben gibi birkaç görevli de vardı. Cai istenmeyen herhangi bir harekete karşı hazır bir şekilde onların yanında dururken, Nia bu dikkat dağınıklığını fırsat bilerek son zamanlardaki takıntısı olan Bruma salonlarını ziyaret etti.

General Gabriel, etrafı diğer askerlerle çevrili, tüm kibri ve özgüveniyle gülerek bir taburede oturuyordu. "Fikrinizi değiştirdiğinizi sanıyordum prenses," dedi, şimdi babamın varlığıyla bizi şerefleştirdiği balkonlara doğru bir bakış atarak.

"Hayır, ama seninkini değiştirmek için hâlâ vaktin var. Çok utanç verici, değil mi? Bana karşı kaybetmek?"

Gülümsemesinin yerini alaycı bir ifade aldı. "Senin gençliğini hatırlıyorum, bu karakterin yüzünden seni bu mahkemelerde kaç kez kırbaçlardı."

Şimdi ruh halim değişti; hatıralarım bedenimi titreten dalgalar gönderiyor. Renick'in kırbacı tenime vurup onu işaretlerken, aynı şekilde ruhumu da işaretlerken askerler alkışlıyor ve gülüyorlardı. Dikkatim onun balkonda durduğu yere yöneldi, hâlâ bana borçlu olan birinin duruşunu sergiliyordu.

"Bırak orospularından birini, bir Olimpos canavarını bile asla evcilleştiremezsin, amcıklarının kendi ağızları var. Ne yazık ki kemikler içinde yatıyorlar, ben de bir tanesini evcilleştirmeye çalışabilirdim," dedi yağlı bir sırıtışla.

Son sözler nefesimi ve öfkemi geri getirerek beni gerçeğe döndürdü. Ceketimin düğmelerini çözdüm ve düzgünce bir direğe astım. Kardeşimin kılıcını açtım, büyüünün sesi kulağımda çınladı ve yine Eren'in varlığı kılıcın etrafında dans etti, kılıcı birkaç kez ileri geri sallarken ellerimde tüy gibi ağırlaştı.

Isjord tahtının varisi olan kardeşim doğduğunda, krallığın dört bir yanından insanlar onun şerefine hediyeler getirmişlerdi, Isjord'un en yaşlı demirci ustalarından biri ona gümüş kabzalı bir kılıç hediye etmişti, kabzasının ortasında koyu mavi bir safir bulunan, sarmaşıklar ve karmaşık desenlerle oyulmuş zarif bir güzellikti. Kılıç kralların ve kraliçelerin mücevherlerinden ya da dekorasyonlarından daha üstündü ama keskinliği ve ustalığı en ölümcül olanlardan biriydi, havayı bile kesip biçebilirdi. Kılıcı yapan kişinin kendisi de bir Aura'ydı; silahta büyü olmadığını iddia etmişti ama kılıcı her açtığımda keskin kalıntıları hissedebiliyordum, metalin halkası son derece doğaldı. Saldırıdan sonra Alaric onu bana getirmişti, artık benimdi, sanki Eren beni kendisi koruyormuş gibi hissettiriyordu. Onu her kullandığımda, bir elin benimkinin üzerine uzanarak vuruşlarıma daha fazla güç verdiğine yemin edebilirdim. Ondan bir parça, kardeşim, her zaman benimle birlikte gitti.

"İlk kan alan," diye seslendi babam balkondan. Eğer görmek istediği şey kan ise ona kan verirdim.

Onu kışkırtın. Mücadele etmeli, mücadele ediyormuş gibi görünmelisin yoksa baban mücadeleyi durdurur. "Daha önce hiç Isjordan domuzu da evcilleştirmemiştin," dedim, boynumu gererek. "Her zaman kalın beyinli olduklarını ve baskı altında kıvrandıklarını düşünürdüm, ama meğer ağızları sidikli ve akılları zayıfmış."

Kendi kılıcını kınından çıkarırken yüzünde hararetli bir gerginlik ve sözlerime karşı küçümseme vardı. Gabriel uzun boyluydu ve benim üç katım ağırlığındaydı, onun için kolay bir avdım ama tuzakların tumbul bir fareyi yakalamak için büyük olması gerekmiyordu.

İlk saldırı onunkiydi, bir boz ayı gibi sert ve bir o kadar da vahşi. Kılıcını güçlü bir şekilde savurdu, hava bir ısıklıkla kesildi, bıçağı benimkiyle bir kez bile karşılaşmadı. Ayaklarımın hafifliği ve çevikliğim, çeliği defalarca havadan başka bir şeyle karşılaşmadığında avantajıma oldu. O gerçekten de babamın bahsettiği büyük generaldi; çelikteki ustalığı kusursuzdu, iyi eğitimliydi ama büyük ölçüde cüssesine ve ağırlığına güveniyordu, bu da dövüş sanatında pek akıllıca olmayan bir şeydi.

Eğil, kaç, kışkırt.

Alaric'in sözleri beni güldürürken vuruşunun altından eğildim ve "Mahkemelerde fazla değil, tavernalarda çok fazla, görüyorum. The White Spade, değil mi? Her gün konyakla başlıyorsun." Sonunda durdum ve sadece onun duyabileceği şekilde yaklaşarak bıçağını kendi bıçağımla yakaladım. "Sonra bira, keçi yahnisi, ama keçi Modr'dan olmalı, dağ keçilerinin etinin daha tatlı olduğunu söylemiştin. Sonra, son bir kadeh viski ve genelevin madamı, kişisel favorin Bayan Helga ile bir dalış için Iris House'a."

Onun ifadesi geniş ve korkunçtu, benimki ise eğleniyordu.

Nia araştırmasında tek bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmamıştı, Alaric de kış sarayına girmemi önerdiğinde. Alaric, Gabriel'in Kış sarayında yaralanması en kolay gurur olduğunu, gevezelikten en çok nefret eden, haddini

bilmeyen kadınlardan en çok rahatsız olan kişi olduğunu bana bildirmişti.

ve kaldıracımda kullanabileceğim en kusurlu general. O benim giriş yolum. Nia her gün onu yakından izliyor, tavernalara, genelevlere, dükkânlara ve her türlü yere girip çıkarken takip ediyordu. Bugünden itibaren onu sarmal kuyruğuna kadar tanıyordum.

Bocaladı, yüzü tamamen kızarmıştı, ter giysilerini kalın bir şekilde kaplamıştı, gözleri kaybolmuş ve sersemlemiş bir halde dik durmaya çabalıyordu.

"Bir sorun mu var Gabriel?" Cevap evetti, bir şeyler ters gidiyordu. Nia onu zayıflatmak için yiyecek ve içeceklerine özenle don dikenini yerleştirdi. Gölgelelerin arasından süzüldü, büyüğü onu günlerce zehirlemeye yardımcı oldu. Nia sadece sihir konusunda değil, zekâ konusunda da yetenekliydi. Generallerin haftalık sağlık kontrolleri medi ve büyücü şifacılar tarafından yapılırdı ve bu sayede vücudundaki zehir kolayca tespit edilebilirdi ama don dikeninin bir alkol toksini vardı ve generalin tükettiği alkol miktarı göz önüne alındığında bu zehir kuyudaki bir bardak tuzlu su gibi akıp giderdi. Yeteneklerim ne olursa olsun, zırhsız ve üstelik bir Isjordan ile düelloya girecek kadar aptal değildim.

Nefes nefese kalana ve muhtemelen başı dönene kadar tüm darbelerinden kaçınarak onunla dans eder gibi döndüm. Tam istediğim yerdeydi. Gözleri şaşkınlıkla kısıldı, sonunda beni küçümsemekten vazgeçti. Domuz için bir alkış.

Tüm gücünü ortaya koyduğunda, tehdit et.

"Karınızın Bayan Helga'dan ve Venzor'daki iki piçinizden haberi var mı?" Sonunda ateş ettim ve o da şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekildi.

İleri atılırken burun delikleri alevlendi ve bu sefer onun ağır darbesini yakaladım. Kılıcımı hızla onunkine doğru kaydırarak sürtünmeden kıvılcımlar çıkmasını sağladım ve hızlı bir hareketle dönüp topuğumla dizinin arkasına vurarak yarı diz çökmesine neden oldum. Nefesler havayı doldurdu ama gösteri henüz bitmemişti.

Kışkırtma dikkat dağınıklığına neden olur. Isjord'da her şeyden önce statü kazanır - onun pozisyonuna zarar verirsiniz hayatını tehdit etmiş olursunuz.

"Seni kaltak, ne cüretle benimle kirli oynarsın?" diye inledi, dizini tutuyordu. Döndü ve ben de kılıcımı sallayarak ayağa kalkmasını işaret ettim. Daha yeni başlamıştım ve bu oyundan aldığım zevki henüz harcamamıştım.

"Domuzlar ve güzel süslemeler arasında her şey mübahtır."

Kafası karışmış bir şekilde durdu ve kılıcıma tekrar vurdu, darbeleri daha yumuşaktı. Hava almak için bir an durdu, tekrar saldırmadan önce beni ve niyetimi ölçtü. "Umalım da Adriyatikliler yüzünde bir yara daha açılmasına aldırış etmesin, çünkü onu kendim oyacağım."

"Umarım eşiniz domuz köftesi çorbasını seviyordur, ona zafer hediyesi olarak biraz kendim götüreceğim. Ya da arkadaşım haberlerle birlikte kapısına ulaştığında bunu kendisi de yapabilir. Sen Kalius Modr'un kızı sevgili Freja ile evli değil misin? Buna ne diyecek? Ya mevkiini ya da hayatını kaybedersin, kararını ver, bu işi çabucak bitir ve o gelmeden eve dön."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kazanmak için küçük numaralara mı güveniyorsun?"

Tek söylediğim "Tık tak," oldu. Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek birkaç adım geri attım ve onun öne doğru tökezlemesine neden oldum. Bıçağının düz kısmının üstüne inmeden önce zıpladım, eli yere çarptı. Acıyla çığlık attı ve bir dizi küfür mırıldandı ama direnmedi ya da karşılık vermedi.

"Umarım solunu burnunu karıştırmak için kullanıyordur," diye takıldım, elini tekmeledim ve kılıcını alıp çukurun dışına fırlattım. Önümde silahsız bir şekilde yerde yatıyordu, kılıcımın ucu boynundaydı.

"İlk kan, değil mi?" Şakacı bir şekilde sordum ve sonra derisini sıyrarak kan fişkırmasına neden oldum. Alaric'in kulaklarımda çınlayan sözlerine rağmen hâlâ kılıcımı çıkarmadan, baş hizasına gelecek şekilde topuklarıma çöktüm.

Sakın öldürme. Utançla yaşamak ölümden beter, baban bundan hoşlanıyor. Bu, onu hayal kırıklığına uğratan biri için onun cezası.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Göbeğin de yardımcı olmuyor, bir parça at gübresine olan eğilimlerin de. Domuz diline sahip olmasaydın sana birkaç eğitim seansı önerebilirdim."

"Seni fahişe."

Ona göz kırptım. "Mezar taşına bir fahişe hediye ettiğini bilerek öl."

Kılıcımın ucu yüzüne doğru hareket etti ve o kadar derine batırdım ki karısının beynine çorba göndermemek için kendimi zor tutuyordum.

"Affet beni," dedi nefes nefese, iki elini de havaya kaldırarak. "Beni öldürmeyin."

Ölümden önceki korku iştahımı kabartırdı. Dilencilerden hoşlanmazdım. Dağılması için kılıcımı havada salladım ve o da hemen eğitim alanından dışarı doğru koşmaya başladı. Koşabilirdi ama bir tuzağın içine doğru koşuyordu. Freja günler öncesinden planımın tüm detayları hakkında bilgilendirilmişti. Yeni planımın ikinci aşamasında artık onun da ölmesini istiyordum ama benim elimden değil.

Yüzleri asık seyircilerle dolu balkonların önünde durdum. Ceketimi özenle giydim, teker teker hepsinin bakışlarıyla karşılaştım, bir zamanlar beni acı içinde solurken görenlerden birkaçı ve bana acı içinde çığlık attıran kişi. Babam solgun bir öfkeye bürünmüştü, yüzü artık ciddi bir maske değildi. Alaric'e teşekkür borçluydum, anlaşılan babamı sadece kızdırmamış, aynı zamanda etkilemişim de.

Bu sabah Penelope gelmeden önce kalkmış ve hazırdım, elde ettiğim yeni pozisyon için babamın karşısına çıkmanın gerginliği içindeydim, bu pozisyon uzun sürmeyecekti, dolayısıyla anlaşma

ama zamanı gelene kadar kullanmayı ve kötüye kullanmayı planladığım bir pozisyondu.

Yemek salonuna doğru ilerlerken, bugün bordo renkli, kısa kollu, etekleri boncuk işlemeli, adım attığımda ağır ağır sallanan ipek bir elbise giymiştim; bu elbise vücudumun her kıvrımına neredeyse ikinci bir deri gibi yapışıyordu. Gençliğinin bir anısı, bir zamanlar benim yaşımdayken, babamla evlenmeden önce giydiği bir elbise. Avuç içlerimin iyileşen yaraları koyu bordo eldivenlerle gizlenmişti, muhtemelen bu noktada tenime ekilmiş olmalıydılar, hatta onlarla uyudum. Saçlarım omzumun üzerinden sarkan gevşek bir örgü halindeydi, yaramın bir kısmını gizliyordu ve babamın yıldönümlerinden birinde anneme hediye ettiği yakutlu iki büyük altın küpeyi gösteriyordu. Zorba zevk sahibiydi. Ama bir o kadar da güzellerdi, aynı zamanda Alaric'in planıydılar.

Dikkatini dağıtın. Onu kızdıracak herhangi bir şey onu sorgulamadan uzaklaştıracaktır.

Bir elimi açıkta duran göğsümün üzerinde nazikçe eğip her zamanki oturma düzenime yöneldiğimde babam beni görünce iç çekti. Amcam yoktu, bu yüzden bakışlarını diğerlerinden saklamayan Elias'ın yanına oturdum. Fren şaşkınlıkla ikimizin arasına bakıyordu.

Babam kimseyle tek kelime konuşmamıştı, sadece kulaklarımdan sarkan takılara gelişigüzel bir bakış atmıştı, bu yüzden sessizliği ben bozdum. "Artık senin ordunda bir askerim, her zaman istediğin gibi ama istediğin gibi değil." Yıllarca beni ve kardeşlerimi dövüp Aura'yı eğitmeye, yaratmayı planladığı melez Aura'yı ortaya çıkarmaya, çıkarmaya çalıştığı daha fazla savaşta istediği gibi kullanmaya çalışarak bizi yıpratmıştı. Eren onun en büyük avıydı, kardeşim hayatının bir gününü bile eğitim sahalarının ya da sınavlarının dışında geçirmemişti. Hiçbir şey söylememişti ve babamızın sözlerine sorgusuz sualsiz itaat etmişti. Bizim burada hiç hayatımız olmadı ve şimdi onlar yaşamayı bile deneyimlemeden gittiler.

Eldivenli ellerime kısa bir bakış attı. "Pekala, eğer istediğin buysa." Kollarını masanın üstünde kavuşturarak öne doğru eğildi. "Oyalanmaya ve hemen herkesi gücendirmeye kararlı olduğun için seni kaleden uzak tutmayı tercih ederim ama sen kaptan olacaksın, general değil. Bu çok büyük bir görev ve üstesinden gelebileceğiniz çok daha büyük sorumluluklarla dolu ve sizin oyunlarınız için bir krallığı tehlikeye atmayacağım. Takımınızı seçebilirsiniz, bunun için mükemmel bir görevlendirme yapacağım."

Gabriel'i yendiğinizde tuzağınıza girmiş olursunuz. Sizi oradan çıkaracak. Zor olan girmek değil, orada kalmaktır.

Alaric bir kez daha haklı çıkmıştı.

Gözlerimi devirdim ama bu gerçek olamayacak kadar iyi olurdu. Gönülsüzce başımı sallayarak şartlarını kabul ettim. İlk planım boşa gitmişti ama en azından şimdi onun sarayındaydım. Ellerimi tutmamı sağlayan şey onun mükemmel göreviydi, babama karşı gelmişim, bu yüzden cezalandırılmalıydım. Benim için her zaman mükemmel cezaları vardı. Bir keresinde hayvanların ölmesi gerektiğini bilerek et yemeyi reddettiğimde şatoya gelen her canlı hayvanı öldürtmüştü, daha yedi yaşındaydım. Her gün hizmetkârlarla birlikte hayvanları kesip bağırsaklarını deşerken, onun piçleri bir kraliyet mensubunun sahip olması gereken lüksün tadını çıkarıyordu. İki turp görgü kurallarını öğrenmek için etrafta dolanır, içi boş kafalarını çay içmek ve çatal kullanmakla doldururdu ama en çok şaşırdığı şey, utanmadan vahşi olarak nitelendirdiği benim davranışlarımdı. Kendimden çok Thora için güçlü olmaya çalışmışım, ona güçlü olmayı öğretmek istemişim ama her gece kâbuslarımda yanıp sönen günün dehşetiyle sessizce ağlayarak uyumuştum. Öldükleri güne kadar onları hep hayal kırıklığına uğrattım.

Gerekirse, yüksek duvarı sebep olarak kullan. Öfkenizi biliyor, buna inanacaktır.

"Sınırlarımızda yakalanan ve Highwall'a bakan Adriatyalıların davalarıyla ilgilenmek istiyorum. Onlara aşına olsam iyi olur, ne de olsa krallarıyla evleniyorum." O sözünü bitiremeden ben araya girdim. Ancak bu artık bir yalan değildi. Her iki krallık da benim gözetimime yakındı, bu fırsatı Adriatian tarafında da bilgi aramak için kullanabilirdim. Askeri bir birliğe dair korkularım doğruysa, birlikte hazırlık yapıyor olmalıydılar. Adriata'nın sırlarını babam kadar sakladığından şüpheliydim.

"O ne, Silas?" Moreen oturduğu yerden seslendi. Yaptığı anlaşmadan kimseye bahsetmemiş miydi? Bunu bir sır olarak saklamak için hiçbir neden yoktu, hele de herkesten, hatta annemden bile önce tüm planlarını paylaştığı eşinden.

Baba masadakilere Adriata ile bir anlaşma yapma planlarını ve bunun her iki krallığa da nasıl fayda sağlayacağını anlattı, sanki kendi burnundan başka kimseyi umursuyormuş gibi.

"İyi düşünülmüş bir plana benziyor, neden bu konuda ısrarcısın?" diye sordu, sorunun şüpheciliği karşısında beni dikkatle inceledi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi, gerçek niyetimden şüphe etmeye mi başlamıştı?

Çenemi kaldırarak ona bir kaşımı kaldırdım. "Sizin gibilere işkence edecek birkaç kişi olsaydı ve bu da hukuk perdesi altında olsaydı ısrarcı olmaz mıydınız?" Tamamen yalan değil, sadece çok çarpıtılmış bir gerçek.

Dudakları hınzırca kıvrıldı. "Küçük köylülerden intikam almak mı?" "Her şey hiç yoktan iyidir.

Oraya gittiğimde muhtemelen beni bir kafese kapatırlar."

Gürültülü bir kahkaha attı, gözleri hevesle parlıyordu, iddiamı reddetmedi, muhtemelen istediği buydu. "Eğer istediğin buysa, iznim var. Hayır, bir hediye. Benden bir düşün hediyesi," diye ekledi kadehini havaya kaldırarak. Ne de olsa o satın almıştı.

Fren ve Reuben'in yüz hatlarındaki küçümsemeyi görebiliyordum, ölümüm fikri onları hâlâ tatmin ediyor gibiydi, bu yüzden Elias'a doğru eğildim. "Ne zaman yalnız kalmak için başka bir an isteyeceksin?"

Bakışları hevesle beni takip etti, herkesin dikkatinin bize döndüğünü fark edemeyecek kadar dalgındı. "Bu gece küçük bir tane istesem?"

"Bu gece onu alacaksın."

Dilinin ucunu dudağının üzerinde gezdirerek memnun bir şekilde başını salladı.

"Sen onunla dövüştükten hemen sonra generalim nasıl oldu da neredeyse ölene kadar dövüldükten sonra asılmak üzere zindana atıldı?" diye hışımla çıkıştı babam, ben ve Elias arasında bakışlar fırlatarak.

Sorular, siz kazandığınız için rahatladıktan sonra gelir. Size kazandığınızı düşündürecek, ardından sizi hazırlıksız yakalamadan önce oluşturduğunuzu düşündürdüğü güveni ortadan kaldıracaktır.

"Nasıl bilmemi bekliyorsun?" Meyveleri çiğnemeye devam ederek alay ettim.

Avına bakan bir avcı gibi gözlerini kıstı. "Garip bir tesadüf, değil mi? Karısının onun zina yaptığını öğrenmiş olması garip, üstelik sıradan bir kadın da değil, babası Kalius Modr."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Gerçekten de tuhaf.

Peki, benden ne duymayı bekliyorsun baba?" "Nasıl öğrendin?" diye tersledi sabırsızca. "Neyi öğrendim?"

Parmak uçlarında patlamak üzere buz kabarcıkları oluştu. "Benimle oynama, Snowlin."

Hizmetçiler.

"Hizmetçiler," diye yalan söyledim, ağzıma birkaç üzüm atarak. "Bana onun hakkında her türlü hikâyeyi anlattılar. Kavgamız sırasında beni özellikle kızdırdı, bana fahişe dedi ve ben de karısının onun ne kadar fahişe olduğunu duyması gerektiğine karar verdim."

Tehditlerinizi bulursa, ona hizmetkarların konuştuğunu söyleyin, kalenin etrafına gevşek kelime hakkında şüphe koyun, bu onu kazanma düşüncenizden çıkaracaktır.

"Peki kimdi bu hizmetçi?"

Homurdandım. "Çocuklarının adını bile zar zor hatırlıyorsun ve benden hizmetkârları hatırlamamı mı bekliyorsun? Sorun nedir, sarayında bir casusum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle mi? Sarayımda bir casusunuz mu var?"

Casusunuzu yakaladığınızı düşünecek.

Alaric'in sözlerini hatırlayarak gülümsedim, her şey onun tavsiyesine uymuştu.

"Gerek yok, burada duvarlar bile konuşuyor. İfadeniz de çok verici, general hakkında hiçbir fikriniz olmadığı ve belirli bir hizmetkârın birinin casusu olarak hizmet ettiği konusunda şüpheleriniz olduğu anlamına geliyor. Venzor mu? Oh, Islines mı?" Soru sorarken neşeyle zıpladım.

Yüzü kızardı. "Bu kadar yeter."

Omuz silkip "Sen başlattın" dediğimde ağzım bir köşeden diğerine doldu.

Venzor'ları ve Isline Krigborn'u getirin, şah mat edersiniz.

Kimse babamı Alaric'ten daha iyi tanıyamazdı. Yıllarını Isjord'da geçirmişti, onun çürümüş özünü, her alışkanlığını ve hoşlanmadığı şeyleri biliyordu.

Samuel iki eğitim çukurunun arasında durmuş adamlarına talimat veriyor ve onları eğitiyordu. Hareketleri Isjord'da gördüğüm diğer tüm askerlerden daha kesindi. Sam Solaryan kökenliydi, bir Glare Aura'ydı. Rahmetli büyükbabam tarafından bizzat seçilmiş ve altmış yıldan fazla bir süre Isjord tacının altında hizmet etmişti. Daha küçük bir çocukken Beyaz Köprü'den özel bir alaya gönderilen bir yetimdi. Öldürmek ve savaşmak için eğitildi, yetiştirildi; rejimin bir aracı, pazarlık

ama onun değeri en yüksek olanlardan biriydi. Eğer bir insan satın alınabilseydi, kimse onu satın alamazdı. Samuel yoksulluk, yıkım görmüş ve en kötülerinden biri olan Ater savaşını yaşamıştı. Elementaller ve ruhaniler arasındaki en uzun savaş, son iki yüzyılda yapılan en sert ve en zorlu savaştı. Kıta, Eldmoor'un getirdiği vebaya karşı üç yıl boyunca birlik içinde savaşmıştı. Karanlık zanaatkârlar en açgözlü olanlarıydı, sayıları sadece çok değil aynı zamanda güçlüydü. 97th Grand Maiden, liderleri, daha önce kimsenin cesaret edemediği, tanrılarının izin verdiğinden daha fazlasını deneyen bir İksirci. Celesteel'in diyarındaki canavarlardan aldığı insan eti ve kanıyla, kontrol edilemeyen ve insan etiyile beslenen mutant yaratıklar yaratmıştı. Adriata, Isjord da dahil olmak üzere diğer elemental krallıklarla birlikte ruhani kardeşlerine karşı hayatta kalmak için savaşmıştı. Tanrılar dinlemişti, daha doğrusu Celesteel dinlemişti ve gücünü Büyük Bakire'den ve gerçek inananlar olmayan tüm karanlık zanaatkârlardan geri almıştı. Babamın melez Aura yetiştirme fikrini buradan aldığından hep şüphe duymuşumdur. Sam gerçek canavarlarla yüzleşmiş ve gerçek dehşetler görmüştü, eğer savaşmak istemediğim bir general varsa o da oydu.

Askerleri durdu ve selam verdi. Şimdi dikkati bana çevrilmişti, varlığım karşısında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Beni de indirmeye mi geldin?" diye sordu şakacı bir şekilde, genç bir adamın etrafında döndüğü yerden bana bir bakış attı.

Askerler hep bir ağızdan güldü ve ardından onun emriyle dağıldı.

"Ben sadece ağzından çıkanı kulağı duymayanlarla muhatap olurum, sen güvendesin Sam," dedim ve onu kucakladım.

İkimiz de eğitim çukurlarının hemen dışındaki banka oturduk. Homurtular, şiddetli gök gürültüsü ve huzursuz kişnemeler

Yakındaki ahırlar konuşmamızı bastırdı.

"Bir düzine, hepsi de benden, tahta kılıç tutacak yaşa geldiklerinden beri benim ellerimde eğitildiler," dedi ve bana kendi seçtiği takımın listesini vermeden önce çukurların etrafına bakındı.

"Dikkatli ol Pamuk, baban bu durumdan hoşnut değil, haksızlığa uğradığının farkında, kandırılmaktan hoşlanmıyor. Diğerleri de yakında döndüğünü öğrenecek, krallığı bir kaptan olarak dolaşmak seni tehlike hattına sokabilir." Gözleri yere doğru kaydı. "Seni daha önce birkaç kez aradılar, o zaman düşündüklerinden vazgeçmediler, sanki gerçekten o canavarmışsın gibi hâlâ peşindeler," diye ekledi biraz sıkıntılı bir şekilde, ama ben zaten farkındaydım.

Elini kendi ellerimin arasına aldım. "Belki de öyleyimdir. Bir keresinde tehlikeden kaçmıştım ve bu benim en büyük pişmanlığım oldu. Artık o geceki on bir yaşındaki çocuk değilim, şanssızlıklarına bakın ki bu sefer benden kurtulmak için çok uğraşmaları gerekecek." Bana gelmelerini istiyordum, böylece etimi ve kemiğimi saran bastırılmış intikam duygusunu serbest bırakabilirdim, ne kadar çok acıtırsam o kadar iyi olurdu.

"Venzorlar Adriata ile yapılan anlaşma konusunda nasıl bir tutum sergilediler?" Ben sordum.

Sorum üzerine gözlerini kıstı. "Her zamanki gibi, buna karşı. Baban ne isterse istesin, genellikle onun terazisinin yanlış ucunda yer alırlar. Anlaşmanın işe yaramayacağını ve çok fazla şeyin tehlikeye atıldığını düşünüyorlar. Unutmayın, Venzor o gece en çok kayıp veren şehirdi, ilk oraya saldırdılar ve muhafızlarımızı üzerlerine çektiler. Biz yardıma gelemeden şehrin yarısı alevler içinde kalmıştı, eğer anlaşmaya karşı çıkacak biri varsa o da onlardır ve haklı sebepleri vardır."

Haklı olabilirim, Elias Venzor Lordu'nun dikkatini dağıtıyor olabilir, anlaşmanın başarısız olmasından büyük çıkar sağlayacaktır, bunu babama karşı kullanmak için de iyi bir fırsat olacaktır.

"Gözü hâlâ tahtta mı?" Bunu babamı devirmek için muhalif bir grup toplamak için bir fırsat olarak kullanıp kullanmayacağını bilmek istedim.

Sam bir kahkaha attı. "Büyükbaban tahta çıktığından beri açgözlülükleri konusunda açık davrandılar." Beni ve tuhaflığımı değerlendirmek için sözünü kesti. "Neler oluyor Pamuk? Çıkardığım sonuçların ne getireceğini mi düşünüyorsun?"

Düşüncelerini reddetmek için başımı salladım. "İnanın bana, tahtta o dikenli kıçların olmasındansa babamın olmasını tercih ederim, en azından babamın ne tür bir yılan olduğunu biliyorum. Duyduklarıma göre sevgili Silas kadar kötü olabilecek, tanımadığım başka birini aklım almıyor." Bilmek istediğim şey, o küreğin zaten gevşek mi, uzlaşılabilir mi yoksa babama sadık mı olduğuydu.

"Ah, o zaman bu Elias'la mı ilgili?" diye sordu ve gözlerim büyüdü. Nereden biliyordu ki?

Güldü ve elini omzuma koydu. "Sözler binlerce hizmetkâr arasında hızla yayılır ve duvarların da kulakları vardır, bahçelerin de. Elias iyi bir çocuk ama tam da korktuğun gibi hâlâ babasının oğlu ve daha da kötüsü babanın askeri. Dikkatli olacağını biliyorum, ama sen benim kızım olsaydın ne olurdun, bu yüzden seni uyarmak zorundayım, o bir hanımefendinin oyuncağı," diye ekledi yanağını hafifçe okşayarak.

"Merak etme, ben de erkek oyuncuyum," diyerek onu rahatlattım ve bir kez daha sarılarak vedalaştım.

Sözlerim karşısında başını sallayarak gözlerini kapattı. "Tam da bir babanın duymak istediği şey."

Isınmak için avuçlarımı birbirine sürttüm. "Kimsenin haberi olmadan beni öldürmek isteseydin, sana bundan daha iyi seçenekler sunardım," dedim Elias'a, bizi kim bilir nereye getirdiği Memphis'ten inerken. Bu

Dondurucu bir soğuk vardı, gözlerimi sıkmadan hiçbir şey göremiyordum ve kaleden ayrıldığımızdan beri arkamızdan gelen bir uluma vardı. Belki de Elias'ı kullanabileceğimi düşünerek aceleci davranmıştım. Belki de o beni cinayet pratiği için kullanmak istiyordu.

"Şato seni tedirgin ediyor. Ne kadar uzakta olursan belki bana o kadar iyi davranırsın," dedi atını bir ağaca bağlarken.

Elias ikimizi Tenebrose sınırlarının dışında, küçük bir köyün yakınlarında bir yere sürüklemişti. Birbirinin yanına serpiştirilmiş, bacalarından kesif dumanlar çıkan tek tük ahşap evler ve ortalarında sıcak ve kahkahalarla dolu küçük bir taverna.

"Kurtların ortasına bir kraliyet mensubu getirdiğinde iyi davranmam konusunda endişelenmemeliydin." Paltomun kapüşonunu başımın üzerine çekip yara izimi bir eşarpla kapatarak söyledim. "Kralın senin kelleni alacak."

Elias bunu fark etti ve kapüşonumu indirdi. "Saklanmana gerek yok prenses, yeni yüzlere pek ilgi göstermiyorlar, kuzeyden geçenler her gün evlerine giderken buraya uğruyor."

Kuzeyden geçenlerin hiçbirinin kafası siyah ve yüzünün ortasında uzun bir yara izi yoktu elbette ama kaşlarımı kaldırıp başımı salladım, donuyordum.

Elias haklıydı, bir köşede karşılıklı otururken kimse dikkatini bize çevirmedi. Elias'ın atkımı sürüklemek için uzanan eli dikkatimi dağıttığında rahatsız bir şekilde yerimde kayarak etrafa bakındım.

Çenem gerildi ve tehditkâr bir şekilde ısırdım, "Gerçekten beni ölüme mi kışkırtmak istiyorsun?"

Genç bir barmaid bize yaklaşıırken, "Sakin ol prenses, ayrıca yanımda olup da yüzünü görmeden değerli zamanımı kaybetmek istemiyorum," dedi.

Gözleri tanıdık bir şekilde parladı ve kalçasına bir yumruk yerleştirerek ona doğru baktı. "Bakın kar fırtınası yoluma ne getirdi. Seni aylardır burada görmemiştik ve işte buradasın.

Önünde bir kızla fırfırlı, umarım evleneceğin kişidir" dedi ve bana dönerek homurdandı.

Birbirlerini tanıyor olmaları beni şaşırtmadı. Görünüşü ve şöhretiyle bir kaptan ve oyuncuydu, daha fazla tanışmış olmaları ve nişanlı olduğunu bilecek kadar yakın olmaları beni şaşırtmazdı. Kar ruhuyla nişanlandığında buraya ağlamaya mı gelmişti? Bu düşünce beni kıkır kıkır güldürdü.

İddialarını reddetmek için başımı salladım ve o da Elias'a dilini şaklattı.

"İnan bana," dedim kahkahalar arasında, "beni onunla karıştıramazsın."

"Ben de seni özledim Lori, bu Snowlin," diye tanıştırdı. Ardından Lori'ye bize sıcak içecekler ve sabırsızlıkla beklediğim yiyecekleri getirmesini söyledi.

Meyhanede müzik sesi duyuldu ve birkaç yaşlı ve genç ayağa kalkıp neşeli jig eşliğinde dans etti.

Elias'ı bana bakarken yakaladım. Yüzüne sinirlenerek, "Konuş kaptan," diye tükürdüm.

"Kaptan?"

"Adımı bildiğin halde bana prenses demekte ısrar ediyorsun."

Güldü ve masanın üzerinden bana doğru eğildi, çam ve nane kokuyordu, doyumsuz derecede lezzetliydi. "Hatırlamıyor olabilirsin ama gençken bir keresinde beni hayatımla tehdit etmiştin. Sana kuzgun demiştim, sen de prenses olduğunda ısrar etmiş ve sana sonsuza dek öyle hitap edeceğime söz verdirmiştin."

Kafam karışmıştı, ne demek istediğini anlamam dakikalarımı aldı. "Ne?" Lori biralarımızı ve yiyeceklerimizi bırakmaya geldiğinde kafam karışmış bir şekilde sordum. Hayatımda bir kez kuzgun olarak adlandırılmışım, en fazla sekiz yaşındayken bir gündönümü kutlamasında. Saçlarıma gülerek yemek masalarının etrafında koşturan sarışın çocuğu ve onun peşinden koşarken gözlerimi ıslatan yaşları hatırladım. Onu köşeye sıkıştırmıştım.

Gitmek için merdivenlere ulaştığında çığlık atarak, bağırarak ve vurarak ona doğru daldım; ona bir prenses olduğumu ve bana kuzgun dememesi gerektiğini söyledim. Gülmeyi bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek özür diledi ve gözyaşlarını sildi.

Bana sonsuza dek kuzgun değil prenses diyeceğine söz ver, demiştim ona ve ne kadar üzgün olduğumu görünce sözümü dinlemişti.

Karşımdaki adama baktım ve o ocuk onun yüz hatlarını aldı. "Sen," dedim sessizce.

İ çekmeden önce kupasından derin bir yudum aldı. "Ben," dedi sandalyesinde daha da geriye düşerek.

"ürük dişlerini geride bıraktığın kesin ve bu sözden kurtuldun Elias," diyerek sıcak biramdan bir yudum aldım. Midem ısındı ve memnuniyetle rahatlamış bir inilti çıkardım.

"Evet kuzgun," diye takıldı, "şiddete olan aşkın geçmemiş ama diğer her şey kesinlikle çok güzel."

Daha yakına eğildim. "Ne istiyorsun Elias, beni iyi kalpli bir şekilde birkaç kar ruhunu görmeye ve kesinlikle geçmişi anmaya getirmediğin kesin."

Sözlerim karşısında gözleri sertleşti ve sandalyesinde geriye yaslanarak aramıza tekrar mesafe koydu. "Ne istediğimin açık olduğunu sanıyordum."

Cevap olmayan bir başka cevap. "Ne istiyorsun Elias?" Bu kez sertçe sordum.

Kollarını kavuşturdu. "Sen, seni istiyorum."

Boğazımdan kısık bir kahkaha çıktı ama iki kalp atışından uzun sürmedi. Oynadığı oyun bu muydu; beni mi istiyordu? Aptal değilim ama yine de doğruysa onu suçlayamazdım; damarlarında kan değil zehir dolaşan, sefil ve şımarık bir kar ruhuyla evlenecekti ama beni ilgilendiren onun nişanı değil, benimkiydi. Anlaşmaya ne kadar adil olduğumu çok az önemsiyordum, hatta sayęı duymayı bile çok az önemsiyordum, ama bunun gerçekten de ona itiraz etmenin bir yolu olarak düşünölebileceğini biliyordum. Tüm bunlara rağmen

Anlaşmaya rağmen ruhani krallığı hâlâ hor görüyorlardı. Daha önce tanrıçalarının neden onları bu kadar çok sevdiğini ve Tanrı Krieg'in Isjord'a sunduğundan çok daha fazla lütuf ve iyilik sunduğunu hiç anlamamışlardı. Yüksek Duvar'ı kurmaktan çok mutlu olmuşlardı.

"Elias, Elias, biraz tehlikeli bir oyun oynuyorsun canım. Bu babanın Adriata kralıyla evlenmemi engellemek için bir çıkış yolu bulma çabası mı yoksa senin kendi girişimin mi?" Her kelimesine hoşnutsuzluk damgasını vurarak sordum.

Kaskatı kesildi ve sanki ona atını öldürdüğümü söylemişim gibi bana baktı. Yüz ifadesi ekşidi. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Durum göz önüne alındığında bu ilginiz aptalca görünüyor, eğer dalga geçecek birini isteseydiniz başkalarını önerirdim, takip etmesi ve ikna etmesi çok daha kolay. Gerçi bir meydan okumadan hoşlanacak gibi görünüyorsun ama emin ol beni buna ikna etmek için çok az zamanın var." Dikkatimi dağıtacak bir şeyi, özellikle de lezzetli bir şeyi engellemezdim ama bu seferki çok fazla şey içeriyor gibi görünüyor, zaten bir oyun taşı gibi krallıklar arasında savrulurken izin vermeyeceğim bir şey.

Başını salladı ama söylediklerimi onaylamadı.

Ayağa kalkmasını işaret ettim, çok geç oluyordu ve eğer geri dönmezsem Cai beni Elias'la yalnız bırakması için zar zor ikna ettikten sonra bir köpek gibi avlayacaktı.

Eşarbımı aldı ve arkama attı, iki ucundan tutarak beni kendine çekti, avuçlarım göğsünde düzleşti. Eğilerek kulağıma doğru döndü, sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Yanılıyorsun ve ne kadar yanıldığını bilmiyorsun."

Beni serbest bırakarak atkımın geri kalanını etrafıma bağladı.

BÖLÜM 10

Snowlin

Pen saçlarımı taradım ve sırtımdan aşağıya doğru gevşekçe ördüm, yeni üniformam gelmişti, lacivert ceket kalçamın ortasına kadar iniyordu, önü altın düğmeli, iki

Göğüs cebinin üzerindeki daireler, pozisyonumun işareti, kaptan.

"Yine bütün gün bana kaşlarını çatmaya devam mı edeceksin?" Kızıl kafaya sordum.

"Annem evli erkeklerle ya da evlenecek olanlarla oyalanmanın korkunç olduğunu söylüyor ve sen de yakında evli bir kadın olacaksın."

"Annem haklı ama Pen yanılıyor. Elias'la oyalanmıyorum." Elias'la oynuyordum.

"Elias'ın seni oyalamadığından emin misin?"

"Bu onun suçu."

Sinirli bir şekilde nefes verdi. "Bir bakmayacak mısın?" diye sordu aynayı göstererek.

Yanağını çimdikledim. "Sadece bana güzel yüzüm yerine koyu bir gölge göstermeyi bıraktığında."

Gözleri büyüdü ve kısa bir süre büyük aynaya baktı.

"Hangi karanlık gölge?"

"Yakında sen de göreceksin, küçük havuç."

İrkildi ve benden küçük adımlarla uzaklaştı. "Uğursuz patlıcan."

Yemek odası kasvetli bir ifadeye bürünmüştü, ben babamın yanına oturana kadar herkes uzun süre bana baktı, babam şaşırtıcı bir şekilde kıyafetimden oldukça memnun görünüyordu, muhtemelen giydiğim elbiselerden biraz daha az skandaldı.

"Gerçekten de bir asker," diye araya girdi, dikkatim ona yöneldi. "Ama kılıcın dokunmadan önce güzelliğinle esirlerini kıracaksın, annenin bakışlarına sahipsin," dedi kahvaltısını yavaşça çiğneyerek.

Babamdan ilk kez duyduğum böylesine absürt sözler karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum, şekerle kaplanmış zehir gibiydiler. "Ne yazık ki seni kıramadı, bu yüzden mahkûmlarımın kılıcımı iyi tanıyacağını düşüneceğim."

Güldü, derin, karanlık bir kahkaha, kulaklarımda dikenlerin dalgalanması gibi. Moreen ve yarım ırkları sanki bir kuş havlaması duymuş gibi yemek yemeyi bırakmışlardı.

Fren babasıyla benim aramda kıskançlıktan yeşile dönmüş bir şekilde baktı ve "Adriyatiklilere kendini bu kadar kötü gösterme. Biz aileden olduğumuz için kendimizi tutuyoruz ama sen krallarıyla babanla konuşur gibi konuşursan sana ne yaparlar? Eski krallarının veliaht prensle konuştuğu için ikinci karısını kırbaçladığını duydum, baba onlar barbar değil mi?" Sanki iyi bir iş çıkarmış gibi masumca sarı kirpiklerini kırpıştırdı.

"Benim için endişelenme, Fren canım. Son Venzor Lordu'nun, balık tadı alsın diye eşinin kıcına tuz doldurduğunu duydum. Belki bu da senin ağzını doldurabilir ve bizi senin ciyaklamalarını duyma ızdırabından kurtarabilir."

Elias suyunu öksürdü ve sözlerimi duyunca gözlerini kocaman açtı. Hadi ama, gülün, komik olması gerekiyordu. Isjordianlar donmuş buz sarkıtlarıydı.

"Elias tatlım, sen ona aldırma. Yakında huzura kavuşacağız," dedi Fren ve ona bir gülümseme sundu.

Elias'a döndüm. "Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim zavallıcık. Ölen bir asker olarak onurlandırılacaksın, krallık için cesurca bir adım attın," diye elini okşayarak onu teselli ettim. Şaka bir yana, onun için üzüldüm, Tanrı kalbini korusun.

Babam yüksek sesle avucuyla masaya vurarak dikkatimizi ona çekti. Nerede olduğumuzu unutmuştum. "Saygılar."

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. "Yeterli bir varis." Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

Omuz silktim. "Bu krallıkta olmayan şeylere isim verdiğimizi sanıyordum."

İçini çekti, sinirle gözlerini ovuşturdu ama başka bir şey söylemedi.

Kollarımın taşıyabileceği her türlü yiyeceği topladım ve ayrılmaya hazırlandım, ancak Elias'ın tutuşuyla durdum.

"Bir dakika, yalnız," dedi sessizce, ama herkesin duyacağı kadar yüksek sesle.

Temkinli olmayı bırakmıştım ve Fren de tam karşımdaydı, bu yüzden anı yakaladım. "Son zamanlarda çok fazla şey istiyorsun canım."

Kolumu bıraktı ve gözleri sanki onu incitmişim gibi yumuşadı. "Lütfen," diye yalvarır gibi bir ifade kullanmadan sertçe itti ama ben içimi çekip başımı salladım. "Tamam, bir tane almalısın. Sadece şimdi değil, kütüphanede akşamdan önce." Şimdi benim için neleri karıştıracaklarını merak ediyordum.

Hizmetimde olan bir düzine askerden oluşan bir ekip ahırda hazır bekliyordu, hepsi de Samuel tarafından tavsiye edilmişti. Yanıma kimi alacağıma özellikle dikkat ediyordu, ne yazık ki herkes benim büyük bir hayranım değildi. Onların yanı sıra, benim tarafımdan atanan ikinci komutanlarım Nia ve Cai'ydi, ikisi de benim gibi giyinmişlerdi ve başlarında altın bir halka vardı.

göğüs cepleri. Her ikisinin de benden daha iyi olmasa da benim kadar iyi olduğu düşünülduğünde komik bir manzaraydı.

İlk emirlerimiz, Arynth'te bir geçit için duruşmaya katılmak ve aynı bölgedeki birkaç geçit nedeniyle duvarın kendi bölümünü araştırmaktı.

Sabahın erken saatleriydi ama resmi geçit olan Sable Abyss'ten geçerek Arynth'e sadece birkaç saatlik bir yolculuk yaptık. Saatler dakikalar gibi geçti ve hava daha sıcak ve tatlı hale geldiğinde şehir duvarlarının yakın olduğunu anladık. Karlı zeminde garip bir şekilde otlar görünüyordu, Arynth kendi sınırlarını Hanai ile paylaşıyordu, hasat ve ebedi sonbahar krallığı bu nedenle komşularıyla biraz sıcaklık paylaşıyordu.

Arynth şehir surları Venzor ve Tenebrose'a benzer şekilde yükseldi, boyut olarak daha küçük olsa da şehir yine de büyüktü.

Bizi bekleyen muhafızlar tarafından yönlendirilerek Highwall'a doğru yola çıktık. Memphis bir kuzguna dönüştü ve muhafızları Barış Bölgesi'ne doğru takip ederken omzuma oturdu. Şaşırtıcı, duvar bir dağ gibi duruyordu, uzun ve güçlüydü, aşılmaz görünüyordu. Birinin onu nasıl geçebileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, büyü kayayı da sarmıştı, karanlık bir zanaatkâr tarafından yapılan bir bariyer büyüü Adriatian Aura'nın içine girip çıkmasını engelliyordu.

Barış Bölgesi adı verilen, her iki diyarı açık gökyüzü altında birleştiren, tavanı açık bir kulenin içinde duruyorduk. Etrafım sert taşlarla, gölgelerle ve zar zor içeri giren utangaç güneş ışınlarıyla çevriliydi. Nesnelerden arınmış, sestten arınmış ama ruhların varlığıyla doluydu, öyle ki ensemdeki tüyler onların varlığına işaret ediyordu.

Genç bir adam yerde diz çökmüş, elleri arkadan bağlanmış bir şekilde dururken yanında iki Isjordan nöbetçisi duruyordu.

Birkaç dakika sonra kapının Adriyatik tarafı açıldı ve uzun boylu, güzel, bal tenli, tepeden tırnağa siyah deri giymiş bir sosis gibi yuvarlak hatlı bir kadın bize doğru hafifçe eğilerek yaklaştı. Bir Adriatian.

Onu gördüğümde ve sesini duyduğumda, sıkı bir panik ve öfke tüm derimi sardı. O geceki adamların yüzleri yanıp sönüyor, sürünüyor ve bana saldırıyorlardı. Kulaklarımda kan uğuldadı, tenim bir kez daha onların aç dokunuşlarını hissederek yandı ve gözlerim sıkıca kapandı.

Güvendesin, kar tanem.

Annemin sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir ürperti tüm uzuvlarımı dolaştı. Sonunda aklımı mı kaçıırıyordum?

"Ben Yüzbaşı Nesrin, onun adına savunma yapmak için buradayım," diye neredeyse kibirli bir şekilde konuştu.

Rahatladım ve hafif bir kahkaha attım. "Yalvarmak mı?" Onun adamları beni öldürmeye geldiğinde kimse hayatım için yalvarmadı.

Muhafızlar bize çocuğun bir balık, ürün ya da kumaş dükkanından değil, bir kuyumcudan hırsızlık yaparken yakalandığını söylediler. Yakalanmadan önce ceplerine en büyüklerini doldurmuş ve Yüksek Duvar'a doğru kaçmıştı. Çocuk yuvarlak yüzlüydü, vücudu iyi beslenmişti. Fakir biri gibi de giyinmiyordu, yani karnını doyurmak için değil, kâr etmek için çalışıyordu. Hırsızlık haklı görülebilir bir şey değildi ama bazı durumlarda anlaşılabilir bir şeydi.

Sıkılmış bakışlarla ve gizlemeye bile çalışmadığı derin bir hoşnutsuzlukla beni süzdü. "Evet, duruşma bunun için var," diyerek çemberlerime baktı ve devam etti. "Yüzbaşı?"

"Hayır canım, bugünkü duruşmada savunma olmayacak," dedim ve kafası karışmış bir şekilde kollarını kavuşturdu.

Elimi öne doğru uzatarak işlediği tüm suçları saymaya başladım. "Çocuk Yüksek Duvar'ı geçerken, bir Isjordan şehrine izinsiz girerken, bir Isjordan gibi davranırken, bir mücevher dükkanından hırsızlık yaparken ve krallığınıza çalıntı mal sokmaya çalışırken yakalandı." Parmaklarımı ona doğru salladım ve başımı soru sorar gibi salladım. "Bu kadar genç bir çocuk için hatalarla dolu bir el."

Kaşları çatıldı ve sanki az önce en tuhaf sözleri duymuş gibi beni dikkatle değerlendirdi. "Bu onun ilk suçu, daha önce böyle bir şey yaptığına dair bir kaydı yok. O bir

İyi bir çocuk ve babasından bugünkü davranışlarını tekrarlamayacağına dair kefil aldık."

Bu kadar kolay sarf ettiği kelimelere insan neredeyse gülecekti. Elimi havada işaretledim. "Gerek yok, bugünkü eylemlerini kesinlikle tekrarlamayacak." Daha büyük kılıcını tutan Cai'ye döndüm. "Bir avuç hata için bir el," dedim çocuğa yaklaşıarak.

Nesrin bir adım öne çıktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "O sadece bir çocuk, kimseye zarar vermedi ya da incitmedi. Bu kadarı da fazla kaptan, bir daha düşünün," diye bağırdı panik içinde, duvarlarda yankılanacak kadar yüksek bir sesle.

Hayır yapmadı, ama yapmış da olabilir.

Saniyeler içinde askerlerim çocuğun elini yakaladı ve ben de büyük kılıcımı savurarak çocuğun eline sapladım. Kan yüzüme sıçradı, nefesimin gürültüsünü kulaklarımda duyarken yasak sınının dokunuşu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Onun çığlıkları ve Adriyatik askerlerinin bağırışları ormanda gök gürültüsü gibi yankılandı, kuşlar uçup gitti ve kulede dalgalanan hava beni kendime getirdi.

Cai'ye kılıcını fırlattım. "Çocuğu Adriyatiklilere teslim etmeden önce işaretlendiğinden emin ol ve elini kes. Onu Highwall'un tepesinde bir mızrağın üzerinde istiyorum."

Kesik ele bir bakış attı. "Tuhaf uzuvlara olan düşkünlüğünüz gerçekten midemi bulandırıyor."

"Hak etmeyenler bile benimkine dönüşüyor," dedim ve gitmek için döndüm.

"Majesteleri," diye seslendi Arynth Lordu, Highwall yönüne doğru gelirken. "Umarım duruşma iyi geçmiştir. Bu gece kalın, şehri görün. Sizi en iyi şekilde ağırlamaya çalışacağız, dişleriniz büyüdüğünden beri sizi Arynth'te ağırlamamıştık."

Bir kısmını hatırlıyorum ama çoğunu değil, Eren'le burada zaman geçirdiğimi biliyordum. Daha sıcaktı, Arynth'i sevmiştim. Bunun dışında, sadece sis ve kötü anıların uzak parıltıları.

Özür dilemek için dudağımı büzdüm ve hafifçe eğildim. "Teklifinizi reddetmek zorundayım. Babam geri dönmemi emretti.

Tenebrose'a derhal teslim etmeliyiz."

"Genç Silas hala benim karşılamamdan şüphe mi ediyor?" "Genç Silas, kızından şüphe ediyor."

"Garip," dedi bana gülümseyerek. "Sadece birkaç gün içinde bütün bir sarayı değiştirebilseydim, bir generali tahttan indirebilseydim ve sadece kelimelerle herkesi titretebilseydim, ben de temkinli olurum."

"Daha iyi bilmesem, etkilenmiş gibi görüldüğünü söyledim." "Etkileyici bir karaktersin, ama sen Silas'ın Kızım, bundan başka bir şey beklemiyorum."

Biraz yüzümü buruşturdum. "Bu beni derinden rencide etti, Lordum."

Güldü. "Lütfen bana Albius deyin. Sadece Eren bana Lord demekle ısrar etti. Çocuk her zaman çok kibardı."

Yüzümdeki tüm ifade silindi. "Kardeşimi hatırlıyor musun?"

Bakışlarındaki bir şey kederli bir hal aldı. "Elbette biliyorum. Saray işlerini öğrenmesi için benim emrimde görevlendirildi. Hiç sahip olamadığım oğlum oldu. Görüyorum ki onun kılıcı sende." Albius sırtımı işaret ederek söyledi. "Adını yazması için onu bir sahteciye götürdüm." Yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Arynth senin evin, ne zaman istersen ziyaret edebilirsin."

Onu kıskanıyordum. Benim hatırlayamadığım anıları ve zamanı Eren'le birlikte hatırlamak ve onunla vakit geçirmek.

Akşam olmadan hemen önce Tenebrose'a döndük. Penelope'yle birlikte hizmetçi yemeğine oturmuş, aşçı Ken'in benim için hazırladığı mantar güvecini mideye indiriyordum. Açlık beni endişelendiriyor ve unutmak istediğim zamanları hatırlatıyordu.

"Bay keskin gülümsemeyele tanışmıyor musunuz?" Pen tenceresine ekmek banarak alay etti.

Öksürdüm, neredeyse yemekten boğuluyordum.

"Kahretsin. Bunu bana uzun zaman önce hatırlatabilirdin,
Pen."

Omuz silkti. "Ne ondan hoşlanıyorsun ne de zina yapıyorsun. Onunla tanışacak kadar önemsemiş olsaydınız unutmazdınız."

Koşan bir tavuğa benzeyene kadar saçlarının tepesini mahvettim. "Döndüğümde seninle ilgileneceğim," dedim ona ters ters bakarak.

Nasıl unuttum? Geç kalmıştım ama acele etmedim. Eğer giderse, son yalnız kalma fırsatını da boşa harcamış olacaktı ve bekleyeceğini biliyordum.

Devasa kütüphane soyulmuş kütüphanecilerle, tek tük haritacılarla, şifacılarla doluydu ve hiç de süslü bir kaptan yoktu. Okuma masalarının üzerinde loş mumlar parlıyordu, herkes sandalyelerine gömülmüş, bana hiç dikkat etmeden okuyor ve yazıyordu. Uzun koridorları kaplayan maun rafların arasından geçerken misk ve toz kokusu beni sardı.

Elias'ı bir rafın yanında dinlenirken gördüm, elinde bir kitap vardı ve konsantrasyonunu kaybetmemişti. O kadar hareketsizdi ki, bir heykele benziyordu.

Uzanıp kitabı elinden aldım ve onu irkiltip kendine getirdim. "Yalnız bir anın var Elias, bunu iyi kullan," dedim ve kitabı kapatıp rafa geri koyduktan sonra ona yaslandım.

Beni hızla kollarının arasına aldı, elleri arkasındaki rafları sıkıca kavradı, parmak eklemleri güçten bembeyaz olmuştu. "Dün gece babamın anlaşmanızı sabote etmeyi planladığını söylediğinizde, benim bilmediğim bir şey duyduğunuzu ya da bildiğinizi düşündüm. Döndükten sonra muhbirlerime söylediklerinizin doğru olup olmadığını sordum ve ardından babamla yüzleştim, her ikisi de böyle bir iddiayı reddetti. Ve sonra bunların senin varsayımların olduğunu anladım." Gözleri kısıldı, sesi kısık ve derindi, "Yanlış varsayımlar."

Yaklaştım, yüzüne birkaç santim yaklaştım. "Tek bir sözüne bile inanacağımı mı sanıyorsun? Ne de olsa o senin baban, onu koruman beklenir.

Isjord'a olan derin bağıllığınızı göz önünde bulundurursak," diye sertçe cevap verdim. Beni bu yüzden mi görmek istemişti?

Yaklaştı, bedeni bedenime değerek beni rafa geri itti, elim uyluğumda kınında duran hançere kaydı.

"Babam sandığınız kişi olabilir ve bencil, ağgözlü bir piçin oğlu olabilir ama benden sözünü tutmaz ve bunun için boş yalanlar uydurmuyorum, size söz veriyorum, eğer sizin için bir anlamı varsa."

Alay ettim. "Pek sayılmaz."

Daha da yaklaştı ve ben de hançerimi kınından çıkarıp hazır hale getirdim. "Bunu ben mi istedim sanıyorsun? Senden hoşlanmayı, gece gündüz başka bir şey düşünememeyi?"

Yutkundum, çam ve nane kokusu boğazımda güçlü bir şekilde hissediliyordu. "Bu senin sorunun gibi görünüyor, benim değil Elias."

Karşımdaki rafa yaslanarak geri çekildi. "Öyle görünüyor," dedi, sesi yumuşaktı. Avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu ve gitmek için döndü.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum, uzuvlarım kendi iradesiyle hareket etti ve kolunu yakaladı. Tekrar bana doğru döndüğünde, paltosunun yakasından tuttum, kendimi ayak parmaklarımın ucuna kadar kaldırdım ve dudaklarına birkaç saniyeliğine bir öpücük kondurduktan sonra geri çektim. Yakasını bırakmadan hemen önce eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti, o da beni uzun ve sert bir şekilde öptü.

Adım sesleri bize doğru yaklaşıyordu, gözlerim aynı anda hem kızgın hem de müteşekkir bir şekilde kapandı.

Başını kaldırdı, gözlerini benimkilere dikti, göğsü hızla yükseliyordu. Hafifçe soluyarak etrafına bakındı, dağınık altın rengi saçları yüzüne dökülüyordu.

"Sanırım bugün senin günün değil," dedim göğsünü okşayarak. Babam ve lordlar arasındaki sularda bir test için çok fazla. Lanet olası bir aptalım, ne düşünüyordum ki?

"Öyle görünmüyor kuzgunum," dedi çekilip ceketini düzeltmeden önce.

"Bu garip, Elias. Hislerim bana asla ihanet etmez ama bu sefer etmiş olabilirler. Sana bir şekilde güveniyorum."

"Bildiğim iyi oldu ama bana pişmanlık gibi geliyor."

"Eğer öyleyse?"

"Neden diye soracaktım?"

Sen babamın düşmanının oğlusun ve ben senin oyununa girmiş olabilirim.

Ama beni daha çok rahatsız eden başka bir şey vardı. "Genelde erkeklerin benimle yatmadan önce bu kadar çok konuşmasına izin vermem, itiraflarını daha sonra yaparlar. Ama siz daha önce itiraf ettiniz, bu beni rahatsız ediyor çünkü bu bana duygularınız olabileceğini düşündürüyor ve anlayamadığım ve kesinlikle yanıt veremediğim şeylerle uğraşmamak gibi katı bir kuralım var."

"Çok eminsin" derken yüzünde hayal kırıklığı vardı.

"Çünkü kendimi çok iyi tanıyorum Elias."

"Reddediliyor muyum?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Kâbusumla evlenmeye gittiğimde seni ve kendimi dağınık bir ayrılıktan kurtarıyorum."

Yutkundu, gözleri odanın içinde kayboldu. "Vazgeçmek istemediğimi söylesem?"

"Bunun saçma olduğunu söyleyebilirim, ancak hayal kırıklığının sonuçlarına sessizce katlanacaksanız, bir sorunum yok."

Kısa bir süre kıkırdadı ve başını rafa yaslayarak dikkatle bana baktı. "İşte seni bu yüzden seviyorum kuzgun, bir erkeğin kalbine hançer saplamaktan korkmuyorsun," dedi memnuniyeti artarken. "Senin gibi çekici, cesur, korkusuz ve güzel biriyle daha önce hiç tanışmadım."

İçimi çektim, sinirlenmiştim. Bu tür itiraflar genellikle birinden kaçtığım anı işaret ederdi. "Beni üç saniyedir tanıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Beni sadece şimdi görmüş olman seni daha önce görmediğim anlamına gelmez. Kadın değil kız olduğun için dikkatimi çektin, diğer tüm erkeklerden farklı olarak söyleyebileceğim şey bu." Arkasına yaslandı

ve genişçe gülümsedi. "Hiç değişmemişsin, gerçekten."

Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Alınmalı mıyım?"

"Renick'in, adın her geçtiğinde Yule yemeğinde kafa derisinden kopardığın o kel parçayı hala kafasına sürttüğünü biliyor muydun?"

O kıvranan anıdan bahsedilince bakışlarım yere düştü. "Söyledikleri için kafasını koparıp kışına sokmalıydım, böylece tüm bok tek bir yerde olabilirdi." O gece kulağıma söylediği sözleri hatırlayınca bedenim hâlâ titriyordu.

Kız kardeşin yeterince tombullaştığında, o kaltağı kadın yapacağım.

Gülümsemesi durakladı, gözleri usulca üzerimde gezindi. "Yapmalıydın. O canavarın sana yaptığı her şey için yapmalıydın."

"Sanırım bana borçlusunuz."

"Hayatım boyunca," diye yemin etti. Sertleşmiş yüz hatlarındaki samimiyeti hissettim.

"Bildiğim iyi oldu, Elias Venzor, Venzor'un varisi. Bana borçlu olduğunu bilmek güzel." Ayrılmadan önce uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Arynth'te yönettiğim duruşmanın raporunu okuduğunda babam gözyaşlarına boğuldu. Kısa bir an için orada bir gurur kırıntısı görmüş olabilirim.

Tekrar gideceksin, eğlenceli bir şeyle döneceksin, demişti ve bana altı duruşmaya daha katılmam ve Adriata'yı incelemek için bolca zaman ayırmam için emir vermişti.

Arynth bir kez daha, şehrin surları bir dağ silsilesinden daha güvenliydi ve babamın ona verdiği nöbet miktarına bakılırsa bu tarafa doğru gelen bir savaş yoktu.

On iki yıl önce olanlardan korktuğu için katıldığını tahmin ediyorum.

Bu kez bir Isjordian sınırlarını geçerken yakalanmıştı. Eğer bir şeye tahammül edemiyorsam, o şey hain haşarattı, her ne sebeple olursa olsun böyle bir şey yapmış olması kural kitabıma göre kabul edilemezden de öteydi.

Nia hâlâ geride kalmayı tercih etmişti, ne ben ne de Cai itiraz etmiştik, yine de Tenebrose'da benden daha çok aranıyordu. Babamın hizmetkârları arasında bir casusum vardı, hayır, birçok casusum vardı ve Nia hepsine göz yumuyordu. Isjordians'ın parayla olan bağı pek sıkı değildi, ama daha iyi bir ödeme ve tehdit aracı vardı, sırlar. Isjordialılarda bunlardan yığınla vardı ve hiçbirisi Nia'nın yeteneklerinin onları ortaya çıkaramayacağı kadar gözden uzak değildi.

Arynth Lordu bu kez bizi bekliyordu, son ziyaretimizden beri ondan hoşlanmaya başlamıştım. Adamın neden sınırlarını geçtiğini açıklama görevini üstlendi, bu da beni çileden çıkardı ve öldürücü oldu.

Barış Bölgesi her zamanki gibi ürkütücüydü, geçen seferki kadın asker Nesrin'e bu sefer uzun boylu, siyah saçlı bir dev eşlik ediyordu. Bir trolün yüzüne, bir kayanın gövdesine ve kadim bir meşenin halesine sahipti.

Isjordian haçlısı yerde diz çökmüş, elleri önünde bağlı bir şekilde oturuyor ve bakışlarımızla karşılaşmak için başını kaldırmayı reddediyordu.

Adriyatikliler başlarını eğerek bizi selamladılar. "Bu kez sizden biri," diye haykırdı Nesrin hiç tereddüt etmeden, sanki beni avucunun içine almış gibi.

Kaşlarım kalktı. "Benim mi? Hayır canım, kanı Isjordian olabilir ama ruhu kesinlikle Adriatian," diye tükürdüm ukala askere.

Yanındaki trol kısıp bir kahkaha attı. "Ondan hoşlandım," diye mırıldandı sevinçle, bana sadece ters ters bakan Nesrin'e.

Onu suçlayamam, böyle çekiciydim.

Adama bizim tarafa geçmesini işaret etti. "Barınmak için izinsiz girmiş, askerleriniz bize onun bir suçlu olduğunu söylediler, biz esirlerimizi öldürmeyiz ya da sakat bırakmayız, sanırım bu sizin uzmanlık alanınız. Her ne yaptıysa, sizin cezalarınızdan korkmuş olmalı, korkunçtan daha azını beklemiyorum, onu böyle bir karar almaya zorlamış olmalı, ancak yine de onu topraklarımızda tutmayı teklif edemeyiz, yasalarımız Isjordians'ı kolaylaştırmayı reddediyor. Bizim kararımızla gitmekte özgürdür."

"Haklısınız," dedim şimdi elimizin altında olan adama yaklaşıp. "Sizin cömert yüreklerinize sahip değiliz, genellikle tecavüzcüler için cinsel organlarını kesiyoruz, ama çocuk tecavüzcüleri için dediğiniz gibi canavar mıyız?" Kaşlarımı kaldırarak soru sordum.

Her iki Adriyatiklinin bakışları şok olmuştu.

Adam şimdi dehşet içinde titriyor ve onu Adriyatiklilere götürmemize izin vermeyin diye bağırarak askerlerin elinden öfkeyle kurtulmaya çalışıyordu. Kötülüğe teşebbüs edersen kötülük beklersin, yine de birçok kötü kötülükten korkar. Kendine kordan bir yatak yap ve yanmamayı mı bekle?

"Ama," dedim önümdeki insan pisliğini inceleyerek, "eminim kendi türünüzün yanlışlarına o kadar alışmışsınızdır ki bu size önemsiz gelebilir. Soykırım bunun yanında önemsiz kalıyor, değil mi?"

Trol Nesrin'e doğru eğildi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Cai," diye sert bir emir verdi sesim. "Adam soyulacak ve uygun şekilde parçalanacak, Yüksek Duvar'a asılacak ve kanı akıtılacak. Eğer isterlerse on altı yaşından büyük herkesi tanıklık etmeye davet edin." Adamın önünde alçalarak hançerimin ucunu boynuna sapladım, onun gibi bir haşarat için cehenneme kendim gidip onu binlerce kez, defalarca sürükleyip öldürebilirdim. "Güzel bir son, tarihe geçeceksin," diye haykırdım kinle. "Ama gübreyle gömüleceksin, senin gibilerin arasına."

İki Adriatyalı şimdi sessizliğe gömülmüştü. Nesrin dalgın ve suçlu bakışlarını yere dikmiş, diğeri

Sanki bir hayalet görmüş gibi boş gözlerle bana bakıyordu.

"Bunun sona erecek olması çok yazık, bu denemelerden çok keyif alıyorum" dedim ve iki sessiz konuk gözlerini kırpıştırarak gerçeğe döndüler.

Trol güldü. "Senden hoşlanabilecek bir vaftiz oğlum var."

Alt dudağımı dışarı çıkardım. "Onun talihsiz şansına söz verdim."

"O şanslı bir delikanlı."

"Oh, en ufak bir fikri bile yok." Avlanan kuleyi terk etmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

Yolculuğumuz gün ışığının çoğunu aldığı için diğer birkaç tutsak için gece Arynth'te kaldık, onlarla yarın ilgilenilecekti.

Cai tam da söylediğim şeyi yapmıştı. Kuruyan adamın başında büyük bir kalabalık toplandı, kadınlar cesede taşlar ve levhalar fırlattı ama adam kesildikten kısa bir süre sonra ölmüştü. Ne kadar yazık.

Bize birkaç on yıllık hikâye anlatan Albius ile yemek yedik, görüldüğünden çok daha yaşlıydı, Verglaser olduğu düşünülürse muhtemelen tahmin ettiğimden çok daha yaşlıydı. Annemi tanıyordu, onunla birkaç kez konuşmuştu ve diğer pek çok özelliğinin yanı sıra onu nasıl bilge ve nazik bulduğunu anlattı. Anlattıklarından sonra sessizleştiğimi fark edince bir kez daha başsağlığı diledi.

Topuklarımın üzerinde Cai, gece için ayrıldım. "Ee?" Koridorun ortasında durup endişeyle sordum.

Buradaki zamanının çoğunu izinsiz girenleri, duvar muhafızlarını ve Arynth'teki insanları sorgulayarak geçirdi.

Başını iki yana salladı. "Her şey düşündüğünüzden çok farklı görünüyor. Adriyatikliler bu anlaşmanın esas olarak Yüksek Duvar'ın alçaltılması ve diğer krallıklarla ticaret anlaşmaları için Isjord'dan serbestçe geçme izni ile ilgili olduğunu söylüyorlar. Görünüşe göre, ticaret için Hanai ve Eldmoor ile zaten görüşmeler yapıyorlar."

"Peki ya babam için?"

"Ürün, aylık. Isjordan işçileri için kiralık arazi ve vergiden muaf daha fazla ürün, baharatlar, kumaşlar, ilaçlar, keşif amacıyla Moor denizinden geçiş ve son olarak sen. Bir Auran canavarına dönüşmeyeceğine dair güvenliğini kanıtlayacak son mühür. Gerçekten de öyle görünüyor. Her iki krallık da birbirinden bolca faydalanıyor."

Gülünç, tüm bunlar son derece eğlenceliydi. Numengarth nasıl da babamı hafife alan aptallarla doluydu; zavallı, boş beyinli aptallar her yerdeydi. Herkesi çemberin içinde döndürüyordu. Bu anlaşma onun yeni oyuncağıydı ama anlamadığım şey, ruhanilerin buna nasıl kanabildiği.

"Duyulduğu kadar kolay, yapıldığı kadar kolay ve düşünüldüğü kadar basit olan tek şey nedir biliyor musunuz?"

"Cakes-" Cai'nin sesi de yüz hatları gibi endişeyle doluydu.

"Düpedüz yalan, olan bu." Paranoyak olduğum için paranoyak gibi görünmemeye çalıştım ama hepsi aynı çıktı. "Bu saçmalıklara inandığımı mı sanıyorsun?" Lordların evinin dar koridorlarında bir ileri bir geri volta atarken nefesimin hızlandığını hissettim. Göğsümü sıkıca kavradım, nefesim kesildi, görüşüm şimdiden siyah lekelerle bulanıklaştı.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni durdurdu. "O kızı her gün evine kadar takip ettiğin zamanı hatırlıyor musun, Jess değil miydi?"

Hava yoktu. Nefes alamıyordum. "Jasmine," diye neredeyse nefes nefese konuştum, dünyam hâlâ dönüyordu.

"Babasının onu dövdüğünü sandın. Hayır, babası bir tavuğu bile gözünü kırpmadan öldüremediği halde sen kararlıydın. Aylarca her gün o zavallı adamı tehditlerle ve ters ters bakarak taciz ettin," dedi kıkırdarak. "Kız bir çiftlik işçisiydi, bir insanın çiftlikte çalışırken bu kadar dayak yediğine inanman mümkün değildi, bu yüzden gidip onun çiftliğinde çalışarak kendine işkence ettin ve iki katı olmasa da onun kadar çürük kazandın ve gerçeği anladığında sadece 'oh' dedin. Ya da

Alaric bu davranışından dolayı seni evinin önünde bir gün ve bir gece boyunca dizlerinin üzerinde özür dilemeye zorlamadı mı?"

"Evet, ama bunun bir anlamı yok-"

"Üç yıl önce, yazın ilk ayında, doğum gününden birkaç hafta önce," dedi sözümü keserek. "Adı Berry miydi?"

"Bernie," diye açıklık getirdim, az sonra işaret edeceği başka bir hatamı biliyordum.

"Evet Bernie, adını hatırlamadığım diğer delikanlıyı ikna etmiştin."

"Clarence."

"Evet onu, zavallı Bernie'ye gizlice zorbalık yaptığı için ona bir ders vermek amacıyla o meyhanede herkesin gözü önünde bağlattın, ağzını bağlattın ve yukarı doğru astın ve dövdün. Onu aylarca solgun görünecek kadar incitmekle kalmadınız, Bernie'yi sizi durdurmak için ondan hoşlandığını itiraf etmeye zorladınız. Hem de herkesin önünde, ailesinin bile haberi olmadan."

"Alaric'e de açıkladığım gibi," diye başladım şüpheli hareketlerimi savunmaya, "Clarence Bernie'nin üç katı büyüklüğündeydi, bir boz ayı gibi konuşuyordu, Bernie'yi ormana doğru çekerken vahşi görünüyordu ve Bernie onu gördüğünde yüzündeki o gülünç ifadeye ne demeli? Dehşete düşmüş görünüyordu."

"O aşık keklere aşıktı ve benim söylemek istediğim, kafanızın kayadan, kalbinizin ise yanan lavlardan oluştuğuydu. Bir şeyi itiraf etmenin zor olduğunu ve varsayımda bulunma paniğine kapılmanın çok kolay olduğunu biliyorum, ancak bu her gerçekleştiğinde bir adım geri atın, olaylara biraz daha geriden bakın, daha geniş resmi görün."

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Clarence'ı onun yerine ormanda yakalamalıydım, orası daha geniş."

"Aptal kız," dedi saçlarımı kabartarak. "Bugün iyi iş çıkardın, yarın hallederiz, dinlenmeye ihtiyacın var."

Durmuştu. Kavrama paniği.

Gitmek istediğinde elini uzattım. "Teşekkür ederim."

"Her zaman."

O gece iki kez nefes nefese ve ter içinde uyandım ve üçüncüde tekrar uyumamaya karar verdim. Yabancı ortamlar kabusları tetikliyordu, aslında her şey tetikliyordu, kime yalan söylüyordum ki?

Tanrı'yla kahvaltı ettikten sonra bir kez daha Barış Bölgesi'ne doğru yola çıktık ve beş izinsiz giriş vakasıyla daha ilgilendik. Şansıma hepsi Adriyatikliydi ve beş seferde de en cömert davranan ben olmuştum. Nesrin ve trol Larg sadece iç çekip başlarını salladılar, sonuncusunda beni ikna etmekten hep birlikte vazgeçmişlerdi.

Yemek yemeden doğruca odama gittikten sonra, öğürmeyi ve mahkûmların kanını cildimden temizledim, ta ki çiğ, şiş ve kırmızı kalana kadar. Ama cezalandırdığım ruhların çığlıklarını, kokularını temizleyemiyordum. İntikamın kalpleri doldurması ve tatmin edici olması gerekirdi ama hiçbir şey boşluğu dolduramıyor gibiydi. Aldığım canların hiçbirisi benden alınanları telafi etmedi ama ölene kadar bu tatmini aramaya kararlıydım. Öldürmek zor değildi, en iyi bildiğim şeydi, yapmak için yetiştirildiğim şeydi.

Uyandığımda başım kutlama davullarının sesiyle gümbürdüyordu, sert ve hızlı. Uykumdan iki kez uyanmak da dinlenmeme yardımcı olmamıştı. Ayrıldığımızda üzgün görünen Albius'a selam verdik, bizim onun varlığına ısındığımız gibi o da bizim varlığımıza ısınmıştı.

Tenebrose'a giden yolun ortasında, geri döndüğümüz için biraz mutlu bir şekilde, bir haberci muhafız grubumuza ulaştı.

"Kaptan," diye selamladı. "Majesteleri Kirkwall'a gitmeniz için emir gönderdi. Katılmanız gereken yeni bir duruşma var, Lord iş için şehir dışında ve yakınlarda başka kaptan yok, çoğu kuzeye gönderildi."

Uyku ve yorgunluk her uzvumu sarmaya başlamıştı, bedenim hafifçe titriyordu ama doğruldum ve sordum, "Nasıl

çok mu?"

"Beş. İçlerinden birinin kaçakçı olduğunu düşünüyoruz, duvarın dışında haritalar ve yollarla yakalandı."

"Haritalar mı?" Cai şaşkınlıkla bana bir bakış fırlatarak sordu, doğrudan endişelerime bakıyordu.

"Parçaları, biz onu yakalamadan önce çoğunu yırttı," diye açıkladı asker.

Cai, "Nasıl harita olabilir?" diye devam ederken bana dikkatle bakmaya devam etti.

"Highwall boyunca havalandırma tünelleri, kanalizasyon ve nöbetçi geçitleri var, nöbetçiler ve kaptanlar dışında kimse yerlerini bilmemeli, ancak farkında görünüyordlardı."

"Highwall'da bir köstebek mi var?"

Asker arkadaşımın iddiası karşısında başını salladı. "Adriata girişi izleyebilir ama Isjord çıkışa monte edilmiştir, geçiş imkanı yoktur."

Onun inancına güldüm, para Numengarth'ta bir ruh satın alabilirdi. Doğru fiyata, hayatınızı bile. "Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Karanlık zanaat mı?" Kararsızca cevap verdi, onun da en ufak bir fikri yoktu.

Filomuz Kirkwall'a döndü, aralarında hamile bir kadının da bulunduğu beş esir vardı. Bu kadar büyük bir grubun nasıl olup da karşıya geçebildiği bütün yolculuk boyunca aklımdan çıkmadı. Harita mı? Bu aşılmaz görünen duvarı geçmek için nasıl haritaları vardı, tanrılar kaç kişi daha aynı şekilde geçmeyi başarmıştı? Kaç tanesi benim için karşıya geçmişti? Son soru kafama iyice yerleşti.

Cai ve iki asker araştırmak için şehre doğru ilerledi, çünkü köstebek olasılığını o da benim kadar merak ediyordu.

Haberciye endişelerimi dile getirdiğimde, bana Kirkwall'da izinsiz girişlerin son derece yaygın olduğunu ve sadece geçen hafta dört

gruplar yakalanmıştı. şehir kapılarına yaklaştışımızda beklenmedik bir figür bizi bekliyordu. Babamın Kirkwall'ı yakınlardaki varlığından nasıl bu kadar çabuk haberdar ettiğini öğrendim.

Memphis'in üzerinden atladım ve Nia'ya sıkıca sarıldım. "Seni o mu gönderdi?" Yarı öfkeyle sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben gönüllü oldum. Babanı bunu kaçırmaktan nefret edeceğine zar zor ikna ettim." Bana üzerinde kralın mührü olan bir zarf uzattı. "Artık ilk öldürmede emir var, başka deneme yok. Bunun senin yüzünden olduğunu düşünmeye meyilliyim. Bu partide tuhaf bir şey var, askerler Barış Bölgesi'nde sadece bir kişinin girebileceği bir buluşma tünelinden bahsettiler."

"Kimi?"

Bana duvarın en batısındaki küçük bir çıkışı gösteren bir Highwall haritası uzattı. "Bunu buldum, şey... arşiv kulesinin yanından çaldım, daha sonra geri koyacağım."

"Nia," diye tehdit ettim. "Kale duvarlarının etrafında bir zanaatkâr perdesi var, eğer zanaatkâr perdenin içinde herhangi bir büyü tespit ederse babam aramaya başlayacak ve tahmin et ilk nereye bakacak?"

"Beni daha fazla azarlamadan önce bunu duymak isteyeceğinize inanıyorum."

Kendisinin de çaldığı bir kullanım emrini bana uzattı.

Bir isim. Esbern Kirkwall

BÖLÜM II

ATEŞ RÜYASI

BÖLÜM 11

Kilian

TIsjord bir hafta içinde dördüncü kez halkımı Highwall'dan Isjord'a doğru geçerken yakaladı. Her iki toprak da birbirinin topraklarından geçmemeliydi. Görünüşe göre bunu önlemek için pek bir şey yapmamıştı, ancak bunun pek çok sonucu vardı, hatta bunlardan biri ölümdü. Normalde Larg Highwall'la ilgilenirdi ama yaşlı adam yaşlılığının onu zayıflattığını iddia ederek haftada iki gün dinlenmek istiyordu. Onu zayıflatan tek şey ise ta Lyra'da yaşayan sevgilisiydi.

"Bizimkilerden beşini yakalamışlar, biri kadın." Highwall ahırlarının yanında attan inerken Mal söyledi. "Ve hamile."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. "Onun için yalvaracağız, ne isterlerse istesinler, ne gerekiyorsa yapalım."

Isjord'un bize böyle bir şans vereceğini düşünmekten duyduğum güvensizliği gizlemeyi umuyordum, eğer sözlerimden ve gölgelerimden belli olmasaydı.

"Sana güveniyorum Kil, onlara güvenmiyorum."

Barış Bölgesi, Yüksek Duvar'ın ortasındaki yuvarlak bir kulede kurulan düz büyük duvardan ayırt edilebilirdi. Bir general ve iki yüzbaşı etkinliğin sürdürülmesinden, insanların geçmesinin engellenmesinden sorumluydu.

ve geçmesini engelliyordu. Hamile bir kadın ve beraberindeki  kişi kolayca geçebildiği için iyileştirme yapılması gerektiği açıktı.

"General," muhafızlardan biri yaklaştı ve ekibimi selamladı. "Buradalar, kaptanlarını bekliyorlar." Tedirgin bir ifadeyle kuleye doğru baktı. "Varlığımızın gereksiz olduğu konusunda ısrar ediyorlar, halkımız kendi topraklarında millerce ötede yakalandı, bu nedenle yasalar tamamen onlardan yana."

"Hep böyle derler ama biz kaç kişiyi kurtardık?"

Barış Bölgesi'nin bizim tarafımızı ayıran devasa siyah metalik kapılara ulaştık.

Mal bu duruşmalar sırasında hep tedirgin olurdu ama bu seferkinin onu gerçekten etkilediğini söyleyebilirdim.

İki yüzbaşım ve en güvendiğim askerlerim olan Nesrin ve Gri bir adım arkamızdaydı ve ikisi de gergin bir şekilde yer değiştiriyordu.

Kardeşim bana doğru birkaç sert bakış attı ve sonunda dikkatimi çekmeyi başardı. "Eğer söyleyecek bir şeyin olduğunu belli etmekte ısrar ediyorsan, en başta söyle."

"Nesrin'le ilişkinizi bitirdiniz sanıyordum?"

İ geçirdim. Bütün bunların sebebi bu muydu? "Bitecek bir şey yoktu."

"O yle düşünmüyor, gölgesi kırık bir kalpten ya da en azından biraz kırgınlıktan olmalı. Çocukluğumuzdan beri seni severdi, ama görüyorum ki," diye başıyla işaret edince bana gülümseyen Nesrin'e döndüm.

Nasıl da haklıydı. Onunla birkaç gün önce konuşmuştum, ilgilenmediğimi söylediğimde ikna olmuş görünüyordu. Kafam karışmış bir şekilde başımı kaşıdım.

"O bir Empat değil, bu sefer ona gerçekten söylemeniz gerekebilir, özellikle de hala yatağınızı ısıtıyorsa."

"Bu işe kendini fazla kaptırmışsın, bu endişe verici."

"Aşk hayatın ne kadar acımasız olsa da her zaman eğlenceli olmuştur. Henah'a şkrlersun ki sen bir Aura'sın yoksa

bir kadını hiç anlamadım."

"Görevlerinize karşı hoşgörölü mü davrandım ki bu kadar zamanınız var?"

"Efendim, sözlerimi geri alıyorum," dedi ellerini teslimiyetle kaldırarak. "Beni Sitara'ya göndermeyin, karanlık denizden gelen o yaratıkların pis kokusunu günlerce üzerimden atamam. Tıpkı senin kibrinden ve o sert omurgandan kurtulamadığın gibi."

Sinirli bir nefes verdim. "Grey'in orada yardıma ihtiyacı olabilir, sonuçta bu duruşmadan sonra gidiyorsun. Belki de onlarla yüzleşmene gerek kalmaz, sadece onları kızdırıp uzaklaştırabilirsin."

İnançsızlıkla başını salladı. "Çok alçaksın kardeşim, çok alçaksın."

Alçakçaydı, ama Mal benden her türlü alçaklığı kışkırttı. "Ve o benim yatağımı ısıtmıyor."

"O zaman kim? Yemin ederim geçen gün senin kamaranın yanında birini gördüm," diye ısrar etti, bir cevap almak için sabırsızlanıyordu.

"Adriata'daki tek kadın o değil ve sen kardeşinin bir meclis üyesinin kızıyla yatacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Bir süredir kimse yoktu." Zaten bana en çok kin besleyen kişinin kızı da değildi, kendimi zorlasam da kimse değildi. "Asra'dan bir şifacıydı. Annen için. Driada'nın hastalığı için üzerinde çalıştığı yeni bir tedaviyi konuşmaya geldi." Şifacı haftada birkaç gün, Driada'nın akciğer hastalığı için ilaç denedikten sonra geliyor ve her seferinde işe yaramadığı haberini veriyordu. Bu sefer farklıydı, ilerleme vardı ama Mal'ın umutlarının tekrar yıkılmasına izin veremezdim, sahip olduğu tek şey buydu.

"Zavallı Nesrin," diye kıkırdadı yanımda. "Ve teşekkür ederim." Kapılar açıldı, kule bir arena kadar büyüktü, Tavanı yoktu ve duvarlar bir metre yüksekliğindeydi, bu da odada derin gölgeler oluştuyordu. İki henüz ergenlik çağında olan üç adam ve babalarına benzeyen bir diğeri elleri bağlı bir şekilde dizlerinin üzerine çökmüştü. Kule duvarının arkasında, Isjordan mavisii üniformalı dört asker elleri bağlı, vakur bir şekilde duruyordu.

kılıçlarının kabzalarında. Diğer tarafta genç bir adam ve kadın aynı pozisyondaydı, kadının karnı genişti, yani doğuma fazla kalmamıştı, yani yakalanan dört değil beş kişiydi. Yalvaracak başka bir hayat, düşüncesiyle gözlerim kapandı.

Arkalarında her ikisi de Isjordan üniforması giymiş iki figür duruyordu, ancak onlarınki daha koyu lacivertti ve göğüs ceplerinin üstünde altın bir halka vardı. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

Gözlerim parlıyor, büyü bedenimde özgürce dolaşüyor ve odadaki her bir kişinin etrafında renkli sis bulutları yükseliyordu. Bana bir Empat'ın, yani duyguları kelimeler gibi okuyabilen birinin lütufları bahşedilmişti.

Kızın etrafını koyu bordo sarmıştı, içime tanıdık bir his çöktü. Kız eski bir acı ve öfkeyle giyinmiş, korkunç derecede iyi sakladığı panik korkusuyla susturulmuştu ama yanındaki adam, soluk gri bir gölge başını çevreliyordu, sadece sıkılmıştı.

İkisi de bize bakmak için döndüler, gözlerinde nefret vardı ve gölgeleri yeşile dönmüştü.

"Bir şey mi bekliyoruz?" Mal herkesin neden bu kadar hareketsiz olduğundan emin olamayarak sordu.

Kız, "Her an burada olabilir, hevesin yakında geçecek," demeden önce ona dönerek baktı.

"Çok düşmanca ve neşesiz," diye mırıldandı kardeşim yanımda alaycı bir sesle.

"Şu an değil, Mal," dedim, ambarlarındaki korku dolu Adriyatiklileri incelerken. Ağır gölgeler neredeyse sığınmak için sinmişlerdi. Kulede dolaşan ölülerin kalıntı gölgeleri bile kaybolmadan önce sıkıntı içinde dönüp duruyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

Birkaç saniye sonra duvarın kendi tarafındaki kapılar açıldı. Uzun boylu, uzun obsidyen saçları ipekten koyu bir gökyüzü gibi süzülüyor, gözleri kehribar ateşinden altın parçacıkları gibi parlıyor, yüz hatları yumuşak ve dolgun, birbirine uyacak şekilde zarifçe işlenmiş ve

Yüzünün sağ tarafında, çenesinden aşağıya doğru uzanan bir yara izi vardı. Çok güzeldi. Varlığı dünya dışı bir şey yayıyordu, hareketleri neredeyse doğal değildi, hatta yırtıcıydı, sanki onun avlanma alanına adım atmışız gibi hissediyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim ama yine de adımları karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Dört Isjordian muhafızı ayaklarını şaklattı ve hep birlikte onun önünde eğildiler. Birkaç adım ötede devasa, siyah kediye benzer bir yaratık hırlayarak onu takip etti, kule kapısının yanında yuvalanmış, kaptanların her hareketini izliyordu. Her ses titreşiminde kasları saldırmaya hazır hale geliyordu.

"Vay, vay, vay," diye melodik bir sesle yerde diz çökmüş Adriatyalıları inceledi. "Tuzak büyük olmalı. Ambarımda beş tane iri, tombul fare var."

Nesrin yanımda, "Kahretsin, o değil," diye mırıldandı.

Gözleri bize doğru kaydı ve masumca başını kaptanıma doğru eğdi. "Görüyorum ki benden hoşlanmaya başlamışsın Nesrin, ama tekrar burada olman çok gereksiz, kesinlikle değerli zamanını boşa harcıyorsun, onlar Isjordian topraklarında yakalandılar. Kararı biz vereceğiz."

Kaptanım tedirginlikle tekrar tekrar yutkundtu, bakışları yere kaydı. Nesrin onu görünce neden bu kadar tedirgin olmuştu?

"Kalacağız," diye cevap verdim.

Alay etti ve başını salladı. "Benim adıma sorun yok."

Genç çiftin önünde diz çökmüş, dehşete düşmüş iki ruha bir ileri bir geri bakıyordu. "Becerecek yeterince İsjordli orospu yok muydu da bir Adriyatik'liyi elde etmek için koca bir duvarı aştınız? Bacaklarının arasında benim bilmediğim özel bir şey mi var?"

Mal'ın bakışları hepimiz gibi kaptana ve onun tenimize sertçe yerleşen acı sözlerine döndü. Genç adam Isjordian'dı.

Kadının soğuk bakışları adamın korku dolu bakışlarını delip geçti ama adam konuşmaya cesaret etti. "Biz birbirimize aşığız, birbirimize zarar vermek istemedik."

Herhangi biri, sadece birlikte olmak için," derken nefesi titriyor ve ağlayan partnerine sıkıca sarılırken yüzü yalvarıyordu.

Isjordan kaptanı sırtımayı bırakmadı, sanki eğleniyormuş gibi başını yana eğdi. "Ah, sen aşıksın. Bu işe yaramalı, değil mi?" Başını bize doğru çevirdi ve sıkılmış bir halde derin bir nefes aldı, kaşları soruyla kalktı. "Adriata bir Isjordan'ın topraklarında yaşamasına izin verir mi; adamı size versem kabul eder misiniz?"

Sorusu beni şaşırttı, hiç de hoşgörölü biri gibi görünmüyordu, Nesrin'in gölgelerinden gelen dehşeti ve ona karşı tepkisini düşününce öyle de hissetmedim. Onlar için yasalarımızı çiğneyip çiğnemeyeceğimizi mi test ediyordu?

"Evet, yapardık," diye cevap verdim. Bir canı kurtarmak anlamına geliyorsa yapardık.

"O zaman her şey halloldu," dedi ve astlarına döndü. "Nia, onu çöz. Sizin sınırlarınızda yaşamakta özgür ama bizim sınırlarımızda nefes almaya kalkarsa ilk görüşte öldürülecek, yargılanmayacak."

Onu çözer çözmez muhafızlar yanımıza getirdiler, Grey korkuyla topallayan bedenini güçlkle ayakta tutuyordu.

"Karım mı?" diye sordu kesik kesik nefeslerle ve ben bir kez daha kaptana döndüm.

Dudakları kıpırdadı. "Isjord'da kalacak, hem ona hem de yaratığa bakılacak ve ilgilenilecek."

Damarlarımdaki ateş daha önce hiç olmadığı kadar alevlendi. Kendimi tehlikeli düşüncelere kaptırmamak için topuklarımı yere vurdum.

Tepkimizden memnun, sırtışı hınzır bir gülümsemeye dönüştü. Onlara verilecek ceza onları ayırmaktı. Bu alışılmadık bir durumdu, Isjordanlar mahkûmlarına karşı sert davranırlardı ama bu şekilde değil. Kırbaqlama, kutsanmamış adalara sürgün, hapsedme ve asma. Isjordanlar mahkûmlarına karşı yaratıcı davranmazlardı.

Genç adam hıçkırarak ona doğru yalvarıyor, Nesrin ve Gri onu iki kolundan tutarak

Geçerken Mal'ın arkamdan tanrılara küfürler mırıldandığını duyabiliyordum. Krallığının yasalarını da çiğniyordu, bir kaptanın böyle bir karar vermesi alışılmadık bir durumdu, tabii daha sonraki planları farklı değilse.

Ter boncuklarının şakaklarımı kapladığını hissettim, vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti. "O bir Adriatyalı, her ne kadar sözünüze güvenmek istesem de halkınıza güvenmiyorum. Onun çocuğunu bekliyor, babasız büyütülmemesi gereken bir çocuk. Onu bize teslim edin, sabıka kaydıyla sürgün edin, umurumda değil, sadece geri verin, size faydası yok," diye konuştum.

Hamile kadının önünde diz çöktü. "Bunu en baştan düşünmeliydik, değil mi?"

Genç kadın kollarını karnına sararken öfke ve korkudan titriyordu. "Sen bir canavarsın, çocuğumu senin çorak topraklarında babasız bıraktığın için bugün tanrılar ve gökler seni lanetleyecek," diye bağırdı ve önüne tükürdü.

Kaptan omzunun üzerinden uzandı ve kulağına mırıldandı, "Senin türün göğsüne bir kılıç çektiğinde kimse beni annesiz bırakmayı düşünmedi ve işte o zaman tanrılar ve gökler beni lanetledi canım."

Ayağa kalktı ve kadını bağıırıp çağırarak kule binasının dışına sürükleyen Nia'ya doğru işaret etti.

Sözlerinden bir bıçak darbesi hissettim, halkım onun annesini öldürmüştü. Büyüm onu okumak için tekrar içimden geçti ve hareketsiz kaldım. Duygu yok, hiçbir şey yok, gölgeleri yoktu. Şaşkınlıkla gözlerimi kısıtım. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Herkesin gölgesi vardı; kutsanmış ya da kutsanmamış insanların, hatta hayvanların, hatta karanlık denizden gelen canavarların bile. O neydi?

"Bu kadar çabuk mu sıkıldın?" diye sordu şakacı bir tavırla, şaşkın bakışlarımı inceleyerek.

Kadın askerlere diz çökmüş gençlerden birine doğru işaret edince diğer taraftaki üç adam tedirgin oldu

onu yanına yerleştirmek için yere yatırdı. Bir elini onun omzuna koyduktan sonra yaşlı olana döndü. "Duvardan ıkmanın en iyi yollarını, hatta bazı tatlı haritaları bildiğini duydum, bunun nasıl olduğunu paylaşmak ister misin?"

Ona sert ve kızgın bir şekilde güldü ve başını salladı. "Bir Isjordian srtğne bunu yapmam."

Bir anda hançerini kınından çıkardı ve acı içinde çığlık atarak yere düşen genç adamın omzuna sapladı.

Bu manzara karşısında onlara doğru ilerlemek için hamle yaptım ama Nesrin kolumdan tutarak beni geri çekti. "Onları kurtaramazsın, ondan değil. Onunla altı denemeye tanık oldum, hiçbiri zarar görmeden kurtulamadı, onun emriyle öldüler," diye açıkladı, teslim olmuş, gözleri Isjordian kaptanına yapışmıştı.

Acımasız. Anormal derecede acımasız, bu artık geçişler için bir duruşma değil, adaleti ve intikamcılığı için bir duruşma gibiydi.

Kaptan topuklarının üzerinde alçalarak genç adamın saçlarını kavrayarak başını geriye çekti, elindeki hançeri şakacı bir şekilde salladı. Isjordianlar zalim olarak bilinirler ama bu bizim yarattığımız bir canavardı, öfkeyle nefesim daraldı.

Başını yana eğerek yaşlı adamı tekrar yakaladı, dudakları büzülmüştü ve ona geri adım atmayı reddediyordu. "Anlaşılan açık konuşmamışım. Cevaplanmaması gereken bir soru değildi."

Cevap alamayacağını anlayınca hançeri kabzasına doğru çevirdi ve genç adamın sırtına bir kez daha sapladı.

Acı içinde çığlık atarak yere yığıldı ve ben de yaşamın sızıp gittiğini hissettiğimde yoğunlaşan büyümün kapılarını kapattım. Ağzımda asit tadı.

Ayaklarının etrafında kan birikmiş, yüzüne lekeler sıçramıştı. Kötülüğün resmi. Acımasız, yüz hatlarında da duygu kırıntısı yok.

Askerler ikinci çocuğu, kullanılmaya, yararlanılmaya ve sonra da öldürölmeye hazır bir şekilde ona doğru indirdiler.

Eli genç oğlanın saçlarını okşayarak onu tekrar yaşlı adama doğru çevirdi. "Bunu bütün gün yapabilirim biliyorsun. İnanmayacaksın ama bu bana muazzam bir tatmin veriyor."

Kişisel - bu onun için kişiseldi ve bir savaş başlatmayacak hiçbir şey yapamazdım.

Sınırın onların tarafındaki kapıları aniden açıldı. Siyah resmi milis üniforması giymiş uzun boylu bir adam içeri girdi. Kirkwall Lordu, haçlı yargılamaları sırasında birçok kez görmüştüm. Yanında bir düzine askerle birlikte içeri girerek tüm sahneyi ele geçirdi ve ardından yaşlı adamın önünde yarı diz çöktü. Önündeki manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lord da dahil olmak üzere tüm askerler diz çöktü. "Ekselansları, Prenses Snowlin."

Prenses-Prenses Snowlin?

Nesrin ve Grey bir adım öne çıktılar ve Mal eğildiği yerden iterek elini omzuma koydu, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş bir şekilde bana baktı. İnançsızlık beni tamamen kaplamıştı. O, yarı Olimposlu prenses, melez Aura, Henah'ın kehanetlerinin ve anlatılarının kanla boyadığı ve külle yazdığı kişi, ybris'ti. Yetki, öfke ve saf nefret. Adriata Kralı'nın ancak üç ay sonra evleneceği kişi. Kral Silas'ın melez çocuğu. Adriata'nın sevdiklerinin hayatını borçlu olduğu kişi.

Ayağa kalktı ve Lord'a bakarak derin bir iç çekti. "Neden bir hafta içinde dördüncü kez Adriyatikliler şehrinizde yakalandı?"

Kafası karışan lord kollarını açtı ve sakince ona alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "Kirkwall güzel bir şehirdir Ekselansları, pek çok kişi tarafından gıpta edilir, Adriyatiklilerin bile beğenmesi beklenir," dedi.

Prenses dilini şaklattı, hoşnutsuz bir bakış altın rengi jantlarını çerçeveledi. "Cevabım bu değil, sevgili Lordum." Hiçbir şey olmadan

uyarısıyla hançeri elinden fırladı ve doğruca adamın göğsüne saplandı.

Askerleri ve hepimiz soğuk zeminde kanlar içinde yatan ölü lord karşısında şaşkınlık ve dehşet içinde kalakaldık. Prenses tüm bu durumdan, soğukkanlı bir cinayetten oldukça sıkılmış görünüyordu.

"Cai, Kirkwall'daki tüm çürümüşlüğün kökünü kazıyana kadar geçici olarak görevlendirilmek üzere en iyi askerlerimizden birini seç."

Başını salladı ve siparişini alıp gitti.

Lordun askerlerinden biri bir adım öne çıktı, gözleri hâlâ olay yerindeydi. "Majesteleri, o bir lorddu. Bir lordu, konseyi, babanızı öylece öldüremezsiniz-"

"Beni aptal mı sanıyorsun, asker?"

Başını salladı ve sert bir korku yumrusunu yuttu. "Tabii ki hayır."

"O halde Esbern'i neden öldürdüğümü tam olarak biliyor olmalısınız."

Neredeyse titreyerek başını salladı. Bakışları hâlâ yerdeki ölü lordda, temkinli bir şekilde ondan uzaklaşırken korku gölgeleri etrafını sardı.

Mal nefesinin altında kıkırdadı. "Gelecekteki kraliçemiz, Kil. Her şeye rağmen eğlenceli olacak." Ses tonu endişe ve eğlence arasındaydı.

Bu bir felaketti. Düşündüğüm gibi biri değildi.

Dikkatim tekrar ona, içimden alevler çıkaran sözlerle yöneldi.

"Adamları öldürün, kafalarını şehrin surlarına asın ve cesetleri yakın, küllerini domuzlara yedirin, umurumda değil."

"Bunu yapamazsın," diye yüksek sesle karşı çıktım ve tüm dikkatimi onun üzerinde topladım.

Kanlı hançerini yavaşça temizledi. "Gördüğünüz gibi öyleyim."

Adriyatikliler, gökyüzüne gönderilmek ve yıldızların arasına dönmek üzere tanrıçamız Henah'ın bir armağanı olan göksel bir ruh taşırlar. Ölülerimizi gömeriz ve onların göksel ruhlarını dinlenmeye yönlendiririz, gökyüzüne yönlendirilmeyenler bu dünyada kaybolurlar.

cennete katılmadan yok olup gidiyor. Elemental krallıklar arasında bile iyi bilinen, kutsal ayinlerinde konuşulan ve tarih kitaplarında yazılı olan bir gelenek, bir kraliyet mensubu olarak onun da bildiğinden emindim.

"Hayatlarımızı taşıdığımız gibi gelenekleri de taşıyoruz, bedenlerini bize bırakın, sizin için hiçbir değerleri yok."

Bakışlarımı kaçırmadan bize doğru yürüdü, gözleri dondurucu altın bir alev gibi yanıyordu, soğuk ve ölümcül güzellikteydi. O gözlerin, yüz hatlarının ve o yara izinin her ayrıntısını görebileceğim kadar yaklaşmıştı.

"Umursadığımı varsaymak çok cesurca ama bugün kendimi özellikle nazik hissettiğim için cesetleri alabilirsin." Mal alay ederek onun sözünü kesti ve prensesin başı ona döndü. "Kralına söyle muhafızlarını güçlendirsin yoksa bu gidişle duvarı bile geçmeden tüm Adriata'nın bağırsaklarını deşebilirim. Bir hediye, bir uyarı, ne derseniz deyin. Bu yapılacak son duruşma, tüm askerlerime izinsiz girenleri ilk gördükleri yerde öldürmeleri emredildi ve sonra istediğimi yapacağım. Yakmak, gömmek, boğmak, tüm iyi şeyleri."

Bir insanın nasıl bu kadar tereddütsüz ve korkusuz olabileceğini anlayamıyordum, tanrılardan değilse bile en azından kendi insanlığından.

"Neden bu kadar ileri gitmek zorundaydın?" diye sordum. Neden sordum ki? Onun kim olduğunu ve ne olduğunu bilmiyor muydum?

Dili üst dudağının üzerinde gezindi ve gülümsedi. "Katarsis mi? Görünüşe göre her seferinde bir çığlık atılıyor." Bana bir göz kırptı ve sonra kanlı mendili alıp geri çekildi, gitmek için döndü.

Nesrin'e dönmeden önce kırmızı kirli beyaz bez parçasına uzun süre baktım. "Onu tanıyor muydun?"

Yüzü solmuş, bir elini göğsüne götürmüştü. "Evet, ama onun prenses olduğunu hiç bilmiyordum."

"Tüm kötülüklerin yumurtası o muydu? O da onların yarattığı kadar aşağılık, hasta kaltak," diye tükürdü Grey, Barış Bölgesi'nin kapalı kapılarına doğru bakarak.

Mal'ın kafasındaki sinirin zıpladığını hissettim ve Tanrı'ya kimsenin burnunun kırılmaması için dua ettim.

"O hasta kaltak dört Adriyatikliyi izinsiz girerken yakaladı ve kaptan senin yeteneklerin benimkiler kadar iyi olmayabilir ama hepimiz o adamın üzerindeki gölgeleri gördük," diye tahmin ettiği gibi tükürdü.

"Sadece duvarı geçtiler, gençleri öldürmediler," diye karşı çıktı Grey, kardeşlerimin tepkisinden tiksiniş bir ifadeyle.

"Hayır, ama biz yaptık ve bunun için bu duvar yükseldi ve onlar suçlu oldular ve sonra da öldüler. Tekrar hazırlık okuluna mı gönderilmen gerekiyor? Kaptan olarak atadığın kişi bu mu Kil?" Grey'in yüzüne bir santim kadar yaklaştı, o da gergin görünüyordu, sadece diğer kenara.

Nesrin aralarına girerek, "Sakin ol Malik," diye araya girdi. "Bu durumda doğru bir şey olmadığını görebiliyoruz ama o bunu hafife alamayacağımız kadar kötülük göstermeyi seçti."

Mal belli belirsiz güldü. "Sakinim Nes, ama onun yerinde olsaydım," diye alay etti kapıları göstererek, "ben de kendimi kaybederdim. O yüzden kardeşimin üzerine gitmeye devam edip azizcilik oynamayı bırakmaya ne dersin? Stregor on iki yıl önceki saldırıda yok muydu? Belki annesini öldüren de babandır, bunu asla bilemeyiz ama zayıflara işkence etmekten çok hoşlanıyor."

Nesrin şaşkınlıkla geri çekildi, gözleri yere düştü, gölgeleri mahcup ve kızgındı ama suçluluk duymuyordu.

Mal, birçok kişinin ona yapılanları umursamamasını da fark ederek kahkahalarla güldü.

"Yeter, Mal," diye kabalığına müdahale ettim.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Neden kardeşim, yanlış bir şey mi söyledim?"

Başımı eğerek onu uyardım ama geri adım atmaya niyeti yoktu, ben de "Belki Sitara bunu anlamayı sağlar" dedim. Cezalandırılacak bir çocuk değildi ama bu kadar öfkeli davranacak kadar da yetişkin biriydi.

"Belki, belki de değil. Burada etrafım yeterince canavarla çevrili, manzarada pek bir değişiklik olmayacak, en az senin tavırların kadar pis kokuyorlar," diye ekledi, ayrılmak için dönmeden önce.

Grey'in gözleri, o gidene kadar bir bakışla onu dikkatle takip etti. "En tuhaf yaratıklara karşı her zaman yumuşak bir noktası vardır, o ybris'in duygularını da okşamasını beklemiyordum, sanki bir tane olabilirmiş gibi."

Kanlı mendili cebime attım. "Çünkü insanları daha iyi anlıyor, sadece bir Empat olarak değil."

Özellikle on iki yıl önceki saldırı konusunda çok hassastı ve bu saldırının sonuçları konusunda hiç rahat değildi. Konseyin hatalarından söz edildiğinde sessizliğe bürünmesi onu tatmin ediyordu.

"Onun haklı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye karşılık verdim, elimi omzuna koyarak. "Ama merhametli olmak onun doğasında var ve bu konuda tartışmam. Köylüler evlerine dönene kadar Sitara'da size yardım edecek."

Sealine şehrinden bahsedilince Grey'in yüzü kızardı. "Bu biraz zamanımızı alabilir. Orası bir basilisk kolonisiydi ve batıdaki birkaç köye de yumurta bırakmışlardı."

"Anlamıyorum, tanrılar bize kızgın mı?" Nesrin yerinden sıçradı, sesi endişeyle yumuşamıştı. "Eudemonlar su altındaki sığınaklarını asla terk etmezler; karadan nefret ederler ve insan etinin tadından iğrenirler. Bu yaratıklar neden kıyılarımıza vuruyor?" Endişe içinde kaşlarını çatı. "Aylardır başımıza bela oldular, topraklarımız hastalandı ve şimdi de bu

- "İhtiyacımız olan son şey oydu."

Cebimdeki mendili sıkıca kavradım. "Kurtuluşumuzu o getirecek, son talihsizlik Adriata'nın değil, kralın."

BÖLÜM 12

Snowlin

THamile kadın Tenebrose'a kadar neredeyse tüm yol boyunca tekmeledi, çığlık attı ve küfretti. Kış Mahkemesi'nin, Tenebrose'a hamile bir kadın getirmeme nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Ama bu beni babamın Esbern Kirkwall'ın öldürülmesine verdiği tepki kadar endişelendirmiyordu.

Akşam soğumuştı, atlarımız yorulmuştu ve hamile bir kadının bizi yavaşlatması hiç de yardımcı olmuyordu. Kaleye varmadan önce bizi saatler beklediği için durduk ve gece için kamp kurduk. Öğleden sonraki zamanın çoğunu Kirkwall'da geçişlerle ilgili kanıt aramak ve sorumlu bıraktığımız asker Sebastian'ın yeni görevine alışmasına yardım etmekle geçirdik.

Ana yoldan Fernby ormanına saptık ve bir ateş yakarak etrafında kamp kurduk. Isjord geceleri bir korku kitabı için korkutucu bir sahne oluşturunuyordu. Kurtlar etrafımızda durmadan uluyorlardı, neredeyse kudurmuş iki yaban domuzuyla karşılaşmıştık ve şimdi de kozalaklı ağaçların uzun gölgeleri zihnimizi masallardaki canavarlarla kandırıyordu.

Nia ve diğer iki asker ilk nöbeti tutmayı kabul ederken, geri kalanımız Albius'un şehrinden ayrılmadan önce bizim için hazırladığı yemeklerimizi bitirdik. Hamile Adriatian'ı fark edene kadar diğerleriyle birlikte ateşin yanında oturdum.

ısınmak için kollarıyla kendini sıkıca sarmaya çalışıyordu. Hafif giyinmişti ve soğuktan titriyordu, soluk bir menekşe tonuna dönmüştü.

Öfkeyle iç çekerek ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımı fark ettiği anda, korktuğu her halinden belli olan bir şekilde geri çekildi. "Ölmekte ısrar ediyorsan bunu duruşmada söylemeliydin, seni orada öldürerek donmanın işkenceli kısmından kurtarmış olurdum," dedim, her kelimeimde soğuk bir ısırik vardı.

Kolundan tutarak onu sıcaklığa doğru çektim. Direndi ama sonunda pes etti ve geri kalanımızla birlikte ateşin yanına oturdu, ellerini uzattı ve yüzü ısınırken rahat bir nefes aldı.

"Nazik olun kekler, o hamile," diye uyardı Cai, omuzlarına bir battaniye atarak ve ben gözlerimi yargılamak için ona doğru kıstım.

Eğer çocuğuyla ilgilenseydi, burada ve benim merhametim altında olmazdı.

"Kaç aylıksın?" diye sordu, ona yiyecek bir şeyler uzatırken.

Birkaç dakika bana doğru baktı ve sonra ona döndü, elindeki ekmek ve peyniri utangaç bir şekilde çekıştirdi. "Neredeyse zamanı geldi," sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Benimle ne yapacaksın?"

"Tam olarak söz verdiğim gibi," diye karşılık verdim, tembelce bacaklarımı gerdim ve arkama yerleşmiş olan Memphis'e yaslandım.

Kadın bana soru dolu gözlerle baktı. "Neden bunu yapmak zorundaydın, neden beni türümden nefret eden insanlarla dolu çorak bir arazide tek başıma yaşamaya getirmek zorundaydın?" diye yarım bir sesle ağladı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bir şey yapmak ya da yapmamak zorunda değildim, sadece istedim. Bunu ona son on iki yıldır hissettiklerimin bir parçasını hissettirmek için yaptım, bunu yapmakla hata mı ettim, çok az umursadım.

"Bir suç işlediniz ve bu nedenle cezasını çekiyorsunuz. Bir suçluyla ilişkiye girmeyi seçtin.

Isjordan." Devam etmeden önce gözlerim onun hamile karnına takıldı. "Tıpkı diğerleri gibi, bu çorak topraklardan gelen ve senin türünden nefret eden biri."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve onları silmek için ellerini kaldırdı. Gözleri uzun bir süre harikulade ve korku dolu bir şekilde ateşin üzerinde durdu. "Kralımızla evleneceğini duydum," diyerek dikkatimi kendisine çekti, bakışları hâlâ ateşteydi. "Lord sana prenses Snowlin dedi. Bu senin isteğine aykırı, değil mi?"

Gözlerim yarı yarıya uykuyla kaplıydı ama Memphis'ten uzaklaşıp onunla yüzleşmek için kendimi zorladım. "En sevdiğinin katiliyle kendi iradenle evlenir misin?"

Sanki sorumun bu kadar değerlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi önce tereddüt etti, sonra başını salladı. "İsmiyle müsemma, iyi bir adam, doğru, adil ve sevecen, sana iyi davranacaktır," diye sessizce teklif etti ve enerjim olsaydı neredeyse gülecektim.

Bana iyi davrandınız mı? İyi, adil ve şefkatli? Tüm bu tanımlar benden ışığı alan adam için.

"İnsanlar senin güçlü ve son derece tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı, tıpkı kehanetlerin ve alametlerin öngördüğü gibi. Tamamen yalan değil, ama düşündükleri şekilde değil," diye ekledi son olarak.

Cai de dahil olmak üzere diğerleri sessizliğe gömülmüş, konuşulanları dinliyorlardı. Babam da böyle düşünmemişti, onun talihsizliği ve diğerlerinin iyi şansı, girişimleri çok büyük bir kayıpla tamamen yararsız olmuştu.

"Onların varsayımları bana ve şimdi de sana pahalıya mal oldu canım. Sana hala daha fazlasını yükleyebilirler, ne taşıdığını unutma. Büyüm olmamasına rağmen beni öldürmeyi hedeflediklerinde iki kez düşünmediler."

Memphis'e yaslanıp battaniyemi üzerime çekerek en çok ihtiyaç duyduğum uykuya daldım. Morfumun tıkırtısı beni rahatlatıyordu.

Nefes nefese uyandığımda herkesin gitmiş olduğunu gördüm. Közler sönüyordu ve ortalık sessizdi, sağır edici bir sessizlik. Şaşkınlıkla ağaçların üzerindeki karı ve yakut kırmızısı kana bulanmış zemini inceliyordum. Kar kilometrelerce kıızıla boyanmıştı, soğuk ve saf güzelliğe karşı bir günahtı. Kan, ona karşı bir zehirdi. Ciğerlerim bu manzara karşısında nefes nefese kaldı, gözlerim ağırlaştı ve yüzüm ıslandı ama gözyaşlarımdan değil.

Titreyen parmağımı yaramın üzerinde gezdirdim ve dokunuşumla kan buluştu. Arkamı döndüm ve Nia ile Cai'yi aramak için koştum ama ağaçlardan sarkan cansız bedenleriyle karşılaştım, dallar göğüslerini delip geçmişti.

Boğazımdan çığlıklar fışkırdı, gözlerimden yaşlar boşandı. Onlara doğru koştum. Her adımda kar beni daha derine batırıyor, kan boğazımı tıkıyordu.

"Kar," diye bir ses tekrar tekrar seslendi. Kulaklarımda netleşen ses beni uyandırdı.

Işığın saldırısına uğrayan göz kapaklarım Nia'yı fark ederek çırpınarak açıldı. Ayağa kalkmak için vücudumun üst kısmını kaldırdım ve o da ıslak yüzümü elleriyle sildi. Hamile Adriatian da dahil olmak üzere herkes şok içinde bana bakıyordu.

Cai bana endişeli bir bakış atarak onları geri çekti.

Gözlerim ve boğazım yandı. "Ben iyiyim," dedim, sesim titrek çıkıyordu. Memphis bana sokulmuş, uykusunda ağlıyordu. Böyle zamanlarda aramızdaki bağı koparıp atmak isterdim.

"İyi değilsin, çığlık atıyordun," diye kekeledi panik içinde. "Bu kâbusları görmeyi bıraktığını sanıyordum, o karanlık zanaatkâr duracaklarını söylemişti."

Nefes nefese bir kahkaha attım ve avuçlarımdaki kanı silerek ayağa kalktım. Birkaç başarısız korku iksiri ve kâbus yakalayıcı dozundan sonra, Isjord'dan ayrıldıktan sonra her gece tüm Isliot yarımadasını çığlıklarımınla sarsmaktan vazgeçemediğimde, Alaric sonunda kafamın içine girip onları kilitlemesi için birine cömertçe ödeme yapmıştı.

Ellerime bez sardım. "Hiç durmadılar, sadece daha az canlı oldular ve sanırım her ne yaptıysa

aylar önce çalışmayı bıraktı."

Kaşlarını çattı, muhtemelen bunu ondan nasıl sakladığıma üzülmüştü. "Ne zamandan beri benden bir şeyler saklıyorsun?"

"Senden hiçbir şey saklamıyorum Nia, ama Alaric'e regl dönemimi kaçırdığımı söylemen biraz zarar verdi," diye şaka yaptım.

Ben kahkahalarla gülerken omzuma sertçe ve defalarca tokat attı. "Hiç komik değil."

"Gerçekten de öyle değildi," dedim kaşlarımı çatmış gibi yaparak. "Alaric'e yattığım tüm erkekleri anlatmak zorunda kaldığımı, hamile olduğumu düşündüğü için onları avlamak zorunda kaldığımı hayal edin."

Nia, Alaric'e çok yakındı, çok yakın. Benimki dahil hiçbir sırrını ondan esirgemezdi.

Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Lazarus'un kibirli çenesine yumruk attığına hâlâ inanamıyorum."

Yanaklarını avuçladım ve şakacı bir şekilde çektim. "Çenesiyle alay etme, onu nasıl kullanacağını iyi biliyor."

"Ah, düşüncelerden uzak dur yoksa hasta olacağım," diye hayıflandı, başını ve ellerini salladı.

"Sen de benden bir şey sakladın, Nia."

Ağzı hafifçe aralandı ve uzuvlarını saran hafif ürpertiye gördüm. "Onu hissettim... Onların varlığını hissettim, kız kardeşimi ve babamı da. Sanırım... Yanılıyor olabilirim ya da belki de bu sadece benim hayal gücüm." Dondu kaldı, nefesi kesildi. "Ya da sadece anımsama." Nia'nın kendi kâbusları sessiz olsa da daha da avcıydılar.

"Orası Nia, tıpkı Isjord'un bana kendi yerimi hatırlattığı gibi. Sana asla zarar veremezler; geçmişin ruhları sadece senin hafızanı avlamak için oradalar, sana bunun sözünü verdim."

Atımıza binip Isjord'a doğru yola çıkmadan önce ona birkaç kez iyi olduğumu ve onun da iyi olacağını söyledim. Yolculuk tam bir sessizlik içinde geçti, askerler sürekli bana doğru bakıyordu ama hamile kadın gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onu yakaladığımda bile arkasını dönmeyerek beni güldürdü. Şaşırtıcı bir şekilde bana kısa ve hüzünlü bir gülümseme verdi. Cai

Kimsenin gördüklerinden bahsetmeyeceğine dair bana güvence vermişti, ama ben ona görseler de umurumda olmadığını, öksüz ve kırık küçük Isjordan prensesi statümün daha fazla zarar görmeyeceğini söyledim.

Tenebrose'a yaklaştığımızda, askerlerim tarafından bildikleri ve ben başka düzenlemeler yapana kadar onu güvende tutacaklarını garanti ettikleri bir güvenli eve götürülen hamile Adriatyalı kız Amerie'ye veda ettik.

Ayaklarım durmam ve geri dönmem için yalvarıyordu ama aklım Kirkwall'da yaptıklarına babamın vereceği tepkiyi tahmin ediyordu.

Toplantı odasında sadece onun huzursuz adımlarının sesi duyuluyordu. Amcam ve Renick'le yalnızdı, gözleri delilikle bana bakmaya hazırdı. Diğer ikisinin yüzünde daha eğlenmiş bir ifade vardı - babam tarafından cezalandırıldığımı gördüklerinde tam olarak ulaşacakları bir ifade.

"Seni tek bir şey için gönderdim ve sen elinde bir lordun kanıyla mı geldin? Seni itaatsiz, aşağılık çocuk!" diye bağırdı, sesi kapılardan koridorlara kadar yayıldı. "Böyle bir suçu işlemeyi ve yaptıklarını duyan diğer Lordların isyanının sorumluluğunu üstlenmeyi nasıl başardığını açıklamak ister misin?"

Babam yumruğunu masaya vurana kadar sert ve yüksek sesle güldüm, buz parçalarından oluşan bir iz bana doğru ilerledi, keskin kenarı tam gözlerimin arasında durdu.

Beni öldürmeye niyetlendiği öfke heykelinin etrafından dolaşarak onların karşısına oturdum. "Halkını çok az tanımana rağmen büyüklük taslıyorsun sevgili babacığım, özellikle de kraliyete bu kadar yakın olanları."

Yüzünde öfke yerine şaşkınlık vardı, ben de ona doğru bir yığın belge fırlattım. Diğer ikisi kuşkuyla baktılar, sonra da suç ve suçlulukla ilgili sayfaları alıp gözden geçirdiler. Tedirgin ve şaşkın bakışlar bir bana bir bana atılıyordu.

"Bu ne anlama geliyor çocuk, açıkla!" diye tekrar bağırdı, gözlerini ovuşturarak.

"Demek ki, Kral Silas," ses tonum alaycı olmaktan bir santim uzakta, "nazik lordunuz, ülkenize serbest geçiş karşılığında Adriata'dan mal kaçırıyor, isyancıları şehrinde ağırıyor, onlara Adriatian çeliği, yakutlar, zümrütler ve her türlü cıngıl karşılığında Isjord'dan serbest geçiş garantisi veriyor, duruşmaları bizzat yöneterek kaçmalarına yardımcı oluyor ve hatta onlara çok az ceza veriyor ya da hiç ceza vermiyordu. Bu notlara göre Kirkwall'a son bir ay içinde yüzden fazla izinsiz giriş olmuş, on iki yıl önce saldıran gruptan sadece biraz daha az."

Yüz hatları şaşkın bir şekle büründüğünde ne demek istediğimi anlamıştım. "Şimdi bütün bunları diğer lordlara nasıl anlatacağız, hepsi yaptıklarından dolayı çok üzgün," diye kışkırttım kirpiklerimi kırpıştırarak.

Kışkırtmalarıma cevap vermedi, hatta tepki bile göstermedi. Tam da beklediğim tepkiyi almayı başardığımı görünce gitmek için ayağa kalktım. Amcam ve Renick kendi aralarında tartışmaya başladılar, yüzlerindeki eğlence silinmişti.

Bu belgelere ulaşmak için tüm mülklerini, ofislerini ve tercih ettiği yerleri didik didik aramam, bilgi almak için neredeyse muhafızlarından birini öldüresiye dövmem ve hatta lordun küçük suçlarının makbuzlarını bulana kadar neredeyse duruşmayı kaçırmam uzun zamanımı almıştı. Esbern araya girdiğinde ve güvenilir Adriatyalı müttefikinin elimde diz çöktüğünü gördüğünde, benimle alay etmeye ve sabrımı sınamaya cüret etmişti.

"Bekle, Snowlin, tüm bunları nasıl... nasıl elde ettin?"

Bir özür daha ideal olurdu ama onun kekeleyişini görmek daha iyiydi. "Çok az önemi var baba, ilk görüşte öldürme emriniz yerine getirildi, söylemem gerekirse sizin adınıza çok akıllıca."

Gözleri yere kaydı. "Evet, çok iyi," dedi neredeyse emin olmadan.

"Bir kraliyet mensubu olarak yasalar gereği, ekibimdeki askerlerinizden Sebastian'ı Kirkwall Lordu görevine atadım, size ya da Isjord'a ihanet etmeyecek biri. Kendisi Casmere'li bir rahibin oğlu, Samuel ondan övgüyle bahsetmişti."

Sözlerim üzerine başını salladı. "İyi düşünmüşsün," diye dalgınca övdü.

"Onu fazla serbest bırakmıyor musun, Silas?" Renick öfkeyle seslendi. "Bir lordu öldürdü ve kendi başına bir lord atadı."

"Suçlu bir lordu öldürdüm, Nick canım." Ona göz kırptım ve neredeyse ayağa kalkıp bana vurmaya hazır bir şekilde parladı. "Kralınızın kızı olarak bana bahşedilen güç sayesinde herhangi bir lordu göreve atayabilirim. Senin yapacak dondurman yok mu, bırak da önemli olanlar saray işleriyle uğraşsın."

İşte böyle, bir kürek denize itilmiş, yerine bir başkası gelmişti. Sebastian Kirkwall'ın kulağa hoş gelen bir ismi vardı. Ama Snowlin'in küreği daha iyi bir lakap.

BÖLÜM 13

Snowlin

Last gecesi Thora ve Eren rüyalarımā girmişti. Hafızamın bir köşesinde unutulmaya yüz tutmuş yüz hatlarını çok nadir gördüğüm kardeşlerim ziyaret etmeyi seçti.

Uyandığımda, pelerinine sıkıca sarınarak onların dinlenme yerine gittim ve yanlarında toprağa yattım. Dondurucu toprak ve havaya rağmen uykum rüyasız ve deliksizdi. Bu bana birlikte geçirdiğimiz birkaç geceyi hatırlattı; Thora'nın yatağıma girdiğı ve gece yarısından sonra Eren'in ayak sesleri, etrafındaki yorgunluk ve sarayda geçen uzun bir günün ardından gelen hafif kan kokusuyla yoğunlaşan hava.

Büyüdün, diye fısıldardı. Artık Thora'yı koruyabilirsin. Aferin, Bayan Lin.

Kelimeler havada asılı kaldı ve ellerim hâlâ özüne sarılı olan kardeşimin kılıcına uzandı.

Lin, öyle diyeceğim. Kılıcım senin adını taşıyacak küçük kardeşim, ama asla senin sahip olduğun gücü onurlandırmayacak.

"Ne gücü Eren?" Yumuşak kar tanelerinin melankolik bir şekilde döküldüğü açık gökyüzüne doğru mırıldandım. "Soğuk bile canımı yakıyor."

Bir cevap ya da sıcak bir kahkaha duyacakmışım gibi bekledim, beni karşılayan sadece tanıdık bir sessizlikti.

Cai labirent duvarının arkasında yere çökmüştü, tek kelime etmeden sadece her zamanki sessiz anlayışıyla. Bir kez bile ne gördüğümü, yaptıklarımı neden yaptığımı, beni en çok neyin avladığını sormamıştı.

"Hiç sormuyorsun." Yanına yerleşerek söyledim.

Bir iniltiyle sırtını gerdi. "Sormak bana göre değil, cevaplamak da sana göre değil."

Pelerininin altında kendimi sıkıca topladım. "Bilmek istemiyor musun?"

Bir kolunu bana doladı ve ısıtmak için kolumu ovdu. "Anlatmayı sevmiyorsun."

"Evet... Anlatmaktan hoşlanmıyorum."

Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir teslimat için Grasmere'i teftiş etmenizi istiyor."

Kafa karıştırıcı emre gözlerimi kısarak doğruldum. "Yarın Brisk'te devriye gezeceğim, neden bu?"

"Elçi bunun babanızın doğrudan bir emri olduğunu söyledi."

Neredeyse oturduğum yerden sıçrayacaktım. "Ben Sam'den emir alıyorum, o neden bir kaptanın görevine karışıyor?"

"Bu Sam'in göreviydi, şimdi sana geçti."

Zarfı açtım. El yazısından kırmızı balmumu mührüne kadar hepsi benim babamındı. "Bir generalin bir yüzbaşıya karşı görevi nedir?"

Her zamanki gibi mektuba kısa bir süre göz gezdirdi, kayda değer bir şey olduğunu düşünmedi. "Bir şeyler olduğunu mu hatırlıyorsun?"

"Tuhaf, hepsi bu," dedim, sallanan bir tırnağımla oynarken. Tuhaf mı? Göründüğü gibi kesinlikle güvenilmemesi gereken bir şeydi. Yine de sessizliğimi korudum.

Kahkahalarla sarsıldı. "Söyleyebilirsin, bayan paranoya."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey söylemeyeceğim ve paranoyak değilim. Bu bir his, bunu biliyorsun."

"Ah," dedi sessizce. "Geçen gün Modr'a yapılan geyik saldırısını duydun mu? Muhafızlar bu konuda konuşmaktan

kendilerini alamadılar."

Dizlerimin üzerine çöküp ona baktım. "Ne geyik saldırısı? Onları Hanai'nin gönderdiğini hatırlıyorsun."

Homurdandı, gözleri gülümsemesiyle birlikte yarım ay şeklinde kıvrıldı, o küçük siyah ben kayboldu. "Evet, Hanaian geyiği, Kemerli dilinde de akıcı emirler verip durdular. Belki de Hanaian casuslarıdır?"

Yavaşça koltuğuma çekildim. "Geyik saldırısı falan yok, değil mi?"

Omuz silkti. "Olabilirdi."

Ona iki orta parmağımı gösterdim ve o da iki rüzgâr savurarak yüzüme bir demet kar fırlattı.

Isjord'un güneyinde yer alan ve çoğunlukla Solarya, Beyaz Köprü Adası ve Isjord arasındaki ticaretle uğraşan bir liman şehri olan Grasmere, belki de kıtanın en büyük filosu olan Isenhound'a ev sahipliği yapıyordu. Sıcak suları, buz kırıcıların ya da buz kırmak için gemide bulunan Verglaser'lerin zorluğu olmadan gemilerin geçişini kolaylaştırıyordu. Grasmere, Olympia'ya saldırdığında babamın Isliot yarımadasındaki mekanizması olmuştu. Şehir, gerçek bir Isjordan vatanseveri ve babamın en büyük destekçisi olan yaşlı bir kadın tarafından yönetiliyordu. Gerçek bir kaltak da denebilir, yani ben.

Nia yine geride kalmıştı, Renick ve Bruma salonlarına olan takıntısı endişe verici bir hal almıştı.

Askerlerim ve Cai artık yolculuklarımıza alışmışlardı, yol boyunca sohbet ettiler, ama benim ateşim vardı ve tüm vücudum hafifçe titriyordu, katılamayacak kadar yorgundum, biz ilerlerken sesleri boşluğa karıştı.

Şehir surlarına ulaştığımızda taze deniz esintisini, kayalara çarparak gürleyen dalgaların sesini ve midemi bulandıran balık kokusunu hissedebiliyorduk.

Cai bir şişe çamur köpüğü uzattı, Nia'nın benim için kaç kez tek başına hazırladığı düşünülürse, yaratıcısından daha iyi ustalaştığı bir hastalık iksiriydi bu. Bir bezin üzerindeki sıvıyı içime çektim ve midem birkaç dakika içinde normale döndü.

Buruşuk yüzlü yaşlı kadın filomu şehir kapısında bekliyordu. Zayıftı, saçları birkaç örgü halinde bembeyazdı, yüz hatları yaşlılıktan çökmüştü, yine de zarif bir güzelliği vardı ve gözleri iki koyu inciye. Sanki bir ölü görmüş gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu; son zamanlarda bu bakışla çok sık karşılaşıyordum.

"Büyüleyici, ona ne kadar çok benziyorsun," dedi alaycı bir sesle.

"Büyüleyici, bunca yıldan sonra hala nasıl bu kadar dar görüşlü olabiliyorsun, canım." Memphis'i attan indirerek ısırdım ve o da kaşlarını çattı. Kötü kalpli yaşlı tilki, yarı Olimposlu olduğum için çok tuhaf nedenlerle benden hoşlanmıyordu. En büyük gıcıklığı buydu; Krig'in kutsanmadığı herkes Malena'nın nefret ettiği kişilerdi.

Deniz ruhu sinirli bir ifadeyle beni inceleyerek, "Herhangi biriyle konuşmuyorsunuz ve ne kadar imkânsız görünse de siz bir kraliyet mensubusunuz," diye ders verdi. "Biraz saygı ideal olurdu."

Yorgunluk ve sersemlik arasında alaycı bir kahkaha atmayı başardım. "Hak et, o zaman alacaksın. Şimdi bana limanı göster yoksa bir kurşun getirmem mi gerekiyor? Sen babamın kaltağısın ama yine de bir kaltaksın. Sanırım alışkanlıkları unutmak zordur." Çok komikti bu kadın, kim olduğumu sanıyordu ki beni bir çocuk gibi küçümsüyordu. Saygı mı? Ne saygısı, bu kadın bırakın anlamını bilmeyi, nasıl yazılacağını bile bilmiyordu. Muhtemelen babam tarafından birlikleri buradan Myrdur'a götürmek ve Olimposlu kadınları, erkekleri, gençleri ve bebekleri öldürmek için seçildiğinde çok mutlu olmuştu. Annemin halkını katlederken sırtışını hayal etmek bile midemi bulandırıyordu.

Malena'nın ağzı buruştu. Yüz hatlarının direncine ve azarlayıcı şekline rağmen, kendini dönmeye zorladı.

ve bizi limana götür.

Önüme odaklanmak için elimden geleni yaptım, etrafım eğrilmiş ve sislenmişti. Çınlayan baş ağrısına yelkenlerin salınım sesleri ve yanaşan gemilerin çan sesleri eşlik ediyordu.

Tökezledim ama Cai beni yakaladı, elini alnıma götürdü. "Yanıyorsun Pamuk," dedi endişeyle durumumu inceleyerek.

"Saçmalama, kar erir ama yakmaz." Şaka yaptım ama gerçekten yanıyordum ve eriyordum; sırtım ter içinde kalmıştı.

Alnıma bir fiske vurdu. "Bu beynimi donduruyor, oraya gitmeden önce bir şifacıya görünelim."

Başımı salladım ve o da kızgınlıkla göz kapaklarını bana doğru indirdi. "Eğer üzerime yığılırsan senin o inatçı şişko kafanı taşımam," diye uyardı ama bir elini arkamda limana kadar tuttu.

Düzinelerce denizci gemilerinin önündeki limanda bekliyordu ve yüzlerinde endişe ve sıkıntı dolu bir ifade vardı. Bizi karşıladılar ve gemilerinden birine yönlendirdiler. Gösterecekleri şey karşısında kafam karışmıştı, sessizce takip ettim, ateşle birlikte sallanan pruva neredeyse iki kez düşmeme neden oluyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadık Kaptan. Solaryalılar ukala piçler ama bize karşı hiç düşmanca davranmadılar," dedi gemi kaptanı. Endişeyle şapkasını eline alarak tahta sandıklardan birinin üstünü kaldırdı.

Küpeştenin üzerinden koştum ve önce bir, sonra iki kez midemi kustum.

Cai dikkatle doğrulmam için bana elini uzattı, patlayan ciğerlerime hava pompaladı.

Bir kez daha kasalara yaklaştım, düzinelercesi çürümüş balık kafaları ve ağzına kadar iç organlarla doluydu. "Bunu neden göndersinler ki?" Parmağımı yan taraftaki Tahuma gravürünün üzerinde gezdirerek rahatsız bir şekilde sorguladım.

Urun ryah. Güneş görür.

Bu bir ticaret anlaşmasının soğumaya başladığının işareti miydi, sevkiyatın Isjord'a ait herhangi bir kısmından memnun kalmamışlar mıydı, yoksa Isjord'la bağlarını koparmak mı istiyorlardı, bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Solarya, Isjordan mallarının en büyük ithalatçısıydı, anlaşmanın kendilerine düşen kısmına Isjord kadar ihtiyaçları vardı. Eğer Isjord'la bağlarını koparırlarsa, baba da onlara mal göndermek için kendi sularını kullanan Hanai gemilerini durduracaktı. Durum ne olursa olsun, en çok kayıp veren taraf Solaryalılar olacaktı ve Isjord'la aralarına bu düşmanlığı sokmanın pek bir anlamı yoktu.

"Emin değilim Kaptan, ama adamlarım Adriata ile bir anlaşma yapmaya hazırlandığımızı ve bunun adalılar için pek de iyi olmadığını söylüyorlar," diye açıkladı ve sevkiyatları kapatıp bizi gemiden dışarı çıkardı.

Solarya her zaman Isjord ile arasını düzeltmeye çalışırdı. Babamın bir anlaşmaya varmak için kullandığı tek koz ben değildim. Dört düzine gemi filosu ve geyik, kömür ve çok daha fazlasını vaat ederek halam Eleanor'u dördüncü prensleriyle evlendirmişti. Babam Adriata ile olan bağlarını düzeltmek için kendi bağlarına zarar vermek üzereydi, diğer krallıkların bu şekilde tepki vereceğini düşünmüş müydü?

"Kaç tane?" Gemi kaptanına sordum, en azından ürün sevkiyatının geri kalanını gönderdiklerini ve bunun sadece bir mesaj olduğunu umuyordum. Kış neredeyse yaklaşmıştı ve Isjordanlılar zaten kıt olan yiyecek kaynaklarını babamın oyunlarıyla ödemek üzereydiler.

"Korkarım hepsi. Önünüzde gördüğünüz düzinelercesinin hepsi," diye işaret ederek gemilere doğru döndü.

Solarya oyun oynamıyor ya da bir mesaj göndermeye çalışmıyordu, gerçekten bir açıklamadan daha fazlasını yapmaya çalışıyorlardı, hatta bir deklarasyon.

Askerlerim geri kalan denizcileri, kayıp sevkiyatların nedenine işaret edebilecek değerli bilgiler konusunda sorgulamaya başladı. Denizcilerle birlikte Isjord'a doğru gizlice seyahat ederken yakalanan iki Solaryalı, babam tarafından sorgulanmak üzere bizimle gelecekti. Diğer tüm

gemileri aradık.

bir şey atlanıp atlanmadığını kontrol etmek için dikkatlice gönderdi, ancak hepsi çürüyen balık kafaları ve iç kısımlarıyla doluydu.

Bu yeni konuyla ilgili düşüncelerim arasındaki çelişkiyi çözmeye çalışırken gözlerim büyük limanda dolaştı. "Grasmere düşündüğümünden daha büyükmüş," dedim önümde ve aramızda kilometrelerce uzanan, sağlam büyük gemiler ve rıhtımlarla övünen sahil şeridini incelerken. Malena gerçekten de babanın gözdesiydi, ana limanı buraya taşıma kararının ona ne kadar daha fazla zenginlik ve sarayda konum kazandırdığını merak ediyordum.

"Tüm Dardanes'teki en büyük liman ve en sağlam gemiler buradadır, en iyi kereste Isjord'dan gelir," diye övünüyordu denizci.

Cai bir avucunu başımın üzerine koyup onu düzleştirdikten sonra kulağıma mırıldandı: "Bu kadar deli bakış yeter. Kadırgalar, gemiler ve kürekler hakkında başka bir derse başlarsan kafanı Seer'e daldırırım."

Güldüm ve onu susturmak için kaburgalarının arasına bir dirsek attım.

"İki krallık arasındaki bağların ne kadar gergin olduğunu söyleyebilirsiniz?" Denizciye tekrar sordum.

Uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Kralın bunu nasıl çözmeye karar vereceğine bağlı."

Kaşlarım soruyla kalktı. "Savaş mı?" Eğer öyleyse, başlangıçtaki planım harika bir şekilde işe yarayacaktı, ama işler savaş için yeterince düşmanca ise, yeni planım çok daha iyi çalışacaktı.

Şaşırmış bir halde kaşlarını çattı. "Tanrım hayır, umarım olmaz. On yıllardır bir tane bile görmedik, dua edelim de aynı kalsın, ama dostça olmayan alışverişler, kesinlikle."

Başımla teşekkür ettim ve o da işinin başına döndü.

"Duydun mu, dostça olmayan değişimler." Cai'ye kaşlarımı oynatarak söyledim.

Başımı kavradı, hareketlerini durdurmak için başparmaklarını kaşlarımın üzerine koydu. "Bu nasıl bizim kozumuz olabilir?"

"Babam en güçlü olmasa bile en büyük filoya sahip, birkaçı yok edilirse ne olur?"

"Hasar, biraz hasar ama bunu nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsun?" diye cevap verirken zümrüt rengi gözleri kısıldı. "Ben hiçbir şey yapmayacağım, Solarya yapacak, bunun ortasında..."

sıcak bir anlaşma."

Sonunda şüpheyle kaşlarını kaldırarak benden uzaklaştı. "Solarya'yı babana saldırtacak mısın? Kürek ve kadirga planından bu kadar çabuk mu vazgeçtin?"

"Hayır, o hala çalışıyor," dedim. "Bu işten kimin büyük zarar göreceğini biliyor musun?"

"Kim?"

Başımla denizcilerle sohbet eden uzun beyaz saçlı deniz ruhunu işaret ettim. "O cehennem köpeği, sarayındaki en sevilen engerek yılanı. Babamın Grasmere üzerindeki kontrolünü kaybetmesi trajik olmaz mı? Donanma, ticaret, sarayındaki en iyi oy veren el, tüm altın ve çok daha fazlası?"

"Tahmin edelim, bütün bunları Solarya mı yapacak?" diye sordu kollarını kavuşturarak ve bana doğru küçümseyici bir bakış fırlattı.

"Doğru, Solarya yapacak."

Başını salladı ve bir kolunu omzuma atıp kulağıma mırıldanmak için alçaldı, "Sen delisin, ben senin deliliğini seviyorum."

Solarya'ya yapılacak bir sonraki sevkiyatın durdurulmasına ilişkin emir evrakını Grasmere Lady'ye teslim ettikten sonra, yükselen kar fırtınası bizi yakalamadan önce yola koyulduk.

Tenimi okşayan soğuk havanın dokunuşuyla üzerimdeki sıcaklık buharının yanmasını hissettim, neredeyse tıslayacaktım. Şakaklarımdan boncuk boncuk ter damladı ve dilim boğazımın arkasına kuru bir şekilde yapıştı. Bir an için içim bulandı ve çığlıklar ve kılıç şakırtıları havayı doldururken dünya dönmeye başladı. Yine rüya mı görüyordum?

Memphis'ten düşmeden önce iki güçlü el beni kavradı. Gözlerimi açtığımda Cai'nin sessiz yüzü duyamadığım bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Rüya görmüyordum.

Beni yere indirdi, dönüp sırtının arkasındaki hançeri

kendi hançeriyle yakaladı ve

diğer elini maskeli adamın göğsünde tutuyordu.

Dört bir yandan kuşatılmaya başladığımızda Cai, "Beni bayıltmayın, kekler, hadi şimdi," diye seslendi.

Ayaklarım sıvıya dönüştü ve karla kaplı yumuşak zemine düştüm, soğuk eldivenlerimden avuçlarıma doğru ilerledi ve beni uyandıran bir sarsıntıya yol açtı. Beni kendime getirdi, uzuvlarım sonunda bana boyun eğdi.

"Eğilin." Askerlerimin geri kalanı emrine itaat ederken Cai ellerini öne doğru çekti. Etrafımıza ondan bir hava dilimi fırladı, adamlar birbiri ardına düştü, uzuv uzuv kesildi. Rüzgâr fırtınaları üzerimizde öfkeyle dolaştı ve Cai'nin etrafında toplandılar, havanın dokunaçları maskeli dualarını kavradı ve onları hızla keserek her tarafımızdan et parçalarının uçuşmasına neden oldu. Elleri elementi hedefine yönlendiren ilahi bir dansla hareket ederken kar da dallarla birlikte havalanmıştı. Cai bir Zephyr'di, hava aurasıydı, güçlü bir hava aurası. Büyü ile kutsanmış ilk atalardan gelen birinci sınıf bir soydan geliyordu. Eğer babam onu bulursa, parçalara ayrılacak ve daha sonra hastalıklı denemelerinin bir canavarı olarak yeniden birleştirilecekti.

"Solaryalılar," diye seslendi askerlerimden biri, "gittiler."

Endişenin kekemeliği nefeslerime geri döndü. "Seni gördüler, Cai."

"Snow, fark etmez-"

"Dağılın," diye emrettim askerlerime, onun sözünü keserek. "Bulun onları."

Duyularımın nereye gittiklerine karar vermesine izin vermek için döndüm ve sonra kalın bir orman şeridinin arasından havalandım. Fernby ormanının derinliklerine doğru ilerlerken rüzgâr tenimi kesiyor, dallar beni geride tutuyordu. Etrafımı saran hafif balık kokusunu iyi tanıyordum. İki Solaryalı günlerdir o gemideydi ve onlar da bu kokuyu almış olmalıydı.

Hançerlerimi kınından çıkardım ve koku izine doğru ilerlerken onları avucumda döndürdüm.

Bir dal hedefimden saptı ve vuruştan kaçınarak geriye eğildim. Diğerinin ayak sesleri arkamdaki karı çıtırdattı ve bir başka saldırıdan kaçarak döndüm. Hançerleri bıçaklarından uzak tutmak için döndürerek önce birini, sonra diğerini yönlerine doğru fırlattım.

Ağır nefesler arasında savaşıarak, soğuk karların arasında yatan cansız bedenlerine doğru ilerledim ve kılıçlarımı kafataslarından çıkarmaya çalıştım. Tüm enerjim uzuvlarımdan çekildi ve bıçakları yerinden çıkarmak için mücadele ederek kendimi onların arasında yere bıraktım.

"Yüz beş, yüz altı," diye mırıldandım boşluğa ve açık gökyüzüne.

Çok geçmeden eller beni tutup ayağa kaldırdı.

"Onlara izin veremezdim, seni görmüşlerdi," diye açıkladım. Oyun parkındaki çamurdan temizlenen küçük bir çocuk gibi sessizce kıyafetlerimdeki tüm karı silkeledi. "Bir şey söylerler, bilgiyi satarlar ve sana zarar verirlerdi."

"Olabilirdi," diye cevap verdi ve beni filonun geri kalanına yönlendirdi.

Ama olmayabilirdi de. Bu cümlenin geri kalanı, beni yaralayabileceği için söylemekten korktuğu diğer pek çok şey gibi, söylenmeden havada asılı kaldı.

Memphis beni ormandan koruyacak şekilde etrafıma sarıldı.

"Snowlin," bir asker dikkatimi çekti. "Doğruca Tenebrose'a gitmemizi öneririm, daha fazlası olabilir. Bu iyi düşünülmüş bir tuzak gibi görünüyor ve bölgeyi ve güzergâhınızı biliyor olmalı. Burası Sable Abyss'in içinden geçtiğimiz ormanın en kalın şeridi, mükemmel bir saklanma yeri."

"Özellikle benim için gönderildiklerini mi düşünüyorsunuz? Bunlar hırsız olamaz mı?" Yorgun bir şekilde yere eğilerek sordum.

Gidip ölü bir saldırganın giysilerini aradı ve kollarını yukarı çekmeden önce özelliklerini inceledi. Bir

Ön kolunda ok dövmesi vardı. "Paralı askerler," dedi ölü adamın kolunu kaldırarak. "Bunlar hırsız değil."

Hemen yönümüzü belirledik ve gün ağarırken temkinli bir şekilde ilerledik. Sable Abyss boyunca yanan sihirli fenerler geçişi yardımcı olmaktan çok ürkütücü hale getiriyordu, her gölge silahlarımızı kınından çıkarmamıza neden oluyordu. İki askerimizi kaybetmiştik ve üçüncüsü de ağır yaralıydı.

Cai'nin kollarından uyandığımda şehrin kapılarına varmıştık. Askerler koşarak bize doğru geliyor, kanlar içindeki yorgun askerlerime yardım ediyor ve ölüleri götürüyorlardı. Ahırlara giden yolun yarısında babam öfke içinde atını sürerek ilerledi.

Bizi yarı yolda karşıladı, atından indi ve bana doğru koştu. Kalenin içine doğru yürürken bana ulaşp kollarına aldığımda irkildim.

"Bırakın beni, kendim yürüyebilirim, bu sahte sevgi midemi bulandırıyor," dedim nefes nefese ama yalan söylemiyordum.

Kollarının arasından sıyrılıp çalıların üzerine yığıldım, çıkaracak bir şeyim kaldığına bile şaşırmıştım.

Babam beni tekrar kollarına aldı ve uzaklaşmaya çalıştığımda beni sadece daha sıkı kavradı. "Hemen odama bir şifacı çağırın," diye bağırdı ve askerler koşmaya başladı.

Yüzüne kazınan ifadeye neredeyse gülecektim. Değerli anlaşmasını kaybettiğini mi düşünüyordu?

Beni karanlık duvarlı, her tarafı bordo perdelerle kaplı, üzerinde devasa bir avizenin asılı olduğu ve loş bir şekilde aydınlatılmış açık bir odanın ortasındaki devasa altın yatağa hafifçe bıraktı. Ahşap ve derin karanlık kokuyordu.

Tıpkı onun gibi, tıpkı hatırladığım gibi. Bu oda sık sık kâbuslarımın bir parçası olmuştu. Beni kilitlediği yer.

Şifacı geldiğinde odada volta attı ve sonra beni özel olarak muayene etmesi için dışarı çıktı.

"Yüksek ateşiniz var prenses, biraz dinlenmenin ve iyi bir yemeğin düzeltmeyeceği bir şey değil," diye açıkladı ve odadan çıkmadan önce son olarak babamla konuşmak için dışarı çıktı.

Şimdi odanın ortasında durmuş beni izleyen ve inceleyen ona gözlerimi kısıtım.

"Ölmeyeceğim, Adriata ile yaptığın anlaşma güvende," dedim kinle. Babamdan bir kez bile en ufak bir ilgi görmemiştim, bu da bunun ne olduğunu çok iyi bildiğim anlamına geliyordu. Acı çektiğim, ağrıdığım ve hasta geçirdiğim geceler hep annemin ya da Alaric'in yanındaydı, ki şimdi her ikisini de acı içinde özlüyordum.

"Askerlerimden biri bana bütün bir geceyi Bahçede," dedi ve söylediklerimi duymazdan gelerek yatağıma yaklaştı.

"Aman Tanrım, şimdi de beni mi gözetliyorsun?" Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, ondan daha kötüsünü beklerdim. Tabii ki bana göz kulak olacaktı.

"Artık görevlerinize devam edemeyeceksiniz, bugün olanlar yaşanmamalıydı. Size saldıran her kimse güzergâhınızın farkındaydı; güvenli kale sınırları içinde kalacaksınız."

Ayağa kalkmak için vücudumun üst kısmını kaldırdım ama bacaklarım uyuşmuştu. Kalbim az önce söylediklerine karşı öfke ve kızgınlıkla çarpıyordu. Zincirlerin el ve ayak bileklerimde yarattığı o his beni ürküttü. "Beni tekrar tutsak edemeyeceksin baba. Buna izin vermeyeceğim, görevlerim devam ediyor ve eğer hayatımdan endişe ediyorsan beni güvende tut, ama kilitli değil," diye meydan okudum, beni burada tekrar tuzağa düşürebileceği için öfkeliydim.

Başını salladı, çenesi gergin ve kızgındı, sözlerime itiraz etmeye hazırdı.

Kendimi zorlukla tutarak ayağa kalktım ve onunla yüz yüze geldim. "Asla sen olmayacağım ama annem de değilim."

Bir an beni inceledi, söylemese de umursamadığını hissettim. "Kal, bu gece benim odamı kullan, iyi değilsin. Bunu yarın tekrar konuşuruz," dedi ve ben yanından geçerken kolumu tuttu.

Kendimi ondan kurtardım. "Burası ölüm kokuyor, burası çürümek için senin odan, benim değil."

Şimdi etrafımda üç düşman vardı: Babam, Adriyatikliler ve muhtemelen Solaryalılar. Isjord'a gelme şansımı denediğimde bulmayı umduğumdan çok daha fazla şey vardı başımda, artık mesele sadece babamın planları değildi. Yoksa her şey onların etrafında mı dönüyordu? Her zamanki gibi, her şey ona aitti ama kokusunu alıyordum.

BÖLÜM 14

Kilian

T Son iki hafta içinde sınırın her iki tarafında da Yüksek Duvar'dan izinsiz geçen kimse olmadı, bunun nedeni ya ilk görüşte öldürmeye yönelik yeni kurallardı

ya da Isjordan prensesi duvardaki gediği gerçekten bulmuştu. O gün sürekli kafamın içinde dönüp duruyordu, her hatırladığım şey öfkemi yeniden alevlendiriyordu.

Mal ve diğerleri o gün olanlardan bahsetmediler ama hepsinin benim gibi etkilendiğini biliyordum. O sadece zalim bir kaptan değil, Adriata'nın kralının evleneceği zalim prensesti. Konsey anlaşmayı aylarca tartıştı ama hiçbir şey halkımızın özgürlüğünü gururumuzla dengeleyemedi, ondan başka hiçbir şey. Konsey bu fikre kapıldığı anda anlaşmayı kabul etmişti.

Adriata güçlü bir krallıktı ama etrafımız hep elverişsiz topraklar ve sularla çevriliydi. Karanlık deniz, krallığı yok edilmiş olan iblis tanrı Golgotha'nın yaratıklarının sığınağıydı. Tanrıların tanrısı Fader, ona Numengarth'ta sığınak teklif etmişti. Karanlık deniz, karanlık yaratıklarla kirlenmişti, onlar barışçıl ama akılsızdı. Topraklarımıza süründüklerinde, büyük bir yıkıma ve hasara neden oldular. Batımız Vrammethen'den gelen kutsanmamışlarla kaynıyordu, sık sık

Dardanes'e bizim aracılığımızla geçerek muhafızlarımızı sürekli tetikte, halkımızı da korku altında tuttu. Yüksek Duvar'ın da eklenmesiyle her yerde kıtlık yaşıyoruz. Uzak köyler boş kaldı, çalışmak için mevsimsel olarak sınırı geçmeye bel bağlayanlar, yiyecek ve diğer yaşam ihtiyaçlarına erişimleri olmadan yoksulluk içinde yaşıyorlardı. Duvarlarımız içinde sıkışıp kalanlar, diğer krallıkların hiçbirisiyle ticaret anlaşması yapmadan ürün kabiliyetimize büyük ölçüde güveniyorlardı. Son derece verimli bir toprakta yaşıyorduk, toprağımız her türlü ürüne uyum sağlayabiliyordu, çiftliklerimiz tüm canlıları barındırıyordu ve denizlerimiz balıkla doluydu, ancak nüfusumuz gün geçtikçe hızla artıyordu ve bir zamanlar ekili olan bu topraklar ve çiftlikler köylere dönüşmüştü ve ormanlarımız artık eskiyen ve bozulanların yerine yeni balıkçı tekneleri inşa etmek için yeterli olmayan odun için kitledi.

Mal Sitara'dan daha dün dönmüştü ve haklıydı, katlettiklerinin kokusu üzerine çamur gibi yapışmıştı. Onu hayatımda gördüğüm en vahşi ve en şok olmuş haliyle geri dönmüştü.

"Zambaklar, zambaklar nasıl olur da her yerde yabancı çalılar gibi büyüyebilir?" İnatçı çenesini kaşıyarak sordu. "Bu kutsal bir şey mi? Ne anlama geliyor ki?"

Vadideki zambaklar geçtiğimiz aylarda Adriata'yı sonsuza dek rahatsız eden bu talihsizlik sisinden etkilenen her yerde fıskırmıştı. Tanrıların bize teşekkür etmek, alay etmek ve uyarmak için komik mecazi yolları vardı.

"Onlar vadi zambağı. Sanırım zehir anlamına geliyorlar." Henah bu çiçeği dünyevi çiçek yüzünden ölen vasisinin yasını tutmak için dikmişti, ebediler bile ölümsüz değildi. Zehir ve talihsizlik birinin etrafını her sardığında çiçeğin uyarı için açtığı söylenirdi.

"Topraklarımız zehirlendi mi? Neyden zehirlendi?"

"Bilmiyorum, Mal. Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum.

Adriata'nın başkenti Amaris'ten çıkıp Kilmarnock ormanı, şu anda bizim

krallık ve Highwall. Önceleri ormanda kilometrelerce öteden görülebilen yüz metre boyunda devler yetişirdi. Bir zamanlar insanlara, hayvanlara ve tüm sihirli ev sahipliği yapan orman, artık kardeş topraklarının çoğu gibi boş bir araziye dönüşmesin diye her yıl yeni filizler ekiliyordu.

Haftalık duvar kontrolleri, nöbet değişimleri ve Isjord'dan gelen haberlerle ilgili güncellemeler için yola çıkmıştık. Larg haber için bizi aramıştı, bizzat konuşmak konusunda ısrarcıydı.

"En saçma nedenlerle bizi duvara çağırıp duruyor. Bizi işsiz mi sanıyor?"

"O bizim vaftiz babamız Mal ve ailesi yok. Normalde onu kaç kez ziyaret ediyorsunuz?"

"Normalde asla," dedi bana sırtarak.

Highwall her zamankinden daha sessiz, vakur ve yeni sessizlikte daha kasvetliydi. Askerler nöbet yerlerinde sıkılmış bir şekilde oturuyor, bazıları bir arada oyun tahtasına bakıyor, diğerleri ise neredeyse zırhlarının içinde horluyordu.

"Prenses yalan söylememiş, gerçekten de Kirkwall'daki tüm çürümüşlüğün kökünü kazımış olmalı, iki hafta içinde başka geçiş yok," dedi Mal, atlarımızdan inerken fazla sessiz ve rahat bir şekilde.

"Ya da tüm Kirkwall'u topluca katletti."

Komik olması amaçlanmayan sözlerime güldü. "Rahiplerin Amaris'in çizimleriyle ilgili etrafa dağıttıkları broşürleri hatırlıyor musun? Onu kuyruğu, kanatları ve boynuzları olan bir trolle benzetmişlerdi. Yüzyılların kudretli Ybris'i. Kabul etmelisin ki bize kesinlikle yalan söylendi," diye ekledi şakacı bir şekilde.

Tüm bu durum karşısındaki eğlencesi beni gerçekten endişelendirdi. "Bu onun ne olduğu gerçeğini değiştirmez, o trolün boynuzları, kuyruğu ve kanatları onun içinde, dış görünüş aldatıcı olabilir."

Kaşlarını çattı, bana şüpheyle baktı. "Gençken hiç böyle düşünmezdin, başkaları ona canavar dediğinde hep itiraz ederdin, ne

Değişti mi kardeşim? Konseydeki eski fanatikler sana eski masallar anlatıp, Elding'in şimşekleriyle krallığımızı ikiye böldüğüne dair gerçekleşmemiş kehanetlerle kafanı mı bulandırıyorlar?"

"Bu, olduğu şeye itiraz etmeyen bir hayatı savunmaktı. Kirkwall'daki o gün köklerini kanıtlamak için iyi oldu. Yaratılmakla dönüşmek aynı şey değil," dedim atımı bir ahıra yönlendirirken. "En kötüsü."

"Dürüst olmak gerekirse bunun için onu suçlayamazsınız."

Durdum ve ona döndüm. "Eğer herkes öfke, keder, nefret ve hatta sevgi gibi duygularına yenik düşseydi, bu dünya ybrislere, canavarlara ya da kehanetlere ihtiyaç duymadan parçalanırdı. Bu insanlar tarafından olurdu, hatta insanlar tarafından. Kılıcınızı onlara giydirmeyi değil, kontrol etmeyi öğrenirsiniz."

"Peki ya onlar da boğuluyorsa?" diye sormadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

"Sen bir Empatsın, söyle bana hiç böyle bir şey gördün mü? Gölgelelerini gördün mü? Hiçbir şey hissetmiyor, pervasız düşünceler tarafından yönlendiriliyor. Artık tahta bir kılıç değil, çelikten bir kılıç kullandığının farkında olmayan taçlı bir çocuk."

Sözlerim karşısında hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Bugün çok sertsin."

"Sekiz insanımızı öldürdü ve iki insanımızı da ölüm topraklarına, orada onları bekleyen işkencelere sürgün etti. Acımasızlık bunu karşılamaz bile. Bu konuda benimle tartışmaya girme Mal, her ne kadar hoşnut olmasam da duruşunun farkındayım."

Bir an sessiz kaldı, etrafını saran gölgelerin tonlarından sözlerimi acı bir şekilde algıladı. "Bizler Empat'iz, ancak çok azımız hissetmemize izin veririz. Duyguların etkisini bildiğinizde onlardan bıcarsınız, bu yüzden insan onları kapatır. Sen kardeşim, o kapıları kapattın ve o kilitleri bir kapı olmadan çok önce mühürledin," dedi beni göstererek. "Yine de kendini her türlü duygudan mahrum bırakırken onu hissetmemekle suçluyorsun. Kendin nasıl hissededeğini bilmezken onun nasıl hissettiğini nasıl anlayacaksın?"

Omzumu okşadı ve geçmiş askerleri selamlayarak beni sözleriyle baş başa bıraktı.

Birkaç dakika boyunca gözlerim yazdan kalma yalnız bulutların yumuşattığı çamurlu zemine takılı kalmıştı. Onun sözleri karşısında bir şeyler hissetmeli miydim? Yeniden düşünme, kendim için pişmanlık, sempati? Haklı mıydı?

Duvarın tepesindeki gözetleme kulesine girmek için uzun merdivenleri tırmanırken, duvarlarını, çatılarını, ağaçlarını ve toprağını kaplayan kalın karla kamufle edilmiş Isjord'a doğru kilometrelerce ilerledim. Hiç anlamadığım kör edici, donuk bir nimet örtüsü. Soğuk nasıl bir nimet olabilirdi ki?

Nesrin ve Grey bizden önce gelmişlerdi ve diğer birkaç askerle birlikte büyük masanın etrafına oturmuş, Isjord'dan gelen belgeleri ve postaları okuyorlardı.

"Henah'ın kutsamalarıyla, Cynth cennetine."

"Henah'ın kutsamasıyla, bize hoş geldin diyebilir. Kilian, Malik, bu toplantıda bize katıldığınız için teşekkür ederiz," diye selamladı Larg. İri yarı bir adamdı, zamandan daha yaşlıydı ama hâlâ gençliğindeki bir asker kadar güçlüydü. Beni ve Malik'i tahta kılıç tutmaya başladığımızdan beri eğiten kişiydi. Gerçek bir Adriatyalı ve babamın sevgili bir dostuydu.

Saatlerce oturup aramızdan birkaç kişinin Kilmarnock'ta karşıya geçmek için duvara doğru giderken nasıl yakalandığını tartıştık. Larg onları prensesin ilgilenmesi için Kirkwall'a göndermekle tehdit ettikten hemen sonra hepsi konuşmuş ve itiraf etmişti. Bu açıklama tüm kule odasını kahkahalarla inletti. Mahkûmlar ona Solarya'ya doğru yola çıktıklarını ve Kirkwall ölü Lordunun kendilerine ödeme karşılığında duvardan güvenli geçiş izni verdiğini söylemişlerdi. Onun yıllardır haçlılara yardım ettiğini itiraf etmişlerdi. Prenses kesinlikle biliyordu, lord konuştuğunda yüzündeki kızgınlığı herkes okuyabilirdi, sandığımız gibi yersiz olmayan bir kızgınlıktı bu. Yaptığı eylemler hâlâ zalimce ve aceleciydi ama bir nedeni vardı. Isjordialılar hainlere ve yozlaşmışlara karşı sert yargılamalarıyla bilinirlerdi, bu da tanrılarının bir hediyesiydi.

yüzyıllar boyunca sayısız savaşı kazanmalarına yardımcı olmuştur.

Larg derin düşüncelere daldığımı anlamış gibi bana döndü. "Zeki bir kız ama tutsaklarına karşı acımasız, aynı anda hem ona hayranlık duyduğumu hem de ondan korktuğumu söylemek komik geliyor."

"Bir canavarda hayran olunacak hiçbir şey yoktur," diye tükürdü Grey.

"Küçük bir kız gibi çılgılık atan bir adamda hayran olunacak hiçbir şey yoktur," diye mırıldandı Mal yanımda ve ben de ayağımı dürttüm.

Haykırdı ve sonra öfkeyle bana döndü. "Bu ne içindi? Küçük bir kız gibi çılgılık attı. Daha önce bırakın iki metrelik bir basiliske, bir kasırgaya bile bu kadar yüksek perdeden bağırان bir adam görmemiştim." Kollarını kavuşturarak ofladı. "Bu küçük kızları utandırabilir."

Larg iç çekerek kulenin penceresinden Kirkwall'a doğru baktı ve devam etti. "Sorun şu ki, onun da kim tarafından avlandığını hâlâ bilmiyoruz."

Yüzümde şaşkınlık ifadesi belirmiş olmalı ki Nesrin ekledi: "Grasmere'den Tenebrose'a giderken grubunun saldırıya uğradığını İsjordian duvar muhafızlarından duyduk."

Ona saldırmışlardı, yaralanmış mıydı ve kim tarafından saldırıya uğramıştı, onu kim ve neden istiyordu? O mu yoksa krallıklarımız arasındaki anlaşmaya kızan benim halkım mıydı? Saldıranların Adriyatikliler olup olmadığını düşündüğümde beynim bulandı. Boynumda biriken gerginliği atmak için başımı öne arkaya eğdim.

"Yaralandı mı?" Larg'a sordum.

Başını iki yana salladı. "Dört düzineden fazla askeri savuşturmuşlar ama o iyi, sadece iki asker yaralanmış."

Kaslarım onun sözleriyle gevşedi ve başımı salladım, dört düzine saldırgan onu köşeye sıkıştırmıştı, zihnim Larg'ın verdiği bilgilerle doluydu.

"Peki ya saldırganlar, kimlikleri tespit edildi mi?" Mal sordu.

Larg onaylarcasına başını salladı. "Isjordan suikastçılara ve paralı askerlerine ödeme yapıldı, hiçbir yakalanmadı." Biraz tatmin olmuş bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hepsi öldü, tam da prensesin sevdiği gibi," diye ekledi kahkahalarla gürleyerek.

Birileri prensese saldırmak için bu kadar pahalı ve ulaşılması zor karakterlerden oluşan dört düzineden fazla bir grubu bir araya getirmeye gerçekten kararlı olmalıydı ve korktuğum şey, bu kişinin kolayca bizden biri olabileceğiydi. Kraliyet evliliğinden üç ay uzaktaydık ve prensesin karakterine bakılırsa, krallığında hayranlarından çok nefret edenlerle dolaşması için çok uzun bir süre vardı. Umarım Silas da bu anlaşmayı en az Adriata kadar istiyordur ve onu buraya gelene kadar şehrin surları içinde güvende tutuyordur.

"Bu ona iyi geliyor," diye sözünü kesti Gray bariz bir hırıltıyla. "Kendi krallığında ve bizim krallığımızda ölüm saçarak ve sanki yenilmezmiş gibi sivri dilini konuşturarak dolaşmamalı." Grey ona karşı en ağır küfürleri ve nefreti kusan kişiydi ve Adriata'nın müstakbel kraliçesine duyduğu nefreti gizlemiyordu. Ancak hepsi aynı şeyi düşünüyordu, bunu başlarını sallayan askerlerden ve onların Sevgisizliğin gölgeleri.

Larg devreye girdi. "Öyle düşünebilirsiniz ama halkı onun ertesi gün kuzeylerindeki ücra bir köye yapılan vandal saldırısıyla başa çıkmak için yola çıktığını söyledi. Yenilmez olmayabilir ama korkusuz olduğu kesin."

Öfkeyle yüzümü ovuşturdum, bu saçma salak muhtemelen bunu bilerek yapıyordu. Adriata'yla evlenmekten kaçınmak için miydi yoksa sadece kendi kör aptallığı yüzünden miydi, anlamadım. Ama tüm planlarımızı mahvetmeden önce bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Grey alay etti. "Pervasız aptal."

Mal'ın soğukkanlılığı gölgelerinden sızarken kaptana doğru eğildi. "Bunu **senden** duymak çok hoş, Sitara'da olmasaydım

Basilisk gübresi ve dilinize dikkat etmenizi hatırlatırım kaptan, o sizin kraliçeniz olacak, bizim kraliçemiz," diye uyardı.

İkili duruşmanın yapıldığı o günden beri birbirleriyle ters düşmektedir. Grey, Sitara'daki tüm yolculuk boyunca Mal'ın kendisine tek bir kelime bile etmediğinden yakınlıkla geldi. Bu kadar merhametli biri için kardeşim çok dar kafalıydı.

Onun uyarısı üzerine sanki Adriata ve onlar için gerçekte ne olacağını unutmuşlar gibi oda sessizleşti. Anlaşma bir şeydi, onun kraliçe olması başka bir şey.

Amaris'e doğru yola çıktığımızda Mal, "Bir şeyler düşünüyorsun," dedi. "Hoşuma gitmeyecek bir şey,"

Gölgelerimi okuduğunu biliyordum, genellikle bunu kendimize karşı bu kadar açık bir şekilde kullanmazdık. Ancak Mal bunu hep benim üzerimde kullanırdı. Çocukken yüzümdeki duyguları asla okuyamazdı. Beni kızgın sanırdı ama mutlu olmasam da son derece sakin olduğumu görürdü, beni üzgün sanırdı ama coşkulu olduğumu görürdü. O noktadan sonra yanlış anlaşılma korkusuyla her zaman sihrini kullanmaya karar verdi.

Nyx nehrini geçerek Kilmarnock'tan geri döndük ve Amaris üzerinden atlarımızı eysiz bıraktığımız kale arazisine doğru ilerledik.

Adriata benim standartlarıma göre güzeldi ama merhum kraliçe kale arazisinin Tanrıça Henah'ın cenneti gibi görünmesini sağlamıştı. Büyük beyaz taş kale birkaç kat yüksekliğindeydi, menekşe rengi salkımlarla süslenmişti ve etrafını saran kilometrelerce uzunluktaki rengârenk ve mis kokulu gül çalılarının ortasında yer alıyordu. Yaprak dökmeyen yaprakları okşayan rüzgârın sesi başlı başına bir vaha, polenler ise duyularımı saran bir parfüm gibiydi.

Her zamanki gibi gün yorgun ve karanlık olana kadar söyleyecek çok şeyleri olacak ve ölesiye tartışacak olan konseyi son olaylardan haberdar etmek için yola çıktık. Isjord'a saldırmaya katılan, organize eden ve hazırlanan aynı meclis üyelerinden birkaçı ve

seçimlerini bir kez daha düşünmemiş ya da şüphe duymamışlardı. Ancak Adriyatik halklarının çektiği sefaletin ve binlerce masum İşjordialının lmnn sorumlusu nihayetinde kralın elleriydi.

Konseý odalarına doęru ilerlerken Mal sessizlięi bozarak, "Satranç oynarkenki o çılgın konsantrasyona sahipsin, bundan hořlanmıyorum," dedi. "Söyle, sürprizlerden nefret ederim."

"Yalanlar, onları seviyorsun."

"İçinden bir köpek yavrusunun atlamasını beklemediğim sürece, hayır, beklemiyorum."

"Bundan bir ybris atlayacak, bu sizi tatmin edecek mi?"

Durdu ve sinir bozucu bir şekilde beni de aynısını yapmaya zorladı. "Uzun siyah saçlı ve öldürücü gözleri olan biri mi?"

"Evet."

Kaşlarını attı. "Hayır."

"Bu bir soru değildi kardeşim, cevapların cevaplara ihtiyaı yoktur."

"Eğer onu evlenene kadar kilit altında tutmayı teklif ederseniz, ölene kadar sabah kahvenizin içine işerim."

Yüzümü buruşturdum. "Ben kahve içmem. Ve hayır, onu kilitlemeyi teklif etmeyeceğim."

Toplantı odasının kapısına varmadan önce dişlerinin arasından mırıldandığını duydum: "Ama yeşil çay içiyorsun."

Konseý, duvarın her iki yanında bulunan bölmelerde oturmuş, tüm dikkatini belgeleri karıştırmaya vermişti. Odanın ortasında durduk ve aynı zamanda kan bağımız olan bař konsey üyesinin önünde eğildik. Babamdan daha yaşlıydı, kırlaşmış saçları başının etrafında bir ta şeklinde örülmüştü ve gözleri benimkilerle aynı griydi.

nndeki kâğıt parçalarını karıştırırken dalgın bir ifadeyle, "Eğer bizi son olaylardan haberdar etmeye geldiyseniz, Sayın General, çok değerli vaktinizi boşa harcadığınızın farkındayız," dedi.

"Hayır, daha ziyade son olaylarla ilgili bir kararı size bildirmek için geldim," diye karşılık verdim onunla aynı tonda. Liderlik konusunda bana babamı hatırlatıyordu, ikisi de soğuk, hesapçı ama adildi, Kral Konseyi'ndeki konumunu hak eden özelliklerdi bunlar.

Daralmış bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Bir karar mı? Bunun için bir karara varmamız gerektiğini bilmiyordum, o hala onların uğraşması gereken bir şey, hiçbir şey yapmamalıyız."

"Rica etmiyorum teyze, dediğim gibi, haber veriyorum," diyerek ona yaklaştım. "Kral Silas'a en iyi iki adamımızı düğüne kadar ona eşlik etmeleri, onu takip etmeleri ya da korumaları için göndereceğimizi bildir."

"Tatlı hilal," diye mırıldandı Mal arkamdan.

Eğer prenses dikkatsizce etrafta dolaşmak istiyorsa, bunu yanında iki Adriyatikliyle yapmak zorundaydı, eğer onu korumak için değilse bile yerinde kalmasını sağlayacak kadar rahatsız etmek için. Isjord'un orduları, sayıları ve stratejik haritaları vardı ama bizim daha yetenekli askerlerimiz, Adriatian çelik silahlarımız ve Aura'mız onlarınkinden çok daha vahşiydi. Silas da bu anlaşmayı bizim kadar istiyorsa kabul ederdi ve prensesinin şu anda birilerinin hedefinde olduğunu bilerek reddetmek akıllıca olmazdı.

Güldü. "Bu iki askerin kim olacağını tahmin edebilir miyim?" Sesi kızgın ve hoşnutsuzdu.

Bu iki asker, bu krallıkta en çok güvendiğim iki Adriyatikliydi; ben ve şimdiden küçümseyerek başını sallayan Mal.

"Anladığım kadarıyla Ay mahkemesinin tahmin yürütmek için bolca vakti var, bu yüzden sizi yalnız bırakacağım," dedim ayrılmaya hazırlanırken. "Isjord'dan geçmek için dokunulmazlık alır almaz yola çıkacağız."

"Silas'ın iki Adriyatiklinin sarayına girmesine izin vereceğini size düşündüren nedir?"

Durdum. O haklıydı. Bu duvarı sadece birbirimizin krallıklarından uzak durmamızı sağlamak için değil, daha çok bizi kendi krallığından uzak tutmak için inşa etmişti. Ama şimdi

ve eğer kızına bizim krallığımızda yaşaması için güvenebilirse, isteğimizi reddetmesi çok düşmanca olurdu.

"Yapacak." Mal öfkeyle arkamdan saldırırken oradan ayrıldım. Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum ama reddedemezdi çünkü Isjordan topraklarına tek başıma gitmeme izin vermeyecekti.

"Bu onu korumakla ilgili değil, değil mi?"

"Genç yaşınızda bir şeyler mi hayal ediyorsunuz?"

Kısa ve alaycı bir şekilde güldü. "Demek haklıymışım."

"Hangi konuda?"

Sadece bir hayal kırıklığı nefesi üfledi ve sessiz kaldı.

İçkimizi yudumlayabilecek yaşa geldiğimizden beri sık sık gittiğimiz şehrin aşağısındaki meyhaneye doğru ilerlerken Mal tek kelime etmemiştir. Güneş neredeyse ufukta batıyor, şehrin taşlı sokaklarına mor bir gölge düşürüyordu. Birbiriyle mükemmel bir simetri içinde sıralanmış kare taş evlerin içinde mum ışıkları titriyor, çocuklar deri bir topa doğru koşuyor, çığlıkları ve tezahüratları işlek caddeyi dolduruyordu; mükemmel bir Adriyatik akşamı. Şehir geceleri daha canlı olurdu, biz karanlığa tapanlardık, topraklarımız ay ışığı altında büyüdü ve gölgeler geceleri daha karanlık, daha büyük olurdu. Auramızın en güçlü olduğu, Empatların duygusal gölgeleri daha parlak gördüğü, solmanın daha hızlı, yaşam gücümüzün daha kolay ve telepatik tutuşumuzun daha sıkı olduğu zamandı. Bizim için hava geceleri daha tatlıydı.

Her zamanki yerimize doğru ilerledik, müzik ve dans nedeniyle yer sarsılıyordu ve halkımız bundan büyük keyif alıyordu.

"Görünüşe göre sen gerçekten kaybetmişsin Kil, yaşlılık sana iyi gelmiyor," dedi içkisinden yudumlarken, sonunda aramızdaki sessizliği bozdu. "Isjord'u inceleme planın buysa yanılıyorsun. Silas onun değerli sırlarına yaklaşmamıza izin vermez, ne olursa olsun.

anlaşma aramızda, biz hala ona düşmanız, ondan bahsetmiyorum bile." İşte gerçek endişesi buydu, kadın.

"Sadece anlaşmayı korumak için," dedim yarı dürüstçe. Isjord'u merak ediyordum ve bu onun uçsuz bucaksız topraklarını keşfetmek için harika bir fırsat olacaktı.

"Prensesi mi kastediyorsun?" "İkisi de aynı."

Gölgeleri kuşku ve güvensizlikle giyinmişti. Sandalyesinde rahatladı ve kadeh kaldırdı. "Prensesin ve onun bize yaşatacağı acı çeken piçlerin şerefine."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Güzel bir kadın için acı çeken bir piç olmak hoşuma gidiyor.

Bırakın kılıçlı güzel bir kadını."

Alay ettim. "Kafanı kazığa geçirmeyi tercih ederdi."

Mutlulukla iç geçirdi ve sandalyesine yaslanarak bana göz kırptı. "Oldukça heyecan verici."

İçkimi öksürdüm. "Beni hasta ediyorsun, kardeşim."

İki gün sonra Isjord talebimize yanıt verdi ve prensese düğüne kadar eşlik etme izni verdi. Beklediğim bir cevaptı ama garip bir şekilde beni şaşırttı.

Konseye ayrılacağımızı bildirdiğimizde, Silas'ın ret cevabı göndereceğini düşünerek Isjord'a girmemize izin verdikleri için kendilerine daha çok inanamamışlardı. Bütün gece tartıştılar, ayrılmamamızı protesto ettiler ama dün gece vedalaştık.

Duvar muhafızlarına göre Tenebrose'a varmak bütün gün sürecektir bir yolculuk olacaktı. Amaris'ten şafaktan hemen önce iyi dinlenmiş, giyinmiş ve sıkı bir şekilde paketlenmiş olarak ayrıldık. Adriata sıcak bir krallıktı, hiç sert hava, kış, karlı veya buzlu arazi deneyimimiz olmamıştı. Ben ve Mal için yepyeni bir diyara giriyorduk. Babamız

Isjord'a sayısız kez seyahat etmişti ama beni ya da Mal'ı hiç yanında getirmemişti. Biz uzaklara seyahat edebilecek yaşa geldikten kısa bir süre sonra vefat etti ve ardından Yüksek Duvar anlaşması yapıldı.

"İkinizin bunu yapmasına izin verdiğim için beni pişman etmeyin," diye uyardı Larg, Barış Bölgesi'nin kış topraklarına açılan kapılarını açarken.

Mal, "Bu benim isteğim dışında ihtiyar, eksik olan tek şey prangalar," diye yakındı. "Gururla kardeşim dediğim salak benim fikrimi sormayı bile umursamadı."

"İyi olacağız," diye güvence verdim, ama endişelenen biz değildik Mal, benim memnuniyetsizliğime göre oydu, prenesti.

"Olsanız iyi olur, siz ikiniz benim sorumluluğumdasınız. İkinizin de doğduğu gün babanıza söz verdim ve kutsama gününüzde yemin ettiğimde, beni kaşlarını çatmış bir şekilde cennette onun yüzüne baktırmayın, korkunç kızgın bir ifadesi vardı."

"Korkunç bir adamdı."

"Mal," diye sertçe seslendim.

Larg, bir zamanlar kardeşim dediği adama yönelttiği kötü dilden dolayı kaşlarını çatı.

Kardeşim dilini şaklattı, kafasında küçümseme gölgeleri dönüyordu. "Bazen biz hakikat insanların hakikate katlanamadığımızı unutuyorum."

Larg'ı ve duvarın bizim tarafındaki muhafızları selamladık ve Barış Bölgesi'nden çıktık. Silas'ın söylediği gibi, mavi kraliyet muhafız üniforması giymiş bir düzine asker hemen dışarıda bizi bekliyordu.

Hızlı karlı arazide ilerledik, gözlerim karın beyazlığından acıdı, manzaraya alışmaları uzun zaman aldı. Isjordan muhafızları bizi Fernby ormanı dedikleri yerden geçirerek kilometrelerce kara bir yılan gibi kıvrılan siyah taşlı bir yola yönlendirdiler, bu onların krallık içinde hızlı seyahat etme yöntemiydi. Yoğun kara rağmen Isjordan kaptanlarının nasıl

haberdar edildikten sonra neredeyse birkaç saat içinde duruşmalar için Highwall'a gitti.

Saatler süren yolculuktan sonra, Isjordan grubunun kaptanı atları beslemek ve dinlendirmek için mola verileceğini bildirdi. Attan indiğimizde yer bize yabancı geldi, kar çıtır çıtırdı ve yanımızdan geçerken tatmin ediciydi.

Mal eldivenini çıkardı ve elindeki karı kaldırarak yere dokundu. Çılgınca bana baktı. "Nasıl oluyor da hem soğuk hem de yakıyor?" diye sordu titreyerek ve elini kıyafetlerine silerek.

Isjordan askerleri onun bu yorumuna güldüler ve ona çok soğuk olduğu için derisinin yanıyormuş gibi hissettiğini açıkladılar.

"Sürekli soğuk seni rahatsız etmiyor mu?" Sert rüzgârın boynuma verdiği acıyı hissederek sordum.

"Biz hissedemeyiz, kar bizim için arındırıcı ve sıcaktır. Toprak içinse bir yaşam örtüsü gibidir," diye açıkladı kaptan, beyaz lapadan bir demet avuçlayarak. "Tanrılardan önce Isjord toprakları cansız ve kuruydu, çok fazla tarım yapamayabilirdik ama şimdi hayat dolu olmasa da yaşanabilir topraklar."

Isjordan tarihi her zaman bana esneme payı bırakmıştır ve tarih benim suçlu düşkünlüklerimden biriydi. O kitapları düzinelerce boğdum, Amaris şehir kütüphanesindekilerin çoğu zaten benim tarafımdan okunmuştu. Sanırım Isjord'a ait olanlar hariç, tıpkı düşünceli tanrıları ve sıkıcı kutsamaları gibi nispeten sıkıcıydılar.

Askerler kibardı ama yine de etrafımızda temkinliydiler, gerginliklerinin ve güvensizliklerinin gölgelerini gördüm, elleri kılıçlarının kabzalarından hiç ayrılmıyor ya da bize sırtlarını dönmüyorlardı. Doğru koşulları değerlendirene kadar sihrimizi saklı tutmaya karar vermiştik, karşılarında bir tehdit olarak görünmek akıllıca olmazdı.

Gün kararmaya başlamıştı, bütün gün güneşi görmemiştik, gri bulutların arasına sıkışmış, sadece **karaya** ışık kaynağı olarak hizmet etmişti. Tam o sırada

tamamen kararmaya başlayınca meşaleler otomatik olarak yandı ve gecenin gizlediği Tenebrose duvarlarını ortaya çıkardı. Boş arazinin arasında koyu gri renkte yükseliyorlardı, üstlerinde yüzlerce muhafız devriye geziyordu ve öndeki siyah metalik kapılar bizi içeri almak için açıldı. Şehir görkemliydi, siyah taşlı çatıları olan ahşap binalar kilometrelerce birbirine yakın, neredeyse bir bütün halindeydi. Şehrin üzerinde, yanan odunların bacalardan sızan is ve dumanından oluşan kalın bir tabaka, neredeyse ikinci bir gökyüzü gibi havada asılı duruyordu. Yolların hepsi aynı siyah taşla döşenmişti, kardan arınmış ve sıcaktı. Kasvetin vücut bulmuş halini andırıyordu ama yine de pişmiş ekmek ve vanilya kokuyordu.

Şehri geride bıraktığımızda kale arazisi görüş alanımıza girdi. Şehre tepeden bakan büyük bir kayanın üzerinde yer alan Tenebrose kalesi, sahiplerinin kudretini taşıyordu.

"Karaktere uyuyor, karanlık, soğuk ve taşlı. Oldukça kansız olsa da, mızraklara geçirilmiş kafalar, bağırsakları kemiren kargalar falan bekliyordum," dedi Mal ahırlarına doğru girerken.

"Asla çok erken konuşma," diye uyardım. Silas'tan her şey beklenirdi, kimse sadece krallık avcısı unvanını almazdı. Bu da bunu hak ediyordu.

Karla kaplı bahçelerden geçtik, kırmızı güller örtülü çalıların arkasından beyaz örtüye karşı kan damlacıkları gibi görünüyordu. Isjord'u hiç de hayal ettiğimiz gibi görmemiştik.

Kralla buluşmak için ilerlerken birkaç hizmetçi ve asker durup bize baktı. Korku başlarını döndürdü ve midemde unutulmuş derin bir suçluluk duygusu çalkalandı.

Benim halkım da sevdiği birini mi öldürmüştü? Diz çökmek, özür dilemek ve onlardan af dilemek istedim, çünkü onlar tuzağa düşmüş masumlardı ve kendilerinin yapmadığı bir şey yüzünden incinmişlerdi.

Mal bir elini omzuma koyarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı, bir kez sıktı ve bıraktı, zihnimi neyin sarmaladığını bildiğinin işaretini verdi, muhtemelen onunkini de.

İki askerin koruduğu bir çift devasa siyah kapıya ulaştık ve onlara işaret ettik, ama onlar buna fırsat bulamadan kapılar açıldı. Siyah saçlı prenses dışarı çıktı, önüne bakıyordu, gözleri artık bir zamanlar gördüğüm parlayan kehribar renginde değildi. Saçları kuzgun kanatları gibi uçuşuyor, neredeyse yüzünde okunabilen öfkeyi yansıtıyordu. Sanki orada değilmişiz gibi yanımızdan geçip gitti, koridorda yürüyordu, elleri o kadar sıkıydı ki deri eldivenlerinin rengi parmak boğumlarında griye dönmüştü.

"Snowlin Krigborn, derhal buraya gelmeni istiyorum, bu bir emirdir. Ben konuşurken kimse arkasını dönmeyecek," diye bir bağırış duyuldu içeriden, o kadar yüksekti ki kapıların sallandığına yemin edebilirdim.

Alay etti ve sonra kargaları uçuracak kadar yüksek sesle kahkaha attı. "Eminim sevgili Moreen bunu her zaman yapıyordur, o yüzden sanırım benim sefil hayatımı bir gün daha şereflelendirmek için yaşayacaksın, Silas Krigborn," diye alaycı bir ses tonuyla bağırdı prenses koridordan çıkıp gözden kaybolmadan önce.

Silas...onunla böyle mi konuştu?

Koridoru eğlence gölgeleri doldurdu, Mal ile birlikte Isjordan askerleri kıkırdadı ve başlarını sallayarak nefeslerinin altında öksürdüler.

Sonunda boğazlarını temizlediler. Askerlerden biri, "Baba ve kızı sizi çok eğlendirecek," diye fısıldayarak geçmemize izin verdi.

Karanlık prenses rol yapmıyordu, o buydu, babasının bile onun gazabıyla yüzleşmek zorunda kalmasından mutluydum, hatırladığım kadarıyla bizim ve tüm Adriata'nın yüzleşmesi uzun sürmeyecekti.

Muhafızlar bizi odaya götürmeden önce varlığımızı duyurdular. En tepesinde gösterişli bir kürsü, önünde sıra sıra dizilmiş birkaç altın sandalye ve aralarındaki kırmızı halı, katil bir hükümdar edasıyla tahta oturmuş krala doğru uzanıyordu.

Isjord Kralı bir metre önümde oturuyordu, yumruğunu çenesinin altına dayamıştı, kahverengi gölgeler başını çevreliyordu.

Kızgındı ama bunu iyi saklıyordu; yüz hatları sakin, soğukkanlı ve sürekli bir çirkinlik örtüsü gibiydi.

"Isjord'a hoş geldiniz," diye selamladı tüm durgunluğuyla. "Adriyatıklileri pek hoş karşılamadık, sanırım biliyorsunuz."

Halkımın yaptıklarına rağmen, başlangıçtaki sebep oydu. Sadece planlarının başarısız olması ve halkımın hala bu planların gerçekleşmediğini düşünerek korku içinde yaşaması için krallığımızda korku ve kaos yarattı. Kızını nasıl olup da en büyük düşmanlarının eline bırakabildiğini hiçbir zaman anlayamadım.

"Prensesin güvenliği sizin için olduğu kadar bizim için de önceliklidir, Kral Silas. Onun bir kez tehlikeye girmesine izin verdiğiniz, bu da yeter de artar bile." Mal'ın sesi yanımdan yükseldi.

Kral başını sallayarak öne eğildi, dudakları 'kellesini uçurun' emrini verme arzusuyla büzülmüştü. "Pekâlâ o zaman, bu noktadan sonra onu korumak sana düşüyor," diye ekledi kararlı bir şekilde, ancak gölgelerinde hiçbir umursamazlık okunmuyordu. Umurunda bile değildi.

Bir bahçeyi çevreleyen geniş ve soğuk koridorlara yönlendirildik ve hemen dışarıda kara başlı prenses bir bankta dinleniyordu, başını eğmiş avuçlarının arasına almıştı. Gerçekten de tarif ettikleri gibi biri değildi ama yine de bir ybris'in varlığına sahipti, hala bir ybris'ti, iki Aura'nın kızıydı, kanı kirlenmişti, varlığı kötülüğün doğal olmayan bir uzantısıydı.

Tanrı tanımlayıcılar, katliam için doğmuşlar, yıkım için doğmuşlar ve Ölümün habercisi, Caelus'un kutsal özgürlüğündeki ybrises'in tanımı. Güçsüzdü ama bu onun ne olduğunu değiştirmiyordu - damarlarını lanetleyen kan.

BÖLÜM 15

Snowlin

Penelope beni soğuk ve tenimi sivilcelendiren uyku banyosundan sürükleyerek çıkardı. Bana gri, uzun kollu, pırıltılı bir ipek giysi giydirdi.

Göğsümü gösteren kare yakalı bir elbise vücudumun etrafından kıvrıla kıvrıla geliyor ve yere neredeyse hiç değmiyordu. Saçlarım iki yanda zümrüt rengi iki tokayla salınıyordu. Dün gecedен kalma ağrıyan avuç içlerim hâlâ zonkluyor ve sızlıyordu, kanıtları örten beyaz eldivenlerin altında beyaz bir gazlı beze sarılmışlardı. Pen güzel göründüğümü söyledi ama ben hâlâ yansımada yüzen acımasız gölgeler görüyordum.

Nia ben kapıya ulaşmadan hemen önce kapıya yaslanarak odama girdi. Gözleri tereddütle benimkilerden kaçarak odaya baktı.

"Konuş Helenia," dedim sinirlenerek.

"Ne yaparsan yap, kimseyi öldürme. En azından henüz değil," dedi ve dikkatlice kenara çekilerek odamdan çıkmama izin verdi.

Kimi kastettiğini zaten biliyordum. "Karar için zar atacağım."

Kaşlarını çattı. "Snowlin."

Gözlerimi devirdim. "Onları öldürmeyeceğim." Kapıyı açtım. "Henüz."

Korkularıma benzeyen iki uzun boylu figür odanın önünde duruyordu. Koyu renk saçlı adamlar başlarını eğdiler. Birinin gür kahverengi uzun saçları omzuna kadar uzanıyordu ve topuz şeklinde toplanmıştı, kahverengi gözleri diğerlerinden daha koyuydu, yüz hatları güçlü, oyulmuştu ama bir şekilde nazikti. Diğer çarpıcıydı, belki de yıldız ışığını andıran gri gözleri, dans eden kar ruhları gibi elbiseminkiyle aynı parıldayan bir gümüş ya da parmağımı batırmak istediğim bir bıçağı andıracak kadar keskin kavisli çenesiydi; belki de gözlerindeki direnç ve saklamaktan korkmadığı nefretti. Kısa siyah saçları neredeyse benimki kadar koyu renkti, yüz hatları güçlü ve kusursuz bir şekilde sertti, neredeyse hareketsizdi. Çenesini kıpırdattığında çenesinde bir gamze belirliyordu. Oyulmuş bir tanrı heykeline benziyordu, onu Kirkwall'daki duruşmalarda ilk gördüğümde de aynı düşünce aklımdan geçmişti. Onları hatırladım; böyle yüzleri unutmak zor değildi. İkisi de koyu siyah deriler ve kaslarının her santimini saran mekanizmalar giymişlerdi ve her halleriyle fanatik barbarlar gibi görünüyorlardı.

Islines'a yaptığım kuzey yolculuğundan döner dönmez babam tarafından çağırıldım. Adriata, güvenliğini sağlamak için krallarıyla evlenene kadar bana eşlik edecek iki muhafız gönderecekti. Bana bir seçenek sundu; iki Adriatalı'nın beni takip etmesini kabul etmek ya da kale topraklarında kalmak. Bu bir cezaydı - itaatsizlik edip Islines'e gittiğim için, generale meydan okuyup sarayına girdiğim için ve beni onun işlerinden uzak tutma planı için bir cezaydı. Bu onun için bir oyundu ama benim için çok ileri gitmişti ve o da bunu biliyordu. Gözleri bir istiridye yumurtası kadar büyüdüğünde ve burun delikleri odadaki tüm havayı emecek kadar genişlediğinde doğru seçim yapmıştım. Beni numaralarına kanacak kadar aptal mı sanmıştı? Beni korumak için koca bir ordu peşime takılsa bile buna izin verirdim çünkü artık beni planlarından uzak tutmak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Bu iki adam, Kraliyet'ten gönderilenlerdi.

Adriatian King'in beni güvende tutması, dün geceden beri beni gülme krizlerine sokan bir düşünceydi ama şimdi onlarla karşı karşıya olduğum için beni aynı şekilde eğlendirmiyor gibi görünüyordu.

Başlarını hafifçe eğdiler, ikisi de beni daha önce hiç görmemiş gibi dikkatle incelediler, gözleri elbiseme ve giderek yüzüme kaydı.

"Adriatikliler köpeklerine mi yoksa sadece yılanlarına mı isim verir?" Burnumu şakacı bir şekilde kıvrarak sordum ve onlara en sakar gülümsememi gösterdim.

Gümüş gözlü olan öfkeyle parladı, diğeri öne çıkarken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Malik, Ekselansları ve Kilian, kardeşim," dedi sakince, yanındaki adamı işaret ederek. Böyle barbarlar için ne kadar da normal isimler. "Kralımızla evlenene kadar muhafızlarınız olacağız."

Alay ettim. "Ya sonra, cenazecilerim?"

Ben bunu komik buldum ama iki muhafız sertleşti.

"Bundan sonra kraliçemiz, prensesimiz olacaksın, biz ya da sen nasıl isterseniz. Bu konuda şaka yapmak yok. Bu andan itibaren ve sonrasında seni hayatımız pahasına koruyacağız," dedi Kilian sinirli bir ifadeyle ve sert bir şekilde.

Çenem kilitlendi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

Bakışlarını inceledim, geride kalan küçümsemeyi. "Bana sürekli insan değilmişim gibi bakman eninde sonunda ağır gelecek, biliyorsun."

"Sen öylesin. Tüm varlığınız doğal olmayanın bir çarpıtması. Bu sadece senin gibilerin aldığı bir görünüm."

Malik uyarmak için yumruğunu yanına vurdu ama ağabey yerinden bile kıpırdamadı.

"Lütfen," diye homurdandım, tüm bunlar beni biraz eğlendirmişti. "Tiksintinizi gizlemek için bu kadar uğraşmayın."

"Bu iğrenme değil."

Koridor karıncalanacak kadar soğumuştı. "Eğlendir beni."

"Merak," diye cevap verdi açıkça ve benim zevkime göre fazla korkusuzca.

Merak mı? "Sanırım merak ediyorsunuz. Beni tasvir ettikleri canavara benzemiyor muyum?"

"Hayır," sesi monoton ve soğuktu.

"Tabii ki, dişlerimi ve boynuzlarımı törpülettim, pençelerim hala geri çekilebilir ama dikkat edin."

"Peki ya kalbin, ona ne yaptılar? Isjordian kurtlarına mı attılar?" Kilian sordu ve kardeşi tekrar uyarmak için omzunu dürttü.

"Halkınız burayı on iki yıl önce oydu, sizin topraklarınızda olmalı."

Çenesinde bir çentik attı ve korkusuzca benimkiyle tekrar buluşmadan kısa bir süre önce bakışlarını yere çevirdi. "Masumlara işkence ederek mi bulmaya niyetlisin?"

Masumlar mı? Gördüğüm kadarıyla aptallık oyunu oynamak istemiş. "Neden bu kadar şaşırdın sevgilim, masumlara işkence edeceğim diye beni avlamadın mı? Ancak şimdi babamın değil, benim emirlerime uyacaksın."

İki kardeş kısa bir süre bakıştıktan sonra dönüp beni tekrar incelediler.

"Peki, bütün gün orada durup beni büyüleyecek misin yoksa bir bakireyi kurban edip yetim kanı içebilmem için harekete geçelim mi? Numengarth'a kıyamet getiren melez ritüellerim için," diye takıldım, kollarımı açtım ve çağırma ritüelleri sırasında karanlık zanaatkârları gördüğüm gibi başımı geriye attım. "Gerçi bugün keçi kanıyla yıkanmayı tercih ederim. Pen, döndüğümde hazır olsun," dedim kıkırdamalarını bastırmak için ağzını kapatan kızıl saçlı hizmetkârıma.

"Cuma günleri yeni doğmuş bebeklerin eti yenir sanıyordum, Ekselansları?" Pen gülümsemesini koruyarak abartılı bir eğimle sordu ve Nia bana ters ters bakmadan önce kafasının arkasına bir tokat attı.

"Şimdi de on beş yaşındakini mi kirletiyorsun Pamuk?" Nia başını salladı. "İşine dön Pen."

Malik sıkı bir gülümsemeyle başını eğdi ama diğeri bana boş boş baktı.

"Ama benim amacım bu, insanlığı kirleteceğim ve kirleteceğim, gerçek ybris amacım." Dedim ve bocalayan ve başka bir cevap için hazır olan dilini ısırarak öfkeli gümüş gözlü yılanı bir göz kırptım.

"Ybris kışını kahvaltıda götür, baban ona sandalye fırlattıktan sonra seni görmek için çok heyecanlı," dedi kollarını hayal kırıklığıyla katlayarak.

Bir sandalye, iki vazo ve bir tablo, ama küçük ayrıntılar, değil mi?

"Ne yaptı?" Malik sordu ve sonra dikkatlice geri çekilerek hepimizin arasına baktı.

"Sen," dedim ona. "Katlanılabilir olan, gündüzleri beni koruyorsun, geceleri de şu."

Barbarlar kabul etti, bugün Malik ve Cai beni takip edeceklerdi. Bu anlaşımdan memnundum, hiçbirinden hoşlandığım söylenemezdi ama Malik diğerinden daha uyumlu görünüyordu. Kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışsam da attığım her adımda sırtıma bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyor, başımı birkaç kez omzumun üzerinden çevirmek zorunda kalıyordum. O karanlık duygu yine içime işlemeye başlamış, beni gergin ve endişeli, nefesimi hızlı ve kontrolsüz hale getirmişti.

"Güzel bir kuzgun beni geçiyor. Bu kötü bir alamet mi yoksa iyi bir alamet mi?" Elias yemek odasının kapısından seslendi.

Arkamı döndüğümde Cai ve Malik şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Şimdi Cai, hangisi daha çok acıtır: kasıklarına bir diz mi yoksa egona bir diz mi?" Ama doğrusu, kendini beğenmiş flörtleri ve geveze ağzı yüzünden Elias'ın canını yakacaktım, sadece en iyisinin ne olduğunu bilmiyordum.

"Kasık," diye konuştu Malik, Elias'ı incelerken. "Ölçtüm, bu acı neredeyse bir bıçak yarasına denk geliyor. Erkekler genellikle kelimelerden çok az alınırlar. Kasıklara nişan alın derim."

Başımı sallamadan önce birkaç dakika şaşkınlıkla ona baktım. "Kasık o zaman."

Elias'a doğru atıldım, omzuna uzandım, kollarımı boynuna doladım ve önerildiği gibi kasıklarına diz çöktüm.

Acıyla inledi ve kendini tutarak öne doğru eğilirken gözlerini kapattı. "Ruhunun güçlü kaldığını gördüğüme sevindim," diye konuştu nefes nefese, acı içinde kıvranarak.

Kulağına eğilerek dedim ki, "Bir kuzgun kederdir. Bu babama Islines'ı anlattığım içindi." İnledi ve **doğrulmaya** çalıştı. "O biliyordu Snowlin, askerlerim seni orada gördükleri anda ona rapor verdiler ve sen devriyeye gelmediğinde Casmere de öyle yaptı."

Tabii ki babam beni detaylı bir şekilde izliyordu.

"Söyle bana Elias, orada neler oluyor? Kuzeye saldıran Isjordialılar olmadığını biliyorum."

Vandal saldırılarının haberini alır almaz devriyemi değiştirmiştım. Saldırıdan sonra askerleri beni neredeyse odama hapsedecekken babamı kızdırmak için bunu yapmışım ama garip bir keşifle karşılaştım.

Koridorda endişeyle etrafına bakındı ve uyardı, "Sana söyleyeceğim tek şey bunu kendine sakla, babanın öğrenmesine izin verme."

"Bu yüzden mi beni oradan uzak tutmak için bu kadar uğraşıyor? Öğrenmemi istemediği için mi?"

Isline Krigborn'un beni hedef alabileceği gibi zavallı bir bahaneyle Isline'lere yakın bir yere bakmamı yasaklamıştı. Dağ kurtları, kanı kirlenmiş ve varis bile olamamış bir kraliyet mensubundan çok tavşanlarla ilgilenebilirdi.

Doğruldu, dikkatini koridorun etrafına ve yemek kapısının yanındaki nöbetçilere yöneltti. "Kralıma ettiğim yemine ihanet etmeden söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bir yılanı edilen yemin, cehennemlere edilen bir yemin." "Bu benim krallığım, benim halkım, benim topraklarım."

"Senin gibi boş bir yeminle kör olmuş aptalları, cehennemini yükseltmek için kullandığında, o zaman senin yükün

kaybedilecek tüm yaşamlar için tövbe etmek size düşecek."

"O benim kralım," diye savundu, sanki bir anlamı varmış gibi. "Ve ölüm bizim kaderimiz, yine de yaşamak için her gün savaşıyoruz."

İç çekerek pes etti ve kibarca, "Eğer komik bir şeye kalkışırlarsa beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi.

"Bana olan borcunu bu tür isteklerle harcayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun," dedim yanından geçerken.

Tüm kahvaltı boyunca babam ve diğerleri ben yemek yerken sessizce bana baktılar. Onların da Adriyatiklilerin gelişinden tedirgin olduklarını biliyordum, özellikle de planını iyice düşünmemiş ve benim ondan ne kadar daha kindar olduğumu hafife almış olan babamın.

"Seçiminden memnun musun?" diye sordu kızgın gibi görünen bir ifadeyle.

Ona dudak bükerek gülümsedim ve "Mest oldum" dedim.

Bir an için beni ve sözlerimin doğruluğunu değerlendirerek arkasına yaslandı ve "Kuzeyde yakaladığınız adamlarla Generallerden biri ilgilenecek, onları sorgulamayacaksınız" diye emretti.

"Onları yakaladım."

"Benim topraklarımda," diye sertçe karşı çıktı. "Onları sorgulamayacaksın, anlaşıldı mı?"

"İlk seferinde seni gayet iyi görmezden geldim, tekrarlamaya gerek yok." Gözleri büyüdü ve sesi daha da yükseldi. "Artık kuzeyde işin yok, bana itaatsizlik edersen cezasız kalmayacak."

Ama şimdi durum değişti. Beni gerçekten oradan uzak tutmak istiyordu, bu da bir şeylerin kesinlikle görüldüğü gibi olmadığı ve gerçeği bilmemem konusunda kararlı olduğu anlamına geliyordu.

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi," diye mırıldandım, meyvemi çiğnerken.

Yumruğu gürültüyle masaya çarptı ve küçük buz parçaları etrafa saçıldı, bir tanesi yanağımı kanattı. Bu aşırı güç gösterisi beni yormaya başlamıştı.

Fren elbisesine sıçrayan çay lekeleri karşısında acınası bir şekilde ciyاكلarken, masanın geri kalanı dikkatle bana ve babama döndü.

"Silas, bırak yesin," diyerek Moreen bakışmamızı böldü.

"Bu evcilleşmemiş canavarın bu masada ne işi var ki?" huffed, kollarındaki sıvıyı silmeye çalıştı.

Alay ettim, bir soylunun bir kraliyet mensubuyla bu tonda konuşması eski günlerde kırbaçlanmayı hak ederdi. Karşımdaki başka bir kral olsaydı bırakın benimle yemek yemeyi, bu çatı altında bile uyuyamazdı. "Üç sarı trole izin var, bir tanesinin tüm bu çirkinlikten sonra dinlenmeye ihtiyacı var." Eğilerek ona ters ters baktım. "Eğlence için sana tahammül edebilirim ama bir kez daha benim hakkımda böyle konuşursan bağırsaklarını deşerim. En iyisi, benim yanımda hiç konuşma."

"Senden korkmuyorum. Hepimiz gibi sen de amacını biliyorsun, bu kadar yüksekte atma kendini," diye başını yukarı kaldırdı Fren.

"Senin gibi korkak bir meleze ihtiyacım yok, aptal bir yaratıkla avlanmak daha iyi, çığlıklar da öyle."

Ağzı karşılık vermek için açıldı ama dilini ısırıldı. Birden titremeye ve terlemeye başladı, dudağının üstünde bir çığlık titriyordu.

"Sorun nedir?" Reuben kız kardeşine sordu.

Memphis yavaşça kadının ortasına doğru kaydı ve erkek kardeş çığlık atarak sandalyesinden düştü.

Babam sakince, "İptal et," diye emretti.

"Ama ben onun çığlığını duymak istiyordum," dedim somurtarak. Beklediğimden kısa bir süre sonra Fren oturduğu yerden ağlamaya başladı ve ben de morfime geri çekilmesi için işaret ettim. "Bu beklediğimden de iyiydi."

Reuben ağlayan kız kardeşini sakinleştirmeye çalışarak, "Baba, bizi açıkça tehdit ediyor, bir şeyler yapmalısın," diye ısrar etti.

"Oh, biraz omurgalı olun sizi beyin yoksunu taşaklar." Artık son derece sinirlenmiş bir şekilde seslendim.

Amcam ve Elias ellerinin altında öksürmeye başladılar, amcam bana dönerek başını salladı ve gülümsemesini zorlukla sakladı.

Tabağıma bir dağ dolusu yemek koyarak çıktım, bakışlardan ve konuşmalardan rahatsız olmuştum. Ben çıkarken babam çatal bıçaklarını yüksek sesle tabağına vurdu ama bir şey söylemedi.

Malik ve Cai sessizce beni takip ederken ben de elimde tabağım, ağızda biraz daha yemekle kış bahçelerine doğru yol aldım.

"Baban mı?" Cai, karlı bankta otururken yanağını kaplayan kanı temizlemek için eğilerek sordu.

Malik şaşkın, her an arkamdan biri atlayacakmış gibi bahçenin etrafına bakındı.

"Bugün hepsi." Başımı lanet olası gökyüzüne kaldırdım. "Sizi kindar şişkolar."

"Şimdi de tanrılar mı hatalı?"

"Ne zaman hatasız oldular ki?" Yutkunmakta zorlanıp öksürene kadar yüzümü üzüm, kızarmış ekmek ve peynirle doldurdum.

Malik öne doğru işaret etti ve ben de onu şaşırtarak güldüm.

"Senin türünün bıçaklarından kurtuldum, bir üzüm beni öldürmez canım," dedim, ağızma daha fazla yemek koydum ve o geri çekildi.

Dişlerini sıktı, gözleri düşünceli bir şekilde önündeki yere kaydı. Bakışlarında bir acıma parıltısı gördüğüme neredeyse yemin edebilirdim. Acıma, tüm kalbimle nefret ettiğim bir duyguydu.

"Söyle bana Malik, saldırıdan sonra kutlama yaptılar mı? Güçsüz çocukları, kadınları ve erkekleri öldürmek büyük bir başarı olmalı."

"Hayır," sesi dalgınlıkla düzleştirdi.

"Oh, neredeyse unuttum onlar yapmadı
öldürmek Ben, hayal kırıklığı."

"Kral buna izin vermedi" demeden önce düşüncelerini değerlendirdi.

Alay ettim. "Ama tabii ki başarısızlığının yasını tutacak ilk kişi o olacaktır."

Mal başını salladı. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

"Anlat o zaman?" Dizlerimin üzerine eğilerek sordum. "Size ulaştığı söylenen küçük bir anonim bilgi neden meseleyi bu boyuta taşıdı?"

"Bir kehanet."

Gülerek güldüm. "Ah evet, tanrılar ve masalları. Bu iyi olsa iyi olur, şimdi ne uydurdular?"

Bir an için tüm ciddiyetiyle beni inceledi. "Savaşın ve ayazın korkunç kurdu, rüzgârın ve bulutların ejderhası, soğuk beyaz külden yükselen şimşeklerin gökkuşağı. İki diyarın çocukları, Eldingchildren. Biri gökyüzünü boşluğa çevirir, diğeri toprakları dondurur ve sonuncusu diyarı şimşekle ikiye böler. Nubil'in göğü ve Krig'in toprakları altında doğan üç Aura, gazap ybrises."

Bakışlarım bana aynı şekilde bakan Cai'ye kaydı. Boğazımı temizledim ve Mal'a bir gülümseme verdim. "Ah, ama tüm iyi kehanetler kafiyeli olmalı, bu seni biraz şüpheli yapmadı mı? Ailemin ölüm nedeninin büyükannemin uydurduğu bir masal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Lyra'nın ay taşına, Cynth'in kutsal kapılarına, diğer beş tanesiyle birlikte siyah gölgeler halinde işlenmiştir. Tanrılar gelecekteki yollarımızı ve tüm olasılıkları görebilirler, Henah bizi uyarmak için kapıları kullandı."

Bunun bana mantıklı gelmesi mi gerekiyordu, daha fazla ilahi hikâye mi?

"Peki, hala orada mı?"

Yutkundu ve sanki tepkime hazırlanıyormuş gibi tereddüt etti. "Evet."

İçimden kara bir kahkaha yükseldi. "Gerçekleşmemiş bir kehanet, ya bir düzmece ya da yanlış üçlüye sahipsiniz. Bir hiç uğruna öldüler. Birincisi, ben kalan son kişiyim. Tabii bir Aura bile değilken üçü birden olmamı beklemiyorsanız."

"Daha önce hiç yanılmamışlardı, en son Ater savaşlarını tahmin etmişlerdi."

Duyduklarıma göre tahmin edilmeye ihtiyaçları yoktu. Alaric bana Eldmoor'un 97th Grand Maiden gibi birini atayarak nasıl çıldırdığını anlatırdı, görünüşe göre aklı başında herkes onun delilik halini biliyordu. Bu yüzden bana boş bir noktayı kanıtlamış da olabilirdi.

"Her şeyin bir ilki vardır, ne yazık ki bu sefer masraflar bana aitti."

Başka bir şey söylemedi, sadece ağır gözlerle bana baktı. Acıma ve özür dileme düşüncesiyle yüzümde yükselen hırıltının seğirmesini engelledim.

"Kardeşin," dedim sessizliği tekrar bozarak. "Her zaman böyle tatlı biri miydi?"

"Onun da günleri var."

"Peki ya sen, sen neden bana onun baktığı gibi bakmıyorsun?" Oldukça nazik, kırmızı gözlerdi; varlığımdan etkilenmeyen yabancılara, özellikle de Adriatyalı yabancılara pek alışık değillerdi.

Bana bir gülümseme verdi. "Çok güzelsin." Başımı salladım. "Haklısın, öyleyim."

"Çarpıcı."

"Gerçekten."

"Gördüğüm en güzel kadın olabilir."

Ben de gülümsedim ve bir tutam saçımı omzumun arkasına attım. "Daha fazla bakma Malik, onu buldun."

"Lütfen, bana Mal de."

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım, belki de içimi ürperten bir ihtiyat da beraberinde gidecekti. "Peki o zaman, Mal, Cai'ye katıl

ve ben bazı işlerle uğraşırken sessizce yüzüme tapın."

Samuel uzun bir süre Mal'a şüpheyile ve şaşkınlıkla baktı, sonra ben onu çekerek kuzeyde yakaladığımız insanların şaşırtıcı bir şekilde Isjordan olmadıklarını açıkladım. O kadar kuzeye seyahat ettikten sonra en az bir Isjordan devriyesi tarafından fark edilmemek imkânsızdı ama Solaryalılar bunu başarmıştı.

"Hepsinin kollarında üç çatallı mızrak şekilleri vardı, bir çeşit tarikat mı?"

Şaşkınlıkla beni incelerken durdu. "Tridentler mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Sınırlarımızın bu kadar ötesinde Solaryalı paralı askerler mi? İmkânsız. Neden köylerimize ve tapınaklarımıza baskın yapsınlar ki? Neden paralı askerler, bunlar küçük hırsızların eylemleri."

Ben de aynı şüpheleri sorguladım. "Sizce bunun sevkیاتlarla bir ilgisi var mı? Anlaşmayla bir bağlantısı olabilir mi? Belki de Kral Magnus onları babamı Ianuris anlaşmasını iptal etmesi için kızdırmak amacıyla göndermiştir. Elias onların Solaryan olduğunu biliyordu, babam da öyle."

Solaryalılar geçtiğimiz haftalarda Isjord'a karşı memnuniyetsizliklerini açıkça göstermiş, düşmanca davranmaya başlamış ve Isjord ile olan tüm ilişkilerini geri çekmişlerdi. Geçen hafta tüm elçilerini ve meclis üyelerini gizlice topraklarına geri çekmişlerdi. Ana kara Solarya'dan artık hiçbir sevkıyat gitmemiş ya da gelmemişti.

"Büyükbaban beni işe almadan önce yıllarca önceki krallarına hizmet ettim. Eylemlerinde gösterişli değiller; bu da hoşnutsuzluğun ötesinde oldukları anlamına geliyor. Ancak benim anlamadığım onların davranış biçimleri."

"Mahkumları sorgulamamı yasakladı, görünüşe göre artık onlardan yeni bir general sorumlu."

"General Moregan, o Modr'dan geliyor, çok yetenekli ve kötü niyetli, gözünün önünden uzak dur," diye uyardı. "Üç hafta önce gemide yakaladığın ikisine yaptıklarını düşünürsek, seni nefes alan bir tutsağın yanına bile yaklaştırmazdım, hem de ölü bir tutsağın," Sam neşeyle gülerken, ben onların kanlı görüntüsüne ve daha sonra onları bilgi almak için kullanmak isteyen babamın azarlamasına sinirlendim.

"Keşke öyle olsaydı. Beni bir şeylerden uzak tutmaya çalıştığını biliyorum."

Sam, "Etraftan bilgi alıp size geri döneceğim," diye güvence verdi.

"Teşekkür ederim ve aynı zamanda sizi tüm bunlara dahil ettiğim için özür dilerim."

"Sana yardım etmek benim için bir zevk, Pamuk." "Freja'dan da biraz yardım isteyebilirim."

"Babası kızını mahkeme işlerinin yakınında tutacak biri değil. Gabriel'i öldürmek zorunda kaldığından beri mutlu değil. Freja'nın onun yerine geçeceğini hiç hesaplamamıştı, o öldükten sonra Modr Lordu görevini üstlenmesi için genç bir bilgin yetiştirmişti. Şimdi Freja dul kaldığına göre, doğrudan bu görevi üstlenebilir."

Bir timsahın kıkırdamasına neden olacak kadar komik bir şekilde, kadınlar ebeveynlerinin görevlerini ancak yalnız, evlenmemiş ve çocuksuz oldukları takdirde devralabiliyorlardı.

"Kış sarayında halefi olarak bir kızı geçirme düşüncesi tüylerini diken diken ediyor olmalı, en büyük kadın düşmanı bir kadın tarafından yönetiliyor." Bu düşünceye güldüm ve alkışladım. "Isjordi'nin kadınların birden fazla evlenemeyeceğine dair saçma yasası ilk kez işe yaradı."

Dul bir Isjordian kadını yalnızlığa zorlandı. Erkekler istedikleri kadınla oynaşp aletlerini oynatabilirken ve kaç kadınla evlenirlerse evlensinler, sadece tek bir erkek için bir araçtı.

"Bu konuda pek mutlu olmazdım, Freja yaşı kurtlar tarafından himaye edilecek. Muhtemelen içlerinden biri ona 'meme' ya da 'amcık' diye hitap etmeye başladığı anda görevinden ayrılmak zorunda kalacak." Sam içini çekti ve başını salladı. "O bir prenses değil ve sen de değilsin."

"Hayır, ama bundan çok daha iyi olabilir, onu tanıyorum." Aklı ve ruhu vardı, kendisini karanlık bir kadere mahkum eden ataerkilliğe karşı nefret duyuyordu. Sadece bunları kullanmak için cesaretlendirilmeye ve yanında bir destek eline ihtiyacı vardı.

Köylere yapılan saldırılarla ilgili diğer birkaç detayın üzerinden geçtik. Bana hassasiyetle sordu ve her birini adım adım izledi. O kadar çok tekrarlamıştım ki artık bir şarkı haline gelmişti.

"Sen doğuştan yeteneklisin, Isjord'da harika bir geleceğin olabilirdi," diye ekledi acı içinde, dudakları endişeyle geri çekildi.

"Burada benim için asla bir gelecek yoktu Sam, bunu her zaman biliyordum ve kısmen senin de bildiğini düşünüyorum." Buraya hiçbir zaman uyum sağlayamadım, hala buranın sakinlerine karşı şefkatli ve ilgili hissetmekte zorlanıyorum, bu insanlar hiçbir zaman benim olmadı. Bu topraklar için ben bir yabancıyım, tıpkı annem gibi.

Annemin, Thora'nın, Eren'in ve benim bu buzdan hapisanede egzotik hayvanlar gibi nasıl kapana kısıldığımızı, yeni kafesli bölgelere alışmaya zorlandığımızı düşündükçe uyuşuyordum.

"Duyguların etrafında dans etmeyi bırakalım mı, onlardan benim kadar nefret ettiğini biliyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Avucumu ona doğru uzattım. "Bana iki yeni hançer borçlusun, tıpkı söz verdiğin gibi."

Saldırıdan sonra, güvendiğim hançerlerimi, babamın askerleri onları almaya gittikten sonra ortadan kaybolan cesetlerle birlikte ormanda bırakmıştım.

Sam gülerek silah rafına doğru uzandı ve hançer kılıflı iki kırmızı deri kın aldı. İnce ve zarifteler; kabzaları gümüş oymaydı.

sarmaşıklar ve ortalarında yuvarlak bir zümrüt. Onları kardeşimin kılıcıyla eşleştirmeye çalışmıştı.

"Onları iyi kullanın."

Ona sarıldım, güzel hediye karşısında mutluluktan çığlık attım.

Malik'in ifşaatından sonra uzun süredir şüphe duyduğum şeyi öğrenmeye karşı koyamayarak, "Sam, bu Eldingchild kehanetini daha önce duydu mu?" diye sordum.

Birkaç saniye beni inceledi ve gözleri arkamdaki Adriatian muhafızıma kaydı. "Evet," diye yarım bir sesle cevap verdi. "Bunlar masal, Pamuk. Güçlü bir orduya duyulan arzuyu ateşlemek için masallar ve sahte korkulardan başka bir şey değil -korku sıkı bir hazırlık gerektirir, inan bana. Başka bir şey değildi."

"Babam biliyor muydu?" "Evet."

İçim kıvrılırken acı veren kısıtlayıcı bir nefes verdim. Bu fikri nereden ve neden edinmişti? Bu kehanet onu bizi yaratmaya mı itmişti, böylece bu diyarı yok mu edecektik? Adriata, babamın gerçekleştirmeyi planladığı bir kehaneti engellemek için ailemi öldürmüştü.

Kafamda çılgınca düşüncelerin dönmesi uzun sürmedi. Odamda huzursuz, uykusuz ve endişeli bir şekilde dolanırken, yelpazenin bir ucundan diğerine atladım. İki Adriatyalı nöbet tutuyordu, beni öldürmeye çalışan türden iki kişi, özgürce ve son derece rahat bir şekilde tekrar deneyebilirlerdi. Yanlış seçim mi yapmıştım, kendi sonumu mu hazırlamıştım? Tanrım, arkadaşlarımla onlarla birlikte nöbet tutmasına izin vermiş, onları öngörülemez bir tehlikeye atmıştım. Ve Nia, kendi türünden birinin yanında durmak zorundaydı, ona insani olarak mümkün olan her şekilde tecavüz eden, onu üzücü anılar ve iğrenç yaralarla işaretleyen insanların yanında. Ben ne yapmıştım?

Yatak odamın kapısını araladım. İkisi koridorun iki yanında birbirlerinden uzakta duruyordu.

"Snow? Ne oldu? Nia emin olmadan sordu.

Evet Snow, sorun neydi?

Tam önümde duran Adriatian'a bakmadım. "Acıktım," dedim koridorda ilerlerken.

"Odanızda yemek var," diye karşı çıktı Nia, muhtemelen başımı ona çevirdiğimde bile hissettiğim bir şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı.

"Susadım demek istedim." Sorgulamayı keseceğini umarak daha hızlı hareket ettim. Çıplak ayaklarım yere hafifçe vuruyordu.

"Orada da her türlü şey var, hatırladın mı?" "Sıcak bir şeyler."

"Sıcak içeceklerden nefret edersin," diye şaşkınlıkla karşılık verdi.

Yüksek sesli bir iniltiyle durup ona döndüm, onu Caelum'la yalnız bırakmanın beni korkuttuğunu, bu kısmı enine boyuna düşünmediğim için kendimi berbat bir insan gibi hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim? "Nia, Caelum cenneti uyuyamıyorum, mutlu musun?" Gözlerim sağa sola, gümüş gözlü yılaninkilere kaydı; tıpkı sahibi gibi soğuktu. Benimkilerin üzerinde oyalandılar ve her nasılsa benimkiler bakışlarımı kaçırmayı reddetti. "Ne?"

Ayaklarıma doğru bir bakış fırlattı. "Ayakkabın yok."

Ayak parmaklarımı soğuk zeminde oynattım.

"Farkındayım."

"Onları geri alacağım."

"Ve eğer bir ödül atarsam ve karnını ovarsam benim için dönecek misin? Senin görevin, havlayabildiğin kadar sessiz bir şekilde yanımda durmak, seni kucağıma oturtmak zorunda bırakma beni, Adriatian." Dualarınızla oynuyorsunuz ve onlar kovalamacayı bir oyun sanıyorlar ve ben de her iki tarafın da ölümcül bir kovalamaca olduğunu bilerek kovalamacanın tadını çıkarmak istedim. Ayrıca, o yüzün kapalı olması utanç verici olurdu.

Boynunu uzattı, "Nasıl isterseniz" demeden önce çenesi belirgin bir öfkeyle kırıştı.

"Bahçeye mi gidiyoruz? Lütfen gitme, zaten iki kez hasta oldun," diye uyardı Nia, dikkatimi tekrar kendisine çekerek gümüş gözlü yılanla konuşmamı kesti.

Döndüm, koridorları geçmeye devam ettim. "O zaman üçüncü kez aşına olacağız ama bugün olmayacak. Bu gece mutfaklarda dolaşacağım."

Mutfaklara girdik, iki mum gölgeler oluşturdu, adımlarımızın sesi gecenin sessizliğinde yankılandı. Aşçı Ken masalardan birine tek başına oturmuş, sessizce içkisini yudumluyordu. Çocukluğumda bile onu hep bu saatlerde burada bulurdum.

Beni gördükten sonra ayağa kalktı. "Birazdan hazır ederim."

Ellerimi sallayarak onu durdurdum. "Hayır, aç değilim." Durdu, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bu yeni bir şey."

Ne yapacağımı bilemez bir halde karşısında dikilirken sustum ve o da bana şaşkınlıkla baktı. "Bir içki?"

Başımı salladım ve o da bana bir fincan bira getirmeye gitti.

"Yarım," diye seslendi Nia arkamdan, "o hafif, Ken. Bir çeyrek daha iyi yap."

Ona sinirli bir şekilde döndüm. "Şimdi de Alaric mi oldun?"

Kısa bir kahkaha attı. "Öyle olsaydım, içmene hiç izin vermezdim. Bir keresinde iki yudum şarap içtiğini ve zavallı sırık Simon'u at sanarak üzerine atladığını hatırla. Ken yaşlı olduğu için kendini kötü hissedeceksin, buna yaklaşabileceğini sanmıyorum," dedi ve Kilian'ı işaret etti. "Geriye ben kalıyorum ve bu gece kesinlikle senin midillin olmayacağım."

Sözlerinin ardından Nia ile benim aramda boş boş bakan Adriatic yılanının önünde ortaya çıkmasıyla vücudumu bir sıcaklık kapladı ve yanaklarımla kulaklarımla kızardığını hissettim.

"Çeyrek fincan bira," dedi Ken, yanıma otururken. "Zor günler mi geceler mi, balkabağım?"

Hepsi zordu ama önemli miydi? Acı içkiden bir yudum alırken cevap vermedim.

Elma dilimlerinden oluşan küçük bir tabağı bana uzattı. "Eskiden Thora uyuyamadığında onu buraya getirirdin, şimdi yalnız geliyorsun. Onu özleyorsun olmalısın," dedi.

Buranın eskiden bizim güvenli cennetimiz, latibülümüz olduğunu hatırladım, girişte belalar bizi açığa çıkarmış gibi davranırdık, hala öyle hissettiriyordu. Belki de bu yüzden hâlâ bu kadar çok seviyordum.

Başım öne eğildi, nefesim hafifçe kesildi. Zayıf görünmenin, paniğe kapılmanın sırası değildi. "Karınız," dedim doğrulurken. "Eskiden bize reçelli çörek yapardı."

Bundan daha fazlasını yaptı, kucağında ağlamamıza izin verdi, önlüğüyle gözlerimizi sildi, Bruma komutanının sırtımızdaki kırbaç izleriyle ilgilendi çünkü şifacılar bile yaralarımıza yardım etmeyi reddetti, gerçek olanları unutmamız için bize korkunç dağ canavarı hikayeleri anlattı ve mutfak ateşinin yanında uyuyana kadar bizi şımarttı.

"Ken sanki benimle birlikte hatırlıyormuş gibi kısa ve acı dolu bir kahkaha attı. "O gün de seni bulduklarında onları getirmeye çalıştı ama Kral buna izin vermedi."

Gözlerim kapandı ve titremekten dudağımı ısırdım, çok acı vericiydi... çok acı vericiydi. Kapıların yanında, beni görmek için tatlıları vermesi için yalvarıp yakardığını duymuştum.

"Ondan bunları tekrar yapmasını isteyeceğim," diye teklif etti.

"Hayır, onları sadece Thora sevdiği için yedim, şimdi bana sadece onu hatırlatıyorlar. Hatırlanmak istemiyorum."

Ken iç çekerek masaya yaslandı ve elime uzandı. "Kız kardeşin bir çörekten daha tatlıydı, onu acı bir anı haline getirme."

"Onları acılaştıran o değildi."

Sözlerim üzerine Ken'in gözleri arkama, muhtemelen söylediğimiz her şeyi duymuş olabilecek Adriatic muhafızına kaydı.

Usluca omzumu okşadı. "Hamuru karıştıran sensin, içine ne kadar tuz ve şeker, baharat ve meyve ekleyeceğine kendin karar ver."

Sana ne verirlerse onu yoğuruyorsun. İyi geceler, küçük vahşi şey."

Bana hiçbir şey vermediler Ken, üzerime kül, toprak, zehir, alev, kara çelik ve karanlık fırlattılar. Onları uzak tutmaya çalıştım, sırtımdaki her bir iz hatırlatıcıydı, ama pul pul kâseme düştüler. Kaplandı, serpildi, giydirildi ve bu anıları ekşitti.

Nia'nın adımları bana yaklaşırken duyuldu, eli omzuma düştü. "Ne yaptığını biliyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Tek bir kelime Nia, sadece bir kelime ve hemen şimdi ona geri dönüyorum."

"Hayır, gerek yok. Bu sefer onu gerçekten sinirlendirdiniz, bu tatmini kaybetmek istemeyiz, değil mi?"

"Bu benim bencilliğim ve çok yanılttı." "Yapma, lütfen. Her şey yolunda."

Eğer biri her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsa, bu gerçekten her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Üçümüz birbirimizi daha iyi anlamak için böyle bir yol bulmuştuk. Buna ihtiyaç vardı, üçümüzün de kafası o kadar garip çalışıyordu ki gerçeği bilmek imkansızdı, ama bunu yüksek sesle kabul etmeye karar vermiştik.

Ona bir gülümseme verdim. "Artık daha iyi görebiliyorum, benim için mükemmel bir midilliye benziyorsun, şu yeleni okşayayım."

Hızla ayağa kalktım ve o da koşarak benden uzaklaştı.

Mutfakta birbirimizi kovalayarak tur attık. Kahkahalarımızın kalenin sessizliğini yırttığına ve herkesi uyandırdığına yemin edebilirim. Uzun zamandır kahkahalarımın göğsümü bu kadar neşeyle doldurmasına izin vermemiştim, burada, bir zamanlar Thora'yı aynı sesle kovaladığım yerde.

Onu yakaladım ve ikimizi de yere fırlattım.

Kollarını sıkıca tuttum ve altımda debelenerek kıpırdandı. "Seni sarhoş manyak."

"Sana ilk öpücüğünü vereyim mi?" diye takılıyorum dudaklarımı şapırdatarak. "Senin her türlü caziben olacağım."

"Şaka gibi, ne kadar çekici olursa olsun öpüşmez,

sevişmez ve şafakta kaçmaz, kalır. Birbirlerinin yataklarında uyanırlar.

kucaklaşın, sarılın, tekrar öpüşün, birlikte kahvaltı edin, el ele tutuşun, kucaklaşın, birbirinize tatlı sözler söyleyin."

"Ugh," dedim ve beni altına doğru yuvarladı. "Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Duyduğuma göre sende

konuşma kuralı da var."

Başımı arkaya atarak yüksek sesle kıkırdadım, gerçekten de hafıftım. "Beyaz atlı prens, eğlencenizin ortasında şarabını sevdiği on çeşit peynir hakkında gevezelik etmeye ve inlemeye başladığında, ağzına bir tıkaç takıp takmayacağını bana o zaman söyle."

Kilian homurdandı ve odanın diğer tarafından yüksek sesle öksürmeye başladı ve ikimizin de dikkati ona döndü.

"Cehennemlerin tanrılara dua etmesini sağlayabilirsin, zavallı Adriatian neredeyse nefessiz kalacaktı. Ayağa kalk," diye emretti, benden uzaklaşarak. Bir elini uzattı ve temkinli bir şekilde sordu, "Bu gerçekten oldu mu, peynirli adam?"

Güldüm ve başımı salladım.

"Vay canına," dedi kahkahayı patlatmadan önce. "Hepiniz böyle mi yapıyorsunuz?" diye dönüp Adriatian'a sordu.

"Peynirden pek hoşlanmam, bunu yapmam pek olası değil" diye kayıtsızca cevap vermeden önce kısa bir süre bana doğru baktı.

"Hayır," diye konuştum ve bana baktı. "Muhtemelen bir ybrisin nasıl öldürüleceğine dair kutsal Caelus liber'in yüzüncü bölümünü okur ve sonra neşeyle göğsüme bir bıçak saplardın."

"Kırkıncı bölüm de, cinayet ve ruhun aşağılanması."

"Ah evet," diye mırıldandım, göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim. "Benimle din hakkında konuştuğunda beni tahrik ediyorsun, Adriatian."

Gözlerini bana dikti, yüz hatları tiksinti ve öfkeyle seğiriyordu. Çok tatmin ediciydi.

Ayağa kalktım ve masaya oturdum, vücudumun üst kısmını masanın üzerine yayarken göz kapaklarım uykudan ağırlaşmıştı. "Bana söyle. Caelus liber'de ailemi öldürmenin kutsal sayıldığı satırları söyle bana."

Uzun bir süre cevap vermedi ve ben de ağır başımı hafifçe kaldırıp bana baktığını gördüm. "Tanrıların yolları belirsiz değil midir? Yanlış bir şey yaparsın, ama bu haklı bir yanlış olabilir, doğru bir şey yaparsın, ama bu şüpheli bir doğru olabilir. Bir doğru ya da yanlış, doğru ya da yanlışsa neden gerekçelendirilmeye ihtiyaç duyar? Öldürürsünüz ve bu yanlıştır, daha büyük kötülüğü ortadan kaldırma bahanesiyle öldürürsünüz ve bu doğru mudur? Öldürmek sadece öldürmek değil mi, sadece basit bir yanlış değil mi? Bu seni de benimle aynı yapmaz mı?"

"Evet" diye cevap verirken yüzünde herhangi bir ifade yoktu. "O zaman bana bakma, sanki bana bakmak sapkınlıkmış gibi."

O bana baktı, ben de ona baktım. Bu bakıştan nefret ediyordum ama sessizliği çok hoştu.

"Sana nasıl bakmamı istersin?"

"Hiç de değil."

"Sizi gözden uzakta bırakmamam emredildi, bu yerine getirebileceğim bir talep değil."

"Sen benim cezamdın," dedim başımı kansız kollarımın üzerine rahatça koyarak. "En azından öyle davranma. Bana bak, benimle ilgili inançlarına gözlerini dikme."

BÖLÜM 16

Kilian

AHafta. Tam yedi gün. Yeterince hakaret, iğneleyici sözler duymuş ve yeterince ters bakışla karşılaşmışım. Ben kolay kolay Ama hakaretleri her zaman beni etkilemenin bir yolunu buldu.

Bana bak, benimle ilgili inançlarına bakma. Tek yaptığı onların haklı olduğunu kanıtlamakken nasıl yapabiliyordum ki?

Katliama hazır bir şekilde odasından fırladı. Koridor havasıyla karşılaştığı anda kaşlarını çattı ve etrafı kokladı. Bu kadın hem insani hem de insanlık dışı anlamda tuhaftı; insani bir dış görünüşü, insanlık dışı bir söz ve varlık gücü vardı. Nadiren uyurdu ve uyuduğu zamanlar da en tuhaf yerlerde olurdu. İnsanlardan nefret ederdi, aşçı ya da arkadaşları dışındaki herkesten, özellikle de çocuklardan nefret ederdi. Satrançtaki becerileri berbattı, seçici bir yeme alışkanlığı vardı, tabii eğer yemek yiyorsa. İç çekerdi. Onun kötü alışkanlıklarını sonsuza kadar sayabilirim.

Döndü, şaşkın şaşkın baktı ve sonra saç tellerini ayırabileceğim kadar yaklaşıp bana doğru uzanmaya başladı. Ne yapıyordu?

İki parmağımı alnına koydum ve başını geriye ittim.

Gözlerini yavaşça kırptırdı ve sonra ona dokunduğum yere baktı.

Parmaklarımı geri çekerek bir adım geri attım ve "Oradan konuş, oradan kıl, oradan sor" dedim.

Yavaş yavaş kaşlarını çatı. "Şimdi de bana emir mi veriyorsun?" "Sınırları belirliyorum, Majesteleri."

Eğlenceli bir şey söylememiştim ama o yine de sırtı. "Senin gibilerin çoğu bu sınırları koymaya çalışır ama muhtemelen yatağının diğer tarafında uyanmak isterler. Senin için bu kadar zor mu, sınırlar koymak zorunda kalacak kadar?" Alt dudağını dışarı çıkardı ve alaycı bir tavırla kirpiklerini kırptırdı.

Şakağında bir sinir zıpladı ama soğukkanlılığını korudum. "Büyük bir yatak olmalı, senin egomanyak katil tavırlarını ve benim senden hoşlanmamamla birlikte bizi de içine sıkıştırdığına göre."

"King size," dedi bana keskin bir gülümsemeyle. Bunun nesi rahatsız etti?

Caiden koridorun diğer tarafından kıkırdadı. "İkinci hafta da hayatta kal, asker."

Pencereden dışarıya, gün ışığına baktı. "Gündüz vakti."

Kaşlarını kaldırdım. "Zekice bir gözlem."

Kızgınlıkla gözlerini kırptırdı. "Neden şimdi de senin yüzünü görüyorum? Mal nerede?"

Mal mı? Neden kardeşime Mal diyordu? "Bu sabah Adriata'ya geri döndü, annesi hastalandı, yakında dönecek." Driada yine çökmüştü. Geçtiğimiz aylarda hastalığı onu sayamayacağınız kadar çok etkilemişti. Mal bunun son kez ne zaman olacağını asla bilemezdi, bu yüzden her seferinde onun yanında dururdu.

"Siz kardeş değil misiniz?"

"Yarım," diye açıkladım, ondan bir adım daha geri çekilerek. Gözlerim kıyafetinde gezindi; donanma üniforması giymişti. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet," dedi göğüs cebinin üzerindeki altın halkalara dokunarak. "Ben kaptanım, unuttun mu?"

Neredeyse dilimden kan çıkacak olmasına rağmen kelimeler ağzımdan kaçtı. "Nedenini sormaya meyilliyim? Bunu yapmanız gerekli mi? Isjord tüm Dardanes'te en çok askere sahip krallık değil mi? Tehlike anında size bu kadar ihtiyaç duyulur mu?"

Gözlerini devirdi ve kasıla kasıla koridorda ilerledi. "Konuşmak zorunda mıyız?"

Ben de hızla arkasından gittim. "Sorularıma cevap vermemek zorunda mısınız?"

Bir elini uzattı ve saydı, "İstiyorum, hayır gerekli değil ve zekice bir gözlem, Adriatian, Isjord gerçekten de en çok askere sahip. İyi çocuk masajı mı istersin yoksa ödül mü?"

O imkansız biriydi. Alaycılık onun kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeğiydi. Başka pek bir şey yediğinden değil. Belki de yemeğe ihtiyaç duymaması fazlasıyla yeterliydi.

Filosu hazır bir şekilde, devriyeye hazır askerlerin çılgınca döndüğü ahırların yanında dinleniyordu. Morph'u gökyüzünden siyah kanatlarını çırparak yere indi, bir kısrağa dönüşerek alçalırken havada kar tozları uçtu.

"Snowlin, kardeşim," diye seslendi uzaktan gelen bir erkek sesi.

Prencesin yüz hatları bir kızgınlık parlamasıyla birlikte öldürücü bir öfkeye dönüştü. "Reuben, melez," diye tatsız bir şekilde karşılık verdi, sahte bir sırıtışla.

Kardeşiyle bu şekilde mi konuşuyordu? Gözlerimi ovuşturdum, herkesle böyle konuşurdu.

"Her zamanki gibi çok hoş," dedi etkilenmeden.

"Ve kızgınlık hâlâ en iyi kişilik özelliğiniz."

Adam dudak büktü ve ters ters baktı ama kadın yaralanmamıştı. "Yine babamı kızdırmaya mı gidiyorsun?" diye sordu garip bir şekilde süslenmiş donanma üniformasının üzerindeki görünmez tozu savurarak. Beyaz bir üniformanın kalıntıları

Gömleğinin yakası ve kolları kabarıktı, kollarından ve pantolonundan aşağıya doğru altın asma işlemleri uzanıyordu. Üzerinde konumunu belirten altın çemberler yoktu, onun yerine altın bir ok broşu vardı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bir bakıma gösterişliydi ama sahip olduğunu bilmek için süslenmesine ve güçlenmesine hiç gerek yoktu; bunu sadece duruşunda taşıyordu.

"Bir lord tarafından taşakların gıdıklanmaya gidiyorsun, annen bunu yapmıyor mu? Seni zavallı küçük değerli şey, sevgili annen seni ihmal mi ediyor?" dedi, dantel yakasını düzeltmek için yaklaştı ve neredeyse ürkerek uzaklaştı. Kadın onu sıkıca tuttu, solgun yüzüne ve boynuna kırmızı bir kızarıklık yayıldı.

Arkadaşı yanımda sessiz bir kahkaha atarken kafamda canlandırdığı görüntü karşısında yüzümü buruşturdum.

Boğazını temizledi, utancın turuncu gölgeleri yüzü gibi başını da neredeyse alev alev yakıyordu. "Arynth'e gidiyorum, babam benden yeni anlaşmayı görüşmemi istedi-"

"İşte." Sözünü kesmek için avucunu kaldırdı. "İşte beni burada kaybediyorsun."

"Kıskanç," diye karşılık verdi. "Ben, Isjord'un varisi önemli bir iş yapıyorum."

O varis değil miydi? Silas kutsaması olmayan birini mi tahta oturtacaktı? Silas tacından bu kadar çabuk emekli olmayı mı planlıyordu, insanların en fazla yetmiş yıl ömrü yok muydu?

Bir an bekledi ve sonra uluyan bir kahkaha patlattı, gözlerinin kenarlarından eğlence gözyaşları sızana kadar karnını çömeltilti. "Bu benim için haftalarca sürecektir bir eğlence olurdu."

"Ama sen öylesin," diye ısrar etti, dişlerini hırıltıyla göstererek.

"Eğer geceleri uyumana yardım edecekse, yarım ırk, senin için ölü taklidi bile yaparım. Anlamıyor musun, babam belki de sonsuza kadar o kanlı tacı onurlandırmak için yaşayacakken sen zavallı ölümlü hayatınla yok olup gideceksin?"

Öfkesi hâlâ alev alev yanarken yarı geri çekildi. "Babam bir yolunu bulacaktır."

Hayatı uzatmak için mi? Lütfedilmemişler, yeteneklerimiz ve yaşam tarzımız anlamında bu kadar kültürsüz müydü?

"O pek çok şeydir, Tanrı tek değildir. Ama," diye durdu, gökyüzüne doğru bir parmak kaldırarak, "onlar bile yardım edemez. Sen bir sebepten ötürü kutsanmamışsın. Sizin için tanrı yok, kutsama yok, sonsuzluk yok, sadece küçük, kısa, buruşuk, acınası hayatlar var."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim, ancak meramını anlatmak için hakarete ihtiyaç duyması dışında.

"Sen de insansın, kutsanmış ya da kutsanmamış."

"Olmadığımı söylemedim, ama varisçilik oynayan ben değilim, melez." Onu bıraktı, uzaklaşırken yüz hatlarında okunabilir bir kızgınlık vardı.

"Neden olmak istemiyormuş gibi davranıyorsun?" diye seslendi arkasından, "Kafanın içinde kaydığını biliyorum."

"Eğer cehennemin varisi olmak isteseydim, sevgili Reuben, şansımı Caligo'da denerdim. Ateşin arasında olmayı donmaya tercih ederim, soğuk cildim için korkunç."

Bu...komikti. İç çektim. Soğuk duyularımı donduruyordu. "O zaman neden geri geldin?"

"Sıkılmıştım."

"Şimdi de Obscur Asteri ile evleniyorsun, gizli kalmalıydın."

"Saklanmak mı? Ama neden, sevgilim, yaldızlı bir baş taşı seni beklerken beni bir taç bekliyor."

"Bu on iki yıl önce sen olmalıydın," diye bağırdı, derisi titreyerek. "Toprağın altında, sessiz, kardeşlerin ve orospu annenle birlikte ölü."

Bir süre hareketsiz kaldı. Bu onun kırgınlığından mı yoksa kızgınlığından mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama keşke ikisi de olmasaydı. Ölümünden kaçan birine söylenecek korkunç bir şeydi bu ve ailenizi ölümün pençesinde kaybettiğinizi görürken yaşıyordunuz.

Döndü, o sahte gülümseme olmayan yüzüne geri döndü. Ağabeyi çenesini dik tutmuş, dik dik bakıyordu.

Gözlerinde, yakasını bir kez daha düzeltmek için yaklaştığında dehşete dönüşen bacak kıran korku okunuyordu. "Yılan desenlerini takip etmek tuhaftır, düz durmak varken sürünerek hareket etmek. Hayatında paytak paytak yürümek çok zor olmalı ama sen bilemezsin. Sen bir solucansın, senin hızın başkalarının merhametidir."

"Sözlerinle övün, Snowlin."

Kadın adamın omzuna doğru eğildi ve adamın yüzü dehşet içinde donup kalırken, "Bunu çizmelerimin altında tuttuğum solucan söylüyor. Ben de Arynth'e gidiyorum, seni küçük ölümlü melez varis."

Reubens'in gözleri ikisinin arasına düştü, içinden korkunun korkunç gölgeleri fırtınalar halinde çıkıyordu. Geniş bir sırtıyla uzaklaştı ve ben de üvey kardeşin sertleşmesine neyin sebep olduğunu gördüm.

Zarif gümüş hançerini kınına soktu ve kasılarak ahırlara doğru yürüdü. Görülmeye değer korkunç bir manzaraydı.

"Merhamet sana yakışır prenses." Atıma onun ardından binerek söyledim.

"Yemimi canlı yemeyi tercih ederim, ölü yemenin neresi eğlenceli?"

Aptalca bir yorum, aldığı aptalca cevabı hak ediyordu. "Neden Arynth'e gidiyoruz?"

"Babam, sizin gibileri ve onların zanaatkâr açılışına ve duvar yıkıldıktan sonra sınır kontrolüne ilişkin önerilerini görüşmek üzere bir toplantı düzenledi. Sınırdaki lordlar, küçük çekirgelerinizin zincirlerini çözdükten sonra bu toprakları kirleteceğinden endişe ediyor."

"Silas kendi kar helikopterlerinin güneş yerine ayazı tercih etmesinden endişe etmiyor mu?"

"Bir insan neden bir cehennemle başka bir cehennemle değiştirir ki? Ben sadece eğlence ve belki de biraz güzel kabak çekirdeği tarçınlı karabuğday bisküvisi için katılıyorum. Arynth bu konuda ustadır."

Şaka mı yapıyordu?

Toplantı odasının kapısını gürültüyle araladı ve bakışlarıyla sıkılmış herkesi aradı.

"Snowlin, başarmışsın. Reuben... sen de," diye selamladı Arynth Lordu, soyluların varlığı karşısında biraz şaşkındı.

Albius Arynth, adamı tanıyordum. Birçok kişi tanırdı. Eski bir Verglaser, hem de korkunç bir Verglaser. Ater savaşlarında pek çok kişinin yanında savaşmıştı, babamla birlikte. Bana bir bakış attı ve başını hafifçe eğdi.

Reuben çenesini şişirdi ve hâlâ kızgınlık içinde bir koltuğa doğru yürüdü.

"Albius, kelimeler dilenciler içindir, ikramlarım nerede?" diye sordu hevesle.

İpek lacivert bir kumaşa sarılmış kare bir kutu uzattı. Kenarından köşesine birkaç bisküvi dizilmişti ve prenses dudaklarını yalayarak onları inceledi.

Şaka yapmamıştı.

"Kardeşin burada mı? Neden?"

"Tanrı aşkına," diye öksürdü prenses, biraz ürkmüş bir halde etrafına bakınırken. "Kardeşim öldü, Albius, neredeyse ödümü koparacaktı."

Bu... bir şaka mıydı? Havadaki dalgın bakışlarını inceledim ve bu konuda şaka yapmadığına karar verdim.

Kadın hafifçe öksürürken yaşlı lord onun sırtını sıvazladı. "Ghur signe mahar." Daha sonra konuşuruz, diye mırıldandı Calgnan dilinde onun kulağına yakın.

"Ghur." Daha sonra prenses cevap verdi.

Neden gizlilik ihtiyacı duydunuz? Başka bir şaka mıydı... yoksa daha fazla bisküvi mi?

"Ekselansları," diye seslendi yaşlı ve zarif bir ses arkamızdan ona doğru. Görünüşe göre popüler biriydi.

Hoş bir gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle döndü. "Ivar Venzor, bu zevki neye borçluyuz?"

Kısa bir süre güldükten sonra elini tutarak parmak eklemlerinin üzerine bir öpücük kondurdu. Kadın yüzünü buruşturdu ve hemen ardından gurur verici gülümsemesine geri döndü.

Sümüksü bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Her zamanki gibi, güneşin güzelliğiyle parlıyor."

"Caiden yanımda sıkıca mırıldandı ve omzunun üzerinden ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Babam senin katılmanı mı istedi?"

"Aslında hayır, soran bendim. Bu davada sizin tarafınızı tuttuğumu ve anlamaya, kendimizi sürgün ettiklerimizle yaptığımız bu barbarca ittifaka karşı oy kullandığımı biliyorsunuzdur. On iki yıl önce o duvarın mühürlenmesi için çok mücadele ettim ve son nefesime kadar da öyle kalması için mücadele edeceğim. Konumunuzu bilerek benim davamı savunmalısınız."

Yani tam da düşünüldüğü gibi bir muhalefet vardı. Silas'ın aylarca ısrar ettiklerini göz önünde bulundurarak bu anlayışla tüm sarayını nasıl ikna ettiğini hep merak etmişimdir. Onların da buna gerçekten ihtiyacı olmalıydı.

"Benim konumum nedir?" diye sordu, bu varsayıma karşı biraz savunmacı bir tavırla.

"Elbette, onunla isteyerek evlenmezsiniz, değil mi?"

"Babam beni zorlamıyor. Kaçmıyorum, ne tekme atıyorum ne de çılgılık atıyorum," dedi ve alaycı bir şekilde fısıldamadan önce eğilerek, "bu isteyerek olmalı" dedi.

Bunu ben de düşünmüştüm. Anlaşmayı öğrendiği anda neden kaçmayı tercih etmediğini.

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Sıkılmış bir halde eldivenli elini inceledi. "Bana inanılmaz bir aşık olduğu söylendi, çok da şefkatli."

Yanlış delikte yutulan bir nefes ve öksürükle patladım. Bu gülünç kadın.

Caiden kasvetli bir eliyle arkamı sıvazladı. "Söylentiler doğru olmalı."

"Böyle bir söylenti yok," dedim doğrulurken. "Ekselansları," diye azarladı Venzor Lordu, hiç eğlenmeden.

Ona etkilenmemiş bir bakış attı. "Ivar, senin küçük direnişine katılmaya niyetim yok. Bu davadaki bir partizanın hayatı, her Venzor'un babamın tacını kapma girişimi gibi çok kısa sürecek. Şapka giymeyeceğim, toprakta uyumayacağım, kurt pisliği ve kürk arasında yatmayacağım, bu yüzden korkarım sadece uzaktan izleyebilirim." "Tamamen başarısız olduğunda." demeden önce neredeyse düşünceli bir şekilde başını öne arkaya eğdi.

Kış sarayında anlaşmazlık mı vardı?

Kırgın lordu bıraktı ve yavaşça bir koltuğa oturdu. "Başkalarına saygı göstermeyi hiç umursamıyorsun," dedim,

hemen yanında duruyordu.

Bana ters bir bakış attı. "Saygı size medeni selamlar, korku ise boyun eğmeyi satın alır. Kibar sözler yaz güneşi altında tiftik gibi tutuşur, ama ben elmas ve rüşvetle güzel tasmalar veririm."

Daha iyi bir tepki veremediğim için alay ettim, beni şaşkınlığa aç bırakmıştı. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor gibiydi. "Korku mu? Senin amacın bu. Doğduğun gün bunu çoktan başardığına inanıyorum."

"Öyle değil Adriatian, geceleri çocukların çığlık attığı, sönmekte olan ateşlerin etrafında anlatılan, zıplayıp bir gözün açık uyumana neden olan türden. Her yaprak deseninin, bulut şeklinin, ateş sesinin sana yüzümü ve varlığımı hatırlattığı türden. Yüzyıllar sonra anlatılacak olanlar, gücüm için değil, kudretim için anlatılacak olanlar."

Kızgındı, kesinlikle kızgındı.

Teyzem Larg ile birlikte içeri girdi. Isjordians yorgun ve sert bir tavır takındı, artık aralarında sohbet etmiyorlardı ve tüm dikkatlerini benim türüme vermişlerdi.

"Ekselansları," diye selamladı Larg onu, Isjordian tarafının karşısına oturduklarında. "Tekrar karşılaştık."

"Larg, ne büyük bir zevk," diye selamladı, kirpiklerini masumca kırıştırarak. "Ama bana yırtmam için geyik eti verdiğin zamanları daha çok tercih ederdim."

"İsjord'un sizi tatmin edecek kadar iyi durumda olduğuna eminim."

Güldü, ama biraz nazikçe, alınmadan. "Yeterince iyi." Teyzeme döndüğünde yüzündeki gülümseme bir anda öfkeye dönüştü. "Adriane Drakos, sonunda tanıştık. Alaric Drava selamlarını yolladı ama ben selamlardan çok küçük kaburgalarının arasına bir hançer saplamayı tercih ederim."

Teyzemin bakışları titriyor ve odadaki yüzler arasında neredeyse dehşetle dolaşıyordu. Hatalarını ve korkularını biliyordu. İkisi de önünde duruyordu; cesaret, intikam ve altın bakışlar. "Önemli meseleleri konuşmaya geldik."

Prenses sandalyesine yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atarak, "Ah, evet, affedersiniz," dedi. "Ölümünüzü hemen sonra konuşmalıyız, önce öncelikler. Yine de bana Majesteleri, kraliçem dediğinizi duymadan sizi öldürmek istemem." Önce bir göz kırptı, sonra da neredeyse kendi derisinin içinde yutkunacak olan teyzeme bir öpücük kondurdu.

Bir şeyler biliyordu - prenses bir şeyler biliyordu. "Baş konsey üyesini nereden tanıyor?" Ona sordum. Arkadaş.

Sıkılmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Gardiyanı, ybris karşıtı propagandası ve o gece Kral tarafından verilen ve onun tarafından onaylanan saldırı emriyle birlikte biliyor. Koruyucusu, Snow saldırıdan kaçtıktan sonra onu bulmak için saldırganların cesetlerini karıştırırken doğrudan emri veren adamı bulmuş. Kralınız üç emir göndermiş, üçünü de okumuş, her ismi ezberlemiş, özellikle de o kadınınkini," dedi Caiden, teyzemi göstererek.

Kaçtı. Bu kelime boğazıma yapıştı. Kaçtı.

Prenses oturduğu yerde yarı dönerek eliyle beni işaret etti.

Kulağıma uzanıp "Yoksa onu şimdi öldüreyim mi?" dediğinde teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakınımaya eğildim. Sen ne dersin?"

Bunu bir şaka olarak algılamaya çalıştım ama sonra Memphis'in daha önce oturduğu büyük pencerenin hemen dışındaki boş yeri fark ettim. Odanın uzak köşesinden siyah, sürünen bir kuyruk zıplayıp toplantı masasının Adriyatik tarafına ulaştığında endişeyle odayı gözden geçirdim.

"Hayvanı geri çağır," diye sessizce emrettim. Biraz kıkırdadı. "Peki neden çağırayım?" "Savaş mı çıkarmak istiyorsun?"

"Peki sen ne yapacaksın? Devam et," diye fısıldadı, dudaklarını usulca kulaklarımın kabuğuna sürterek, "beni büyüleyin ki yeniden merhamet olabileyim."

Morph teyzeme gittikçe yaklaştı. Hells. "Hayvanını çağır yoksa onu öldürürüm."

Gülümsemesi genişledi ve meydan okuyan bir sırtışı dönuştü, çok eğlenmişti. "Bana nasıl öldürdüğünü göster o zaman."

Bunu yapmayacağımı umursamıyor ya da buna çok fazla inanmıyordu. "Prenses!"

"Muhafız mı?" Beni yakından inceledi, altın rengi gözleri neşeyle parlıyordu. Zafer gülümsemesini bastırmak için dudağını usulca ısırđı. "Evet, sen ve senin öldürmeme kuralların. Tazılarını beni öldürmeye gönderdiğinde bu gurur neredeydi?"

Benimle oynadı. Başından beri tek yaptığı benimle oynamaktı ve ben onun her tuzağına düşmüştüm... ve bana kanıtlamak zorunda olduğu her şeyi kaybetmiştim. Hepsi buydu. Hatalarımı kanıtlamak istiyordu, hatalarımızı ve birçok hata vardı.

Memphis aniden sürünerek kucağına kıvrıldı. Bir eliyle korkunç hayvanın başını okşadı ve çok memnun oldu. "Arayışlarımda daha yaratıcı olduğumu göreceksin, ölüm beni ölüm kadar memnun etmiyor."

Rahatlamam gerekirdi ama beni sürekli bir endişe durumuna soktu.

Toplantı gürültülü başladı. Isjordan tarafından gelen şikayetler, sürekli tekrarlanan bir endişe ile ilgiliydi.

On iki yıl öncekine benzer bir saldırı. Dehşet içindeydiler. Üç bin yüz yirmi yedi. Mantıksızlığımız yüzünden ölen masumların sayısı. Stregor ve teyzem eylemlerinin yol açacağı ikincil zararı fark etmemişlerdi. Korkularından kör oldukları için, kaybedilen hayatları hiç düşünmemiş ya da pişmanlık duymamışlardı.

Venzor Lordu, "Duvarın ayakta kalmasını tercih ederim," dedi.

Teyzem onu incelemek için gözlüklerini indirerek, "Yukarıda kalacaktır," diye karşı çıktı. "Bu büyük bir duvar."

"Ivar," diye seslendi Albius, Ivar'ın dudaklarında hazır bekleyen zehri keserek. "Anlaşmanın geçmesi için oylama yapıldı. Boş fikirlerle vakit kaybetmeyelim." Teyzeme döndü. "Sanırım zanaatkâr mührünün kalması konusunda anlaşınız."

"Evet," dedi. "Ve sınırlardaki birleşik muhafızlar."

"Duvarlarımızın içinde bir kimlik belirleme politikamız var.

Eminim farkındasınızdır," dedi genç bir lord ve bir avuç dolusu belgeyi teyzeme uzattı. "Halkınız topraklarımızda rahatsız edilmeden seyahat edebilecek, ancak gösterecek kimlikleri yoksa şehirlerimize girmeleri zor olacaktır."

Başını salladı. "Farkındayız, vatandaşlarımıza zaten böyle bir imkan sağlanıyor."

Sohbeti, saygıyı hükümdarlardan çok daha iyi taşıyan Albius yönetti. Barışçıl bir liderlik tarzına sahip bilge bir adam. Reddetme ve onaylama, birbiri ardına masanın üzerinde yuvarlandı, ama böyle tartışmalar olduğu için bile mutluydum. Nihayet türümün özgürlüğü konuşuluyordu ve yakında gerçek olacaktı.

Hiçbir şey söylememişti, tek kelime etmemişti, tepki vermemişti ama gözlerini kırpmadan sessiz kalmıştı ve herkes gittikten sonra boş toplantı odasında neredeyse kıpırdamadan, nefes almadan durmuştu.

"Kekler," diye seslendi Caiden, güneş kızgın gök gürültüsü bulutlarına yenik düşüp battıktan sonra.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarak odadan çıktı. Elleri yanında sıkıca kıvrılmıştı ve masanın altına saklanmış olan titremelerini gördüm. Neden titriyordu? Öfke mi? İncitmek mi istiyordu? Kendini kontrol edememek mi?

"Neyin var senin?" Peşinden koşarak seslendim.

Adımları durmadı ama artık titremeyen parmaklarını açtı. "Ey diyarın yüce kahramanları, beni kötü yaptınız ama kötülük size kötülüğü geri verdiğinizde şaşıırıyorsunuz."

"Milyonlarca insanın hayatıyla oynamak bir oyun değildir."

Sonra durdu ve bana döndü. "Bunun bir oyun olduğunu kim söyledi?"

"Savaş mı istiyorsun, yıkım mı?"

Sırıttı. "Adriatic, beni tahrik etme. Bu senin hoşlanacağın bir oyun olmaz."

Çenemi sıktım ve beynimin ona tükürmek için biriktirdiği zehri yuttum. "Bu ciddi bir mesele."

Bir adım öne çıktı, şimdi benimle kafa kafaya. "Ve bu da senin işin."

Bakışlarımla buluşmak için başını eğmek zorunda kalacağı kadar yaklaştım. "Cevap ölüm olmamalı."

Parmağıyla göğsümü işaret etti. "O zaman soru cinayet olmamalıydı."

İkimizin arasına bir kılıç girdi. Caiden kılıcın yan tarafını göğsüme doğru okşayarak, "Bu sınırın şu anda uygulanması gerekebilir," dedi.

Gürültülü toynaklar hemen yakınımızda durdu ve sonra nefes nefese bir figür yaklaştı. Tanıdık biriydi.

"Nia," diye seslendi prenses arkadaşının ani varlığı karşısında şaşıırarak.

Hızlıca nefes aldı. "O öldü, Snow. O öldü."

BÖLÜM 17

Snowlin

Last gecesi Modr Lordu'nun öldüğü ilan edildi, saray yas tutuyordu ve babam cenazede bulunmamı emretmişti.

Eğer bu işte parmağın varsa evladım, hayvanını ikiye bölerim, diye tehdit etmişti. Şüphe duymak ve ölümünü benim ellerime bağlamak istiyordu ama kanıtlar buna karşı çok şaşırtıcıydı. Morina balığı avlarken bir köpekbalığı yakalamıştı ve tüm o uzun sindirilmiş skandal ve aldatma kolonileri. Yılanların sarayında, bir iskelet ziyafetine rastlarsınız ve Kalius Modr'un iskeletleri bir zevk evinden başka hiçbir dolapta saklı değildir.

Etrafımızı çevreleyen mezar taşları rahatsız edici bir ürperti yayıyor, yağan kar sessiz bir dolent tonu gönderiyor, ancak bu tını gevezeliklerin ötüşüyle boğuluyordu. Kasvetli, soğuk, ağlayan kadınlar, siyah danteller, inciler, aldatıcı mırıltılar ve lordun mutlu yaşamına övgüler. Nefret ediyordum, sanki onu tanıyorlarmış gibi konuşulmasından, sırf öldüğü için şehit ilan edilen bir caninin övülmesinden. Ölümle ilgili bir şeydi bu, kötüler tarafından bile bir onur nişanı olarak takılırdı, çoğunlukla kötüler tarafından.

"Bunu giymemi emrettiğine inanabiliyor musun? Avize gibi görünüyorum, Nia. Kıçı parlak değil miydi?

bu lanet cenaze için yeterli mi?" Başımdaki dayanılmaz ağırlıktaki altın ve yakut süslemeli tacı ayarlayarak söyledim.

İsjordian görgü kurallarına uygun giyinin, bu bir öneri değil emirdir; aynen böyle demişti. Pen, sağ olsun, elinden geleni yapmıştı ama siyah elbisemin dar korsesi ve kabarık etekleri varlığımı sıkıştırıyordu. Bana kalsa kırmızılar giyer, parıltılar saçar ve gülümserdim.

"Bu lanet korse göğüslerime sürtünüyor, deli gibi kaşınıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Uzan ve jartiyeri çıkar, dantel derimi çiziyor," dedim ve arkamı döndüğümde Kilian'ın hareketsiz durduğunu, gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Kahretsin," diye irkildim, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Dilsiz misin, neden sen olduğunu söyleyemiyorsun?" Mal'in Highwall'a, hasta annesinin yanına gittiğini unutmuştum ve gün ışığında da bu yüzle baş başa kalmıştım.

Her zaman meydan okumayla dolu olan yoksun yüzünde kara bir kaş yükseldi. "Size her yaklaştığımda varlığımı yüksek sesle belirtmek zorunda mıyım, tam adımı, doğduğum şehri ve unvanımı da?" diye soğuk bir sesle konuştu. "Yapardım ama bir cenaze töreninin ortasındayız. Yine de jartiyerinize uzanmam gerekiyor, gerçi kaşınan göğüsleriniz için ne yapabileceğimden emin değilim."

Meydan okuması çok eğlenceliydi, vazgeçmeyeceğim bir meydan okumaydı ama şu anda cinayetle ilgili düşüncelerim birini incitmek için içimi gıdıklıyordu. Belki de hala kanlı dantel yüzündendir.

"Ekselansları," diye yumuşak bir ses bana yaklaşarak dikkatimi piçten çekti.

"Freja-"

Ben daha konuşmadan bana sarıldı, neredeyse beni yere düşürecekti, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kederli bir kız, özgür bir kadın ve mutluluk gözyaşları.

Omzunu okşadım. Böyle durumlarda insan ne yapardı? Elbette onunla birlikte ağlamam beklenmiyordu. "Benim

Başınız sağ olsun, ruhu şad olsun."

Durmak bilmeyen çentiklere rağmen doğrulmaya çalıştı.

Kilian ona bir mendil uzattı; özenle katlanmış, çiçek işlemeli bir mendil. Sevgilisi onu buraya beni koruması için bunlardan bir zulayla mı gönderdi? Bahse girerim onun koluna da baş harflerini örmüştür. Neredeyse gülecektim.

"Ruhu cehennemde yanıyor, tam da olması gereken yerde," diye hıçkırdı Freja, burnunu talihsiz beze sümükürerek. "O iğrenç piç kurusu beni çürüttü, sonra daha da çürütülmem için beni kocama sattı, sonra da onu öldürüp eski çürükleri geri getirdi."

İkimiz de aynı anda homurdandık ve sonra çevremizin farkında olarak sessiz kıkırdamalara başlamadan önce gülümsedik.

Ellerimi ellerinin arasında sıkmadan önce yüzü ağlamaktan iki büklüm oldu. "Ben bir dulum, yetimim ve şimdi de bir leydiyim, nasıl leydi olabilirim? Bileklerinin altınla dolu olduğundan yakınan ve kıçlarını silmek için bir hizmetçiye ihtiyaç duyan o doldurulmuş ciyaklayan domuz yavruları bir yana, babamla bile oturamazdım."

Endişesini anlıyordum, babamın sarayındaki tek Leydi bir eudemondu, o bile koltuğunu korumak için pençelerini büyütme zorunda kalmıştı ama bu benim kanatlarım altındaydı, zaten pençeleri vardı.

"Orada olacağım."

Yüksek sesle bir çığlık attı ve ben yüzümü buruşturmaktan kendimi alıkoydum, herkesin önünde sergilenen duygu gösterisi beni kaşındırdı. "Beni terk edeceksin, Snowlin."

Çenesini kaldırdım. "Ve bunu yaptığımda, onlarla tek başına yüzleşmeye hazır olacaksın. Unutma onlar sadece erkek, yapabilecekleri en kötü şey nefes almak."

Başını salladı ve tabutun yanındaki yas tutanların arasına katılmak üzere ayrılmadan önce mırıltıyla sözlerimi tekrarlardı. O benim teknemdeki bir kürekti, sağlam bir kürek olmasını sağlayacağım.

"Derin sözler," dedi Kilian arkamdan.

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Şimdi konuşuyor.

Nia nerede?"

"Tam arkamda bir nöbetçiyle konuşuyorum, onun görüş alanındasınız, endişelenmenize gerek yok."

Kaşlarım çatıldı. "Endişelenme seni aptal, korsemi gevşetecek birine ihtiyacım var, yoksa kralın akciğeri çökmüş bir ceset alacak, benimle el ele tutuşmaya niyetin yoksa onu aşağı çağır."

Nia'yı boğucu durumumdan haberdar etmeye gitmeden önce, sözlerimin büyüleyici bir fikir olduğunu düşünmüş gibi birkaç dakika boş boş bana baktı.

Beni dantelden kurtarmasını istemediğim kadar, beni huzursuzluktan kurtarması için ona ihtiyacım vardı.

Bağları gevşetmek için elbisemin altına uzanmadan önce etrafına bakınarak yaklaştı. Yüzü tek başına tüm endişelerimi yok etti. "Tanrıya şükürler olsun."

"İyi görünmüyorsun," dedi beni incelerken, eli alnımdaydı ve bir ürperti tüm benliğimi sardı. Hava çok boğucuydu, nefes alamıyordum.

"Bütün cenazeler bu kadar uzun mu sürer? Açlıktan ölüyorum." Şüpheli bakışlarından uzaklaştım. "Acaba bu kokuşmuş tiplerden herhangi biri annem için gözyaşı döktü mü, kardeşlerimin genç yaşta hayatlarını kaybetmelerine bu kadar üzüldüler mi?" Bu talep üzerine beynim, sevdiklerimi toprağa verirken yaşadıkları eğlence ve sevinçlerin sahte görüntülerini döndürmeye başladı. Gülüp eğleniyorlarsa, duymayan tanrılarına şükrediyorlarsa.

"Özeldi, sadece baban." Sam arkamdan gelip elini omzuma koydu, gözleri kederliydi. "Alaric sana söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Onlar hakkında konuşmayı reddediyor." Annemin adını bile ağzına almıyordu, kendi kendine bile.

"Onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor."

Gözlerimi kırıştırdım. "Nereden biliyorsun?"

Kederle gülümsedi. "Anlaşılması zor biri değildi. Seni bulduğumuzda ben de oradaydım. Uzun zamanını aldı

Senin gerçekten hayatta olduğuna inanmak için... tüm umudunu kaybetmişti," dedi Sam, hatıralara boğulmuş bir halde.

"Şimdi de sebzeleri atladığım için beni azarlıyor," diye şaka yaparak ortamı canlandırdım ve o da gülümsedi.

Meraklı gözlere karşı temkinli davranarak beni uzaklaştırdı. "Baban bilecek; yakında Lordları ortadan kaldırma planının izini süreceksin. Senin tarafını tutmalarını sağlamak başka, onları öldürtmek bambaşka bir şey."

Sam ona Freja ile olan arkadaşlığımdan bahsettiğim anda niyetimi anlamıştı. Çılgın, yapılamaz, tehlikeli, önümde bir ileri bir geri volta atarken söylediği kelimelerdi bunlar. Ona Myrdur'dan, dönüş sebebimden, Isjord'la ilgili planlarımdan, Adriata'daki eylemlerimden bahsetmiştim. Esbern'i öldürdüğüm saniyeye kadar uzun bir süre bana inanmamıştı. Planım yok etmekten altüst etmeye ve Kış sarayını bozmaya dönüştü. Bu geminin sadık kürekleri vardı ama onları yolmak ve tavus kuşlarının yerine akbabaları - babamın saltanatının sona ermesine yardım etmek için benim adıma cüret edecek olan akbabalarımı - koymak varken neden onların tüylerini kabartmaya ihtiyacım olsun ki?

Nia gözlerini gömülmeye hazır ahşap tabuta dikmiş, "Yapmayacak, çünkü cesaretlendirmekten başka bir şey yapmadı," diye açıkladı.

Sam, Nia ile benim aramda bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?" "Snow, Freja'yla tanıştığında kadırgalar ve kürekler hakkında verdiği dersten beri beni onun peşine taktı. Birkaç gün önce Kalius, Helga'yla buluşup General'le olan ilişkisi konusunda sessiz kalmasını, skandalın patlak vermesini ve on nesildir taşıdığı unvanı kaybetmesini engellemek için şart koştu. Görünüşe göre,

Kalius biliyordu . onu ve piç kurusu Çocuklar, o destekli onlar için yıllar. Helga, Lord'u o l d u k ç a kızdıracak taleplerde bulundu. Tehditler savurduktan sonra tartışmaya başladılar. Arşivlerden çıkardığım şifacı raporu, kalbinin yaşlılıktan durduğunu gösteriyordu. Ancak uzmanlığım, tabaco, yağ, içki alışkanlıkları ve tüm bunlardan

kaynaklanan stresi tuttu.

ailesini çevreleyen olaylar en büyük kalp kırıcı olaylardır."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kendi kendine mi öldü?"

"Onun kendi kendine öldüğüne inanmak, benim onu öldürmediğıme inanmaktan neden daha zor?" Biraz kırıgın bir şekilde sordum.

"Çünkü niyetinize mükemmel bir şekilde uyuyordu."

"Tanrılar daha az kötü olanı seçer." Cevap verdim.

"Pek çok kişi günahkârların dualarının da kabul edildiğini kanıtladı." Nia sinsice ekledi.

"Ölmemiş olsaydı mı?" Sam karşı çıktı. "O sizin... küreklerinizden biri değil miydi?"

"Onu yozlaştırmanın bir yolunu bile bulamadan öldürmeyi planladı. O zavallı insan yedeğı asla onun tarafını tutmazdı. Bu da durumu benim takdirime bırakırdı," dedi Nia gururla. "Sonunda kış felaketi iksirimi denediğimde, medyum şifacıların büyülerini kaşımalarına neden olacaktı."

Bununla övünse de, yeteneklerini kullanmasına gerek kalmadığı için çok minnettardı. Nia ölümü berbat bir şekilde tecrübe etmişti, becerisi ne olursa olsun onu asla öldürme hattına sokmazdım. Ben onun yerine yapabilseydim asla birini öldürmek zorunda kalmazdı.

"İnsan zehri mi?"

Nia gururla çenesini kaldırdı. "Birkaç değişiklikle, Aura için de ölümcül bir tane. Biz Aura için bile zehirleri kutsanmamışlardan daha iyi kimse bilemez."

Bir kolumu boynuna attım. "O benim küçük dâhim; onun bir bitki uzmanı olduğunu biliyor muydun?"

Kollarını kavuşturdu ve alay etti. "Sadece bana ihtiyacı olduğunda, diğer zamanlarda ya Bayan Tehdit ya da çizmeli patron oluyorum."

Sam başını sallayarak genişçe gülümsedi. "Freja ile ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey, o benim
müttefikim."
güveniyorsun."

"Ona

"Güven mi?" Güldüm. Zaman zaman kendi hislerine bile güvenmeyen biri için güçlü bir kelime. Kolumu, kolumun etrafında kıvrılan ince bilezik dövmesini gösterecek kadar geriye sıyırdım. Bir kan yemini. "Bir pazarlığımız var. Onun özgürlüğü ve benim desteğim, onun güvenine karşılık."

Freja ve ben anlaşmaya varmıştık, Isjord devrildikten sonra Freja kıtayı her zaman istediği gibi gezmekte özgür olacaktı. Mutsuzluğumuza baskı yapan ve cesaretimizi zedeleyen ataerkil toplumdan hoşlanmadığımız konusunda birleşmiştik, bunun yıkılması için mükemmel bir zaman olduğunu düşünmüş ve Isjord'u babamın elinden almak için ilerlememi desteklemeyi kabul etmişti. Ama kelimeler hiçbir işe yaramıyordu, kan yemininin bedeli hayattı ve Freja'yı çok fazla ikna etmeme gerek yoktu, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sam parmağıyla uyarıda bulunarak başını salladı. "Ayakların yere bassın, henüz onun şüphelerinden kurtulmuş değilsin."

Yedinci davulun sesiyle ritüeller başlarken ileride oluşan sıraya katıldı.

"Bu arada biraz önce Bayan Tehdit kiminle konuşuyordu?"

"Cai'den gönderilen bir asker, Kirkwall'da garip bir şeyler oluyor," diye açıkladı etrafımıza bakarak. "Aşağıda izinsiz girenler için baypas görevi yapan bir aile var."

Sinirli bir iç geçirdim. "Onları infaz edin." O günden sonra bu topraklarda cehennemde bulabileceğimizden daha fazla Adriatyalı bulmuştuk. Hatta Cai'nin canını bağışlamak ve onu peşlerine takmak zorunda kalmıştım.

"Bayan 'aklı başında'nın bunu duyması gerekebilir," dedi aceleciliğime kaşlarını çatarak. "General Moregan, birkaç gece önce bir grup askerle birlikte Islines'dan onları ziyarete geldi. Muhbiri, handan aldıkları bir düzine kadar Adriyatiklikle birlikte ayrıldıklarını söyledi. Adriyatikliler kendi istekleriyle, zincirsiz olarak gitmişler." Kararsızlıkla kaşlarımı çattım ve o devam etti, "Han, Lord'dan bulduğumuz listede yoktu.

Kirkwall'da, biz bile bilmiyorduk. Moregan nereden biliyordu -Baban nereden biliyordu? Sebastian günlerce onların izini sürmek zorunda kaldı."

"Aura?"

Omuz silkti. "Olabilirdi."

"Acemi asker olabilirler, babam her zaman yabancı Aura'ları ordusuna alırdı." Yıllar önce özel bir tümen vardı, hâlâ hayatta olup olmadıkları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sam'e sormam gerekecekti.

"Beni en çok şaşırtan şey de bu değildi."

Kaşlarım soruyla kalktı ve cevap olarak bana bir makbuz uzattı. Esbern Kirkwall'dan Pine Inn'e. Eski lord, han için kendi adına malzeme satın almıştı.

"Esbern onların bir aile dostuydu," diye açıkladı Nia.

Farkına varınca gözlerim kocaman oldu. "Tanrım, biliyordu... babam Esbern'i biliyor muydu?"

Başını salladı. "Sanırım geçiş izni verdiği Adriyatiklilerden bazıları babam içindi ya da en azından onların geçişinden kazanç sağlıyordu, ayrıca geçiş için kolay bir ücret talep etmiyordu."

Babam hâlâ Aura topluyordu. "Sebastian'a haber verin, iki gün sonra oraya gideceğiz."

"Babana ne söylemeyi düşünüyorsun?"

"Bir gerçek ve bazı yalanlar. Kirkwall'daki devriyemiz iki gün sonra, Sebastian'a haber yollayın, bizi oraya götürecek."

"Peki ya Adriyatikliler?"

"Cevaplarım onlarda. Ben onları alana kadar nefes almaya devam edecekler." Adriatian Aura'ya her ne için ihtiyaç duyuyorsa, bu benim istediğim bir şey için olmayacaktı ve beynime lanet okuyan yaklaşık bin satırlık sıkıntılı düşünce vardı.

"Bu bir şey olmayabilir Snow, belki de boşa zaman harcıyordur."

Başımı salladım. "Hayır, adalılarla, Isjord'la ve Adriata'yla ilgili bir şeyler var." Babam her ne ise

Solarya'nın dikkatini çekmişti. Ve Solarya'nın dikkati her neredeyse, babanın Adriyatiklilere ihtiyacı vardı.

"Bunun Myrdur'la bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır, ama olasılığı ortadan kaldırmak istiyorum."

Başını salladı ve geri çekildi, ben yas tutanların yanında yerimi alırken Kilian'ın yavaşça yaklaşmasına izin verdi. İnsanlar törene hazırlanmak için sıraya girmeye başladı. Gri yüzlü, yaşlı bir rahip yaklaştı. İfadesini daha da çirkinleştiren beyaz cüppeler giymiş, belinde Hodr'un yedi koruyucu azizinin renginde dikilmiş kırmızı bir kemer vardı. Tam bir tanrı kızı gibi görünüyordu. Isjord'da din kafa karıştırıcıydı. Dualarını tanrılara ihtiyaç duyduklarında yöneltiyorlardı, daha önce değil, normalde değil, yine de inançlarını utanmaz bir gururla koruyorlardı. Ama bir tapınakta dua etmek sizi aziz yapmazdı, tıpkı bir ahırda uyumanın sizi at yapmadığı gibi - bir ahırda uyumak sizi sadece aptal yapardı, tıpkı Isjordluların hayatlarında bir kez tapınağa gidip kemerlerine koruyucu aziz süsleri taktıklarında oldukları gibi.

Rahip, Eirlys ve Caelus liber'in kutsal kitabını yere bıraktı, tanrıların yazılı manilerinin sayfalarını karıştırdı. "Krig'in kutsamasıyla, Hodr cennetine," diye seslendi halsizce.

"Krig'in kutsamasıyla, bize hoş geldin desin," diye herkes kutsal bir işaretle karşılık verdi.

Kitabı çevirip açtı ve Hodr'un yedi muhafızının adını vererek elini yukarı aşağı hareket ettirip göklere seslendi. Sanki gökler bu tür insanları ağırlamaktan rahatsız oluyormuş gibi. "Krig kutsamalarını bu topraklarda yaptı, Isea topraklarını, eski Isjord'u gördü; insanlarına aşık oldu. Biz onun hediyelerini kabul ettik, o da bizim dualarımızı kabul etti, bundan böyle."

Herkes hep bir ağızdan "Hodr'a kadar," diye cevap verdi.

Geri dönmeye hiç niyetim olmadığı için gözlerimin geri kaymasını engelledim ve bunun yerine kinimi mırıldandım: "Tanrıların da dualarının da canı cehenneme."

"Biraz saygı, seni dinsiz," dedi Kilian.

Bana dinsiz dediğine inanmayı yarı yarıya reddederek ona baktım ve sonra sessiz bir kıkırdama tutarak eğlenceden titredim. Hayatını sürdürmeye pek hevesli değildi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sertçe sordu, sabrı çoktan tükenmişti.

"Benden korkmuyorsun."

"Neden korkayım ki?"

"Birçok nedeni var sevgilim, birincisi, kendi öldürdüğüm adamın cenazesine katılıyorum."

Başını bana doğru çevirdi. Yüzünde okunabilir hiçbir şey yoktu, ne öfke, ne nefret, ne de başka bir şey... Sadece saf bir boşlukla sakince sordu: "Lord'u sen mi öldürdün?"

"Bu ilk olmayacak ve sen de bunu biliyorsun. Senin güzel yüzünü Kirkwall'daki duruşmadan hatırlıyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Başımı salladım. "Bu kadar, bir nedene ihtiyacım yok."

Yüz hatları beni incelerken kıstı. "Burada, mezarının önünde, ailesinin önünde nasıl durabildin, kızını nasıl teselli edebildin?"

Yüzümü tamamen ona döndüm ve kollarımı açtım. "İşte böyle."

"Tanrılardan hiç korkmuyor musun?"

"Tanrılar beni korkutmak için hiçbir şey yapmadı. İnsanlar yaptı ve bedelini ödüyorlar."

Utanmazca alay etti. "Bu hayat, ellerini bu kadar kolay cinayet kanına batırman için sonsuz değil," diye tükürdü. "Hiçbir cennet kirlenmiş bir ruhun saflık kapısından içeri adım atmasına izin vermez. Sonraki hayatlardan ümidini kestir, sadece bu hayatla mı yetiniyorsun? Yedi cehennemden birini seçmeye hevesli misin?"

"Bana bundan başka bir şey dediğinizde insani bir sonla karşılaşacağımı mı varsayıyorsunuz? Ben hiçbir cennete ait olmamak için doğdum Adriatic, doğmakla ilk kuralı çoktan ihlal ettim."

Sözlerimi ölçüp biçti. "Bu senin suçun değil."

Bu sefer neredeyse o kadar yüksek sesle güldüm ki babam omzunun üzerinden bana sert bir bakış atarak yarı yoldan döndü.

"Her şey benim yüzümden, beni yaratan babamın peşinden adamlarınızı göndermediniz, onları benim peşimden gönderdiniz. Ben sadece beni kullanmak isteyen adamın elinde bir silahtım, annem için ise beni söz konusu silah olmaktan korurken hayatının gözlerinin önünde yitip gitmesine tanık olan değerli bir çocuktum, bu yüzden dinsizliği mi mazur görün."

Bir an sessizce beni inceledi. "Neye inanıyorsun prenses?"

"Misilleme."

Uzun ve bıkkın bir nefes verdi, hayal kırıklığı ve yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. "O listede kimin olduğunu sorabilir miyim?"

Ona yaklaştım, parmaklarımı ceketinin yakalarında gezdirip göğsünün üzerinde durduğumda gümüş gözleri dikkatle beni takip ediyordu. Kalbi dokunuşumun altında gürlüyordu, her şeye ihanet eden o küçücük şey. Kalpler bir zayıflıktı. "Bir: ön sıra, büyük taç, Isjord Kralı." Gözleri soru sorar gibi bana dönmeden önce babama kaydı. "İki: uzakta, kanlı taç, Adriata Kralı. Üç: sefil bir ülke, sefil insanlar, Adriata." Yüzü sert çizgiler çizdi, çenesindeki bir tik çılgınca dövuıldı ve gözleri benimkilerle buluşmayı reddederek aşağıya indi. "Dört: yakışıklı, çok yakışıklı, beni boğmak istiyor gibi görünüyor... seni."

Bileklerimi tutup aşağı çekti. "Dokunma bana." Elleri sanki bana dokunmak yakıyormuş ya da diken gibi batıyormuş gibi yanlarında kıvrıldı.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Ybris seni iğrendiriyor, dokunuşum ürpertici ve iğrenç, sana neyi hatırlatıyor? Bir eudemon mu? Bir yılanı mı?"

"Yeter," diye mırıldandı Nia yanımdan uyararak.

"Bana neyi hatırlattığını biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Alevlerin içinde olmak, derinin soyulduğunu ve kanın sıcaktan kaynadığını hissetmek ama asla yanmamak. Sürekli olarak

Son on iki yıldır kendimi böyle hissediyorum, yanmadan yanıyorum." Ateşli bir rüya, o geceden sonra hayatım böyle bir şeye dönüştü ve ben bu kabuslarda yandım, kızgın korların üzerinde sonu gelmeyen bir koşu.

"Snow, yeter," diye tekrarladı Nia, elini omzuma koyarak beni geri çekti. "Baban bakıyor, ona kendi kararın yüzünden öfkелendiğini görme zevkini tattırma."

Onu görmezden gelerek ona yaklaştım. Göğsüm alev alev ve kinle yanıyordu. "Bana bak ve her an kendine halkın ve senin hakkında ne hissettiğimi hatırlat." Bedenim titredi; her kelimemden sıcaklık aktı. "İyi bak, Adriatican. İyi bak ve misillememi nasıl harcadığımı gör."

"Kendini yok edişini izlemek zorunda kalacağım," diye haykırdı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Keyfini çıkar o zaman." Seçtiğim yolda hayatta kalan kimse yoktu. Hayatta kalmaya hiç niyetim yoktu.

"Snowlin," diye seslendi amcam bana yaklaşarak ve sonunda Adriaticliden uzaklaştım.

"Tatlı yeğenim, sonunda biraz Isjordan görünüyorsun."

Sesindeki o sinsi ton karşısında ağzımın kenarlarından bir alay kalktı.

Beni görünce sırtıttı. "Geri döndüğünde bir general ve iki lord ölmüştü."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sıranın sana gelmesinden mi korkuyorsun? Ne de olsa bir şeylere karşı 'gözün' var."

Nia homurdandı ve Kilian dönüp tekrar bana baktı.

Amcamın yüzü sertçe aşağıya indi, eli yarıya kadar kalktı ve neredeyse eski günlerde yaptığı gibi bana vurmaya hazırlandı. Bu hatıra neredeyse yerleşti, vücudum neredeyse bana vurmasına izin vermek için itaat ediyordu. "Sen-"

Ama hepsi buydu, hatırlamak ve omurgamda bir cesaret omurgası inşa etmişti. Elini sıkıca kavradım, yanımda duran hançer şimdi elimdeydi ve bileğinin hemen üzerinde duruyordu. "Neden sadece sol elini aldığımı biliyor musun?" Hançeri hafifçe etine saplayarak sordum.

"Çünkü Thora'nın iyi kalbi, insanların değiştiklerini kanıtlamak için bir şansı hak ettiklerini söylüyordu. Ama onun iyi kalbi de öldü. Bu yüzden benimle bir kez daha konuşursan, kalbini tel tel koparır ve diğer gözüne şapka örerim."

Kekeleyerek sessiz bir kahkaha attı, vücudu titriyordu ama eğlenceden değildi. Onu bıraktım ve öfkeli bakışlarımın arasından kaybolurken hançeri yanımda kınına soktum. Bazen bu kadar az korku hissettiğim için korkardım.

"O senin amcan, seni terbiyesiz dinsiz," diye suçladı Kilian.

Beni her zaman acınacak halde gösteren önyargılı terazisine, beni kınayan bakışına homurdandım. Böyle bir yargıya alışmıştım ama yine de bunu kırmaya meyilliydim. "Küçük kız kardeşimin kolunu iki kez kıran, altı yaşındaki yüzünü tanınmayacak kadar morartan ve bir olimpiyat çocuğu için fazla güzel olduğunu düşündüğü için kafasını çakıyla tıraş eden aynı kişi. Aynı piç kurusu." Göze göz, demek istediğim buydu ama yine de kendimi acınacak hale getirmiştim.

Gözlerini amcama çevirmeden önce hafifçe araladı. Gördüğüm en büyük tepki buydu. "Annen, hizmetçilerin, öğretmenlerin, muhafızların neredeydi?"

Kurtarılacak bir şeyim olmadan çok önce birinin beni kurtarmasını beklemeyi bırakmıştım. "Herkesin olduğu yerde, babamdan korkup sinmiş ya da bizden korkup sinmişti. İblislerin evcilleştirilmesi gerekiyordu, herkes böyle düşünüyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemediler ve yapmadılar. Bize yardım edemediği için yıkılan bir erkek kardeş ve o morlukları bir örtü gibi giyip her şey yolundaymış gibi davranan bir kız kardeşle baş başa kaldım. Bu yüzden harekete geçmek bana kaldı ama değersiz bir çocuk pençelemekten başka ne yapabilirdi ki - pulları pençelemezsiniz, ben sadece kendi tırnaklarımı yırttım. Onlar da ben değillerdi, bazen başlarına gelen en iyi şeyin ölmek olduğunu düşünüyorum."

Yüksek sesle söylediğim bu sözlerin neden olduğu titremeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Neden bunu ona söylemek zorundaydım ki? Yüksek sesle söylemek beni özgürleştirmişti. Gerçeğin bana ne kadar ağır geldiğini bilmiyordum.

"Kar." Nia elini benimkine dolayarak seslendi.

Derin bir nefes aldım ve doğruldum. "Ne yazık ki beni özlediler. Yine de bana bir amaç ve kafirce davranışlar verdiler."

Konuşmak istedi ama ağzı keskin bir çizgiyle kapandı ve cenaze kalabalığına bakarak arkasını döndü. Dualar, fırtına ve sessizlik arasında bir süre geçtikten sonra, "Seni de mi incitti?" diye sordu.

Düşündüm, belki de çok kısa bir süre düşündüm çünkü sınırsızca, gereksiz yere itiraf ettim, "İlk denediğinde kalçasına bir tereyağı bıçağı çaktım, vıcık vıcık hazinelerinden bir inç kadar uzağa. İkincisinde başka bir vıcık vıcık topu kaybetti ve şimdi bir göz bandı takıyor."

"Yaratıcı," dedi neredeyse mırıltıyla. "Metaforik de."

Gururla omuz silktim. "Ben bir çeşit şairim."

Nia dilini şaklatarak, "O eylemlerden sonra cezadan payına düşeni almış bir şair," dedi.

"Tüm acılar büyük bir sanat yaratır, tatlı Nia."

Başını iki yana salladı. "Dediğin gibi, seni manyak."

İkimize de kısaca şöyle bir baktı. "O da sizden korkmuyor."

"Öyleyim," dedi Nia. "Sadece ona doğal olmayanın çarpıklığı ve dinsiz demekten kendimi alıkoyuyorum, ayrıca ona attığın 'kafamda kanıyorsun' bakışından da yoksunum. Biliyor musun, bu onu korkunç bir şekilde daha çok kıskırtıyor, 'birinin kırması için bir meydan okuma' gibi bir şey."

"Onu uyarma Nia, ben onu olduğu gibi seviyorum." Ona döndüm. Bakışlarındaki meydan okumayı okumak hoşuma gidiyordu, çekiciydi. "Kibirli ve kan içinde. Kuru bir cesetten nefret ederim."

Doğruldu, arkadaşına yan yan bakmadan önce çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. "O hep böyle midir? Kendini rolüne kaptırmış."

Omuz silktim. "Söylentilerden, korkulardan ve başkalarının görüşlerinden yararlanmanın nesi yanlış?"

"Bu bir yalan."

Alt dudağımı dışarı çıkardım. "Oh, şaplak at bana."

Bir elini gözlerine götürdü. "Flört, büyük harfli girişimlerinle birlikte mi geliyor yoksa özellikle bana mı yönelik?"

"Ne olmasını isterseniz o olabilir."

Kendi kendine başını sallarken dili yanağına bastırdı. "Cevabımı aldım."

Ne kadar yakışıklıydı. Güzel utanç.

BÖLÜM 18

Kilian

C Asmere, Tenebrose'dan daha soğuktu; rüzgâr daha keskin, tuz, duman ve balık havasıyla doluydu. Geldiğimizden beri prenses iki kez midesini bozmuştu ve şimdi bağırsakları ona üçüncü kez ihanet ederken neredeyse yere yığılıyordu.

Ona bir mendil uzattım. Uzattığım ele yorgun göz kapaklarının arasından dikkatle baktı, sonra doğruldu ve benden uzaklaştı. Bu bir mendildi, zehirli bir hançer değil. Herhangi bir yardıma her zaman böyle tepki verirdi. Gözlerim onu takip etti, askerleri şehrin surlarında devriye gezmeyi bitirirken huzursuzca etrafta dolanıyordu.

Kuru bir öksürükle patlamadan önce karnını tuttu, çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı.

Yorgun bir şekilde ona doğru yürüdüm ve koluna uzanarak doğrulmasına yardım ettim. "Bu ne demek oluyor? Neden hastasın?"

Kendini kurtardı ve yorgun bir gülümseme takındı. "Bu seni memnun etmiyor mu?" Bana yaklaştı ve bir parmağını göğsümde gezdirdi. "Gel mutlu ol, ben delirmeyeceğim."

Elini uzattım. "Sen kafadan hastasın."

Kısa, boğuk bir kahkaha attı. "Bu sefer karnım ağrıyor Adriatian, kafam iyi."

Caiden, Casmerian Lordu'yla konuştuğu yere doğru yürüdü ve cebinden küçük, berrak bir sıvı şişesi çıkardı. "Mendilin," diye sordu ve mendili ona uzattım. Şişedeki sıvıdan az bir miktar boşalttı ve kadının ağzına yerleştirdi.

Birkaç nefes aldı ve sonra göz kapakları rahatlatarak kapandı.

"Balık kokusu," dedi arkadaşı, "midesini rahatsız ediyor, geçer."

Çoğunlukla bilinçsizce kaşlarımı kaldırdım. Balık kokusu yüzünden mi hastaydı? Uskumru ve somon balığının getirdiği ybris. Bunu neden eğlenceli buluyordum?

"Ona söylemen mi gerekiyordu?" diye homurdandı, yüzünde hâlâ duran bez parçası yüzünden sesi yarı yarıya kısılmıştı.

"Burnunun önünde ton balığı sallamayacağım, iyi dinlen." Yine de çok cazip.

"Daha ne kadar sürecektir?" diye sordu arkadaşına.

Tepkisi saf boşluğa dönüştü ve gölgeleri de öyle.

"Askerler onu almak için şimdiye kadar orada olmalıydılar."

Prenses sert bir ifadeyle başını salladı. "Yakında her şey bitecek."

İkisi ne uyduruyordu? "Başka bir lordu öldürmeyi mi planlıyorlardı?"

Bana ters ters baktı. "Önce onun yerini işgal etmeyi planlıyorum."

"Benim balığım var, unuttun mu?"

Bir hançeri kınından çıkardı ve bana doğru hamle yaptı, ancak arkadaşının aramıza girmesiyle engellendi. "Onu öldüremezsin, cakes. Baban onların güvenliği için bir anlaşma imzaladı."

Şehrin yoğun havasını bir kızın çığlıkları bozdu. Sonra bir başkası ve ardından bir adamın bağırışları dikkatini çekti.

"Sen," dedi askerlerinden birine. "Git ve tüm bu gürültünün nedenini kontrol et."

"Cakes," diye seslendi Caiden başını ona doğru sallayarak. "Yapma, istediğimizi aldık. Ne istediğimizle ilgilenmek bize düşmez."

bu insanların başına gelir."

"İyi değil ama görüyorsun bugün eğlenmedim ve onu öldürmeme izin verilmezse," dedi hançerini bana doğrultarak. "Herhangi biri olmak zorunda kalacak."

"O zaman her türden masum var, kimse bağışlanmıyor."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Mantığın sesi, sen misin? Bir süredir sesini duymadım."

Askerlerinin ayırdığı kalabalığa doğru ilerlemeden önce hızlıca alaycı bir gülümseme attı. Hortlak duruşu bir şekilde değişti. Başının yana eğildiğini, bir sonraki adımının değiştiğini, havasında bir şeylerin farklılaştığını, vücudunda dizilen kaslarının hafifliğinin ama gücünün neredeyse yırtıcı olduğunu gördüm; avına saldırmaya hazır bir dişi aslan gibi.

"Merhaba," diye selamladı yere diz çökmüş, yaralı bir kadını saçlarından tutan adamı.

Ayak bileklerinden zincirlenmişti, kir ve pislik yarı yırtık elbisesine yapışmıştı. Çürükler, kan ve çok şey onun ince yüz hatlarını örtmüştü, ancak acının beyaz gölgeleri yaygın ve kalındı, neredeyse etrafımı bulanıklaştırıyor, beni duyularımı kapatmaya zorluyordu.

Adam yerden deri bir kemer aldı ve "Burada görececek bir şeyiniz yok Yüzbaşı, işinize bakın" dedi.

Yoldan geçenler gösteriyi görünce irkildi ve adamın otoriter ses tonundan neredeyse korkarak yollarına devam ettiler.

Güldü ve sonra kaşlarını kaldırarak bize döndü. "Duydunuz mu, bizim burada işimiz yok, ne yapıyoruz biz?"

Askerleri gözlerini adama dikmiş, bir elleri kılıçlarının üzerinde, yüzbaşılarının emrine hazır bekliyorlardı.

Onun göz hizasında yere değnekle uzandı. "Evet, gördüğünüz gibi emirleri ben veriyorum. Kızı bırakın."

"O benim çocuğum, benim sorunum, benim işim."

"Öyle mi? Benim de onunla bir işim var. Morluklara, bitlere ve kesiklere nasıl müdahale ettin? Bir tabloya benziyorsun," diye gelişigüzel bir yorumda bulundu.

Adam gülerken başını arkaya attı ve kadın da onun kahkahasını kendi iğrençliğiyle kovaladı. İğrenç bir ses. "Ben kasabanın icra memuruyum," diye tanıttı adam kızını bırakarak. "Isjord'un sert kadınlar yetiştirdiğini biliyordum."

"Ah evet," dedi prenses, kızın güvenli tarafımıza doğru hareketini izleyerek.

O ne yapıyordu? Bu canavarın yöntemini gerçekten kabul etti mi?

Kız ayağa fırladı, neredeyse yere yığılmadan önce ancak iki adım atabildi ve sadece kollarından tuttu. Titriyor, kanıyor, kokuyor ve bana sıkıca sarılıyordu.

"Güvendesin," diye teklif ettim, ona yarı kalkan oldum.

"Onu tanıyorum," diye fısıldadı kız ağlayarak. "Onu tanıyorum. Bana zarar vermesine izin verme." Babasından çok ondan mı korkuyordu?

Prensес mübaşire, "Peki, büyüleyici işiniz nasıl bu kadar... büyüleyici hale geldi?" diye sordu.

Caiden yanımda öfkeli bir nefes üfledi. "Tanrı aşkına, bu takıntı yerine ona bir hobi veremez misin?"

Babası kucağımdaki kıza ters ters bakarak alay etti. "Buradaki zenginlerden birinin serseri, günahsız bir kölesiyle düşüp kalkıyordu. Onu erdemini kaybetmeden hemen önce yakaladım, ona bir ders verdim ve Vrammethen'deki alıcısına gönderilmeye hazır. Lütfedilmemişlerin etini tatmak istiyordu, ben de ona vereceğim. İsteddiği buydu, aldığı da bu."

Prensес kollarımda hıçkırarak ağlayan kıza yakıcı bir bakış fırlattı. "İstedi mi? İstedi mi, sordu mu?"

Ciddi olamaz.

"Evet," dedi adam gururla. "Son seferinde, neredeyse kemerimin ona tekrar vurmasını beklerken gevşedi."

"Büyüleyici." Ayağa kalktı ve adamın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Hiç fark etmeden daha önce kalçasına bağlanmış olan hançeri elinde ve adamın hemen yanında gördüm. "Senin bunu istediğin gibi o da mı bunu istedi?" Adamı tekrar bıçakladı. "O istedi, tıpkı senin istediğin gibi mi?"

Kanlar içinde yere düştü ama ölmedi, sadece dikkatli noktalar hayati bir şeye çarpmadı.

Yanılmışım.

"Elbette," diye mırıldandı Cai yanımda sinirli bir şekilde.

Boynunu ve omuzlarını gererek bize döndü. Hançeri çevirerek ucundan tuttu ve kıza doğrulttu. "Seçeneklerin var. Kabus dolu geceler ya da bu hançeri kalbinin istediği yere sapladığın görüntüyle kabus dolu geceler."

Kız sustu, gerçekten de onun teklifini kabul etmeyi düşünüyordu. Tüm gölgeleri inkâr içinde olsa da titreyen elini bıçağa doğru uzattı ve ben araya giremeden prenses elini çekti. "Ya da tüm bunları geride bırakır ve ruhunu hiç hak etmeyen bir piç için kirletmediğini bilirsin. Ne yaparsan yap, ona ne yaparsan yap, kâbuslar asla gitmez."

Tepkimi gizledim ve ona ağzımı açarak bakmaktan kendimi alıkoydum. Bu sözlerin kıza getirdiği rahatlığı, gölgelerinin nasıl incelendiğini biliyor muydu?

"Bana zarar verdi," diye

hıçkırdı kız. "Biliyorum."

Başını sallayarak haykırdı. "Beni kilitledi."

Prensesin gözleri hâlâ bağlı olan el ve ayak bileklerine kaydı ve yutkunarak, "Biliyorum," diye tekrarladı.

"O gerçekten, gerçekten... beni incitti." Gözyaşları yüzünden aşağıya doğru akıyordu. "Onu öldürmek istemiyorum."

Prenses başını salladı ve adama doğru yürüdü. Kılıcını çekti ve temiz bir kesikle adamın kalbini delmeden önce iki elini de kesti. Orada

Direnecek, yalvaracak ve acıdan inleyecek nefes kalmamıştı, adam acı içinde ölmüştü.

Ölümü ağızıma acı bir kömür tadı, kulaklarıma bir protesto çığığı verdi. Bir pençe başımın yan tarafına saplandı ve ben de büyümü en ince noktasına kadar, bu kadar yoğun hissetmeyeceğim en uzak noktaya kadar kapattım.

"Cai," diye seslendi arkadaşına kılıcını temizlerken. "Kızın temizlenmesine ve eşyalarını toplamasına yardım et."

Prensese temkinli bir şekilde yaklaştı, onun davranışlarından çoktan bıkmıştı. "Babanızın gazabından kurtulmanıza kim yardım edecek?"

"Benim yakışıklı kişiliğim," diye şakacı bir şekilde fısıldadı prenses ona.

Sadece bir vuruş sonra alay ettim.

Askerlerine dönerek, "Kuşlar bir şey bulamayınca kadar evinin tepesine kazık çakılmasını istiyorum," diye emretti. Durdu ve tekrar onlara döndü. "Ah, elleri boynuna dolanmış."

"Buna izin vermeseniz olmaz mı?" Yerde cansız kanlar içinde yatan adamı işaret ederek sordum. Neden kazıklara ve kopmuş uzuvlara bu kadar takıntılıydı?

Adama şaşkın şaşkın baktı. "Onu süslediğim için minnettar olacak. Kargalar gözlerini oyduktan sonra, gülümsemesinin yanına ne yakışacak?"

Şaka yapma iştahı sinirlerini gerdi. Bu lanet kadın. Şimdi gerçekten yüzünün önünde ton balığı sallamak istiyordum. "Neden kıza yaşadıklarını hatırlatıyorsun? Çürüyüp gidene kadar her gün o görüntünün kafasında yer edeceğini görmek için. Ona unutmamasını söylemedin mi?"

Kasabanın ahırlarına doğru yöneldi. "Kız bu kâbusun içinde kalmayacak. Bir kuşu serbest bıraktığınızda sadece kapıyı açmazsınız. Parmaklıkları koparır, her şeyi havaya uçurur ve kuşu ormana götürürsünüz. Kapıyı açmak ve kafesteki birine gitme seçeneği vermek, onu ikinci kez kilitlemektir. Bu sefer kendi kafalarının içine." O

durdu, yüzünü bana döndü. "Kuşu serbest bırakıyorum, kuş benimle birlikte Modr adlı bir ormana geliyor, orada arkadaşım Modr'un Leydisi ona kendisi gibi kuşlar için bir yuvada bakacak. Kafesleri açılmış olanlar hâlâ kaçmaya korkuyor."

"Metaforların berbat." Eylemleri de onun yarısı kadar kötü değil.

"Ah," dedi göğsünü tutarak, "ama beni yaraladın, Adriatian."

"Neden umursuyorsun ki?"

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Umursamamalı mıyım?" "Umursamalı mısınız?"

Dudaklarını büzdü. "Hayır, pek sayılmaz." "Neden yaptın?"

İcra memurunun evine doğru bir bakış fırlattı. "Kafeslerden nefret ederim."

Mübaşirin cesedinin bulunduğu yerde bir arbede başlamıştı. Askerler ve bir rahibe benzeyen kişi mübaşirin cesedi üzerinde ileri geri tartışıyordu.

Yüzündeki geniş ifadeye ve boğuk nefeslerine dikkat kesilmem için önce bir adım, sonra bir adım daha geriledi.

"Prenses mi?"

Cevap vermedi ve gözünü kırpmadı.

"İyi saklanmalıydınız, sizi cehennem böcekleri," diye seslendi buz gibi ince bir ses bize ulaşarak. Rahip, aynı gölgeleri okumadan önce yüz hatlarında kin ve küçümsemeyi yeterince iyi taşıyordu. Giydiği adanmışlık cübbesi bir şekilde taklitle kirlenmişti.

"Murdoc," diye seslendi, onu genellikle duyduğumdan çok daha yumuşak bir sesle. Birbirlerini tanıyorlardı.

"Burada olmamalısın ve bunu yapmamalısın," diye tükürdü ve tüm öfkesiyle neredeyse ona vurmak isteyerek ona doğru bir adım attı.

İkisinin arasına girdim ve sırık gibi rahip tökezleyerek birkaç adım geriledi, neredeyse yere düşüyordu. "Ben olsam

Onunla nasıl konuştuğunuza biraz dikkat edin ve ona yaklaşırken çok ama çok dikkatli olun."

Sümüklü ve iğrenç bir şekilde güldü. "Adriatian. Evet, onu koru sonra da parçalara ayır. Senin tarafından parçalandığını görmeyi ne kadar isterdim."

Bu sözlerin ekşi tadıyla elim kabzama gitti, ama hafif bir el benimkinin üzerinde durdu ve sahibi sonunda öne çıktı. Savaş öfkesi göz kapaklarını aşındırıyordu.

Eli benimkine sıkıca sarıldı; beni hâlâ tuttuğunu fark ettiğini sanmıyordum.

"Ne oldu Murdoc, neden cehennemin kapıları bugün seni serbest bırakmak için açıldı?"

Ağzı buruştu. "Mübaşir Sander iyi bir adamdı; uygun bir şekilde defnedilecek."

Homurdandı ve ardından coşkulu bir kahkaha patlattı. "Hayır."

"Ne?"

"O. Will. Olmayacak. Gömülmeyecek. Gömülmeyecek." Dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi ama ürperdiğini ve elimi sıkıca kavradığını gördüm. "Ne yapacaksın Murdoc? Bana merhamet mi vaaz edeceksin? Ama canavarların korkunç sonlara ihtiyacı olduğunu bana kendin öğretmedin mi?"

Rahibi inceledim. İnançlı bir insan için çok fazla nefret, hak ve pişmanlık duymayan kötü niyet. Bir sorun vardı ama bu sefer sorun onda değildi.

Beni bıraktı. "Ben seni onun üzerine saçmadan önce dağıl Murdoc."

Hırladı, dudakları çürük dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı. "Tanrılar seni cehennemde şişleyecek."

Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Burası cehennem ve ben de ateşim.

Korkman gerekmez mi, seni günahkâr küçük aziz?"

Bir erkeği nasıl ürperteceğini biliyordu. Murdoc'un nefret gölgeleri korkuyla bulanık bir şekilde örtüşüyordu.

"Bu iş burada bitmeyecek," diye bağırdı arkasından, kadın ondan uzaklaşmaya başlarken.

Havada bir el salladı. "Bu asla bitmeyecek ve sen ölemezsin çünkü önce tövbe edeceksin. Bana üç ruh borçlusun."

Rahip ne yapmıştı? Ona ne yapmıştı? "O adamın yaşamasına izin mi verdin?"

Tüm zarafetiyle öne doğru kasılırken bir tutam saçını geriye savurdu. "Çürümüş eti sevmem, sevgilim."

Yine o kelime.

Sessizce ahırlara doğru geri çekildik. Çok sessizce. Sessizlik kötü bir şeydi, öyle olmalıydı, nadiren sessiz kalırdı. "Kimdi o?" Atlarımıza binerken sordum.

Yüzünde hiçbir tepki yoktu, neredeyse beni korktuğuna ikna edecekti. Olamazdı, korkmuyordu. Ben yanındayken öyle olmasını istemedim.

Cevap vermeden önce neredeyse sinirli bir şekilde yutkunduğunu gördüm. "Bana kafeslerden nefret etmeyi öğreten kişi."

Tenebrose kalesindeki ahırların yanında bir asker kalabalığı toplanmıştı. Işık saçan öfkeli kırmızı bir sis etrafı sarmış, babasının görüntüsünü bulanıklaştırmıştı. Hiç bu kadar öfkeli birini görmemiştim ve onu gördüğünde öldürücü bir şeye dönüştü.

"Eğleniyor musun?" diye bağırdı. "Önüne geleni öldürmek mi? Lordlardan icra memurlarına kadar?"

"Sadece sana yetiyorum baba, yenilmesi zor birisin. Çekil, domuz kanı kokuyorum."

Onunla nasıl böyle konuşabildi?

"Krallığımda çılgınca koşmayacaksın. Kurallarımız ve cezalarımız var. Sen bir kaptansın, cellat değil. Tüm görevlerinden azledildin. Şu andan itibaren hiçbir şey yapmayacaksın. Bu duvarlardan çıkmayacaksın, bu kapılardan geçmeyeceksin. Seni buraya kilitlemem için beni zorlama."

bir zindan." Adam kıpkırmızı olmuştu ve kızın da can sıkıntısından beti benzi atmıştı.

"Eğlencem daha yeni başladı," dedi neşeyle. "Elimde bunca boş zaman var, bununla ne yapacağım? Evet, önce Rose salonunu ziyaret edeceğim, sonra Bruma salonlarını, sonra... belki nişanlıma bir mektup yazarım ve ona duvarları aşmak, filo sayıları, asker sayıları ve her türlü lezzetli ayrıntı hakkında her türlü eğlenceli şeyi anlatırım. Evlilikte sır yoktur, değil mi? Ona karşı olabildiğince dürüst olmaya başlasam iyi olur."

Silas'ın onun boğazını pençeleyerek çıkarmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyor muydu?

"Buna cesaret edemezsin," dedi, onu duyanlara dikkatle bakarak.

"Duvar batı uçurumunda zayıf, aşağıdaki arazi buz, bu yüzden biraz ısı ve biraz sebat gerekiyor" derken cesaretti. Parmaklarını şıklattı. "Ve siz kendi şehrinizin içindesiniz."

"Ne cüretle-"

"Venzor," diye devam etti, korkusuz ve endişesiz. "Grasmere ile aralarındaki koyda bir baraj var, sizi tam içine alan bir sır saklıyor-"

"Yeter," diye bağırdı, öfkesini kontrol etmek için neredeyse titriyordu. "Sadece devriye gezeceksiniz, mahkûmlarla ve suçlarla ilgilenmeyeceksiniz, sadece devriye gezecek, duvar muhafızlarını kontrol edecek ve Lordlarla evrak işlerini halledeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Az önce Isjord Kralı'nı tehdit etmiş ve kendi şartlarına uymasını sağlamıştı.

Bir kedi gibi sırttı ve babasının önünde derin bir şekilde eğildi. "Buz gibi berrak."

Buz gibi bir öfkeyle kasıla kasıla şatosuna doğru yürüdü.

Caiden kendi odasına çekildi ve ben de Nia'nın benimle birlikte vardiyaya girmesini bekleyerek onun kapısına yerleştim.

"Buz net değil," diye konuştum o kapıya yönelmeden önce.

"Zekice bir gözlem, Adriatian." Durdu ve sonra bana bakmak için kapısının arkasına yaslandı. "Mal ne zaman

dönecek?"

Neden kardeşime Mal deyip duruyordu? "Ama beni yaraladın prenses. Daha yeni anlaşılmaya başladığımızı sanıyordum."

"Bana ay şekerlemesi sözü verdi," dedi ve beni kendi alaycılığımla baş başa bıraktı. "Hani şu üstünde altın şurubu olan küçük hilal ayları var ya, elma ve tereyağı tadında. Kardeşim bir keresinde Sidra'dan dönerken getirmişti."

"Moon... ikramlar?" diye sordum. "Loonor mu demek istiyorsun?" Çocuk şekerleri mi?

Omuz silkti. "Sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Neden sana böyle bir söz verdi?"

Hançerini kınından çıkardı ve onunla bana bir tür karmaşık numara gösterdi. "Bunu nasıl yapacağını ona ben gösterdim."

Şaka yapmıyordu.

"Şimdi de kardeşimle pazarlık mı yapıyorsun?"

Başını eğdi, ağır bakışlarını üzerimde gezdirdi, bunu her yaptığında beni daha da sinirlendiriyordu ve bunu bu amaçla yaptığına inanıyordum. "Ondan kralınızın uzuvlarından birini isterdim ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki, onu kendim parçalamak istiyorum."

"Bir gün sonra," dedim, duvara doğru çekilerek, onunla tartışma isteğinden yorulmuş ve açık sözlülüğünden rahatsız olmuş bir şekilde. "Yarından bir gün sonra dönüyor."

Başını salladı ve sonra tekrar durup bana döndü, birkaç dakika durup bir şeyler söylemek istedi. "Annen nasıl? Yani... onun annesi? Seninki de mi?" Kendi kendine göz kırptı. "İkinizin de mi?"

Neden umursuyordu ki? "O iyi olacak."

Boğazını temizledi, başını salladı ve sonra aniden üçüncü kez durdu.

"Evet?" Yorgun bir nefes üfleyerek sordum. "Sen de gidebilirdin."

"Benden kurtulmaya çalışmak için iyi bir yol."

"Ama sen beni yaraladın, Adriatian. İyi geçinmeye başlamıştık."

Komik. "Benim bir adım var,
prenseler." "Benim de."

"Ekselansları?" "Sik
kafalı?"

Dilimi ısırđım, bunu ben istemiştim. "Adriatian o zaman."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve nihayet yatak odasına girmeden önce bana göz kırptı.

Baş ağrımı dindirmek için parmağımı saçlarımda gezdirdim. Bu düşündüğümden daha zordu.

BÖLÜM 19

KAN VE GÖLGE

Kilian

S Kütüphaneye gelmiş, çürüyen sayfalar, mürekkep ve selüloz kokusuyla dolu karanlık ve cansız koridorlarda bir ruh gibi süzülüyordu. Ben gelmemiştim.

Neden geceleri dolaşmayı seçtiği ve neden özellikle burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, cinayetin fazla araştırılmasına gerek yok.

İnce parmakları koyu renkli ahşap raflarda nazikçe geziniyor, tek tük mumların aydınlattığı karanlıkta ıslık ıslık parlayan beyaz elbisesi etrafında uçuşuyor ve saçları - her zamanki gibi simsiyah saçları sırtından aşağıya doğru dalgalanıyordu - gecenin ipeği gibi bağırsız ve çekici duruyordu. Birkaç adım geriden takip ettim, onun sessizliğinde tüm ayrıntıları kavrayabiliyordum. Cenazede bana anlattıkları, Casmere'deki devriye, genelde düşünmek istediğimden daha fazla aklımda kalmıştı. Fazla düşünmek tereddüt, şüphe ve korku yaratıyordu, bunlar iyi bir askerin özellikleri değildi ama hayatının nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyordu.

Durdu ve şarap rengine deri ciltli bir kitap çıkararak döndü. Gözleri sert mürekkep ve soluk kelimeler üzerinde geziniyordu. Öyle konsantre bir ifadesi vardı ki. Her zaman alt dudağının kenarını ısıırırdı ve aradığı şeyi bulduğunda hafifçe kıpırdayan kara kaşları birbirine kenetlenirdi. Tatmin olmayınca

aniden kapattı ve bana dönmeden önce yerine koydu.

"Bu bakışmalara bir son vermeni öneririm, bana aşık olursan felaket olur," dedi saten rengi koyu buklelerinden bir demeti omzunun üzerinden savurarak. "Gördüğünüz gibi büyülüyorum, ybris tılsımları." Buzlu küçük pencerelerden sızan ay ışığı ona beyaz bir hale vermişti. Her şeyden çok ilahi görünüyordu.

"Yapabilirim," dedim, neredeyse ikiye katlanarak geriye yaslanmasına neden olacak kadar yaklaşıp. "Eğer bu âlem tersine dönüp cehenneme yan dönerse." Başının üzerinden uzanarak, odasından ayrıldığından beri orada duran yumuşak tüyü kaldırdım. "Gerçekten iğrenç, ölümcül hileler."

Elimde duran tüye yan gözle baktı ve kendini düzelterek geri çekildi.

Dudaklarında masum bir gülümseme vardı ve beni de içine çekmek istiyordu. "Çekiciliğimin çoğunu onlar oluşturuyor, sevgilim." Bana göz kırparak, geceleri yatmadan önce söylediği o melodiyi mırıldanarak kütüphane koridorlarında kibarca yürümeye devam etti.

Sevgilim mi?

Sabırmla nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. Yoksa onun beni kızdırmasına izin mi veriyordum? Ondan hoşlanmamak çok kolaydı ve ben de bu tuzağa fazlasıyla düşmüştüm. Ondan hoşlanmamanın bir tuzak olduğunu fark ettim, arkadan konuşmaktan ve eziyetli alaylardan hoşlanıyordu.

"Hiç uyumaz mı?" Okuma masasının yanına oturmuş, gözlerini bir kitaba dikmiş olan Nia'ya sordum.

"Çoğunlukla değil, ama yatak odasından çıkmak istediğine göre onu rahatsız eden bir şey olmalı. Genelde yatağında öylece yatar."

Yani, yaygın mıydı? "Medikal şifacılar var-" "Denedim."

"Peki ya zanaatkârlar?"

"Denedim."

"Hiç dinlenmemesi ya da uyumaması sizi endişelendirmiyor mu?"

Elindeki kitabı indirdi ve sonunda bana baktı. "Uyuyamamasının nedeninin sen olabileceğini seni hiç endişelendirmiyor mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve sonra sessizliğim karşısında başını salladı.

"Öyle değil, değil mi?" diye devam etti. "Ne de olsa o bir ybris, doğal olmayanın aşağılık bir yarattığı, şimdi de Kralınızın bu anlaşma yürürlüğe girdikten birkaç saat sonra büyük olasılıkla gizemli bir şekilde öldüreceği bir piyon. Senin türünü çok ama çok iyi tanıyorum Kilian. Siz ruhanilerin ne kadar ruhsuz olduğunuz, ilahi olanın insanın her yönüne nasıl hükmettiği, yaşayanların nasıl tanrıların lütfuna ve onlar tarafından belirlenen kadere bağlı olduğu beni hiç şaşırtmıyor. Huzursuzluk ve yorgunluk onu öldürmeyecek, sen öldüreceksin." Sonra Kemeri yazılı toksikoloji kitabına geri döndü ve sessizce sayfaları karıştırdı. "İnanç, insan doğasından korkan ve onu kontrol edemeyen tanrıların masalları ve tehditlerinden başka nedir ki? Hayatın tatlılık ve saflıktan ibaret olamayacağını söyleyen ve sonra da bizi inandırmak için aynı şeyi teklif edenler onlar değil mi? İkiyüzlülük mü yoksa aldatma yoluyla ruhani kurtuluş mu? Ve sen de tam bu korkuya kapıldın, boyun eğmeye izin veren bu korkuya."

Şimdi ikisinin neden arkadaş olduğunu, dinsizlik üzerine neden bağ kurduklarını biliyordum. "Anlamadığın bir şey için çok ekşi konuşuyorsun."

"Ve siz de aynı anlayış temelinde çok aceleci davranıyorsunuz."

Neredeyse alay edecektim. "Sana zarar veren Adriyatikliler mi yoksa tanrılar mı?"

"Fark eder mi, siz türler ve tanrılar arasında hep dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. İkisi de bana zarar verebilirdi ve ikisi de aynı derecede suçlu olurdu."

Masanın diğer tarafında bir kitap yere çarptı, prenses Nia ile benim aramda bakışlar fırlattı. Soğuktan titreyerek yerine oturdu. "Şimdi de arkadaşımı mı rahatsız ediyorsun? Eğlenmiyor musun?"

Ceketimin düğmelerini açtım ve ona doğru ayağa kalktım. Benden uzaklaştı. "Çok yakında sözünden çıkıyorsun. Diyarlar şimdiden cehenneme mi dönüyor?"

Yemin ederim ki alaycı canavar bazen beni neredeyse güldürebiliyordu.

Ceketimi omuzlarına attım, altındaki deri soğuktan sivilcelenmiş ve karıncalanmıştı. Ayaklarına baktığımda hayal kırıklığı içinde titredim. "Bu mübarek ayakkabılar da neyin nesi?"

Ceketi çıkarıp bana geri verdi. "Üşüdüğümü ya da bu konuda senin fikrini almak istediğimi söylemedim."

Ceketi tekrar üzerine attım ve sıkıca sararak onunla yüz yüze geldim. "Ceketini giy yoksa seni odana götürür ve güzelce yatağına yatırırım. Hatta senin için 'Children of the Forest' şarkısını söylerim, istersen dans da ederim ve sonra sessizce nöbet tutarım, yüzün, o ağzın ya da donan uzuvların tarafından rahatsız edilmeden."

Yine yaptı yapacağını, beni her zamankinden daha fazla kızdırdı.

Yüzü hareketsizleşmiş, gözlerini kırpmamıştı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Ellerimi hafifçe açtım ve başımı eğdim. "Affedersiniz, Majesteleri."

Nia homurdandı ve sonra kahkahayı basıp prensesin dikkatini çekti. "Bu iyi bir tehditti." Bana bir başparmak işareti yaptı. "Korkardım Pamuk, onun tarafından yatağa sokulmayı hayal ederdim. Ceketi alsan iyi olur."

"Biliyorsunuz," dedi prenses neredeyse sinirli bir şekilde, kollarını çok büyük ceketinin içinden çekerek. "İkinizle de tartışamayacak ya da şakalaşamayacak kadar yorgunum."

"O zaman uyu, kafir."

Kısa ve yorgun bir kahkaha attı, kollarını sardığı eliyle başını işaret etti. "Çok gürültülü."

"Yarın oraya gitmek zorunda değilsin Pamuk. Cai, Sebastian'la birlikte halledebileceklerini söyledi," dedi Nia ve elini onunkinin üzerine koyarak rahatlatı.

İkisi de eldiven takıyordu, ikisini de eldivensiz hiç görmemiştim. Hayır, üçü de her zaman giyerdi.

Prenses başını salladı, yüz hatlarının arkadaşının satın almadığından emin olmasını istiyordu. "Ben giderim, bununla kendim ilgilenmek istiyorum."

Şaşkınlıkla iki arkadaşın arasına baktım. "Nereye?"
"Katilliğimin ne kadar büyüleyici olduğunu görebileceğiniz

Adriatican." Sesinde alay ya da şaka yoktu. Bu haliyle görülmeye değer, korkutucu bir şeydi. "İntikamımın soğumasına izin vermediğimi ne senin, ne Kralının ne de krallığının unutmamasına izin vermeyeceğim."

Aniden ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

Yüzü sertti. "Cehennemde gidecek hiçbir yer yok, sadece daha az ya da... daha çok yanan yere uyum sağlıyorsun. Neyi arzuladığınıza bağlı."

Dramatizminin seviyesi karşısında kaşlarımı çattım. "Beni yoruyorsun. Neresi orası?"

"Mutfaklar, ben açım."

Nia kitabını yüksek sesle kapattı, anlaşılan iki arkadaş dramatizme karşı aynı sevgiyi paylaşıyorlardı. "Daha bir saat önce yedin, sonra çörekler, tarçınlı rulolar, hatta lanet olası meyveler. Otur, hizmetçilerden sana biraz havuç getirmelerini isteyeceğim. Yine miden bulanacak ve ağrıların için yeterince kuru üzümüm yok."

"Gerçekten mi Nia, havuç mu?" diye homurdandı, neredeyse yıkılmıştı. "Sırada ne var, avokado mu?"

"Avokadonun nesi var?" diye kekeledi arkadaşı şaşkınlıkla.

"Çoğu kişinin sebze dediği iğrenç balçık mı?" Prenses ürpererek sordu. "Sabun yemek isteseydim sabun yerdim ve daha güzel kokan sabunlarım var."

Yaptıkları maskaralıklar karşısında ağzım açık kalmıştı. Ybris bu muydu? Ton balığından korkan, avokadodan tiksinen? Halüsinasyon mu görüyordum?

Ayağa kalktım, temiz hava beynime ulaşmalıydı, yoksa bu ikisinin anlamsız tartışmaları yüzünden genç yaşında çürümeye başlayacaktım. "Ne yemek istersin?"

Bana döndü, yüzümün her santimini kremalı bir çölmüşüm gibi inceledi. "Sen."

Arkadaşı eliyle bir homurtu bastırdı ve koltuğunda kitabının altına gömüldü.

Ağır bir nefes aldım ve doğrulmadan önce boynumu gerdim. Kahretsin, beni nasıl sinirlendireceğini bilmiyor muydu? "Aşçıya sana bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim."

"Gözünün önünden ayrılmama izin mi veriyorsun?" diye şakacı bir şekilde soludu.

Onu görmezden gelerek koridorlara yöneldim ve kendi kendime mırıldandım: "Cehennem zebanileri bile senin huzurunda cennete dönüyor. Senden çok onlar için korkuyorum."

"Duydum bunu," diye bağırdı. "Beni pohpohluyorsun Adriatian."

Prences bir bankta kardeşimle yan yana oturmuş, onun getirdiği ikramları mideye indiriyor ve neşeli sohbetlerine eşlik ediyordu. İkisi arasında bağ kuracak ne vardı, belki de Adriatik türüne duydukları ortak nefret?

Varlığımı fark ederek başını kaldırdı ve memnun bir ifadeyle bana baktı. Baştan çıkarıcı Tanrıça bu seferki ile eşini bulmuştu.

"Neye bakıyorsunuz öyle?" Onlara yaklaşarak sordum.

Alt dudağını ısırmadan önce üst dudağını yaladı, gözleri beni hiç bırakmadı. "Başın."

"Dur tahmin edeyim. Vücudumdan ayrılması daha mı iyi olurdu?" Benimle nasıl oynadığını öğrenmişim.

Sırıttı ve o kadar yakınımdaya durdu ki ona bakmak zorunda kaldım. Havası tenimi okşuyor, güzelliğinin yakın görüntüsü duyularımı kandırıyordu. "Bu daha iyi olurdu

bacaklarımın arasında." Bana göz kırptı. "Yakaladım seni." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Yine."

Bizden muzaffer bir şekilde uzaklaşırken onu takip ettim ve sonra yüksek sesle bıkkınlık dolu bir nefes üfledim.

Mal sessizce kıkırdadı ve ben de ona sert bir bakış attım. Daha bu sabah dönmüştü. Driada hastalığından kurtulmuştu. O bir Aura değildi, vücudu yavaş iyileşiyor, bazen de hiç iyileşmiyordu. Hastalığının ilerleme aşamasında, bir seferde birkaç günlüğüne bile olsa iyileşebildiği için şanslıydı.

"Driada'dan nasıl ayrıldın?"

Ayağa kalktı, gölgeleri kasvet ve umutsuzluğa dönüştü.

"O iyi... şimdilik."

Bir elimi omzuna koydum. "Bunu atlatacaktır, Mal."

Derin bir nefes aldı, hislerini yıkadı ve gözümün önünden ustaca uzaklaştı. "Evet-evet yapacak."

Bir gram bile doğruluk payı yoktu ama umudunu kaybetmek onu da kaybetmek demekti. "Biraz daha kalmalıydın."

"Aslında geri dönmem için bana yalvardılar, büyülerim şifacılar da işe yaramadı, oldukça sinirli görünüyorlardı. Yine de döndüğüme sevindim, bok gibi görünüyorsun."

Tüm enerjisini askerlerinin üzerine zıplatan siyah saçlı hataya bir bakış fırlattım. Yakında biteceğini ummak istedim ama yapamadım. Yakında bunu Adriata'da yapmaya devam edecekti. İç çekemeyecek kadar yorgundum.

Kirkwall, Isjord'un geri kalanına kıyasla çiçek açıyordu, soğuk hala mevcuttu ama topraklarını boş kar yığını atıklarına dönüştürmemişti, ağaçlar soyunmuş ve kasvetliydi ama yine de Isjord'un her köşesini süsleyen yaprak dökmeyen kozalaklı ağaçlardan daha fazla yaşam vardı.

Şehir askerlerin varlığına alışmış olmalı ki kimse bize dönüp meraklı bir bakış bile atmadı. Lord ve ekibinin görevlerini tartışmak üzere toplandıkları genel vali odasına yaklaştığımızda siyah milis üniforması giymiş genç bir adam yaklaşarak ekibimizi selamladı.

"Snowlin, ricama yanıt verdiğin için teşekkür ederim," dedi bizi selamlamaya gelirken. Neredeyse Isjordlu gibi görünmüyordu. Bronzlaşmış, keskin yüz hatları, yarısı arkadan bağlanmış koyu renk saçları, Isjord'un sarı kafalarına kıyasla neredeyse benimki kadar koyu renkti ve gözleri koyu zeytindi; herhangi bir Isjordludan çok Caiden'a benziyordu.

"Görünüşe göre seni burada görevlendirmekte haklıymışım Sebastian, emirlerime büyük bir hizmette bulundun," diyerek hafifçe eğildi.

Kirkwall Lordu'nu öldürdükten sonra başına geçirdiği askerdi.

Onu şehrin işlek caddelerinde takip ettik, buz tutmuş havayı unlu mamullerin, vanilya ve tarçının kokusu doldurmuştu.

"Aile yıllardır burada çalışıyor, duvarın kenarında bir tavernaları var, Pine Inn. İki küçük çocukları var," diye açıkladı ve onu kendine yaklaştırıp bizden uzaklaştırırken bize doğru bir bakış attı. Sözleri çevrenin etkisiyle silikleşmişti ama kızın yürüyüşünden ve ne kadar eğlenmiş görüldüğünden anlayabiliyordum, çok yanlış bir şeyler vardı.

Han küçüktü, yüksek duvara yakındı, yukarıda devriye gezen nöbetçileri seçmeye yetiyordu. Çatal bıçak şakırtılarının ve önemsiz sohbetlerin gürültüsü dışarıya sızıyordu; neredeyse tüm masalar doluydu, tamamen Isjordi'liler öğle yemeklerinin ve sıradan içkilerinin tadını çıkarıyordu.

Tezgâhın arkasında yemek ve içecek hazırlayan sahipleri ve masalara yardım eden iki çocuğu gördüm. Prenses bizi buraya neden getirmişti?

Aileyi işaret ederek, "Siz dördünüz hariç herkes dışarı," diye emretti.

Korku yüzlerine yansıdı, solgunlaştılar ve çocuklarını yanlarına çektiler. Bir sandalye kaptı ve oda onun emriyle boşalırken onlara bakacak şekilde ortaya oturdu. Sebastian bizi selamladı ve gitti. Mal, Caiden ve askerler onun etrafındaki köşeleri aldılar. Sadece

Şaşırmış gibi görünen ben ve kardeşim, artan gerilim sisi karşısında endişeyle ayaklarını sürekli kaydırdık.

Prensesin arkasında durup etrafı inceliyordum ki, ellerini kutsal selamın üzerine koyarak mutlak sessizliği bozdu. "Krig'in kutsamalarıyla mı yoksa Henah'ın mı demeliyim?" diye kışkırttı.

Adriyatikliler, tam da düşündüğüm gibi.

"Vay, vay, burnumuzun dibinde çürümüş bir yuva. Hakkını vermeliyim, hemen hemen herkesi kandırdın. Bağlantılarınız düşünüldüğünde saklanmak için fazla çaba sarf etmenize gerek yoktu. Esbern'in iyi bir arkadaşınız olduğunu duydum," diye açık açık söyledi.

Bunun geçişlere yardım eden lordlarla bir bağlantısı var mıydı, onlardan yardım almışlar mıydı?

Baba bir adım öne çıktı, çocukları annelerinin kucağındaydı. Kısa bir süre durdu, askerleri onu engelliyordu. "Biz basit ve çalışkan insanlarız, krallıklarımız arasında yaşananların bizimle hiçbir ilgisi yok," diye konuştu. "Yıllardır Isjord'da ikamet ediyoruz, çocuklarımız burada doğdu, kimseye zarar vermedik ya da zarar vermek istemedik, tüm şehir sözlerimize kefil olabilir."

Prenses sanki onun cevabı bir şakaymış gibi kıkırdadı. "Bütün şehir senin kökenini biliyor mu?"

Duymak istediği cevabı almayı başarmıştı, babanın yüzü soldu, derin bir şekilde yutkundu ve hafifçe geri adım attı.

"Ne olduğumuzun bir önemi var mı, bizi aynı partide toplayamazsınız."

"Kanun ve benim için önemli, umurumda olan tek şey aynı çürümüş parti olduğunuzu kanıtlamanız. Bir yılan deri değiştirebilir ama alışkanlıklarını değiştiremez." Başını geriye doğru eğerek onu süzdü. "Oynadığın ve yarattığın bu maskenin ötesini göremeyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hadi canım, bana biraz kredi ver."

Ona göre Adriatian olmanızın bir önemi yoktu, hepiniz aynıydınız, ben bile bu kadarını biliyordum ama burada başka bir şeyler dö n ü y o r d u .

"Lord-"

Avucuyla onun sözünü kesti. "Lord bir hain tarafından öldürüldü ve artık burada değil. Peki, bunu nasıl çözeceğiz? Hapis kesinlikle söz konusu değil, bu yüzden sanırım sadece ölüm yöntemini çözmemiz gerekiyor."

Prensesin emriyle askerler etraflarını sararken anne ve çocuklar ç ı ğ l ı k ç ı ğ l ı ğ a a ğ l a m a y a b a ş l a d ı .

"Lütfen, lütfen bunu yapmayın," diye dizlerinin üzerinde yalvaran baba askerler tarafından engellendi.

Onun önüne geçtim. "Sana ya da başkasına hiçbir şey yapmadılar, ne olduklarının bir önemi var mı? Kimsenin suçunu taşımıyorlar, hele ki krallarınınkini hiç taşımıyorlar," diye tükürerek odanın etrafını işaret ettim. Onun sözlerinden ve her şeyden çok kişisel köklerden gelen aşırı abartılı cezalandırma tavırlarından çok fazla etkilenmiş olduğum için daha fazla dayanmam imkânsızdı. Onun çektiği acıyı anlıyordum - hayır, bilemezdim bile, ama acı çekmek bu insanların pazarlığı değildi. Olsa olsa buna izin verdiğim için benim ve Adriatian sarayındakilerin suçuydu.

Caiden neredeyse sıkılarak, "Dikkatli ilerle Kilian," diye uyardı. Durmam için başını sallayan ağabeyimi sessizce takip ettim.

"Biraz ikiyüzlülük kokusu mu alıyorum?" Eli hançerine kayarak onu şakacı bir şekilde savurdu. "Halkının öldürdüğü Isjordialılar da öyle, ama işte buradayız, sen ve ben, ayırıcı bir duvarın karşısında, eylemlerinize ortak oluyoruz." Hınzırca gülümsedi, gözleri alev alev yanıyordu, kehribar rengi buz parçaları gibi yanıyordu. "Ahlakınızı alın ve tıpkı yanlışlarınıza yaptığınız gibi gömün."

Bir insan nasıl hem bu kadar yanlış hem de bu kadar doğru olabilir?

Uzun süren sessizliğimden tatmin olmuş bir şekilde, sırayla odayı dolaştı. "Kafaları mı?" Başını yana eğerek

sorusuna kendi kendine cevap verdi, "Hayır." Sanki farkına varmış gibi duraklayarak tekrar onlarla yüzleşti. "Ah, mademki bu şehre kendi benliğinizi kaydınız, onu Adriyatik kokunuzla kirletip öğürüyorsunuz, o halde iç organlarınızı şehrin duvarlarına sarmama ne dersiniz, kafalarınızı güzel sivri uçlara geçirmeme ve geri kalanını da iyilik olsun diye Kralınıza hediye etmeme ne dersiniz?" diye düşündü ve kanım kaynadı. "Bunu yavrularınızın önünde yapayım mı? Bir ders alacakları kesin."

Bu canavarlığın da ötesindeydi. Ona doğru hücum ettim, elimi boğazına doladım, onu sertçe duvara yapıştırdım ve diğer hançerini kalçasından boğazına doğru sürükledim.

Caiden ve askerler hücumla geçti ama prenses avucunu kaldırarak onları durdurdu, yüzünde bir sırtma belirdi ve onlara uzaklaşmalarını işaret etti.

Sırıttı. "O zaman masumlara böyle şeyler yapıldığını duymak acı veriyor mu? Görmek ne kadar acıtır sizce, ya bizzat yaşamak?"

"Öfkenizi anlıyorum ama eylemlerinizi değil."

"Hiçbir şey anlamana ihtiyacım yok, sadece izle."

"İnsan olmayı unuttun mu, nasıl bu kadar sapkın olabiliyorsun?" Tükürdüm, bakışlarımız çarpıştı. Gözlerim onun hipnotize edici gözlerine saplandı. Hançeri tutuyordum ama o bakışlarıyla beni çoktan delip geçmişti. Hançeri kavrayan parmak eklemlerim bembeyaz kesilmiş, hançeri etine saplamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Şaşırdınız mı? Kendi yaptıklarının sonuçlarına katlanmak, kendi yarattığın canavarın pençeleri arasında sürünmek. Ama neden?" diye sordu nefessiz bir kahkaha atarak. "Tüm bunları çok şiirsel buluyorum."

"Bu aileye ne yaparsan yap onları geri getiremeyeceksin, aileni öldürenler bu insanlar değildi, bu tepkiyi, bu zulmü hak etmiyorlar," dedim, ona daha da yaklaşarak, hançer neredeyse etine saplanıyordu.

"Kilian, bırak onu," diye araya girdi Mal.

Yüz hatları sert çizgiler haline geldi ve soğuk altın bakışlarını benimkilerle bir kez daha buluşmak üzere yukarı çevirdi. "Evet, anlıyorum." Gözleri bir an için dalgalandı. Onları daha önce hiç etkilenmiş görmemiştim. "Ama görüyorsunuz, yasaları çiğnediğinizde bunun sonuçlarını uygulamak en doğrusu, değil mi? Bunu nasıl yapacağım tamamen bana bağlı."

Yaklaştı, hançer etine saplanmıştı ve boynundan kan çekiyordu; ondan ürktüm. Onu incitmişim.

"Devam edin, türünüzün her zaman yaptığı gibi bana kötülüğünüzü yapmanın tadını çıkarın. Avladıklarını sandıkları canavarı onlara ben vereceğim."

Bir anda elimi yakaladı ve tuttuğum hançeri omzuna sapladı. Gözlerim dehşetle açıldı, bedenim felç oldu, kulaklarımda sadece kalp atışlarımdan sesi vardı. Kimse kıpırdamadı, sadece sessizce bizi izlediler, prenesten korkuyorlardı ama onun için korkmuyorlardı.

Yarasından kan fışkırdı ama gözünü bile kırpmadı.

"Gördün mü, beni incitmek sana ne kadar zevk verdi? Kendi düşüncelerinizi, kendi öfkenizi serbest bırakın. Nefret ettiğiniz kişiye bu kadar yakın olmak ve bunu yapmamak içinizi oymadı mı, ha? Yöntemlerimizin farklı olduğu ve senin benimkini yargılamaya ya da müdahale etmeye hakkın olmadığı konusunda nazikçe anlaşabilir miyiz?"

İki elini de benimkine sararak hançeri çıkardı ve yüzünü buruşturup iki büklüm olmasına neden oldu. Nefes nefese yarasını kavradı ve sonra sanki acı geçiciymiş gibi doğruldu.

Delirmişti. Kendini öfkesine nasıl kaptırdığını yüzünden anlayabiliyordum, orada hiçbir şey kalmamıştı, tıpkı gölgeleri gibi bomboştu. Neden kelimeleri bazen çok ağır geliyordu? Onu anlayamıyordum, hem de hiç.

"Kaç kişi?" diye sordu yarı soluksuz, aileye doğru yürürken. "Buradan sınırlarımıza kaç tane Adriatyalı geçti? Kaç tane teklif ettiniz

ve yardım? Eminim iyi bir yanak defteri tutuyor ve ayrıntılara giriyorsunuzdur."

Onlardı.

"Biz... biz öyle bir şey yapmadık," diye yalan söyledi baba.

Öfkeli bir nefes verdi ve bana döndü, kansız yüzünde haşlanmış bir ifade vardı. "Yalan mı söyledi?"

Bunu bilerek yapıyordu. Önce sessizce yalvaran babaya, sonra da ona baktım ve "Evet ama sen bunu zaten biliyordun" dedim.

"Yaptım, öte yandan bilmediğim şey, bu grubun nezaketimi test etmeye devam edip etmeyeceği."

"Çocuklarım," dedi anne bir adım öne çıkarak, "bize ne olursa olsun onların yaşamasını istiyorum." Başını eğerek öne doğru bir adım attı. "Size bilmek istediklerinizi anlatacağım."

Prenses iç çekti. "Şey, bu umduğum kadar zor olmadı, biraz daha fazla direnç bekliyordum."

Annesi döşemenin altından beş büyük defter çıkardı ve ona uzattı. Yine haklı çıkmıştı.

Övünerek tuttuğu defterleri neredeyse zevkle karıştırdı. "Oldukça iz bırakıyorsun, Ester. Siz Adriyatikliler çok titizsiniz."

Annesi hepimize temkinli bir bakış attıktan sonra ona döndü. "Sanırım nedenini biliyorsunuz... Ekselansları."

"Zekice."

"Seni o mu gönderdi? Memnun olmadı mı?" Kimdi o?

Prenses kıkırdayarak sandalyesine yaslandı. "Çok memnun oldu. Onu hoşnutsuz etmek niyetindeyim. Benim için başka bir cevabınız olabilir. Myrdur'a seçilen ya da gönderilen biri var mı?"

Anne düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü ve başını yavaşça salladı. "Hayır, Myrdur değil."

Bu neyle ilgiliydi? Myrdur'dan neden bahsediliyordu, bununla ne ilgisi vardı?

Prensesin kanı sol kolundaki ceketini tamamen ıslatmıştı, lacivert kumaş metalik parlak bir yakut gibi parlıyordu, yüzü solmuştu, çok fazla kan kaybediyordu.

"Ceketinizi çıkarın prenses. Henüz ölmene ihtiyacım yok," diye emrettim ve Adriatyalı anneden bir bandaj istemek için döndüm.

"Bana asla dokunmayacaksın ve beni bu yüzden ölecek kadar zayıf görüyorsun. Zamanı geldiğinde daha çok çabalaman gerekecek," diyerek elimdeki bandajı kaptı.

Arkadaşı yardım etmek için öne çıktı.

"Bunu kendim yapabilirim," diyerek onu başından savdı.

"İnatçı kadın," diye mırıldandı nefesinin altından, duvara doğru pozisyon almadan önce.

Daha fazla katılamazdım, ama buna deli, öfkeli, kana susamış, katil ve psikopat da ekleyebilirim. Bir noktayı kanıtlamak için etine bir hançer sapladı. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor olmalıydı; verdiğim tepki onu biraz tatmin etmiş olmalı.

Sırılsıklam olmuş ceketini çıkardı, beyaz atleti kıvrımlarına sıkıca yapışmıştı, sol koluna tamamen keçeleşmişti kalın kıpkırmızı sıvıyla. Aceleyle yarasını önce omzuna sonra göğsüne sardı, bandajı öne doğru bağladı, sanki bunu daha önce yapmış gibiydi; tıpkı bir askerin yapacağı gibi yaraları sardı.

"Çocuklarınız," diye devam etti sessizce, "burada kalmayacaklar, onlara sizinkilerden bakılacak. Öte yandan siz, ben Isjord'daki Adriyatiklileri bulana kadar benim esirlerimsiniz. Eğer onlardan herhangi biri bu krallıkta bana söylediğinizin dışında herhangi bir harekete kalkışırsa, ikinizi de suç faaliyetlerine ev sahipliği yapmak ve yardım etmekten, suçlarına ortak olmaktan sorumlu tutacağım. O zaman söz verdiğim her şeyi, tüm o eğlenceyi yerine getireceğim." Sonra bana döndü. "Bana ihtiyacım var.

Onları sınırlarınızdan alıp topraklarınızda korumayı teklif ederseniz, tüm şehir yakında buraya gelme nedenimi öğrenecek. Onları öldürmemiş olabilirim ama öldürmeyeceklerini garanti edemem ve benim adıma bir söz verildi. Ayrıca bu noktadan sonra, anlaşmadan sonra bile bu topraklara girmeleri yasaktır. Dördünü de sabıka kayıtlarına geçireceğim."

Uzun ve yüksek sesli bir iç çekiş ciğerlerimi terk etti ve onun aşırılığı karşısında gözlerimi ovuşturdum. "Bu gerekli mi?"

"Beni hala sorguluyor musun?"

Gözlerim boynunda hâlâ kan akan kesiğe kaydı.

"Kanamam var."

Bir kahkaha attı. "Kanamamdan hoşlandığınızı sanıyordum?" "Senden hiçbir şekilde hoşlanmıyorum, özellikle de kanamandan."

Alaycı bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Güzel yalancı, en sevdiğin ybris olduğuma dair iyi bir yanak üzerine bahse girebilirim."

İşkencesine boyun eğmeden önce yorgun gözlerimi ovuşturarak geri çekildim.

Nesrin ve Larg Barış Bölgesi'ne yaklaştılar, ikisinin de yüzünde bizi gördüklerinde yaşadıkları şok ve dehşetin ifadesi vardı. Onlara hem olanları hem de prensesin çocuklarla ilgili talimatlarını anlattım.

"En azından onları öldürmedi, bu onu aşmazdı. Onun kararlarına daha önce de tanık oldum, onları düşünürsek, bu parti tamamen zarar görmeden kurtuldu," diye açıkladı Nesrin. "Dikkatli ol Kilian, sana da zarar verebilir. Sağ salım dönmen için dua edeceğim." Nesrin çocukları alarak ve bize veda ederek ayrıldı.

Larg beni ve yüz ifademi inceledi. "Umarım bu senin kanın değildir, ama Henah'nın iyiliği için lütfen bana onun kanı olmadığını söyle?"

"Yaşıyor ama bana karşı bazen katlanabileceğimden daha fazla şeytanlık yapıyor."

"Kilian, oğlum," diye küçümsedi yüksek sesle, "onu korumaya gittin. O nasıl davranırsa davransın, ona zarar vermemelisin. Mal'la gitmek için başka kimseye güvenemeyen sendin, ama yine de onu ilk inciten sen oldun."

Sözleri boynumda gerginlik yarattı ama haklıydı. "Sınır şehirleri ne durumda?"

İfadesi asık suratlı bir hal aldı. "Sitara daha da kötüye gitti, Amaris'teki şehrin yarısından fazlasını tahliye ettik. Gemilerimizden hiçbirisi Moor'un beş mil ötesine gidemiyor ama kutsalsızlar onlarcasını topraklarımıza yanaştırdı ve... Sidra, beş savaş gemimiz yok oldu, hightide tarafından doğrudan fırtınaya sürüklendi. Bu duvarın yıkılması gerek evlat, prensesi güvende tut."

Filo dönüş için hazırlandı. Siyah morf ileride ve etrafta gökyüzünde daireler çiziyordu. Görüyor ve söylüyordu. Zeki, kullanışlı. Askerleri inceledim ve iki Adriyatiklinin kayıp olduğunu fark ettim.

Caiden'a ulaştım, her zaman sorumlu bıraktığı kişiye. "İki mahkûm nerede?"

Umursamadan atının eyerini kontrol etti. "Isjord'un tutsak almama politikası var, onlar Snow'un tutsakları. Eğer hâlâ bu anlaşılmayı umuyorsanız, ben olsam sessiz kalırdım."

"Bunu babasından saklamak niyetinde mi?"

Adam hiç eğlenmeden kısa bir kahkaha attı. "Hayır, onun niyeti Adriyatiklilerden nasıl kurtulduğuna dair ayrıntılardan vazgeçmek."

Bir şeyler planladı. Bu onun kişisel avıydı, ama tam olarak ne avlıyordu?

"Onunla gideceğim," dedi ve ben şaşkınlıkla başımı ona doğru sildim.

Sıkı bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve yüz ifadem karşısında kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Caiden, kızın kolundan tutup kendi tarafına doğru çekerek.

Hızlı bir hareketle kendini kurtardı ve sessiz bir konuşma savaşı boyunca birbirlerine baktılar. Kadının ısrarı üzerine adam geri çekildi, inançsızlık gözlerini ve yüz hatlarının geri kalanını kapladı.

Beni göstererek, "Eğer senin yanında biraz bile kıpırdarsa, onu öldürürüm," diye tükürdü ve bir kez daha bana dönmeden önce neşeyle başını salladı. Her seferinde beni gördüğünde tiksintiyle ürperdiğini düşünürsek, muhtemelen benimle ata binmeyi seçmesinin nedeni buydu. Ya gerçekten sabrımı sınamak istiyordu ya da ona tekrar zarar vermemi sağlayacak bir tepki uyandırmaya ve kışkırtmaya çalışıyordu

-Beni öldürmek için bir sebep bulsun diye.

"Ne oldu?" dedi, elini yüzünün önünde sallayıp benimkini işaret etti, "kızgın mısın?"

Ona dönmeden önce atın eyer kayışlarını sıktım. "Tanrıları kutsal sabırlarından vazgeçirebilirsin ve ben sadece bir insanım, sadece şu anda kızgın olabilen ve öyle davranmayan biriyim."

Gülümsedi, bana her zaman yaptığı o kışkırtıcı sinsi gülümseme. "İnsan öfkesiyle hareket edebilseydi bana ne yapardın Kilian?"

Onu kışkırtmak için bir davet. Ağzından çıkan ismim havada tekrarlanıyordu - ne tuhaf bir ses. Ya Adriyatik, ya köpek, ya yılan, ya pislik ya da haşarattı, daha önce beni çağırdığı tek terimler bunlardı. İlk kez adımı söylüyordu.

"Sana ne yapmamı isterdin?"

Konuşurken kaşları kalktı, "Akıllıca davranıp o hançeri etime daha da sapladın. Şimdi Adriata'yı küle çevirdiğimde beni öldürebileceğini bilerek yaşayacaksın."

Durdum ve onun eğlenen yüz ifadesini inceledim. "Elbette bir şansım daha olacak, ama eğer sen zehirlemezsən

önce kendini öldür."

Gülümsemesi kesildi ve gözlerini yavaşça kırıştırdı.
"Ne?"

"Kiraz kırmızısı kan neredeyse ışıldıyor, sen bir eudemon değil bir ybris'sin. Gözbebeklerin her zaman genişler, sabahları daha fazla. Öğleden sonra hafifçe sallanıyorsun ve genellikle boş alanlara boş boş bakıyorsun. Sıcak içeceklerden nefret ediyorsunuz çünkü çok azı kokularını maskeliyor. Dudaklarınız da genellikle menekşe renginde. Peki, don dikenini, gri devedikenini, kış teresi, bağırsak otu, dikenli karanfil ve başka ne var? Başka hangi zehirden mikro doz alıyorsun?"

"İpekotu," diye boş boş itiraf etti. "Nia karnımı ağrıtan ve geceleri acıkmama neden olan şeyin bu olduğunu söylüyor."

Dürüstlüğü beni geçmişe götürdü, bu yüzden sormaya cesaret ettim, "Ne kadar zamandır?" "Önümüzdeki Ocak ayında on iki yıl olacak."

Sinirlerim gerildi. Tanrım, nasıl nefes alıyordu ki? "Neden çocukluğundan beri vücudunu zehirle mahvediyorsun?"

"Çünkü," diye alt dudağını tüm masumiyetiyle ortaya çıkararak telaffuz etti. "Saldırıdan sonra iki kez zehirlendim, babamın yatak odasının içinde, günlerce kimseyi görmeden. Ortaya çıkacak başka bir şey, başka bir muayene, sol gözümün diğerinden daha büyük olması, sağ ayağımın sol ayağımdan daha açılı olması?"

Gözlerim ayaklarına kaydı. "Sol bacağın, ağırlığını daha çok o bacağına veriyorsun."

Yavaş yavaş gülümsedi, bu sefer farklı bir gülümseme. "Farkındayım, solumu sağım gibi baskın hale getirme eğitimimden kaynaklanıyor. Bakmaya devam et Adriatian, hoşuna gidecek bir şey bulabilirsin."

Onun umursamazlığı ve durumu kendi lehine çevirme şansı karşısında ve kızgınlığımla başımı salladım.

Atıma binerek hızla ilerledi ve ben de onu takip ettim. Etrafım ölümün yankısıyla çevriliydi ama o hafifçe tatlı çiçek kokuyordu. Sanki dar bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi kendini neredeyse bineğin kabzasında benden

uzaklaştırdı. Bu onun dengesini, benim de sabrımı kaybetmeme neden oldu.

"Bunu isteyen sendin, bu yüzden ikimiz de yere devrilmeden önce geri çekilmeni öneririm," dedim dizginleri kavrayarak ve o da söyleneni yaptı.

Yaralı omzu benimkiyle buluştu ve acı içinde kıvrandı. Elimin yarasına ulaşmasını engelledim. İyi olacaktı, belki birazını hak etmişti bile.

Tuhaf sessizliği içinde hafifçe titremeye başladı ama bunun soğuktan olmadığından emindim. Sonra dizginleri tutup geri çekmeden önce sertleştiğini hissettim, neredeyse bizi yere fırlatacaktı.

Tam ona dönecekken, yerde bir tuzak teli ve ardından bizim tarafa doğru uçan siyah uçlu bir ok fark ettim. Prenses acı içinde inleyerek öne eğildi ve okun aramızda uçmasına izin verdi.

Attan indim ve onu da yanımda aşağı indirdim. İkisini de benden önce fark etmişti. Nasıl fark etmişti?

Adamlar teker teker, maskeli ve toplu halde ormandan geliyordu. Kuşkusuz bu tür gruplar genellikle bu yollarda devriye gezen nöbetçiler tarafından yakalanır ve dövüştürülürdü ama prenses iki kez hedef alınmıştı.

Kılıcımı açtım ve o da geri çekildi, siyah çeliği görünce yüz hatları çılgına döndü ve dehşete kapıldı. Titreyen ellerini arkasına sakladı ve dikkati silahımdan hiç ayrılmadan benden küçük bir adım uzaklaştı.

"Oyun oynamanın sırası değil Prenses."

İki adam ona doğru saldırdı ve iki hançer arkamdan uçarak kafataslarına indi.

"Kaldır şunu," diye sertçe emretti Caiden bize doğru uzanıp kılıçlarından birini uzatarak. "Pamuk, bana bak," diye seslendi ona, "hadi bakalım, kek, bana bak. Kaldır o şeyi," diye tekrarladı bana doğru dönerek ve ben de kılıcımı geri kınına soktum.

Prenses hâlâ şokta gibiydi, kendini düzeltti, yutkundu ve rahatladı, sonunda şaşkınlığından çıktı.

Onu arkama çektim ve kılıcı ileri geri salladım, önümüzde beş adamı yaralı bıraktım.

Bir diğeri bir ağacın arkasından atladı, ona doğru koştu ve vuruşunu ıskalayarak altındaki karda kaydı. Kılıcı adamın kaval kemiğiyle buluştu ve kendini ayağa kaldırmak için yere sapladı. Hızla kalçasındaki hançeri açtı ve başının arkasına sapladı.

Acı tat duyularımı doldurdu.

"Ne?" diye nefes nefese bana doğru yürüdü.

Ağzını açmış aval aval ona baktığımı fark etmemiştim. Ne de olsa sadece konuşmuyordu, daha önce o adamları böyle mi savuşturmuştu?

"Arkanda," diye uyardı ve büyüünün tüm kapıları emir üzerine açıldı. Adamı havaya kaldırdım ve o da göğsünü delen hançerini fırlattı. Diğer ikisi de geldi ve ikisinin de boğazını hızla kesmeden önce gölgelerini oldukları yerde dondurdum.

Ölümü tattım, çok ani, görüşüm bulanıklaştı.

"Bekle," diye bağırdı bana doğru. "Birini canlı istiyorum, yaptığını tekrar yapabilir misin?"

Başımı salladım ve son saldırgan da yerde dizlerinin üzerinde hareketsiz kaldı.

Askerleri Mal ve Caiden ile birlikte etrafımızda toplandı, nefes nefese kalmışlardı ve kan içindeydiler.

"O iyi," dedi ikincisi kardeşimi göstererek. "Adriata'nın iki pısırik göndermediğini bilmek güzel, ama Isjord'a iki suikastçı göndermiş olabileceklerini bilmek o kadar da güzel değil, baban bunu bilmekten çok memnun olacak."

"Ördüğümüz o ebedi dostluk bilezikleri için iyi bir şey," diye şaka yaptı kardeşim ona göz kırparak.

Caiden sırttı. "Benimki elmaslarla dolu olsa iyi olur."

Silas'ın umurunda değildi, kale toprakları karanlık zanaatlarla kaplıydı, ruhani manamızı bastırıyor, büyülerimizden çoğunu kullanmamızı engelliyordu. İlk geldiğimiz günden beri muhafızlar da iki katına çıkmıştı.

Prensesin dikkati büyü altında tuttuğum adama yöneldi. "Seni kim gönderdi? Adriata mı?" diye sordu, adamın karşısında diz çökerek.

Sözleri beni geçmişe götürdü.

Kadın adamın yüzündeki örtüyü kaldırdı ve adam kadının önüne tükürdü. "Çürüyeceksin, seni ybris kaltağı."

Konuştığı kalın Darsan aksanı karşısında gözlerim kapandı, Adriatian.

"Çok hoş," diye düşündü. "Bizi Kirkwall'dan mı takip ettiniz?"

Cevap vermedi. Belli etmese de ondan çok korkuyordu.

"Söyle ona," diye sırayla tükürdüm, "ve seni öldürecek olan ben olacağım, o değil." Bu bana prensesin ölümcül bir bakışını kazandırdı ama bunu onay olarak kabul ettim.

"Onun için mi türüne ihanet edip öldürüyorsun, ölüm getiren?" Her kelimesinde küçümseme vardı ve gölgeleri tiksinti ve dehşetten soluk bir yeşile dönüştü.

Başımı salladım. Böyle bir tepki vermeye hakkı yoktu. "Bunu yaparak bize ihanet ettiniz ve bizi büyük bir riske attınız; pervasızlığınız ve eski, temelsiz fanatizminiz yüzünden milyonlarca insanın hayatı ve özgürlüğü tehlikeye atılacaktı." Ona yaklaştım. "Konuşursan en azından onurunu kurtarabilirim."

Prenses nefesinin altından Calgnan dilinde bir tür lanet mırıldandı, yine de sözümü tutmama izin verdi.

Adam bir süre sessiz kaldıktan sonra temkinli bir şekilde açıkladı: "Van ve Aster'i yakaladınız, siz bizi avlamaya gelmeden önce topraklarınızda keşfedilmemiz için fazla vaktimiz olmadığını düşündük."

Yalan, gölgeler ve yalan lekeleri, yine de ona söylemedim ve dualarıma göre Mal da söylemedi.

"Neden Isjordian topraklarındasın?" Yalanına bir sebep bulmayı umarak sordum.

"Çoğu iş ya da ticaret için, bazıları aileleriyle birlikte Hanai ve Solarya'ya taşınmak için, bazıları da babasının onu sakladığı yerden çıktığını öğrendiklerinden beri onu avlamak için.

Özgürlüklerini ve hayatlarını geri almaktansa onun ölmesini tercih ederler," diyerek bir kez daha yalan söyledi.

Gözlerinin onun sözleriyle değiştiğini gördüm, ancak yüzünde korku okunmuyordu ve gölgeleri hala boştu. Bu sözleri duymasına izin vermek bana yanlış gelmişti. Bugün onu korumakta başarısız olmuştum; bir zamanlar seni öldürmeye çalışmış, sana zarar vermiş insanlardan bu sözleri duymak, içini bir bıçaktan daha fazla yaralamış olmalıydı.

"Sen mi?" Yalanlarına işaret eden bir şablon bulmayı umarak sordum, ama prenses ben daha başka bir kelime söyleyemeden araya girdi.

"Her ne için buradaysa, yasadışı ve az önce cinayete teşebbüs etti," dedi ayağa kalkarak, "onunla ilgilenin yoksa ben ilgileneceğim."

Ona söz verdiğim onurlu ölümü vermeme gerçekten izin veriyor muydu? Ona yarı şaşkın, yarı müteşekkire baktım ve o da gözlerini devirdi.

"Adamlar-" diye başladım.

"Askerlerimin yarısıyla birlikte surlara geri gönderileceğim, şimdi beni yormayı bırakın, acıktım."

Rahatlama tüm nefeslerime yayıldı ama şaşkınlıkla ona doğru göz kırparak öylece durdum. Az önce ne olmuştu? Çok fazla şey mi anlamaya çalışıyordum?

Adamı büyülerimle hızlı ve acısız bir şekilde öldürdükten sadece birkaç dakika sonra yola geri dönmüştük. Askerlerin yarısına, Highwall'a geri dönmek üzere ölü Adriyatiklilerle birlikte ayrılmaları talimatını vermişti.

Başı uykusuyla savaşıyor bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Soluna her düştüğünde acı içinde kıvrılıyor ve ellerini sıkıyordu.

"Arkana yaslan," diye emrettim.

O Doğrudu, davranıyor için yapmak kendini rahat hissediyordu. "Ölmeyi tercih ederim."

"Neden geri dönmelerine izin verdiniz? Peki ya yakma, gömme, boğma ve tüm o iyi şeyler?"

I keçe onu Gergin için a bir an. "Tam olarak için Sizlerle tartışmaktan kaçınıyorum, dediğim gibi

açlıktan ölüyorum,

Beni en çabuk ne yola çıkarırsa. Sanırım yanılmışım, çünkü gördüğünüz gibi hala sorgulanıyorum." Sorgulamamdan hoşnut olmayan gözlerini omzunun üzerinden bana dikti.

Bu kesinlikle bir yalandı ama benimle tartışmaya girmeye ne kadar açsa, ben de o kadar a olmadığıma sevinmiştim. Onu yeterince kızdırırsam fikrini değıştirip bahsettiğı tüm o iyi şeyleri yapmaya koşması işten bile değildi.

"Arkana yaslan," diye tekrarladım, ceketini çekerek.

"Tekrar söylüyorum, ölmeyi tercih ederim." Kollarımı daha önce olduğu gibi beline dayanmayacak şekilde itti ve birbirinden uzaklaştırdı. Kendini dengelemek için bineğın kabzasını kavradı, kuvvet muhtemelen omzuna acı veriyordu. Bunu kanıtlamak için dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

"Neşeli bir konudan bahsettiğimize göre, bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordu omzunu düzelterek.

"Ne iyiliğı?"

"Varsayımsal olarak tabii ki, eğer beni öldürmeyi başarırsanız, bunu bynzle yaptığınızdan emin olabilir misiniz? Kanlı bir kıyafet ve göğsümden çıkan bir hançerle dünyanın ortasında dolaşmaktan nefret ederim. Gördüğünüz gibi göğsüme çok düşkünüm ve bu görüntü bana hiç yakışmaz."

Gözlerimi yoğun bir şekilde ovuşturdum. "Tebrikler Ekselansları, bu hayatım boyunca duyduğum en delilik listesine çılgın puanlar eklediniz."

"Böyle bir liste mi tutuyorsunuz? Elinizde benimle ilgili ne var?"

Artık şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi anlayamıyordum. "Orada sadece sen varsın."

"Ben trmm tek rneğiyim," dedi, neredeyse gururla başını kaldırarak. "Ama mesele şu ki, Isjord'da yeterince zaman geirmediğiniz. Kısa sürede dolacaktır."

"Halkınız için böyle övgüler."

"Onlar benim halkım olmaktan çok uzaklar."

"Dünyaya karşı her zaman bu kadar temkinli olmak zor değil mi? Ne tanrılara güven, ne insanlara, ne de ailene.

babana ve k r a l i y e t e ihanet etmiş oldun. Yalnızlık değil mi? Dünyaya karşı tek bir kadın?"

"Hayır," diye boş boş cevap verdi. "Ayrıca, yalnız değilim"

"Evet, Nia, sanırım senin gölgen ve Caiden. Senin adına kılıç kullanmak dışında tam olarak ne yapıyor?"

"İçeceklerimi taşıyor; fındık, meyve ve diğer şeyler."

Çenemi gıcırdatarak dilimden akan kanı ısıyorum.

"Ben ciddiylim."

Yarı yoldan ona döndü. "Cai, badem ya da kaju fıstığının var mı?"

"Kaju fıstığı," dedi ve bir torba dolusu kajuyu ona doğru fırlattı.

Çantayı bana uzatırken ağzım açık kalmıştı. "Bir tane ister misin?"

"Bunu neden

yapıyorsun?" "Neyi

yapıyorum?"

"Bana önce haklılığımı, sonra haksızlığımı ve sonra tekrar haklılığımı kanıtlayın." "İnanıyorum ki bu sizin çözmeniz gereken bir çelişkidir.

kendin."

"Bana bir şey söyle." Onun yine haklı olduğunu fark ettiğimde sesim giderek soğuyor. "Bu sana neye mal oluyor? Aldığın bir hayat mı?"

"Hiçbir şey."

"Bu bir yalan."

"Kendinle çözmen gereken bir başka çelişki daha."

Dizginleri çekerek bizi durma noktasına getirdim. "İn aşağı."

Esnedi. "Bunu daha sonra yapamaz mıyız? Şu anda enerjim yok, o kadar eğlenceli olmaz."

Ben attan indim, filonun geri kalanı da durdu. "İnin. Şimdi."

Caiden yaklaştı ama o kıpırdamadı. "Seni daha önce uyardığımı sanıyordum."

Kolundan tuttum ve ikimizi de ormanın ortasında bir yere sürükledim. Göz kapakları sersemlemiş bir şekilde düştü ve ayaklarının üzerinde durmak için mücadele etti.

"Cevap ver bana."

Yorgun bir şekilde kıkırdadı. "Bunu öğrenmeyi çok mu istiyorsun?" diye kışkırttı, gözleri kötülükle parlıyordu. "Saf, saf tatminden başka bir şey değil. Bunaltıcı, içeride geçen uzun bir günün ardından nefes almak gibi."

"Yalanlar," diye tükürdüm. "Yalanlar ve daha fazla yalan."

Herkes bir can aldığı anda bir şeyler kaybeder; çoğu masumiyetini, empatisini, insanlığını kaybeder. Bu kişi bunlardan herhangi birine sahipken ne kaybetti?

"Ne bilmek istiyorsun? Bu çok zor ve ellerimin kanla kirlenmesi ruhumu mu tüketiyor?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Ama bu doğru değil. Öte yandan yalan söylediğim şey, ne kadar çok şey istediğim, ne kadar tatminsiz ve aç hissettiğim; ne kadar çok şey arzuladığım."

Başımı salladım, yanılmışım, canavarlar da merhamet hissedebilirdi, onlar da incinebilirdi, nasıl unutabilirdim. "Sen gerçekten de avladığımız canavarsın."

Karanlık bir şekilde güldü. "Tecavüze uğramış biri."

"Onlar insan," diye bağırdım. "Yaşayan, nefes alan, hayatları olan insanlar - sizin aldığınız hayatlar. Ölüyorlar, acı çekiyorlar ve başkalarının da acı çekmesine neden oluyorlar."

İçinde bir şeyler değişti. "O zamanlar ben bir insan değildim, kardeşlerim ya da annem de öyle; biz neydik? Ben neyim Kilian?" diye bağırarak bana yaklaştı, nefesi kesilmişti ve soluk soluğaydı. "Ben bir insan değil miyim? O zaman da değil miydin, artık değilsem bile?"

"Sen-"

"Ben ne?"

"Haksızlığa uğradınız ve incindiniz. Sana yapılanlar için söyleyecek bir sözüm yok ve ne olduğun ve ne olacağın konusunda söz sahibi olamam ama dönüştüğün şeye karşı isyan etmene yardımcı olamam."

"Ben hep böyleydim, böyle olmam planlanmıştı. Değişen tek şey amacım. Acı, değil mi, kendi yaptıklarının tadı?"

Yine çok haklısın.

"Bu seni mutlu edecek mi, intikamın?"

"Mutlu mu?" diye kızgınlığın da ötesinde parladı. "Hayatım boyunca bir parça ışık için güneşimin yeniden parlamaya başlamasını bekleyemem. Asla mutlu olamam, olabileceğim tek şey tatmin olmaktır."

"Siz de dünyayı aydınlık için ateşe veremezsiniz Prenses. Herkes mutlu olabilir, siz sadece ruhunuz pahasına mutsuzluk yolunu seçiyorsunuz."

Durdu, gözleri hafifçe dalgalandı. Öfke mi yoksa incinmişlik mi bilemedim. "Sanki beni tanıyormuşsun, sanki ben olmuşsun gibi benim adıma kararlar alıyorsun. Kolay değil mi? Varsaymak? Kendi hatalarını haklı görüp benimkileri yargılamak kolay değil mi? Kolay değil mi sen olmak, hayatım boyunca kendi kafesimi yırtmasını beklediğim kahramanın beni başka bir kafese koyması?" diye sordu sakince kendini düzelterek ve işte o zaman haklılığının gücünü, itirafının gerçekliğini hissettim. "Zoraki acıyı öğrendiğinde, benim yerime yapacağın seçimleri bana bildir. O zaman bana, intikam için ruhunu satmanın kötü bir fikir gibi görünmediğini, bir insanın ruhunun başlangıçta kırılmışsa hiçbir değeri olmadığını söyle."

Doğru, çok doğru.

"Söyle bana," dedim hayal kırıklığıyla derin bir nefes alarak. Onun için hissetmek üzere yetiştirildiğim şey sempati değildi. "Gerçekten ne hissediyorsun?" Umurumda değildi, sadece duymaya ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı. Hissedemiyordum, göremiyordum, anlayamıyordum. Beni avlıyor, kafamı karıştırıyordu. Kafamı karıştırmamalıydı, onun değil. O basit ve sadeydi, o kendisiydi.

-O...o...o.... Tanrım.... o neydi? "Yalan söylemedim."

Tekrar gerildiğimi hissettim. "Sen yaptın."

Ormana doğru yola çıktı. "Beni hemen geri götür."

"Cevabım," diye seslendim arkasından.

Bir hançeri kınından çıkardı ve hızla dönerek bana fırlattı.

Yan döndüm, yarım santim ötede neredeyse kafamla buluşacaktım. İyi nişan almıştı.

"Cevabınızı duymak için kafama ihtiyacım var, Prenses."

Diğer hançerini kınından çıkardı ve bana fırlatmadan bileğinden tutarak karşısına dikildim. İrkildi ve hançeri düşürdü, ancak diğer eliyle karnımı hedef alarak yakaladı. Şimdi her iki bileği de sıkıca kavıyordu.

Başımı iki yana salladım. "İçimde delik yok, bu hikayeyi sevdiğin o sönmekte olan şenlik ateşlerinin etrafında anlatmak için sağlam olmam gerekiyor."

Kasıklarına tekme atmak istedi ama bacağını dizlerimin arasına aldım. "Ama çocuklarım prenses, aradığım muhteşem cevabı nasıl aldığımı duymak için var olmaları gerekiyor."

Ayağı kaval kemiğimin altına girdi ve ikimizi de devirerek yere düşürdü. Onu kucaklayıp göğsümün üzerinde yuvarlayarak düşüşün etkisinden kurtardım, sonra tekrar altıma alıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdum.

Nefes nefese kaldı ve öfkeyle kıpırdandı.

"Bırak beni!" "Yolu biliyorsun."

Mücadelesini aniden durdurdu, nefes nefese kalmıştı. Şakaklarını boncuk boncuk ter kaplamıştı, gözleri bana dikilmişti - ateş ve teslimiyetin ağırlığıyla. Vücudu avuçlarımın arasında tamamen gevşemeden önce, kesik kesik aldığı nefeslerin altında bir an sessiz kaldı. Teslim olmuş bir halde soğuk karın üzerine uzandı, gözleri kaybolmuş bir halde gökyüzüne bakıyordu.

"Hiçbir şey gibi hissettirmiyor." Dudaklarından yumuşak notalar döküldü ama bu notalar beni derinden sarstı. "Hiçbir şey hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Acı acı hissettirmiyor, artık canım yanmıyor. Bir sarılma artık sıcak değil, sadece bir kucaklaşma. Bir gülümseme, kasların çalışması, hiçbir şey beni gülümsetmek için tik tak yapmıyor, sadece bunun sırasını öğrendim. Sorduğunuz o anda ne hissettiğimi bilmiyorum; sadece o anda çok hafif bir şey hissettiğimi biliyorum ama tanıyabileceğim bir şey değil, çok ciddi ya da tatlı ya da gıdıklamadan daha fazlası değil. Ben... çok sıkıldım, her gün her şeyi yeniden yapmak ve hiçbir şey hissetmemek. Hiçbir şey hissetmemek çok sıkıcı." Başını öne eğdi, altın rengi bakışları benimkilere takıldı. "İşte benim gerçeğim."

Hiçbir şey.

Kan, beyaz kristallerin üzerinde kıpkırmızı damarlar halinde yayılmaya başladı. Bir resim, garip bir resim, anlaşılmaz.

Gözlerini kapadı ve hafifçe gülümsemeden önce derin bir nefes aldı. "İtiraf etmeliyim ki özgürleştirici. Ölmek... çok özgürleştirici hissettiriyor."

Sözcüklerin ve ağır itirafların olduğu o anda kayboldum, hiçbir mutluluk belirtisi taşımayan o gülümsemenin çarpıklığında kayboldum. "Ölmeyeceksin. Benim gözetimimde ölmeyeceksin."

"Haklısın, ölmeyeceğim," dedi biraz da pişmanlıkla. "Beni hiç istemedi biliyorsun. Ölüm beni tanıyor, geçiyor, görmezden geliyor ve benimle dalga geçiyor... her zaman. Beni hiç istemedi. Bana hiç acımadı. İnsanlar bana acımakta o kadar ustalar ki, bana acımasını istediğim tek şey bana çok az değer verdi." Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. Şakağına kayan altın gözünden bir damla gümüş uçtu. "Şu anda kalbime bir kılıç saplamaya çalışsan bile ölmeyeceğime dair her şeye bahse girebilirim."

Bana bir gerçeği söyledi, ancak yalanlarına kıyasla bunu anlamakta zorlandım.

Bir rüzgâr esip ağaç dallarını hışırdattı, kar havada sis gibi yükseldi. "Eğer denemeye niyetin yoksa beni geri götürür müsün, açlıktan ölüyorum. Ya da yemek yedikten sonra dene." Başını salladı, gözlerini sıkıca kavradı. "Orta Dünya beni aç bir şekilde karşılayamaz, çok kötü bir obur olurum. Benim yüzüme sahip biri nasıl obur olabilir ki?"

Unutmayı o kadar kolaylaştırdı ki, belki de az önce bana söylediklerini unutmak istedi.

"Çok kızgınsın."

"Başın çok büyük belaya girecek," diye iç geçirdi. "Bu ateş geçtiğinde ve sana ne yapmana izin verdiğimi, bana ne söylediğini fark ettiğimde."

"Obur olmadığın sürece. Çok sağlıklı besleniyorum, midem bulanmadan yanımda koklayamazsın bile."

Neşeyle kıkırdadı. "Dikkatli planlama, aferin Adriatian."
Gülüştüğünün sesi baş döndürücüydü. "Tüm yeşil sebzelerden nefret etme takıntın benim kurtuluşum oldu."
Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onları gördüğünüzde yüzünüzün buruştuğunu fark etmek zor değil, sonra da dikkatli bir taktikle tabağınızdan onların tüm izlerini siliyorsunuz."

"Brokoli iğrenç, beni biberden ve o parlak deriden bahsetmeye zorlama," diye öğürür gibi bir ses çıkardı ve neredeyse beni güldürecekti.

"Neden sadece yeşil?" Ellerini bırakarak sordum.

Omuz silkti. "Gençken ben de kırmızı sebzeleri sevmezdim ve sadece onu bir kenara koymak garip geliyordu. Yalnız hissetmemek için yeşili yanına dizmeye başladım. Bilirsiniz, bir terliğinizi kaybettiğinizde tek başına kalmanız gibi." Kadın titredi. "Bu seni de rahatsız etmiyor mu? Bir ayakkabı neden yalnız olsun ki, bir çift olarak gelir?"

Ağzım açık kaldı. "Tek bir ağızdan bu kadar delilik çıktığını hiç duymamıştım."

Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama ceketimi sıkıca kavrayarak beni sabit tuttu. "Şimdi cevap ver bana. Gerçekten, benden neden nefret ediyorsun? Eminim çoğu kişi gibi benden nefret etmek üzere yetiştirilmediğin içindir. Başka bir şey var."

Beni tuttuğu yere baktım, hâlâ nasıl titriyordu. "Yanıyorsun, sadece bu yüzden."

Yalanımı okuyarak bilerek gülümsedi. "Bana çok güzel yalan söylüyorsun, Adriatian. Ama yalanların sana ait. Tanrıçan böyle demiyor mu? Benim doğrularımı bulmak için tüm yetiştirilme tarzına meydan okuyorsun. 'Duyguları okuruz, ama kişinin duyguları göstermesi, saklaması, korkması ve tapması içindir'. Astrum liber'in de çok güzel yalanları var. Senden farklı olarak, yalanların umurumda değil. Sizden farklı olarak, gerçekler tüy ağırlığındadır, beni değiştirmezler."

"Bırak beni."

Ellerini bıraktı ve sonra teslim olur gibi kaldırdı. "Biri senden istediğinde onu bırakmanın ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Bir insan olmayan bile bir durumu senden daha iyi okumayı bilir."

"Sözlü tartışmalarınız övgüye değer."

"Bir zamanlar sahip olduğum tek şey buydu, Adriatian. Belki de en keskin bıçağım oldu."

"Bana Kilian demeye ne oldu?"

İki parmağını alnıma koyarak başımı geriye itti. "Sınırlar konusunda ne oldu?"

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. "Gerçekten de keskin."

"Yine de onu okşamaktan büyük zevk alıyorsun," diye mırıldandı ve kirpiklerini kırıştırarak flört etti. "Sana bıçaklarla oynamaman söylenmedi mi?"

"Metaforlardan yorulmadın mı?"

Cık cık etti. "Hadi ama, onları sevdiğini biliyorum."

"Eğer bir özelliğinizi beğendiğimi itiraf etmem gerekirse, bu sessizliğiniz olmalı." Ve belki de... o gözler. Defedilmesi gereken lanet düşünceler.

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve bizi filoya geri götürdüm. Kendi gerçeğimi bulmuştum ama yine de tüm yalanlardan daha ağır basıyordu. Ne duymayı bekliyordum? Öldürmekten zevk aldığını bilmek, ona duyduğum nefreti kınamak mı istiyordum?

Askerlerin hararetli bakışları bana doğru yöneldi. Hepsi kafamı koparma arzusuyla doluydu.

"Önce kafayı mı yoksa tüm uzuvları teker teker mi?" Caiden kılıcını kınından çıkararak sordu.

"Kimse ona dokunmayacak," diye emretti ve savaşa hazır tüm askerlerini gönderdi. "O benim."

Emir üzerine herkes geri çekildi, bir saniye önce cani gibi duran Caiden bile, sanki onun sözleri her şeyin üstündeymiş gibi itaat etti. O kadar korkmuşlar mıydı? Arkadaşı olan o bile mi?

"Öldürmek için," diye ekledim. "Bu konuda anlaşalım diye söylüyorum."

Dudağını ısırды, gülümsemesini tuttu. Yorgun gözleri beni tepeden tırnağa süzüyordu ve bu... beni yeterince

sinirlendirdi.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Evet," dedi atıma binmeden önce. "Öldürmek için tabii ki."

BÖLÜM 20

Snowlin

SAmuel bizimle aynı anda ahıra geldi, boynumdaki yara izini, keçeleşmiş kanı ve göğsümdeki bandajı görünce gözleri büyüdü

Ceketimin altında.

"İçlerinden biri açıklayacak, yoksa atını yiyebilirim Sam," dedim yanından geçmeye çalışarak.

"Odanıza bir şifacı göndereceğim." Cevap vermek için işaret ettim ama sözümü kesti. "Ya seni bir şifacı görecek ya da babana söyleyeceğim. İstedini seç."

Tüm vücudumu acıya boğın uzun bir iç çekiőten sonra gözlerimi kısarak ona döndüm. "Askerleriniz haklı, zaman zaman aşağılık olabiliyorsunuz."

Yanağımı okşadı. "Seni sağlıklı ve hayatta tutan her neyse."

Şatonun sıcaklığı, kavurucu bir yaz mevsiminde, teninizden bir başkasının hissini kazıyıp atmanıza neden olan iğrenç bir sarılma gibi etrafımı sardı. Hizmetkârların yemek odalarına inen taze pişmiş ekmek kokusunun tadını çıkardım. Bazen bu koku beni yemekten daha çabuk doyururdu, bazen de kahvaltı, akşam yemeğ i ve öğle yemeğ i için sahip olduğum tek şey olurdu.

Ken kanlı görüntüm karşısında başını salladı ama hemen en sevdiğim yahniyi pişirmeye devam etti. Askerlerimin hepsi yanımıza aç bir şekilde oturdu ve üç muhafızım, söyleyecek çok şeyleri varmış gibi görünerek yan yana karşımda konumlandılar.

Onların bakışlarını görmezden gelerek parmaklarımı sabırsızca masaya vurdum, midem dağ canavarları gibi kükrerken yerimde kıpırdandım.

Gümüş gözlü yılanı göz ucuyla baktım ve sanki kafatasından aşırı derecede kan akmasını dilediğimi fark etmiş gibi, boş bir şekilde döndü ve sandalyesine yaslanıp meydan okuyan bir kaş kaldırmadan önce birkaç dakika bana baktı. İçimden bir dizi küfür savurdum. Henüz öfkemi tecrübe etme şerefine nail olamayacağı için ona dudaklarımı büzerek gülümsedim. Başını sallayarak bir iç çekti. Aramızdaki bu sessiz konuşma, kullandığı kelimelerden daha çileden çıkarıcıydı, zaten çok az ve fikir dolu konuşuyordu.

Ken sıcak kâseyi önüme koyar koymaz, baharat kokusuyla sarmalanmış lezzetli buhar karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. O kadar hızlı yedim ki bir düzineden fazla öksürmüş olabilirim ve her seferinde Cai güldü ve Adriyatikliler şaşkın şaşkın baktılar.

Nia yemek odasının kemerine yaslanarak, "Baban onunla yemek yemekten vazgeçip burada yemek yediğini öğrenirse burayı yerle bir eder," dedi. Biz gelmeden önce geri çekilmiş olmalıydı. "Ama o fırsat bulamadan sen kendini boğarak öldürebilirsin. Çiğne sonra yut Snow, çiğne sonra yut," diye dalga geçti ve önümdeki iki dost canlısı aptal sessiz kahkahalarla sarsıldı, şaka tabii ki Bay Stern'ü ıskaladı.

Nia'ya çok kibar bir el hareketi yaparak yemeğime devam ettim.

"Ah, evet, bir prensesin pek çok görgüsünden biri," dedi otururken.

O ve Cai bir çeşit bitki hakkında derin bir sohbe daldılar, işitme duyumun unuttuğu tüm konuşmalar

arılarının sesleri.

Bankıma yaslanıp uykuya dalmak üzereyken başım sola doğru sarsıldı ve neredeyse acı içinde sıçrayacaktım. Tısladım ve omzumu tuttum.

Nia hızla hareket ederek omzumdaki yarayı kapatan saçlarımı arkamdan çekti. "Bu da ne?"

"Bana bir hançer saplandı," dedim geniş bir esnemeyle.

"Sanırım doğru terim bıçaklanmak," diye açıkladı Cai. "Kilian'ın onu bıçaklamasına yardım etti, tıpkı birinin yaptığı gibi."

Şaşkın bir şekilde bana baktı, daha uzun bir cevap bekliyordu, söyleyemeyecek kadar yorgun olduğum bir cevap, daha çok ne olduğunu bilmediğim bir cevap.

"Hak ettiğim buydu, ne de olsa çok çarpık biriyim," diye alay ettim, hâlâ acı içinde kıvranan yaramı tutarak.

Kilian kollarını kavuşturdu. "Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı prenses?" diye sordu o doldurulmuş kış sesiyle.

Ciğerlerimden bir kıkırtı kaçtı, hala bana meydan okumaya cüret ediyordu. "Lütfen, eğer yapsaydım, düşüncelerimi kesinlikle senden esirgemezdim. Ancak şu anda kelimelerden ziyade hançer gerektiren birkaç hareket daha uygun görünüyor."

Sert yüz hatlarını korudu ve gamzesini gösterdi. "Bazen antrenman sahalarında buluşalım, canını yakmak istediğin kişiye sivri ucunu nasıl doğrultacağını sana göstermem gerekebilir."

Onun alaycı sözleri karşısında gözlerimi kısıtım. "Oh, seni incittim. Ne de olsa ben senin değerli, tatlı, küçük piyonunum. Beni Adriata'ya pırıl pırıl ve cilalanmış olarak geri istiyorsun, değil mi?"

"Dolandırıcıdan bahsetmeyi unuttun. Değerli, tatlı, küçük sinsi piyon."

Tatlı bir gezintiye çıkmıştı, çok yakında ona ne kadar sinsi olabileceğimi gösterecektim. "Küçük bir ayrıntı, sevgilim."

Birbirimize dudak büküp ters ters bakıyorduk ve diğerleri benimle gümüş gözlü yılan arasındaki bakışmaları paylaşmayı bırakmıştı.

"Birbirlerine bağlandılar," dedi Mal neşeyle, elini kardeşinin omzuna koyarak. "Sonsuz bir dostluk için umut verici bir başlangıç."

"Kapa çeneni Malik," dedi kardeşi ve ben hep bir ağızdan, irkilerek.

Mal'ın sırtışı büyüdü. "Aranızdaki bağ gerçekten çok derin, şimdi siz ikiniz düşünceleri okuyabiliyor musunuz?"

"Göz kamaştırıcı mı?" Cai bir parça ekmeği çiğnerken hiç duraksamadan sordu. "İlk görüşte aşk gibi bir şey gibi görünüyor."

"Bir daha bak," diye araya girdi Nia. "Sanırım bu bir bakışma yarışması. Beş gümüş dar kazanır."

"Benim bahsim de onun üzerine," diye eğildi Mal.

"Hayır, hayır," diye ekledi Cai. "Benimki onun üzerinde. İki yaz önce küçük bir kızın attığı çam gözüne geldi, o zamandan beri sürekli çift göz kırptıyor."

Kilian'ın dikkati benden onlara kaydı. "Baktırmadı mı?"

Cevap vermek yerine, beş gümüş dar getirerek Cai'ye uzattılar, o da neşeyle zaferini saydıktan sonra parayı cebine attı.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladı Nia. "Öyle bir şey olsaydı o küçük kızı yerdin."

Cai omuz silkti. "Paylaştığımız görev sırasında bana solgunluğunu, sol ayağındaki topallamayı, ata bindikten sonra neden sırtını gerdiğini, uyuyup uyumadığını, yemek yiyip yemediğini ya da dinlenip dinlenmediğini sorup durdu. Rastgele bir denemeydi, işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Ona baktım, hâlâ asık suratlı ve umursamaz bir şekilde ilerideki rastgele bir duvara bakıyordu. Anlaşmadan önce aniden düşüp ölmenden mi korkuyordu?

"Bu kadar Isjordan parası bana ne alabilir, Nia?"

"Düzgün bir saç kesimi mi?"

"Hey, benim saçım da neredeyse onunkiyle aynı," dedi Mal, kaşlarını çatarak.

"Senin zavallı haline de yetecek kadar ayırabilirim."

Gölmeye alıştıım ama her şey buğulanıyordu ve kendimi sıcak, soğuk ve ateşli hissediyordum. Bir kol belime dolanarak beni yukarı kaldırdı. "Hadi kekler, bugönlük bu kadar eğlence yeter, şifacı bekliyor."

Medikal-hekim yaramı dikkatle inceledi. "Yanan Hemera, daha dikkatli olmalısın, hançer neredeyse büyük bir damarı deliyordu."

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum; özellikle büyük bir hasardan kaçınmak için oraya sürdüm, aptal değil öfkeliydim.

Parlayan avucunu yaramın üzerine koydu. Etimi diken büyüünün hissi, sıcaklığın üzerindeki yağ gibi cızırdadı. Solaryalılar güneş, ışık ve şifa tanrıçası Cyra tarafından kutsanmışlardı. şifacılar üç Solaryan Aura'sından biriydi. Onlar kıtadaki en iyi ve en hızlı şifacılarıdır. Orta-şifacılar büyüleri sayesinde bedeni içten onarır, her şeyi eski haline getirirdi. Solarya'da ayrıca büyülü yetenekleri iyileştiren, geri kazandıran ve güçlendiren, büyülü şifacılar olarak adlandırılan Aura da vardı. Birçok kişi bunu ne kadar cazip bulsa da, büyülü şifacı için dayanılmaz bir bedeli vardı; bazıları yeterince eğitilmedikleri için yanlışlıkla kendi manalarını kanalize ederek toza dönuşmüştü. Büyülü şifacılar nadir bulunurdu, yüksek eğitimliydi ve genellikle on yıl süren ıraklık dönemlerinden geçerlerdi. Muhtemelen bu yüzden pek çoğunun bu yoldan geçmeye bile isteksiz olduğu söylenirdi. Babamın açęözlölüęünü bildiğimden, muhtemelen kullanması için güvenli bir evde sakladığı bir zula dolusu vardı.

Bana yakıcı bir bakış attı. "Seni birkaç hafta içinde tüm askerlerden daha sık gördüm."

"Seni baştan çıkarma tuzağıma düştün," dedim ona göz kırparak.

Bana dilini şaklattı. "Ben evliyim."

Yan tarafıma yaslandım. "Evlilik hayatı nasıl? Bir metres ister misin? Nazik olacağım."

Yaramın üzerine bastırdı ve yanık yüzünden irkildim. "Ona göz kulak olmaya devam et, tamamen iyileştiremeyeceğimi biliyorsun." Yaranın üzerine nemli bir bandaj yerleştirdi, kötü bitki ve alkol kokuyordu. "Bir sonraki seansta yara izini yok edeceğim."

"Hayır," dedim sessizce. "Yara izi kalacak."

Bütün yaralarım duruyor, onlar benimdi. Hatırlamak, unutmak, kullanmak için benim.

Muhtemelen bir prensesin nasıl damgalı kalmak istediğini merak ederek lekeli deriye göz gezdirdi. "Kalıyor o zaman."

Nia yatağında uzanmış, gözlerini kahverengi deri ciltli bir kitabın sayfalarına dikmişti. "Cai yine Bruma salonlarına gittiğini söyledi, oysa sana oradan uzak durmanı söylemiştim. Gereksiz tehlikelerden uzak durmanı bir kez daha tekrarlarsam seni Alaric'e geri gönderirim."

Kendisini normalde asla izin vermeyeceğim bir tehlikenin ön sırasına koymaya devam etti.

Cevap vermedi, beni duyduğunu bile sanmıyorum. "Ve o gitti," dedim ve yoğun bir şekilde çalıştığı sayfaların üzerine eğildim. "Mirkroot, afrodizyak gibi bir şey değil mi? Nia, Nia," diye alay ettim.

Bana kaşlarını çattı. "Mirkroot sadece insanlar içindir, Aura için tamamen başka bir şey. Bitki Koy'dan yetiştirilen büyüdür. Aura için büyüyle birleşerek onun akışını arttıran bir güçlendirici görevi görür. Ekleme yapmaz, sadece bir anda mananızdan daha fazlasını toplar, ama sadece bir süreliğine. Mirkroot ölümcüldür, Snow."

Yatağa girip kendimi rahatlatmaya çalıştım. "Bunu neden soruyorsun?"

"Bruma salonları, ne zaman ziyaret etsem leş gibi kokardı. Fernfoss'ta bitki uzmanı onu ön masada tutardı, bu yüzden her yer kokardı. Bruma salonları bana canlılıktan yoksun çiftlerin güzel anılarını getirdiğinde şaşkınlığımı hayal edin. Verglaser'lar, çok tuhaflardı,

Tedirgin ve gergin, büyüleri kontrolden çıkan havada neredeyse metalik bir cızırtı çıkarıyordu."

"Ne?" Yanına yaklaştım, kitabın sayfalarını çeviriyordum. "Verglaser'ların bunu tükettiğini mi düşünüyorsun, babamın onlara verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama birileri kesinlikle öyle."

"Bu yüzden mi Cai batı körfezi kalıntılarının oradakini zar zor aldı?"

Her yolculukta, Volantlara doğru giderken yakalanan her Verglaser grubu, daha da yorgun ve bitkin bir şekilde geri dönüyordu. Artık nedenini biliyorduk.

"O aptalın anlattıklarına asla inanmam ama askerin bir mil çapında buz patlattığını söyledi. Bu konuda yalan söylemediğini düşünüyorum. Bu konuda biraz daha araştırma yapmam gerekecek. Neden bir insan mükemmel yeteneklere sahip Aura'sını en iyi ihtimalle bir yıllık coşkulu bir büyü için feda etsin ki?"

Kitabını kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım. "Renick hafife aldığım biri değil. Artık onun sarayına bulaşmayacaksın. Artık bu yok, bu bir emirdir."

İtiraz etmek için vücudunu kaldırdı ama ben ona ters ters baktım. "Buraya fedakârlık yapmaya gelmedim, Nia. Sen buna bir son vereceksin. Verglaser'lar mirkroot tüketiyorsa, lanet olsun onlara, umurumda değil. Onlara karşı gelmeyeceğiz, benim planımla değil."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi ve yatağa geri döndü.

"Savaşa hazırlanıyor, değil mi? Anlayamadığım şey ise bıraktığı bu kafa karıştırıcı izler."

Babam genellikle basit biriydi, orada burada izler bırakırdı ve sonucu belliydi ama şimdi onu her yere yayılmış ve şimdi de Adriata ile bu kafa karıştırıcı anlaşmanın içinde bulmuştum.

"Sana söylüyorum, o senin baban değil. O açgözlü biri, Aura'larının çoğunu feda edecek kadar aptal değil. Alaric haklıydı, bazı eğitimciler Isjord'daki Aura sayısının azalmasından şikâyet ediyorlardı." Yaklaştı, yanıma uzandı ve bir şeyler kurcalamaya başladı.

Saçımın uzun bir tutamıyla. "Neden onunla kavga ediyorsun? Malik'i görmezden geliyorsun ve ona gayet iyi katlanıyorsun."

Konuşmanın aniden değişmesine şaşırarak ona doğru döndüm. "Benden korkmuyor."

"O zaman o bir aptal."

"Artık değil, sadece kanıma, gözlerime ve dudaklarıma bakarak zehir mikro dozajını öğrendi. Bana verdiğin her zehri tek tek söyleyebilirdi."

"Ne?" diye sordu iri gözlerle, sonra konsantre bir şekilde dudağını ısırdı. "Artık bildiğine göre seni başka bir şeyle zehirlemeye çalışabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir adamın boynunu ona dokunmadan kırdı, zehirlenme sorunlarımın en küçüğü, ama bana gerçekten ihtiyacı var ve beni öldürmek için birkaç şansı oldu ve yapmadı."

Zarar vermek, öldürmek, tehdit etmek ya da herhangi bir şey yapmak için değil, doğruluğumu sormak için bizi ıssız bir yerin ortasında bırakmıştı. Bunu yapmak için binlerce kez eline fırsat geçebilirdi, beni hiç sorun çıkarmadan ve kimsenin şüphesi bile olmadan öldürmek için alıp götürebilirdi, ama yapmadı ve yapmadı.

"O Adriatian."

"Ve benden çok nefret ediyor, ama beni öldürmeyecek, ne o, ne de kardeşi, henüz değil," dedim belki biraz fazla emin bir şekilde. "Onu nasıl korkutabilirim? Beni öldürürken görmeye alışkın, gerçekten bir kuzu mu kurban edeyim, dolunayda çılgın bir dans yaparken Borsich'te bir çağırma ayeti söyleyerek bir zanaatkâr halesi mi çizeyim?"

Yavaş yavaş gülerek inledi. "Bırak artık, olur mu? Bu fethi bırak, onu kırmayacaksın."

"Onu kırmak istemiyorum, sadece, bilirsiniz, zihnini esnetmek istiyorum."

"Sen maniksin."

Gözlerimi devirdim. "Öyle deyip duruyorsun." Kollarımı yatağın üzerinde iki yana açtım ve ayaklarımın topunu yumuşak çarşafın üzerinde bir aşağı bir yukarı yuvarladım.

"Onunla manik oynamayı seviyorum." O

onu besledi, birçoğu ondan kaçtı, kaçtı, ona verdi ve hatta ondan gözyaşı döktü, tabii eğer onu ölecek kadar körüklemedilerse.

Nia bana endişeli bir bakış attı, söylemesi gerekip gerekmediğini neredeyse iki katına çıkardı. "Yalanlarını okuyor."

Nasıl? Ona çılgınca göz kırpyorum. "Nereden biliyorsun?"

Yatağa daha da gömüldü ve eldivenlerinin uçlarıyla oynamaya başladı. "Hissediyorum, normalde büyülerimle hissettiğim gibi. Hava onun etrafında da değişiyor, bazen büyü dalgaları ondan dışarı akıyor, bunaltıyor ve sonra puf, hiçbir şey yok."

Utandım. Hiçbir şey anlamamış olmam kötü müydü? "Korkunç," diyorum başımı ellerimin üzerine koyarak.

Bana bir yastıkla vurdu. "Onunla çok fazla uğraşma, biraz tuhaftır."

Bir nefes aldım ve yanıma yaslandım. "Freja in arasında nasıl, küreğim sağlam mı?"

"Henüz kimse ona aşağılayıcı bir söz söylemedi. Şimdiye kadar iki kaptanı ve bir generali gücendirdi ve kereste için Batı Koy ile bir ticaret anlaşması yaptı. Bir yıldız öğrenci yarattınız ve bir şehir daha elde ettiniz. Şimdi iki kişi sizin tarafında, sırada kim var?"

"Birkaç fikrim var. Pen benim için bir şeyler araştırıyor ama önce Brisk'teki Adriyatiklilerle ilgilenmeliyiz."

"Aman Tanrım," diye haykırdı oturduğu yerden. "On beş yaşındaki çocuğu kirletiyorsun."

Babamla kahvaltıya gittiğimde Cai ve Mal kapının yanında hazırды. Yaramı uzun kollu, koyu zümrüt rengi bir elbiseyle gizlemiştim, üstüme kısa bir pelerin atmıştım ve boynumdaki yeni yara izini örtmek için saçlarımı yana yatırmıştım. Penelope bu sabah ölü gibi göründüğümü söyleyerek yanaklarımı kızartmıştı, muhtemelen uykusuzluktan ve dünkü kan kaybından.

"Yani?" Pelerinin altından kaşınarak sordum.

"İkili Nia tarafından Kirkwall'daki bir güvenli eve götürüldü ve Sam'in yanındalar. Her iki çift için de iki sahte ceset gönderdik. Bunu da buldum," dedi ve bana bir mektup uzattı.

Han ele geçirildi, prensesin tutsağı var mı bakın, zarar vermeyin.

Babam Pine Inn'de ne yaptığımı öğrendikten hemen sonra peşime adam takmıştı. Nia'nın gizlice hana girdiğini, geceyi orada geçirip bizi beklediğini, iki tuzak kurduğunu ve sonra da iki Adriyatik'liyi güvenli bir eve götürdüğünü de bilmiyordu.

"Haberini nasıl bu kadar çabuk aldı? Adriyatik'liyi gönderdiğine inanamıyorum. Oldukça da iyi aktörler."

Bunu bekliyorduk ama önümüzü bir devriyenin keseceğini düşünmüştüm, koca bir Adriyatik çetesinin değil. Babam dramatik efektler için bir işaret fişegi vardı.

"İşini çok ustalıkla yapıyor," dedi Cai küçümseyerek. "Dikkatli ol kek, bu çok yakındı. Eğer Adriata'ya onları soruşturması için birini gönderirse, onu kandırdığınızı anlaması uzun sürmez. Tabii kurnaz tavırları onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmazsa."

"Benimle uğraşırken dikkati çok dağılacak, önümüzdeki birkaç günün sakin geçmesini planlamıyorum."

"Umarım öyle değildir, sizi dinlenme halindeyken iyileştirecek kadar iyi bir şifacı yoktur."

Makbuzu ona geri uzattım. "Bana yalan söylediler, muhafızlar." Kilian ve Mal, ikisi de biliyor olmalıydı.

Cai makbuzu ceketinin içine geri katlayarak, "Yapmadılar," dedi. "İkisi de bana ve Nia'ya gelip adamların tehlikede olduğunu ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmediklerini söylediler."

"Ne?"

"Kilian kardeşini durdurdu, ona ve bize ancak sen iyileştikten sonra sana haber vermemizi söyledi."

"Gelip bana söylemeliydin."

Kaşlarını çattı. "Neden? Umurunda olduğundan değil."

"Yalan söylemediğim halde bana yalan söylendiğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Bir dahaki sefere söyle. Benden saklanan yeterince kişi var, sen de onlardan biri olma."

Ben yerime geçtiğimde her zamanki mutlu dörtlü sessiz bir şekilde oturuyordu.

Fren bir kahkaha attı. "Ne oldu sana böyle?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla ve beni incelemeye başladı.

"Merak etme, bütün gece Elias'ı sikmekten değil, o başka bir gün olur," dedim kirpiklerimi kırıştıtararak ve ona alaycı, sıkı dudaklı bir gülümseme verdim. Ağartılmış sürtük.

Gözleri ve ağzı genişledi, yüzü bir ııııııııı dönuştü. "Baba, lütfen."

Adam durdu ve bir elini alnına dayadı, piçi inlerken gözleri üzerimdeydi. Çenesi o kadar gerilmişti ki dişlerinin gıcirtısı odada yankılanıyordu.

Onun çaresizliği ve babamın keyifli sessizliği karşısında kıkırdadım. "Şimdi, şimdi, Fren canım, babam sana horoz satın alamaz veya hediye edemez. Dışarı çıkmalı ve kendin bir tane bulmalısın. Elias'ın seninle yatmayı bir alternatif olarak göreceğinden şüpheliyim, ayrıca herkes Venzor'ları ve sevgililerini biliyor. Senin gibi piçlerin ve melezlerin sağda solda uçuşmasına hazır ol," dedim elimi ileri geri hareket ettirerek.

Onun somurtkan tepkisine gülmemek için kendimi zor tuttum, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bunun yerine onun dönuştüğü korkunç manzara karşısında içim cız etti. Babam yine konuşmadı, onun yerine elini alnına sürttü, öyle ki sürtünmeden kan çıkacağını sandım.

"Kız kardeşimle böyle konuşma!" Reuben masaya bir yumruk indirerek çatal bıçak takımlarının sallanmasına neden oldu.

"Ah sus Reuben, kendi çatal bıçağını bile zor kullanıyorsun, o yüzden bana kılıç sallama. Siz ikiniz, Lord'un isyan etmesini önlemek için Lord'un oğluyla evlenmeye kararlı korkunç bir ruh ve keskin zekalı bir varis özentisi.

Dil sadece kendi kıcının üzerindeydi, şerefe" dedim ve kadehimi havaya kaldırarak kadeh kaldırdım.

İlginçtir, bugün gerçekten havamdaydım, şifacı bana ne vermişti? Dilimin gerginliği alışılmadık derecede gevşekti.

Moreen, tuhaf bir şekilde sessiz kalan babamla benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Snowlin, lütfen çocuğum, tüm aileler gibi sessizce kahvaltı edelim," diye araya girdi sonunda, bana saldırmaya hazır gergin çocuklarını gördükten sonra.

"Moreen, kafanı bir sürü tavus kuşunun kıcına sokma eğilimindesin, ama benimkinden uzak dur," dedim, erik reçelli tostumu yerken saçlarını işaret ederek.

"Her şey bitti mi?" dedi babam sonunda kaba ve sert bir sesle. Yüzü kıpkırmızıydı ve yanan gözlerini yansıtıyordu, benimkilere ne kadar benziyorlardı ama ne kadar farklı yanıyorlardı.

Onu selamlamadan önce elime bir elma alarak ayağa kalktım. "Şimdilik."

"Birisi Kirkwall'a yaptığınız devriyenin raporunu odama bıraksın. Adriatyalıları bulduğunuzu duydum, bu nasıl oldu?"

Durdum ve yüz hatlarımı düzelterek ona döndüm. "Adriyatikliler hakkında bilgi sahibi olanlar için özel bir ödül ilanı verdim. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama hükümetlerinin benimle bir piyon olarak, muhtemelen tebaalarını tatmin etmeyecek bir anlaşma yaptığını düşünürsek, iyiliğim için endişeleniyorum. Dün bir grup bize saldırdığında bunu yapmakta haklıydım. Gördüğünüz gibi, ben sizin ybris'iniz olmayabilirim, ama hala onların ybris'iyim."

"Özel bir duyuru mu?"

Masumca kaşlarımı çattım. "Ne? Bir sorun mu var?"

Bir el salladı ve başını salladı. "Hayır, haklısın," dedi sakın bir şekilde, sonra da inceleyen bir bakış fırlattı. "Sana zarar verdiler mi?"

Gülmemek için kendimi zor tutarak yorgunluğumun ortaya çıkmasına izin vermeye çalıştım. "Peki sana iyi görünüyor muyum?" Kurt için koyunu oynamak zorundaydım

kaburgalarına bir hançer saplayacak kadar yaklaşmak için.
İç çekti. "Bir şifacıya görüldüğünden emin ol."

Öğleden sonra göz kapaklarım yorgunluk ve uykusuzluktan ağırlaştı ve yatak odama yöneldim, tüm vücudum ağrıyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama bilinçsizce bununla savaşıyordum. Bir hançerin yardımını olmadan çözemediğim yatak çarşaflarıma dolanana kadar rahatsız bir şekilde etrafta hışırdandım.

Kendi kafamın karanlık boşluğuna taşındığımda henüz hafif bir uykuya dalmıştım, rüyalarımda yine Thora ve Eren'i görüyordum. Babam boğazlarına bir kılıç dayamış, ayaklarının altında katledilirken gülüyordu, vücutlarının etrafında kan birikiyordu. İkisi de sanki beni gerçekten görebiliyorlarmış gibi bana doğru bakıyorlardı.

"Öldük mü, Snow?" Hep bir ağızdan söylediler ve ben sıçradım.

Rüyamdan terleyerek ve nefes nefese çıktım.

Bir kazak ve bir pelerin atarak, hayallerin aynı varlıkları tarafından kovalandığı bir yerde dinlenmeye yöneldim.

Nia ve Kilian kapımın önünde ciddi bir sessizlik içinde duruyorlardı, kendimden çok onları ürkütmüştüm.

Kapımın karşısındaki duvarın dibinde duran Kilian tüm endişesiyle bana doğru ilerledi. "Bir sorun mu var?"

Yalan olmayan bir cevap vermek için başımı salladım ve koridora doğru yöneldim.

Nia yarım bir sesle, "Snow, bekle," diye seslendi, ama ben yanıt vermedim.

Kendimi tüm bunların acımasız bir kabus olduğuna ikna etmeden önce onları görmem gerekiyordu.

"Kar," diye tekrarladı ama ben durmadım. Sonra topuğunu yere vurdu. "Snowlin!" Bağırışı kış bahçesinin sessiz havasını delip geçti.

Endişelendiğini biliyordum ama arkamdaki gümüş gözlü yılanın önünde kendimi açıklamak istemiyordum. "Her şey yolunda Nia, lütfen beni rahat bırak."

Bitmek bilmeyen labirentin son dönemecine varmadan önce onlara döndüm. Kilian yere bir çift bot attı ve giymem için başıyla işaret etti, onlarsız geldiğimi fark etmemiştim.

"İkiniz de burada bekleyin, buradan öteye kimse geçmeyecek," diye sertçe emrettim, botları giydikten sonra Kilian'ı işaret ettim. "Özellikle de sen."

Ayak sesleri arkamda durduğu için ikisi de itaat etti.

Bir kütük gibi kaskatı uyandım, üzerimde bir yığın kar vardı ve vücudum yarı donmuştu. En ufak bir harekette ağrıyan, ayaklarım ve parmaklarım tamamen uyuşmuş bedenimi yavaşça yukarı çektim. Battaniyeyi yuvarladım ve pelerinin altına sıkıştırdım.

Kilian hâlâ buzlu bir duvara yaslanmıştı ve Nia yerde oturmuş, ellerini dizlerine koymuş, yarı donmuş bir haldeydi.

İşte o zaman irkilerek kendime geldim. Onları bütün gece burada unutmuşum. İçimden suçluluk ve utanç akıyordu. Nia onu dağıtmalı ve benim iyi olacağımı, babamın muhafızlarının buraya geldiğimi zaten bildiklerini ve kimsenin labirente adım atmaya bile cesaret edemediğini bilerek odalarına gitmeliydi. Tüm bu alana adım atılması yasaktı. Buraya gelen tek kişi bendim.

"Nia!" Tısladım.

Elini alnına götürmüş, yorgun ve üşümüş bir halde kıpırdamadan duruyordu. "O buradan kımıldamaz ve ben de seni kesinlikle onunla yalnız bırakmam," diye bağırdı öfkeyle boynunu gelişigüzel uzatan Kilian'a doğru.

"Yanınızdan ayrılmamak için emir aldım. Arkadaşınız beni kovmak için hangi yolu bulursa bulsun, yerimden kıpırdamayacaktım."

Yüz hatlarım ateşle parladı. "Yani bir uçurumdan atlasam peşimden geleceksin, öyle mi? Bunu test etmeye ne dersin?" Öfkeyle tükürdüm.

"Seni hayran bırakmaya değil, çarpık kafanı korumaya geldim." Kolumdan tutup beni kendine çekti. "Bu bir oyun değil Prenses, hoşuna gitsin ya da gitmesin şu anda çok değerlisin ve çok avlanıyorsun, eğlence olsun diye kimsenin tuzağına düşmene izin vermeyeceğim."

Omurgama ve uzuvlarıma bir acı titremesi yayıldı, dizlerim titredi ve devrilerek düştüm. Bir kolunu belime dolayarak beni yukarı ve kendisine doğru çekti, diğer elini de sanki ciddi bir yara arar gibi kolumda gezdirdi.

Nia hançerini kınından çıkardı. "Bırak onu."

"Yaralandın mı, neren?" diye sordu arkadaşıma aldırmadan sakince. Sesi hiç normalden bir ton daha yükselmedi. Her zaman sinir bozucu derecede sakindi.

Dokunuşundan sıyrıldım ve ölümcül bakışları Kilian'ın kafasında delikler açan Nia'nın kolunu tuttum.

"Bunun en azından seni gülümseteceğini düşünürdüm."

Sakinliğini korumak istercesine başını geriye attı. "Bir dahaki sefere gülümsediğimden emin olacağım. Şimdilik, geri kalanınızla birlikte anlaşmayı da bozmadan önce içeri girin."

Kar hızla yağarak görüşümüzü engelliyordu ama Kilian'ın takındığı, bir zamanlar babamın bana takındığı benzer bakışı görebiliyordum. Bir amaca hizmet etmem gerekiyordu; tüm varlığım bir amacı yerine getirmek içindi. Hayatımın sahip olduğu tek değer, diğerlerinin ona verdiği değerdı. Bu bakışı görmeye alışmıştım, ama ondan bu kabul edilemez görünüyordu.

Odamın sıcaklığı rahatlatıcı olmaktan çok karıncalanma hissi veriyordu, tenim neredeyse yanıyor ve eriyordu. Kilian sönmeye yüz tutmuş şömineyi dürttü, onu çırayla beslerken bir yandan da kolumun grileşmiş etini ortaya çıkarmak için giysilerimi soyan Nia'nın hareketlerine göz atıyordu.

Gözleri kolumda, öne doğru geldi. "Isjordians'ın soğuktan etkilenmediğini sanıyordum?"

"Şey, ben tam olarak Isjordan değilim."

Sözlerimi biraz şaşkınlıkla karşıladı. Bana yerimi hatırlatmakta o kadar hızlıydı ki, yine de unutuyordu.

"Ona ısıtılmış tuz ve bir bez getir," diye emretti Nia'ya, önce eldivenlerini sonra da ceketini çıkararak.

Tüm kasları ve gücüyle göz korkutuyordu ama Nia onunla yüz yüze geldi, kollarını açarak beni korudu. "Ona dokunamazsın, bir şifacıya ihtiyacı var."

Ona o kadar yaklaştı ki, prenses tavandaki bir avize gibi ona bakmak zorunda kaldı. "Eğer kolunu kaybederse, Adriata'ya uykusuz, yorgun, çıldırmış ve delirmiş bir prenses yerine kolsuz bir prenses göndereceksin, şimdi kımılta," diye emretti, bana doğru ilerleyerek.

"Nia," diye seslendim ve sonra başımı salladım. "Bırak onu."

Kendini uzaklaşmaya zorlamadan önce bana kısa bakışlar attı.

Diğer elim hançerlerimden birinin kabzasındaydı, korku acının yerini almıştı. Bunun kolumu kaybetmek değil, ondan korkmak olduğunu fark ettim.

Önümde diz çökerek kazağımı çıkarmama yardım etti ve eldivenlerimi çıkarmak için dönmeden önce beni açıkta bırakan geceliğimle bıraktı.

İstemsizce ellerimi geri çektim.

Bakışları benimkine döndü, donmuş bir göl gibi sabit ve soğuktu. "Eldivenler, Prens, sormuyorum."

İtirazıma rağmen bir çırpıda onları çıkardı. Elime yapışmış ve neredeyse buz tutmuş beyaz gazlı bezi çözmeden önce şaşkınlıkla bir bana bir de sargılı ellerime baktı. Uzun bir süre, her tarafı eski ve yeni yarım ay yara izleri ve kesiklerle kaplı avuç içlerime odaklandı. Beklenmedik bir şekilde başparmağını avuçlarımın üzerinde gezdirdi ve ben de içgüdüsel olarak avuçlarımı yumruk yapıp göğsüme doğru çektim.

"Kolum," dedim, yarı geri çekilmiş ve sinirli bir şekilde ona bakarak. "Ona bir şey yapacaktın."

Nia ona sıcak bezi uzattı ve o da asıl niyetini bana bildirmeden önce kolumun üzerine koydu. "Sihrimi kullanacağım."

Nia düşünerek aramıza baktı.

Dehşet ve korku etrafımda dönüyordu. Onun bunu yapmasındansa kolumu kaybetmeyi tercih ederdim.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi içini çekti ve safra talep eden bakışlarını üzerime dikti. "Seni bir uzvunu kaybetmiş olarak geri götürmeyeceğim. Onlara seni nasıl bulduysam öyle getireceğime söz verdim. Hatırladın mı? Parlak ve cilalı."

İtiraz etmek dilimin ucundaydı ama yine de pes ettim ve kolumu ona uzattım. Elini grileşmiş etimin üzerinde birkaç kez gezdirdi. Elleri sertti ama sıcak ve nazikti, son derece nazik. Onun hareketlerine şaşkın şaşkın baktım, derimin altında solucan gibi bir şeyin süründüğünü hissedene kadar neredeyse başım dönüyordu. Bu his neredeyse irkilmeme neden olacaktı ama grileşmiş etim normal rengine dönmeye başladı.

Bunun bir çeşit hile ve illüzyon olmadığına inanamayarak parmağımı kolumun üzerinde gezdirdim.

"Kanınızı normal dolaşıma döndürdüm, tıpkı nesneleri hareket ettirdiğimiz gibi. Bazı yaralarımızı bu şekilde iyileştiriyor ve kanın pıhtılaşmasını önlüyoruz," diye açıkladı yüzümden okunan kafa karışıklığını gidermek için.

"Eğer senin piyonun olmasaydım, bana yardım eder miydin?"

Benim gibi birine yardım eder miydiniz?"

Anlaşmada bir uzvun eksikliğinin anlaşmanın gerçekleşmesini engelleyeceğine dair hiçbir şey yoktu. Topalsız dönersem çok memnun olacaklarına dair iyi bir yanak üzerine bahse girebilirim.

Bana kısa bir süre baktı, dizlerinin üzerinde neredeyse rahatsız bir şekilde kayıyordu. "Gerçek mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, bana yalan söyle, Adriatian."

Tenimde gezinmeye devam etti ve sessizce, "Sana yardım etmezdim," dedi.

"Söylerken bana bak." Onun kafa karıştırıcı gerçeklerini talep etme sırası bendeydi.

Durdu, tereddüt etti ve sonra o bakışlarıyla yavaşça bana baktı. "Sana yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmazdım, o kolun seninle birlikte düşebilirdi, binlerce parçaya ayrılabilirdi ve ben hiçbir şey yapmazdım, hatta belki gülümserdim."

"Yalanlar," diye mırıldandım, cam gibi bakışlarında kaybolmuştum, etraflarındaki soğuk halka uzun ve sinir bozucuydu. Alaric bana gerçeklerin her zaman birinin gözlerini yumuşattığını öğretmişti.

"Sana yalan söylememi sen istedin."

Kaşlarımı çattım. "İğneleme yaptım seni aptal."

Kara kaşlarını kaldırdı ve koluma dönerek başını salladı. "Sıcak bezi hala üzerinde tut, yara geçmiş olabilir ama etin üzerinde hala acı olacaktır. Bir banyo iyi gelebilir," dedi son olarak ve Nia'ya dönerek başını salladı.

Ellerimi aşağı doğru çekerek oradaki kızarıklığı inceledi, avuç içlerimi yukarı doğru ayarlamadan önce parmaklarını nazikçe üzerlerinde gezdirerek yaralarımı tekrar ortaya çıkardı.

Direndim ve onları kapatma dürtüsüyle savaştım.

İfadesiz bir şekilde işine konsantre olmaya devam etti.

Ne bir kelime, ne de tek bir tepki. Bu beni neden onun konuşmasından daha çok rahatsız ediyordu, sessizliği sağır ediciydi. İşini bitirdikten sonra tuzu ve üzerindeki sıcak bezi sardı ve bana attığı bakış neredeyse irkilmeme neden olacaktı.

"Bana öyle bakma, şehitlik benim tarzım değil. Üzerinde düşündüğünüz şey, sadece sizin yanlış çıkarımlarınızdır."

"Sana hiçbir şekilde bakmıyorum," diye boş boş cevap verdi. "Sen, Kilian, toplam üç yüz ifadesine sahipsin: yüz ifadesi

Öfkeli, tiksiniş ve bu sonuncusu, ki buna acıma demeyi reddediyorum çünkü en nefret ettiğim şey bu."

Sanki esrarengiz bir bulmacayı çözmek üzereymiş gibi yüzünü buruşturarak bana baktı. "Acımak yok."

"Bu gerçekten de sizin türünüzün sloganı, ama ben bunu kolayca anlayacak kadar acıma gördüm."

"Yanılıyorsun," dedi ayakta. Ceketini tekrar giydi, tekrar bana döndü ve bakışlarını utanmazca yarı çıplak üzerimde gezdirdi. "Uyumak için en sıra dışı yerleri test etme sporunu bırakmanı ve yatağına, içeriye, uzuvlarının donmadığı bir yere yerleşmeni öneririm."

Bu ne cüret? "Ve gözlerini çıkarmanı öneririm, ama hey, herkes kendi başına."

Başını sallayarak alaycı bir tavır takınmaya cesaret etti. "Dahaara." Az önce o iğrenç diliyle bana küfretmiş miydi?

"Bize saldıran adamlar size yalan söyledi, siz de bana yalan söylediniz."

Kapıya varmadan hemen önce durdu. "Ben yaptım." "Neden?"

"Neden olmasın? Ben senin muhafızınım, uşağın değil." "Yine de Cai'ye söyledin."

Sonra döndü, tüm öfkesiyle. Korkunç bir adamdı, şimdi korkutucu bir şeye dönüşmüştü. "Ona sen iyileşene kadar sana söylememesini söyledim. Bunu kendin çözersin diye düşündüm."

"Gururum okşandı, gerçekten," dedim, ayağa kalkarak. "Ama sen benim korumamsın, arkadaşım değilsin, hele benim adıma karar verecek biri hiç değilsin."

"Size farklı bir şey söylemezlerdi. Ölümleriyle çoktan barışmışlardı."

"Kimin emrinde olduklarını bilmek ister misin?" Bunu duymak istemediğini, halkının acı gerçeğini öğrenmeyi beklediğini biliyordum.

"Size zarar vermek için oradaydılar, bunu kimin yaptığı önemli değil."

"Endişelenme, Adriata değil, babamdı." Adamın kara kaşları şaşkınlıkla toplanmıştı. "Ne?"

"İşte bu yüzden, Kilian sevgilim, bana söylemeliydin."

O daraltılmış onunbakış tamamen Kafam karıştı, "Neden sana zarar vermesi için birini göndersin ki?" diye sorarken sesindeki kuşkulu tondan muhtemelen sözlerimin yalan olduğundan şüphelendi. Gözleri odaya doğru yavaş hareketlerimi takip etti. "Bana yalan söylememiş olsaydın, belki sen de bilirdin." Geceliğimin askılarını aşağı doğru ittim ve tam üzerimden düşecekken arkasını dönüp gitti.

Nia kısa bir süre sonra, iyileşmekten daha fazlasını yapmış olabileceğinden korkarak büyük bir ısrarla onu takip etti.

"Öldük mü, Snow?"

"Öylesiniz," dedim kendi kendime, kuru sesim zümrüt döşeli banyoda ve tatlı çiçek kokulu suyun üzerinde yankılanıyordu. "Öylesiniz, hepiniz öylesiniz."

Kendime bile itiraf etmediğim kelimeler, kendime bile vermekten hep kaçındığım bir cevap. Banyonun sıcak yüzeyinin altına battım. O geceye dair görüntüler karanlık gözümün önünden bir bir geçti.

BÖLÜM 21

Kilian

F Son birkaç gündür nöbetlerimden sonra yorgun ve dinlenmeye hazır bir şekilde yatağıma uzanıyordum ama uyku bir türlü gelmiyordu. Tam gözlerimi kapatmaya çalıştığımda

Sanki bana kendi hatalarımı hatırlatmak istermiş gibi, kafamda onun yaralı ellerinin ve gözyaşı dolu altın gözlerinin görüntüleri dönmeye başlardı. Neden bahçede uyumuştum? Babasının gönderdiği Adriyatikliler hakkında yalan mı söylemişti? Bunu beni tekrar sınamak için mi yapmıştı?

Kızıl saçlı genç hizmetçi Penelope bana Nia ve Caiden'inkine benzer mavi bir üniforma uzattı. "Tam olarak söyledikleri şuydu: Yürüyen Adriyatik bayrakları gibi geçit töreni yapmayı bırakın."

Lacivert ince ceketini ve pantolonunu inceledim. "Yani bir İşjordan olarak geçit töreni mi yapacağım? Donmak da mı?"

"Koy'da yetişen yünden sihirli ipliklerle örüldükten sonra bir zanaatkâr tarafından ısı yalıtımı için sihirli bir şekilde dikildi. Sizi dört kat mantodan daha iyi sıcak tutacaklardır." Giysilerin geri kalanını çözdü. "Snowlin ilgiden hoşlanmaz, özellikle de senin ona verdiğin ilgiden, ben olsam onları giyerdim."

"Bu canavarın sevdiği bir şey var mı?"

Penelope durdu ve elini önüne koyarak saymaya başladı:

"Güneş, lavanta banyoları, aşk kitapları ama iffetsiz olanlar,
o

Kale kütüphanesi birkaç yıl önce yasaklamıştı, onlar için Tenebrose şehir kütüphanesine kadar gitmeme neden oluyor," diye yakındı, hatırladıkça somurtuyordu ve ben neredeyse gülümsüyordum. "O saçma sapan 'Ormanın Çocukları' şarkısını, üzümleri seviyor, bir sürü üzüm ama sert olmaları gerekiyor. Vıcık vıcık meyveleri tükürür, bunların ona gözbebeklerini hatırlattığını söyler. Gri renk, fırtınalar, gece gökyüzünü özlediğinde bayılana kadar ayak parmaklarının üzerinde dönmek. Bu kadar yeter mi?"

Başımı salladım. "Çok iyi, düşündüğüm kadar tuhaf biri." Beyaz gömleği giydim ve eğlenceye karşı koyamadım ve "Sevmediği şeyler neler?" diye sordum.

Penelope birkaç dakika sessizce durduktan sonra konsantrasyonunu azalttı. "Şey... birincisi sen. Şu anda özellikle sana çok kızgın. Geçen gün üzerinde senin adının yazılı olduğu bir kâğıt parçası buldum ve o kâğıdın üzerinden binlerce kez geçmiş, neredeyse yırtıyordu." O devam ederken dudağımı ısırdım ve eğlendiğimi belli etmedim. "Saç iğneleri, et, aman tanrım balık - ona balık verirsen benim örümcek gördüğümde ürperdiğim gibi ürperir, gözleri-"

"Neden?" Aniden araya girdim. Boğazımı temizleyerek sakince "Neden onlar?" diye sordum.

"Onlar onun babaları, bu da beni şuna getiriyor; onun en sevmediği şey babası." Bir parmağını çenesine vurdu ve sonra beni neredeyse ürküten bir farkındalıkla sıçradı. "Aynalar, onlardan da nefret eder."

"Aynalar mı? Aynalar ona ne yaptı?"

"Başka bir şeyin baktığını söylüyor." Bir ürpertiyle patladı. "Siyah bir gölge diyor. Gerçekten de tuhaf biri, en uğursuz şeylerden bu kadar soğukkanlılıkla bahsediyor."

Kapı çalındı, filosofun gönderilmeye hazır olduğunu gösteren yüksek sesli bir vuruş ve genç hizmetçiye döndüm. "Döndüğümde bana sevmediği her şeyi anlat."

Kaşlarını çattı ve sonra suratını astı, "Bunun için kafamı koparabilir."

"O zaman buna ben sebep olmayacağım, üniforma için teşekkür ederim."

Sözlerime şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Sadece şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Öyle mi yaptım? Prensesin kellesini uçurmayı düşünmüyorum.

"Penelope?" Onu bir kez daha durdurarak seslendim. "Murdoc adında bir rahip tanıyor musun?"

O günden beri merak ediyordum, okuduklarımın gerçekten korku olup olmadığını bilmek istiyordum.

Yüz ifadesi ciddi bir şekilde düştü ve başını salladı. "Bunu bana söyleseydin yine de kendini kaybeder miydin?"

Başını iki yana salladı. "O bir rahip. En azından kendine rahip demeyi seviyor." Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Üçünü de kuzey kulesine kapatırdı, babam bana... onları şeytan çıkaracağını söylemişti. İnsanlar bu üçünden çok korkuyordu, bu yüzden Kral onların neden olduğu isyanı yatıştırmaya çalıştı. Babam Snowlin'in muhafızıydı, bu yüzden bana Murdoc'un ona karşı özellikle... sert olduğunu söyledi. İnsanlara iblisin evcilleştirilmesinin zor olduğunu söylemiş, bu yüzden onu orada daha uzun süre, bazen arka arkaya geceler boyunca tutmuş."

Düşüncelerimin lanetlediği şok tepkisinden yüzümü temizledim. "Kimse ona yardım etmedi mi?"

Yenilmiş bir ifadeyle omuz silkti. "Kimse yapamadı, çoğu da yapmak istemedi."

Kaç yaşında olmalıydı? Bir çocuk. Ne olursa olsun, tıpkı bir çocuk gibi canı yanmalıydı.

Etrafı askerler ve benim gibi giyinmiş olan Mal tarafından sarılmıştı. Sonuncusu beni görünce gülümseyerek başını salladı. Isjordan giysileri içindeydik ama hiç de öyle görünmüyorduk, iki gözü çalışan herhangi bir yaratık aradaki farkı anlayabilirdi.

"Yakında hepimizi kendi askerleri yapacak," dedi selamlarken.

"Daha çok suikastçılar gibi, gerçi öldürme kısmını tek başına yapmayı seviyor." "Çoğunlukla" diye eklemekten önce mevcut olmayan arkadaşlarını aradım.

Bir haftadır Isjord'un güneyinde devriye geziyorduk. Şehirler kaya ve dondan oluşan, geçilmez kalelerdi. Üreticiler ve el işçileri vardı ama toprakları düşünüldüğünde çalışacak pek bir şey yoktu. Çiftlik hayvanları artıyordu ama hiçbir şey yetiştirmedikleri için onlar için saman ve yem ithal etmek zorundaydılar. Balıkçılık, odunculuk ve demircilik onların alanıydı, şehirlerin her tarafına yayılmışlardı, sınırların ötesinde yetenekliydi; çelik zanaatları bizimkiyle eşitti, sadece birinci sınıf kaliteli silahlar üretmek için kara çelikten yoksundular. Silas'ın anlaşılmayı önerme arzusunun bir kısmını anlamaya başladım, bizim yardımımızla boş alanları doldurabilir ve halkı için yaşamı çok daha kolay hale getirebilirdi.

Dün gece Arynth'ten döndük. Prenses oradaki devriyesinden keyif almıştı, hatta her zamanki şehir surlarındaki yürüyüşünden ve lordlarla yaptığı sıradan toplantılardan daha uzun süre kalmıştı. Venzor Lordu'nun yanında alay ediyor ve politika konuşuyordu, Grasmere Leydisi'yle kaşlarını çatıyor ve güceniyordu, Sebastian'la dikkatini ve ilgisini topluyordu ama Arynth Lordu'yla gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu, gözleri sıcacıktı ve onun her hikâyesini ve sözünü içine çekiyordu. Onun hakkında bildiğim tek şey öfkesiydi, ama şimdi daha fazlasını gördüğüm için, keşke hâlâ sadece öfkesini görebilseydim diyorum.

"Seninle hala konuşmadı mı?"

Başımı salladım ve ona bir bakış attım. "O günden beri tek kelime etmedi. Artık geceleri yatak odasından bile çıkmıyor, sanırım ne olduysa iyi oldu."

"Ona iki kez tepki vermenizi sağladı. Eğer iyi düşünürseniz, bu onun açısından daha büyük bir başarı."

"Biliyor musun Mal, buraya geldiğinden beri kulaklarıma daha az sinir bozucu gelmeye başladın, seni kendi yerin için çalıştırıyor, hatta belki de taht için sana meydan okuyor."

Eğlenerek omzumu sıvazladı. "Esprileri senden çıkarıyorum, onu tekrar tebrik etmeliyim, üçlü galibiyet."

Başka birçok şey de getirdi ama kimse benim fazla düşünmemi tebrik edemezdi.

"Geride dur, atın üzerinde uyuklamayı istemiyorum," diye sertçe emretti ve yanımdan Memphis'e doğru kaydı.

Bir hafta sonra benimle tekrar konuştu.

"Hayır." Filosu bugün Brisk'te devriye gezecekti ve bir haftadır olmayan alışılmadık bir şeyin parladığını görmüştüm - heves, alev alev yanan ve gözleri yakan bir heves. Brisk'te onu normalden daha erken kaldıran şey neydi?

"Kahrolası tanrılar ve yanan cennetler." "Saygısızlık etme."

"Benim, affedersiniz. Lanet tanrılar ve yanan cennetler... saygıyla," diye tekrarladı, meydan okurcasına kendini beğenmiş kaşlarını bana kaldırarak.

"Dahaara."

Durdu ve tekrar arkasını dönerek gözlerini tiksintiyle kıstı. "Klaghne." Aptal, diye Calgnan dilinde tükürdü.

"Sadece üçümüz mü varız?" Caiden bir kolunu onun boynuna atarak sordu. "Şu yine gece nöbetinde değil miydi?" Dönüp beni işaret etti.

"Gelmek konusunda ısrarcı."

"Başka bir hayranın mı?" diye sordu ve sonra başının tepesini okşadı. "Kirpiklerini sağa sola savurma, Adriyatikliler sana yapışmış durumda."

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Elimde değil, ölümcül cazibem son zamanlarda yıldızı parlatıyor gibi görünüyor."

Dilini şaklatarak kızın burnunu şakacı bir şekilde çimdikledi. "Ya Nia?"

Burnunu ovuşturdu. "Geride kalıyorum, Sam'le bazı şeyleri gözden geçiriyoruz. Bu akşamki toplantıya o da katılacak, Freja'ya onu yalnız bırakmayacağıma söz verdim."

"O zamana kadar orada olmayı mı planlıyoruz?" Mal şaşkınlıkla sıçrayıp benimle bakıştı, onda da garip bir şeyler olduğundan şüphelenmişti.

Caiden onun yerine, "Ne kadar sürerse Mal," diye cevap verdi.

Brisk'e ulaştığımızda hava ılıktı, her ne kadar topraklar kalın karlar içinde beyaza bürünmüş olsa da. Ayaz kutsanmıştı, sıcaklık onu eritemezdi.

Prenses, şehre doğru ilerlememizi işaret etmeden önce duvar muhafızlarıyla konuşarak durdu.

Sessiz - tamamen ölü sessizliği, insanlar sessiz ruhlar gibi hareket ediyorlardı, tipik Isjordi'lilere benzemiyorlardı. Gözleri bize sabitlenmişti, partimize doğru küçümseme gölgeleri dalgalanıyordu. Tepkilerini anlayamadım.

Şehirden kuzeye doğru uzaklaştıkça evler seyrekleşti, daha da sessizliğe gömüldük. Girişinin üzerinde Isjordan arması olan üç katlı büyük ahşap bir evin önünde atından indi. Ağaçların arasında ve sık, uzun bir ormanın önünde tek başına duruyordu. Dışarıdan bakıldığında bomboştu, ne bir ışık ne de bir ses vardı.

Caiden ve askerler sanki emir almış gibi kılıçlarını çektiler. Neler oluyordu? Bu düşündüğüm gibi tipik bir devriye değildi.

"Boş mu?" Caiden ona sordu ve o cevap vermedi.

Binayı gözlemlemek için başını eğerek girişe doğru dikkatli adımlarla ilerledi.

"Hayır," diye güvence verdi Mal. "İçeride insanlar var. Muhtemelen birkaç kişi."

"On," dedi düşünceli bir şekilde, hâlâ binaya bakıyordu.

Elini tuttum ve dikkatini çektim. "Burada ne işimiz var? Bir haftadır devriye geziyorsun, burası her zamanki rotan değil."

Kendini benden kurtardı ve Caiden bana uyarıcı bir bakış attı.

Hançerlerini kınından çıkararak ihtiyatlı bir şekilde kapıya yaklaştı ve kapıyı hafifçe araladıktan sonra aniden duvarın kenarına doğru yuvarlanarak kapının şiddetle açılmasını önledi. İçeriden bir adam çıktı. Onu fark eder etmez silahını kınından çıkardı. Siyah çelik, bir Adriatican silahı. Ona doğru savurdu. Hızla eğildi, geriye yaslandı ve bir ayağını adamın dizine sapladı, ardından kusursuz bir hafiflikle dönerek hançerini adamın boynunun hemen arkasına sapladı ve ön tarafını deldi.

Adam nefes nefese kaldı, ağzından ve yarasından öfkeyle kan sızıyordu. Herhangi birimizin tepki vermesi daha çabuk oldu.

Hançeri çıkardı ve sızan kanı koluna sildi.

Yaşam dışarı sızdı, ölüm ve onun acı tadı olan kömür ve asit içeri sızdı.

Bu kadar hızlı tepki vermek için hareketi nasıl algıladı?

"On kişi olmalılar, hepsinin yakalanmasını ya da ölmesini istiyorum," diye emretti askerlerine, onlar da hemen binaya girdiler.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sayıya benzeyen bir şey.

Camlar havada şiddetle kırılırken binanın içinden bir patlama sesi duyuldu, sert enkaz üstümüzde süzülüyordu.

Bir rüzgar dalgası tüm enkazı geri iterek bizi ıskalamasına neden oldu.

"Seni aptal," diye suçladı prenses arkadaşını.

"Bir zefir mi?" Dalgın dalgın onu inceleyerek sordum. Daha önce hiç görmemiştim. Isjord'da ve onun hemen yanında bir tane görebileceğimi düşündüğüm son yerdi.

Ceketimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Yumrukları sıkılıydı ve "Söylemeyeceksin." dedi.

"Neden bunu yapacağımı düşündün ki?"

"Söylemeyeceksin," diye zorladı, gittikçe yaklaşarak.
"Söz vermeni istiyorum."

"Ve sende."

"Yüksek sesle
söyle."

"Söz veriyorum prenses, kimseye söylemeyeceğim.
Şimdi bırak beni."

Kardeşime dönmeden önce öfkeli bir şekilde nefes aldı
ama Caiden tarafından bölündü. "O biliyor."

"Ne?" diye sorduk yine hep bir ağızdan.

"Kirkwall'dan beri," diye açıkladı ağabeyim ellerini
kaldırıp bir adım geri çekilerek. "Ve sen ütülü ceketimi
buruşturmadan önce, ben de söylemeyeceğime söz verdim."

Bana da söylememiştin.

Merdivenlerden tepinme sesleri geliyordu. "Ormana
doğru koşullar, hepsi Aura," diye bağırdı askerleri ve ben
onu yakalamadan hemen önce kaçtı.

"Peşlerinden koşmanın bir anlamı yok, kaybolabilirler."

Adriyatlıların listesini almaya gelmişti ki Van ve
Ester ona vermişti, bu yüzden bu kadar hevesliydi. "Hayır,
tüm şehir duvarları zanaatla örülüdür, kimse içinde
kaybolamaz
ya da dışarı. O duvarlardan dışarı çıkıyorlar ve ben onları
kaybediyorum."

Karla kaplı sık iğne yapraklı ormanda koşuyorduk,
önümüzde birkaç adam kaçıyor, Darsan dilinde bir şeyler
mırıldanırken arkalarına bakıyorlardı.

Prens, dedi içlerinden biri. Onu tanıdılar.

Büyüm titreşerek ağaç gölgelerini onlara doğru
sürükledi ama gölgelerim onlarınkiyle çarpışınca hızla
hareket ederek bir duvarı kaldırdılar.

Caiden ve Mal, ormanın derinliklerine girdiğimizde
birkaç adamı kovalayarak bizden ayrıldılar. Önümüzdeki
Adriyatlı grup dağıldı ve o bana döndü. "Şunun peşinden
git."

"Seni tek başına bırakmayacağım."

"Onlardan birini kaybedersem Kilian, babam kafamı
alacak ve ben kafamı gerçekten seviyorum, iyi olacağım."
Gözleri yalvarırcasına yuvarlandı. "Git... lütfen"

Ne yapıyordum ben? Ona son bir kez bakarken ayaklarım ondan uzaklaştı ve ormanın diğer tarafına doğru ilerledim. Sesinde ya da belki de yalvarışında midemde suçluluk duygusu uyandıran, ona itaat etmemi sağlayan bir şey vardı. Onu bir dövüşte görmüştüm, yetenekliydi, önümdeki adamla başa çıkana kadar huzursuzluğumu biraz yatıştırabilirdi.

Sihir benden sürünerek yere indi, nişan aldı ve adamı ayaklarından yakalayarak durmasını sağladı.

"Henah, sen onun muhafızısın," dedi gözlerini kocaman açarak, öfkeyle nefes nefese.

"Ne yapıyorsun burada? Highwall senin için yeterince uzun değil mi? Krallığımız sana yetmiyor mu?"

Vücudu titredi; korku, özlem ve acı onu çembere aldı. "Hayır, yeterli değil. Ailem Lyra'da açlık çekiyor, kutsanmamışlar gelip ürünlerimizi alıyor ve evlerimizi yağmalıyor, tarım yaptığım son topraklar aylardır durmayan fırtınalar yüzünden sular altında kaldı. Amaris'in nüfusu çok fazla, ailemin uyuyabileceği tek yer Henah'ın yıldızlarının altı. Bize dayatılanı yaptık, hayatta kaldık."

Adamın sözleri kulaklarıma sert bir şekilde çarptı ve vücudumun onlara yardım etmediğim için, böyle bir seçim yapmadan önce onlara zamanında yardım edemediğim için suçluluk duyarak lanetlediğini duydum.

"Sen buna hayatta kalmak mı diyorsun? O seni öldürecek, Silas seni öldürecek."

Başını iki yana salladı. "O yapmayacak, bizi işe alan, topraklarımızın lanetinden kurtaran kişi o."

"Ne?"

Kirkwall'da Aster'le yaptığı konuşmayı hatırlamaya başladım ve her şey birbirine girdi. Adına çalıştıkları kişi Silas'tı. Amacı Silas'ın Aura'mızı kullanmasını engellemekti. Neden? Kin mi? Korku mu?

Gözyaşları yüzüne hücum etti ve ağlayarak nefes nefese konuştu: "Ailem için öldüğümü bilmenizi istiyorum,

hayatta kalmak için."

Kollarını ardına kadar açtı, gözleri simsiyahtı ve içinden koyu bir sis sızıyordu.

"Hayır, hayır, hayır!" Uyarım için artık çok geçti, çünkü gürül gürül akan gölgelere dönüşmeye başlamıştı.

Aç bir kara bulut dalgasının içine dalarken ben de kaçtım. Biz buna Malefic derdik. Birinin hayatını talep eden nadir bir sihirdi. Yasak, lanetli ve şeytani olarak damgalanmıştı. Bir Umbra büyüsünü gölgeleri kontrol etmek için kanalize ederdi ama kişi büyüsünü bedeninin dışına da kanalize edebilir, uzayan ve kontrol edilmek için ışığın lütfuna ihtiyaç duymayan gölgeler yaratabilirdi. Artık hayatta olmayan ve yüzlerce yıl öncesine ait olan çok az kişi böyle bir şeyi başarabilirdi, tüm Aura'mızdan sadece Obscur'lar büyü üretebilirdi

-Karanlık büyüsü, ama onların da soyu tükenmişti, sadece bir soy kalmıştı, Adriatian kralının. Onlardan farklı olarak Umbra sadece kendi içindeki mana akışını kontrol edebiliyordu, onu dışarı çekmeye çalışmak yanlışlıkla yaşam manasını da beraberinde çekebilirdi. Ancak Aura'dan harcanan yaşam en kötü risk değildi, insansız ve kontrolsüz bir şekilde dışarı süzülen büyü rüzgârı en kötüsüydü.

Gölgeler arkamdan koşarak beni kovaladı. Üzerime sülük gibi yapışmak ve büyülerini beslemek için yaşamdan beslenmek isteyen dokunaçlarından kaçtım. Saf kaos, değiştirilemez, kontrol edilemez. Sadece onun büyüsünün bu kadar güçlü olmamasını umabilirdim, yapabileceğiniz en iyi şey dağılmasını, boşa gitmesini ya da toprak tarafından emilmesini beklemektir.

Gözün görebildiği en uzak noktaya kadar her yer siyah sisle kaplanmıştı, aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Eğer bu prensesin yakınına kadar ulaşırsa onu öldürebilirdi, daha fazla yayılmadan ona ulaşmalıydım.

"Prenses," diye seslendim sessiz havaya, sık ormanda hızla ilerliyordum. Birden yakınlardan bir çınlama sesi geldi ve hızla kargaşaya doğru koşarak onu bir başkasıyla kafa kafaya buldum.

Malefik sis etrafımızı sarmaya başladı, hızla yapabileceğim tek şeyi yaptım, bizi onun ortasına hapsettim. Etrafımızdaki gölgelerden bir duvar kaldırarak, sis bariyere çarptı, durdu ve bize ulaşmadan etrafına yayıldı.

Sonunda tekrar prensese döndüm. İki adam beyaz orman zemininde çoktan ölmüştü ve prensesin kılıcı son adamın göğsüne saplanmıştı ki adam tam isabetle yere yığıldı.

Uzun süre hareketsiz kaldı, yüzü bana dönüktü.

"Prenses?"

Dizleri titreyerek yere yığıldı ve ben daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Yüz ifadesi donmuştu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefesi kesik kesik ve kekeleyerek alıyordu. Acı dolu bir bakış.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Soğuk, nemli ve her zamankinden daha solgundu. "Hey, hey, ben buradayım, ben buradayım. Ne oldu?"

Her tarafı titredi, yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü ve sonra bir tane daha. Neredeyse irkilmeme neden oluyorlardı. Gümüşle dolu gözleri tanrıları bile titretebilirdi. Nefes alamıyordu, göğsünü tutuyordu, ağzı açıktı ve ciğerlerine hava giremiyordu.

"Yüz...on iki...on üç...on dört," diye kekeleydi.

"Prenses, ne oldu? Bana bak," dedim, vücudunun her yerinde yara olup olmadığını iyice inceleyerek.

"Acıyor," diye fısıldadı nefes nefese.

"Nerede?" Ellerimi üzerinde gezdirerek yaralarını aradım.

"Her yerde."

Kıpırdamadan durdum ve kılıcını sapladığı ölü adama baktım. "Adam sana dokundu mu?"

Cevap olarak başını salladı ve gözlerim farkına vararak kapandı. Empat, o bir Empattı. Bir Empat tersine çevirmediği sürece acı çektirmenin tedavisi yoktu. Henah bize yardım et.

"Mal'ı bulmalıyız, ayağa kalkalım, bana bak. Ayağa kalkmana yardım edeceğim," dedim kollarımı ona dolayarak.

Bedenini yukarı kaldırmayı başardığım anda kollarımın arasına yığıldı. İnilti ve bastırılmış küçük acı hıçkırıkları içinden çıkıyordu. Gevşek bedeninin etrafında kalın, mor bir gölge belirdi. İlk kez böyle bir şey görüyordum ve bu duygu ona ait bile değildi. Yabancı, empoze edilmiş. Saf ıstırap - acıdan kıvranıyordu.

"Benim üzerimde ölmüyorsun, tekrar deneyelim."

Onu kollarımın arasına aldım ve gölge duvarının ardındaki kalın Malefik sisine baktım. Onu delip geçmemiz mümkün olmayacaktı.

Başını salladı ve bana doğru sarktı. Başaramayacaktı.

"Ben götürürüm." Onu kucağıma yatırarak eldivenlerimi çıkarmaya başladım. "Etrafındaki duvar seni gece boyunca güvende tutacak ve o sis dağıldığında olabildiğince hızlı bir şekilde güvenli bir yere koşmanı ve sana bakması için Mal'ı bulmanı istiyorum. Ona bir Empat'ın sana zarar verdiğini söyleyeceksin, o da bunu düzeltecek."

Ben bir Empat değildim, tek yapabildiğim onu içime hapsetmekti. "Mal'ı birlikte bulacağız," diye fısıldamayı başardı.

güçlü bir şekilde nefes aldı.

"Zaman kalmayacak."

Başını sıkı bir dirençle salladı, acılar arasında bile bir boğa kafasına sahipti. "Hayır."

"Hayatım pahasına, unutma." Ellerimi yüzüne koyduğumda içimde bir sihir aktı. "Hayatım pahasına."

Ellerimi aşağıya doğru savurdu ve başını tekrar salladı, iterek ve sürünerek benden uzaklaştı. Ellerini toprağa gömüp doğruldu, hâlâ bahar esintisinde yapraklar gibi titriyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye hıçkırıklar arasında zar zor konuştu.

Gözlerini sımsıkı kapadı, kendini bir ileri bir geri salladı, ellerini yumruk yaptı ve birdenbire titremesi yavaşladı, sadece ürperdi. Menekşe rengi gölgelerden oluşan devasa bulut inceldi ve dağıldı. O

Nefes nefese kaldı, ciğerleri kuru bir öksürükle patlamadan önce havayla doldu.

Az önce ne olmuştu?

"Prenses?" Yanına kaydım, ciğerleri neredeyse iflas ederken sırtını ovdum.

Eliyle kolumu sıkıca kavrayarak dik durmasına yardım etti, diğer eliyle göğsünü tutarken öksürüğüyle yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Ben iyiyim."

Yüzünü ellerimin arasına alıp inceledim, başparmaklarım gözyaşlarını uzaklaştırıyordu -gözleri hâlâ neredeyse tamamen siyahtı, sarı bir halenin belli belirsiz bir parıltısı vardı ve hâlâ ağır nefesler alıyordu ama artık soluk soluğa değildi.

"Ne yaptın sen? Bunu nasıl yaptın?" Tam bir şok içinde sordum.

Az önce yaptığı şeyi yapmak dünyevi olarak mümkün değildi. Empatiler tek bir duyguya zihinsel bir kalkan yerleştirir, onu sonsuza dek kanalize eder ve akıttırdı, ta ki bunu yapmamayı seçene kadar. İstirap, tam bir acı ıstırabı olurdu, kalbi bundan dolayı dururdu.

"Ne yapmak?" Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu, sustu ve eldivenli elleriyle onları neredeyse hiç umursamadan sildi. Vücudu gevşemiş ve hırpalanmış olsa da ifadesi, sözleri ve ses tonu gibi değişmemişti.

"Bir Empat'ın etkisinden kaçmak, bunu kimse yapamaz."

Ben bile yarım saat bile geçmeden eğitimden kopmuş ve pes etmişim. Adriata'da empati uygulaması yasaklanmıştı, hiç kimsenin bu kutsamayı elde etmesine veya eğitmesine izin verilmiyordu. Adriatian sarayında Eldritch düzeni adı verilen iki düzine empattan oluşan özel bir ekip vardı ve o onlardan biri değildi. Bu kişi fark edilmeden çatlaklardan sızmış, gözlerden uzakta ve Silas'ın kanatları altında eğitilmiş olmalıydı. Prenses endişelenmekte ve bunu ısrarla sorgulamakta haklıydı.

"O zaman çok iyi bir Empat değildi, şimdi beni çözer misin, canımı yakıyorsun."

Onu ne kadar sert tuttuğumu fark etmemiştim, parmaklarım yüzünde kırmızı izler bırakmıştı.

"Bunu nasıl yaptın?"

Zar zor ayağa kalktı ve ölü adamın bedeninden kılıcını almaya gitti. "Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi monotundu.

Yalan.

Muhtemelen hâlâ o acının ıstırabını çekiyordu. Onu bu kadar ısrarla sorgulamakla acımasızlık ediyordum. Ne gibi cevaplar arıyordum ki zaten?

Şüpheli bakışlarımdan kaçarak sakinleştiğinde, erkeklerin ruhlarını bedenlerinden ayırmaya gittim.

"Tanrılardan ineriz, tanrılara yükseliriz. Cennete kulak veririz, cennete tohum atarız." Onlar ışık küreleri halinde gökyüzüne, Cynth'e doğru süzülürken her biri için kutsal bir dua okudum.

Tüm süreç boyunca merakla baktı, merak etti ama sormasına izin vermedi.

"Tehlikeli ihtimaller için kendini tehlikeye atmaya değdi mi?" Neredeyse öleceği düşüncesini yeniden yaşayarak sordum.

Esneyerek gerindi. "Ben ihtimallerle oynamam, sadece insanlarla oynarım ve insanlar sundukları tehlikenin boyutları açısından hiçbir zaman bir şeye üstün gelmemişlerdir."

Alay ettim ve kalın inatçılığı karşısında başımı salladım, bu cevapla yaydığı güven, birkaç dakika önce neredeyse ölmek üzere olan biri için kusursuz bir hale gelmişti.

Uzun süren sessizliği beni korkuttu ve tekrar "İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Daha iyi ve daha az üşümüş, beslenmiş ve daha iyi bir arkadaş ortamında olabilirdim." İçini çekti ve kendini sıkıca topladı. "Lanet olsun, limonlu kremalı pasta. Canım limonlu kremalı pasta çekiyor."

O iyiydi ama nasıl bu kadar sakindi?

Kaldırdığım duvara bakarak döndü, parmaklarıyla dürttü ve üzerine geri döndüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, yine de meraklı bakışlarının kışkırttığı soruları sormayı reddetti.

Saçlarının sırtıyla birleşerek koyu bir bordoya dönüştüğünü fark ettim. "Her tarafın kan içinde," dedim ve uzun saçlarını sırtındaki fişkıran yaradan uzaklaştırdığımda irkilerek öne doğru atıldı.

Arkasına baktı ve homurdandı. "Evet, bu yüzden dikkatimi çekti."

Kesiği geriye doğru sıyırdım ve etini yırtan sert bir yarık ortaya çıktı. "Yaralanmışsın."

"Hayır, genellikle sırtımdan kan fişkirtirim."

Tanrım, bir saniye bile şaka yapamaz mıydı? "Ceketini çıkar, bakayım."

"Her fırsatta beni soymaya çalışıyorsun."

Ağır bir iç çekişin ardından bir inilti istemsizce bedenimi terk etti, içimde yarattığı kızgınlık aralığı tarihi olacaktı. "Bu hiç komik değil, en ufak bir şey bile."

"Seninle sıkışıp kaldım, bu yüzden bulabildiğim tüm eğlenceyi alacağım."

"Neredeyse benim yüzümden ölüyordun."

Umursamazca omuz silkti. "Nimetler kötüler için asla gelmez."

O günkü sözleri hala kafamda netti. Beni tekrar fazla düşünmeye itmeden önce onları silkeledim. "Ceketini çıkar." Onun kışkırtmalarını görmezden gelerek emrettim.

Dikkatli bir şekilde önce ceketini, ardından da beyaz gömleğini çıkardı ve dondurucu ormanın ortasında üzerinde neredeyse şeffaf, ince bir askılı bluz kaldı.

Arkasından dolaşarak ceketimin altından gömleğimi çıkardım ve yarasının üzerine koymak için askıları yırttım. İnce bir kesik şeffaf bluzu sırtının tam ortasından yırtmıştı. Kıyafetleri hiç yardımcı olmamıştı, ceket sizi sıcak tutması için sihirli iplikten yapılmıştı ama kalın değildi.

"Bunu da aşığı çekmeni istiyorum."

"Üstüne koyup bir gün diyemez misin?"

"Hayır, temizlemem ve kanamayı durdurmam gerekiyor." Yüzünü kendime doğru çektim. "Seni de soymam gerekiyor mu?"

Yüzünü ellerimden çekip aldı ve ellerini göğsünde kavuştururken askıların sırtını açıkta bırakacak şekilde düşmesine izin vermeden önce sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

Dondum kaldım, yeni kesik izlerinin iğrenç görüntüsünden değil, sırtının her yerinde ince çizgiler ve yarıklar halinde uzanan eski yara izlerinden. Elimde olmadan parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim ve o da irkildi.

"Ne?" diye sordu, dokunuşumu incelemek için başını geriye çevirerek. "O kadar kötü mü? Üstüne biraz kar koy ve bitsin bu iş."

"Bunları sana kim yaptı?" Parmaklarım her yara izinin etrafında dolaşıyor ve kıvrılıyordu. Çok fazla yara vardı; çok fazla acı. Babası mı? Amcası mı? Murdoc? Benim insanlarım mı? Tanrım, neden? Her isimde nabzım kulaklarımda ağırlaşıyor.

"Sen bir askersin Kilian, yara izlerine aşına olmanı beklerim, bu kadar iğrenme." diye soğuk bir şekilde cevap vermeden önce hareketsiz kaldı.

"Bunları sana kim yaptı?" diye sordum. Kim ona zarar vermeye cüret edebilir? Nasıl-

Yarı yoldan bana döndü, yüzümü inceledi ve kaşları çatıldı. "Hatırlayamıyorum, çok uzun zaman önceydi, şimdi de yara."

Yalan.

"Ne kadar zaman önce?"

İnceydiler, bazı yerleri solmuştu, çok genç olmalıydı - çok genç. Çok acımasız. Şuna. Korkunç. Zalimce.

Oturduğu yerde kaydı. "Tanrım, bırak artık şunu. Senin için ne ki bu?"

Hiçbir şey, benim için hiçbir şey değildi, yine de "Ne kadar zaman önce?" diye sordum.

Sinirli bir şekilde inledi. "Uzun. Birkaç tanesini ne zaman aldığımı bile hatırlayamayacağım kadar uzun."

"Baban mı?" diye sormaya cesaret ettiğimde içimde ilkel bir öfke birikti.

"Tanrım, donuyorum ve hayır," diye inledi. "Kendi ellerini kirletmiyor."

"Neden?"

"Çünkü sihir yapmıyordum," dedi ve tereddüt ettikten sonra nefesinin altında mırıldandı: "Birkaçı da tavır sorunları yüzünden."

"Onları senden söküp atabileceğini mi düşündü?"

"Dövmekten fazlasını yaptı, şimdi donmuş bir cesetle sohbet etmek istiyorsanız bu kadar sorgulamanın yeterli olduğunu düşünüyorum."

Teninin karıncalandığını ve nefesinin ağır beyaz bir buğuyla büyüdüğünü fark ettim. Ne gözlerime ne de kulaklarıma inanabiliyordum. Birisi onun bu şekilde istismar edilmesine nasıl izin vermişti?

Dikkatli bir şekilde yarasını temizledim, yara izine dönüşecek başka bir yarayı. Onları iyileştirmemişti, neden hepsini saklamıştı? Askerler bile onları saklamazdı.

Kumaşı nemlendirmek için üzerine kar koyunca tısladı ve gömleğin geri kalanını aşağı çekerek sırtının geri kalanını ortaya çıkardı. Koyu dal desenli dövme sırtının alt kısmının çoğunu kaplıyor, kalçalarının ve karnının alt kısmının etrafında kıvrılıyordu.

"Dövme mi?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu, garip deseni örtmek için gömleğini düzelterip üzerine çekti.

"Olağandışı, ya büyü ya da yanlış insanları asker olarak topluyorum. Eğitimli yetişkin erkek ve kadınların küçük bir çizgiden ağladığını gördüm. Senin sırtın onlarla dolu." Daha yakından bakmak için tişörtünü tekrar aşağı çekerken parmaklarımı da üzerinde gezdirmekten kendimi alıkoydum. Açık teni siyah mürekkebin etrafında bozulmamıştı. "Çok güzel."

Aniden bana döndü. "Güzel mi? Bunu daha önce erkeklerden hiç duymamıştım. Genelde, 'neden kendi güzelliğini

'et', 'yara izleri güzel etini mahvetmeye yetmiyor mu' ve bunun gibi birçok şey."

Hangi salak bunu söyler ki? "Çok iyi karar verme becerilerine sahip değilsin, görünüşe göre erkekler konusundaki zevkin de aynı."

"Doğru, ama ne dedikleri kimin umurunda, konuşma kısmı pek umurumda değil. Yeter ki-" diye bağırdı ve sırtına attığım bir avuç karla sözünü kesti. Bana ters ters baktı ama en azından cümlemin gidişatını durdurdu.

"Peki neden vücuduna kara zanaat işlenmesine ihtiyaç duyuyorsun?" Eğer bu bir karanlık zanaatkârın işiyse, bu boyutta basit bir büyü değildi ve çağırma büyüğü hakkındaki tüm bilgime rağmen kesinlikle tanıyamadığım bir büyü için kullanıyorlardı. Çağırma büyüğü de çok daha küçüktü, bir hale içinde bulunurdu ve genellikle hamileliği cezbetmek ya da ruhunu Eldmoorlu bir zanaatkâra satmak için kullanılırdı ve eğer durum buysa, akılsız olurdu ve muhtemelen bir zanaatkâr kulesine zincirlenerek onlara güveç ve çay servis ederdi. Bu bir dövme olmalıydı, hem de çok iyi bir dövme.

Neredeyse gücenmiş gibi kaşlarını çattı. "Otomatik olarak acıya dayanamayacağımı mı varsaydın?"

Oldukça suçlanmıştım. "Peki, ne o zaman?"

Bana sırtını döndü. "Ne istersen düşün, cevap verecek kadar umurumda değil."

"Bunları önden sarın, arkadan bağlamam gerekiyor" dedim ve bandajın iki tarafını ona verdim.

"Göğüslerden korkuyor musun?"

"Saygı ile olan kopuk ilişkinizi unuttunuz." Kendim yuvarlayarak öne doğru eğildim ve sanki az önce kendisi bana cesaret edememiş gibi şaşkınlıkla irkildi. Tam da düşündüğüm gibi tepeden tırnağa güzeldi. "Korkarım saygımı istemiyorsan, senden korkmadığım için sana başka bir şey veremem." Alay etmeye ve karşılık almamaya alışkın olmalıydı. Bandajı sıkıca bağladıktan sonra

gömleğinin askılarını omuzlarına kadar çıkardı. "Şimdi dehşete düştüm."

"Ne?"

Gömleğini tekrar giymesine yardım ettim. "Çok güzel göğüslerin var."

Ceketinin düğmelerini ilikleyerek genişçe gülümsedi. "Günün ikinci iltifatı ve göğsümde. Kabul ediyorum ama lütfen bana karşı yumuşak davranma Kilian."

Parmaklarımı karla temizleyerek ellerimdeki kanı sildim. "Endişelenme, bir erkeği sertleştirmeyi tercih ederler. Ama senin tavrın dengeyi korumaya yardımcı oluyor."

Sonra yüksek sesle ve sıcak bir kahkaha attı. "Şimdi de benim tavrıma saldırıyor."

"Muhtemelen hiçbir zaman bir iltifat alamayacağım."

Biraz daha güldü ve normalde bakmama izin verdiğimden çok daha fazla baktım. Gülüşünü, gülümsemesini ve parıldayan ışıkla yıkanan altın gözlerini sevdim. Güldüğünde gözlerim hep onu arar. Hâlâ gülümseyebiliyordu. Bu beni şaşırtmıştı. Onun kadar hayat dolu birinin hâlâ gülümseyebilmesi. Bu gerçek miydi? Bana her şeyin hiçbir şey gibi gelmediğini söylemişti. Bu zoraki bir gülümseme miydi? Hiç gerçek bir tane görmüş müydüm?

"Dinlenmemiz gerek," dedim kendimi onun yaptığı büyüden kurtararak. "Sisin çözülmesi biraz zaman alacak. Umalım da buradaki topraklar büyüye ihtiyaç duysun ve onu çabucak emsin, şafaktan önce harekete geçebiliriz."

"Uykumuzda kurtlar tarafından yeneceğiz ya da daha kötüsü halkınız tarafından öldürüleceğiz."

Halkım tarafından öldürülmek, kurtlar tarafından yenmekten nasıl daha kötü olabilirdi? "Önceliklerin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor ama böyle bir şey olmayacak." Etrafımızdaki duvarı işaret ettim. "Şimdi uyuyalım, tabii bunun ne olduğunu biliyorsan."

Keskin bir ıslık çaldı ve bu ıslık Malefic'in sarmaladığı geniş manzara ve sık orman tarafından tamamen bastırıldı.

"Morf cevap vermiyor, sis gölgeler," dedim ona. "Duman gibi görünüyor ama kalın ve aşılmaz,

Memphis girmeye çalışırsa sıkışıp kalır ve sonra da onun tarafından tüketilir. Gelmemesi için onu uyarın."

Üç kısa ve keskin ıslık çalmadan önce endişeyle gözlerini kırptırdı. "Sanırım ateş yakamayız?"

"Etrafımızda yakabileceğimiz bir şey görmediğiniz sürece, hayır."

Kar ve karanlığa boğulmuş boş araziye inceledi ve dramatik bir şekilde ekledi: "Sonra donarız."

Soğuk hava ile teması engellemek için ölü adamların paltolarını yere sermiştim. Oturdum, ceketimin düğmelerini tamamen açtım ve ona döndüm. "Buraya gel."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Vücut ısıımız donmamızı engelleyecek, şimdi buraya gelin."

Bir adım geriye sendeledi. "Beni okşayarak uyutmana izin vermek şöyle dursun, sana dokunacağıma bile inanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Bugün üç kez ölümden kurtuldun, seni soğukta kaybetmeyeceğim, kalk ve buraya gel yoksa seni kendim götüreceğim."

Söyleneni yapmayı reddederek sessizce baktı ve tam ayağa kalkacakken kalktı ve tüm savaş ve dirençle bana doğru yürüdü.

Dikkatle yanıma uzandı. "Bana dokunmak zorunda kaldığın için kurdeşen dökmeyecek misin?"

"Beni öldürmeyecekler."

Daha yakına kaydı. "Ya seni kandırırsam?"

"O zaman kurdeşen dökeceksin. Bana karşı nasıl bir hastalıklı çekim duyuyorsan, asla ona kapılmayacaksın, bunu sadece beni kızdırmak için yapıyorsun. Şimdi kollarını ceketin altından bana dola" diye talimat verdim ve o da dediğimi yaptı.

Kaşlarını çattı. "Yanılıyorsun. Seni baştan çıkarmak istiyorum. Kandırılacaksın."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Dedim, onu kendime doğru çektim, vücudu benimkiyle buluştu, çiçeklerin parfümü etrafımı sardı

Onu. "Cehennem kadını, donmuşsun." Beni kucaklayan buz kütlesine tısladım.

"Sırtımı bir harita gibi incelemek istedin. Bu nasıl benim hatam oluyor?" diye homurdandı.

"Daha yakına," diye emrettim ve donmuş yanağını göğsüme dayayarak kucağımda sıkıca kıpırdandı. Ceketimin düğmelerini ilikleyerek bizi birbirimize sımsıkı kenetledim. Bir kilidin anahtarı gibi, mükemmel bir şekilde oturdu. Yumuşak, küçük, çiçekli ve tatlıydı. Bir gül, zehir ve şerbetle ölüm. Sadece bir kadın, garip bir kadın.

"Yaram," diye tısladı, sırtını kamburlaştırarak.

Kolumun onun sırtında durduğunu fark ettim ve dikkatsizliğime lanet ettim.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, göz kapaklarının her kırışığını duyabileceğim kadar sessizdi. En çok onun rahatsız olacağını düşünmüştüm ama garip bir şekilde ben tamamen hareketsiz kalırken o yavaşça yanıma uzandı.

"Neden avuçlarında o yaralar var?" Sonunda kendimi tutamayarak sordum.

Derin bir nefes aldı. "Belki limonlu kremalı puf değil de limonlu rulo." Kendi kendine başını salladı. "Evet, Ken en iyi limonlu ruloları yapar."

Soğuk bir nefes üfledim. "Çileden çıkarıyorsun."

"Ve çok aç." Başıyla gökyüzünü işaret etti. "Tanrım, bu Adriatic ve tüm uzuvları bir limonlu rulo için."

Dudağımı neredeyse kanımı çekecek kadar sert ısırdım, zaman zaman beni ne kadar eğlendirdiğini bastırmak gittikçe zorlaşıyordu. Zihnim, yollarımızı ayırmadan önce bana söyledikleri üzerinde çalışmaya başladı. Eğer kaçmalarına izin verirse, babası onu öldürürdü. Yine onun arkasından iş mi çeviriyordu? Bir şeylerin peşindeydi ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

"Baban için çalıştıklarını biliyor muydun?" "Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Kirkwall'daki aile bir süreden beri babama Adriata'dan Aura tedarik ediyordu. Kirkwall'ın eski lordunu tanıyordu, hatta birlikte çalışmışlardı. Onun bir generali bu adamları işe almıştı."

Kesinlikle nişan alarak babasının işine karışıyordu. "Aileyi öldürmek gibi bir niyetin yoktu, değil mi?"

"Hayır." Alnını göğsüme yaslayarak durakladı. "En azından o zaman değil."

"Korkunç tehditler savuruyorsun."

Parmakları sırtımda gezinmeye başladı. "Çünkü onların korkunç ölümlerle sonuçlandığını biliyorsun."

"Normalde tehditlerden sonra gelen şey budur."

"Çok akıllıca," sesi yumuşak ve baştan çıkarma tanrıçası Rehana'yı utandıracak kadar alaycıydı.

Ellerini tuttum. "Bu kadar yeter." Lanet olsun.

Kıkırdadı ve vücudunu tamamen benimkine bastırarak daha da yaklaştı. "Aman Tanrım, ne de olsa erkeksin."

Öfke beni kandan daha hızlı lanetledi ve "Bahse girerim parmaklarımı sana sokarsam, seni erkek olduğum kadar kadın bulacağım" demeden önce öfkemi bir saniye geç kavradım. Onun alaylarını beslememem gerekiyordu. Onun oyunlarını yakalamam gerekiyordu. Planlar yapmış ve stratejiler geliştirmiştım.

Başını kaldırdı, garip bir şekilde gülümsemesini sakladı, gözleri dudaklarımın üzerinde alçaldı. "Şanslısın ki kaybetme ihtimali olan bahislere girmiyorum."

Alay ettim. "Kendine güvenin rahatsız edici." Bana karşı gerçekten böyle hastalıklı bir çekim mi duyuyordu yoksa beni hâlâ kötülüğüne mi inandırmaya çalışıyordu bilmiyordum.

Bana doğru sallandı, vücudu benimkine sürtünüyordu. "Bunu söyleyebilirim. Çok sinirlisin."

Kalçalarını sıkıca kavradım ve biraz irkildi. Onu incitmiş miydim? Onu bu dar durumun izin verdiği en uzak noktaya kadar ittim ve biraz gerginlikten kurtulmak için boynumu gerdim. Onu nasıl rahatsız edeceğimi de biliyordum. "Neden bu gece bu adamları kovalamak zorundaydın?"

İçini çekti ve eliyle alay etmeyi bıraktı. "Kin. Ben
k i n d a r ı m ."

Ses tonu yine son derece aldatıcı.

"Yalanlar." "Bu bir sır."

"İsjord'un sırrı mı yoksa Majestelerinin sırrı mı?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana böyle seslenmenden
nefret ediyorum ya da prenses, babam gibi konuşuyorsun.
Çok kızgınsın."

"Bildiğim iyi oldu."

"Bundan fazla zevk alma."

"Denerim." Deniyordum. Denememeliydim. Kolay
olmalıydı ama yine de deniyordum.

"Eğer yaklaşmak ve göğüslerimi hissetmek istiyorsan,
bunu söylemeliydin, sana izin verirdim."

"Uyu, seni vahşi hayvan." Beni gerçekten güldürmeden
önce şakalarıyla çenesini kapatmasını umarak soytarıyı
sıkıca sıkıştırarak söyledim.

Başı bahardaki bir gül tomurcuğu gibi yeniden yükseldi,
siyah bir gül. Çok güzeldi. "Kafir değil miydim, şimdi bir
hayvan mıyım?"

"Ağzınızı bir cennet dakikası boyunca sessiz tutan
nedir?"

"Birçok şey, yemek, c-"

Elimi ağzına götürdüm ve dişlerini etime geçirerek acı
içinde inlememe neden oldu. "El onlardan biri değildi, göt
herif."

"Sikimi koymamı mı tercih edersin, seni cadaloz!"

Esnedi ve başını göğsüme yasladı. "Belki başka bir
zaman, bu cadaloz o kadar iş için çok yorgun."

İşte o zaman gülümsedim. Yaptığı her şaka hafızamda
canlandı ve kendimi sessizce onun alaylarına kaptırırken
aptal gibi sırttım.

"Beni bu kadar sıkı tutma," diye fısıldadı, uykunun
ağırlığıyla.

"Neden?" diye sordum panik içinde, ellerimi ondan
çekerek. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum... bir kafeste gibi... kaçamıyormuşum gibi." Yumuşak sesi son kelimede titredi. Derin bir nefes aldı ve bu esnemeye dönuştü. "Benim için bir kez daha canını vermeyi teklif et, taşaklarını koparıp sana yedireyim."

Neyden kaçacaksın? Benden mi?

Bana sarılışının gevşediğini hissettim, uyumaya gitmişti.

Onun huzurlu duruşuna baktım, çok sakın ve kırılğan görünüyordu. Onu işaretleyenlerin yaptığı gibi ona vurmak şöyle dursun, dokunmaya bile korkardım. Dinlenmekte olan bir gök gürültüsüydü, ince nefret ve acı yüzeyinin altında ağır bir şekilde çatırdıyordu. İçinde çok fazla şey barındırıyordu, üzerimize yağdığında neler olacağını bilmek dehşet vericiydi.

Elimi ipeksi siyah saçlarının arasından geçirip solgun yüzüne götürmeye cesaret ettim. Taze ve serin ipek gibi yumuşak ve soğuktu - en berrak gecelerde su yüzeyine vuran ay ışığı ışınları gibi. Parmaklarım istemsizce gözlerinin dış hatlarını, kaşlarını, burnunun köprüsünü ve sonra da ağzının üzerinde gezindi. Çok insancıl. Çok çekici.

Etkilenmiş bir şekilde yanağındaki yara izine dokundum ve uykusunda hafifçe irkildi. Bunu nasıl almıştı?

Hayal kurdu, nefes aldı, kanadı, acı çekti, yalan söyledi, tüm insanlar gibi şaka yaptı. Tanrım, şaka yapmadı mı? Tanrım, canı yanmadı mı ve çok kanamadı mı? Bu gerçekten Ybris miydi? Kucağımda tuttuğum, diğer tüm normal insanlar gibi teninin dayanamadığı soğuktan yarı titreyen kadın gerçekten o muydu? Tanrım, tehlikeli değil miydi? Tanrım, onu biz tehlikeli yapmamış mıydık, o kadar çok kişi tarafından incitilmemiş miydi?

Elimi geri çektim, kendi düşüncelerimle sersemlemiştim. Bu, hayatım boyunca korkmayı ve nefret etmeyi öğrendiğim kadındı. Kendime nefret etmeyi öğrettiğim kadın. Kadın.

Kıza ne olduğunu söyleme nezaketini göster.

"Snowlin," diye boşluğa konuştum. "Snow." Adının ağzımdaki tınısı yasaklayıcı ve... yanıltı.

"Şşşt, çok gürültülü," diye mırıldandı uykusunda, göğsümü okşayarak.

"Ölmemi mi istiyorsun, bunu durduramam."

"Hm? Öl...evet, öl." Ve sonra tekrar gitti, bu sefer hafif bir horlama önceki sessizliğe eşlik etti.

Dudaklarımda yavaş yavaş ölmeye başlamadan önce bir süre kendi kendime gülümsedim. Alnımı onun çiçek kokulu başına yasladım. "Nasıl isterseniz prenses, nasıl isterseniz."

BÖLÜM 22

Snowlin

MBoynum kaskatı kesilmişti. Kaslar öylesine kasılmıştı ki yaptığım en ufak bir harekette tüm vücudum ağrıyordu. Bir an mücadele etmek gerekti.

çiftleşmiş gözlerimi açmak için. İnledim, bedenimi yukarı kaldırmaya çalıştım ve sonunda tamamen kısıtlanmış bir şekilde olduğum yere geri çakıldım. Hâlâ rüya mı görüyordum?

Kısıtlanmışlık hissini üzerimden atmak için öfkeyle kıpırdandım, üstümde bir inilti duyduğumda panik iliklerime kadar işledi.

"Vahşileşmeyi bırak, hâlâ bana bağlısın," dedi Kilian, bir elini körlemesine sırtımda gezdirip ceketinin düğmelerini açarak.

Son düğme de açıldığı anda bedenim ondan uzaklaştı, yarı panik halinde kendimi kısıtlanmış hissettim.

"Uyurken deli gibi hareket ediyorsun, bunu biliyor musun? Bütün gece boyunca gevelediğin o dil neydi?" Yorgun gözlerini ovuşturarak bedenini yukarı kaldırdı, sesi uykunun ağırlığıyla daha da derindi. "Ve benden hiç hoşlanmayan birine göre epey elin varmış. Önde ya da arkada ellerini sürmediğin yer kalmadı," dedi son olarak, dilini şaklatarak ve ceketinin düğmelerini ilikleterek.

Eğer bu kadar üşümeseydim, utancın sıcaklığı Numengarth'ta ikinci bir güneş yakar ve bu diyarı küle çevirirdi.

"Bahse girerim nefret etmişsindir," dedim, karı top haline getirip ona vurarak.

"Ben gerçekleri ifade ediyordum, eleştirmiyor ya da şikayet etmiyordum. Saldırı yersizdi." Saçındaki beyaz pulları titretti ve bana incelikli bir bakış fırlattı. "Yaran nasıl?"

Yaram nasıldı? Bir saniye önce kendini duymadı mı?

"İyiyim." İyi değildi, ağrıyordu ve acıyordu. Sırtımı her doğrulttuğumda deliniyor ve bıçak gibi saplanıyordu. Ama bu benim kurtuluşumun bir parçasıydı, bunun için minnettardım.

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Çok yaklaştığında doğal olarak geri çekildim ama ceketimin önünden tutarak beni sabit tuttu. Vahşi, bu ne cüret? "O pis dört harfli kelime beni kandıramaz. Ceketini çıkar."

"Baştan çıkarıcı çalıştı."

"Yara, kafir."

"Gerek yok, yakında Tenebrose'a döneceğiz."

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımında beni olduğum yere geri çekti. "Ateşin var mı diye bakmam lazım." Bir elini alnıma koyup boynumun arkasına doğru sürükledi ve ben de temas karşısında omuz silkerek tısladım. Sakinleşti, neredeyse endişeliydi. "Ne oldu?"

"Soğuk eller."

Yüzümü ellerinin arasına alıp başımı ona doğru eğmeden önce beni bir an için içine çekti. Bu onun alışkanlığı mıydı? Bunu kime yaptığını bilmiyor muydu?

Gözlerimi dikkatle inceleyerek bir şeyler bulmaya çalıştı. Yüz hatlarında yavaş yavaş gerginlik oluşmaya başladı, muhtemelen bir şeylerin farkına varıyordu. "Yalan söyledin, değil mi? Empat'ın verdiği acı geçmedi. Sen ne yaptın?" Sesi her zamankinden daha yüksek ve öfkeliydi.

"Hiçbir şey."

"Prenses!" diye sertçe sordu. "Artık kehribar rengini zar zor görebiliyorum, neredeyse siyahlar. Ne yaptın sen?"

"Güzel, gözlerimi pek sevmiyorum."

Bakışları tehditkâr ve öfkeyle kavrulan bir hal aldı, o kadar yaklaştı ki sanki Hanai'deymişiz de baharın kokusuyla çembere alınmışız gibi hissettirdi. Geri adım atmadı, ceketimi daha sıkı çekti ve bu gözlerimin geri dönmesine neden oldu.

Eldivenlerimi çıkardım ve ona avuç içlerimi gösterdim. Artık saklamaya gerek yoktu, muhtemelen ne olduklarını çoktan anlamıştı. Sırtımın arkasındaki acı beni kendime getirdiğinde aklıma bir fikir gelmişti. "Empatların verdiği acı zihinsel türden, değil mi?" Empatın bana verdiği acıyı örtbas etmem üç kez sürmüş olsa da işe yaramıştı.

Bakışları avuçlarımdan hiç ayrılmadan durdu. Her iki bileğimi de tutarak üstündeki kanla kaplı yarım ay izlerini inceledi. "Fiziksel acı onu yok etmez, sadece yerine geçer."

"Katlanılabilir kılıyor. Son zamanlarda vücudumda pek bir şey acımıyor."

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde bir yıkım ifadesi vardı. "Snowlin."

Az önce ilk kez adımı söyledi.

Adımın onun ağzında tam olarak duyulmasından duyduğum irkilmeyi gizledim ve boğazımı temizledim. "Zekice, değil mi?"

Cevap vermedi, sadece ceketini bir kez daha açtı ve beyaz atletini tekrar yırtarak onu neredeyse çıplak bıraktı. Yara izlerinden bu kadar rahatsız olan biri için sayabileceğimden çok daha fazla yara izi vardı. Vücudu, elleri o kas çukurlarının izini sürmek için koşturmak üzere yaratılmış olsa da, beni nasıl suçlayabilirdi ki? Onları izlerken neredeyse başım dönüyordu. Parmaklarımın üzerinde başka bir şey gezdirmek istediğimi düşünerek başımı salladım.

Fark etmiş gibiydi ve soru dolu kara kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ateşin sana zarar veriyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni." Bu kadar genç yaşta delilik, bana canavar diyen, beni avlamaya gönderen ve sonra ailemi öldüren bir türün peşinden koşmak endişe verici. Geri döndüğümüzde bir şifacıya görünmek zorunda kaldım. Görünüşe göre düşündüğümde daha kötüymüşüm.

"Şimdi endişeliyim, gür hakaretlerle dolu iğneleyici sözler nerede? Gururum, kibrim, köklerim, inancım henüz yara almadı ve gün yaşıyor."

"Kibrine asla hakaret etmedim," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Bir an için bir gülümseme yakaladığımı sandım, ateş beni gerçekten etkiliyordu, belki de açlık ya da... sadece şehvet. Kahretsin.

Yavaşça avuçlarımı sardı, en son eldivenlerimi taktı, sanki canımı yakacakmış gibi nazıkçe. "Ne zamandır bir acıyı diğeriyle örtüyorsun?" diye sorarken merakını uzun süre saklamadı.

Birdenbire koptu ve gitti, aklımda sadece o vardı.

Sorularından bıkmıştım, onları geçiştirmekten bıkmıştım, ona cevap vermek ve tüm gerçeklerimi ona sunmak istemekten bıkmıştım. "Sana bir cevap borcum yok Kilian. Senin için bir merak konusu olduğumu anlıyorum ama kimsenin aşmasına izin vermediğim sınırlar var. Şimdi bizi buradan götür, Tenebrose'a gitmeden önce Adriatyalıların geri kalanını yakalamak istiyorum."

Normalde yaptığı gibi cevap vermem için zorlamadan bana sert bir bakış attı ama çok şey görmüştü, bunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

Beni incinmiş görmekten zevk alıyor muydu? Gücümün gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu öğrenmek hoşuna gitti mi?

Kolunu yanıma koyarak beni korurken, gölgeleri dikkatlice aşağı indirdi ve berrak bir orman ortaya çıktı. Dün gecedan kalan koyu sis tamamen dağılmış, geride tek bir iz bile kalmamıştı. Bir lanetin kalkması gibi, Isjord'da gördüğüm en parlak ve en mavi günleri ortaya çıkarmıştı. Tuhaf, doğal olmayan.

İki keskin ıslık sesi çıkararak gökyüzünde Memphis'i aradım. Birkaç saniye bile geçmeden alçaldı.

Önümüze düştü, öttü ve kanatlarını yüksek sesle çırdı. Büyük bir kediye dönüşüp bana doğru zıpladı, beni yere çiviledi, beni tekrar gördüğü için mutlu bir şekilde yaladı ve usulca hırladı.

"Ben de seni özledim Memphis ve hayır, seni bir daha bırakmayacağım. Sırtım iyi, endişelenecek bir şey yok."

Verdiğim cevaplardan tatmin olarak başını kaldırdı ve Kilian ile benim aramdaki havayı kokladı. Yavaşça ona yaklaşıp onun bahar havasını da kokladı.

Kilian bir elini başının üzerine koyup kulaklarını okşadı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona Adriatican yahnisi yapacaktı. Yanında nefes almaya bile cüret eden, parçalanmış, bacaksız ve kanı çekilmiş birçok kişinin görüntüsü gözümün önünden geçti.

"Yapma," diye uyardım panik içinde. "Benden başka kimsenin ona dokunmasına izin vermez, seni geyik eti gibi parçalar."

Bana doğru boş gözlerle bakarak boynunun altını okşadı. Şaşırtıcı bir şekilde, onun okşamalarına kendini kaptırdı ve usulca mırıldanarak ellerini yaladı. Kilian bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Sahibin Memphis gibisin, dün gece her yerimi mırıldadı. İzin verseydim neredeyse beni de yalayacaktı."

"Pislik."

Gülümsedi. Tamamen gülümsedi, gözleri ve her şeyiyle. Dikkatim bilinçsizce yere düştü, onu gülümserken görmek çok samimi gelmişti. Onu hiç gülümserken görmemiştim. Gülümsediğinde farklı görünüyordu. Neden gülümsüyordu? O hiç gülümsemezdi. Ona ve Memphis'i okşarken takındığı yumuşak gülümsemeye tekrar bakmaya cesaret ettim.

Ondan uzaklaştı ve başımı kendi başıyla dürtmeye geldi. "Hain," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp bana görüşünden kesitler göstermesine izin vermeden önce. Mal ve Cai son beş Adriatikliyi yakalamıştı ve belediye binasının önünde bekliyorlardı. Cai şimdiye kadar aklını kaçırmış olmalı, bulduğumuzda tam bir azar bekliyorum.

Memphis büyük bir kartalın üzerine geri döndü ve ben de sorunlu arkadaşşıma hâlâ nefes alan ciğerlerimi bildirmek için ona ceketimden bir düğme uzattım.

"Adriyatıklilerin geri kalanı bu ikisinin elinde, sanırım artık yavaşça geri dönebiliriz."

Umursamazlık ve öfke arasında bir tepki gösterdi. "Memnun olmalısınız."

"Büyük ölçüde."

Karnım ağaçların arasında yankılanacak kadar gürledi ve Kilian'ın gözleri her zamanki boyutlarının ötesinde genişledi. "Talepleri var."

"Çok komik," diye ısırdım ve az önce alışılmadık bir şaka havasına bürünen piç kurusuna karşı yumruklarımı tehditle sıktım.

Sık ormanın içinden geri yürüdük, şaşırtıcı bir şekilde güneş kızgın bulutların arasından zirve yaptı ve başımızı ısıttı. Derin bir nefes aldım, ışığına hayran kaldım ve zerafetinin tadını çıkardım, sırtınızı okşayan bir sevgilinin eli gibi rahatlattı. Güneşli günler ve yıldızlarla dolu geceler Isjord'da bir lükstü ama bizi selamlayan güneş Krig'in değil, tanrıça Plantae'nin dostuydu. Krigborn Kralları açgözlülüklerinin peşinde koşmadan önce Hanai bir zamanlar canlıydı.

Bir köyün kenarları görünür hale geldi, bu da şehre yaklaştığımız anlamına geliyordu. Siyah taştan çatılar, soğuğu kovan büyüyle yetiştirilmiş oniks, düzgün sıralar halinde uzun kilometreler boyunca uzanıyordu.

"Diğerleriyle tanışmadan önce talepleri karşılayalım mı?" Kilian bir tavernayı işaret ederek önerdi ve gerçekten de karşı çıkamazdım, midem beni öldürüyordu. Bir gümbürtü daha duyarsam kar çiğneyecektim.

İçi boş, büyük bir meyhaneye girdik, bize doğru niyetle dönen insanlarla doluydu. Soğuk bakışlar ve bakışlar, ama hiçbirisi gerçek Isjordians hakkında kötü konuşmaya cesaret edemedi. Brisk acı çeken bir halktı, varlıklarını sürdürmek için ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Sessizlik.

Kendi halkımı hatırlayınca göğsümde bir acı hissettim, bu diyarda nereye sindiklerini tanrılar bilirdi.

tahammüllerinin.

"Tanrı aşkına, ne oldu sana balkabağım?" Yaşlı bir barmaid yaklaştı ve gözlerini üniformama ve iki çembere dikerek bizi inceledi.

"Devriye," diye konuştum. Gözlerinde Brisk halkının Isjordialılara, özellikle de Isjordialı milislere karşı duyduğu olağan nefretin parıltısı yoktu.

"Seni kurtları devriye gezmeye mi gönderdiler?" Kalçasına bir yumruk indirerek şaka yaptı. "Seni parçalamışlar. Senin için ne yapabilirim?"

"Yemek lütfen, bolca olsun, et olmasın." Midemin çıkardığı gürültülü homurtu karşısında irkilerek sordum.

"Ale?" diye sordu.

"Evet." Uyuşmaya ve dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Yıldızları görmek istiyordum, dünyanın dönmesine izin vermek istiyordum.

"Hayır." Kilian sert bir ses tonuyla konuştu. "Sadece su."

Ona öfkeli bir bakış fırlattım ama barmen giderken bana boş boş bakmakla yetindi. Şimdi telaşlandırıcı bir bakış. Neden bu kadar çok bakıyordu? Yemek yedim, baktı, yürüdüm, baktı, konuştum, baktı, her şeyi yaptım ve o sadece baktı. Gerçekten bu kadar merak uyandıran biri miydim?

"Et yok mu? O ağır ağzı çalıştırmak için nasıl kas ve enerji üretiyorsun?"

Açıkça ortaya dökülen suçlarıyla alay ettim. "İçime ölü bir hayvan koymadan. Bu da neyin nesi?" diye sordum, elimi yüzümde gezdirerek. "Şaşırdın mı?"

"Yani cinayeti mazur görebiliyorsunuz ama hayvanlara zulüm konusunda sınır çiziliyor öyle mi?"

Omuz silktim. "Ybris'in farklı bir ahlak listesi var."

"Ya da hiç yok."

Onun korkusuzluğu karşısında duyduğum kızgınlığı sakladım. "Sen bilirsin."

Bir elini yüzünde gezdirdi ve "Zor değil mi?" diye sorarken beynime baktığına yemin edebilirim. Bir can almak?"

"Nefes almak kadar zor."

"Yalancı."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Yalancı. Hecelememi mi istiyorsun?" diye sordu, soğuk yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yoktu ama verdiğim tepkiden eğlendiğini anlayabiliyordum.

Nereden biliyordu ki? Of. Bu piçin beni kızdırmasına ne için izin veriyordum? "Madem biliyordun neden soruyorsun, yoksa sıkıldın da konuşmak mı istiyorsun? Eğer öyleyse, sana verecek daha iyi bir sürü şeyim var."

Sandalyeye yaslandı ve tavernaya göz gezdirdi. "Yalanlarını seviyorum, eğlenceliler. Kelimeleri, eylemleri ve kendinizi nasıl gizlemeye çalıştığınız ciddi anlamda eğlenceli. Arkasındaki yaratıcılıktan bahsetmiyorum bile."

"Beni tamamen çözmüşsün," diye alay ettim ve masaya yaslandım. "Sana neden tahammül ettiğimi biliyor musun Kilian?"

Hareketlerimi tekrarladı, yüzüme neredeyse birkaç santim yaklaştı. "Eğlendir beni."

Kirpiklerinin ne kadar kalın olduğunu, kalın saç çizgisinin hemen altındaki çizikten kaynaklanan küçük yarayı, keskin çenesinde görünmeye başlayan günlük kirli sakalı, üst dudağının çok tuhaf şeklini ve sağ yanağındaki küçük beni görebileceğim kadar yakındı. Onun resmini yapabilirdim, ama güzelliğinin ne kadarını bir çubuk figürde canlandırabilirdim ki?

Boğazımı temizledim ve asıl konuya döndüm. "Sana tahammül ediyorum çünkü beni gerçekten çözdüğün zaman senden istediğimi alacağım."

Tüm hevesi ve meydan okumasıyla kaşlarını kaldırdı. "Hangisi?"

"Seni benden korkutmak için. Gerçek ben, yalanlarımdan çok daha kötüyüm."

Sözlerime şaşırmış görünüyordu. "Beni korkutmadığın gerçeği seni rahatsız mı ediyor?"

Başımı salladım. "Bir dişi geyikle avlanmak eğlenceli değildir ama korkmuş bir dişi geyikle heyecan vericidir."

Alay etti. "Sen bir psikopatsın."

"Güzel bir tane," dedim saçlarımı geriye savurarak. "Avım mutlu ve harika bir manzarayla ölür."

Başını geriye doğru eğdi, gümüşün kararmış halkaları arasından bana baktı, dili yanağına bastırırken ağzı hafifçe aralandı. Odaya dönmeden önce beni saçlarımın ucundan ağzıma kadar uzun ve yavaş bir şekilde utanmadan inceledi.

Yakışıklı salak. İç çektim. Tek aptal bendim ve ona tepki vererek dikkat çekmeye çalışan gülünç bedenimdi.

"Ortak dil aksanları farklı," diye belirtti etrafına bakarak.

"Brisk, Koy ile sınırdaki gelenekleri de paylaşıyorlar. Çoğu Kemeride konuşur. Brisk Hanaian'dı, büyükbabam, ruhu yanan cehennemlerde sürüklensin," dedim kutsal bir selamla ve tekrar gülümsedi, "Terian savaşı sona erdikten sonra bu toprakları Isjordan talep etti. Daha fazla ölüm ve yıkımı ateşlemek istemeyen Hanai, Verglaser'lerin topraklarına yaptıklarından sonra dehşete kapılarak önce vazgeçti. Brisk bir barış teklifiydi. Büyükbabam bu toprakları üretim için kullanmayı planlıyordu, ne de olsa Plantae tarafından kutsanmışlardı, ancak Isjordan toprağı olarak kabul edildikleri anda karla kaplandılar."

Üç uzun yıl süren Terian savaşları, büyükbabamın babamın Olympia'ya yaptığına benzer bir girişimiydi, yani bir nevi. Hanai'ye ve verimli topraklarına gıpta etmişti ama en azından o zamanlar yıkılması kolay bir krallık değildi. Babamın akli ne yazık ki ondan geçmemiştir, sevgili babam savaşı, taktikleri ve çeliğı kavramıştır ama ruhani olan hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve onu çok hafife alıyordu, en azından babam bu konuda ihtiyatlıydı. Temkinli, korkak değil, yine de yeterli değil.

"Mandeval yasası, kendinize ait olduğunu iddia ettiğiniz topraklar böyle kutsanacaktır," diye derin derin okuduktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Büyükbabanız kulağına hoş bir adam gibi geliyordu."

Ondan kesinlikle düz gelen alaycılık girişimine homurdandım. "Sahip olduğum tek nimet

Bir Isjordian prensesi olarak hayatımdaki en büyük eksiklik onunla tanışmamış olmamdı. Eğer birkaç yıl daha yaşasaydı, babamın fikrini benimseyecek ve tüm Olympia'yı melezlerle dolduracaktı."

"Babanızın Elding soyundan geldiğini sanıyordum, annenizin soyundan mı?"

"Evet, ama Olympian Aura'yı asla küçümsemedi, hepsini Striker'larla eşit derecede güçlü buldu; babam ise sadece ısıltılı olanı istedi. Açgözlü herifin sahip olduğu tek ısıltılı şey benim kişiliğimdi," dedim, bir elimi üzerimde gezdirerek ve o üçüncü kez gülümsedi.

İçimdeki yoğun hayal kırıklığını yuttum ve dikkatimi başka bir yere, yanımdaki duvardaki küçük bir çizige verdim. İlginç bir çizik. Komik bir çizik. Parmağımı üzerinde gezdirdim. Meşe mi, akçaağaç mı, dişbudak mı?

"Aksanınız da garip geliyor. Mal bana eski Olympia'da yaşadığınızı söyledi. Orada gezginler ve her türden yabancı yok muydu? Aksanını kaybetmemiş olman garip."

Talepkar ve çok gözlemci, değil mi?

Dikkatimi meşe saydığım ahşap duvardaki gösterişli çizikten ayırarak tekrar onunla yüzleştim. "Ben bir prensesim. Beş aksanın hepsini taklit edebilir, Kemer, Borsich, Calgnan, Tahuma, eski Ysolt dillerini konuşabilir ve sizi de bunların hepsi olduğuma inandırabilirim."

"Darsan yok mu?"

Başımı salladım, şimdi hatıralarla doluydum. "Öğretmenlerim onu öğrenmem için beni zorladığında ağlardım, kısa süre sonra hep birlikte vazgeçtiler. Sanırım onunla olan ilişkiyi daha başlamadan önce biliyordum. Ama yine de son derece sıkıcı, garip bir şekilde telaffuz edilen bir gevezelik. Kelimelerinizi çok fazla telaffuz ediyorsunuz."

"Buna gecenin dili deniyor. İnsanlar sizi daha iyi anlamak için duymaktan daha fazla duyuya güvenirler. Konuşmayı anlamamanın bir parçası da dudak okumaktır." Gözleri benimkilere kaydı ve yerimde kıpırdandım. "Darsan karanlıkta konuşulmak içindir, bu yüzden kelimeleri telaffuz ederiz, yardımcı olmak için

İnsanlar görsellerin yardımı olmadan bunları daha iyi anlıyor."

"Yani sen de inlemelerini dile getiriyorsun ya da sadece güneş ışığında sevişmekle yetiniyorsun." Gerçekten meraklıydı, biraz sıkılmıştı ve zevk verici bir tepki için onu kışkırtmak istiyordu.

"Öğreneceksin." Ne demek istediğini anlamayarak yavaşça göz kırptım ve o da bana kara bir kaş kaldırdı. "Biriyle evleniyorsun, unuttun mu?"

"Oh," diye başımı salladım. "Evet, evet. Bulduklarımdan seni haberdar edeceğim. Birinci adım: Ailemi öldüren kralı yatağa atın. İkinci adım: Kilian'a yaşadıklarımı anlat. Üçüncü adım: Kralı öldür."

Dördüncü kez gülümsedi, bu sefer genişçe ve başını salladı. "Her zaman merak etmişimdir, bu yüzden teşekkür ederim."

Şakacı piç. Bakışlarım, bizimkinin yanındaki masaya gelip sohbet eden, küfreden ve kaba şakalarını ve saldırgan isimlerini havadaki yerlilere sallayan bir grup adam tarafından kesildi. Seslerine bakılırsa avcılar, kalın kafalı avcılar. Isjordianlar ne kadar neşeli değil miydi?

"Oy, kara kafalı kız. Yüzün birkaç kişinin başını döndürmüş olmalı, benimkini de döndürdü. O yara izi için utanç verici," diyerek kalçasını daireler çizerek işaret etti.

Ugh. Ona döndüm, beni en çok sinirlendiren şey bana laf atılmasıydı. "Yüzün birkaç kişinin midesini bulandırmış olmalı, benimkini bulandırdı, bu iğrençlikten utan."

Kilian içkisini burnundan çekti ve yüksek sesle öksürdü.

Adamın gülümsemesi bozuldu ve öfkeyle ayağa kalktı ama Kilian kadehini gürültüyle masaya bıraktı ve benim bile irkildiğim tehditkâr bir bakışla ona döndü.

"Bırak onu," dedi başka bir adam havayı sakinleştirerek ve öne doğru eğilerek. "Bir kadını nasıl memnun edeceğimi bilirim."

"Lütfen," diye seslendim, bu düşünceye sinirlenmiştim. "Beni yalnız bırakın."

Kilian içkisini tükürdü ve bir kez daha öksürdü.

Ona sinirli bir şekilde döndüm. "Hayatım, boğazından aşağı inmesi gerekiyor, burnundan yukarı değil."

Gözlerini bana doğru kaldırdı, anlayamadığım bir şeyle sessizce titriyordu. "Ben de öyle duydum," dedi karanlık bir sesle, yüzünü silerek.

Barmen masamıza yiyecekleri koydu, yüzümü heyecanlı bir gülümseme kapladı ve avuçlarımı birbirine sürterek ziyafete hazırlandım.

"Nairi ma," diye Kemerli dilinde teşekkürlerimi sundum.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Rica ederim balkabağım. Bir Isjordian'ın bu toprakların ne olduğunu bildiğini duymak güzel."

"Bu toprakların ne olduğunu unutmadığını bilmek güzel, kış bunu size hissettirebilir."

"Deniyoruz," dedi gülümseyerek, önlüğünü ovuşturarak. "Ama gençlerimiz unutuyor, unutmazlarsa da unutturuluyorlar."

Bu acıyı çok iyi tanıyordum. Onun evi de, tıpkı Myrdur'a yaptıkları gibi, kendi geleneklerini kirleten ve üzerine tüküren işgalciler ve yabancılarla doluydu.

"Bu güzel yüz senin sevgilin mi?" diye sordu Kilian'a içkilerimizi doldururken.

"O güzel yüz benim ölmemi istiyor," diye itiraf etti.

Onun sırtını sıvazlayarak güldü. "Aşkta her zaman kavga vardır. Yatak odasında halledilemeyecek bir şey yoktur."

"Korkarım orada daha fazla sorun yaratacak," dedim ve ikimize de bakarak kaşlarını çattı.

Kilian gözlerini bana dikmiş, sanki ağzımdan en kötü sözün çıkmasını bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

"Nasıl yani balkabağı?"

"Benim için gerçekten kaldıramıyor."

Bugün ikinci kez sakın bir şekilde adımı söylerken gözleri sıkıntıyla kapandı, "Snowlin."

"Özür dilerim," dedi barmaid, ona acıyarak bakarak. "Zavallı ruh, tanrılar ikinizin de kalbini kutsasın."

Glmemi zar zor tuttum. "Ben de yle." Alayc bir Şekilde ona dönerek dudak büktüm.

Barmen gittikten sonra, "Artık glebilirsin," dedi.

Dudaklarm önce bir gülümseme, sonra bir srtŐa dönüştü ve yavaş yavaş kahkahalarla titremeye baŐladm.

"Dahaara," diye mrldandı başını sallayarak.

"Bu ne demek oluyor, geçen gün de bana öyle demiştin."

"Ğrenmeliydin Darsan," dedi bana alayc bir bakŐ atarak. "Belki de yatak odasında seni kaldrmama yardımcı olurdu."

Homurdanarak ikimi tükürdüm. İçime çektiğim sıv burnumu yakt.

Tekrar eğilip bir mendil uzatt. "Boğazından aşağı inmesi gerekiyor, burnundan yukarı değil, sevgilim." Son kelimedeki derin telaffuz omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Komik," diye alay ettim.

O sert ve vermeyen ifadeyle başını salladı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Dün gece muhtemelen yıllardır en uzun süre uyuduğum gece olmasına rağmen, midem aĖırlaŐmŐ ve gözlerim uykudan bunalmŐ bir halde meyhanede iŐimizi bitirdik.

Diğer ikisinin bizi beklediği belediye binasına doğru ilerlerken Brisk kükreyerek hareket etti. Yaklaştıkça Cai'nin havadaki gerginliğini hissedebiliyordum.

"Kar," diye bağırd Mal, koşarak bize doğru geldi ve beni kucaklayarak ikimizi de etrafında döndürdü. "Cynth, sana da ne oldu?"

"Beni zleyebileceğini bilmiyordum, Mal."

"Cai neredeyse birkaç düzine kez kafam bedenimden koparıyordu. Hayatmda hiç kimseyi bu kadar zlemediğimi söyleyebilirim. ocuğu tasmalayn."

"Snowlin," diye seslendi Cai yüksek sesle, neredeyse dörtnala bana doğru geliyordu, azarlama ve endişeyle doluydu.

Mal birkaç adım geri çekilerek mrldandı: "Saklambaç oyununu fazla ciddiye alan bir arkadaş kadar öfkeli bir arkadaş yoktur."

"Tanrılar aşkına neredeydin? Bir de düğme mi gönderiyorsun? Bir düğme mi?" diye yüksek sesle tekrarlardı ve altın halkayı ayaklarımın dibine fırlattı. "O lanet morfin onu senin cesedinden koparıp aldığını sanıyordum."

Mal arkamdan, "Önce şeker sandı," diye fısıldadı ve ben eğlenmemek için gözlerimi kapadım.

"Cai-" Ondan bir adım geri çekilerek başladım.

"Hayır, bunu benimle yapamazsın. Bunu konuşmuştuk, birlikte kalacaktık ama sen ayrıldın ve ben arkamı döndüğümde kimseyi göremiyorum."

"Bir Malefik sisine yakalandık ve ben de onunla birlikteydim, hatırladın mı?" Kilian savunmam için atladı ve bize doğru yaklaştı.

"Ooh," diye fısıldadı Mal, "kötü fikir, kötü fikir."

Cai doğruldu ve Kilian'a yırtıcı bir bakış atarak başını geriye eğdi. "Onunla birlikte olman beni o lanet sisten daha çok endişelendirdi. Şimdi. Geri çekil. Çekil," diye uyardı ama Adriatic gözünü bile kırpmadı.

Kilian'ı uzaklaşması için dürterek ikisinin arasına girdim. Cai'nin şehrin ortasında bir kasırga başlatması ve Kilian'ın parmak şıklatmasıyla boynunu kırması riskini göze alamazdım. "Bu bir daha olmayacak Cai, ama ikimiz de biliyoruz ki eğer bizim tarafımızdan yakalanmamış olsalardı neler olurdu."

"Bunu bir daha olmayacak şekilde bitirmeliydin. Anlaşmıştık, sen planlarına devam et ama ben her zaman yanında olacağım." Omuzlarımı kavradı. "Ayaklarımız bu topraklarda olduğu sürece gözümün önünden ayrılmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diyerek ellerimi teslimiyetle kaldırdım ve o da binanın içindeki askerlere doğru gitti.

Kilian kaşlarını bana doğru çattı. "Ne?"

"Bir çocuk gibi azarlandın, eğer güvende olmanı istiyorsa en başından seni buradan uzak tutması gerekirdi."

"Kimse beni istediğimi yapmaktan alıkoyamaz, o bile ve o aileden Kilian, beni istediği kadar azarlayabilir. Geçen sefer ona bir söz vermiştim ve sözümü tutmadım. Beni gözetimi altında tutmaktan hoşlanıyor, türümüzün geri kalanı ve ailesi gibi yok olup gideceğimi düşünüyor. Ona bir daha asla acı çektirmek istemiyorum ama yine de çektirdim." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bana ne kadar bencilleştirdiğini hatırlattı. Cai'yi kimsenin bilemeyeceği kadar incitmiştim.

"Önemli olan tek şey güvende olmanız."

"Benim için önemli olan tek şey onun iyi olması ama değil."

Kilian beni sessizce ve neredeyse anlayışla karşıladı. "Öyle olacak."

"Sizin de yaptığınız bu çok samimi bakışmayı bölmek istemem ama burada acil bir mesele var," dedi Mal, dikkatimizi ona çekerek. "Aralarında Empatlar da vardı, Kil."

"Biliyorum, bir tanesi tarafından yaralandı," diyerek başıyla beni işaret etti.

Mal'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Yaklaşarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni bir iksir bardağı gibi inceledi. Gördüğüm kadarıyla kardeşler aynı alışkanlığı paylaşıyordu. "İmkânsız" dedi, bana dönmeden önce kardeşine kaşlarını çatarak, "Acı çekmeyi nasıl engelleyebildiğine dair en ufak bir fikrim yok, ama yine de onu çıkarmak zorundayım, hayat mananda dönen bir değirmen çarkı gibi, hayatta olduğun sürece seni asla terk etmeyecek."

"İçine girecek mi?"

"Hayır. Ben bir... Umbra değilim, yeteneklerim biraz farklı. Duyguları mananın ruhani akışına geri aktarabilirim, büyüm iletken görevi görür."

Uzun bir nefes verdim. Buna mecbur muydum? Bu acıyla da yaşayabilirdim, koleksiyonuma yeni bir tane daha ekleyebilirdim.

"Hiçbir şey hissetmeyeceksin," diye güvence verdi ve ben de yavaşça başımı salladım. İki elimi de avuçlarının arasına aldı, kahverengi gözleri siyahla örtülüydü ve aniden

vücudumun, adam dokunduğu andan beri içinde
bulduğum acıdan kurtulduğunu hissettim.

Dün gece beni. İnilti gibi gelebilecek bir rahatlama iç çekişi bedenimi terk etti, göğsümden ve başımdan bir torba ağırlık kalktı.

"Mal, dahaara ne demek?" diye sordum ve kardeşi kollarını açarak bana gerçeği söylememek için itiraz edercesine konuşmaya başladı.

Bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Çelik dilli. Neden?"

Kilian'a zaman kazandıran, pek de kibar olmayan, orta parmağımdan oluşan bir el hareketi yaptım.

Mal gülmekten karnını tuttu. "Sana böyle mi sesleniyordu?"

Başımı salladım, kardeşine kızmıştım. Çelik gibi bir dil, taş gibi yüz ifadeleri olan bir göt deliği.

Cai, Tenebrose'a giden yol boyunca bana sessiz davranmaya devam etti. Bunu hak etmişim, ona verdiğim sözü tutmamak başka birine verdiğim sözü tutmamakla aynı şey değildi.

Kaledeki askerler üniformalarının kabukları içinde neredeyse titreyerek bize endişeyle bakıyorlardı. Görünüşe bakılırsa babam öfkesini yüksek sesle dile getirmiş olmalıydı, tam da beklediği gibi.

Beni özel odasında bekliyordu, ellerini masaya kavuşturmuş ve yüzünde bir dağ canavarının ifadesi vardı. Kafası, arkasında gururla sergilenen, öldürdüğü hayvanların tahnit edilmiş kupalarından oluşan duvara aitmiş gibi görünüyordu. Rengârenk dralgarthlar, kanatlarını açmış devasa kuş benzeri yaratıklar, ince uzun köpek dişleriyle dehşete düşmüş morphlar, mantrallar ve onların anormal büyüklükteki boynuzları, kutsallaştırılmamış benzerlerinin üç katı ve katil Kral'ın güç arayışının daha pek çok şehidi. Hepsi de Aita'da işlediği cinayetlerin ve onların yok edilmesine dair gururlu iddiasının ganimetleri.

Aita Adaları bu diyardaki cennetlerdi; güneşin, gökkuşaklarının, huzurun ve sükûnetin sonsuz bahçeleriydi. Aynı zamanda babamın Olympia'dan sonra yok ettiği ikinci diyardı. Hayvanların çoğunu yakalamış, yakalayamadıklarını öldürmüştü.

kaçmayı başarmış ve Tanrı Dyurin'in onlara armağan ettiği kutsal sığınaklarını yakmıştı. Yakaladığı hayvanlar kısa bir süre sonra soğuktan ve kederden ölmüş, geri kalanlar ise arkasında sergilenmişti. Onları öldürdükten ve krallıklarını yok ettikten sonra büyükbabamın ve iki amcamın kafasını böyle asmayı düşünmüş müydü?

"Nerelerdeydiniz? Filonuzun geçen öğleden sonra rapor vermesi gerekiyordu." Göğsüme bir hançer saplamasına ramak kalmıştı ve ben de onun pamukla doldurulmuş halini gözümde canlandırmama ramak kalmıştı.

"Özür dilerim," dedim ve sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi irkildi. Arkasındaki yüzler de neredeyse ifade değiştiriyordu. "Brisk'te devriye gezerken bir grup yaşlı gelip köylerden birinde Adriatian Aura'nın büyü yaptığını gördüklerini bildirdi."

Yüzü kızardı, göz bebekleri neredeyse ölü arkadaşlarını andırırcasına hareketsiz kaldı. Bir an için kıpırdamayan göğsüne baktım ve cesedini kendi ödül duvarım için düşündüğümünden daha erken tuzlayabileceğimi düşündüm.

"İlk başta inanmadık," diye devam ettim. "Ama askerlerimden biri bunun Esbern'in içeri girmesine izin verdiği kaçaklardan biri olabileceğini söyledi, biz de araştırmaya gittik. Bu düşüncenin inandırıcılığını kontrol etmek için size verdiğim listeyi sorgulamak için çok geçti, bu yüzden kontrol etmek için körü körüne gittik. Daha basit bir soru bile sormadan bize saldırdılar. Ekibim onları kovalamak ve tüm tehlikeyi ortadan kaldırmak zorunda kaldı. Ayı ayrı öldürüldüler. Askerlerimin hepsi kendi raporlarını yazdılar."

Dövme eğeyi masasına bırakarak birkaç adım geri çekildim ve karmaşık elyafımı ıslatmasına izin verdim.

"Onları öldürdün mü? Hepsini sen mi öldürdün?"

Emir üzerine kaşlarımı çattım. Kaşlar, baş aktörlerim. "Evet, bir sorun mu var baba? Adriyatikliler için ilk öldürme sırasını belirlediğinizi sanıyordum?" Aptal rolü yapmak son derece tatmin ediciydi.

"Hayır, sorun yok. İyi iş çıkardın." Gözleri odanın içinde huzursuzca dolaşırken sesi bir oktav yükseldi.

Orada devriye gezme sırasının bana gelmesini bir haftadan fazla beklemiştim. Önsezim yanlış olabilirdi, yakalansaydım planlarımın çoğunu ona kolayca açıklayabilirdim. Pine Han'ın defterleri Adriyatiklilerin her küçük ayrıntısını ve adımını not etmişti. Şimdi kafa karışıklığı çizgileri bulanıklaştırmaya ve ayırmaya başlamıştı. Adriyatikliler Brisk'te, Moregan'da, Adalar'da konuşlanmışlardı, Brisk'te vandallar yoktu ama en büyük geçit olan Hanai'ye geçiş vardı. Babam tarafından çok gizli bir generalin emrinde, benzer şekilde gizli bir görevle görevlendirilen Adriatian Aura, Hanai kapılarının yakınındaydı. Tek bir şey için oradaydılar, babamın Hanai'de gözü vardı, birini iz bırakmadan çıkarmak istiyordu ya da kolayca geri alabilecekleri bir şeyin peşindeydi, bu yüzden Aura'larına talep vardı. Bir şey bulmuştum ama bunun ne olduğunu ya da nasıl işime yarayacağını bilmiyordum.

"Eşyalar bir patlamanın ardından yok edildi, ancak yine de ev araştırılmak üzere işaretlendi. Kalırdım ama siz bir orduyu alarma geçirmeden önce rapor vermem gerekiyordu."

"İyi iş çıkardın, başka bir kaptan göndereceğim, devriyene normal şekilde devam edebilirsin. İzinsiz giren pisliklerin kalıntılarına bakacak pek bir şey yok."

Ama sevgili babacığım, bakacak o kadar çok şey vardı ki. Haritalardan Koy'un ayrıntılı yeraltı tünellerine ve kanalizasyonlarına, Hanaian sınırındaki nöbet değişimlerine kadar şüphelerimi mükemmel bir şekilde kanıtlıyordu. Kurtarmayı başardığımız şifreli yazıların tamamında 'element' olarak geçen birini, bir şeyi ya da belki de bir yeri aramaya koyulmuşlardı. Patlamayı tetiklemekle akıllılık etmişlerdi ama şanslı değillerdi. Arkadaşımın bir Zephyr olduğunu nereden bileceklerdi ki, odadaki tüm havayı emerek yangının sönmesine ve içerideki her şeyin kurtarılmasına neden olmuştu.

"Sorularınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz, o halde iyi günler."

"Benimle öğle yemeği ye," diye seslendi ben kapıya varmadan. Kalbim, oturduğu yerden duyabileceği kadar yüksek bir sesle göğüs kemiğimi dövüyordu. Şimdi ne istiyordu? Bu kadar çabuk mu şüphelenmişti? Aklımdan geçenleri okuyamıyorsa, hiçbir şeyi yarım bırakmamıştım.

"Beni öldüren bir yaram var," dedim ona sırtımı göstererek. "Bir şifacı zaten odamda beni bekliyor."

Başını salladı. "Sorun değil o zaman, bunu halledin."

Yarısı zaferimin, diğer yarısı da yorgunluğumun etkisiyle bitkin bir halde yatak odama tırmandım. Yara gerçekten de beni öldürüyordu.

Kilian bana yatak odama kadar eşlik ederken, "Başın hâlâ açık," dedi.

"Senin için aynı şeyi uzun süre söyleyemem."

"Başımın vücuduma bağlı olmasını seviyorsun. Hiçbir yere gitmeyecek."

"Seni de bazı bölümlerde kullanabilirim."

"Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" dedi yatak odamın kapısını açarken. "İyi değilsin, bir süre burada kal, yoksa yaptıklarını babana anlatmak zorunda kalacağım."

"Gereksiz tehditlere karşılık vermene gerek yok sevgilim. Ben hastayım, yaşama amacımı yerine getirmeden ölemem."

Bir şey yüz hatlarını gerginleştirdi. "Snowlin-"

"Sadece Snow, Kilian, sen benim babam değilsin. Tam adımı söylediğinde sesin çok kızgın çıkıyor."

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diye teklif etti, bir adım geri çekilerek. "Ben hemen dışarıda olacağım... Snow."

Eğlencemi içimde tuttum. Adımın onun ağzında çıkardığı ses hoşuma gitmişti; soğuk, tüyler ürpertici. "Sana ne için ihtiyacım olabilir ki, Adriatian?"

"Yalan söylememeyi hatırlamak." Babamla olan konuşmamı duymuş muydu? Orta parmağımı tembelce ona doğru kaldırdım. Bana her zaman gülümsediği gibi gülümsedi.

bugün ilk kez gördüm. "Her zamanki gibi medeni. Zarafet gerçekten size yakışıyor prenses."

Nia yatak odamdan çıktı ve ben kendini beğenmiş herifin üzerine atlayamadan beni içeri çekti. "Adriatian'ı kirletmeden önce kirletilmiş on beş yaşındaki çocukla ilgilen," dedi ve beni içeri kapattı.

Pen içeride başka bir hizmetkârla birlikte yatağın ucundaki bankın üzerine tünemiş, birbirlerinin ellerini tutmuş bekliyordu.

"Notlarını gördüm, aferin Pen." O artık tüm çalışmalarında çok önemli bir kulak haline gelmişti.

Ayağa kalktı ve neredeyse zıplayarak yanıma geldi. "Teşekkür ederim. Nia, Brogmere'in vergi kayıtlarını incelemek için kütüphaneye gideceğini söyledi. Konuşmak isteyen biri de var," dedi ve bana yaptığı yardımdan dolayı gururla gülümsedi.

Brogmere. Benim için en ulaşılmaz olan kürek. Liman kenti dışında her yerde devriye gezmeme izin verilmişti. Lord asla toplantılara katılmaz, sadece elçiler ve kapalı toplantılar aracılığıyla iletişim kurardı. Bu sadece tuhaf bir kürek değildi, aynı zamanda benim tarafımda olması gereken ve muhtemelen benim için cevapları olan bir kürekti. Solaryalılarla ilgili cevaplar.

Gururlu kızıl kafaya gülümsedim. "Harika, bölüğüme hoş geldin küçük asker."

BÖLÜM 23

Kilian

TAhırlar, şehirler arasında devriyeye çıkmaya hazır asker bölükleriyle ısıldıyordu ve ortalarında inatçı bayan kara kafa duruyordu

Tehlikeden uzak durmak için hiç vakit kaybetmeden kardeşimle derin bir sohbete daldı. Brisk'ten dönüşümüzün üzerinden iki gün geçmeden canlanmıştı. O zamandan beri onu ilk kez görüyordum, geceleri odasından çıkmıyordu ve diğer ikisi nöbet değişimini devralana kadar da çıkmamıştı. İlk gece normal görünüyordu ama ikinci gece bunun benden kaçmak için olup olmadığını düşünmeye başladım. Her zaman Nia'yla sohbet etmek ya da Ken'le berbat bir satranç oyunu oynamak için kafasını dışarı çıkarırdı. Bu sefer normalde yatmadan önce mırıldandığı şarkıyı mırıldandığını bile duymamıştım.

Yaklaştığımı fark etti ve yüksek sesle inleyerek başını geriye attı. "Beni rahat bırakın, Tanrılar aşkına."

Gözlerim alnına dikildi. "O morluk nasıl oldu?" Bu lanet kadın, kemiklerini hemen hemen her yere çarpıyordu. Acı çekmekten yorulmamış mıydı?

Caiden yanımdan geçip gitti. "Bu kadar egoyu ayakta tutmak için zemin bir kurban talep etti."

"Düşün mü? Nasıl düşün?"

Cevap vermedi, gözleri ahırda geziniyordu, yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı. Sıcaklıktan olmalıydı, hiç kızarmazdı. Başını o kadar sert mi çarpmıştı?

"Ayaklara sahip olmanın tehlikeleri," diye devam etti Caiden, "Birbiri ardına nasıl koyacağınızı bilmediğinizi düşünün, ölümcül."

Alay etti ve atına binmekten çekinmeyen arkadaşına kaba bir el hareketi yaptı.

Nia ona küçük bir bezin üzerine döktüğü küçük, berrak bir sıvı şişesi uzattı. Şişeyi ağzına yerleştirerek birkaç kez nefes aldı ve sonra cebine soktu.

Nia'ya döndüm. "Neden çamur köpüğü kullanıyor, devriyesi Modr'da değil mi?"

"Planlar değişti, Brogmere'e gidiyoruz," dedi şehir surlarını geçerken.

Silas'ın onun şehir sınırlarının bu kadar ötesindeki görevlere tehlikeyi hiç düşünmeden ya da hesaba katmadan katılmasına izin verdiği düşüncesiyle başım öfkeyle döndü. Onun da kendi izinin peşinde olduğunu bilmiyordu.

Sık ormandan dışarı adımımızı attığımız anda arkamızdan gelen gürültülü at nal sesleri, havadaki soğuk karı silkeleyerek yaklaşan figürü buğulandırdı.

Tüm filo, ortaya çıkan tehlike işareti üzerine kılıçlarını çekerek döndü. Isjordan üniformasını ve ardından üç generalden birinin yüz hatlarını gördükten sonra geri çekildik. Samuel, onun arkadaşı. Onları sayısız kez birlikte görmüştüm.

Endişe gölgelere bürünmüştü. "Onu sorgulamak için emir almadın Snow, hele bundan daha fazlasını hiç almadın. Modr'da devriye için emir aldın, rotasyon değiştirdiğini öğrenecek. Şüphelendiğin her neyse onu geride bırak, bu sefer babanın gazabıyla daha önce hiç karşılaşmadığın kadar yüzleşeceksin. Sana yalvarıyorum, geri dön," diye yalvardı nefes nefese.

Prenses benim sorunumdu, Silas'ın değil, bu kana susamış deli hem onun hem de benim sonumu getirecekti. Öyle miydi?

Tehlikeyi ya da dikkati göz ardı etmek mi?

"Orada izinle devriye geziyorum Sam ve biliyorsun babamın gazabının lezzetli tadından asla kaçamam," dedi kulaktan kulağa gülümseyerek ve boş beyaz araziye doğru at sürmeye devam etti.

Bir deli ve mazoşist bir deli. Bundan nasıl kurtulmuştu - Silas'ın gazabından nasıl bu kadar çok kaçabilmişti? İki lord, bir mübaşir, onun askerleri ve daha niceleri... Yine de en acımasız kral, merhamet nedir bilmeyen kral tarafından canlı ve cezasız bırakılmamıştı.

Birkaç saat içinde Brogmere'in büyük kapılarına ulaştık, askerler gelişimiz karşısında şaşkın görünüyordu. Beklendiği gibi devriyeden kimseye haber vermemişti, ki artık hepimiz devriye olmadığını biliyorduk.

"Bize Lordunuzun yerini gösterin," diye emretti kapı askerine, sesi normalde bir şeyleri ayartmak için kullandığı alaycı tondan farklı olarak otoriter ve talepkârdı. Etrafında herhangi bir gölge göremesem de sesi neredeyse kızgın geliyordu.

Onun boş tuvali, Brogmere askerlerinin dolu, yapışkan ve titreyen gölgeleriyle tezat oluşturunuyordu.

İçlerinden biri cesurca arkasını dönerek ilerledi. "Şehrimizde devriye gezen kişi Grehr'dir, Kaptan. Başka kimsenin girmesine izin veremeyiz."

Bir kâğıt parçası fırlattı. "Burada aksi yazıyor ve Kaptan değil, Majesteleri. Bana efendinizi gösterin, hemen."

Unvanını kullanmıştı, içinde istediği bir şey vardı ve kararmış ifadesinden bunun bir hayat olduğu anlaşılıyordu.

Askerler birbirlerine bakiştılar, tereddüt ve misilleme korkusu kafalarında dönüp durdu. Garip bir şekilde, çoğu kişiden farklı olarak, ona itaat etmekten itaatsizlik etmekten daha çok korkuyorlardı. Sonunda cadaloz prensesin bacaklarını titreten bakışlarından sonra pes ettiler.

Kardeşimle bilerek bakıştık ve ikimizin de duyuları kötülük, açlık, açgözlülük, acı ve pislikle dolu havada gergin bir şekilde gerilirken elimizi kabzalarımıza koyduk. Havada kalın bir şey dolaşıyordu; kayıtsızlık ile tuzlu ölüm havası arasında bir şey. Brogmere ziyaret ettiğimiz diğer İsjordian şehirlerine hiç benzemiyordu. Sokaklarda topalsız dilenciler, yıpranmış ve yarı kuduz aç kurtlar, kolları iki yana açılmış yanakları çökmüş çocuklar, yırtık derme çatma giysiler ve keçeleşmiş sarı saçlar vardı. Dükkânlar, çadırlar ve evler cansız ve İsjordian bereketinin zenginliğinden yoksundu.

"Ne oldu? Bir şey mi hissettiniz?" Nia endişeyle sordu, soru bize doğru yöneltilmişti.

Değiş tokuşumuzu görmüş müydü? Bizim hissettiklerimizi hissetmiş miydi?

Prenses onun sözleri üzerine döndü ve sanki bir şey biliyormuş gibi şaşkınlıkla bizimle Nia'nın arasına baktı.

Mal hâlâ adamları incelerken, "Fovoch," diye mırıldandı. "Korku," diye açıkladım.

"Korktular ama şaşırtıcı bir şekilde sizden değil," diye ekledi Mal prensese doğru yarım bir gülümsemeyle.

"Adriyatıklılar ve onların hassas kışları," dedi ve askerlerin Lordlarının yerini işaret ettiği büyük tavernaya doğru döndü.

Mal ve diğerleri onun sözlerine gülüyorlardı ama Nia boş gözlerle hâlâ sıkıntı içinde olan Brogmere askerlerine bakıyordu. Yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Bir ağaçtan daha hareketsizdi, göğsü kıpırtısız ve endişeliydi.

"Nia," diye seslendim, elimi koluna koyarak.

Nefes nefese kaldı ve hiçbir şey olmamış gibi grubun geri kalanına doğru ilerledi. Garip bir şey vardı, sık sık çevresinden kopuk görünüyordu.

Askerleri dışarıda, meyhanenin kapısında mevzilenmişti; meyhanenin, durup grubumuza tiksinti ve öfke dolu bakışlar fırlatan, kafalarına kadar sarhoş, iri yarı silahlı denizcilerle dolu olduğu düşünüldüğünde pek de akıllıca bir hareket sayılmazdı.

Prenses, "Burada kalın, keyfinize bakın," dedi ve vahşı gözlü, uzun saçlı bir adamın, kucağına tünemiş, ikisi de başlarından korkmuş iki kadınla bira içerek kadeh kaldırdığı ana masaya doğru yürüdü.

Nia bir koltuğa çökerek bir kitabı açtı, ardından Caiden kollarını kavuşturarak gözlerini prensesten ayırmadı.

Okul gezisine mi gelmiştik, ne yapıyorlardı?

Onu takip etmek için harekete geçtim ve ikincisi omzuma bir el koyarak adımlarımı durdurmamı sağladı. "Oturup bekleyeceğiz. Bu kadar sinirliyken onun önünde olmak istemezsin," dedi ve başıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Kızgın ya da başka bir şey gibi görünmüyordu, daha çok eğlenmiş ve rahat görünüyordu, ama ondan hiçbir zaman gölgeleri okuyamamıştım ve ifadeleri genellikle gerçekte ne hissettiğini gizlemek için ondan hazırlanmıştı, bu konuda son derece ustaydı.

"Bu yüzden mi kafasıyla o şeyi yapıyor? Eğik mi?" diye sordu kardeşim onu incelerken.

Ne eğimi?

"Başını eğdiğinde kızgındır ama sadece sola doğru. Sağa doğru, düşünüyor demektir. Kaşlarını kaldırırsa eğleniyordur, acıktığında kaşlarını çatar ve dudaklarını büzer, ama midesi bunu size daha çabuk belli eder. Ve bir şeyden nefret ettiğinde o aptalca geniş gülümseme," diye açıkladı Caiden sakince.

Nia dikkatini sayfalardan ayırmadan, "Sana bir şey yaptığında ellerini arkasına koy," diye işaret etti ve prensesin iki arkadaşı gülererek avuçlarını şapırdattı. "Bilsen iyi olur, böylece onu kızdırmaktan uzak durabilirsin, gerçi bundan şüpheliyim, yüzlerin tek başına bunu başarır."

Bunu yapmasına, davranmasına ve tehlikenin etrafında hoplayıp zıplamasına nasıl izin verdikleri beni endişelendiriyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, tehlike ve risk hiç kimseyi esirgemezdi. Yapmak üzere olduğu şey her neyse, ya birinin kanını ya da bir başkasının memnuniyetsizliğini gerektirecekti.

"Siz ikiniz ahlaken dilsiz misiniz? Yaptığı her şeyi kabul edilebilir mi buluyorsunuz? Etrafta koşuşturmasına ve sanki bir tanrı gibi kararlar almasına izin veriyorsunuz - sanki bir tanrı tarafından dokunulmazmış gibi?" Karşımda eğlenen iki yüze sordum.

"Onu bizim kadar tanıdığınızda, öyle de olabileceğini düşünmeye başlıyorsunuz," dedi Nia, bakışlarını Snow'a doğru kaldırarak. "Cezalandırdıklarının ne düşündüğünü, ona ve diğerlerine neler yaptıklarını da gördüyseniz, bu gerçekten ahlaki bir sessizlik mi? Yani, gerçekten ahlak diye bir şey var mı, özellikle senin gibiler tarafından korkunç bir şekilde çarpıtıldığını düşünmüyor musun?" diye sordu, şimdi bana dönerek.

İtiraf etmek benim için zordu ama onun gerekçeleri bir şekilde geçerliydi. Tüm bu çatışmalar şakaklarımda delici bir baş ağrısı yaratmıştı. Dikkatimi az önce kana susamış balıkçıların ağının tam altında duran kişiye çevirdim.

"En azından ona yardım et,
etmezsen ben ederim." "Bize izin
vermez."

"Neden?"

"Uzun hikaye."

Masaya doğru eğildim. "Başka bir deyişle. Ona yardım etmek niyetinde değilseniz, o zaman sizi tutmama izin vermeyin, bunu yapmakta özgürsünüz."

Nia uzun bir iç çekti ve başlamadan önce neredeyse onay almak istercesine Caiden'a baktı, "Altı yıl önce Fernfoss'ta bir grup Vrammetheni haydutu vardı, Myrdur'u kutsal emanetler için yağmalıyorlardı. Myrdur söz konusu olduğunda çok hassastır, bu yüzden ertesi gün kılıcını aldı ve onlarla başa çıkmak için yola çıktı, benim de peşlerine takılmama izin verdi, Cai'ye hiçbir şey söylemedik. Onlar kutsanmamışlar değil, çağırmak için Aura kemikleri ve uydurmak istedikleri diğer tanrı lanetli büyüler için burayı yağmalayan bir grup Eldmoorlu leş yiyiciydi. Doğruca bir kâbus perdesinin içine girdik. O gecelerinde en kötüsünü görmüştü, bu yüzden onu etkilemedi ama ben neredeyse kendi kafamın içinde ölüyordum. On üç zanaatkârı sadece bir silahla öldürmek zorunda kaldı.

beni Fernfoss'a kadar taşıyamadan kılıçtan geçirdi. Beni bir zanaatkâra götürmesi tam bir gece, peçe kalıntılarını temizlemesi ise tam bir hafta sürdü. Bin bir vaatten sonra işte buradayız. Kendini beğenmiş biri ama aptal değil, üstesinden gelemeyeceğini düşünürse yapmaz. Benim aptallığım, benim cezam diyor."

Şaşırtıcı bir şekilde onu anlıyordum ama arkadaşları gibi emirlerine itaat etmemi gerektirecek şekilde değil. "Eğer senin güvenliğin için onun isteklerini önemsemeni bekliyorsa, sen de onun güvenliği için seninkileri onaylamasını beklemelisin."

"Öyle," dedi Caiden'ı göstererek, gözleri ona dikilmiş, elleri masanın üzerindeydi. "Ama uzaktan bakınca, bize söz verdirdiği şey buydu. Bu odadaki herkesin ciğerlerindeki havayı çekip çıkarabilir. Snow bildiğini söyledi."

Zephyr'i inceledim. "Senin gibi çok kişi kaldı mı?"

Arkasına yaslandı, indirdiği göz kapaklarının ardından bana meydan okudu. "Yakışıklı kafam için yüksek bir fiyat mı alacaksın?"

"Cai," diye sertçe seslendi Nia.

Soğuk bir sırıtışla başını bana doğru eğdi, "Şaka yapıyorum." Yine de üzerinde eğlenceye dair hiçbir gölge yoktu.

"Vay, vay, vay," dedi prenses, sarhoş lordla yüzleşirken ellerini arkasında kavuşturarak.

Onu tam istediği yerde, Nia'nın işaret ettiği gibi pençelerine hapsetmiş gibi duruyordu. Ama etrafı inceledim ve oldukça zor bir duruşta olduğumuzu gördüm.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Nia neşeye omuz silkerek.

Denizciler tedirgin oldular, içime bir korku düştü ve kılıcımı kınından çıkardım ama Nia ve Caiden güldüler, şaşkınlıkla önce onlara sonra da tehlikeye yaklaşmakta olan prensese baktım. Korku göğsümde çağlıyordu ve gölgelerimi odanın her tarafına, her askerin altına ve üstüne yaydım.

"Nasıl oluyor da sevgili Lordum, şehriniz, yani babamın şehri açlıktan ölürken siz burada bu kadar cömertçe oturabiliyorsunuz? Zenginlik içinde boğuluyorsunuz, ancak hiçbir halka gitmedi, Isjordan hazinesinden bahsetmiyorum bile?"

Dilini şaklatarak sırttı, gözleri sanki az önce kendisine lezzetli bir yemek sunulmuş gibi iriydi. "Demek herkesin öfke duyduğu küçük prenses sensin, ne güzel bir fahişesin sen. Sana kucağında bir koltuk ayırabilirim ve belki bu gece seni sikime oturtabilirim," dedi herhangi birine hitap ediyormuş gibi, onun statüsüne aldırmadan ve tepkilerden korkmadan.

Sözleri beni ateşledi.

Onu yakalamaya giden adamlarından birine işaret etti ve nefesim hızlandı, etrafımda cızırdayan gölgelerin büyüsu onu korumaya hazırlanıyordu.

Snowlin hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Benim cevabım değil ve çok ama çok yanlış bir cevap."

Bir anda kılıcı elindeydi ve adamın kolunu kesti, döndü ve kılıcını adamın göğsüne sapladı. Sihrimi kullanabileceğimden daha hızlıydı, daha önce kimsenin hareket ettiğini görmediğim kadar hızlıydı.

Boynunu kırıp gererek gülümsedi ve iki adam ona doğru hücum ederken neşeyle bize el salladı. Kılıcını kınına soktu ve iki hançerini eline alarak şakacı bir şekilde savurdu.

Bir adam ona saldırmak için baltasını kaldırdı ve ellerim tekrar silahımın kabzasını kavradı.

Kolunun altından hızla sıyrılarak onu boynunun arkasından bıçakladı. Diğer hançeri bir başkasının alnına doğru uçarak ölümcül bir darbe indirdi ve zaten kanlı olan diğer hançerini de bir başkasına doğru savurdu. Zarif kılıcını bir kez daha kınından çıkarıp bir yarasa gibi omzunun üzerine koydu ve bir masanın üzerine atladı. Her taraftan çelik şangırtıları geliyordu ve adamlar onun önünde ölü gibi devriliyordu. Bu küçük kadın bir titan, eğitilmiş bir suikastçı ve kana susamış bir cadalozdu. Yüzü ölü adamların kanıyla sıırıslam olmuştu.

yaralanmamıştı, dokunulmazdı, seyredilmesi korkunç derecede güzel bir manzaraydı, hareketleri hiçbir Isjordan ya da Adriatian askerinde görmediğim kadar zarifti. Ayak sesleri hafifti, bahar rüzgârında dökülen yapraklar gibi. Güç kullanımı asgari düzeydeydi, tavrı tamamen taktiksel yön değiştirme, kaçınma ve hassas anlık ölümcül vuruşlardan oluşuyordu.

Masadan atladı, bacaklarını bir adamın boynuna doğru yuvarladı, kılıcını adamın arkasına saplamadan önce onu döndürüp yere devirdi.

Lordun gözleri adamlarına seslenirken öfkeli bir vahşilik tonuna bürünmüştü ve bir dev ona doğru geliyordu. Kız ona doğru koştu ve hızla bacaklarının arasından geçerek kılıcını arka dizine sapladı.

"Dizin iyi mi?" diye sordu ayağa kalkarak. Çeliği deve dönüp başını kesmeden önce iki adamla daha karşılaştı. "Sanırım karar vermek için buna ihtiyacın olabilirdi."

Kesik baş lordun ayaklarına doğru yuvarlandığında bile irkilmedi.

Ölüm havaya sızmıştı. Duyularım bulanıklaştı, ağzımda külün acı tadı ve tenimde sakatlayıcı bir ürperti.

Mal bir elini omzuma koydu. "Kapa çeneni, Kil."

Yapamadım, onun yapabildiği gibi değil.

"Şimdi cevap vermeye hazır mıyız? Üçüncü bir şans sunacak kadar nazik değilim," diye seslendi sırtını gererek.

Lord yarı sarhoş, yarı korku içinde tökezleyerek ayağa kalktı ve kadın onu kibarca masamıza doğru yönlendirdi, o da söyleneni yaptı.

Lordun yanındaki koltuğuna tünemişken hançerleri masanın üzerinde şingirdadı ve her yere kan sıçradı. Koyu renk saçları keçeleşmiş ve kanın içinde parlayan koyu bir yakuta dönüşmüştü, yüzü kandan maskelenmişti ve gözlerindeki kehribar ateşi sarı elmaslar gibi parlıyordu. Onun büyüleyici görüntüsü karşısında aklımdan geçen düşüncelere inanamıyordum bile.

"Eğer beni öldürürsen Solarya mutlu olmayacak, baban mutlu olmayacak. Ona sonsuz anlaşmalar, takaslar ve

Kaybetmek istemeyeceği sırları var," diye yarı tehdit yarı yalvarma girişiminde bulundu lord. Ama prensesin kafasında neler döndüğünü biliyordum ve onu canlı bırakmak gibi bir planım yoktu.

Başını kahkahalarla arkaya atıp eğlenerek ona döndü. "Neden, daha fazla iç organ ve balık kafası gönderecekler mi?"

Düşündüğüm gibi, Solarya ve Isjord giderek uzaklaşıyor ve soğuyorlardı, ruhani krallıklardan, özellikle de Adriata'dan her zaman hoşlanmamışlardı, Yüksek Duvar kurulduğunda memnuniyetleri açıkça görülüyordu. Gündüzün krallığı ve gecenin krallığı, tanrılarımızın ilk günlerinden beri hep kan davası içindeydi. Anlaşmamızı pek de hafife almamış gibi görünüyorlar. Solarya istemediğim bir düşmandı ama bu Isjord'un uğraşması gereken bir meseleydi.

"Solaryalıları Isjord'a nasıl soktunuz ve neden kuzeye akın ediyorlar?" Durumdan çoktan sıkılmış bir halde parmaklarını masaya vurarak sordu.

"Ne?" Lord şaşkınlık taklidi yaptı ve kadın gözlerini devirerek kılıcını onun boğazına dayadı.

"Ben değildim prenses. Geldiklerini biliyorum ama Brogmere topraklarından geçmediler ve saldırılar hakkında hiçbir bilğim yok. Casmere üzerinden geldiklerini ve Isjord'a gizlice girmekte çok ısrarcı olduklarını bilmem dışında hiçbir bilğim yok. Solaryan adında bir tüccar onları taşıdı," diye itiraf etti ellerini teslimiyetle kaldırarak.

Isjord'a saldıran Solaryalılar mı vardı?

Gölgelerini inceledikten sonra, "Dürüst davranıyor," diye konuştum.

"Kim bu tüccar?" diye tekrar sormadan önce sözlerimi değerlendirerek geriye yaslandı.

"Casmere'in kuzey koyunda bir baharat dükkânı var."

Nia kitabını şaklatarak kapattı ve tek kelime etmeden çıkışa doğru yöneldi.

"Peki ya paralı askerler? Ne arıyorlar?"

Lord başını salladı. "Kimse tek kelime etmezdi."

Gözlerini ona dikti. "Babamın bilgileri için casusluk mu yapıyorsun? İçeride kim var ki senin gibi bir pisliği lord olarak tutuyor?"

Adam sessiz kaldı, bundan vazgeçmeyi reddetti ve Snow hafifçe boynunu dürterek kan akıttı.

"İyi, iyi. Kraliçe Cora benim uzaktan ikinci kuzenim, dördüncü oğlu, prens Otis ve ben, biz yakınız."

"İç saray bilgileri mi?" diye sordu, endişesi duruşunu bulanıklaştırıyordu.

Adam yine tereddüt etti ve kadın kılıcı adamın boynuna yaklaştırdı. "Evet, evet! Çoğunlukla ve özellikle de bu."

"Teyzem ikinci oğullarıyla evli, orada gözleri varken neden size ihtiyaç duyuyor?"

"İkinci oğul ve kız, mahkeme arasında bu konuda çıkan bir tartışmanın ardından Whitebridge adasına sürgün edildiler, belki de yaklaşık bir yıldır Theros'a ayak basmadılar."

"Magnus ve Cora'yı asla önemsiz biri olarak görmedim. Açgözlüydüler evet, ama sadece bir anlaşmayı hafife almak, asla. Ne de olsa babamın annemle evlenmesine ve akrabalarımı katletmesine izin verdiklerinde itiraz bile etmediler. Evliliğimde bir oyun olduğundan şüpheliyim, o yüzden söyle bana, ne var?"

Başını iki yana salladı. "Anlaşmadan önce Silas yüzünden sarayları bir süredir çalkalanıyordu, Cora ve Magnus dışında herkes bunun nedenini bilmiyor gibi görünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Her şey olabilir." Lord kararsızca ama bir o kadar da bilmiş bir şekilde omuz silkti. "Teyzene yapılan kötü muameleden Solarya'nın ürünlere uyguladığı yüksek fiyatlara kadar, dart tahtanın herhangi bir yerine düşebilir, ama babanda istedikleri bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Neden?"

Parmağıyla kılıcını itti ve masaya eğilerek neredeyse fısıldadı, "Solarya, Seer denizinin daha da aşağısına devriyeler gönderdi ve Isjordan birliklerini vuruyor. Vandalların vandal değil, paralı asker olduğunun farkındasınızdır. Bu yaratıkların senin emirlerini yerine getirmek için ne kadar altınla beslendiğini biliyor musun? Sadece bir kral karınlarını doyurabilir. Basit, babanı kontrol altında tutmak istiyorlar."

Güneş hükümdarlarını paralı askerleri kendileri göndermeleri için kışkırtıyor muydu?

"Devam edin," diye sakın bir şekilde emretti, arkasına yaslanarak.

"Baban haftada iki gemimi Vrammethen'e gönderiyor ama beş altı ay kadar önce gelip hiçbir mal almadan askerlerle geri döndüler, birkaçı boyunlarında ve bileklerinde fildişi taşıyordu."

Altın rengi gözlerini kısarak onun ne demek istediğini hemen anladı. "Seraphim."

"Doğru, düşmüş krallığa gitmişlerdi. Otis bana Güneş sarayının babanla aynı zamanda Seraphim'e bir general gönderdiğini, Malena'nın iki gemisini Solarya'da kaybettiğini, tam da Görücü kanalının arasında yakalandığını söyledi."

"Seraphim'de ne var?"

"Hiçbir şey," diye araya girdim. "Keşifler, harabeler, vahşi yaşam, ilgi çekecek hiçbir şey yok."

"Scarlett Aura? Orada hâlâ ateş yabanileri var mı?" Caiden sordu.

"Büyülerini kullanmayacak çok az kişi var, düşüşlerinden sonra buna yemin ettiler," diye cevap verdim.

Seraphim dört yüzyıldan daha uzun bir süre önce yıkılmıştı, yok olan ilk kutsanmış krallıklardan biriydi. Yine açgözlü bir hükümdar yüzünden, bu sefer kendileri. Daha fazlası için duydukları istek zenginlik ve güç için değil, yapılamaz olan için, cennetler içindi. Onlara ulaşmaya ve onları aramaya cesaret eden, tanrılar arasında yer alan ilk kral. Adan, ateş tanrısı.

kutsamalarıyla süslediği toprakları yakması için muhafızlarından birini gönderdi.

Lord aramızda bir parmak salladı. "İkiniz de demek istediğimi anlamıyorsunuz. O adada iki krallığın peşinde olduğu bir şey var."

"Altın mı?" Mal sordu.

Lord omuz silkti. "Olabilir."

Snow onaylamayarak alay etti. "Hayır, babamın onu araması çok zavallıca, hepimiz onun mottosunu biliyoruz."

Caiden, "Altın bize geliyor," diye cevap verdi.

"Bunu kim daha iyi bilebilir?" diye sordu prenses, sabrı tükenmiş görünüyordu.

"Paralı askerler, tabii ki."

Snow bana döndü, neredeyse onay istiyordu ve ben de ona başımı salladım, adam doğru söylüyordu.

"Bir prensese babasının izni olmadan suçluları kovalamasını mı öneriyorsunuz?" Mal sert bir şekilde lorda seslendi.

"Buna cüret edemem," diye neredeyse sıçradı, kollarını teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sadece bunu ortaya koyuyorum."

Kardeşim kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Tüm bunları ona anlatarak babasına ihanet ettin."

Aramızda şaşkın şaşkın baktı. "Elbette ona söylemezsin."

Başını geriye attı ve esnedi. "Sabitle onu, Cai."

Sözlerinin arasında bir saniye bile geçmeden lordun ellerine iki hançer saplayarak onu masaya mıhladı.

Çıglıkları ve küfürleri yankılanan odada durmaksızın yankılandı.

Anlayamıyordum, cevaplarını almış ve onu ayıltacak kadar korkutmayı başarmıştı, neden onu öldürmek istiyordu?

Ona doğru yaklaştı, her halinden hoşnutsuzluk belliydi. "Seni sarhoş, zampara ve kendi ailesini bir hurda için satan kibirli bir burun olduğun için suçlayamam, yapabileceğim şey senin deliliğini ve berbat beynini

kendi alevlerinin tadına bakmak. Yaptığınız özel bir spor olduğunu duydum, birazını kendiniz denemek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi hınzır bir gülümsemeyle.

Yaptığı zalimce eylemler karşısında şok olurdum ama bazılarını hak ediyor gibi görünüyordu.

Bu düşünce karşısında başımı salladım. Tuzlu hava kafamı mı kızartıyordu? Bir insan ölümü nasıl hak edebilirdi?

Acı, korku ve öfkeyle sarsıldı. "Seni pis kanlı Olimposlu fahişe!"

Hepimiz meyhaneden çok bir mezarlık olan meyhaneden ayrıldık. Yüz ifadesi her zamanki kendini beğenmişliğine kıyasla tamamen değişmişti.

Saniyeler sonra gürültülü bir patlama arkamızda dans etti, evlerin arasından ve kızgın denizin üzerinden yuvarlandı. Gemiler çarpışmanın etkisiyle rıhtımlarında sallanıyor, yelkenlerinden hoşnutsuzluk sesleri yükseliyordu.

Tüm taverna alevler içinde kalmış, içeride yanan adamlardan ve lordlardan korkunç çığlıklar yükselmişti.

"Neden onu öldürmek zorundaydın?" Biraz emin olamayarak ve abartılı cezalandırma biçimi karşısında geri adım atarak sordum.

Sıradan biri değildi, bir lorddu. Babasının sarayının bir parçası, onun muhbiri ve casusuydu. Bu durum onun için çok zor bir hal almıştı. Bu eylemler kolay kolay kaçmayacaktı, neden babası tarafından cezalandırılmak istiyordu?

"Onu canlı istemedim," diye rahatça cevap verdi.

Yorgun bir nefes çektim, beni gerçekten yormuştu. "Neden sorduğumu bile bilmiyorum."

Durdu, başını bana çevirdi, kan onu tamamen kaplamıştı, erimiş bir öfke sisi altın halkalardan akıyordu. "Evet, neden yaptın? Neden her zaman eylemlerim için gerçekten köklü bir nedenim olmasını beklediğinizi hissediyorum? Uğraşarak vaktini boşa harcama, ben gerçekten sadece sapkırım."

"Yalancı." Bir şeyler dönüyordu, duruşundan bile bunu anlayabiliyordum.

İnledi ve beni görmezden geldi.

Caiden'a, Kirkwall'da yaptığına benzer şekilde, Brogmere'den bir askeri yanan lordun yerine atamasını söyledikten sonra Tenebrose'a dönmek üzere şehirden ayrılmaya yöneldik.

Grubumuz arasında ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Sizinle gelmek istiyorum," diye bağırdı küçük bir ses, arkamızdan koşarak. Saçları ve giysileri dağınık, en fazla on yaşında bir kız çocuğu arkamızdan geliyordu. "Lord benim babamdı. Ben... size teşekkür etmek istiyorum, lütfen benim de gelmeme izin verin." Endişeli bir titremeye eğildi.

Acı, her tarafını kaplamıştı, fiziksel ve duygusal, acıya bürünmüştü. Kırılğan, küçük bir çocuk devasa acı bulutlarıyla yıkanıyordu.

Prensesin hiçbir şey söylememesi beni şaşırttı. Yüz hatları onun için alışılmadık bir sertlikteydi. Umduğunu bulamamış mıydı, hayal kırıklığına uğramış bakışı bu muydu? Küçük kızı sessizce atına bindirdi. Onun için bir bedel miydi, bilgi için küçük kıza da işkence mi edecekti?

Yanıldığımı kanıtla, demek istedim nedense.

Sessizce ormanda ilerledik, küçük kız hepimize bakıyor ve Snow onu sıkıca tutup hareket etmemesini söyleyene kadar durmaksızın koltuğunda sallanıyordu.

Atları beslemek, yemek yemek ve dinlenmek için durduk. Prenses yüzündeki kanı yıkamıştı; yorgun, kanlı ve keçeleşmiş haline rağmen dayanılmaz derecede güzel görünüyordu. Küçük kız bile onun varlığından büyülenmiş gibiydi, dinlenmek için durduğumuzdan beri hiç durmadan ona bakıyordu.

Snow sinirlenerek yemeyi bıraktı. "Konuş çocuk, kelimeler, onları kullan."

Küçük kız oturduğu yerde neşelendi, mutluluktan parlıyordu. "Yara izinize bayıldım hanımefendi, çok güzel.

onunla güzel."

Garip bir şekilde ona tatlı bir gülümseme verdi. "Onu sevmeyi öğrenmen kesinlikle benimkinden daha kısa sürdü."

"Lara," dedi küçük kız.

"Lara," diye tekrarladı ve daha parlak bir şekilde gülümsedi.

Giydiği o kadar gerçek bir insan formu vardı ki, beni tamamen sarmaladı ve korkunç bir şekilde baktırdı.

Lara sözünü keserek, "İyileştirebilirdin, medikal şifacılar onları çıkarabilir," dedi. Tereddüt. Korku. "Babam, yanıklarımı tekrar yapmadan önce tamamen iyileştirirdi. Tek bir yara izi bile bırakmadılar, bak." Kollarını sıvadı ve midem soğuk zemine düştü.

Vücudumda iğrenç bir ateş titremesi dolaştı. Alevlerinin tadı. Yemeğini tembelce yiyen Pamuk'a baktım, dikkati yerdeydi.

"Bazı yara izleri deriden daha derine iner ve bazen orada daha kötü yaralar açar, ama yeterince uğraşırsan zaman geçtikçe bunlar da iyileşir." Lara'nın sözlerini boğazında düğümlenerek yutmuş gibi görünen Nia'ya baktı. "Yara izlerini boş ver."

"Seninkiler, içlerinde iyileşmişler mi?" Lara merakla kirpiklerini kırıştırdı.

Snowlin'in gözleri Nia'yı hiç terk etmedi, endişesi gözlerinden okunuyordu. "Yaram hâlâ iyileşme sürecinde ama yara izi iyileşmeyecek, asla iyileşmeyecek."

"Neden iyileşmiyor? Bunu kötü insanlar mı yaptı, onları bunun için mi öldürdünüz?" Lara oturduğu yerden yarı sıçrayarak nefes nefese sordu ve askerlerin kıkırdamasına neden oldu.

"Olmaz, özel bir silahla yapıldı, sıyrıklarının bile öldürdüğü bir silahla."

Bunu neyin yaptığını bilerek gittim. Kirkwall'dan döndüğümüz o gün kılıcımı gördüğünde verdiği tepki, nasıl da dehşete düşmüştü. Parmaklarımı kılıcın üzerinde, Adriata'nın açtığı yaranın üzerinde gezdirdiğimi hatırlayınca gözlerim kapandı.

"Adriyatik çeliği, babam krallıktaki her şifacıyı denedi, iyileşmek bir yana hayatta kaldığım için şanslı olduğumu söylediler ve geri kalanına gelince, evet, bunu yapan kötü insanları öldürdüm," diye devam etti yemeği kaldırırken.

Gözlerimi yere indirdim, ona bakmaya dayanamıyordum, suçluluk duygusu tenimi yıkadı, göğsümde ağır bir tuğla acısı vardı. Başına gelen her şeye katlanmak zorunda kaldığında küçük kızın yaşlarında olmalıydı. Bir Adriatian çeliğinin açtığı yara, onun üç katı büyüklüğündeki adamlar böyle bir kılıcın açtığı bir çizik yüzünden bile hayatlarını kaybederlerdi. Siyah çelik büyüyle yetiştirilmiş ve dövülmüştü, Adriata'nın ilk Kralı'nın gömülü olduğu Aldrich dağından çıkarılmıştı, bir Obscur Aura, karanlığın koruyucusu. Ölümünün ardından büyük Aurası kayayı, metali ve hatta etrafındaki havayı kaplamıştı. Metal karanlıktan doğmuştu ve gölge tarafından dövülmüştü, ölümcüldü. Kötülük savaşlarında kullanılmak üzere üretilmişti, ancak bununla küçük bir kızı öldürmeye çalışmışlar, içten ve dıştan kalıcı izler bırakmışlardı.

"Bana öğretir misin lütfen? Senin gibi bir savaşçı olmak istiyorum," diye sordu Lara.

Snow ona yaklaşmasını işaret etti ve Lara hemen onun önünde durdu. Kalçasından bir kın çıkararak Lara'nın beline yerleştirdi. "Sana nasıl kullanacağını öğretece kadar kınından asla çıkarmayacağına söz verdiğim bir hediye. Mükemmel bir eli kaybetmeni istemiyorum."

Küçük parmaklarını kının ve mücevherli kabzanın üzerinde gezdirirken genç gözleri parlıyordu. "Ona isim verdin mi?"

"Hayır, sadece kılıcım, kılıcınıza isim vermeyi size bırakıyorum."

Lara, Snow'un arkasında duran gümüş güzelliğe baktı. "Kılıcın adı ne?"

Snow abartılı bıçağı kınından çıkardı, avucunu neredeyse melankolik bir şekilde bıçağın üzerinde gezdirdikten sonra bıçağı kavradı

kabzayı sıkıca kavradı, bu kucaklamanın ardında biraz acı vardı. "Lin. Kardeşim ona benim adımı verdi, daha önce onundu."

Eren Jonah Krigborn, Isjord'un düşmüş varisi. Kış Prensi'nin kılıcına kız kardeşinin adı verilmiş. Garip olduğunu düşünmüştüm ama daha önce birinin kılıcına kız kardeşinin adını verdiğini duymuştum.

"Ona hançer Lin adını verebilir miyim?"

Prenses gülümsedi ve başını salladı. "Şimdi dere kenarına git ve yüzünü temizle, çok görkemli bir şatoya gidiyoruz. Üzerlerinde bir parça toz bile olan insanlara çılgınca bakma eğilimindedirler. Seni bir merak unsuru olarak görmelerini istemem. Nia, yıkanmasına yardım et," dedi ayağa kalkıp kızı dere kenarına yönlendiren arkadaşına doğru.

Gözlerim onun hareketlerine takılıp kalmıştı, bu sözlerin nezaketi ve zarafeti beni çok şaşırtmıştı.

Caiden, "Eğer kurtardığın her çaresiz çocuğa çelik hediye edersen demirhane sana çelik vermeyi kesecek," diye araya girdi. "En azından iyi çelikten olmayan yedek bir zula bulundurun. Adını da 'çocuklar için mükemmel hediye' koyun."

"Bunu 'bir egomanyak için mükemmel hediyeler' zulamın yanında saklayacağım," dedi ve ona orta parmağını salladı. Kardeşlerinin kılıcını tekrar kınına soktu. "Bana böyle bakmaya devam edersen yüzüme bir yara izi daha kazıyacaksın, Adriatian."

Uzun bir süredir, çoğunlukla bilinçsizce ona bakıyordum.

"Cennet güzeli, kızın dediği gibi sadece güzel değil," diye itiraf ettim, sözlerimde hiçbir kısıtlama yoktu ve o da sustu. "Katil, öfkeli, kana susamış, intikamcı bir ilahi varlık, ama yine de bir tane." Ciddi olduğum kelimelerdi ama yüksek sesle söylenip söylenmeyeceklerinden emin değildim.

Bana şaşkın şaşkın baktı. Hava yoğun bir savaş havasıyla doldu ve kıkırdayan bir Mal gitmek için ayağa kalktı, ardından benzer şekilde eğlenen bir Caiden geldi.

Ters giden bir şeyler vardı, dikkati dağılmıştı, bana bakmıyor ya da cevap vermiyordu bile. Gülmesini, söylediklerimle ilgili şaka yapmasını ve hatta benimle dalga geçmesini bekledim. Yine de hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile.

"Diyar şimdiden cehenneme mi döndü?" diye sordu, şişesinden küçük bir yudum alarak ona göre fazla sakin bir şekilde.

"Seni ilk gördüğüm anda çok güzel olduğunu düşünmüştüm."

Kısa bir süre güldü, hiç eğlenmemişti. "Sanırım bunun hangi ahlaki yöne gittiğini biliyorum. Yüzler, değil mi? En gerçek kötülük, en güzel ve en saf şeylerin içinde gizlidir. Caelus liber, hangi bölüm olduğundan emin değilim, bir katil olmayı öğrenmekle çok meşguldüm. Ama sen inancınla yaşamıyor musun, Adriatican?"

Diğer pek çok kez olduğu gibi hatalıydı ama pek çok şey beni onu düzeltmekten alıkoymuştu. Yapmak zorunda değildim ama istiyordum.

"Bana Kilian demeye ne oldu?"

"Bana doğal olmayanın çarpıklığı demeye ne oldu?"

Gerçekten de Dahaara. "Ben hiçbir zaman bükülmenin çirkin olduğunu söylemedim ve neredeyse çocuklara karşı yumuşak bir noktası var."

"Duyduğuma göre tadı çok güzelmiş, bilirsin, diğer ybrislerden," dedi ve artık tek olan hançerini havada salladı, ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hangisinin tadı daha iyi o zaman?"

Kısa bir süre bana baktı. "1.80 boylarında, Adriatic erkeği, yılan gibi gümüş gözleri var ve sinir bozucu seslere meraklı. Ama kandırılmaz."

Bana olan ilgisini hiç saklamaması hoşuma gidiyordu ama tepki vermeme neden olduğunda bundan zevk almıyordum. "Bu yüzden mi benimle göz göze gelemiyorsun, sana bir yılanı hatırlattıkları için mi?"

"Belki de," dedi sessizce, bıçağıyla karlı zeminde şekiller oyarken. "Belki de sana hiç bakmak istemiyordum, belki de yılanlara bakmaktan hoşlanıyordum."

Boğazımdaki gerginliği temizledim. "Bugün bir kuş daha serbest bıraktım, onu da hangi ormana götüreceksin?"

"Tenebrose, sözümü onurlandırmak için." "Acı görmekten nefret ediyorsun."

Sanki onu gücendirmişim gibi bakışları sertleşti. "Beni zayıf Adriatian olarak resmet, bu en iyi tuzaklardan biri olur."

"Bu sizi sadece insan olarak gösterir, zayıf değil."

Neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Yine de senin gibiler bunun dışında her şeyi gördü."

Beni, içinde acı gerçekler bulduğum sözleriyle baş başa bırakarak atlara doğru uzaklaştı. Kendimden şüphe etmeme neden oluyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu, hele de belirli bir ahlak kuralıyla hareket etmeniz öğretilmişken. Sonlar, berbat araçları haklı çıkarmaya mı başlamıştı? Göze göz, cana can adaletin tanımını haline mi gelmişti? Daha önce beni ikna etmeyi hiç başaramamıştı, nasıl oluyordu da beni sempatiye sürüklemeyi başarıyordu? Kendimi ona fazla mı yakınlaştırmıştım?

BÖLÜM III

GÜNLÜK RÜYA

BÖLÜM 24

Snowlin

I Bütün gece gözüme uyku girmedi, odada bir ileri bir geri volta atıp durdum, düşündüm ama babamın tepkisini değil. Aklım Adriatic'daydı.

Günler önce ellerimi iyileştiren, neredeyse benim hayatıma karşılık kendi hayatını veren, beni sıcak tutan, bana yardım eden, bana güzel diyen kişi.

Artık odamda volta atmaya dayanamıyordum ve düşünmek beni çok acıktırıyordu.

Mal ve Cai kapının yanında duruyordu. Onlara acıktığımı ve mutfağa kendim gideceğimi söyledim, ikisi de şiddetle reddetti ve şimdi masanın karşısında oturmuş sütümü içmemi izliyorlardı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı, beni azarlamak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Ne... Ne?" İkisine de sordum, sessizliklerinden ve bitmek bilmeyen bakışlarından rahatsız olmuştum.

Cai ifadesiz bir sakinlikle, "Hiçbir şey, sadece cennet gibi bir varlığın süt içişini izliyorum, bu her gün tanık olduğum bir manzara değil," diye alay etti.

Mal güldü ve ben ikisine de öfkeyle üzüm fırlattım. Ne zaman birbirlerine karşı bu kadar dostça davranmaya başlamışlardı ve Adriyatikliler ne zaman benim etrafımda bu kadar gevşemişlerdi?

"Bunun da komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Mal'a sordum.

Başını salladı ve "Çok komik" dedi.

İkisini de tehditle işaret ettim. "İkinizin de kellesini alacağım."

"Bu bir onur olurdu. İnsan her gün ilahi bir varlık tarafından başı kesilmiyor." Mal'ın alay etme sırası, ikisini de tekrar güldürdü.

"Başkalarının ne hissettiğini nasıl anlıyorsun, Mal?"

İkisi de sessizleşti ve dikkat kesildi. Aklımdan neler geçtiğini bilip bilmediklerini öğrenmek istiyordum, bu beni açıkta bırakan bir kitaptı. Kilian Brisk'te bana sorduğu onca sorudan sonra gerçeğimi öğrenmiş miydi? Ormanda o sözleri söylemesinin nedeni bu muydu, nasıl hissettiğimi ve küçük kızın ve benim sözlerim karşısında kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi görmüş müydü? Nia'nın nasıl hissettiğimi bu şekilde bilip bilmediğini de merak ediyordum.

"Empatlar ve çok az sayıda Umbra... Kıl gibi, büyümümüzü yönlendirdiğimizde başkalarının etrafında renkli gölgeler görürüz, korku veya tereddüt gibi zihinsel bir duyguysa genellikle başlarının etrafında döner, aşk ve endişe gibi diğerleri için daha düşüktür ve hatta şehvet ve uyarılma için daha da düşüktür." diye ekledi sinsice.

Elemental krallıkların ruhani krallıklardan hoşlanmamasının nedeni bu olmalıydı, kontrol edemedikleri şeyleri okuyorlardı, duygular genellikle kişinin en büyük zayıflığıydı, bir Adriatian'ın önünde size ihanet eden bir zayıflık.

"Şimdi ne hissediyorum?" Teorisini test etmek için sordum.

"Bu bir sorun olacak. Bilmiyorum, seninkini okuyamıyorum," diye ekledi ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Açmak için bir tür anahtar mı gerekiyordu, sadece güçlü duygulara mı dayanıyordu?

"Kardeşim de yapamaz," diye devam etti ve sonra Cai'ye döndü. "O yorgun, eğlenmiş ve endişeli. Ama sana döndüğümde hiçbir şey yok, bomboş."

Bu benim kafamı karıştırmak için bir oyun muydu, yoksa gerçekten duygularımı onlara karşı bilinçsizce maskeleyebilmiş miydim?

Teorinin yanlış olduğu kanıtlandı. Nia'nın beni ve duygularımı belli belirsiz hissettiğini biliyordum ama bunu başarmıştı.

"Bu normal mi, birinin gölgelerini okuyamamak?"

"Hayır, daha önce hiç gölgesiz bir gölge görmemiştim."

"Başka bir Adriatian gördü, bu nasıl mümkün olabilir?" I diye sordu, Nia'nın birkaç kez sorduğunu bildiği için kafası karışmıştı.

Omuz silkti. "Eğer o Adriatikliyle yakın bir bağ kurduysanız, ne hissettiğinizi anlamak için gölgelerinizi görmeleri gerekmez, bazen sadece hissedebilirler. Bazen bilinçsizce, ağızdaki bir tat ya da bir koku, bazen de tene değen bir fırça gibi duygular hissedilebilir. Ölüm, aşk gibi daha güçlü duyguları da hissedebiliyorum, bir tür esinti gibi," diyerek kafa karışıklığımı giderdi. "Bu diğer Adriatian, Nia, değil mi?"

Hem Cai hem de ben ona döndük. Az önce onu kendi çıkarım için bedenini, zihnini, ruhunu ve neredeyse hayatını satan insanlara ifşa etmişim. Suçluluk duygusunun karnıma saplandığını hissettim.

"Yaşamak istiyorsan ne ona ne de bir başkasına bildiklerini anlatmayacaksın," diye tehdit etti Cai sessizce, çatalıyla oynarken, dalgın ve beni rahatsız eden aynı düşüncelere dalmış bir halde.

Nia'nın kökeni kendisiyle ilgili en nefret ettiği şeydi, unutmak için savaştığı geçmişiydi. Soyu Adriatikliydi, annesi babasının evinde üvey kardeşlerine bakıcılık yapmış ve Nia'yı Ay sarayında bir meclis üyesi olan efendisiyle evlilik dışı doğurmuştu. Nia'yı çiftlik hayvanı gibi yetiştirmiş, kendi ölümü için ona durmadan işkence etmiş ve dövmüştü. Ve paraya ihtiyacı olduğunda, onu ölesiye çalıştırdı ve sonunda onu, Alaric ve benim onu bulduğumuz Fernfoss köyü sınırından yasadışı yollarla satın alan bir köle sahibine sattı. Sizi öldürmeyen şey kesinlikle yaralayabilir ve yaralar ölümden daha uzun sürer ve acı verir. Onu bulmamız günler sürmüştü.

Bırakın konuşmayı, yemek bile yediremiyordu. Bizimle yaşamaya başladıktan sonra aylarca Cai ve Alaric'e yaklaştı.

İlerlemek için pek çok kişide olmayan bir güce sahipti. Geçmişinin intikamını almak için değil, sadece unutmak için çabalamıştı. Kapanmanın bedelini ödeyerek salıvermek cesaret isterdi - gerçi onun kapanışı unutmak olmuştu.

"Kirkwall duruşmalarından beri biliyordum," dedi Mal, hem Cai'yi hem de beni şaşırtarak. "Ben daha anlayışlı bir Empatım. Kil bunu ancak dün askerleri bizim hissettiğimiz gibi hissettiğinde doğruladı."

İkisi de önceden biliyordu ve hiçbir şey söylememişlerdi, eğer babam bir Adriatiklinin tek başına toplantısına katılmasına ve gizli İsjordian işlerine girmesine izin verdiğini bilseydi, öğrendiği anda onu öldürmek için emir verirdi.

Konuşmaya başladım ama sözümü kesti.

"Biliyorum Snow, seni korumaya geleceğimizi söylediğimizde bu hepiniz içindi, aileden saydıkların da dahil. Eğer Nia kökenini geride tutuyorsa, bu asla şüphe duymayacağım nedenlerden dolayıdır ve bunu seçmek tamamen onun hakkıdır."

Bir Adriatian'dan duymayı asla beklemeyeceğim teselli sözleri için minnettarlıkla başımı salladım ama Nia'nın hatırı için onlarla barıştım.

"Senin gibi bir Empat başkalarını okumak dışında başka ne yapabilir ki?" Empatların saniyeler içinde kalbinizi durduracak kadar çok acı çektirebildiklerine dair dehşet verici hikayeler vardı.

Mal masaya doğru eğilmeden önce gözlerini odada gezdirdi. "Eğitilmiş Aura başkalarına her türlü duyguyu verebilir. Adriata'da böyle bir büyü yapmak artık kanunen yasak, bu kararı daha sonra Kral aldı."

Neredeyse kalp atışlarımın rahatladığını hissediyordum. Bana gerçeği söylemesi için bir neden olmamasına rağmen yalan gibi gelmiyordu ama bir tereddüt hissettim. "Ama?"

Boğazını temizledi. "Ama yine de özel askeri birliklerimiz var, hepsi kontrol altında ve değerlendiriliyor, Kralımız işlerin kontrolden çıkmasına izin vermez."

Ciğerlerim bilinçsizce daha fazla hava istiyordu. "Tamamen başarılı olduğunu söyleyemem, biliyor muyuz?" Biri sadece kaçmakla kalmamış, babam için de çalışmıştı.

"O filodaki her yüzü tanıyorum, kendi kendini yetiştirmiş olmalı."

Fark eder miydi?

Onu inceledim. "Sen de onlardan birisin." Kilian onu bulmamız gerektiğini söylemişti ve geçen gün kardeşinin kendini hazırlama şeklinden farklı olarak hiç sorun çıkarmadan infüzyonu emebilmişti. O geceki sözleri hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu.

"Evet... Ben aslında onların komutanıyım," diye tereddütle itiraf etti ve kalbim birkaç adım attı. "I-"

"Senden korkmuyorum, güvenceye ihtiyacım yok." Sözlerim gerçeğimle çok az örtüşüyordu. Empatilerin verdiği acı yüzünden, vücutlarında tek bir yara bile olmadan ölen insanlar duymuştum; bunlar dehşet vericiydi. Muhtemelen en korkunç olanı karşımda oturuyordu.

"Göksel bir varlığa göre yemek yerken o kadar da zarif değilsin," dedi sırtarak ve sessizliği bozarak ekmekle dolu yüzümü işaret etti.

"Onu bir de uyurken görmelisin," diye katıldı Cai ve ikisi de gülüştüler.

Bu işin peşini asla bırakmayacaklardı. Kilian'ın bunu başkalarının beni kızdırması için bilerek yaptığından neredeyse emindim. Gün ağarıncaya kadar durmadan benimle alay etmeye devam ettiler ve ben de onlara izin verdim, hala belirsiz bir nedenden dolayı etrafımdaki buzdan duvarı eritmişti.

Yatak odama ulaştığımızda Nia ve Kilian kapının yanında beklemiş, şaşkınlıkla bize bakıyorlardı. Kilian'ın gözleri açık renk kıyafetlerimde gezindi, muhtemelen geceyi yine bahçede geçirip geçirmediğimi merak ediyordu.

"Dost canlısı üçlü bir şey mi kutluyor?" Nia kollarını kavuşturarak sordu.

"Evet," diye yanıtladı Mal yarım bir gülümsemeyle. "O yemekten boğulmadan çıkmasını kutluyorum."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Kafan yeniden mi çıkıyor, Mal?"

"O bir Adriatian," dedi Cai araya girerek. "Kafaları yeniden büyüttüklerine inanıyorsun."

"Seninkine bir yara izi kazıyacağım."

"Ve hala güzel olurdum." Bir kolunu Mal'ın boynuna dolamadan önce bana göz kırptı ve selam vererek geri çekildi. "Mutlu olan senindir, biz geceyi atlattık, tanrılar da senin günü atlatmana yardım etsin."

Diğer ikisi de aynı şekilde kollarını kavuşturmuş ve her ikisinin de maskaralıkları karşısında başlarını sallamışlardı.

Nia'nın yanağını öptüm, Kilian'ın bakışlarından kaçındım ve odama doğru kaydım. Yere düşmeden önce sırtım kapıyla sertçe buluştu. Neden ondan kaçıyordum? O benden kaçıyor olmalıydı.

Gözümü kırpmadan ve yolculuk yorgunluğuyla tembel tembel hazırlandım, tüm vücudum zonklayan nabızlarla ağrıyordu. Şimdiye kadarki en skandal kıyafetimi giydim. Babamdan azar işitsem şık duracak, öldürülsem kırmızı kumaş kanla birleşecekti. Ruh kıyafetim görkemli olacaktı, orta dünya çoraplarından vurulacaktı.

Pen parlak kırmızı straplez bir elbise getirmişti, beli dardı ve arkamda ayaklarımı şişiriyordu, göğsüm ciddi şekilde açıktaydı, yanlışı bir anda babama sırtışımdan daha fazlasını gösteriyor olacaktım. Önünde yakut mücevherli bir iğneyle tutturulmuş şeffaf, kırmızı, uçuşan bir pelerin, yara izimi gevşekçe gizliyordu. Saçlarımı toplamam için ısrar etti ve ben de başımın arkasına iğnelerden oluşan bir düzeneikle toplamasına izin verdim. Saçlarım

Kısıtlı hisler gergin duygularıma biraz sükûnet getirdi. İnce mücevherli küçük bir altın ta gördüm ve onu takmaya karar verdim. Bana son kez baktığında mutluluktan havalara zıplamış ve yüksek sesle alkışlamıştı.

"Bekle, bekle," dedi, şeffaf pelerini beni daha iyi örtecek şekilde ayarlayarak.

"Bitir işini, seni çekilmez küçük havuç."

Panik içinde kaşlarını çatarak elbisemin eteklerini çekti. "Sakin ol, seni sabırsız patlıcan. Isjord'un bütün kurtlarına gösteriş yaparsan baban kellemi alır."

Omuz silktim, bakışlarımı içime çektim. "Bazıları aldırılmaz."

Alay etti. "Evet, belki de dışarıdaki Adriatian olan."

Ona doğru baktım. "Ne?"

"Sanki bakacak başka bir şey yokmuş gibi sana bakıyor." "Ben bir meraklıyım."

"Evet, o da var. Bana sürekli neyi sevip sevmediğini soruyor. Geçen gün bana Murdoc'u sordu, onu nereden biliyormuş ki?"

Bileğini tuttum. "Ona hiçbir şey söylemedin." Sormaktan çok dua ettim. "Söyledin mi?"

Gözleri suçlulukla kısıldı. "Ona bir şey söylemiş olabilirim."

"Pen," diye inledim. "Dua et de babam beni öldürsün, çünkü ben seni öldüreceğim, küçük geveze sebze."

"Seni tanımak istiyor gibi görünüyor," diye savundu, sanki bu onun gevşek dilini haklı çıkarıyormuş gibi.

"O benim düşmanım," diye neredeyse bağıırıyordum. "Zayıflık için pusuda bekliyor. Ya Murdoc'u bana karşı kullanmak istiyorsa?" Tanrım, benim hakkımda sorular mı soruyordu? Geçmişime dalıp korkularımı mı araştırıyordu? Bunları ona isteyerek vermiştim. Onun bana yaklaşmasına izin vererek ne yapıyordum?

Nia önce gözüme çarptı, ağzı ölmek üzere olan bir balık gibi açıldı ve sonra ölümüne ve gözyaşlarına gülmeye başladı. Koyu kahverengi sarmalları üzerine yayılıyordu.

omuzlarını ileri geri sallayarak eğleniyordu. "Bugün ölmeyeceksin, seni manyak."

"Olabilir," dedim kendimi düzelterek. "Sadece bunu yaparken muhteşem görünmek istiyorum."

Kilian ise yavaşça hepsini aldı ve sonra gözlerimin içine baktı.

"Gördüklerini beğendin mi?" Alay ettim.

"Çalışan gözleri olan herkes yapardı," diye itiraf etti utanmadan ve Nia ağzını kapatarak homurdandı.

Gözlerini devirerek yaptığı yorumdan kaçınarak, tepkiler karşısında gururla koridorlarda yürüdüm.

Elias yemek odasının kapısının önünde durdu ve beni görünce kısık bir ıslık çaldı. "Tam bir prenses, kraliçe gibi görünüyorsun, yemek için yeterince iyi," diye seslendi utanmaz bir flört edasıyla.

"Ben bir kraliçeyim canım, çok yakında bir kraliçe olacağım. Lütfen iyi ruhumu bozmadan yolumdan çekil, zaten başım belada," dedim yanından geçerken.

"Duydum," diye mırıldandı arkamdan girerken. "Sadece dikkatli ol, son zamanlarda kötü bir ruh hali içinde, Moregan ile birkaç toplantı yapmak zorunda kaldı, tanrılar nedenini biliyor ve memnun değildi. Senin de bundan nasibini almanı istemem. Bugün sakın ol kuzgunum."

Söz konusu ben olduğumda her zaman kötü bir ruh hali içindeydi, yeni bir şey değildi. Babamı sinirlendirdiğimi bilerek gülümsedim. "Seraphim hakkında bir şey biliyor musun? Isjord askerlerini neden oraya gönderdi?"

Panik içinde etrafına bakınırken yüz hatları çöktü ve beni uyarmadan önce, "Yapma. Yeter artık. Bırak artık."

"Yani bir şeyler var. Ve Brisk'teki Adriyatikliler, elbette onları da biliyorsunuz."

"Snowlin-"

Yanından geçtim. "Bana olan borcunu hâlâ ödemedin."

İçeri girdiğimde yemek odası sessizdi, eğildi ve babamın yanına oturdu. Onun gazabıyla yüzleş,

Açlıktan ölmek üzere olan bir fare kadar sessizdi. Öte yandan Moreen ve onun yarım ırkları ekşi bir meyve yutmuş gibi görünüyorlardı, sadece amca kahvaltının yarısında bana iltifat etti.

Yemekten sonra babam diğerlerini kovdu ve beni onunla yalnız bıraktı, başıma gelecekleri biliyordum.

"Bunu bir meydan okuma olarak mı algılamalıyım, yoksa gerçekten delirdin mi?" Öyle zehirli bir ses tonuyla sormuştu ki, derimi yüzdü ve içimi bir ürperti kapladı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama yüzümdeki ciddiyeti korudum. Onu onarılamayacak kadar kızdırdığımı biliyordum ama bu hoşuma gitmişti, heyecan vericiydi. Şimdi ilk kez planlarımı anlattığımı görecekti, temkinli olmalıydım.

"Yapma baba, elbise o kadar da kötü değil."

Gözlerini kapadı, yumruğunu bir fareyi sağır edecek kadar yüksek sesle masaya vurduğunda eklemleri bembeyazdı. "Snowlin! Başkalarının önünde seninle gurur duyduğumu sanıyordum, her şehir senden övgüyle bahsediyor, sarayım sonunda seni kabul etmeye başladı ve sen gidip bunu mu yapıyorsun? Gidip bana meydan mı okuyorsun? Yine mi?" diye bağırdı, sağ kulağını uyuşturacak kadar yüksek sesle.

Acınası yalanlar ve beni kışkırtmaya ya da bastırmaya yönelik küçümseyici sözler, umurumda değildi ama beni her şeyden çok öfkeliendirdiler ve şimdi bunu daha fazla uzatmak istemiyordum.

"O artık senin için işe yaramazdı baba, bu konuda endişeli davranma. Yıllardır vergi ödememişti ve onun," bir nefes için kendimi durdurdum, "hayır, halkınız onun tarafından aç bırakıldı ve istismar edildi. Şehirde, sizin şehrinizde, hem fiziksel hem de zihinsel olarak iz bırakmamış tek bir kadın bırakmamıştı. Gücünü kötüye kullanıyordu, gemiler ve Isjordan malları taşıyan gemiler hala onun limanlarından Solarya'ya doğru yola çıkarken, siz düzinelerce çürümüş içki alıyordunuz. Vandalların Isjordan köylerini, sizin köylerinizi yağmaladığına dair bilgisi vardı, ancak tek bir kelime bile etmedi, o sizin özneniz değil mi? Bu ihanet değil mi? Şimdi baba, bana bu öfkenin sebebini

tam olarak söyle; meseleleri elime aldığım için mi yoksa sevgili Solaryan Casusunuzu öldürdüğüm için mi?

hizmetleriyle birlikte?" Nefret ve kinle kelime kelime tükürdüm. Babam koca bir şehrin yok olmasını asla özlemezdi, astlarına karşı acımasız olduğu için böyleydi. Brogmere'de olanları biliyor olmalıydı, ama sadece küçük bilgiler ve anlaşmalar elde etmek için hiçbir şey yapmamayı seçti, birini halkının önüne koyuyordu.

Ayağa kalktı ve yüzüme sertçe vurdu. Çenem açıldı, kulaklarımda çınlayan sesle başım çarptı, yüzüm acıyla karıncalandı. Bunu daha önce defalarca yaptığını hatırlayınca ağzıma safra kaçarken gözlerimi kapattım, başım hafızamda tekrar tekrar yankılandı.

"Bana boyun eğ ve itaat et çocuk, en kötümü tatmak istemezsin," diye tehditle bağırdı, eli titriyordu, bana tekrar vurmaya hevesliydi.

Dudağımdaki kesikten sızan kanı sildim ve doğruldum. "Ama ben tattım. En kötünüzü tattım, gözlerinizin önünde duruyor. Ben senin en kötünüm. Neden eylemlerinin, en kötü eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeyi reddediyorsun? Bu, tüm bunlar ve ben, senin yüzünden. Ya katlan ya da yan. Ama ben kimsenin önünde eğilmem baba, özellikle de düşmanımın önünde," diye karşılık verdim, ses tonunun hızını karşılayarak, ciğerlerim kaynayan kanıma karşı cızırdayan keskin soğuk hava karşısında çırpınıyordu.

Çatırtının buzun havaya tırmanmasından mı yoksa onun sıkıca gıcırdayan çenesinden mi kaynaklandığını anlayamadım. "Bana düşmanım demek istemezsin."

İçimin derinliklerinden kahkahalar yükseldi. "Ya da ne? Benim yaşamadığım daha kötü ne yapabilirsin ki?"

Yumruğunu ahşap masaya vurdu ve masa ikiye ayrılmadan önce her tarafına buz saçtı. "Snowlin, kızım, önünde neyin durduğu hakkında hiçbir fikrin yok, seni akıllı yapmıştım ama aptallığın kokuyor."

"Hain bir lord ve başka bir canavar taşıyan eşekten gelen bir iltifat gibi görünüyor.

bir. Biri katillerin içeri girmesine izin veriyor, diğeri tecavüz ediyor, işkence ediyor, kadınları ve küçük çocukları, sizin halkınızı, İsjordialıları yakıyor."

Ağzını büzerek bana dişlerini gösterdi, öfkesinin titreşen gerilimi buzla kaplı duvarlar gibi büyüünden sızıyordu. "Bilmediğimi mi sandın?"

Bariz itirafı karşısında eğlenerek homurdandım. "Hayır, tabii ki yaptın, aptal ben. Yılan ininizde tavşan yetişmesini beklememeliydim, hele ki kobra kralının kendisi baştayken. Ama Lordlar küçük evcil hayvanlarınız ve onların yaptıkları hakkında ne düşünür?" Kraliyete tek bir gümüş dar bile ödememiş bir lord, bir casus ve Isjord'un en büyük şehirlerinden birinin başındaki tacizci bir hıyar... Söyleyecek çok sözleri olduğu kesindi. Hele ki Celdric, sorumlu bıraktığım asker, tüm Isjord'u bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar altın gönderdiğinde, o zaman gerçekten ne diyeceklerini göreceğiz. Kime övgüler yağdıracaklar?

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Tüm oda buzla kaplanmaya başladı. Beni tehdit etmek için değildi, büyüü kontrolden çıkıyordu.

"Söylediklerimden dolayı kendini tehdit altında mı hissetmelisin?"

Hava sıcaklığı dışarıda olduğundan daha da düşmüştü, nefesim beyaz bir buğuyla buğulanıyordu ama yine de sudaki bir balıktan daha sakindim. Öfke dolu davranışları sandığından daha tanıdıktı. Korkmaya, boyun eğmeye ve itaat etmeye karşı eğitildiğimin farkında değil miydi? İçimdeki korkuyu aç bıraktığını ve beni öfke, cesaret, gazap ve cesaretle beslediğini bilmiyor muydu?

"Bu krallık benim yönetimim altında gelişti, tanrılar bile bir gün bana boyun eğecek. Küçük sözlerin ve eylemlerin beni rahatsız ediyor, ama beni asla rahatsız etmediler. Unvanının ötesinde, sana izin verdiklerimin ötesinde hiçbir gücün yok," diye tersledi.

Ellerimi çırparak yavaşça çıkışa doğru geri çekildim. "İşte bu harika, zavallı kırılğan zihniyetinizin rahatsız edilmemesine sevindim. Şimdi, kendi kazandığım işi yapıyorum ve Isjord'dan çıkacağım güne kadar da

yapacağım ve eğer

Sizi rahatsız ediyor ve küçük sinsi planlarınızı mahvediyorsa, bu benim adıma değil, sizin aciz olanınız adınadır. Son bir şeyi daha bil, her kim olursa olsun pisliklere müsamaha göstermem." Durdum ve ona son bir kez döndüm. "Ve eğer değer verdiğim birine zarar vermeyi ya da cezalandırmayı düşünürsen, senin ve oyuncaklarının nerede uyuduğunu bildiğimi unutma."

"Sadece bu son tehdit yüzünden bile seni kırbaçlatabilirim."

Ellerimi iki yana açtım. "Karnını doyur baba, ben düşmanlarımı açlıktan öldürmem, açlığımı doyumaları için çok aşâğılık olmaları gerekir."

Ve böylece üçüncü küreğim kırılmış, sonra yenilenmiş ve şimdi de ondan kurtulmuş olmama rağmen tehlikeye girmişti.

Tüm konuşmayı bağırarak sürdürüyorduk, boğazım kendimi savuşturduğum kırılğan kelime cesareti dallarından yanmıştı. Korkmuyordum ama cesaretimi kıran korku değil, anılardı. Avuçlarımın titremesi durmuştu, sonunda düşüncelerime boyun eğmiştim. Korkmuyordum ama korktuğum zamanları hatırlatmıştı. Anılar ve onların izleri tüm canavarlardan daha korkutucuydu.

Nia ve Kilian kırmızı yanağımı ovuşturduğumu, dudağımdaki kanlı kesiğı ve çenemde oluşan morluğu gördüklerinde hiçbir şey söylemediler. Koridorları da buz kaplamıştı, bu yüzden onu ne kadar kızdırdığımı biliyorlardı, ancak bunun sonucu yıllar önce bana yapılabileceklerle kıyasla kolay bir bedeldi.

Dışarı çıktım, kollarım bacaklarım yorgunluktan bitap düşmüştü, göz kapaklarım bahçelerin fısıldayan kış rüzgârında yarı kapalıydı, bu da geçmişimi hatırlatıyordu. Babam tarafından sayısız kez dövülmüştüm.

Daha önce de gençken beni dövüp boyun eğdirmeye çalışmışlardı ama bu seferki öfke ve hiddetten kaynaklanıyordu.

"Amerie bugün yeni evine taşınıyor, ona eşlik edeceğimize söz verdim, askerlerimizden hâlâ korkuyor," diye yumuşak bir sesle konuştu Nia, beni sonsuz dalgınlığımdan geri çekti.

"Sen git, ona gelemediğim için özürlerimi ilet." "O zaman gidip Cai'yi getireyim," diye teklif etti.

Koluna uzandım ve onu durdurdum. "Hayır, ben iyi olacağım. Onu rahatsız etmene gerek yok. Onu ve Mal'ı bütün gece hiç dinlendirmedim, sen Amerie'ye git. Ben bununla kalacağım." Kilian'ı işaret ettim. "Eğer biri beni öldürecekse, bu kesinlikle o değil."

Delicesine benimle onun arasına baktı, adam da en az onun kadar şaşırmış görünüyordu.

İtiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Nia, lütfen," diye yalvardım.

İç çekti. "Peki." Ayrılmadan önce ona dönerek işaret etti. "Eğer varsayımsal olarak onu öldürürsen, saçlarını sakla, yazık olur."

"Saçlar bende kalacak," dedi boş bir sesle ve Nia'nın irkildiğine ve gerçekten gidip gitmemekte tereddüt ettiğine yemin edebilirim.

Penelope'yi çağırdı, tam da ondan istediğim gibi, bir yastık, battaniye ve kalın bir pelerinle beni bahçede karşıladı. Küçük hizmetçim bunlara ne için ihtiyacım olduğunu sormaya bile başlamadı, zaten alışkanlıklarına aşinaydı.

Kilian bahçede beni takip ederek, "İzin ver yaranı iyileştireyim," diye konuştu.

"Bunu değil, bunu istiyorum." En sevdiğim yanağımı morartmıştı ama ben bunu gururla taşımak istiyordum, babamın öfkesinin izini. Onun için olduğu kadar kendim için de bir hatırlatma, beni alaşağı etmek için bir çürükten daha fazlası gerekecekti.

"Alnı olan o zaman," diye teklif etti. "Sakarlık insanın gurur duyacağı bir şey olmamalı."

Durdum ve ona döndüm, saçımı kulağımın arkasına çekerek orada saklı olan morluğu ortaya çıkardım. "Sakar değildim, sadece... düşünüyordum." Unutmak istediğim utanç verici bir andı, belki de bu yüzden benden korkmuyordu, uzuvlarım bile itaatsizlik eden hainlerdi.

"Bir dahaki sefere oturarak düşün." Yanıma yaklaştı, narenciye çiçeği kokuyordu, limon çölü gibi nefis kokuyordu. Parmakları alnımı sıyırdı ve bu temas karşısında nefesimi tuttum, elektrikle sabah güneşinin dokunuşu arasında bir şeydi, ikisi de sert ama çok nazikti.

Birkaç dakika boyunca derimin altında bir sürünme hissettim ve sonra uzun bir süre hareketsiz kaldım. Şaşkınlıkla ona baktım, parmakları hala tenimin üzerinde duruyordu ve o bana baktı... endişeliydi. "Ne oldu?"

"Seni korumaya yemin ettiğimde bu ona karşı da geçerliydi, bir dahaki sefere sana dokunduğunda," diye sözünü keserek başını salladı, "bir dahaki sefer olmayacak."

"Ne yani, Isjord Kralı'nı öldürecek misin?" Şakayla karışık sordum ama yine de ima ettiği şey buydu.

O kadar yakınımda durdu ki boynundaki bir damarın gerildiğini görebiliyordum. "Benden istersen yaparım ve eğer bana sırtındaki o izlerin de gerçekten onun tarafından yapıldığını söylersen, hemen şimdi yaparım."

Sözleri kulaklarıma sertçe çarptı. Ona sorsam söyler miydi? Neden böyle çılgınca ve ağır yalanlar söylesin ki? Acı çektiğimi gördükten sonra beni teselli etmeye mi çalışıyordu? O benim fiziksel varlığımı korumak için buradaydı, duygularımı okşamak için değil. Ama gümüş gözlerini gördüm, artık orada yıldız ışığı parlamıyordu, gergin gamzesi ortaya çıkmıştı, sanki doğru söylüyormuş gibi hissettim.

"Şimdilik, ben uyurken burada kıpırdamadan durmanı istiyorum," dedim, uykuya aç kirpiklerimi tembelce kırpıştırarak ve ondan uzaklaşarak.

"Sadece birkaç saat kalacaksın. Bana bir prenses lazım, bir buz kütlesi değil."

"Ama tabii ki Majesteleri, sizin emriniz benim için emirdir," diye alay ettim ve ona alaycı bir selam verdim.

Arsız bir gülümseme.

Davranışına sinirlenerek gözlerini kapattı, o kadar kendini beğenmiş biriydi ki onunla alay etmek kolaydı. Başını geriye doğru eğerek bana öyle bir baktı ki ayak parmaklarım kıvrıldı. "Kırmızı sizin renginiz, Prenses."

"Öyle mi?" Kıyafetlerime bakarak sordum. "Sanırım öyle, bu göğüslerimi de güzel gösteriyor."

"Evet, ama üzerlerinde hiçbir şey yokken daha iyi görünüyorlardı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kaldırıp ona baktığımda ifadesiz yüz hatlarının her zamankinden daha sert olduğunu gördüm. "Şey," dedim omuz silkerek. "Altında bir şey yok."

Durdu ve gözleri kıyafetlerimde gezinmeden önce bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı hafifçe aralandı.

"Bakmak elbisemi yakmaz, sevgilim."

Geniş bir omuz silkti. "Sorabilirim." Beni hayal kırıklığına uğratmayı öğrenmiş utanmaz, kendini beğenmiş aptal.

"İyi şakaydı."

"Şaka mı yapıyorum?" diye sordu, bir bulmacayı çözmek üzereymiş gibi bana bakarak. "O zaman gülmelisin."

Her nasılsa... Güldüm.

"İşte," dedi sessizce, bana yumuşak bir bakışla bakarak.

"Yine gülümsüyorsun."

Ve sonra sanki kuyruğa girmiş gibi düştü. Ne oluyordu?

"Neden benden kaçırıyorsun?" diye konuştu ve beni başka bir duraklama. "Brisk'ten sonra, Brogmere'de bile bana birkaç saniyeden fazla bakmazdın."

Gerçekte utanılacak bir şey yoktu, zaten onun için de fark etmezdi. "Çünkü beni garipsiyorsun, cevaplarına karşı dilimi tutamıyorum, sana yalan söyleyemiyorum ama gerçeklerimi de söylemek istemiyorum."

"Benden kaçmayın, izniniz olmadan sormayacağım."

Bu artık bir itme ve çekme oyunuydu, bu hiçbir şey değildi.

"Beni özlüyor musun, Kilian?"

"Evet, en çok adımı nasıl söylediğini özledim."

Önemli bir şey değildi, sadece benimle oynuyordu.

"Sanırım doğal olanın bükülmesinde bile bir yetenek var."

"Çok, canavar da komik."

Yüzümde bir gülümseme daha belirdi. "İyi geceler."

"Sorabilir miyim?" diye tekrar seslendi. "Neden orada uyuyorsun?"

O sordu. Kimse sormadı.

Zayıflığımı arıyor. Korkularımı çağırmaya çalışıyor. O hâlâ benim avcım. Tereddüt havada asılı kaldı ama bir şekilde bedenim tekrar ona döndü. Labirentin ortasına doğru gitmeden önce "Kafam, orada kesinlikle sessizleşiyor," diye itiraf ettim. Ona hiçbir açıklama borçlu değildim ama yine de bir açıklama yaptım.

Kardeşlerimin istirahat ettiği yerin ortasında öyle güzel ve sert bir uykuya daldım ki. Burası benim için deliliğin saf yokluğuydu.

BÖLÜM 25

Kilian

I Babasını öldürmekle tehdit ettiğimde gülüp hiçbir şey söylememesinin üzerinden saatler geçmişti; donmuş karın üzerinde uyuyakalmasının üzerinden de aynı uzun saatler geçmişti.

Bunu bir şaka mı sanmıştı? Nadiren şaka yaptığımı bilmiyor muydu, özellikle de bu tür konularda?

"Prenses?" Labirent duvarının arkasından seslendim ama yanıt gelmedi. Ona karşı gelmemem için bana söz verdirmişti. Özellikle sen, demişti bana. Özellikle ben geçmemeliydim, neyi saklamaya çalışıyordu? Sakin hissettiği tek yeri kirleten benim varlığım mıydı?

"Kar, saatler oldu, seni içeri almalıyız," diye bağırdım, duvar muhafızları bile beni duymuş olmalı, ama cevap vermedi ve ben endişelenmeye başladım. "Dışarı çık kadın, eğer benimle oynuyor ve aklımı kaçırmamı sağlamaya çalışıyorsan, seni temin ederim ki kendini eğlendirmen için sana beş bin başka yol sunabilirim, o yüzden dışarı çık."

Üçüncü seferden sonra onun peşinden gitmeye karar verdim. Öfkesiyle başa çıkabilirdim, daha önce benim için hiç sorun olmamıştı.

Önce kol ve bacaklarıma, sonra da neredeyse acımasızca göğsüme çarptı. Karlı zeminde yatıyordu.

Üç dinlenme yerinin ortasında. Mezarların arasına yayılmış, bir kolunu mezarlardan birinin üzerine koymuş deli kadını görünce nefesim daraldı. Serene Krigborn yazıyordu, annesi. Diğer ikisinin kime ait olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sessiz ve neredeyse fazla rahat uyuyordu, yanakları soğuktan kızarmıştı ve hafifçe titriyordu.

Elimi havada salladım ve büyümle üzerindeki kırı hareket ettirdim. Sessiz, dedi, burada kafası sessizleşti. Onları, ailesini ne kadar çok seviyor olmalıydı. Hâlâ ne kadar seviyordu.

Çok sakın, çok zayıf ve çok muhteşem görünüyordu. Topuklarımın üzerine çökmüş, onu bu alışılmadık haliyle inceliyordum. Onu uyandırmak zorundaydım ama bunu yapmak istemedim. Sonsuza kadar öylece kaldım ve onu hayranlıkla seyredip düşündüm. Hiç bu kadar sakın ama aynı zamanda bu kadar gürültülü ve acılı bir fırtına görmemiştim.

Uyuklayan bir kedi gibi gerindi, uyanmaya hazırды. Duvarın arkasına geri döndüm, adımlarımın üzerinde kar sürüklemek için elimi havada salladım. Onu gördüğümü bilseydi, beni yine iter, benden kaçardı.

Birkaç dakika sonra duvarın arkasından yarı uykulu bir halde geldi. Tacı yana doğru kaydı ve titremesini bastırmak için yastığını ve battaniyesini sıkıca kavradı.

Kahkaha atmamak için çenemi sıktım. Bir dakika boyunca beni inceledi, gözleri garip bir şekilde çeneme kaydı ve sonra hiçbir şey söylemeden şatoya doğru yöneldi. Tuhaflık onu asla örtmeye başlamadı.

Küçük katil cadaloз, önümde yanıp sönen anlarda bir insan kadına dönüştü, hangisinin daha güçlü ya da daha korkutucu olduğunu bilmiyordum.

Onu kütüphaneye kadar takip ettim, sıkılmış bir bakış onun inceleyen gözlerine eşlik ediyordu. Oda, ona bakmak için dönmüş olan memurlarla doluydu ve onları suçlayamazdım. Bu sabah dışarı çıktığında onu gördüğümde sendelemişim, güzelliğı etrafa yayılıyordu, duruşu, sarı kristal gözleri meşale gibi parlıyordu, güçlü duruşu bir savaşçıyı andırıyordu.

Savaştan çok daha fazlasını, acıyı, kalp kırıklığını ve karanlığı atlatmışlardı; her zaman olduğu gibi. Onun her şeyin ötesinde inatçı, güçlü, düşünceli ve sevdiklerine derinden değer veren biri olduğunu anlamam yeterince uzun sürdü.

Bizi kütüphaneye götürdü ve köşedeki bir masaya oturttu, bir kitap aldı ve tanıdık bir figür bize doğru gelene kadar tembelce karıştırdı. Uzun boylu, ince yapılı, teni koyu kahverengi ve saçları kırlaşmış olan bu adam Snow'un etrafında gördüğüm, onu Brogmere konusunda uyaran generaldi.

Oturduğu yerden fırladı ve kollarını adamın boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı. Onu daha önce Nia ve Caiden dışında kimseye karşı bu kadar sevecen görmemiştim.

Kızın çürüğüne endişeyle baktı ve sonra bana doğru şüpheli bir bakış fırlattı. "Görüyorum ki iki arkadaşın sonunda gözünün önünden ayrılmış, şimdi kendimize çok güveniyoruz, değil mi?" dedi kısmen beni hedef alan sert bir tonda, bana da güvenmiyordu.

"Bu şatodaki herkesin hayatına sahip olabilirim Sam, daha çoğu adımı fısıldamaya fırsat bulamadan, benimki gibi yeteneklere sahip olmak özgüveninize harikalar katıyor," dedi şakacı bir şekilde ve generali güldürdü. Bu gülünecek bir şey değildi, gerçekten de yapabiliirdi.

Tekrar prensese dönmeden önce bana baktı. "Bu çok yakındı. İki kez oldu Pamuk, iki kez," dedi. "Tehlikeyi savuşturmana izin verdiğim çok fazla fırsat var." İçini çekti ve hayal kırıklığıyla çenesini ovuşturdu. "İki Adriatyalı doğru bilgi vermişti. Askerlerim birkaç Adriatyalının izini sürdü ve şüphelerinizin doğru olduğunu gördü, babanız bir Auran filosu oluşturuyor. Size bunun bir önlem olduğunu söylediğimde ikna olmanızı gerçekten çok isterdim."

Adriatians'ın Silas'ın yanında yer almasının nedeninin bu olduğuna dair şüphelerim vardı. Larg bana Silas'ın her türlü Aura'yı topladığını söylemişti ama bu neden Bayan Kara Kafa'yı endişelendiriyordu?

Kollarını kavuşturdu. "Babamı masum bir Aura istifçisi olarak gösterme çabalarınız, kendi eylemi tarafından paramparça edilmemiş olsaydı, yapabilirdim."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Korkarım bunu çok yakında anlayacak, özellikle de Brisk'te yaptıklarından sonra, artık bu işin peşini bırak."

"Cazip," dedi sıkılarak. "Ama bana katlan Sam. Duyularımın bana hiç ihanet etmediğini biliyorsun."

Neyden korkuyordu?

Samuel bana baktı. "Senin onun tasmaı olman, onu bağlaman ve onu hareketsiz ve güvende tutman gerekiyordu."

"İnan bana, hayal kırıklığını paylaşıyorum," dedim. "Ama güvenli kısmına gelince, sizi hiç şüphesiz temin ederim. Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ben buradayım," diye homurdandı sinirli sinirli. "Sam, Van ve Aster'in sınırlarına geri dönmelerini sağlayabilir misin?"

Adam tereddütle ona baktı. "Geri mi döndün?"

Başını salladı. "Onlara söz verdim ama Isjord'da uyarı ve uzun bir sabıka kayıtları var, bu topraklara girmeleri yasak." Doğru söylemişti; gözlerim fal taşı gibi açılmışken ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

"İsline köylerinden haberim yok, babanız tüm meseleyi yeni general Moregan'a götürdü, Solaryan vandallarıyla ilgili tüm meseleler ona aktarıldı ve son derece gizli tutuldu, hatta partiyi kaleden ayrı bir kampa taşıdı," diye bilgi verdi Samuel, etrafımıza endişeyle bakan prenses, korku gölgeleri.

"Neresi hakkında?"

General, "Hayır, Moregan konusunda sizi daha önce uyarmıştım, sizi doğrudan kırbaçlanmaya ya da daha kötüsüne göndermeyeceğim; hem de kendi ellerimle," dedi ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Peki." Ayağı gergin bir şekilde masanın altında oynadı. "Yanmış Lord, vandalların Casmere'den Isjord'a geçtiğinden bahsetti. O bölgeye çok yabancıyım ve babam kudurmuş olmasaydı giderdim."

Sevgili domuzuna yaptığım şey yüzünden." Lordan duyduğumuz gibi ona bilgi verdi.

Adriatyalı izinsiz girenlerin peşine düşmesini anlıyordum, özellikle de birkaçının babasıyla çalıştığını öğrendikten sonra, ama Solaryalı vandalları neden bu kadar merakla araştırıyordu, hangi nedenle bu saldırılarla bu kadar ilgileniyordu?

Samuel gözlerini masaya dikti. Kafası karışmış bir halde eliyle çenesini ovuşturdu. "En kısa zamanda bir bahane bulacağım ve oraya gideceğim."

"Babamın Seraphim'e asker gönderdiğinden de bahsetti; o da Solarya'nın peşinde olduğu bir şeyin peşinde."

Samuel şaşırdı. "Bunu daha önce duymamıştım. Seraphim, emin misin?"

Kadın başını salladı ve adamın bakışları kısılmış bir konsantrasyonla aşağıya doğru kaydı. Ne uyduruyordu da ben tam olarak şekillendiremiyordum?

"Sam, Elias Moregan'ın takımında mı?" diye sordu sinsice. Mal'ın bana söylediği kaptan onunla sürekli flört ediyormuş. Onun kötü tarafına geçmiş ve ağabeyimin bana söyleyemeyecek kadar gülmekle meşgul olduğu bir cezayı hak etmişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum Pamuk, senden hoşlanıyor ama Isjord'a boşuna ihanet etmez, babası kadar inatçıdır, Venzor'larla uğraşılmaz," diye uyardı.

"Güven bana Sam, yatağına girmeden önce onu açık bir kitap gibi ele geçireceğim."

Sözleri üzerine döndüm ve bana kaşlarını kaldırdı.

"Neden şaşırdın Kilian, evlenmeden önce eğlenmek istiyorum.

senin sefil kurbağa kralın."

Sözlerine neden şaşırdığımı bilmiyordum; nefret ettiği biriyle sevgisiz bir evliliğe girmek üzereydi, kralın gerçekte ne kadar kurbağa olduğunu bilmiyordu ve eğlence seçimleri için onu suçlayamazdım.

Samuel güldü. "Bir erkeğin kalbine giden yolları biliyorsun Pamuk, bunun etrafında bulabilir misin bilmiyorum."

"Bir adamın kalbine giden tek yol hançerdir, ama ben kafasına giden yolu biliyorum."

"Balta mı?" diye sordum. Kaşlarını çattı ama general kahkahalarla inledi.

Tamamen bana dönerek dirseğini sandalyeye dayadı, niyeti meydan okumaktı. "Seninkine ulaşmak için bir balta gerekmedi, değil mi?"

Onun hareketini taklit ettim. "Doğru, görgüsüzlük, kabalık, tehlikeyi sevmek, umursamazlık ve bunun gibi daha birçok şeydi. Bir balta da saplayabilirdim, daha az acırdı."

Elindeki kitabı yere vurarak alay etti. "Listemden asla çıkmayacak, üzülme."

Tanrım, çok kızgın değil miydi?

Samuel ayağa kalkarak, "Ben olsam bu sözleri önemserdim evlat, en son göz çıkarma konusunda sıcak bir tavsiye istemeye geldiğinde amcasının gözünü çıkarmasıyla sonuçlanmıştı," diye uyardı.

Onu hiçbir zaman küçümsememiştim, şimdi de küçümsemeye başlamayacaktım ama şimdi farklı olarak tehditlerini ayırt etmeyi biliyordum. "Ben de öyle duydum."

Generalle vedalaştılar ve birbirlerine uyarıda bulundular. O gittikten hemen sonra, uzun süredir kitabıyla uğraşüyor ve bir şeyler düşünüyordu.

"Kralınız tam olarak ne kadar sefil bir kurbağa?" Ne kadar masum kelimeler. Bir düzine askerden daha vahşi ve daha tehlikeliydi ama yine de bu cümleyi o kadar temkinli kurmuştu ki. Uzun zamandır bu derece gülmemiştim, titriyordum ve neredeyse ağlayacaktım.

"Eğlenceli biri, ama senin hoşlanacağın türden değil," dedim, sorusuna hâlâ gülümsüyordum ve bana öyle tuhaf gözlerle bakıyordu ki, en tuhafı. Yuvarlak ve dolgun, çok parlak ve canlı. Hep böyle miydiler?

"Çok yazık, eğer yakışıklı olsaydı onunla yatmasına izin verebilirdim."

"Kar, Tanrım lütfen," diye sözünü kestim o daha sözünü bitiremeden.

Gülümsemesi azaldı ve bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Emir vermeni yalvarmanı sevdiğimden daha çok seviyorum, benim adıma değişme. Adriyatiklilerin köpeklerini eğittiğimi düşünmelerini istemem."

Kafasında fazla düşünmesi ve çarmıha gerilmesi, kalkanını bir kez daha kaldırması için gereken tek şey buydu. "Sen benim kraliçem olacaksın," dedim, "ben de senin kraliçen olabilirim."

"Anlaşma yapıldıktan sonra bana suikast planınıza her zaman devam edebilirsiniz."

Bu kadın yüzünden sinirli bir şekilde burnumun kenarını ovuşturdu. "Ama neden, senden çok hoşlanmaya başladığımı göremiyor musun?"

"Gerçekten yapmış olsanız bile, eminim diğerleri tereddüt etmeyecektir." Sözleri üzerine tekrar döndüm, ne de olsa bunu düşünmüştü. Bana kaşlarını kaldırdı. "Hadi ama, halkının benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorsun, bu kadar şaşırmış gibi davranma. Bir zamanlar beni öldürmek istediler, bu sefer onları ne durduracak ve şimdi onlara gümüş bir tepside, tam ağızlarına servis edileceğim. Kehanet yaşıyor ve ben de yaşıyorum, Mal bana söyledi."

Adriyatikliler ne isterlerse düşünebilirlerdi, o bir Isjordian prensesiydi ve yakında onların kraliçesi olacaktı. Bununla başa çıkmak ve yaşamak zorunda kalacaklar, özellikle de bu kadar çok şey tehlikedeyken, onlar tehlikedeyken... o tehlikedeyken.

"Önce kılıcımı ve Kral'ı geçmeleri gerekecek, Adriata'da ya da başka bir yerde size hiçbir zarar gelmeyecek, kehanet zaten birden fazla kez yanlış olduğunu kanıtladı."

Bir duraksama oldu, tıpkı daha önce bahçede babasını öldürmekle tehdit ettiğimde olduğu gibi, benden şüphe ediyordu. "Hayır sevgilim, senin ve krallığın için değerim ne olursa olsun, benim için kendininkileri öldürmene izin vermeyeceğim. Önce benimkinden geçecekler, bunun bana verdiği heyecanı biliyorsun.

Bunu yap," dedi düşünceli bir şekilde, kafasında çok az güvenle dönen sürekli düşünen değirmeninde kaybolmuştu.

Bir kez olsun kendini bu şekilde koruyabildiğine sevindim, aynı zamanda beni korkuttu, tehlikeli olmaktan çok daha fazlasıydı, entrikalar çeviriyor ve planlar yapıyordu. Hepsinden öte, intikam ateşi tüm Adriata'ya ve özellikle krala karşı nefretini körüklüyordu, neredeyse herkesi tam tersi değil de olmasını istediği yere getirmiş gibi hissettiriyordu.

"Bir gerçeği sorabilir miyim?"

Bir süre şaşkınlıkla beni inceledikten sonra hâlâ tereddütlü bir şekilde başını salladı.

"Lordum, onu neden öldürdünüz?"

"Sana yalan söylemedim," dedi ve geniş bir gülümsemeyle başını sandalyenin üzerine bıraktı. "Onu gerçekten canlı istemedim."

Yarım gerçek de gerçek değildir. "Bunun ötesinde."

Sakinleşti ve eğlenen yüz hatları düştü. "Pen, bir Solaryan'ın Isjord'a giriş yapmasına yardımcı olabilecek herhangi biriyle ilgili bilgi almak için hizmetçi odalarını araştırmasını istedim. Bilirsin kale duvarlarının kulakları vardır, bir şeyler duymuş olabilirler. Hepsinin tek bir cevabı vardı, o da kızarttığım domuz." Bir nefes için durdu ve ben güldüm, yuvarlak gözleri geri dönmek için bir ritmi kaçırmadı ama devam etti, "Görünüşe göre birkaç yıl önce babam onu Brogmere Lordu olarak atamış, bir şehrin tek yabancı yöneticisi. Ne kadar şüpheli olsa da, zerre kadar akıllı ya da tecrübesi olmayan, bir general değil, bir asker bile olmayan, zavallı, sarhoş bir Solaryan piçiydi. Solarya Kraliçesi Cora'nın yeğeni olduğunu bilmem hiç de şaşırtıcı değildi. Asillerin kötü tarafına geçtiği için onu sürgüne göndermişler. Şimdi düşünün, aileye bu kadar yakın birinin ne kadar çok bağlantısı ve sırrı vardı ve bunları kim iyi kullanabilirdi?"

"Baban."

"Evet, ama bir Solaryan hala bir Solaryan'dır, güneşin altında, Cyra'nın gözünde birbirlerine sadakat yemini etmişlerdir. Bir vatansever

Isjord'da bu kadar özgürlük ve destek varken bundan kim kazançlı çıkar?"

"Solaryanlar."

"Yıldız öğrencisin sen," diye övdü sırtarak. Vandal saldırıları, lordun bilgi sahibi olduğunu biliyordu.

"Yani onun çifte casus olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ama onun da elinde fazla bir şey yoktu."

"Yeterince vardı, o sadece bir iş adamıydı. Tek yaptığı bir iyiliğe karşılık başka bir iyilik yapmaktı. Dükkân sahibi onun tanıdığıydı. Nia onun hesaplarını kontrol etti, birlikte iş yapmışlardı, hâlâ da yapıyorlardı. Ticaret için Solarya'ya yasadışı yollardan gidip gelen gemilerde çoğunlukla onun ürünleri vardı."

"Yalan söylediğini söylüyorsunuz ama benim gördüğüm bu değildi."

"Gerçeği sakladı, yalan söylemedi. Tüccarın liman kontrolünden geçerek Solaryalıları Isjord'a getirmesine yardım etti ama gemi aslında Isjord devriyeleri tarafından yağmalanmadan Casmere'e yanaştı. Lord her iki tarafa da oynadı, kasalarında bulduğumuz altınları düşünürsek her ikisinden de kâr etti. Yine de bize tüccardan bahsetti, sadece tüm gerçeği değil, zaten tüm gerçeğe ihtiyacım yoktu."

Bunu ne zamandır planlıyordu?

"Etkilendin, itiraf et," diye itti, gözleri kamaşmış yüz ifademi inceleyerek.

"Belki de öyleyim, canavar da esprili."

Sadece genişçe gülümsediği için cevabımdan oldukça memnun görünüyordu. Tesadüfen bulduğu şey beni son derece rahatsız etti. Babasının Güneş sarayındaki casusu, tahtın ikinci sırasındaki Prens Otis'e bağlıydı ve Solarya'nın sırlar masasının tam üzerindeydi. Silas, kraliyet hazine arşivlerinden krallığa kolayca saldırmanın yollarına kadar her şeyi biliyor olabilirdi. Herhangi bir saldırı, bir ihlal planlamış mıydı, hâlâ planlarında var mıydı? Solaryalı paralı askerlerin Isjord'daki köyleri basmasının ve ölü lordun onların Magnus tarafından gönderildiğine inanmasının nedeni bu muydu?

"Peki onun özel patavatsızlıklarını nasıl öğrendiniz?"

Eldivenli parmaklarını birbirine geçirdi, dalgın dalgın aşağıya baktı. "Pen bana sarayında çalışmış bir hizmetçi getirdi, Nia da şehri hakkında araştırma yaptı."

"Onları onun öldürülmesi için bir gerekçe olarak kullanmak istediniz, değil mi? Onu sorgulama niyetinize şüphe düşürmek için değil."

"Evet, lordlar için de iyi bir zemindi, kendilerinden birini öldürmek konusunda tüyleri fazla diken diken olmasın diye, ama gerçekten ben de onun yaşamasını istemiyordum, onlarla hiçbir şey oynamasa bile sonundan kaçamayacaktı. Hizmetçi kız bana yara izlerini göstermeden önce keşke duymasaydım dediğim şeyler anlattı, giysilerinin altında her yerde yanık izleri vardı, yüzü ve elleri dışında her yerde." Sanki anıyı yeniden tadıyormuş gibi yutkundu. "Sonra gerisini itiraf etti, piç doğumlu dört çocuğunun onun hastalıklı hobileri yüzünden nasıl daha bebekken öldüğünü." Ağır bir nefes verdi. "Bunun yaşadığım en tatmin edici hayatlardan biri olmadığını söyleyemem."

Cinayet benim ilk ceza tercihim değildi ama bu konuda ona daha fazla katılamazdım.

Başparmağımı dudağındaki kesiğin ve ardından morluğun üzerinde gezdirerek, "Bunu çok iyi takıyorsun, yaptığın hareketin sonucu," dedim. Biraz şok olmuş yüzünü bana doğru kaldırdı; sıcak, yumuşak, altın ve tüy dikenlerinden oluşan bir bakıştı bu. "Cesaretin beni hayal kırıklığına uğrattıyor ama takdire şayan."

Bu sabah tüm şato onları duymuştu, Nia, Silas'ın ona vurduğunu duyduktan sonra yemek odasına doğru kaçmamı fiziksel olarak engellemişti. Sonra onun her geri çekilişinin ardından gülümsememe izin vermiştim. Kudretli Silas'ı nasıl bu kadar küçük gösterebilmişti? Onun sarsılmış görüntüsü, morluğu, kesiği, hepsi içimde bir şeyleri tetiklemişti. Onu incinmiş görmekten nefret ediyordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sevgili babam bunun için biraz farklı bir ifade kullanıyor. Ölüm getiren birini yetiştirerek bir aziz olmayı nasıl bekleyebilirsin, beni aşar."

Doğru. O oydu ve ben de bendim. Başparmağımı çürüğünden çektim ve o da yaratıcı bir şekilde gözleriyle takip etti.

"Neden bunu çözmeye çalışıyorsun? Bu onun sorunu değil mi, her yönetici neredeyse her zaman böyle küçük sorunlarla karşılaşır."

"Beni en çok endişelendiren de bu, küçük sorunlara neden olmuyor ya da izin vermiyor - küçük sorunların onun mahkemesinde yeri yok. Buzdağının tepesini görüyorsunuz ve altındakiler yüzünden geminiz batıyor."

"Buzdağı mı?"

Karnını sıkıca tutarak neşeyle güldü, sesi çok ışıltılıydı, bulutların azıcık güneş ışınları için ayrılmaları gibi, yağmurdan sonra bir gülün kokusu gibi, derinden sarhoş edici. Kaşlarım onun neşesi karşısında soru işaretiyle kalktı. Ne dedim ki ben?

"Demek istediğim, o asla böyle küçük eylemlerle hareket etmez, o bir tavus kuşudur, büyük ve gösterişlidir. Küçük ayrıntılara dikkat ederseniz onun gerçek planlarına ulaşabilirsiniz."

"Bir şeyler planladığından mı korkuyorsunuz?"

"Hayır, korku değil, şüphe. Bu noktada herkesin onun farkında olması gerekmez mi?" Haklıydı, küçümsemek kötü bir alışkanlıktı, özellikle de söz konusu Silas olduğunda.

"Kirkwall'dan döndüğümüz o gün, cesetleri geri göndermelerine neden izin verdiniz?"

Tekrar kitabıyla oynayarak arkasına yaslandı, dikkati çevresinden ayrılmıştı. "Tek bir doğru söyledin."

"Yani o gün de yalan söylediğini kabul ediyorsun. Ve bana neden yaptıklarını başka bir şey olarak görmeye çalıştığımı soruyorsun."

Sözlerim onu şaşkına çevirmiş gibiydi, sadece sessizce bana baktı. "Neden deniyorsun?"

"Önce ben sordum." "Ben de sordum."

Çünkü kafamı karıştırdı, çünkü şüpheli sözleri ve tuhaf hareketleriyle başımı döndürdü. Çünkü beni rahatsız ediyordu, birini sahip olduğum gibi kategorize edememek

öğretilmişti. Nia doğru ile yanlış arasında ince bir çizgi olduğunu söylemişti, ama benim için böyle bir şey yoktu. İnsan ya yanlış ya da doğrudu. "Çünkü seni anlamak istiyorum."

"Seni beni anlayan için göndermediler," diye cevap verdi, yüzünde çatık kaşlar belirmeye başlamıştı.

"Birinizi sizi anlaması neden bu kadar yanlış olsun ki?"

"Gerçekleri itiraf etmek köpekbaliğının önünde kan akıtmak gibidir," dedi tekdüze bir sesle. Ondan yarı sağlam kalan kelimeler. "Zayıflıklarımı çoktan öğrendin ve benim için kim olduğunu unutmayalım." Yine de onun gerçekleri bir ay çiçeği gibiydi, açması için belli bir karanlık gerekiyordu ve bir kez açtıklarında sersemletiyorlardı ve beni ürpertiyorlardı. Hatta zayıflığım haline gelmişlerdi.

"Ben senin için kimim,
Snow?" "Benim
kabusum."

Sözleri aramızdaki hava kalkanını bir kez daha yerine oturttu. O hava hep oradaydı, belki biraz karıştırılmıştı ama o havanın hep orada olduğunu bilmek için görmek gerekmiyordu, tıpkı onun geçmişi gibi. İki gerçek, biri samimi, diğeri kalp kırıcı. Ben ona kâbusları hatırlatıyordum, o da bana ayı. İkimiz de karanlıkta birbirimizi görüyorduk. Neden o benimkinde parlamaya başlamıştı?

Mutfaklara doğru zorla ilerleyene kadar guruldaması durmayan midesine yönelttiği öfkeli hırıltılarıyla kütüphaneden ayrıldık. Kırmızı pelerinini çıkarmış, siyah saçlarını çözmüştü, tacı bileğine dolanmıştı ve hizmetkâr tezgâhlarından birinde çıplak ayakla yayılırken kırmızı terliklerini ben taşıdım. Elindeki boş kaşığı çiğneyerek sabırsızlıkla yahnisini bekledi. Ken her zamanki gibi onun hizmetkârların yemek salonundaki varlığına hiç şaşırmadı, onu selamladı ve en sevdiği yemeği çabucak pişireceğine söz verdi. Bana o kadar tuhaf geliyordu ki, uyurken ve yemek yerken o kadar normal görünüyordu ki, kime baktığımı unutmuştum. Karnını tıka basa doldurduğunda inanmak zor geldi.

Yüzü yemekle öylesine gerilmişti ki zorlukla nefes alabiliyordu ve yutkunduğunda yanağına bir damla gözyaşı düştü.

"Komik mi görünüyorum?" diye sordu, kaşığını yüksek sesle masaya bırakarak. Neredeyse üzgün görünüyordu.

"Neden sordunuz?"

Kaşlarını çattı ve yüzümü işaret etti. "Tanıştığımızdan beri seni gördüğüm en içten eğlenmiş halin bu."

"Bu eğlence değil."

Yemeye devam etmeden önce bana şüpheyile baktı. "Bir odun parçası daha çok verir," diye mırıldandı, bana sinirli sinirli bakarak. Neredeyse tekrar gülecektim, bu da ondan bir bakış daha kazanmamı sağladı. Hayranlık uyandırıcı, bu haliyle çok sevimliydi.

"Bu Elias'ın aradığınız bilgiye sahip olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Çiğnemeyi bıraktı ve yanakları yemekten şişmiş bir halde gözlerini bana dikti. "Evet, o Elias, Venzor Lordu'nun oğlu Elias Venzor."

Bir lordun oğlu mu? Öğrendiklerim gerçekten doğruysa, gerçekten babasına karşı bir darbe girişiminde mi bulunuyordu? Yine de sorduğum soru, sormak istediğimle uyuşmuyordu. "Bir sevgili mi?"

Sonunda yutkundu, dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Ben o kelimeyi kullanmazdım." Neşeyle karnına vurarak arkasına yaslandı. "Kilian, Seraphim'de başka neler var, anlat bana."

Karşısına oturdum. "Lütfen, aradığınız kelime bu muydu?"

Bir elini koluma doğru uzattı, parmaklarıyla çizgiler ve daireler çizdi ve masanın yanından kalktı. Gözlerim onun tüm formuna hayran olmamak için büyük mücadele verdi.

Bana doğru eğilerek kirpiklerini kırptırdı, saçları omzumun üzerinden döküldü, havamda yaz kokusu vardı. "Kulağımın dibinde konuşurken sesi mırıltıdan başka bir şey değildi. "Pislik."

Canavar gerçekten de komikti - çok komikti, genellikle gülümsemek zordu, o ise gülümsememeyi zorlaştırıyordu. Karşı koymadım,

Eğlenmiştim. "Çok ikna ediciydi ama ben Elias değilim. Bu kadar uğraşmana gerek yok, kelimeler yeterli olurdu."

Gözleri ağzıma kaydı ve daha fazla çaba göstermesine gerek olmadığını, beni tam orada yakaladığını kanıtladı.

"Yüzümün senin için yeterli olduğunu unutmuşum."

Kaşlarını şakacı bir şekilde bana doğru oynatmadan önce bacaklarımın arasına bir bakış attı.

Cehennem. Neler oluyordu? Nasıl böyle bir tepki verebildim?

İçimi çektim, kollarımı kavuşturdum ve vücudumun gerilmesini görmezden geldim. "Seraphim? Şimdi düşününce hatırlamam biraz zaman alabilir."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı ve sandalyesine geri oturdu, devam etmem için bir elini havaya kaldırdı.

"Son kralları ünlü bir koleksiyoncuydu. Mücevherler, hayvanlar, kitaplar, otlar, iksirler, kutsal emanetler ve her türlü şey. Bilgi arzusu ve ruhani olanla bağlantısı olan, her zaman daha fazlasını keşfetmeye aç bir bilgindi, düşüşlerinin nedeni buydu; çok fazla şey istiyordu ve sahip olamadıklarını tanrılara götürüyordu. İnsanlar hala Seraphim'in elementallere ait olduğu yanılgısına sahiptir, ancak onlar ruhani bir tanrı olan Adan tarafından kutsanmışlardır. Şehirleri Hayes, ilk alevin taşıyıcısıydı, bugün hala orada yanmaya devam ediyor, buna ilk kutsama deniyor. Onlar bir tanrının Aura'sına sahip olan ilk şehirdi -dünyaya ateşi getiren şehir. Ateş sadece bir elementten daha fazlasını sembolize eder; ateş sıcaklıktır, bu nedenle dünyayı ısıtarak veya soğutarak iyiliği ve mevsimleri de manipüle edebilirler."

"Kahretsin, Kilian," dedi iri gözlerle sözümü keserek. "Ne yuttun, 'Dardanes tarihi bin adım' mı yoksa 'Numen liber yükselişten sonra' mı?"

Burnumun kenarını ovuşturarak iç çektim. "Beni dinlemiyordun,"

"Devam et, benimle tarih konuşman hoşuma gidiyor," dedi elini tekrar sallayarak, sandalyeye doğru eğildi, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Başım döndü. Başımı döndürdü.

"Demek istediğim," dedim boğazımı temizleyerek. "Baban bunu, Hayes'in alevini, sadece fiziksel olarak değil, topraklarını ısıtmak için de isteyebilir."

"Soğuk Tanrı tarafından kutsanmıştır, eritilemez."

"Öyle, ama alev de öyle, ikisi de göklerden geliyor."

Kendi kendine düşünerek kaşlarını çatmadan önce gözlerinde bir ilgi ışını yayıldı. "Solarya neden onu da istesin ki?"

"Baban üzerinde baskı kurmak, onu ticaretlerine bağımlı kılmak, anlaşmanın intikamını almak; liste uzayıp gidebilir."

Ve böylece ilgi azaldı. "Solaryalıları çok az güveniyorsun, onlar bu kadar önemsiz değiller."

"Neden başka bir şeyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu, dili dudağındaki kesiğin üzerinde gezinirken düşünceli bir şekilde sessizliği korudu, bilmemi isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Üç lord, Pamuk," dedim ve dikkati bana yöneldi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Lordlar onun tarafındaydı, babasının planlarını engelleyip bozuyor, krallıklar arasında sürtüşme yaratarak sarayı Silas'a karşı kışkırtıyordu. Isjord'u istiyordu. Yok etmek mi yoksa hükmetmek mi, anlayamadım.

"Sence neye benziyor?"

"Pervasız," dedim. "Bütün lordlar senin tarafına geçtiğinde ne yapmayı düşünüyorsun? Isjord'u almak mı?" Soru yüksek sesle söylendiğinde kulağa saçma geliyordu.

Omuz silkti. "Belki de. Beni durduracak mısın?" "Anlaşmayı etkileyecekse durdururum."

Suratını astı ve başını salladı.

"Olmayacak." "İntikamın mı?"

"Hayır, kan pazarlığı."

Kaşlarımı çattım. "Ne kan pazarlığı?" Bedeli ne olursa olsun artık kimse o ölüm tuzaklarına girmiyordu, o büyüün kırılğanlığı, talebin en ince ayrıntısına kadar yerine getirilmediği takdirde çok maliyetliydi.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten babamın, öldürmeye yemin ettiğim adamla evlenmeyi kabul etmemi isteyeceğini mi düşündün? Hadi ama sevgilim, benim pek de itaatkâr biri olmadığımı zaten biliyorsundur diye düşünmüştüm. Bir pazarlık yaptım, Kilian. Kaybedemeyeceğim bir anlaşma. Bu anlaşma Myrdur için."

Elbette bir değiş tokuş olmuştu. Kaçmakla kalmayıp bunu reddedebileceğini düşününce, onu neyin ikna ettiğini ben de merak etmiştim. Ama bir kan pazarlığı? Düşündükçe daha iyi anlıyordum. Myrdur'a karşı kendini sorumlu hissediyordu, Nia daha önce de söylemişti. Bu pazarlığa girmesi, Myrdur'un onun için çok değerli olduğu anlamına geliyordu.

"Yani anlaşmaya uyacaksın, Myrdur'u alacaksın, Kral'la evleneceksin ve sonra ne olacak? Babanı devirecek misin?"

"Hayır, devirmek değil," dedi tekrar masaya eğilerek. "Isjord'u onun elinden al. En sevdiği çocuğunu bıçaklayın."

"Isjord'u yok etmek mi?"

Bana bir göz kırptı. "Tam oraya."

"Kar-"

İçini çekerek sandalyeye yaslandı. "Elbette, Kilian tarzı, bunun ahlaki dersini alacağım."

"Ahlaki bir ders yoktu ama kendinizi sürüklediğiniz tehlikenin endişesi vardı."

"Sana sahibim, değil mi?" Parmaklarını havada oynattı. "Gölge duvarları kaldırmak, yalanları söylemek, gerçekleri bulmak, benim için hayatını sunmak, güzel yüzün manevi desteği."

Bir gerçeği söyleyerek konuşmadan vazgeçmek için kurduğu tuzağa düşme dürtüsüne direndim. "Seni koruduğumdan daha çok incittim."

Başını iki yana salladı. "Beni incitmedin. İncinmek için hissetmem gerek."

"Nefret güçlü bir duygudur."

"Evet, ama incitici bir şey değil. Daha çok besleyici türden, değil mi?" diye alay etti ve bana sinsice göz kırptı.

"Bu yüzden mi içinizi boşalttınız, incitmek istemediğiniz için mi?"

Her tuzağı atlamama sinirlenerek dinlenmek için arkasına yaslandı. "Hiçbir şeyi boşaltmadım. Onlar sadece... beni bıraktılar."

Onu terk etti. Zorla mı yoksa isteyerek mi?

Yutkundu, gözleri önce bana sonra da odanın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Dik dik bakıyorsun, yeter artık."

"Sana bakmam engelleniyor mu?"

"Evet." Sesi uysaldı, belirsizlik ile ağzın beyne itaat etme isteksizliği arasında bir yerdeydi.

Gülümsedim. "Seni daha önce bu kadar yırtık duyduğumu sanmıyorum."

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıpırdadı. "Bazen o kadar kendini beğenmiş oluyorsun ki, o bedeninde senden iki tane olduğuna yemin edebilirim."

"Eminim sizin için sakıncası yoktur."

Ağzı birkaç kez aralandı ama söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Dakikalar süren sessizlik ve bakışmadan sonra bakışlarını ince yarıklar halinde daralttı. "Bana bakmaya devam edersen gerçekten elbisemi düşüreceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Gülerek başımı geriye attım. "Sanırım sadece sormam gerekiyor."

Bana bir kaşık fırlattı. "Bu yeni bulduğun ağzını sevmiyorum."

Onu havada yakaladım ve tekrar masanın üzerine koydum. "Eminim sizinkinde sorun olmazdı."

"Celesteel'in yedi tatlı sıcak cehennemi," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Benim, ama neden?" Ben de onunkine benzer bir alaycı ses tonuyla sordum. "Sürekli dalga geçilmek sinir bozucu mu?"

Sakin bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Anlaşıldı."

Başımı salladım. "Güzel."

Bir an beni inceledi. "Neden bana gülümsüyorsun? Şakalarım gülüyor musun?"

"Şimdi de gülümsememi reddediyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden pes ettin, eminim o ilk günkü Kilian bakışlarının bir an bile üzerimde kalmasına tahammül edemezdi, bu ise benimle açıkça flört ediyor?"

"Seninle flört mü ediyorum?" Onunla flört ediyordum. "Buna ne diyorsun?"

"İki yetişkin, samimi yetişkinler." Ve flört etmek. "Biz böyle miyiz? Samimi?"

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, kendini doğruyu söylemeye zorluyorsun, bu yalandan daha kötü. Ben kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Tüm varlığımla birlikte bu parçamdan da nefret ediyorsun, öldürmemden nefret ediyorsun, öldürmeyi düşünmemden nefret ediyorsun, amacımdan nefret ediyorsun, tüm benliğimden... nefret ediyorsun. Benden etkilenmeniz önemli değil, çoğu etkileniyor; ama siz Adriatian'sınız ve ben de sizin canavarınızım. Yine de burada oturmuş, nefret ettiğin kişiyle hafif bir sohbet yapıyorsun."

Yine yanılmıştı. "Senden nefret etmiyorum."

"Sanırım benden nefret etmeyi unutuyorsun. Sanırım kafanda benimle ilgili bir imaj yarattın ve bunu yaptığım ve yapacağım her şeyin üstünde tutmaya devam ediyorsun. Sana söyleyeyim Kilian, bu büyük bir hata."

"Kekler," diye seslendi Caiden, Mal ile birlikte odanın aşağısına doğru yürürken.

"İçeride uyu," diyorum gitmek için ayağa kalkarken. "Unutma, Kilian."

Ona dönüyorum. "İntikamının soğumayacağını mı?"

"Nefret edilesi bir canavar olduğumu ve senin sonunu getireceğimi. Benim altımda gördüğün her şeyin ötesinde, hala o canavarım."

Yine de bunun dışında her şeyi gördüm.

BÖLÜM 26

GEÇMİŞ VE BUGÜN

Kilian

Fya da günlerce odasından neredeyse hiç çıkmamış, kütüphaneye, bahçeye ve mutfağa gidip gelmiş, çok sıkılmış ve gitmek için can atar bir haldeydi

kale arazisinde. Birkaç günlük huzur için minnettardım ve onun hayal kırıklığını hoşgörüyü karşıladım. Öte yandan Mal onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi. Onları kış bahçelerinde birkaç kez sohbet ederken ve oynasırken görmüştüm, Mal'a hançeriyle birkaç numara öğretmişti, Mal da beni kızdırmak için durmadan odamızın etrafında pratik yapıyordu.

Nia ve ben gece nöbetçisiydik, Nia son kontrol ettiğinde Snowlin uyuyordu, kalenin içinde ölü bir ruh gibi gözünü kırpmadan dolaştıktan sonra nihayet uyuyabilmişti.

"En azından bahçede uyumuyor," diye mırıldandı kendi kendine.

"En azından o zaman biraz uyuyordu," dedim ve o da bana gülümsedi.

"O her zaman böyle değil, biliyorsun. Burası hepimizi carpıttı, en çok da onu," diye itiraf etti Nia, büyük pencerelerin yanında gezinirken. "Böyle bir yere gelmek kolay değil.

Size ruhunuzu nasıl kaybettiğinizi ve buna neden olan insanların sürekli etrafınızda döndüğünü hatırlatır."

Beni incelerken bakışları soğudu ve yüzü sertleşti, gölgeleri her zaman aynı değişmez intikam ve acıyla onu çevreliyordu. Bana ve Mal'a baktığında bu duyguları güçlü bir şekilde hissettiğini biliyordum, öfkesi bizim türümüze de yönelikti.

"Ne zalim bir ironi, onun da sonu en az onun kadar kötü bir başkasının ininde bitmek üzere," diye ekledi başını sallayarak.

"Öyle." Ve acımasızdı.

Kaşları çatıldı. "Malik basit biri ama seni hiç anlayamıyorum Kilian, onu boğmak mı yoksa rahatlatmak mı istiyorsun?"

"Çoğu zaman, onu boğ." Düşündüklerimi saklamam için bir neden yoktu, beni açık bir kitap gibi okuyabilirdi.

Sert ifadesini kırarak genişçe gülümsedi. "Bu ikimiz için de geçerli." Maskaralıkları sadece hoşlanmadığı insanlarla sınırlı değildi. Gerçi arkadaşıyla yaptığı şakaların her zaman eğlenceli ve iç açıcı olduğunu biliyordum. Etrafında onu önemseyen insanlar olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Sormayacak mısın, senin de kardeşinin de bildiğini biliyorum."

"Bilinmesini isteseydiniz eminim bize kendiniz söylerdiniz. Açık olmasını istemediğiniz bir şeyi size sormayacağım."

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama açıklasaydın sonuçlarını bildiğin halde açıklamadığın için teşekkür ederim. Snow sana ölene kadar işkence ederek çok güzel vakit geçirirdi." Sözlerine güldü ama bu gülünecek bir şey değildi, bana işkence ederken harika vakit geçireceğini biliyordum.

"Senin büyüün benimkinden farklı görünüyor, eğitimsiz ve kullanılmamış gibi."

"Öyle," diye cevap verdi derin derin. "Başkalarını kendim aracılığıyla hissedebiliyorum, çoğunlukla Snow'u. Onların duyguları benim duygularım oluyor.

kısa bir an için, ama annemin eskiden gördüğü gibi gölgeler göremiyorum."

Sadece eğitimsiz değillerdi, bastırılmışlardı da. Bir başkasının duygusunu taşımak tehlikeliydi ve Aura adına büyük riskler taşıyordu. Büyüyü bastıran pek çok kişi bir duyguyu sonsuza dek içine hapsedebilirdi. Yoğunluk dayanılmaz olurdu, pek çoğu ya kalplerini parçalayan sürekli mutluluktan ya da onu kıracak kadar derin üzüntüden kendilerini ölüme sürüklemişti.

"Biliyor musun bilmiyorum ama bu biraz tehlike taşıyor. Eğer izin verirsen, onu risk oluşturmayacak şekilde eğitmene yardımcı olabilirim," diye teklif ettim ama sözlerim karşısında emin olamamış ve şaşırmış görünüyordu.

"Sana hâlâ güvenmiyorum."

"Sizden bana güvenmenizi istemiyorum. Görünüşe göre benim türüm bunu sizden de kaybetmek için yeterince iyi bir iş çıkarmış."

"Bundan daha fazlasını yaptılar." Yüz ifadesi somurtkan ve korkulu bir hal alırken göğsünden koyu gri bulutlar döküldü. Ona ne olmuştu?

"Bazen yapabileceğimiz en iyi şey ilerlemektir."

Kaşlarını çattı. "Bunu Snow'a söyleme, kelleni alır."

"Çoktan yaptım ve omzuna bir hançer sapladı, o dahaara delilikle çalışıyor."

Ağzı açık kaldı ve prensesin yatak odasının kapısına doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Lütfen bana ona böyle demediğini söyle? Dilinin ne kadar çelikten olduğunu size gerçekten gösterecek."

"Darsan dilini mi konuşuyorsun?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, Adriata'dan ayrılmadan önce bir yün evinde çalışıyordum, yaşlı hanımlar sadece Darsan'da iletişim kuruyordu, oldukça çabuk öğrendim ama onu yeterince kızdırırsan Snow da öğrenebilir. Onu kışkırtmayın."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Bu kez nasıl bir çılgınlık yapabileceğini düşünerek başımı salladım. Nia sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsedi.

"Adriata'yı neden terk ettiniz, eğer bunu sormak benim için çok yanlış değilse?"

Başını eğdi, gölgeler ciddi ifadesiyle yüzünü buruşturdu. Bana cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ama sonra şöyle dedi: "Adriatyalı bir köle tüccarına satıldım, o da beni Fernfoss'ta, eski Olympia'da bir Vrammetheni gezginine sattı." Durdu ve eldivenlerini çıkardı, kesik bileklerinden uzanan kemiğe benzeyen metalik bir yapı ortaya çıktı. "Fernfoss'a giderken bir kız hastalandı ve birkaç gün boyunca ona baktım. Bir sabah oldukça hastalandı, acısının çınlamasını hissedebiliyordum, neredeyse sağır ediciydi; bir şekilde o duyguyu ondan kendime çektim. Buna tanık olduktan sonra benim bir Empat olduğumu düşündü ve ona acı çektirmemi engellemek için iki elimi de kesti."

Nutkum tutulmuştu - beni tamamen nutkum tutulmuş bir halde bırakmıştı. Neler yaşamış olmalıydı? Bu zamanda ve günümüzde, köle tacirleri hâlâ burnumuzun dibinde Adriata'da dolaşıyordu. Nia'ya bunun yapılmasına izin vermiştik, bizden bu şekilde nefret etmekte haklıydı.

Doğrulmaya çalıştı. "Yine de iyi, benimmiş gibi hissediyorum, bu zanaatkâr metali, bana uyması için işlenmiş kan. Snow bunun için pazarlık yaptı, görünüşe göre nadir bulunuyor." Bana kısa bir gülümseme vermeye çalıştı ama gözleri ona izin vermedi, acı ve şeytani anılardan kaynaklanan hüznüne ihanet etti. "Acı falan vermiyorlar."

"Nia, ben... ben çok üzgünüm. Gerçekten ve derinden." Bu özür onun çektiği acıların ne sonunu ne de başlangıcını karşılayacaktı. Yaşadıklarından sonra ne hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum.

İki eldivenini de yavaşça geri taktı. "Bunu aştım Kilian, hâlâ beni avlamadığını tam olarak söyleyemem ama yaralarının izi olmayan kimse yok. Kar onları hatırlamak için taşıyor, Cai üstesinden geliyor, ben unutmak için gömüyorum. Sanırım bu insanın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

"İnsanın gücü en kötü haliyle ölçülmez, bunun sizi tanımlamasına izin vermeyin."

Yine kaşlarını çattı ama bu kez yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tekrar yalvarıyorum, bunu Pamuk'a söyleme."

Sözleri üzerine ikimiz de gülümsedik, yine de omuzlarının hokkabazlık yaptığı şeyin ağırlığından kurtulduğunu görmekten daha fazla bir şey istemesem de bunu hayal bile edemezdin. Ancak, çok inatçıydı, bu aşındırıcı ağırlıkları onu dengelemek ve topraklamak için kullanıyordu, onları çıkardığında, bir kez serbest bırakıldığında ne olacağını bilmek beni korkutuyordu.

"Adriata'da aileniz var mıydı?"

"Akrabalar, aile değil. Şu anda sahip olduklarımın yanına bile yaklaşamaz. Onlar Lyra'dandı. Ben piç olarak doğdum ama bir babam, bir annem ve," uzun bir süre durdu, "bir de kız kardeşim vardı."

"Olanlardan haberleri var mı?"

Gülmekle iç çekmek arasında bir şey söyledi. "Beni satan annem, evliliğini kurtarmak için rahatlayan babam ve bir oyuncağını kaybeden kız kardeşimdi."

Hava ciğerlerimi yaktı. "Bana isim ver, Nia," diye talepte bulundum. "Ve Cynth üzerine yemin ederim-"

Bir elini koluma koydu. "Unutmak için gömdüm, hatırladın mı? Derin bir nefes alarak başını salladı ve "Ona eğitimimden bahsetmeyeceğiz.... en azından şimdilik" dedi.

"Anlayacaktır." Snow'un karşı çıkmayacağını, arkadaşının isteklerine saygı duyacağını biliyordum.

Başını eğdi, dalgın ve çoktan pişman olmuştu. "Olabilir, ama onu üzmeden olmaz."

Tam on gün boyunca oturup bekledikten, kütüphanede sayısız uykusuz geceler geçirip kim bilir neler çalıştıktan ve sabırsızca hoplayıp zıpladıktan sonra Snow dördümüzü de ahıra çağırdı. Derin zümrüt rengi bir elbise giymişti.

kalenin etrafında giydiklerine kıyasla. Saçları alışılmadık bir örgü halindeydi ve kalın kürk astarlı kahverengi pelerini onu sıcak tutuyordu. Kıyafeti hiçbir görev için değildi, üniforması dışında hiçbir şeyle ata binmezdi. Neşeyle sohbet ediyordu, gülümsemesi parlaktı, gardını almıştı. O gün bana söylediklerinden sonra, mesafemi korumaya çalışmış, sözlerimi kendime saklamış, bakışlarımı ondan esirgemiştim. Görünüşe göre o da aynısını yapıyordu ve bir şekilde bundan nefret ediyordum.

Önce benimle konuş, önce bana gel, bana şaka yap ve beni tekrar güldür. Bu sözler sürekli tekrarlanıyordu ama söylenmedikleri gibi duyulmamış yakarışlardı da.

Lanet olsun. Memphis'i okşayan bir el uzattım ve o hâlâ varlığımı algılamaya çalışıyordu. "Elbise içinde öldürmenin de aynı derecede kolay olup olmadığını mı görmeye çalışıyorsun?"

Dudaklarının kenarlarında utangaç, küçük bir gülümseme belirdi. "Denendi, test edildi ve onaylandı, bu kadar kolay."

"Hiç şüphem yok."

Caiden yaklaştı ve saç örgüsünü çekerek onun inlemesine neden oldu. "Daha önce hiç elbiseyle öldürmedi, kana yaklaşmak istiyorsa bunu genellikle pantolonla yapar."

"Bunu bilemezsin," diye homurdanarak saçını düzeltti.

Bana dönmeden önce bir kolunu onun boynuna attı. "Bir keresinde bir meyhanede kavga çıkmıştı, elbisesinin bağını çözüp dikkatlice bir sandalyenin üzerine katlayana ve üç adamı yarı çıplak bir şekilde vardiyasıyla aşağı indirene kadar kavgayı ayırmaya yardım etmeyi, hatta yanına yaklaşmayı bile reddetti."

"Utanç vericiydi-"

"İpeği kirletmek utanç verici, kanı çıkarmak herkesin bildiği gibi zordur," diye cümlesini tamamladı ve kadın ona bakakaldı. Ona yılan gibi bir gülümseme verdi ve alnına bir fiske vurup bir adım geri atmasına neden olmadan önce bakıştılar. "Atına bin, insanlar gerçekten kek uyuyor, Amerie'nin bir çocuğu var. Gece yarısı senin kraliyet kışını doyuramaz."

"Siz ikiniz yakınsınız." Sözlerim bir sorudan çok güçlü bir ifadeydi. İkisi arasında bir şeyler vardı ama sevgili gibi değillerdi. Caiden'ın gölgeleri onun varlığında güçlü bir şekilde okunuyordu, ama bu, söylenemeyecek kadar iç içe geçmiş, ilgi ve sevginin renksiz bir karışımıydı.

"Kıskanç mı?" Yüz hatları eğlenceyle parlıyor.

Parmaklarımı alnında, Caiden'ın açtığı kırmızı lekenin üzerinde gezdirdim. Bunun için parmaklarını kesmeliydim. "Merak ettim, küçük canavar, sadece merak ettim." Yalanların ağzımdan bu kadar kolay dökülmesine izin vermeyi öğreniyordum, ilginç.

Kaşlarını kaldırdı ve neredeyse hayal kırıklığı içinde bir iç geçirdi. "Zaten buna gerek yok, en azından onun için. Benimle böyle alay etmenin komik olduğunu düşünüyor, bunu yapmasının tek nedeni bu."

Parmaklarımı teninden çektim. "Bundan daha fazlası olmasını istiyor gibisin." Ona karşı arkadaşlığın ötesinde hisleri var mıydı? Bu beni rahatsız ediyor muydu?

Bir saniye önce dokunduğum alnını ovuşturdu. "Şimdi, şimdi Kilian, bu sana yakışmıyor sevgilim."

Yine o kelime, neredeyse bana ne yaptığını bilerek kullandı. "Bana cevap vermekten kaçınmak için komik yollar buluyorsun."

Yüzünde yumuşak çizgiler belirdi. "Cai ve ben sadece arkadaşız ve hep öyle kalacağız ama bundan daha fazlası olmaya çalıştık... bir kez. Belki o bir kerede birden fazla kez."

Memphis'e bir vuruş daha yaptım. "Neden sadece arkadaşlarla yetindin?"

"Gençtim, kolayca etkileniyordum ve o... Cai, cazibenin vücut bulmuş haliydi."

"İkiniz bir anlamda birbirinize benziyorsunuz. Birlikte iyi anlaşacağınızı düşünüyorum, o sizi pek çok kişinin önemsemediğinden daha fazla önemsiyor."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bize yine tuzak mı kurmaya çalışıyorsun? Ben kralınızla evlenmiyor muyum, Obscur Asteri muhafızının müstakbel eşi için çöpçatanlık yapmasına ne der?"

Biraz yüzümü buruşturdum ve o güldü. O güneş rengi kahkahasıyla. "Ona öyle deme."

İkimiz de Memphis'i yan yana okşarken elini benimkinin yanına uzattı. "Gökyüzünü çatlattığını ve neredeyse gündüzün ortasında geceyi çağırdığını duydum. Vasim, Nubil'in mavi cennetinde ve Cyra'nın önünde bir hafta boyunca siyah yıldızlar parlattığını söyledi. Korkunç bir ismi hak eden korkunç bir adama benziyor."

"Korkunç güçleri olan bir çocuktuk, hepsi bu. Şimdi ise işe yaramaz güçleri olan bir adam." Yalnız Obscur bu işi ancak kendi başına öğrenebilirdi. Büyü kontrolden çıkmış ve neredeyse gündüzün ortasında geceyi çağırmıştı. Siyah yıldızlar, gündüzün örtüleri arasından sızan gecenin çatlakları olmuştu. Sadece güçlerini kontrol edemeyen bir çocuktuk ama insanlar korkacak başka bir varlığa tapıyordu, insanlar boyun eğmek için doğmuştu.

"Müstakbel kocam hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye bağırdı, otorite ve düz bir yüz taklidi yaparak.

Eğilerek selam verdim. "Özür dilerim kraliçem."

Dudağını ısırdı, gülmek istediği için yüzü kıpkırmızıydı ama kendini tuttu ve boğazını temizledi. "Affedildim." Ve sonra güldü. "Biliyor musun, senin ağzından çıkınca kraliçem kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Kaşlarını yukarı kaldırdı. "O gece zamanlarını düşün, yoksa gündüz müydü?"

Ona bir bakış attım ve atıma doğru gitmeden önce Memphis'i son bir kez okşadım. Gerçekten de kandırılmıştım. "Benimle flört etmeyi bırak."

"Ama ben senin kraliçenim," diye homurdandı ve ben de kendi kendime gülümsedim.

Şehir akşamları sessizdi, sesler muffled ve hanelerin içindeydi, hava Isjord'da duyduğumuz ortak bir ses olan kurt ulumalarından tesadüfen kırıldı. Bizi bir dizi siyah Arnavut kaldırımlı labirent patıkaya doğru yönlendirdi, ta ki şehir duvarının yüksekliğinin ancak boynunuzu eğerek görülebildiği dış mahallelere ulaşana kadar. Küçük bir ahşap binanın önünde durduk.

bir fırın ile kapalı bir çiçekçi arasındaki ev. Isjord'un gri kalesine çok çılgınca uyan tatlı bir nokta.

Kapıyı hafifçe çaldı ve denemelerdeki genç hamile Adriatian hızla ortaya çıkıp kendini Snow'un üzerine attı.

"Ben de sizi bekliyordum," dedi neşeyle ve bizi içeri buyur etti.

Ne olduğunu anlamamıştım. Soğuk beynimi dondurmuydu? Onu tanrılara ve göklere lanetleyen kadın bu değil miydi?

Prenses, "Özür dilerim, Amerie," dedi.

Mal Amerie'ye doğru bir adım attı, gözleri onun etrafında daireler çiziyordu. "İyi misin?" diye sordu, onu dikkatle değerlendirerek.

Genç kadın gülümseyerek başını salladı ve evine girmemizi işaret etti.

Ev sade ve ferahtı, mobilyalar yemek odasında hafifçe dizilmişti, bejler ve kahverengiler. Sıcaktı, tatlı ekmeklerin, baharatların ve ökse otunun kokusuyla doluydu; bir aile eviydi.

Amerie sevinçle gülümsedi. "Sen geldin."

"Tanıdık bir yüzü, daha doğrusu iki yakışıklı tanıdık yüzü görmek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi Snow, oturup masanın üzerindeki bisküvilere uzanarak. "O ben ve Nia'ydı, maiyetin geri kalanı kurtları korkutmak içindi."

Mal kaşlarını çattı. "Yakışıklılığımı yaralamaktan uzak dur, prenses."

Bisküvilerini yerken sessizce güldü. "Zaten olduğundan daha fazla yara alamaz."

Adam kıza dilini şaklattı, kız da ona. Farkına vararak kaşlarını çattım, beni bu kadar kolay kızdırmasının nedeni buydu. Kardeşimin karbon kopyası.

Caiden Amerie'ye sarıldı. "Kilo mu verdin? Burada yemekler çok değişti ama midenin bir yastığını kaybetmek çok garip değil mi?"

Kıkırdadı ve başka bir odanın kapısına yöneldi. "Benim şişko beşiğinde uyuyor."

Geri döndüğünde elinde uyuyan bir bebek vardı ve sevinçle görmemiz için bize getirdi. Üçümüzün de ricasını yerine getirdikten sonra küçük kız bebeği önce Nia kucağına aldı. Amerie ona henüz isim koymamıştı.

"Onu kucağına almak ister misin?" Amerie sonunda, bisküvi çiğnemekten dikkatini veremeyen Snow'a sordu.

İrkilerek ağzını zencefilli bisküviyle doldurarak öksürdü ve nemli gözlerini kırıştırdıktan sonra başını salladı ve eldivenlerini dikkatlice çıkararak kesik ve yarıklarla bezenmiş küçük avuç içlerini gösterdi.

"Biberledin mi?" Nia şakacı bir tavırla sordu. "Önce biberlenmesini seviyor, hazımsızlığa iyi geliyor."

Hepimize bir bakış attı, biz de sessizce eğlenerek kıkırdadık. Bebek kucağında kıkırdadı ve gözleri endişeyle açılarak bize doğru baktı. "Bir sorun var, hareket etti" dedi panikle ve tüm oda kahkahalarla sarsıldı, neredeyse uyuyan bebeği uyandıracaktı.

"Evet kekler, bunu çok yapıyorlar," diye alay etti Caiden.

Amerie, "Bebek bezlerine ne yaptığını görmelisiniz," diye ekledi.

"Onlara ne yapıyor?" Snow şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak sordu ve hiçbirimiz kendimizi tutamadık.

İnce, soluk parmakları bebeğin yüz hatlarını merakla izlerken, bebeğin küçük eli parmağına dolanmıştı. "Coghna, neh coghna." Küçük, çok küçük, diye fısıldadı Calgnan dilinde.

Onu tekrar gördüm, ikinci kez, nazik, sakın ve hipnotize edici görüntüsü tüm çiçek bahçelerinin rengini soluklaştırdı. O küçük varlığın onu herhangi bir eğitimli askerden ya da suikastçıdan daha iyi nasıl ele geçirdiğine dair bakışlarımı ona yapıştırmıştım. Bu gece buraya gelirken onun bir tuzağına daha düşmüştüm. Sadece keskin metalik çenesinin şefkat ısırığına değil, o içten gülümsemenin çelik ağırlığına da boyun eğmişim.

Mal mırıldanarak, "Yapma Kil," diye uyardı. "Konu bize geldiğinde onun bu yönünü göstereceğine kendini inandırmaya başlama."

"Değilim."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Bakıyorum," dedim. "Sadece bakıyorum."

"Biraz daha bakarsan beynini görebilirsin, kes şunu."

Snow küçük bebeğin koluyla oynadı ve ben de bakışlarımı yere yapıştırarak kardeşimin tavsiyesine uymak için elimden geleni yaptım.

"Ona kılıç dövüşünü öğretmeye çalışıyor," dedi Nia.

Caiden başını salladı. "Bence vals yapıyor."

"Kızımı işe almaya mı geldin?" Amerie de odadaki tüm mumları yakarken ona katıldı.

Pamuk gülümsedi ve bebeğin kolunu tekrar battaniyenin içine soktu. "Muhtemelen, ama zayıf atışları var. Ben olsam bununla bir alime giderdim."

Caiden Nia'ya beş gümüş dar uzattı. "Sana söylemiştim," diye haykırdı Nia ve zaferini cebe indirdi.

"Vals yapıyordu," dedi Snow.

Nia sinirlenerek Caiden'a on gümüş dar uzattı.

Amerie bizimle birlikte oturdu. Snow'un yanında ilk kez gergin görünüyordu, bir şeyler söylemek için parmağını bağlayıp çözüyordu. "Bir isim düşündüm ama bu konuda fikrini almak istedim, daha doğrusu iznini."

"Benim iznime ihtiyacınız yok, ben rahibe değilim ama bu ismi merak ediyorum."

Amerie rahatsız bir şekilde etrafımıza baktı ve koltuğunda hafifçe kaydı. "Ona Serene adını vermek istiyorum."

Nia ve Caiden deli bir kadın gibi ona bakıyorlardı. Snow bir an için kaskatı kesildi ama sonra kucağındaki bebeğin parmaklarıyla oynamaya devam etti. Bu onun annesinin adıydı, ölü annesinin adı, Adriyatıklıların öldürdüğü, Amerie'nin halkının öldürdüğü annesinin adı.

"Amerie, sanmıyorum-" diye söze başladı Nia, neredeyse kekeleyerek.

Snow gözlerini küçük yaratıktan ayırmadan, "O halde huzurlu," diye araya girdi.

Nia ve Amerie'nin yeni evi ve bebeğin ihtiyaçları hakkında yaptıkları hafif sohbet dışında ziyaretin geri kalanı çoğunlukla sessizlik içinde geçmişti; Snow'un onu Isjord'a sürerken söz verdiğinin ötesinde yerine getirdiğ i ihtiyaçlar.

Bebek uyandıktan ve beslenmeye ihtiyaç duyduktan sonra ayrılmak için ayağ a kalktık. Ayrılmadan önce Amerie'ye yaklaştım. "Her şey yolunda mı, bu topraklara nasıl yerleştiniz? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"İyiden de öteyim," diye araya girdi ama sözlerinin hissettiklerinin sadece yarısını ifade ettiğini görebiliyordum. "Kocamı özlüyorum ve küçük Serene'in babasına ihtiyaı var ama yakında bununla barışacağ ım, endişelenmeye gerek yok. Bunun en iyisi olduğ unu biliyorum. Ona güveniyorum, böylesi daha iyi oldu," diye ekledi son olarak hüzünlü bir gülümsemeyle.

Sonunda Snow'un onu neden buraya, tek başına sürgün ettiğini anlamıştım.

şato koridorlarında, daha önce kaplanmış olduğ u korkunç sessizlik içinde yürüdü. Amerie'nin kararı onu ifade ettiğ inden çok daha fazla etkilemişti. Nia yanımda peleriniyle gergin bir şekilde oynadı, birkaç kez öne çıkıp bir şeyler söylemeye çalıştı ama her seferinde kendini tuttu.

Snow yatak odasına girmek için kapıyı açtığ ında soğuk bileğ ini kavradım. Bir an için dönmedi ama beni itmedi de. Döndüğ ünde ise dönmemiş olmasını diledim. Yüzünde solgun bir ifade vardı. Onları aradım - onun canlı, yanan gözlerini aradım ama bulduğ um sadece solmuş bir güneşin derin gölgeleriydi. Sıcak değ illerdi, soğuk da değ illerdi, sadece arada bir kederliydi.

"İyi dinlen," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamayınca, daha önce sormak için topladığım kelimeleri de unutarak. İyi misin? Lütfen iyi ol. Her şey yolunda, her şey yoluna girecek. İyi olmaktan başka bir şey olma. Canını yakma, her şey yoluna girecek. İncitme, seni incitme, asla.

"Yapacağım." Kelimeleri mırıldanmış ya da fısıldamış olabilir, ikisinin arasında bir yerde. Soğuk eli avuçlarımdan kaydı ve benim sıcak elimin üzerine düştü. Üzerinden geçtiği kalıcı dokunuşu, felaket öpücüğünü hissettim ve sonra... Kalbimin onun için yuvarlanmasını, batmasını ve boğulmasını, yükselmesini ve kabarmasını, özlemini ve arayışını izleyen tüm zalim tanrıları ve koruyucuları lanetledim. Ne yapıyordum ben? Ne zaman bu kadar bencil ve mantıksız olmuştum?

Nia havadaki kasveti dağıtmak için, "Herhalde yediği zencefilli bisküviler yüzünden tıka basa doymuştur," diye şaka yaptı.

Onun yanına yerleştim. "Amerie'yi buraya, melez bir çocuk taşıdığı için Adriata'da ona yapacaklarından korkarak getirdi. Eğer ikisi birlikte olursa çocuğun acı çekeceğini, ona yaptıklarının aynısını yapacaklarını düşündü. Bu yüzden Pamuk onları kimsenin kim olduklarını bilmediği farklı krallıklara gönderdi, yeni bir başlangıç için."

Nia başını salladı ve arkadaşının muhtemelen huzursuzca durduğu kapı odasının arkasına baktı. Gölgeleeri sessiz bir gerçeğe dalgalandı. "Evet."

"Neden Isjord'u almak istiyor?" Nia dondu kaldı. "Biliyor musun?"

Başımı salladım. "Silas'ın ne yaptığını anlayacağını, bu süreçte pek çok kişinin zarar göreceğini, kendisinin de zarar göreceğini anlamıyor mu? Tanrım, herkesten çok onun canı yanacak."

Yutkundu, bakışları yere düştü. "Umurunda değil."

"Ama sen biliyorsun, Caiden biliyor." "Biliyoruz çünkü buradayız."

"O zaman onun planlarını kabul ediyorsun." Gölgeleeri

kabul etmedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum, öldürmek, ben de hissediyorum. Ölenlere ne yaptığını ve ona ne yaptığını, ama bu onun tesellisi. İstesem de onu teselliden mahrum edemem." Bana döndü. "Bunu ona söyleme, bilemez."

"Ona ne yaptılar, Nia?"

Ağır bir nefes verdi. "Alaric, koruyucumuz, benim ve Cai'nin onun panik sırasında neler yaşadığını anlamamız için bunu bir şekilde tarif ederdi. Çeliği dövüp bir silaha dönüştürmeye çalıştığınızda şekil almazsa, kırıp yeniden eritirsiniz, öyle değil mi? Onu bir silah yapmak imkansızdı ama yine de onu binlerce kez kırıp erittiler. Bazen sırf eğlence olsun diye."

BÖLÜM 27

Snowlin

TŞato koridorları tamamen karanlığa gömülmüştü, ayaklarımın bastığı yeri zar zor görebiliyordum. Kısık ve yumuşak bir kadın sesi bana doğru seslendi. O kadar gürültülü oldu ki, ayaklarım yerden kesildi ve kalbim yankısından güm güm attı. Etrafım sarılmıştı, sürekli bağırıyor ve adımı haykırıyorlardı. Arka kış bahçelerine ulaşana kadar bedenimi ileriye doğru hareket ettirdim. Gökyüzü gök gürültüsü ve şimşeklerle aydınlanıyor, dikenler ve yapraklar havada girdaplar oluşturuyor, çalılar parlak bir denizde yelkenler gibi sallanıyordu ve annem bunların ortasında duruyordu. Uzun siyah saçları rüzgârın dokunuşuyla dalgalanıyordu ve gözleri boşluğun rengine dönmüştü ve cansızdı. Ayaklarının altında kan birikmiş, beyaz elbisesini ve yüzünü kaplamıştı. Gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Ağzımdan çıkan sessiz çığlıklar boğazıma saldırdı ve boğazım çivi yarası gibi ağrıyıp zonklamaya başladı. Ne ben ona doğru hareket edebiliyordum ne de o beni duyabiliyordu.

"Koş Pamuk," diye seslendi bana, sesi rüzgârla taşınyordu, "şimşek kadar hızlı, Nubil kadar hızlı. Dönme, durma ve korkma. Duyduğun hiçbir şey kalmayana, gördüğün hiçbir şey kalmayana, yapayalnız kalana kadar koş.

düşünceler kulaklarında yankılanıyor. Bana söz ver Pamuk, kaçacaksın ve yaşayacaksın, söz ver bana."

Bana söylediği son sözler, annemin yerine getirmem için bana söz verdirdiği son sözler. Tıpkı bana söylediği gibi, kaleyi yaktıklarında, onu, Thora'yı ve Eren'i öldürdüklerinde koştum ve koştum. Ayaklarım kanayana, soğuktan derim çatlayana, yaram iltihaplanana, babamın beni ormanın derinliklerinde bulması günler sürene kadar koştum, koştum.

"Serene, Serene, ona Serene diyeceğim," diye tekrarladı başka bir ses havada, ben dizlerimin üzerine çökerken.

Bağırışlar ve çığlıklar, emirler ve ölüm etrafımda dönüyordu. "Kraliçeyi öldürün, çocuklarını öldürün." Bu sözleri tekrar duyduğumda gözlerimden yaşlar boşandı ve ürperti artık bir ürperti değil, acı veren bir titreme oldu. Gün geceye, mavi siyaha döndü. Ben saklanıp yaşarken rüzgâr, fırtına ve ayaz esti.

"Snow, Snow." Alaric'in kolları beni sardı ve o an anladım ki ev beni bulmuştu, güvendeydim. "Sana sahibim evlat. Sana her zaman sahip olacağım. Affet beni, affet beni."

Güçlü kollar beni sardı, Alaric'in değil. Narenciye çiçeklerinin kokusu baharın sıcaklığını getirerek beni uyandırdı. Kilian beni göğsüne bastırdı, bizi ileri geri salladı. Kimsenin bana rahatlatıcı bir şekilde dokunmasına izin vermezdim. Buna ihtiyacım olmadığı ve olmaması gerektiği öğretilmişti ama yine de eğildim.

Gözyaşlarımın buğusunu kırıştırdım ve yüz hatlarını aradım. "Kilian?"

Elini saçlarımın arasından geçirdi, okşama ve yumuşak dokunuşlarla sessiz bir güvence verdi. "Sen iyisin. Nia Caiden'ı aramaya gitti. Yardım edecek, yardım edebilir. Ne yapacağını bildiğini söyledi. Ben ne yapacağımı bilmiyorum." Sözlerine çaresizlik sinmiş, yüz hatlarını endişe kaplamıştı.

Çarpıtıldı. Gerçeklik de çarpıtıldı ve onu net olarak göremedim. "Kilian?"

Saçlarımı geriye atıp gözlerimi aradı. "Evet?"

Hangisi kâbustu? Her gece tekrar tekrar gördüğüm mü yoksa nefret etmeye ve intikamımı almaya yemin ettiğim, benden nefret eden, beni daha önce kimsenin tutmadığı kadar sıkı tutan adamın yatıştırıcı okşaması mı? Yıldız ışığındaki canlı bakışlarına ne kadar uzun süre bakarsam, yüz hatları o gece canımı almak için bana ulaşan adama o kadar çok benziyordu.

Kendimi kurtardım ve koştum. Koridorları, muhafızları, hizmetkârları koşarak geçtim ve bahçeye doğru yöneldim, ta ki onların önünde durana kadar; bir zamanlar tanrılardan ve göklerden daha çok sevdiğim, kendimden daha çok sevdiğim insanlardan geriye kalanlar. Onlara baktım, nefesim kesilmişti, göğsüm koşmaktan ve soğuk rüzgârın ısırmasından alev alev yanıyordu. Çıplak ayaklarım, gerçekliğin kanıtı olan kar hissine batıyordu. Bir rüya ol. Bir rüya ol. Bir an ve sonra diğeri ve dualarım duyulmamıştı.

"Çok sessizsin anne, artık bana cevap vermiyorsun ama," diye yutkundum, "ama hala sesini duyuyorum. Bana da sarılamaz mısın? Kollarını etrafımda hissetmeme izin ver. O zaman bana sarılamaz mıydın, seninle gelmeme izin veremez miydin? Verilen sözlerden nefret ederim, tutulmamak üzere verilirler ama ben seninkini tutamam. Beni istemediğim bir hayatla lanetledin ve sonra ona sıkıca tutunmamı sağladın." Sözlerimin arasına bir çığlık dolandı. "Buradan nefret ediyorum."

Etrafımdaki statik değişti. Hava, hafızadan sızan keskin metalik bir renkle yoğunlaştı. Bir kar fırtınası her yeri kapladı ve gökyüzü gürledi. Sanki hâlâ rüya görüyormuşum gibi, burası bana çok gerçek dışı ve yabancı geliyordu. Tüm bunların bir rüyadan ibaret olmasını diledim, o kadar çok diledim ve o kadar çok dua ettim ki göz kapaklarım basınçtan yara oldu. Tüm vücudum titriyordu ama soğuktan değil, göğsüme yerleşen boşluk hissinden.

Cai nefes nefese "Kekler," diye seslendi ve onunla birlikte arkamdaki üç kişinin daha sesini duydum.

Sonuçta bu bir rüya değildi, en azından bu kısmın rüya olmasını umuyordum. Utanç beni dönmekten alıkoydu ve

yüzlerini görseydim, muhtemelen beni deli bir kadın olarak damgalayacaklardı.

"Hepinize buraya gelmemeniz için söz verdim, değil mi?" Öfkeyle bağırdım, yarı yarıya tehlikede olan durumumu gizlemek için.

"Gecenin bir yarısı ölü bir ruh görmüş gibi, geceliğinizle ve üstelik çıplak ayakla kale arazisinden kaçmasaydınız, belki, sadece belki, Prenses, size verdiğimiz bir sözü bozmak için bu kadar sert önlemler almak zorunda kalmazdık," Kilian'ın öfkeli sesi havada oluşan paraziti bozdu. Sesinde endişenin de bir tonu vardı, beni gördüğünde piyonunun kudurduğunu düşünmüş olmalıydı. Bu düşünce utanç içinde yüzümü buruşturmama neden oldu.

"O haklı, Pamuk. Bir şeylerin ters gittiğini düşündük," diye konuştu Nia ve ben sonunda onun sözlerine inanamayarak döndüm. Bana bilmiş bir bakış attı ve ne düşündüğümü onaylamak için hafifçe başını salladı, beni yine hissetmiş olmalıydı.

Malik elini havada salladı, tenimi kaplayan, ıslatan ve diken diken eden kar düştü ve Kilian ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. Mandalina gibi tatlı ve limon çiçekleri gibi ekşi kokuyordu, bahar gibi kokuyordu.

"Bir daha benden böyle kaçma," diye mırıldandı, sadece benim duymam için.

Kalbim göğsümün altında yüksek sesle kekeledi; bu sözler üzerimde yumuşak bir şekilde fırçalandı. Emir almaktan hoşlanmıyordum ama bu bana itaat etmem gereken bir emir gibi geliyordu. "Bana onu hatırlattın," diye itiraf ettim, belki de fazla kontrolsüzce. "Bana onu hatırlattın."

Bana bakmayı reddederek dondu kaldı.

"O gece beni yaralayan adamdan. Ben ondan kaçtım, senden değil."

Parmakları ceketin yakasının üzerinde durdu. "Sana sık sık onu hatırlatıyor muyum? Bana yalan söyle ve ben de bileyim."

I yuttum zor ve Fısıldadı, "Evet...hayır.

Belki. Çok sık olmasa da, ama yapmalısın. Sen de

onlardan birisin.

senden haberdar olmalı, varlığından nefret etmeli, varlığına katlanamamalıyım. Gerçekten de öyle yapmalıyım... ama yapmıyorum, en azından her zaman değil."

Başparmağı yanağına hafifçe sıyırdı. "Bununla çalışabilirim."

Bende ve bana bakışında bir sorun vardı; bende ve benimle aynı nefesi paylaşmasında bir sorun vardı. Bahçenin ortasındaydık, herkesin önünde bir gösteri yapıyorduk, ben de yanından geçip gitmek için yürüdüm.

İki Adriatic kardeş durdu ve ailemin mezarlarına doğru baktı.

"Şimdi hepimiz gidelim," diye emretti Cai, neredeyse tereddütlerini hissederek.

Mal, "Önce saygımızı göstermek istiyoruz," dedi.

Kilian'ın kolunu tuttuğumda gözlerim kocaman açıldı, ağzım hırıltıya dönüştü. Ölümüne sebep olan insanlar onlara saygı göstermek isterken, ne cüretle dinlenme yerlerini kirletirlerdi? Eğer burası benim için en kutsal yer olmasaydı, sözlerine kahkahalarla gülerdim. "Böyle bir şey yapmayacaksınız," dedim ve onun sakın gümüş bakışları benim ateşli bakışlarımdan üzerinde kaydı.

Nia'nın eli omzuma yaslandı, "Ben de aynısını yapmak isterim." Nia benim kız kardeşimdi, o benim ailemdi, onların elinden nasıl acı çektiğimi herkesten çok o biliyordu. Bunu neden yapıyordu, bu piçlerle fazla yakınlaşmasına izin mi vermiştim, bana düşman mı olmuştu, duygularıma bu kadar mı az saygı duyuyordu?

Parazit geri döndü ve bulutlar yeniden gürledi. Artık bunun bir rüya, bir kâbus ve en kötüsü olmadığına gerçekten inanmıştım. İhanet, acı, inançsızlık tüm duyularımı kaplamıştı.

"Nia, bu kadar çılgınlık yeter," diye seslendi Cai arkadan, endişeyle kolunu ona doğru uzatarak.

"Onlara yardımcı olabilir, olabilirler. Adriatikliler ruhani olana ve göklere en çok bağlı olanlardır, onlara yardım edebilirler.

ve," durdu, kaşları endişeyle birbirine çarptı, "ve sen Snow, sana yardım edebilirler. Uyumak, yemek yemek, nefes almak ya da annenin adını mırıldanmak bu kadar zor olmak zorunda değil. Cezalandırılman gerektiğini düşündüğün için acı çekmek zorunda değilsin - bu ceza değil, işkencedir."

İnançsızlıkla, saçma sözleri karşısında başımı salladım. "Hayır canım, onların kimseye faydası olmaz, hele bana hiç olmaz. Onların ruhlarının gitmesini istediğimi sana düşündüren nedir?" diye itiraf ettim. "Onları burada istiyorum, onları yıllarca sürükleyecek olsam bile, gazabımın açığa çıkışına, intikamıma ve açlığımın doyurulmasına tanıklık etmek için burada olacaklar. Acı ve öfke istiyorum; işkence istiyorum." Yüzüne birkaç santim uzaktaydım. Patlamadan birkaç santim uzakta.

Yüz ifadesi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde düştü ve başı inkâr edercesine hafifçe sallandı. "Lütfen, öyle demek istemedin," diye yumuşakça yalvardı ama olan olmuştu, beni çoktan incitmişti.

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı, bilinçaltım bunun peşini bırakmayı reddetti. "Geri çekileceğimi, planlarımdan pişman olacağımı düşündün, değil mi? Değil mi?" diye bağırmam havayı deldi ve o irkilerek geri çekildi.

Gözleri yere düştü, bana açıklamadığı gerçeklerle doluydu. Bunu gerçekten düşünmüştü. Bunca yıl boyunca hiçbir şey söylememişti. "O yöne doğru attığın her adımda seni kaybediyormuşum gibi geliyor," diye mırıldandı, kollarını kendi etrafında toplayarak.

"Nia, ben kendimi uzun zaman önce kaybettim."

"Bu şekilde değil. Sen öfken, intikamın ve başına gelenler değilsin. Sen çok daha fazlasısın, çok güzelsin ve çok nazıksın ve ben o kişiyi çok az tanıyorum ama o kişiyi seviyorum ve sen bunu benden aldın."

"Ben bir hiçim, bunun ötesinde ben bir hiçim. Onlar beni hayatta tutuyor, onlar sayesinde hayattayım."

"Bu yaşadığınız anlamına gelmez."

"Böyle bir arzum yok ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Şimdi, son zamanlarda köklerine bu kadar bağlı görüldüğüne göre bana söyleyebilirsin, ne hissediyorum? Daha önce sözlerimi anlamayı başaramadığına göre gölgelerim tüm bunlar hakkında ne diyor?" Onu Adriyatiklilere ifşa etmek istememiştim, ama yargım acıdan alevler içindeydi, bu sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

"Hiçbir şey, Pamuk, hiçbir şey hissetmiyorsun," Nia'nın sert sözleri beni biraz geriye götürdü, ne hissettiğimi her zaman biliyordu. Hiçbir şey, dedi ama hissettiklerimin göğsümü ne kadar sıktığını görünce nefesim kesildi. Birine binlerce bıçakla parçalanmış gibi hissettiğini söylemek çok sinir bozucu değil miydi, yine de asla gerçekten anlamayacaklar mıydı?

"Geri kalan Adriatian köpeklerini de alın ve gidin, hepiniz, hemen," diye emrettim soğuk ve kin dolu bir şekilde.

Bir süre bekledi, yüzünde onları geri almak için hâlâ zamanım olduğuna dair umut dolu bir ifade vardı. Pes etti ve gitti.

Adriyatiklilere doğru, "İkiniz için havlayamam," dedim.

Kilian Mal'a dönüp başıyla gitmesini işaret etti ama o sessizce durup bana baktı. O aptal kafasından neler geçtiğini asla bilemezdim, yüz hatları beyaz bir tuval gibiydi. "Ben de seni kastetmiştim Kilian, oyun oynayacak havada değilim. Git, bu bir emirdir."

Yaklaştı ve kollarımı ceketin kollarından geçirdi. "Arkadaşlarınızla, aileniz dediğiniz kişilerle bunu yapmakta bir sorun görmüyorsunuz. Ama bana emir vermiyorsunuz Prenses, asla da vermeyeceksiniz. Ağzınızı o kadar gevşek ve kırılcı kullanıyorsunuz ki, kızgın olmanız etrafınızdakilere bile öfkenizi hak ediyorlarmış gibi davranabileceğiniz anlamına gelmiyor." Sakin yüz hatları daha önce hiç görmediğim türden bir öfkeyle parlıyordu. Ceketinin kenarlarını sıkıca çekiştirdikten sonra tek tek iliklemeye başladı. "Seni her gece böyle acı çekerken görmek onu endişelendiriyor, kendini yok etmeyi seviyor olman başkalarının seni izlemekten zevk aldığı anlamına

gelmiyor."

Bu ne cüret? "Sanki umurundaymış gibi konuşuyorsun, o küçük barbar kalbini yumuşattı mı?" Ona yaklaşıp sordum. Parmağım göğsüne dokunarak kalbini işaret etti, korkunç bir gürültüyle, savaş toynaklarının adımlarını atarak. Önce Nia bu piçi koruyor ve benim savunduğum her şeye, onun da savunduğunu düşündüğüm her şeye karşı çıkıyor. Sonra da onu da korumak için o zehirli sözleri büyük bir zarafetle söylüyor. Nia benim iyiliğim için bu kadar endişelenseydi, nasıl hissettiğini bana söyler, danışır ve açıklardı. Zihin okumuyordum ve o da bu tür şeyleri benden saklayan biri olmamıştı, ama sadece korkularımı onların önünde açığa vurmak için değil, ailemin anısına çamur atmak için de en uygun anı seçti.

"Durumu kendi lehine çevirmek için öyle tuhaf yöntemlerin var ki, dediğin gibi olsa bile bu gerçeği değiştirmiyor, yutmakta zorlandığın gerçeği," diye tükürdü, omzumun üstündeki ceketin altından saçlarımı nazikçe çekerek. "Seçimleriniz konusunda kafanızın karışık olduğu, öfkenizin ötesini görmenize izin verdiğiniz anda onları unuttuğunuz gerçeği. Sanki... Sanki onları unutabilirmişsin gibi. Unutmaktan ve onları bırakmaktan korkuyorsun, bunu bir bahane olarak tutuyorsun, acıyı bir bahane olarak tutuyorsun."

Sözlerinin beni vurmasına izin vermiştim, sanki beni gerçekten çeliğiyle delmiş gibi acı çekiyordum. Beni tanı mıyordu, neden bu piçin bana böyle güçlü darbeler indirmesine izin veriyordum?

"Hiçbir şey bilmiyorsun Kilian, hiçbir şey." Sesim inançsızlığıma karıştı. Boğazımın arkasındaki o boğulma hissini yuttum. Kardeşim sandığım kişi bile hiçbir şey bilmiyordu, herkes hiçbir şey bilmiyordu, tanrılar ve gökler hiçbir şey bilmiyordu.

Gözleri hafifçe düştü, gümüş parıltılar durdu. "Bildiğim tek bir şey var Pamuk, o seni önemsiyor. Ve her ne yaptıysa senin için yaptı ve kafanın içinde her ne kaynıyorsa, işler bazen duyulduğu kadar basittir. Öfkenizi ve duyularınızı

Sakin onlara dönüşme," dedi daha yumuşak bir tonda, neredeyse yalvarırcasına, ama sesi hâlâ etrafımızı saran toprak kadar soğuktu.

"İstediğimi yaparım."

"Onlarla daha ne kadar savaşabilirsin, onlarla savaşırken kendine daha ne kadar işkence edebilirsin?"

"Onlara boyun eğmemi mi tercih edersin?" Bağırdım, çenem öfkeyle gerilmişti. "Eminim kırık dökük, ağlayan, kırılğan küçük bir prensesi geri almak hoşuna giderdi. Onu evcilleştirmek, işkence etmek ve öldürmek çok daha kolay olurdu."

Yüzümü kavrayarak hızla hareket etti, gözleri benimkileri delip geçti. Parmakları saçlarımın arasına dolandı ve yüksek sesle nefes aldı. "Seni evcilleştirmeye, işkence etmeye ve öldürmeye gerek yok, görünüşe göre bu işi kendin mükemmel bir şekilde yapıyorsun."

"Aferin sana o zaman. Ne kadar mutlu olmalısınız."

Yutkundu, yüz hatları gerginlikle çevrelenmişti, neredeyse nefes nefese kalmıştı, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta değildi. Onu okuyamıyordum. Onu okumak istiyordum. "Sefil Kar, bu beni sefil ediyor. Sanırım senin için iyi, seni ne kadar mutlu ediyor olmalı. En azından şimdi, ne kadar acımasız, doğaüstü ve garip olursa olsun, bir parça mutluluk hissedebilirsin. Çünkü bu alemde kendini gerçek mutluluktan mahrum etmek için her türlü nedeni bulacaksın, çünkü bunun sana intikamını unutturmasından çok korkuyorsun. Ama Snow, fedakarlıklarını akıllıca seç. İntikam bir pazarlıktır, bunun için ruhunu takas etmeye istekli olabilirsin, ama aynı zamanda seni seven insanlar var ve onlar parçalanmayı ya da parçaları görmüyorlar çünkü onlar hala seni bir bütün haline getiriyor. Sizi seviyorlar

-Seni olduğun gibi seviyorum. Bana böyle yaşamaya değer mi dediniz, ama ben size sormak istiyorum, bunun için onları kaybetmeye hazır mısınız?"

Beni bir süre susturduktan sonra kalan tüm sesimi toplayıp "Vazgeçmem için yalvarışın bu mu?" diye sordum.

Kirpiklerimi kaplayan kar tanelerini temizlemek için başparmağını gözlerimin üzerinde gezdirdi. "Bu benim sana

yalvarışım

Pazarlıklarınızı seçin, o küçük güzel ruhunuz sattığınızdan daha değerli olabilir. Kırıklar binlerce güzel yolla onarılabilir."

"Ben vazo değilim, Kilian."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Hayır, sen çarpıcı, esprili, katil bir vazosun." Bir an için gözleri dudaklarıma kaydı ve nefesimi içime çektim. İçimde bir fırtına koptu ama o durdu ve beni bırakarak uzaklaştı. Bir saniye geçmeden ayaklarımı fark etti ve yüksek sesle inleyerek yüzünü ovuşturdu. "Saçma kadın, sana kaç kere ayakkabı giymeni söylemem gerekiyor."

Onun alışılmadık bir şekilde yüksek sesle ifade ettiği hayal kırıklığına çılgınca göz kırptım ve sonra donmuş çıplak ayaklarımı indirdim. Fark edilmeyecek kadar kısa bir süre içinde beni kollarının arasına aldı. Bu ani hareket karşısında bir çılgılık attım. "İndir beni, seni iri yarı aptal, bırak gideyim."

Kıpırdandım, kıpırdandım ama o beni daha sıkı kavradı. "Ayakların yarı donmuş durumda ve dediğim gibi kendini yok etme yöntemlerinden hoşlanmıyorum."

Yere baktım, ayaklarım neredeyse griye dönmüştü, bir ceset rengindeydi. Onları hareket ettirmeye çalıştım ama tamamen uyuşmuşlardı.

Güneş yavaş yavaş yükselmeye başladı ve şato koridorları, geçerken bizi hayretle durduran hizmetkârlarla dolup taşıyordu.

Utançtan başımı göğsüne gömdüm. "Bırak beni, yemin ederim," diye tehdit ettim etinin üzerinde boğulan bir mırıltıyla.

"Eğer seni şimdi yere yatırırsam ve yuvarlanmadan duramazsan, burada kaldığımız süre boyunca seni omzumda taşıyım, nereye gidersek gidelim. Ve bu bir sözdür prenses," diye uyardı.

Omzuna defalarca tokat attım ve kımıldamayınca. Onu o kadar sert çimdikledim ki acı içinde inledi ve sonunda beni bıraktı. Ayaklarım yere değdiği anda pelteye dönüştüler ve karıncalanmaya başladılar.

Kilian beni bir un çuvalı gibi kaldırıp omzuna atmadan önce neredeyse yüzüstü yere düşüyordum.

"İkna oldun mu, seni cadaloz?" diye sordu popomu tokatlayarak. "Yoksa emeklemen için seni yere mi yatırayım? Seni dizlerinin üzerinde ve özellikle bana doğru sürünürken görmeyi çok isterim ama bu şekilde değil ve üzerinde gecelikten daha az bir şey olacak."

Kulaklarımın ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Bana karşı ilk kez bu kadar açık konuşuyordu. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden, protesto edercesine birkaç kez omzuna vurdum. Beni kuru kuru susturmuştu.

Muhtemelen bunu kendisi de fark etmiş olacak ki kıkırdadı, karanlık ve sıcak bir sestti, tüm vücudu eğlenerek titriyordu. "Sana boyun eğdirmek için biraz hırpalanman gerektiğini bilseydim, daha önce denerdim."

Sorun itip kakmak değildi.

Kıpırdandım ve sırtını birkaç kez daha tokatladım. "Beni böyle mi istiyorsun, bir kısarak gibi evcilleştirerek?"

"Başka şekillerde de, ama evcilleştirilmemiş, seni alingan seviyorum. Görünüşe göre cadalozlara karşı bir zaafım var. Ve her zaman böyle olmak zorunda değilsin kadın, arada bir dinlen, o pençelerini geri çek, sana sarılan herkesin sırtında bir hançer yok."

"Önce sen, ama ne demek istediğimi anlamak için hayatta olmayabilirsin."

Gülmekten titriyordu ve yemin ederim ki hiçbir erkek beni o anki gibi titretmemişti.

Odama girdiğimizde şaşkınlıktan ağzı açık kalan küçük kırmızı kafama, "Banyoyu hazırla Penelope, olabildiğince sıcak olsun," diye emretti.

"Aman Tanrım, beni de mi yıkayacaksın?" Beni yatağımın kenarına indirip oturturken alaycı bir ses tonuyla sordum.

Pen banyo odalarına doğru koşmadan önce hâlâ ikimizin arasında şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kollarını sıvadı ve önümde diz çökerek alçaldı. "Sadece kelimeleri söyle prenses."

Verdiği cevap karşısında gözlerim doldu. "Dizlerinin üstünde olman çok hoşuma gidiyor."

"Seninkilerin arasında daha iyi olurum." Ona tüm öfkemle vurdum, ama o sadece daha fazla eğlenerek salladı. Benimle böyle alay etmeye nasıl cüret eder? "İyi bak, hayatım boyunca pek diz çökmedim," dedi bir elini sol dizine vurarak. "Dizim kötü, Mal evden kaçtıktan sonra onu kovalarken uçurumdan yuvarlandım. Üç ay yürüyemedim, şimdi omurgama kadar keskin bir ağrı gönderiyor ve her diz çöktüğümde gıcırıyor, bu soğuk da yardımcı olmuyor."

Onu insan ışığında görmeyi neden komik bulduğumu bilmiyordum ama gülümsememi tuttum, bu konuda ciddi görünüyordu.

Avuçlarını ayaklarımın üzerinde gezdirmeden önce ayaklarımı dürttü. "Herhangi bir hissin var mı?"

Başımı salladım. Artık bana ait değillerdi, sadece sıcak ve yabancıydılar ama tam da o anda her şey sıcak ve yabancı geliyordu. Tepki veren bedenim, tırmanan gülümsemem, şu anda sessiz kalması gereken, çoğu kişinin kalp dediği organım. Derim solucanlar gibi süründü ve sonra onun büyüünün dokunuşuyla ayak parmaklarımı özgürce oynatmaya başladığımda rahat bir iç çekiş beni terk etti.

"Neden Mal'ı kovalamak zorundaydın? Neden evden kaçtı?"

Sağ bacağının üzerine kaydı ve ayağımı omzuna koyarak tenimde daha fazla büyü gezdirdi. "Mal yetenekli bir Aura, ama Empatlar en zor eğitimi alırlar. Sık sık kendi duygularınızdan korkar ve şüphe duyarsınız, hissettiklerinizin yanlış ya da tehlikede olduğunu düşünmeye başlarsınız. Bazen kişi büyüünü tamamen kapatır çünkü bazen farkında olmaz ve duyguları, yabancı duyguları, başkalarınınkini yönlendirir. Empatlara bunların hepsi en baştan öğretilir, tıpkı alfabe gibi, sonra... pratik yaparlar." Dikkatimi çekmek için sözünü kesti. "Çoğu Aura gibi değiller, eğitim diğer insanlar üzerinde yapılır. Bir Eldritch askerinin silah olarak kullanmayı öğrendiği en kurtarılmış duygulardan biri acıdır ve

Korku, ama bunu silah olarak kullanabilecek düzeyde uygulayabilmek için acıyı sonuna kadar bilmeniz gerekir."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Eldritch askerleri bağlanır ve acı öğretilir, korku gösterilirdi. Nasıl olduğunu anlayabileceğinizi hatırlıyorum. Kardeşim sıradan bir Empat değil, o... oldukça yetenekli ve ona en zoru öğretildi. Onun için en kötü kısım bu değildi... pratik yapmaktı, bu yüzden kaçtı. Mal bir sineğe zarar vermektense hayatı boyunca çamur yemeyi tercih eder. Numengarth'ın belki de en tehlikeli birliğine liderlik etmesi yeterince komik. Önce onu bulmalıydım, yoksa bir dahaki sefere onu eğitmek için sınırlar içinde olmayacaktı."

"Seçme şansы yok muydu?"

Bana doğru baktı. "Seçme şansın var mıydı?"

"Ama ben yaratıldım, bu benim amacımdı."

"Babamın kafasında Mal de öyleydi. Bir amaçla yaşayan biri. Kudretli doğanların laneti."

"Peki sen... sana bir şey yaptı mı?"

Çok yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Yapmak zorunda değildi, ben itaat ettim." "Bütün bunlara mı?" Kelimeler şaşkınlığımı gizleyemedi.

Başını salladı. "Ve daha fazlası."

"Ona kızgın değil misin? Babana?"

"Bir zamanlar, belki. Belki hâlâ öyleyim. Sadece bunu kabul etmemeyi seçtim, çünkü yarım yamalak bir Empat olarak bile kızgınlığın katlanılması zor bir duygu olduğunu biliyorum." Başını kaldırdı ve bana şakacı bir göz kırptı. "Bana destek ol, sen daha iyi bilirsin."

Ayağımı omzuna doğru ittim, neredeyse onu yere düşürecektim ve o sessizce kıkırdadı.

Tabanımı gıdıklayarak irkilmeme neden oldu. "Vücuduna biraz his geldiğini bilmek güzel." Eli önce ayağımda, sonra baldırımda gezindi ve dokunuşunun hafifliği karşısında nefesimi tuttum. Parmak eklemleri bacağımın iç kısmını neredeyse uyluğuma kadar sıyırdı. Hareket etmeyi bıraktı ve ben de nefes almayı bıraktım. Çok sessizdi, sesimi duyabilecek kadar.

kalp atışları odanın içinde dalgalanıyor. "Bazen bu derinin altında gerçekten bir insan olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Bazen ben bile buna inanmakta zorlanıyordum. "Canavarlar bile kanar ve acı çeker."

Sözlerim karşısında kaşlarını çatı. "Sen canavar değilsin Pamuk." "Çözmen gereken çok fazla çatışma var, Adriatic. Yap

Kararını ver, öyle miyim, değil miyim?" Yatağında arkama yaslandım ve boş tavana baktım. "Bir an beni kırbaça dövüyorsun, sonra acımı azaltmak için elinle yaralarımın üzerinde gezdiriyorsun. Canımı acıtmak istiyorsan yap gitsin, sonraki bakıma gerek yok."

"Seni yerine oturtmak için biraz gerçeğe ihtiyacın var ama sonra anlıyorum ki diğerleri seni incittiği için gerçeklerden kaçmayı tercih ediyor. Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum."

Böyle bir vahiy üzerine yattığım yerden kalktım, düşüncelerim boyunca kaşlarımı çatıyordum. "Neden bu tatlı sözler?"

"Benden ne duymak istiyorsun Pamuk, söyle bana?"

"Benden korktuğunuzu, dehşete kapıldığınızı, benim gözüme girmek isteyecek kadar korktuğunuzu."

Gülümsedi, gözleri de gülümsedi ve bu tüylerimi diken diken etti. Bir yastığa uzandım ve onunla ona vurdum. "Gülme, seni aptal."

"Senden çok korkuyorum kadın."

"Güzel. Harika. Harika," diye haykırdım, ellerimi tavana kaldırarak.

"Bana öyle baktığında dehşete düşüyorum." Tabanlarıma hafifçe vurarak şaşkınlıkla irkilmeme neden oldu. "Bir dahaki sefere ayakkabılarını giy ve koş," dedi gitmeden önce beni işaret ederek.

Başımı çevirip odayı bir sağa bir sola inceledim, sanki kafam her şeyi hayal etmişti. Beni orada bıraktı, şaşkınlıktan gözlerimi kırıştırdım ve kapalı kapıların ardında yaklaşık bin küfür mırıldandım ve yaklaşık bin kaba el hareketi daha yaptım.

Gözlerimi hızla kırptım. Ona nasıl bakmıştım?

"Pen," diye bağırdım, yastığı metrelerce uzağa fırlattım ve o da banyo odalarından fırladı. "Sana nasıl bakıyorum?" İnsanlara özel bir bakışım var mıydı? Kokmuş bir göz gibi mi? İfadelerim bu kadar açık mıydı?

Düşünmeden sersemlemiş bir halde duruyordu. "Sen... aç mısın?"

Hızla ona doğru ilerledim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Evet, o da var ama seni korkutabilecek bir şey var mı?" Ona attığım bakışı yeniden yaratmaya çalışarak gözlerimi kaydırdım.

"Açken korkunç oluyorsun," diye ekledi, temkinli bir şekilde benden uzaklaşarak.

Ne demek istemişti? Bir cevabın rahatlığı için büyük şifonyer aynasının önünde durdum, ancak rahatsız edici bir yansıma ile karşılaştım, daha karanlık ve daha büyük, artık kasvetli ve kontrollü olmayan, kontrolden çıkan bir yansıma.

Yalnız, kendimi çok yalnız hissetmiştim. Nasıl olmayayım ki, o günden sonra hemen hemen herkesten uzaklaşmışım ama en çok da ondan. Ona bütün gün bakmak istemeden bakmaya bile dayanamıyordum. En kötüsü de beni içine soktuğu sürekli coşku haliydi.

Pen nefes nefese banyoya girdi. "Keskin gülümseme geri döndü. Elias ve tüm ekibi geri döndü," dedi ve koşudan yorgun düşüp yere yığılmadan önce nefes nefese beni bilgilendirdi.

Saçlarımı kuruladıktan sonra safir rengi, uzun kollu, göğsümün ve kıvrımlarımın tüm hatlarını görebileceğiniz kadar sıkı bir elbise giydim. İçime bir şey giymeliydim ama zamanım yoktu. Venzor'a çağrılabilirdi ve ben de şansımı kaybedebilirdim. Tüm düğmeleri zar zor kapatarak, çığlık atan, telaşlı Penelope arkamdan koşarken dışarı fırladım.

Koluma yapıştı. "Geri dön, geri dön. Biri sana böyle derse beni asarlar."

"Onurlu bir ölümle öl ve gitmeme izin ver."

"Nereye gidiyor?" Üçü arkamdan kovalarken Cai'nin Pen'e sorduğunu duydum.

"Ölümüne," diye feryat etti kızıl saçlı benim hızıma yetişmeden önce. "Başka bir şey giymek zorundasın yoksa baban kellemini alacak."

"Kafan kesilmeyecek Pen, saçmalama, onlar sadece göğüs. Eğer onu ilk karşılayan ben olmazsam Elias başka bir eğlenceye yol açacak." Tam koridorun köşesini geçerken Kilian ve Nia'nın bana doğru geldiğini gördüm.

"Elias?" Cai arkamdan yarı kızgın bir şekilde seslendi. "Neden onunla buluşuyorsun?"

"Çünkü ben de istiyorum," dedim, hâlâ gülünç bir şaşkınlık içinde duran diğer ikisinin yanından geçerken.

Nia ilerleyip bir şeyler söylemek istedi, benim harika görüntüm karşısında ağzı açık kaldı ama ben ikisini de görmezden gelerek geçmeye devam ettim.

Kalem hızla adımına doğru düştü. "Çıplak da gidebilirsin. Dağın tepesinden her şeyi görebiliyorum."

"Bana meydan okuma."

"Snowlin, seni pejmürde prenses, hemen dur, kimse seni böyle göremez." diye seslendi nefes nefese, Mal ve Cai de arkasından geliyordu. "Söyle ona," diye yalvardı dördüne de.

Küçük bir koridorda dört saygısız aptaldan beşe çıkmak ne büyük bir buluşmaydı. O sabah olanları bin kez tekrarlamamış olsaydım, neredeyse gülecektim. Hatırladığım her ayrıntı beni öfkeye bir adım daha yaklaştırıyordu, özellikle de o gümüş gözlü yılan karşı.

"Dikkatli ol Penelope, dilini alıp sana yedirebilir," diye seslendi güçlü bir erkek koridorun diğer tarafından şakacı bir şekilde.

"Elias," diye sakar bir sesle selam verdim ve gülümsemesini sağladım. Tam da görmek istediğim kişi.

"Ben de seni özledim kuzgunum." Gözlerinin vücudumda gezindiğini fark ettim ve sırtımı hafifçe dikleştirdim. Çok üşümüştüm, saçlarımdan akan sular vücudumun tüm kıvrımlarına yapışan ipek kumaşı ıslatmıştı. Ama her şeyi görmesini istiyordum, o artık benimdi. Hızla hareket ettim ve kollarımı boynuna dolayarak onu kucakladım. İlk başta şaşırmış gibiydi ama sonra ellerini belime koyarak beni kendine çekti. Bu en ufak bir gariplik değildi.

"Sana bir pelerin getireyim mi Pamuk?" Pen arkamdan dikkatlice sordu.

"Ama neden? Bugün şato çok sıcak," diye cevap verdim, onlara doğru dönerek önümü örten saçlarımı arkaya attım. Bu hareketim karşısında gözleri büyüdü ve gülümsememi engelleyemedim. Diğerleri nefes almıyormuş gibi bana ve Elias'a bakıyorlardı. Onları böyle daha çok seviyordum, sessizlik onlar için iyi bir görünümdü.

"Elias, yalnız bir dakika isteme sırası bende, bana çok şey borçlusun."

"Zamanım ve dikkatim tamamen sizde, sormanıza gerek yok, asla."

Kolumu onunkine bağladım ve onu bekleme odasına kadar takip ettim. Cai ve Mal geride durdular, çıplaklık tehditleri ve bir sürü hançer sallamadan sonra beni içeri kadar takip etmemeye zar zor ikna oldular.

Elias büyük bir kanepeye oturdu, yine çizgilerimi takip etti ve sonra bakışlarımı öyle nazikçe karşıladı ki neredeyse yaptığım şey için üzüleceğimi hissettim. Yavaşça kanepeye doğru yürüdüm ve ona yakın oturdum, yüzümü elime dayadım, dirseğimi kanepenin arkasına dayayıp ona baktım.

"Çok uzun zamandır yoktun Elias, babam seni neden kaleden uzaklaştırıyor?" Ceketinin yakasıyla oynayarak sordum. "Herkesten uzağa."

Eldivenli elimi tuttu ve kendi eliyle birleştirdi. Üzerine bir öpücük kondurdu. Kendini beğenmiş karakteri ve sinsi kişiliğinden farklı olarak bana karşı her zaman çok nazik olmuştu. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum, küçük narin bir çiçek gibi davranılmak daha önce hiç hoşuma gitmemişti.

"İnan bana Snowlin, elimden gelse gitmezdim."

"Ama Solaryalılar artık daha da kötüleşiyor sanırım, bu kadar küçük bir ekiple uğraşmak bir yana," diye tereddüt etmeden test ettim. Sam'e yatağına girmeden önce onu konuşturacağımı söylediğimde yalan söylememiştim. Kanepede bir bacağımyı altına katladım, elbisemin kumaşını yukarı çekerek diğer bacağımyı tamamen ortaya çıkardım ve bu da beklenildiğı gibi dikkatini çekmeye yetti.

"Evet, daha zor," dedi dalgınca, gözleri hâlâ oradaydı. "Moregan da Samuel kadar verici değil."

Anlayışla başımı salladım. "Saldırıların bu kadar kuzeyde olması çok yazık, onca yolculuk da kolay olmasa gerek. Başka hiçbir yerde değil de Adalar'da yoğunlaşmış olmaları garip değil mi?"

Sözlerim karşısında kaşlarını hafifçe çattı. "Ne yapıyorsun?"

Sanırım çok hızlı ittim. Ayağı kalkıp kucağına oturdum ve onu öptüm. O da bu isteğimi yerine getirmek için ellerini bana doladı. Öpücüğüy kestim ve geri çektim. "Sohbet ediyoruz Elias, yıllardır konuşmuyoruz. Ne sormamı istiyordun, babanın migreninin nasıl olduğunu mu?" Nefes nefese alay ettim ve o da güldü.

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Önceki açıklamamın değişmesi gerekiyor mu? Burası çok boş ve yeni kuyruklarım işimi kolaylaştırmıyor. Sadece eğlence için olamaz mı?"

Beni tekrar dudaklarına götürmeden önce, "Eğlenceli, ama önceki ifadelerim değişmiyor," diye ekledi. Bana karşı sertleştiğini hissedene kadar dudakları ve dili sürekli olarak birbiriyle buluştu.

Ondan uzaklaştım. Bende bir sorun vardı. O anki coşkuyu fark etmem biraz zaman aldı.

çok özeldi, ne onun için ne de başkası için.

Gözleri hayal kırıklığı ve ihtiyaçla doluydu. "Bir sorun mu var?"

"Birazdan Sam'le buluşmam gerekiyor, bu ve sen, beklemek zorundasınız." Tam olarak doğru değildi, Sam ve benim buluşmamıza saatler vardı. Sadece durmasını istedim.

İç çekti ama başını salladı. "Yarın akşam tekrar dönüyorum."

Durdum. "Bu kadar çabuk mu? Kuzeyde Moregan'la birlikte değil misin?"

Başını salladı, "Evet ve... hayır. Daha yakın bir yerde... sadece bilgi alışverişinde bulunmak için... muhtemelen yeni emirler alacağım." Savaş kampları. Sam'in bana anlatmak istemediği. Elias'ın babamın kirli işlerinin içinde olduğunu biliyordum.

Askerleri doğruladıktan, eğitimlerini kontrol ettikten ve deniz hattı şehrindeki yeni kraliyet sahte silahlarını inceledikten sonra Casmere'den yeni dönen Sam ile buluşmak için kütüphanede bekledim. Ne de olsa ondan istediğimi yapmanın bir yolunu bulmuştu. Konsantre olamıyordum, kafam binlerce gölette zıpladı ve planlarımın arasında kurbağa gibi sıçradı. KİŞ Mahkeme, için ve SIRADIŞILIK . benim

Babamın Nia'ya karşı davranışları ve sonra yine ona, Kilian'a doğru durması. Binlerce sonuç ortaya döküldü, kafamı bir kitaba vurmak zorunda kalana kadar düşüncemin her telini ısıttı. "Osmosis b ö y l e çalışmaz, gerçekten

oku," diye seslendi Cai karşımda oturduğu yerden. Sessiz sözleri etrafımda dans ediyordu, söylenmemiş ve sinir bozucu. Nia ya da Alaric beni kendime getirmek için onu her gönderdiğinde her zamanki bakışını atıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, her zaman işe yarıyordu, içeri girmenin bir yolunu biliyordu.

"O soytarının senin yanında böyle davranmasına nasıl izin veriyorsun?"

Kollarımı kavuşturarak kitabı kapattım. "Soytarının yakışıklı olduğuna, benden hoşlandığına ve bazı lezzetli

varlıklarla kutsanmış olduğuna karar verdim, ister misin?

Nedenini anlatmaya devam etmemi ister misin? Listem çok uzun canım, lütuflarının tüm kuytu köşelerine yer vermeyeceğim," diye gülümseyerek kıskırttım masaya eğilerek. "Neden bu kadar şaşırdın? Daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştın, biliyorsun o benim ilk soytarı gezintim değil."

"O bir Isjordan türü." "Ben de Isjordan'ım."

Başını iki yana salladı. "Sen öyle bir şey değilsin."

"İstedığınız kadar inkar edebilirsiniz, ancak bir gerçeğin söylenmesine ya da gerçek olmasının beklenmesine gerek yoktur."

"Sorun nedir, seni hiç böyle görmemiştim?"

Yalnızlık. Yalnız hissetmek korkunç bir duyguydu. Nia, yalnız hissetmemek için sahip olduğum en yakın konfordan şüphe duymama neden olmuştu. Sadece onu değil, herkesi, hatta Cai'yi bile kendimden uzaklaştırmama neden olmuştu. "Hayır, ben de öyle. Sen de mi Mal'a bütün sırlarımı anlatıyordun? Bilmem gereken bir şey var mı, yoksa arkadan bıçaklayıp çekip gitmeyi mi planlıyorsun?"

Başını salladı ve soluk bir eğlenceyle güldü. "Bu onun ne yaptığıyla ilgili değil, değil mi?" masaya yaslandı, yüzü benden sadece birkaç santim uzaktaydı, tepki verip vermediğime bakıyordu. "Bu sana söylemediği şeyle ilgili. Çünkü onun senin istediklerine karşı çıkmasını istemiyorsun."

Gerçeğimi okudu ama ben yine de teslim olmayı reddettim. "Yanılıyorsun."

"Çoğu zaman öyleyim. Ama söz konusu sen olduğunda, asla."

Koltuğumda kambur durarak homurdandım. "Herkes beni çok iyi tanıyor gibi görünüyor."

Cebinden gümüş folyolu bir şeker çıkardı ve bana fırlattı. Bulması çok zor olan lanet olası şekerler. Nasıl oluyor da her zaman bulabiliyordu? "Konuş, ben de sana daha fazla ödeyeyim."

Tuzlu karamelli şeker. Şekeri çözerken ağzım sulanmıştı. Fırıncılardan birkaç kez bu tadı taklit etmelerini istemiştim ama şansım yaver gitmemişti. "Vazgeçemem. Vazgeçme

konusunda kendimden de şüphe ediyorum, çünkü devam etmek

Nia'yı kaybetmek bile üzücü olabilir. Başka bir kız kardeşimi daha kaybedemem."

Bana bir tane daha fırlattı, o da hemen ağzıma düştü. "Peki ya sen, kek? Senin ne istediğini bilmek istiyorum, onların ya da Nia'nın ya da herhangi birinin ne isteyeceğini değil."

"Ne istediğimi biliyorsun, bu hiç değişmedi." Sert karameli çiğnedim ve tekrar ona döndüm. "Sen ne istiyorsun, Cai?" Ben de mi onu tanımıyordum? Arzuları hakkında ilk şeyi bilmeyecek kadar belirsiz bir arkadaşlığımız mı vardı?

"Her şeyin sona ermesi için, ara sıra babana karşı tekrar kaybedebileceğimiz korkusu."

Rahatlayarak iç çektim. Nasıl vereceğimi bilmediğim bir teselliye ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden ona her zaman rahatlatıcı gelen tek şeyi söyledim. "Onu öldüreceğim."

"Biliyorum." Bana bir parça şeker daha fırlattı. "Görüyorsun, senden hiç şüphe etmiyorum. Belki de ikimizin geçmişini düşününce şüphe etmeliyim ama nedense hiç etmiyorum."

Her zaman -bana bu sözü vermişti- her zaman yanımda olacağına söz vermişti. "Nia'nın benden vazgeçmemi istediğini biliyor muydun?"

"Evet," diye itiraf etti, ayağa kalktı ve kütüphanedeki gölgelerin arkasına saklanmadan önce bana bir şeker daha attı. "Uzun zaman önce."

Biliyordum, yine de duymak neden canımı yakıyordu? Sandalyemden kalktım. "Şekeri nereden alıyorsun?" Sessizlik. "Cai?" Yine sessizlik. "Ben sana öderim."

Sadece arkadaşıma ait olmayan belli belirsiz bir kahkaha duydum. "Duydum seni Mal, hadi suç ortağı ol, bana ihanet et, kraliçene."

Sonra uzun kitap raflarının arkasında bir yerlerde, hayal kırıklığımdan beslenen iki çift kıkırdayan adam duydum.

İki uzun saat sessizlikle baş başa geçmişti. Kütüphaneye girdiğinde ona "Sam," diye el salladım.

Yerine oturdu ve tereddüt etmeden konuştu, "Tüccar, onu buldum ve sadece o değildi." Bana bir mektup uzattı. Güneş sarayından Kral Magnus'un adıyla mühürlenmiş resmi bir emir.

Tahuma dilinde yazılmış emirlerin yazılı olduğu serulean kâğıtlara göz gezdirdim. "Magnus için mi çalışıyor?"

Sam başıyla onayladı. "Bundan birkaç gün sonra Theros'tan yeni bir teslimat gönderilecek. Muhbirim tüccarın çırağı, babası ve ben Whitebridge'de yetimhanemizin olduğu yerde aynı sıradaydık. Celdric'i göreve atadığınız için tüccarın şansını denediğini söylüyor. Geminin sessizce geçmesine izin vermeni istiyorum, Casmere'e yanaştığında paralı askerleri takip edeceğim."

"Haklıydı, Kral Magnus gerçekten de paralı askerleri gönderdi."

"Buna inanmak benim için de zordu. Snow, Magnus'u iyi tanırım, babana karşı bu derece kışkırtıcı davranması için gerçekten kışkırtılmış olması gerekir." Sam sıkıntılı ve yorgun görünüyordu, bu davada onu fazla mı çalıştırmıştım?

"Celdric'e haber göndereceğim. Teşekkürler Sam."

"İkiniz de geride kalın. Ben Elias'a gidiyorum," dedim aşağıda çok az şey saklayan pelerinimi düzelterek.

Pen, nişanlı bir erkeği baştan çıkarmam için bana hiçbir şekilde yardım etmeme konusunda kararlıydı ve ben de en iyisini seçerek kendime, tüm hassas bölgelerdeki karmaşık dikişlerle yeterince gizlenmiş, ince, uyluk uzunluğunda, gossamer bir slip buldum. Bir şeyin nerede olduğunu bulmak çok uzun zamanımı almıştı.

ve ben çoktan geç kalmıştım, o şafakta ayrılacaktı ve benim sadece birkaç saatim kalmıştı. Elias yavaş yavaş etrafımda gevşemeye başlamıştı ve kısa bir süre sonra Moregan'dan ekibiyle birlikte bir haftalığına kuzeye gönderilmek üzere görev alacaktı, bu yüzden onun gidişinden önce zemin hazırlamak istiyordum. Bana söyleyecekti, bundan emindim, söylemezse borcumu kullanacaktım. Şu anda kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, bunu kendim için de yapıyordum. Gümüş gözlü yılanı unutmak zordu, oysa o beni aklından ve dikkatinden kolayca çıkarmış, benim ondan kaçtığım gibi benden kaçmak için çaba bile göstermemişti. Bu yüzden yine, Fernfoss'taki bir zevk evinin eski bir fahişesinin yardımıyla erkeklerle ilgili konularda bir sonraki en iyi tavsiyeyi aldım. Başka birinin yatağına gir. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, bir erkeği fazla düşünmek, aslında... bir erkeği düşünmek. İnsanın annesi olmayınca, arıları ve mağaraları anlatması dört saat süren bir vasisi, bana ihanet eden bir arkadaşı ve sorunlarıma gülen bir başkası olunca, bu bir sonraki en iyi şey gibi görünmüyordu, en iyi şeydi, bu yüzden tavsiyeye uydum. Beni bu eşi benzeri görülmemiş sersemlikten kurtarmalıydı, yoksa kendimi resmen deli ilan edecektim.

"Hayır," diye sertçe seslendi Kilian. Şimdi mi konuştu? Günlerdir

Bana zar zor bakıyorsun ve bu kadar mı? Hayır mı?

"Evet." I dedi, ayarlama benim örgü. "Bu oldu değil tartışmak için."

Başını iki yana salladı. "Seni yalnız bırakmak da tartışmaya açık bir konu değil, özellikle de onunla."

Özellikle o ne demekti? Dudağım alaycı bir ifadeye büründü. "Benim, yatakta bize katıl."

Dişlerini gıcırdatarak yaklaştı ve o güçlü seğirme çenesine kazındı. "Tamam."

Pes edeceğimi biliyordum. Ona kısa bir gülümseme verdim. "Peki."

"Ben r e f a k a t ç i olacağım, seni becerilirken izlemek pek hoşuma gitmiyor ama sanırım bu da işin bir parçası."

Neredeyse ona dişlerimi gösterecektim. "Seni aşağılık herif."

Kollarını kavuşturdu ve kibarca başını salladı. "Bir şey değil. Seni iki dakikalık işten kurtardım. Soyunma, yıkanma ve giyinme zahmetinden kurtuldunuz."

Ağzım açık kaldı ve Nia'nın eğlencesini zar zor tuttuğunu görebiliyordum, bu beni daha da kızdırdı.

"Aptala haber gönder, gitmiyorsun." "Ne?"

"Hâlâ oturup izlememi istiyor musun?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Peki."

"İyi," diye tekrarladı neredeyse eğlenerek ve başını salladı.

"Gel o zaman," dedim omuz silkerek ve ifadesi düştü. "Gel de izle. İzlenmek pek hoşuma gitmiyor ama sana asla sahip olamayacağın bir gösteri sunacağım."

Arkamda o varken koridoru kasıla kasıla geçtim. Utanmaz olduğumu öğrenmemiş miydi?

"Bu hiç komik değil," diye ısırdı arkamdan. "Bu tür şakalar yapmadığımı yakında öğreneceksin."

Elias'ın kapısını çaldım, bir saniye bile geçmeden kapı açıldı. Sarışın aygır yarı çıplak duruyordu, gözleri ben ve Kilian arasında gidip geliyordu. Gardiyanıma baktıkça gülümsemesi ve heyecanı azalıyordu.

"Bütün gece bekleyemem Elias," dedim kendimi içeri iterek.

"Merak etme," diye seslendi Kilian beni içeriye kadar takip ettikten sonra, köşedeki sandalyeye oturmadan önce. "Seni o kadar uzun tutmaz."

"Neler oluyor?" diye sorduğunda Elias'ın kafası şimdi her zamankinden daha karışık.

"Tehlikeye karşı nöbet tutmakta ısrar ediyor." Elias kaşlarını çattı.

"Ne tehlikesi?"

"Sen," dedim pelerinimi çıkarırken. Pelerin ayaklarıma doğru kayarken Kilian'ın gözleri vücudumda gezindi ve beni ince, kısa bir elbisenin içinde bıraktı. Oda karanlıktı ve titrek bir mum ışığı vardı ama karanlığın bile ne kadar az giydiğimi gizleyemeyeceğinden emindim. Bakışlarını hızla büyük pencereye çevirdi ve sinirli bir şekilde elini çenesine götürdü.

Elias Kilian'dan, "Onunla bir dakika yalnız kalmam gerek, bizi biraz yalnız bırak," diye rica etti.

Aksine, asi muhafızım sadece sandalyesinde geriye yaslandı ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirerek şöyle dedi: "Ve Fader'ın kendisiyle bir görüşme talep ediyorum. Göklere Venzor gülümsemeni göster, belki aşağıya bir merdiven atarlar."

Ağzım bir karış açık kaldı ve Elias pelerinimi yukarı çekmek için dönmeden önce gözlerini alışılmadık derecede kaba muhafızıma dikti. Omuzlarımı kavrayarak hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bunu bir başkasının inadı için yapmak istemiyorum."

"İnat olsun diye değil," diye yalan söyledim ve bakışlarım Kilian'ın sırtışını yakaladı. Yalan söylediğimi nereden biliyordu? Neden benimle alay etmesine izin veriyordum?

Elias bir elini yanağıma koydu ve sonra hemen geri çekti. Daha önce bana dokunmakla ilgili bir sorunu olmamıştı, olsa olsa benden ayrılmakla ilgili bir sorunu vardı. "Snowlin, bunu yapmak zorunda değiliz."

Zorlamalıyım, Kilian'ı dışarı atmalı ve kendimi zorlamalıyım ama yapmadım. Elias bir itiraftan vazgeçirmeye çalışacağım biri değildi, onun gibi insanları ikna etmem gerekmezdi, belki de bu yüzden istediğimi zorla elde etmek daha zordu. İç çektim. Ne zaman vicdan sahibi oldum?

"Başka zaman," dedim pelerinimi tekrar toplarken.

"Snowlin-"

"Başka bir zaman, Elias. Bu kadar çabuk pes edeceğine bilmiyordum." Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak yanağına bir öpücük kondurdum ve kasılarak odadan çıktım. Sadece planlarım suya düşmüş ve muhtemelen Elias'la aramdaki bağ kopmuş değildi, aynı zamanda beni kızdırmıştı da. Başından beri bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyordu, Elias'ın da kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tehdit ettim. Konuşmadı. "Seni pislik." Sessizlik. "Can sıkıcı Adriyatik işi."

Üçüncü kez cevap vermeyince durdum ve ona doğru döndüm.

"Sana karşı hisleri var."

Sustum, sonra neredeyse midemi bulandıracak olan safrayı yuttum. "O değil."

"Öyle." Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu yüz hatlarımı inceleyerek. "Seni rahatsız ediyor. Neden etsin ki?" Ben pişmanlığımın kabuğuna sıkışıp kalmışken o bütün bir monolog yaptı. Varsayımlarında o kadar emindi ki, bunların doğru varsayımlar olmasından nefret ediyordum.

"Elias nazik, tatlı ve kibar biri. Ona kalp kırıklığı yaşatmak istemem."

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, neden umurunda olsun ki?" "Elbette," diye homurdandım. "Benim kara kalbim bunu yapamaz."

Kaşlarını çattı. "Her zaman bu kadar ironik olmak zorunda mısın?"

"Kasıla kasıla ironik mi?" Ona yaklaşarak ama mesafemi koruyarak sordum. "Çekilmez bir Tanrı'nın kıcını silen barbar bir piç kurusu olamaz mısın?"

"Yüksek ve kudretli, saygısız, kibirli benliğiniz o yüksek attan indiğinde."

Terliğimi çıkardım ve her sakini ve soğukkanlı insanın öfke anında yaptığı gibi ona fırlattım. "O sopayı kıcından çıkardığında ben de çıkaracağım, seni hayalperest, sinir bozucu, beyni kutsal liberonun sadece iki satırıyla çalışan dev et parçası."

Kara bir kahkaha attı. "En azından öfkemi tüm kişiliğim haline getirmedi."

"Duyguları göstermeye karşı olabilirim, kullanmaya değil bayım, tüm kişiliğim ybris'e olan nefretim etrafında dönüyor, ama oh bekle, ondan nefret ediyor muyum? Oh ondan nefret ediyorum, ama hadi ona güzel diyelim, ona güzel sözler söyleyelim ve sonra ona dokunmayı bırakın görmeye bile dayanamazken onu becermeyi düşünelim ama hey, yine de ondan nefret ediyorum." Bağırdım

Kelimeler ağızımdan döküldü, nefes nefese kaldım, nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"Uyu artık Pamuk, hemen."

"Sen benim babam değilsin Kilian, arkadaşım ya da sevgilim de değilsin. Sen benim için hiç kimsesin. Ve her gün, her an, senin varlığın ve türün hissedebileceğim tüm nefreti körüklüyor, bu yüzden kötü tarafıma geçmek için bu kadar uğraşmana gerek yok." Sessizce ona baktım. Konuşmadı, sadece baktı.

Sen de benden nefret ettiğini söyle, demek istedim ama benden nefret etmesini istemedim.

"Uyu, seni böyle göremem." "Ne gibi?"

"Yorgun, umursamaz... kırılıyor."

Nefesimin titrediğini hissettim. "Ben... kırılmıyorum. Yapma bunu, beni zayıf gösterme. Ben zayıf değilim."

"Hayır, değilsin" dedi, terliğini aldı ve diz çökerek ayağımı yukarı kaldırıp terliğini giydirdi. Parmakları baldırlarımdan nazıkçe kayarken nefesimi içime çektim, o çarpıntı mideme geri döndü. "Kar her şeyi kırar, çeliği bile."

Ona kız, lanet olsun. "Vazo olduğumu sanıyordum."

Gülümsemesini sakladı ve benden birkaç santim uzakta durdu. "Kesinlikle kilden yapılmış biri değil." Gözleri yüzümün her yerinde, en çok da dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Artık onu görmüyorum."

"Kim?"

"Elias" demeden önce neredeyse öfkesini bastırmak için gözlerini kapattı.

"Ona ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır bilmiyorsun."

Hayır, istemedim. İhtiyacım olan oydu, istediğim oydu, düşündüğüm oydu ve en nefret ettiğim şey onu istemek, ona ihtiyaç duymak ve onu düşünmektir. Bir an için kurduğum hayalleri gözden geçirdim. "Onu neden görmeyeyim Kilian?"

"Çünkü."

Yorgun bir kahkaha attım ve başımı geriye doğru eğerek onun uzun, yüksek bakışlarına kilitlendim. Ne duymayı bekliyordum ki? "İstediğim kişiyle görüşür, istediğim kişiyle sevişirim. İtirazın var mı?"

Bakışları söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama sadece bir adım öne çıktı, benimle neredeyse göğüs göğüse geldi ve ben birkaç adım geri attım. Sırtım kapıya değene kadar beni takip etti ve sonra yakınımı eğildi, yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. Gölgeler yüzünü örtüyor, bakışlarını gizliyordu ama ben onu üzerimde hissediyordum. "Hiçbir şey. Nasıl istersen öyle yap."

Sözleri dudaklarımın arasından geçti, dizlerimin bağı çözüldü ve kapıyı tıklatarak açtığında neredeyse geriye doğru düşüyordum.

Kolu belime dolandı, geriye düşmemem için beni tuttu. Bir süre beni tuttu, hareket etmedi, ben de etmedim. Başparmağı tenimin üzerinde daireler çiziyor, tüylerim diken diken oluyordu. "Kollarımdasın ve bir kez daha tüm yanlış nedenlerden dolayı."

Göğüs kemiğime çarpan nabzımı ya da ciğerlerimin onu içime çekme isteğini fark etmemiş olmasını umuyordum. "Başka hiçbir nedenle senin kollarında olamam."

"Hayır...hayır olamazsın." Elini yüzüme yaklaştırdı ama kısa bir süre durduktan sonra geri çekip tamamen bıraktı. "Git uyu."

Onun hissi beni terk ederken içime sıkı bir nefes çektim. "O kadar kolay değil."

"Biliyorum. Dene ve eğer yapamazsan-" diye kendini durdurdu. "Sana gelmek mi?"

"Bu da bana gelmen için bir başka yanlış sebep. Başka bir şey düşünme, sadece gel."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "İyi geceler." Durdum ve ona döndüm. "Neden bana hiç iyi geceler demiyorsun?"

"Çünkü bütün geceler güzeldir."

"Ah." Farkına vararak göz kırptım. "Senin kutsaman." Başını salladı. "Bizim kutsamamız."

Ona başımı salladım ve içeri girdim, ancak "İyi geceler Pamuk" dediğinde durdum.

Onun kim olduğunu ve benim ne olduğumu unutturmak ve onu tekrar istemek bu kadar kolaydı. Aptalca ve düşüncesizce onu istemek.

BÖLÜM 28

Kilian

Nia ve Snow günlerdir konuşmuyorlardı. Şato sınırlarından sadece Caiden ve Mal ile birlikte ayrılmıştı.

tüm olanlara rağmen ruh hali. Ne Nia'dan özür dilemek için geri adım atıyor ne de ona açıklama yapması, hatta özür dilemesi için zaman tanıyordu.

Onu neden görmeyeyim Kilian? Benim için basit bir nedendi. Bu üç kelimeyi söylemiş olsaydım ona göre bu tam bir delilik olurdu. Bu beni incitiyor.

Elias kalede kaldığı süre boyunca ona birkaç kez kur yaptı ve birbirlerine karşı herhangi bir sevgi saklamadılar. Onları bir araya getirmeme çabaları boşunaydı. Ne yaptığını herkesin gördüğünden emin oluyordu. İkisinin görüntüsünü bana daha fazla işkence etmekten uzaklaştırmaya çalıştım.

Nia yemek masasının karşısında otururken yüzündeki ifade kaybolmuş, yorgunluğu artmıştı. Bahçelere doğru çılgınca koştuğu o gecedен önce Pamuk'un duygularını hissedebildiğini bilmiyordum. Nia göğsünü tutmuş, yabancı bir panik gölgelerini ele geçirmişti. Ben bağlantıyı kurup uyuyan prensesin odasına girip onu uykudan uyandırana kadar nefes alamamıştı.

Nia'nın yanlışlıkla içine daldığı kâbus. Onun görüntüsü o kadar acı vericiydi ki cesaretimi toplayıp ona bakmam biraz zaman aldı. Uyanıp koşmaya başladıktan sonra Nia bana sarıldı ve her gece başına neler geldiğini, ailesi öldüğünden beri bu kâbusları gördüğünü anlattı. Mal'la birlikte, ikimiz de ona yapışmış ruhları dinlenmeleri gereken cennete doğru ayırmaya yardım etmeyi kabul ettik; Snow'un kendine zincirlediği ruhları. Kötü tepki vermesini bekliyorduk ama öfkesini Nia'ya yönelteceğini hiç düşünmemiştim. Benim hatammış gibi geldi, hatta belki de öyleydi.

"Beni asla affetmeyecek, biliyorsun," dedi Nia eldivenli ellerini birbirine bağlayarak. Her şeyin ötesinde, Snow yaptıklarından dolayı üzgün ve kızgın hissedecek kadar önemsiyordu onu. Nia'yı kendinden daha çok önemsedığını biliyordum. Çoğu zaman ilk endişelendiği, tehlikeyi atlattıktan sonra ilk baktığı, yemek yiyip yemediklerini, uyuyup uyumadıklarını ya da dinlenip dinlenmediklerini merak ettiği, hâlâ yanında ve güvende olup olmadıklarını görmek için dönüp baktığı, mutlu olduğunda ilk aradığı o ve Caiden'di.

"Çaresizdim. Onu sadece o gece değil, yıllarca öyle görmek çok zordu. Zor zamanlar zor önlemler ister, önerdiğim şeyden hoşlanmayacağını biliyordum ve tepkisini bekliyordum ama sevdiklerinin ve benim hatırım için geri adım atacağını düşündüm."

"Ona zaman verin. Bırakın yaptığı hataları ve sizin niyetinizi düşünsün. O bir çocuk değil ve çok akıllı."

Başını iki yana salladı. "Yardıma olmayacak, yardım etmesine izin vermeyecek. Bu ona amacının ne olduğunu unutturmamak için bir hatırlatma. O gün söylediği şey, yalan söyleyecek biri değil, buna mecbur kalacak, gazap, intikam ve her şey." Sesi her kelimede azalıyor, kendi söylediklerine inanmak istemiyordu.

Bir süre sessizlik ve anlayış içinde durduk, Caiden onun arkasında belirene kadar kendi düşüncelerimizi ayırdık. Gölgeleeri hoşnutsuz ve öfkeli bir karanlıktı. Tonları

Güvensizlik, hayal kırıklığı ve endişe sadece duygularını değil yüz hatlarını da boyuyor.

"Bizi yalnız bırak, Nia," diye emretti soğuk soğuk gözlerini kırıştıtararak, kapüşonlu bakışları ölümçüldü.

Onun karşısında durdu ve meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır, yapmayacağım. Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun, ne kadar acı çektiğini biliyorsun ama o gün yardım edebileceken geri çekildin."

"Haklısın, geri çekildim, yıllarca onu o çılgın ormanda kovaladım, çılgılık çılgılığa bağıracağını sandığım gecelerde, onu kendi zihnine kaptırdığımı sandığım günlerde kucakladım. Konuşmadığında, yemek yemediğinde ve hatta nefes almayı unuttuğunda bile, Nia. Ama o zaman bir çocuktuk, şimdi bir kadın, bir savaşçı. Onun adına emir vermiyorum, komuta etmiyorum ya da karar almıyorum çünkü ona saygı duyuyorum. Onu emzirmek ve kucağıma almak için hala orada olmayı, hiç orada olmamaya tercih ederim. Ne yaptığınızdan ziyade, bu şansı kaybetmeden önce onu bulmanızı, onun için karar vermenizi öneririm. Şimdi bizi yalnız bırak," diye emretti. Sözleri ısırtıcıydı ama bir o kadar da gerçekle süslenmişti. Söylediği her kelimeyi hissediyordu, ona karşı büyük bir sevgi duyuyordu, dağları yerinden oynatacak kadar güçlü, farklı bir sevgi. Nia onun sıcaklığıydı, ama Caiden onun kalkanıydı, sadece tehlikeye karşı değil, onu en ufak bir şekilde incitmeyi amaçlayan her şeye karşı, hatta bazen gerçeğe karşı bile, ama asla kendisinden değil. İkisi de Snow'un kendi kötülüğü, kendi acısı olduğunu unutmuş gibiydi. Onun yanında kendini canlı hissediyordu çünkü o da tıpkı kendisi gibi saygısız bir şekilde dikkat dağıtıyordu. Ama sığ bir gömünün yüzeye çıkması için kaç yağmur gerekecekti?

Nia onun sözlerinden etkilendi, itaat etti ve bizi yalnız bıraktı.

"Bunu bir barbarın anlayabileceği kadar kısa ve anlaşılır tutacağım," diye tükürdü kin dolu bir sesle. "Nia'nın zihnine girmiş olabilirsin ama Pamuk'a ulaşmak için benimkine girmen gerekecek. Seni temin ederim ki bu hiç de hoş bir yolculuk olmayacak. Eğer görevinden biraz daha fazlasını yapmaya çalışırsan

sefil kralınız tarafından size verildi, onlara her hafta iç organlarınızla sarılmış bir parçanızı göndereceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

"Bana ne yapmama izin verirse onu yapacağım, onun adına karar vermeyeceğinize dair o kadar büyük sözler söylediniz ama burada aynı şeyi yapıyorsunuz."

"Bu bir öneriydi, sadece bir öneri. Ancak geri kalanı bir tehditti ve bence o yumuşak kafanın derinliklerine gömülmeliydi." diye tükürdü ve gitmek için dönmeden önce parmağıyla başını işaret etti.

Tek düşünebildiğim oydu, tek hayal edebildiğim oydu ve biz hiç hayal kurmadık. Adriyatikliler asla rüya görmedi ama ben onu hayal ettim. Gülüşü, delici altın bakışları, sözleri, korkunç hayatı, yaraları, gücü, intikamı, o... Aklım hep ondaydı ve başka bir şeye konsantre olmama izin vermiyordu. Kendimi soğuk banyodan çıkardığımda başım hâlâ gerginlikten, dayanılmaz bir gerginlikten dolayı sıkıydı. Sonunda huzur ve sessizliğe kavuşmuştum ama yine de gürültü istiyordum. Sadece onun gürültüsünü.

Henah ve karanlık gökyüzü. Odama girdiğimde irkildim ve en yakın giysimi çıplak göğsümün üzerine çektim.

"Ben utangaç bir genç kız değilim Kilian, buna gerek yok," dedi Snow, şifonyere yaslanarak. Gözleri belime sarılı havluya kaydı ve dudaklarında temiz bir gülümseme belirdi.

"Buna da gerek yok."

"İçeri nasıl girdin?"

"Mal çok tatlı biri."

Yüzünü gördüğümde kulaklarından asılacaktı. Bezi atıp arkasındaki havluyu aldım, altın rengi parıldayan gözleri dikkatle beni takip ediyordu. "Ne yapıyorsun?"

Yoksa kaptan seni tatmin etmedi de gösteri için mi geldin?" Pantolonumu yukarı çekerek söyledim.

Alt dudağını ısırđı, yüzü eğlenceyle aydınlandı. Bu kadının canı cehenneme. Dağılan öz kontrolümün canı cehenneme.

"Bugün sen ve ben varız," dedi, kendini şifonyerden iterek, giydiğı adaçayı ipek elbisesi onunla birlikte kaydđ. "Şato arazisinden dışarı çıkıyoruz."

"Neden? Nia nerede?" Arkadaşını cezalandırmasına izin vermeyin, tanrılar, bu kadın ne yapıyordu? Bırak Nia iyi olsun.

Odanda dolaşıp mobilyaları inceliyor, parmağıyla duvarlar boyunca bir çizgi çiziyordu. Yüz hatlarına, dualarıyla oynayan bir avcının bakışı kazanmıştı. Benimle oynuyordu. "Tatlı kalleş bir sonraki emre kadar görevinden muaftır."

"Bunu yapmak zorunda mıydın?"

Durdu ve masumca kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne yapacağım?"

"Seni gerçekten seviyor gibi görünen birkaç kişiden birine daha fazla zehir mi kusacaksın? Şansını bu kadar gevşek harcadığına göre o az sayıdaki kişi de boş değil mi, yoksa bir engerek yılanının yoldaşlara ihtiyacı yok mu?" Ağzımdan çıkan kelimelerden hoşlanmamıştım ama şu anda ondan hoşlanmamak kolay geliyordu ve Nia için endişeleniyordum.

"Bilmiyorum, sen söyle, onlarla akrabasın, değil mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle, kirpiklerini savaşın tüm gücüyle savurarak. Benim yenik düşeceğim bir savaşta, o kılıcını bile kıpırdatmadan savaşı çoktan kazanmıştı.

Bana öylesine tiksintiyle bakıyordu ki, gözlerini yavaşça kırptştırıyor, bakışlarımı hiç kaçırmıyordu; şimdi onu boğmak istiyordum ama iyi anlamda değil. Hava ağırlaşıyor, neredeyse boğucu bir hal alıyordu. Odada hiç esinti yoktu ama siyah saçları hafifçe etrafında uçuşuyordu. Ne kadar çekici bir yaratık. Tanrılar aşkına, neden bu kadar çok kez yüzünü değiştirdi ve neden bunu onu önemseyenleri incitmek için bile yaptı?

"Benimle göz göze gelme yarışına mı girmek istiyorsun?"

Yüksek sesli sessizliğinin ardından tekrar sordum.

"Kazanırsın, ne de olsa bana bakmayı seviyorsun," diyerek yaklaştı ve dizlerimi ayırarak aramda durdu. İnce eldivenli parmakları çenemi kavradı ve bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı çekti. "Anlamadığın şeyler için bana kızma."

Yine mi bu kadın? Parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, kendimi onun etrafında dolanmaktan men ediyorum. "Dokunma bana, Pamuk." Bana dokunma yoksa bir sonraki yapacağım şeyden pişman olabilirsiniz, seni yatağa yatırdığımda, ağzım seninkinin üzerinde, ellerim vücudunun her yerinde, adımı haykırdığında. Kendime verdiğim tüm sözleri bozduğumda. Beni hareketsiz tutan her sınırı aşip sana sahip olduğumda. Söylemek istediğim buydu. Bunun yerine, bu şekilde ortaya çıktı. Sanki günün her anı ve bütün gece onu arzulamıyormuşum gibi.

Elini benden uzaklaştırdı. "Bazen senin kim olduğunu ve benim ne olduğumu unutuyorum. Dokunuşumun senin için ne kadar yasaklayıcı ve itici olduğunu."

"Git," diye toparlamayı başardım. "Seninle dışarıda buluşuruz." Ona hiç kızmamıştım. Her zaman kendime kızmıştım.

"Islak bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun," dedi ve kapıya yönelmeden önce saçlarımı karıştırdı. "Beni bekletme."

Ellerim yüzümün üzerine düştü ve ağır bir nefes verdim ve kendimi kaybetmediğim için biraz rahatlardım.

Kapının yanında durdu, neyse ki sıcak tutan kürklü bir pelerine sarınmıştı, gözleri uzaklara dalmıştı ama artık gözlerinde keskinlik yoktu, sadece halsizlik vardı.

"Bana bunun senin yeniden değerlendirme yüzün olduğunu söyle."

Kısa bir süre bana baktı. "Bu benim 'ne atıştırsam' suratım."

"Yemek yemedin mi?"

"Yalnız yemekten hoşlanmıyorum," dedi duvardan karanlık şato koridorlarına doğru ilerlerken.

"O zaman Nia'ya sormalıydın."

Durdu ve tüm öfkesiyle bana döndü. "Kapa çeneni."

"Neden?" Onunla yüz yüze gelmek üzereyken sordum. "Neden tüm o aklını ve zekânı bu kadar korkunç, acı verici ve dehşet verici şeyler için kullanıyorsun da, seni önemseyen bir dostunu göremiyorsun ve ona neredeyse düşmanınmış gibi davranıyorsun? O acı çekiyor, Pamuk."

"Neden?" diye neredeyse bağırarak karşılık veriyordu. "Neden ve neden öfkemi biliyorsunuz ama acımı asla anlamıyorsunuz? Herhangi biriniz, hepiniz."

Bu sözler ve gözlerinin gümüş rengi çerçevesi karşısında ayaklarım neredeyse bir adım geri atacaktı. Yanılmışımdı, değil mi? Onun hakkında yine yanılmışımdı. Başka bir şey vardı ve o haklıydı. Ne hissettiğini göz ardı mı etmişim? Amerie'den ayrıldıktan sonra ne kadar yıkılmış olabileceğini unutmuş muydum? Bizden gerçekten ne kadar nefret ettiğini unutmuş muydum?

Muhafızlara uyuyamadığını ve zihnini boşaltmak istediğini söyleyerek bizi sessizce kale duvarlarından ve ardından şehir duvarlarından geçirdi. Onlara korunduğunu ve çabucak geri döneceğine dair güvence verdi. Ormandan çıktığımızda, kuzeye gidiyor olmamız dışında nereye gittiğimizi tamamen karıştırmışım.

"Bizi nereye sürüklüyorsun?" Sable Abyss'i terk ettikten sonra boş karanlık toprakların derinliklerine dalarken sordum. Yaptığımız tüm yolculuk boyunca konuşmak bir yana, nefes almak için ağzını bile açmamıştı.

"Sabır, gördüğüm kadarıyla sizde eksik olan bir başka erdem."

Şimdi gerçekten oynuyor ve ince bir ipin üzerinde yürüyordu. Neden bu kadar gizemli davranıyordu?

Atından indi ve ben de onun peşinden ormanda temkinli adımlarla yürüdüm, bir şeyler planladığını düşünüyordum. Önümüzde, yüksek kozalaklı devlerin gizlediği bir kamp büyüyordu. Çatıların tepesinde Isjordan bayrakları vardı, askerler kampın dört bir yanında volta atıyordu.

Sonsuz görevlere doğru. Zihnim kilometrelerce uzanan her çadırın arasında şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Onu bulmuştu, General Moregan'ın sakladığı, Samuel'in ona bahsettiği kampı. Bunun peşini bırakmayacağını bilmeliydim. Kilometrelerce uzanıyordu, metale vuran çekiçlerin ağır tıngırtıları, askerlerin gümbürtüleri, Verglaser buz patlamasının parçaları havada asılı duruyordu. Silas buraya devasa bir savaş kampı kurmuştu, böyle topraklarla kiminle savaşmaya hazırlanıyorlardı?

"Burada ne işimiz var? Gelmeyeceğine yemin etmiştin. General'e gelmeyeceğine söz vermiştin."

Başını çevirip kampı gözden geçirdi. "İyi dediğimi hatırlıyorum ve bu bir söz değil. Sam beni cezalandırma şerefine nail olacağından endişe ediyordu ama bunu kendim yapacağım." Bir mazoşist olan bu kadına tehlikenin verdiği heyecan endişe vericiydi.

Hayal kırıklığı içinde şakaklarımı ovuşturdum. "Ekselansları oraya nasıl girmeyi düşünüyor?" Samuel onu burada istememekte haklıydı, askerler ve Verglaser'lar durmaksızın etrafta dolanıyordu, sayılamayacak kadar çok ve sıkı bir şekilde korunuyorlardı.

Kamp alanındaki büyük bir çadırı göstererek, "Beni şunun içine sok," dedi. Tamamen çıldırmıştı. Onu kendi babasına ait bir savaş kampına gizlice sokacaktım, yakalanırsa bunun için onu cezalandırmaktan çok mutlu olacağını biliyordum.

"Hayır," diye sertçe karşılık verdim. Bırakın emir vermeyi, ben onun oyuncağı bile değildim.

Gözlerini yarıklar halinde kısmıştı. "Beni soldur, yoksa yüzümü örten bir eşarp ve kukuleta ile o kampa doğru yürürüm, hayal güçlerini oynamaya ve görevlerini devralmaya bırakırım. Kalbime bir ok saplanmasını görmek istediğinizi biliyorum ama bundan bir buçuk ay sonra, değil mi?" diye kışkırttı, saklandığımız çalının arkasından ayağa kalkarak.

Kafamda onu nasıl indireceğime, bağlayacağıma ve eve nasıl götüreceğime dair hesaplar yapmaya başladım. Sanki benim

düşüncelerle başını salladı ve homurdanan Memphis'i işaret etti.

"Tanrım, seni korkunç kadın," diye inledim öfkeli yüzümü gizleyen ellerimin içinde.

Alay etti. "Darsan'da beni rencide etmekten vaz mı geçtin?"

"Hayır, bu sefer gerçekten suçu anlamayı istedim." Onu korumaya yemin ettiğim tehlike ocağına tek başıma götürecektim.

Ayağa kalktım ve elini tuttum, tuttuğumda irkildi. Acaba onu incitmiş miydim, avuç içleri iyileşmemiş miydi yoksa yeni yaralar mı açmıştı? İkimizi de etrafta dolaşan askerleri görmediğim çadırın arkasına attım.

Başını tutarak ağlıyordu, solmak kolay değildi.

"Tanrım, bunu çökmeden nasıl bu kadar sık yapabiliyorsun?" "Pratik yapıyorum." İki yıl boyunca bağırsaklarımı kustum.

ilk öğreniyordum ama büyümün en kolay kavradığım kısmıydı. Ruhani mana akışı sonsuz ve sınırsızdı, yönlendirilmesi elementallerin sahip olduğu bölümlenmiş yaşam manasından daha zordu. Bizim sihrimiz en çok eğitim gerektiren ve meyvelerini toplaması en uzun süren sihirdi. Elementaller için bu ikinci deri gibi kolaydı, sadece içlerinden çağırımları yeterliydi. Ben ise sürekli akan bir sisin içinden parçalar çıkarmak zorundaydım, bazen çok yoğun, bazen de yeterli değildi.

İçerideki sesler gidene kadar bekledik ve büyük çadıra girdik. İçeride birkaç masa ve üzerlerine yayılmış büyük haritalar vardı. Sadece Isjord'un değil, Adriata hariç diğer tüm krallıkların haritaları olduğunu fark ettim. Onların etrafında daireler çizdi ve ben de tehlike gördüğümüzde bizi uzaklaştırmak için onun yanında nöbet tuttum.

"Seraphim, kahretsin, haklıymış," diye mırıldandı kendi kendine, parmağını mürekkebin üzerinde gezdirerek. "Elinde Hayes'in haritası var ve oraya iki yeni gemi gönderilmesi için emir gönderdi." Yüzü değişti, kaşları çatıldı ve haritaların detaylarını incelerken gözleri kısıldı. "Hanai," diye saydı, haritaları birbiri ardına çekerek. "Myrdur,

Solarya, Eldmoor, Vrammethen. Hepsini içine çekecek bu kadar güce sahip değil."

Bana döndü. Yüzünde suçlayıcı bir ifade belirdi. "Adriata ona yardım ediyor, değil mi? Bu yüzden mi kayıp olan tek harita seninki? Babamın düşündüğü çılgınlığa yardım ediyorsun."

Temelsiz iddiası karşısında başımı salladım. "Adriata böyle bir şey yapmıyor, şu anda dikkatli davranıyor, parmakla gösteriyor."

Öfke içindeydi, neredeyse parlıyordu. "Söyle bana, bunu senden duymak istiyorum. Ona ne konuda yardım ediyorsun?"

"Ürün, baharat, canlı hayvan ve birkaç tane daha aynı şey, vergisiz çalışılacak topraklar, Vrammethen'e giden kısa bir yol ve birkaç başka hareket anlaşması," diye açıkladım. "Bu bir anlaşma Snow, birleşik bir savaş eylemi değil."

"Karşılığında mı?"

"Duvar kaldırılacak, diğer krallıklarla yeni ticaret anlaşmaları yapmaya devam edeceğiz, serbest dolaşım olacak. Asıl amaç buydu, artık kapana kısılmamak ve sadece Highwall'u kastetmiyorum."

"Detaylandır."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim."

"Açıkla Kilian," diye bağırdı, neredeyse titreyerek. Gölgelelerin etrafını saran öfkeyi bilmesine gerek yoktu. "Benimle oyun oynama."

Derin bir nefes alarak bir elimi gözlerime götürdüm. "Buna ihtiyacımız var, çaresizce. Adriata parçalanıyor, önce yavaş yavaş sonra da son aylarda daha da kötüleşti. Karanlık deniz artık eudemonları uzak tutmuyor, onları şehirlerimize çekiyor. Topraklarımız daha soğuk, daha sert, daha ıslak hale geldi, ürünler yok edildi, hayvanlar boğuldu, Adriatalılar her taraftan kaçarken köyler boşaldı, hatta bazıları Vrammethen'e kaçtı. Ve... kutsanmamışlar, bir şekilde orman yangını gibi filizleniyorlar. Babanız bu anlaşmayı yaklaşık iki yıl önce, çok ısrarlı bir şekilde teklif etti, ancak son zamanlarda bu olayları saptırmak için izlediğimiz her yol bizi ondan başka hiçbir yere götürmediğinde kabul etmek zorunda kaldık."

Sırıttı ve sonra yavaş yavaş kıkırdadı, bana inanmadığından değil, tatmin olmuştu. "Etrafında dönüyor, değil mi? Bir talihsizlik çarkı gibi. Ne kadar da şiirsel."

"Binlerce insanın hayatında şiirsel bir şey yok. tehlike ve kayıp."

"Sefalet en iyi kafiyei oluşturur. Ölmek, ağlamak, aman Tanrım." Gözleri odanın içinde gezindi. "Terim - üzerinde anlaşılmadığınız terim neydi? Sizi ikna eden terim neydi?"

Biliyordu ama bunu benden duymasını istemiyordum. "Sen," diye açıkladım gönülsüzce.

"Tabii ki. Babam başlangıçta ne teklif etti?" "Üvey kız kardeşini."

Yavaşça başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. "Fren muhtemelen kralınızın benden daha çok hoşuna gidecektir, eğitilmiş bir midilli satın almak varken kimse bir atı evcilleştirmeyi sevmez, ama sanırım beni evcilleştirmek için daha büyük planları var."

Ona kızgın kalmak dayanılmazdı ve kendimi bunun başarısız olduğuna ikna etmek için yeterince uzun süre rol yapmışım. Soğuk yüzünü ellerimin arasına aldım ve sonunda gözlerini açtı. Gevşekti, uzuvlarından bakışlarına kadar her şeyi gevşemişti. "Seni isteyen kral değildi, konseydi ve kimse sana zarar vermeyecek. Ondan korkma, sen ondan bin kat daha güçlü ve korkutucusun."

"Hepsi benim yüzümden, hep öyle oldu Kilian. Bu anlaşmaya ihtiyacın olabilir ama bana daha çok ihtiyacın var."

Başımı salladım. "Böyle bir şey asla olmayacak." "Seni buraya beni öldürmen için mi gönderdiler?"

Şokumu gizleyemedim. Gerçekten de ona zarar vermeye geldiğimi düşünmüştü. "Buraya kendim geldim Pamuk, seni güvende tutmak için buraya gelmeyi teklif eden bendim ve hatırlamak istediğimden daha fazla başarısız oldum ama yemin ettiğim ve hayatım üzerine yemin edeceğim şey buydu. Şimdi, öleceğim güne kadar seni koruyacağım. Gerçeğimi kabul et."

"Konsey beni neden istedi?"

Bunu duymasını istemiyordum ama duymak zorundaydı, bu onun bilmeyi hak ettiği bir gerçektir. "Babanın senin için hâlâ büyük planları olabileceği korkusundan. Yaşlı yaralar sana bin bir sebep daha sunacak, seni tekrar test ettirecek, babandan uzak tutacak, varlığınla kehanetin silinmesini sağlamaya çalışacaktı."

"Kral buna neden izin verdi? Tüm bunlara rağmen benimle evlenmeyi kabul etmesi mümkün değil."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ne kadar da yumuşaktı. "O... o iktidara geldiğinde gençti, kendi içlerinde yeterince büyük bir grup oluşturdular ve iş oylamaya geldiğinde çoğunluğu bastırıyorlar. Adriata'da Kral bile büyük çaplı bir eylemde bulunmak için izne ihtiyaç duyar. Adriata'da lordlar yoktur, Ay mahkemesi ve Gece mahkemesi vardır. Biri konsey, diğeri ise kral ve özel danışmanlarıdır, her ikisi de kararları birlikte alır."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Her şey için mi?" Başımı salladım. "Her şey için."

"Bu çok saçma, hepsinin yerine geçebilir ve kararlar üzerinde çok az yetkisi varsa bu bir kral bile sayılır mı? Ve bu gerçekten büyük ölçekli bir karar mı?" diye sordu, neredeyse bir nefeste kendini öksürttü.

Ona gülümsedim. "Konseye yeni beyinler getirmeye çalışıyor, çok azı şimdiden bir miktar değişiklik yapmaya başladı. Konsey onlarca yıldır düzen içinde; halk, generaller, kaptanlar ve daha pek çok kişi onların çoğunu seviyor, onlara güveniyor. Kargaşaya yol açmadan onlardan kurtulmak zor. Ancak daha önce de söylediğiniz gibi, o bir kral kurbağası, konsey onu pek sevmiyor, bu yüzden bazen ne derlerse desinler kendi bildiğini okuyor. Ayrıca, evet, Adriata'nın Kraliçesi olman çok büyük bir eylem ölçeği, benim kraliçem olacaksın."

Son kısımda hafifçe irkildi ve yüzünü buruşturdu. Bu artık bir şaka değildi; o gerçekten benim kraliçem olacaktı.

"Haritanız neden burada değil?"

"Deneseler bile bunu kullanamazlar. Sanırım Calgnan'da elhaar, büyü sisi ya da zgahna dediğimiz şeye aşına olabilirsiniz." Açıkladım. "İzinsiz girenler, neden her zaman çiftler halinde ya da bir rehberle geçtiklerini hiç merak ettiniz mi?"

"Konuşma için mi?"

Tekrar gülümsedim. "Nyx nehrini geçerken yanınızda gerçek bir Adriatıalı yoksa, elhaar sizi kaybettirir, bazıları aklını kaçıırır ve birçoğu da ölür. Bu bir önlem, tüm haritalar. Bizde de Isjord ve diğer krallıkların haritaları var, endişelenecek bir şey yok."

"Babamı tanımıyorsun."

"Gücünü biliyorum, Isjord güçlüdür ama aptal değildir, şuna bak," diyerek masanın üzerinde duran haritaları gösterdim. "Bu gülünç olmanın ötesinde. Hanai'li Moriko, Solarya'lı Magnus, hatta Büyük Bakire bile oturup başka bir saldırıya göz yummayacaktır. Bunu kıtaya karşı bir savaş eylemi olarak kabul edeceklerdir."

"Sevgili nişanlım ne olacak?"

"Peki ya o salak?"

Gülümsemesini bastırdı. "Öfkelenmeyecek mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama diğerlerinin aksine temkinli ve babana karşı olmaktan vazgeçmedi."

Sakinleşmişti, bunu sürekli yükselen göğsünden anladım. İki elimi de aşağı doğru çekti. "Beni öpmeye niyetin yoksa bunu yapma. Bu bana korkunç kirli düşünceler veriyor." "Bunu aklımda tutacağım." Bir adım geri çekilerek söyledim. Verdi

Bana da aynı kirli düşünceleri. "Dikkat etmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi sessizce, haritaların yanındaki belge yığınıını karıştırırken. "Kıyafetlerini her zaman üzerinde tut. Seni bir kez çıplak görmek beni yeterince rahatsız etti."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Bazı kâğıtları karıştırdı. "Sorun değil, bazıları eski Ysolt dilinde, sanırım kod."

"Onunla olmaz."

Daha dönmeden bana oymalı siyah bir at kağıt ağırlığıyla vurdu. "Klaghne."

Bana çarpmadan önce havada yakaladım. Bana bir şeyler fırlatma takıntısı endişe verici ama bir o kadar da sevimliydi. Üzerinde gezinerek onu olduğu yere geri koydum. "Eğer böyle bir yardıma ihtiyacın olursa eski Ysolt'u da okuyabilirim."

Çılgınca göz kırptı. "Nasıl?"

"Belki de bir Isjordan prensesini etkileyebileceğimi düşündüm?"

"Komik." Yüksek sesle nefes verdi ve nefesinin altında Calgnan dilinde bir şeyler mırıldandı. "Şuradaki yığın." Birden durakladı, bir şey onu tatmin etmişti. Bize yaklaşan sesleri duyana kadar okudu ve tekrar okudu.

Belgeleri ondan aldım, onu yakalamadan ve bizi tekrar ormanda soldurmadan önce oldukları gibi bıraktım.

Küçük cadaloz karlı zemine yayılmış, kollarını kavuşturmuş ve derin bir konsantrasyon içinde hiçbir şeye bakmıyordu. Ayağa kalkmasına yardım etmek için bir el uzattım ve dikkatini tekrar gerçekliğe çektim. Önce ona, sonra da bana baktı, sonra da elimi itti ve kendi başına ayağa kalktı.

"Eğer sana elimi veririm, bütün kolumu alırsın. Son zamanlarda herkes verdiğimden fazlasını almaya çok meraklı görünüyor," diye ekledi, giysilerindeki karı fırçalayarak.

"Bu yüzden mi Nia'ya bu kadar kızgınsınız, Majestelerinin izin verdiğinden fazlasını aldığı için mi?"

Bana o kadar yaklaştı ki, sarı alevleriyle karşılaşmak için aşağıya bakmak zorunda kaldım. "Bu kadar üzülmemin nedeni, Kilian, her şeye rağmen, sadece sırlarımı değil," durdu, muhtemelen bilmemi isteyip istemediğini düşünüyordu, "zayıflıklarımı ve korkularımı, onu sevdiğim için ona vermiştim, çünkü bunları kendine saklayacak kadar önemsedigine güveniyordum. Senden istediği şey

beni üzmedi. Beni üzen şey, bana açılmak için ilk adımı bile atmadan duygularımı ve dolayısıyla beni hafife almasıydı."

İncinmişti - Nia tarafından incitilmişti, sandığım gibi sadece ona kızgın değildi. Onu incinmiş görmek hoşuma gitmiyordu. Gözünü kapatan uçuşan bir saç parçasını sıkıştırmak için elimi hareket ettirdim ama bunu yapmamam gerektiğinin farkında olarak ihtiyatla geri çekildim. Ellerimi ondan uzak tutmak neden bu kadar zordu?

"Onunla konuşun, tam da söyledığınız şeyi yapmış olsa da, bunu asla istemedi. Onu, dediğiniz gibi, 'sizi sırtınızdan bıçaklamaya' iten başka bir şeydi. Sessizlik hiçbir zaman iyi bir uzlaşma aracı olmamıştır çünkü iletişim yoktur ve iletişimin olmadığı yerde yanlış anlaşılma ve yaralı kalpler vardır."

Kollarını öfkeyle kavuşturarak, "Tek kullanımlık doğru kelimelere sahip değil misin?" diye mırıldandı. "Söyleyeceğim, ama şimdi değil, öfkeli ağzımın üzgün kafamın önüne geçip durumu daha da kötüleştirmesini istemiyorum. Öfkeli ben genellikle odadaki en kötü kişiyimdir. Kötü olmak isteyeceğim son kişi de Nia'dır. İnsanlarla aram iyi değil, bu biraz zaman alacak." Derin bir nefes aldı ve bir elini saçlarında gezdirerek hayal kırıklığıyla taradı.

Bu yüzden ondan uzak duruyordu, istemediği şeyleri söylememek ve Nia'yı incitmemek için, duygularının kendisinden önce yatışmasına izin veriyordu. Gerçeği bilmemek ve ortaya çıkarmak için savaşmak ne kadar sinir bozucuydu, duyguları okuyabilmek yarardan çok zarar getirmişti. Büyüm olmadan başkalarının duygularını okumayı unutmuştum.

"Snowlin Edlynne Krigborn." Başını kaldırıp bana baktı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Nasıl bu kadar tuhaf olabiliyorsun?"

İrkildi ve bir elini göğsüne götürdü. "Affedersiniz, tam isminiz beni şaşırttı. Beni bir eudemon gibi komuta etmek için çağırabileceğini mi sanıyorsun? Ben bir ybris sevgilisiyim, Golgotha'nın yarattığı değil."

Yaptığı şaka kahkahalarla başımı geriye atmama

neden oldu. "Göbek adımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorum." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, ben de meydan okudum. "Edlyne senin büyükannenin adı, Olympia'nın son kraliçesi. Ayrıca adını Caelum'un üçüncü koruyucusu, şafağın bekçisi, Nubil'in üst cenneti Edlyne'den alır. Bu isim aynı zamanda nesilden nesile aktarılır, annenizin de göbek adıdır. Olimposlular koruyucunun şafakta indiğine ve krallıktaki kadınları eğitmek için onları ziyaret ettiğine inanırlardı, bu da yüksek eğitilmiş Olimposlu kadın savaşçılardan oluşan efsanevi bir filo olan Skye savaşçıların kökenidir. İlk Skye sizin atanız, bu ismi o taşıdı ve şimdi siz sahipsiniz." Çok daha fazlasını biliyordum. Onun hakkında bir kitap yazabilecek kadar. Hayır, sadece o gözler hakkında bile bir kitap yazabilirdim. Dudaklarını ve ne kadar yumuşak olduklarını hayal ettiğim şiirlerle dolu bir kitap.

Ağzı açık kaldı. "Tuhaf olan ben miyim?"

"Evet," dedim rüzgârda uçuşan saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Çok tuhaf. En tuhafı."

"Ben hangi tarihte doğdum?" diye sordu konsantrasyonunu bozarak.

"Yaz, Ağustos'un ilk günü. Oldukça şişman bir bebek olduğunu, iki haftalık olana kadar gözlerini açamadığını duydum," diye açıkladım yanağını çekiştirerek. Doğum belgesini ve ebe günlüğündeki saat saat gözlemlerini okumuştum. Baştan sona onun için endişelenmişti; bu küçük bebek gözlerini kırpamayacak kadar tembeldi.

Kaşlarını çattı, elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve hızlı bir nefesle "Çocukluk arkadaşım, ilk sevgilim, en sevdiğim yemek, en sevdiğim kitap nedir?" diye sordu.

"Kız kardeşin, başka arkadaşın yoktu. Sanırım ikincisi Caiden, mantar her şey ve o şüpheli Vrammetheni yazarının 'Et Ateşi'. O kadar çok okudun ki artık dağılıyor, zavallı kitabı bağışla."

"Marianne Hawthorne," dedi, soru sormak için gözlerini kısmadan önce bana gözlerini kırptırarak. "Şüpheli biri değil ve ikinci tahmininiz yanlıştı."

"Düzeltil beni."

Cevap vermeden önce ağız hafifçe aralandı, "Adı Miles'dı, Caiden'ın arkadaşı."

Başımı salladım. "Miles, Caiden'ın arkadaşı, onu sevdin mi?" Homurdandı ve kahkahayı patlattı. "On altı yaşındaydım."

Bunun bir ilişkisi olması mı gerekiyordu? "Annemle babam çocukken aşık olmuşlar."

Elini havada sallayarak beni başından savdı. "Sıra sende."

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi ona diktim ama ne kadar denersem deneyeyim hiçbir direnç göstermedi. Ona teslim olmak istedim. İnançtan yoksun bir şekilde "Dönüş yoktu" dedim.

Önüme geçti, elleri her zaman yaptığı gibi ceketimi kavradı. Gözlerindeki baskınlık son derece sevimliydi. "Sıra sende dedim. Çocukluk arkadaşı, ilk sevgili, en sevdiği yemek, en sevdiği kitap."

Gözlerim ellerine kaydı, bunu yapmasından ne kadar hoşlanıyordum, sadece kendimi alçaltmak ve dudaklarını dudaklarıma almak istememe neden oluyordu. Küçük bir fark etme sesi çıkardı ve avuçlarını açtı, uzaklaşmak isterken ellerim küçük bileklerinin üzerinde durdu. Sakinleşti ve ben de ellerini tekrar göğsümün üzerine koydum. "Ben de yalnızdım, bu yüzden Mal, May adında bir kız, hayatımın sonuna kadar limonlu kek yiyebilirim ve Zeulen adında Olimposlu bir yazarın şiir kitabı."

Boğazını temizledi, parmakları göğsümün üzerinde garip bir şekilde uzanıyordu. "Peki bu Mayıs, onu sevdin mi?"

"Hayır." Hiç bu kadar şanslı olmamıştım, kalbim aşk sandığım herkesi reddetmişti.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Limonlu kek, sana yakışıyor." Bana yakışıyor mu? "Nasıl yani?"

"Ekşi ve tatlı."

Gülümsememe engel olamadım. "Şimdi tatlı mı oldum?"

Ellerini yavaşça geri çekerek, "Sözlerin öyle, ama fırsatını bulduğumda senin de tadını çıkarmanı sağlayacağım, biliyorsun," dedi. Yumuşak teni benimkine sürtündü, öyle bir sürtünme yarattı ki ondan başka hiçbir şey hissetmedim, ne soğuk, ne

Rüzgar yok, nefes yok, ondan başka bir şey yok. Onun dokunuşuyla o kadar sarhoş olmuştum ki söylediklerine hiç aldırış etmemiştim. Kelimeler yavaş yavaş kaydediliyordu. Vücudumdaki gerginlik de onun bu tadı almasına duyduğum ihtiyacı kaydediyordu. Başımı sallayarak tüm uygunsuz düşüncelerden arındım. Onu ne kadar sık düşündüğüm, onu bu şekilde düşündüğüm beni rahatsız ediyordu. O tüm intikamcılığıyla oydu ve ben de tüm hatalarım ve değersizliğimle bendim.

"Killian, bana bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu sessizce, devam etmekte tereddüt ederek, gözleri uzaklara dalarak.

"Neden tereddüt ediyorsun Pamuk, söyle bana." Bana her şeyi söyle, her şeyi söyle, hiçbir şeyi esirgeme, bana güven, bana dayan... bana güven- ona bunu söylemek istedim, ama ben yine bendim ve o da oydu.

Yutkundu ve başını salladı, ellerini yumruk yapıp yanında birleştirdi. "Nia neden boş olduğumu söyledi, gerçekten hiçbir şey görmüyor musun?" Bir avucunu göğsüne koydu. "Gerçekten boş muyum? Öyle hissettirmiyor ama aynı zamanda hissettiriyor da. Gerçekten anlamıyorum."

Onun sözleriyle tüm bedenim bilinçsizce kaskatı kesildi, Nia'nın sözleri ona ağır gelmişti.

Duygularının gökkuşağı çarkının o kadar hızlı döndüğünü fark etmem uzun sürmemişti ki, gölgeleri artık tamamen boş, bomboş ve saklı görünüyordu. Bu yüzden hiçbirini birbirinden ayıramıyorduk, duygularının öfkesini bizim görebileceğimiz kadar kontrol edemiyor ya da durduramıyordu ama onları kesinlikle hissediyordu. Hiçbir şey onun kadar ağır gelmiyordu. Çok ağır da hiçbir şey gibi hissettirmiyordu. Bir kez ağırlığa alıştığınızda sorun olmamaya başlar.

"Kar, kendini boş, dolu ya da her ikisini birden hissetmeye hakkın var. Bazen ayın parlaklığı arkasındaki karanlığı gizler ve bazen o karanlık o kadar güçlüdür ki, onu ayakta tutmak ve içinde boğulmamak için bu alemdeki tüm yıldızlar ve mum ışığı gerekir. Sizde ne görüp göremediğimiz önemli değil, sadece sizin ne olmanıza izin

verdiğiniz önemli. Ay, karanlıkta ya da aydınlıkta bile hala aydır."

Sessizce durdu, düşünceler içinde kayboldu ve bir iç çekişle her zamanki haline döndü. "Mal haklı, sen ve senin güzel sözlerin."

"Nia haklı, sen ve sivri dilin, gerçek bir cadalozsunuz," dedim başımı sallayarak.

Yüzü sertleşti, ağzının kenarlarında alaycı bir ifade belirdi. "Senden hâlâ çok nefret ediyorum."

Benden nefret etmesini istemiyordum ama bunu ondan istemek bir dileği çalmak olurdu, ulaşılamazdı. "Şok edici."

Cevabım karşısında gözlerini devirdi ve pelerininini daha sıkı topladı. "Bu soğuk bedenimi dondurmadan ve sen de yaşama isteğimi dondurmadan gidelim," dedi Memphis'in üzerine çıkarak.

"Dediğin gibi, dahaara."

Memphis'i ileri itmeden önce sık sık yaptığı gibi Calgnan dilinde inledi, mırıldandı ve onlarca küfür savurdu.

BÖLÜM 29

Snowlin

A Driata Isjord'a yardım etmiyor, orduyla değil. Ona bir şekilde inanmıştım, söylediklerine inanmıştım ve bu bana bir parça huzur getirmişti. Her şey bir huzur duygusu getirdiğini söyledi.

Babam sınır şehirlerinin her yerinde birlikler tespit etmişti ve artık sadece Solaryalılarla uğraşmıyorlardı. Hiçbir yerde belirtilmeyen bir sebepten ötürü, Hanai'ye izinsiz girerken yakalanan askerleri geri almak ya da ifadelerini almak üzere bir birliğin derhal Hanai'ye gönderilmesini talep etmişti. Sebep her ne olursa olsun, kendi askerlerini konuşmadan ya da Hanai'liler tarafından işkence görmeden önce idam ettirecek kadar ileri gitmeye istekliydi. Elias'ın tam olarak nereye gittiğini de anlamıştım. Kuzeydeydi, ama Hanaian kuzeyinde.

Uyku beni annemin odasında ıslattı. Zifiri karanlık, uzun gölgeler ve hafif beyaz sis, neredeyse hafızama gömdüğüm çevremi örtüyordu. Pencereleler açıktı, içeri şiddetli rüzgâr ve beyaz mermer zemini çığlık atan bir karanlığın tonuyla kaplayan siyah kar giriyordu. Annem, on iki yıl önceki gündönümünün beyaz elbisesiyle karşımda duruyordu ve ona doğru adım attığımda ayaklarımın yapışkan bir ıslaklıkla ıslandığını hissettim.

Kan etrafımızda birikti, annemden dışarı aktı. Saçları geriye savruldu ve kanlı yüz hatlarının korkunç görüntüsü karşısında gözlerimi kapatarak yere yığıldım, kıpkırmızı bir sıvı akıyordu.

Kar, küçük kar tanesi, gel, beni gör.

Annemin sesi beni sarsarak uyandırdı. Sesin gerçekliği karşısında tüylerim diken diken olmuştu, sanki yanımda duruyormuş gibi. Etrafıma bakındım, değişmeyen ve hareket etmeyen çevreyi inceledim ve sonunda kendimi güldürdüm. Demek kendimi kaybediyordum. Birçok şeydim ama deli bir kadın bunlardan biri olmayacaktı, yine de bornozumu üzerime geçirdim ve odamdan çıktım.

Kilian arkasına yaslandı, kollarını karşıdaki duvarın yanında kavuşturdu, gözlerini kırptırdı, neredeyse hareketlerimi bekliyordu. Sanırım bu benim bir alışkanlığımı ve o da bunu çok iyi değerlendiriyordu. Utançtan bir kızarıklık ısındı ve kulaklarıma doğru süzüldü. Geçen gece bir Adriatic'a anlatmayı düşündüğümünden, hatta herhangi birine anlatabileceğimden çok daha fazlasını anlatmıştım. Ancak onun sözleri kafamdaki ağır bir yükü kaldırmayı başarmış ve bazı perişan düşünce örtülerini yatıştırmıştı. Bunu gerçekten kendime yapıp yapmadığımı, ruhumu boşaltıp boşaltmadığımı, hiçbir şey hissetmeyen, nefes alan ve yaşayan bir ruh olup olmadığımı düşündüm. Kullandığı kelimeler beni öyle bir huşu içinde bırakmıştı ki ne diyeceğimi bilememiştim, oysa o anda ne yapmak istediğimi biliyordum - gülünç yakışıklı yüzünü kavrayıp ciğerlerinden hava çıkana kadar öpmek. Ama ben onu istesem de, o sadece beni istemeyi düşünüyordu.

"Bahçeler, dağlar, orman ya da deniz kenarı. Bugün beni nereye sürükleyeceksin?" diye sordu tembelce kendini duvardan iterek.

Her ne kadar onu şımartmak ve saçını başını yolacak kadar şakaya vurmak istesem de, bugün o gün değildi- bugün kötü bir gündü, daha doğrusu geceydi.

"Birkaç koridor aşağıda, göt herif" diyerek ilerledim.

"İyi misin?"

Bu kelimelerden nefret ederdim. Tamam, tamam değil, gerçekten böyle bir durum var mıydı? "Mhm."

"İyi görünmüyorsun." Neden gitmesine izin vermedi?

"Bir kâbustan uyanıp bir başkasını kapının eşiğinde bulmak nasıl bir şey sence?" Tek istediğim, kafamın reddettiği sessizliği arzuladığımı anlamasıydı. Eziyet çektiğimi ve onunla ilgili düşüncelerin bana daha fazla eziyet ettiğini, ama bunun yerine... Onu yaraladım.

"Kar-"

"Ve bu konuda konuşuyor."

Sert sözlerimden sonra sustu. Ben de sessiz kalırdım. fkem kontrolü ele aldı ve doğrudan doğruya istemediğim birine yöneltti.

İsjord'a döndüğümden beri kendimi binlerce kez bu yoldan geçerken hayal ettim, ancak kalbim her seferinde ayaklarımın sabit durmasını emretti. Kendimi onun varlığıyla çevrelemek beni dehşete düşürüyordu, eğer onu anılarımda çok canlı hissedersen, kalp ağrısına hasret kalırdım. Yatak odasının ahşap kapısı, ellerim amayı reddettiği için önümde kaskatı ve kıpırtısız duruyordu, bu yüzden orada birkaç dakika durdum, elimi soğuk altın kulpa kaldırmayı başaranı kadar birkaç kez bu içsel düşünce savaşıyla savaştım.

"İçeri girme," dedim ve muhtemelen kimin odasına girdiğimin farkına varmış olacak ki soru sormadan durdu.

Büyük kapılar, alışılmadık hareket nedeniyle boş odanın ve koridorların etrafında gıcırdadı. Göğsüm o kadar genişledi ki, baskıyı uzaklaştırmak için elimi kaldırmak zorunda kaldım. Mermer zeminde koşturduğumu, büyük kabarık yatağın üzerinde zıpladığımı, makyaj masasının yanında oturup her tacı ve mücevheri denediğimi, kk uzuvlarımı boğan elbiseleriyle odanın köşelerinde dans ettiğimi hatırladım. Her hareketimi ve onun her kahkahasını, bana baktığında yüz hatlarındaki okşamayı, zeytin gözlerindeki yumuşaklığı ve görünmez dokunuşlarının üzerimde yarattığı yumuşaklığı hatırladım. Mırıltısı hâlâ

Kulaklarımda ürkütücü bir his uyandırdı, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Altımdaki beyaz mermer pürüzsüzdü, tabanlarımın her dokunuşu kafamda sarsıntı üstüne sarsıntı yaratıyordu, mutlu anılar şimdi en acı verici olanlara dönüşmüştü. Anılar işkencenin en acımasız biçimiydi.

Yatağının önünde diz çöktüm ve yatağın pürüzsüzlüğünü bir kez daha hissettim ama ellerim hâlâ açık olan ve sızıntı yapan yaraların derinliklerine batan dikenlerle karşılaştı. Güller -her zaman gül kokardı, her şey hala gül kokuyordu ama tatlı kokusu, boğazıma mide bulandırıcı bir his veren metalik kan kokusuyla renk değiştirmişti. Midemi sıkıca tuttum, şakaklarımı ter boncuklarıyla kaplayan ve ellerimi titreten mide bulandırıcı histen kaçmak için ayağa kalktım.

Pencerelerin dışından gelen sesler ve ağır adımlar dikkatimi çekti. Gecenin bir yarısıydı, neden insanlar bu saatte kalenin etrafında yürüyorlardı? Kemerli pencereye doğru ilerledim ve camı hafifçe araladım. Aşağıda, beyazlar içinde ışıldayan iki uzun Verglaser askeri sırası, aralarında tahta bir sandık taşıyarak, zayıf, kukuletalı bir figürün önderliğinde babamın karanlık zanaatkârının eski kale odalarına doğru yürüyordu. Bu odalar ben çok küçükken kapatılmıştı; babam son zanaatkârı Eldmoor'un lideri 102nd Büyük Bakire Urinthia'ya ihanet ve komplo kurmaktan idam ettiğinde. Zanaatkarın saray sırlarını ruhani krallığa ilettiğini düşündü, kısa bir süre sonra Eldmoor ile bağlarını kopardı ve Isjord'daki tüm zanaatları yasakladı. İki krallık arasında bir savaş çıkmasından korkuluyordu, en azından babamın öfkelenmesini istediği bir savaş çıkmasından korkuluyordu, ancak Eldmoor babamın bu şekilde sonuçlanabilecek bir çatlak yaratma isteğini tekrarlamamış, hatta buna müsamaha göstermemişti. Eldmoorlular savaşa, topraklara, zafere ve altına önem vermezdi, onlar için büyü her şeydi. Bu yüzden zanaatkârlar hızlıca

savaş ve babam hep birlikte, kimse onlardan haber almadı, umursadıklarından değil. Onlar için Eldmoorlu olmayan herkes çok az ilgi çekiciydi. Babam kalenin yıllardır kapalı olması gereken bölümünü neden açmıştı ve oraya ne götürüyordu?

Başımı pencereden aşağıya doğru eğdim, gözlerimi karanlık zanaatkâr avlusuna doğru daralttım ve kırmızı renkli şeffaf bir tabakanın bir görünüp bir kaybolmasıyla karşılaştım; bir zanaatkârın peçesi. Bir koruma bariyeri, geçebileceğimden şüpheliyim. Mahalleyi yeniden mi açmıştı? Ama Isjord'da hâlâ karanlık zanaatlara karşı bir yasak mı vardı?

Kapının yanında kıpırdamadan duran Kilian'a döndüm, yüz hatları kafamın içinde neler döndüğünü biliyormuş gibi endişeyle şekillenmişti. "Buraya gelmeni istiyorum," diye seslendim, elimle ona işaret ettim.

Kollarını kavuşturdu ve tereddütle bana baktı. Sorgulamasına, beni yormasına ve elime geçen altın fırsatı kaçırmama fırsat vermeden, elimi sabırsızca yelpazeleyerek onu teşvik ettim. Annemin odasının etrafında dikkatli adımlar atarak bana yaklaştı. "Bugün beni nasıl kullanacaksın?"

Pencereden aşağıyı işaret ettim. "Gölgelerinle ya da her neyse, beni oraya indir."

Çenesi öfkeyle gerilip bükülmeden önce kale arazisinde yürüyen askerleri inceledi. "Hayır," diye aniden Kilian tarzında cevap verdi.

Kolunu kavradım ve onu kendime çektim. Sinir bozucu yakınlığa rağmen kelimelerimi toparlamayı başardım. "Beni yere bırak yoksa şansımı deneyip atlayacağım. Kırık uzuvlarımla beni hâlâ kullanabilirsin, değil mi?"

Başı teslimiyetle geriye düştü. "Her durum için sakladığınız bir tehdit kasanız var mı?"

Yüz hatlarımı memnuniyet dolu bir gülümseme süsledi. "Tehdit dışında birkaç yöntemim daha var. Ancak burada sıkışıp kalırız ve askerleri özlerim" dedim ve avucumu göğsüne vurarak tekrar pencereye döndüm, gizemli grubu gözden kaçırmamaya çalışıyordum.

"Beni çileden çıkarmak için yaşıyorsun," diye sinirli bir şekilde homurdandı, sonra bir kolunu belime doladı, o kadar büyüktü ki neredeyse tüm belimi kaplıyordu. Vücudu neredeyse benimkiyle eriyordu; hatta kas tendonlarının benimkinin üzerinde gerildiğini bile hissettim. Bir an havalandık ve sonra hızla soğuk zemine indik. Ayakkabılarımı yine odamda bırakmıştım. Eğer görürse, bir ağız dolusu daha kazanacaktım. Farkında olmadan, kolunu kan dolaşımını kesecek kadar sıkı kavramıştım. Yere düştüğümüz anda ondan ürkererek uzaklaştım.

"Hem de bir cadaloz gibi pençeleyerek." Sanki onu gerçekten incitmişim gibi kolunu hafifçe salladı.

"Daha önce söylediklerim için-" Özrüm dondu ve dilime takıldı.

"Hiçbir şey söylemedin," diye sözümü kesti, "doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

Kabus, sen benim kabusumsun. Ama öyle olup olmadığından emin değildim.

Hiçbir şey söylemedim ve Verglaser askerlerine doğru ilerledim. Garip bir şekilde botları ve beyaz üniformalarının bir kısmı çamura batmıştı. Isjord'da bırakın çamura basmayı, toprağı bile göremezdiniz. Sessizce onlara yaklaşırken gözlerim ahşap sandığın üzerine kaydı. Sandığın kapağında, içine uzanmak isteyenleri korumak için bir zanaatkâr halesi mührü vardı ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Solaryan güneş armalı metal kabartmalar onu süslüyordu. Solaryalılar babama ne göndermişti ki bir Aura filosu toplayıp onu koruması için karanlık bir zanaatkârı görevlendirmek zorunda kalmıştı. Güneş adalıları babamla olan tüm anlaşmaları durdurmamış mıydı, bu başka bir tehdit miydi?

Tam arkalarından bir adım daha yaklaşmıştım ki, karşımda parlak, ışıldayan bir kalkan halesi belirdi; yedi cehennemin yedi rünü onu büyüyle besleyerek dönüyordu. Kilian hızla kolumdan tutarak beni yüzeye çarpmadan geri çekti. Ona dokunduğumda küle dönüşecektim.

Beni kendine yaklaştırdı, büyü kokusu etrafını sarmıştı. Bir an oradaydı ve sonra ateş böceklerinin solukluğu gibi soldu. "Kahretsin, bizi yok edemem," dedi pes ederek.

"Eee, tatlı dil, terbiye," diye azarladım şakacı bir şekilde, o gergin bir şekilde askerleri izlerken.

"şaka yapmanın sırası değil."

"Yani korkmana da gerek yok, Kilian sevgilim." Bu insanların prensesi olduğumu ve buranın teknik olarak benim evim olduğunu ve etrafta gizlice dolaşmadığımı unutmuş muydu?

Gözleri karanlık gölgeler içinde bana kaydı. "Bunu bana yapma kadın, şimdi olmaz, zevk alamayacağım bir zamanda olmaz." Nabzım dört nala atmaya başladı ve ona uzun uzun baktım, sormaya cesaret edemedim, bir şey söylemeye cesaret edemedim, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Sanki vücudunu bir kalkan olarak kullanmayı düşünüyormuş gibi kolumu çekti ve neredeyse kucakladı. Askerler önümüzde durdu ve kukuletalı figürün geçmesi için ayrıldılar. Zanaat kalkanı dağıldı ve karşımızdaki kılık değiştirmiş figür kapuşonunu indirerek yüzünü ortaya çıkardı.

"Baban geri döndüğünden ve her zamanki gibi meraklı olduğundan bahsetmişti," dedi yumuşak bir kadın sesi sırtarak. Daha önce birçok kez duyduğum bir sestti.

Kilian'ın bir saniye önce söylediği uygunsuz kelime neydi? Öldü mü yoksa hâlâ rüya mı görüyor? Melanthe, babamın zanaatkârı. Onu yıllar öncesinden hatırladığım gibiydi, çenesine kadar düşen kısa, doğal olmayan parlak şarap kırmızısı saçları, neredeyse inci gibi parlayan teni, ay ışığının yansıması gibi parlıyordu, gözleri aynı yıkanmış adaçayıydı, ancak şimdi boynunda kontrast oluşturan soluk pembe bir yara izi ve alnında bir tane daha vardı. Yaşıyordu, ölümden nasıl kurtulmuştu ve babası neden geri dönmesine izin vermişti? Gizlice mi girmişti? Ama etrafında Isjordian askerleri vardı ve kimse babamın gözünden kaçamazdı, özellikle de kale topraklarında. Bu sadece onu bir kez daha kirli işlerine dahil ettiği anlamına geliyordu sanırım.

"Görüyorum ki ölüm bile kötülerden korkuyor, yoksa bu mezarlıkta çok uzun süre kaldığım için zihnim oyunlar mı oynuyor ve sen gerçekten ölüsün çünkü seni son gördüğümde kesinlikle öyleydin." Onun görüntüsünü inceleyerek söyledim.

Omuzları kahkahalarla sarsıldı ve bir elini ağzına götürerek gülümsemesini kibarca gizledi. Ellerinin üzerinde derin, neredeyse kemiği yırtan daha fazla kesik ve iz vardı. Nubil'in cennetinde ona ne olmuştu ve nasıl hayatta kalabilmişti? Başının iptesallandığını ve ruhu bedeninden ayrılırken yumuşamış uzuvlarının teslim olduğunu hatırlıyorum.

"Git küçük kız, zaten kalenin bu tarafında oynamamalısın," diye homurdandı ve elini sanki bir köpekmişim gibi bana doğru savurdu.

"Korkarım ki öteki dünyada ölü ruhlarla oynaması gereken kişinin benim ne yapacağım konusunda hiçbir söz hakkı yok. Burada ne işin var Melanthe?" Ben ittim.

Yüzü affetmez bir hal aldı. Kızıl kafa, suçları çok acı karşıları. Hatırladığım kadarıyla karakterinin büyük bir kısmını gururu oluşturuyordu, tabii ölü bir kadının gururu olabilirse. "Korkarım bu özel bir mahkeme meselesi küçük Prenses, şimdi babanıza nerede olduğunuzu bildirmeden önce gidin."

Kıkırdamaya başladım. "Bu kulağa ne kadar korkunç gelse de, devam et, yap şunu. Ben önce o küçük, güzel göğsünün içine bir göz atmak istiyorum," dedim bir adım öne çıkarak. Kilian'ın eli hâlâ bileğime sıkıca sarılmıştı ve beni bırakmıyordu. Kolumu yukarı kaydırarak avuçlarımızı birleştirdim. Beni tutmak istiyorsa zavallı bileklerimi incitmek zorunda değildi. Dudağımı ısırdım ve eldiven giymediğimi ve tüm izlerimin onun garip bir şekilde sıcak ellerine süründüğünü hatırlayarak ürperdim.

Melanthe yumruklarını sıkıp öne doğru uzattı, büyüsü ellerinden kırmızı ışınlar halinde süzülüyordu. "Bunu herhangi biri üzerinde kullanma emri aldım ve baban benden bunu istediğinde 'prensesi bağışla' kuralı yoktu," diye tehditkâr bir şekilde tükürdü.

Cesaretimi topladım ve bir adım öne çıktım. Bana zarar vermesine izin veremezdim. Yanıldığımı kanıtlarcasına bana doğru kırmızı bir ok gönderdi. Bize isabet etmeden önce, havada cızırdayan, serbest kalan, tenimi kaplayan ve karıncalandıran büyü kokusunu hissettim, Kilian ilk darbeyi yakalayan siyah bir sis duvarı kaldırdı ve bizi içine aldı. Çarpışma rüzgârı titretti, çevremiz ve kar havada şiddetle yer değiştirdi. O kadar çok büyü kanalize etmişti ki, dokunaçlarının etrafımızı da kapladığını hissettim. Sadece gölgeler değil, başka bir şey de etrafımızda sıcaktı, ne olduğunu anlayamıyordum.

Nefes alıp vererek adımlarını hızlandırdı. "Silas her yeri zanaatla donattı, basit bir büyüden fazlasını yapamayacağım. Bizim büyümüz yaşam gücüyle beslenmek üzere eğitilmedi. Geri dönelim, bu senin hayatına değmez." Büyünün yorgunluğuna karşılık olarak sis duvarı dağıldı ve ortaya sırtan bir Melanthe çıktı.

Basit mi? Bu basit bir büyü müydü? Sihrin ve Aura'nın tadından payıma düşeni aldım, hiç kimse havaya sızacak kadar çok sihir yaymamıştı.

Kederle alkışladı. Affetmeyen yüz ifadesine bir tiksinti ifadesi kazınmıştı. "Adriatian muhafızlarını duydum. Burayı köşe bucak zanaatla işlediğime göre güçlü biri olmalı." Genişçe sırtmadan önce bir an için onu dikkatle süzdü. "Bu kokladığım birinci sınıf bir soy mu? Yine de ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum, bu gece benim eğlencem olacak." Yumrukları tekrar kırmızı renkte parlamaya başladı. Büyüsü ensemdeki tüyleri diken diken etmeye başladı, yoksa Kilian'ınki miydi? Yine de, duyularımın alarm halinde titreşmesine neden olan bir büyüydü.

İç çektim. Geri çekilmek zorundaydım, Melanthe'yi alt edebilsek bile bu zaten imkânsız olacaktı, arkasında Verglaser'lar vardı ve ben silahsızdım, sandığın üstündeki asla kıramayacağım veya geçemeyeceğim mühürden bahsetmiyorum bile, üzerinde sadece onun kırabileceği büyüsünün izi vardı. Cesaretim bugün aptallığıma dönüştü, bu savaşı kaybedeceğimi bilerek ittim. En azından şimdi

Babam her ne pişiriyorsa büyü gerektirdiğini biliyordu - zanaatkâr büyü ve bu beni çok endişelendiriyordu.

Geri çekilirken birkaç adım atarken bugünkü olaylar karşısında yaşadığım hayal kırıklığını gizleyemedim.

"Bu seferlik benim tarafımı tuttuğun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Kilian ve tekrar elime uzandı, sıcaklığını hissetmek biraz rahatlatıcıydı.

Melanthe doğruldu, büyüünü aşağı çekerek memnuniyetle gülümsedi. "Tam düşündüğüm gibi," diyerek elini havada sallayarak selam verdi. Eğer bu başka bir an olsaydı, o daha tek kelime edemeden ya da bir santim bile büyü yapamadan göğsüne bir delik açardım.

Gözleri bir an için titredi ve kısıldı, beni incelemek için başını eğerek konuştu, "Karanlık bir zanaatkârın büyü kokuyorsun, hem de çok tanıdık bir büyü."

Onun değerlendirmesiyle adımlarım durdu.

"Belki de kendi pis kokunu kokluyorsundur, inekler genellikle sıçıkları yerde yemek yerler, böylece kendi kokularını unuturlar ve sen kesinlikle pis kokan bir ineksin." Sinirlerim şakaklarımda zonkluyor ve avuçlarımı ter kaplıyordu. Kuru boğazımı yutkundum, düzensiz nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kilian'ın sorularını ve merakını yanımda hissedebiliyordum ama dönmeye cesaret edemedim.

"İyi misin?" diye sorarak beni şaşkınlığa uğrattı. Ondan beklediğim soru bu değildi ama sanırım benim iyiliğim onun merakından daha önemliydi. Onun türü için benim değerim daha önemliydi.

Elimi çektim, arkama koyarken gözleri dikkatle onu takip ediyordu. "Neden olmayayım ki?"

"Zanaatkârlar korkutucudur, bazı büyüleri iğrenç olabilir. Önce bir korkutma savunma tekniği olarak işe yarar, düşüncelerinize korku salarak onların saldırılarına karşı gardınızı düşürmenize yeter ve sonra sizi yaptıkları her şeyin altında kalmaya hazır hale getirir."

Kendimi sıkıca topladım, kıyafetlerimin ince katmanları arasından geçen sert havayı hissettim. "Bir çocuk için oldukça fazla şey biliyorsun."

ve her biriniz bir zanaatkârın peçesinden gelen büyü baskısına direnecek kadar güçlü müsünüz? Bir asal dedi, bu kadar çok asal olduğunu bilmiyordum?" Merakımı gidermeye çalışarak sordum. Bu çağda bir prime rastlamak çok zordu. Ben tek ve tuhaf biriydim, türediğim iki soy da, Krigborn ve Skygard, kendi alanlarında asaldı. Isjord'da muhtemelen birkaç tane kalmıştı, hepsi de yaşlı ve saf büyüünün son kalıntılarını korumak için özenle saklanmıştı. Bu da o nadir grubun bir parçasıydı.

Ceketini çıkarıp omuzlarıma attı ve beni sıkıca sardı. Kokusuna dokununca tekrar acıktım. Belki de onun için. "Adriata'nın seni koruması için herhangi birini göndereceğini mi sandın? Ve Cynth'in etrafında dönüp dururken neden o sandığın içinde ne tür bir saçmalık olduğunu merak ediyorsun ki, hem de silahsız ve geceliğinle, karanlık bir zanaatkâra ve iki düzine Verglaser'a meydan okuyacak kadar?"

Sinirli sesi beni gülümsetti. "Geceliğiyle bir kadını hafife alma. Ne kadar soyunuk olursam o kadar dikkat dağıtıcı olabilirim. Senin için giyinirken bile yeterince dikkat dağıtıcıyım," diye dalga geçtim ve kırılğan, yumuşak ve kolayca kışkırtılan zihnini bıçaklamak için ona bir göz kırptım.

Saçlarımı ceketin üzerinden çekti. "Pes ediyorum, sen gerçekten imkânsızsın."

"Karşı konulmaz olmasını tercih ederim," dedim, kollarımı hâlâ sıcak olan ceketin geniş kollarından geçirerek. "Yine de benim için cennet gibi bir şey."

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Muhtemelen hoşuna gitmiştir, değil mi?"

"Söyledim. İstedğin zaman bana yine böyle hitap edebilirsin." "Bu sana çok pis düşünceler vermiyor mu?" "Doğru, ama bana yardım teklif ettin."

Bana bir bakış attı, bunu bir uyarı olarak düşünmüştü ama bu bana sadece daha kirli düşünceler verdi.

Şatoya girmeden önce durdu, gözleri yine o endişe tonunu almıştı. "Seni annene götürüyüm mi, hizmetçi odalarından battaniye alabiliriz. Dinlenmen için hâlâ zaman var."

Sözlerinin beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Ona daha önce dinlenme yerlerinin benim sakın yerim olduğunu söylemiştim. Daha önce orada uyuduğumu biliyordu. Birden kendimi utanç verici hissettim. "Uyuyamıyorum."

"Sihrim size yardımcı olabilir," diye teklif etti.

Sinirlenerek onunla yüzleştim. "Ve o Kilian, cesedimin üzerinde olacaktı." Gerçi o gece bana onsuz da gayet iyi yardım etmişti, bebek gibi uyumuştum. Tek yapması gereken beni kollarının arasına almaktı ve anında salyalarım akmaya başlayacaktı.

"Nia'ya git, bazen uyumana yardım ediyor, değil mi?"

Piç kurusu. İnsanları barıştırma fikri bu muydu? Parmağımı tehdit edercesine göğsüne koydum. "Zorlama. Gerçi başka biri yapabilir. Elias burada olsaydı, eminim beni uyutmaktan daha fazlasını yapabilirdi."

Kaşları sert hatlara dönüştü, çenesi birkaç kez gerildi ve oyunun büyük perdesini gösterdi

-Çenesinin gamzesi. "Ah, evet, yine o yüz," diye takıldım, parmağımı yüzünün üzerinde daireler çizerek gezdirdim. Son zamanlarda takındığını gördüğüm yeni yüzünü.

Elimi tuttu ve o kadar yakınımaya eğildi ki o gece bahar çiçekleri açtı. "Şatoda akıllı olmayan bir sürü kaslı et var, onunla birlikte olmakla aynı şey olacak, istediğine sahip olabilirsin," diye umursamazca cevap verdi ama sesinin bir ton koyulaştığına ve kıskançlaştığına yemin edebilirdim. Neden herkesin Elias'la bir alıp veremediği vardı, zavallı adam ona ne yapmıştı?

Yorumuna güldüm, istediğimi elde etmek için zekâyı mı ihtiyacım vardı? Bir anlık zevk, rahatlama, babamın uydurduğu tüm bu karmaşadan bir anlık kurtulma. Ve ben seçimlerimde en kötüsünü yapmıştım, Elias bunun yanında bir çiçektir.

"Ama görüyorsunuz," diye alay ettim sesimi alçaltarak. "Bedenini kullanmak için zekice yolları var."

"Tanrılar, bağışlayın beni." Beni bırakarak, kötü davranışlarım karşısında pes etmiş bir şekilde gözlerini ovuşturdu.

Neşeyle güldüm, sözlerime verdiği tepkiler ve yaptığı yorumlar beni eğlendiriyordu, her zaman eğlendirmiştir. Sanki benim çeliğimi tahta bir kılıçla düelloya sokabilirmiş gibi asla onlara teslim olmadı, ama başarısız olduklarında olduğu kadar girişimlerini de sevdim.

O durağan ve bağışlamayan yüzüyle bana döndü. Tanrılar aşkına nasıl olur da onun ne düşündüğüne dair bir ipucu bulamazdım? "Bu," dedi sessizce. "Bunu daha sık yap. Bu seni gerçekten karşı konulmaz kılıyor."

Yorumu beni şaşırttı, kısa bir nefes aldım. Nabzımı hızlandırmasından ve derimin altında kontrolsüzce çırpınmasına neden olmasından nefret ediyordum. "Beni biraz daha eğlendir o zaman."

Kısa bir kahkaha attı ve koyu renk göz kapaklarının altından bana baktı. "Eğer benim hayal kırıklığım ve ölümüm senin eğlenmen olmasaydı, bu isteğini yerine getirirdim."

İkimiz de odama doğru yürürken sessiz kaldık, benim vücudum garip bir şekilde kaskatı kesilmişti, o ise saçmaladıktan sonra gözünü bile kırpmamıştı.

"Beni yargılamadan cevap verebilir misiniz?" Beni sonsuza dek ve bugün daha da fazla rahatsız eden şey hakkında bir cevap bulmayı umarak sordum.

Bana doğru sessizce başını salladı.

"Annemin sesini duymam normal mi, geçmişe ait anılar ya da konuşmalar değil de sanki gerçekten benimle konuşuyormuş gibi. Şimdi-şu anda?" İhtiyatlı bir şekilde ilerledim. Ruhani olanı bilen biri varsa o da Adriatyalıları olmalıydı. Kabuslarda bile değil, gün içinde yemek yerken, yürürken, kavga ederken, pek çok tuhaf anda onun sesini defalarca duymuştum ve bu beni geri çekmişti.

"Bu gece seni onun odasına getiren şey bu muydu?" Başımı salladım.

"Bazen biri öldüğünde, birçok ruh kin ve öfke beslediği gibi, birçoğu da geride bıraktıkları için pişmanlık ve korku besler. Annen orta dünyadan sana bakıyor olabilir, çünkü ruhu göklere salınana kadar orada hapsolmuş durumda. Sen deli değilsin, böyle düşünmeyi bırak."

"Nasıl yaptın-" Cümlemi bitirmeden şaşkınlıkla ona bakarak sordum.

"Gölgeleriniz yok ama duygularınızı yüz hatlarınızda taşımayı öğrenmişsiniz. Onlara yeterince uzun süre bakarsan cümlelerde bile okuyabilirsin." Kilian çok tuhaftı, bazı anlarda kendini tutuyor ve gümüş gözleriyle ateş ediyordu, diğer zamanlarda ise sanki musluğuna yağ sürülmüş gibiydi ve kelimeler ve düşünceler hiç dizginlenmeden ortaya dökülüyordu. Ama düşündüm de, belki de sadece bir aptaldı, beni etkiliyormuş gibi görünen kelimeler muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Onları bu kadar ayrıntılı bildiğinize göre bana sonsuza kadar bakmış olmalısınız."

"Söylediklerimden tüm anladığın bu mu?" diye karşılık verdi inanmayarak.

"Neden beni okumaya çalışıyorsun Kilian?" Neden her zaman gerçeğimi ortaya çıkarmak istediğini merak ederek sorguladım, özellikle de saklı kalmasını istediğim anlarda.

"Sen çözemediğim tuhaf bir bulmacasın."

Hayır, çok yanılıyordu, ben oldukça basit ve tamamen sadeydim. "Boşuna uğraşma, onları kendim bile bir araya getiremiyorum, bu kısmen senin türünün başarısı. Birini nasıl paramparça edeceklerini ve sonra o parçaları benim bile kazamayacağım deliklere nasıl atacıklarını gerçekten biliyorlardı."

"Snow, ben-" Beni hasta eden o can sıkıcı, sinir bozucu yalvarma ve bağışlama sözleri ve ifadeleri.

"Yani üzgün müsün? Bu bana ne yapacak? Senin başına gelseydi affedebileceğin bir şey olur muydu?" Yüzümü tamamen ona dönerek ittim. Göğsüm genişleyip alev alev yanarken, içimdeki elektrikli öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim. "Yani üzgün müsün? Kaç kişi pişman değil, kaç kişi hâlâ beni istiyor?"

Öldü, sanki beni daha önce öldürmemişler gibi kaç kişi daha peşimi bırakmadı." Nefesim kesilmişti, neredeyse gerçeğin bu ağır cümlelerini ona haykıracaktım. Af dilemeye cesaret edemiyordu, özellikle de herkes adına. Tüm Adriata ve kralları önümde diz çökse bile hepsini yakmaktan çekinmezdim. Gerçeği inkâr etmeye cesaret edemiyordu; hâlâ aynı şeyi tekrar ve özür dilemeden yapacaklarını, ilk fırsatta beni öldüreceklerini söylüyordu. Beni nasıl gördüklerini biliyordum; Isjord'a geldiğinde kendisi de beni aynı şekilde görmüştü. O bakışı hatırlamak hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu; vahşi bir canavara bakmak gibiydi, ama bir şekilde daha kötüydü.

Kiminle karşı karşıya olduğumu hatırlayarak ellerimi yüzüme sürttüm. "Doymak bilmez bir öfkeyle doluyum, belki hiç dağılmayacak ama biliyorum ki her zaman senin türünün zararına olacak. Sen benim düşmanımsın, sonsuza kadar da öyle kalacaksın." Neden düşmanımın etrafında gevşememe ve ısınmama izin vermiştim, annem bu davranışım karşısında kan ve diken dolu gözyaşları döküyor olmalıydı.

Uzun bir süre sessizce, tereddütsüz, teni titreyerek ve kalbi sarsılarak bana baktı. "Biliyorum," diye sessizce itiraf etti.

Unutanın ben olduğumu biliyor muydu? "Gerçekten mi? Beni hafife mi alıyorsun? Çok fazla yanlış yaptım ve daha da kötüsünü yapmaya devam edeceğim. Senin kötü adamın olduğumu anlıyor musun?"

"Pekala benim tatlı kötü adamım, iyi geceler." "Şaka yapma," diye ısırdım.

"Şaka yapmıyorum, asla şaka yapmam. Elinden geleni yap Pamuk, ben hazırım."

"Ne kadar kötü bir insan olduğumu anlamam için artık yalvarmak, öğüt vermek, moral vermek ve tatlı sözler söylemek yok mu?" Onun pes etmesini istemiyordum. Benimle savaşmasını, korkum karşısında teslim olmasını, intikamım karşısında parçalanmasını istiyordum. I

Kimsenin canını bağışlamak istemedim, neden bir Adriatiklinin canını bağışlamak isteyeyim ki?

"Artık yok."

"Neden?"

"Çünkü."

"Bu bir cevap değil."

"Ne duymak istiyorsun Pamuk?"

"Bu kadar saçma cevap yeter, seni sinir bozucu piç kurusu." Neredeyse bağıracaktım, nefes nefese kalmıştım. "Neden hep benim duymak istediklerim oluyor da senin düşündüklerin olmuyor? Ne düşündüğünü asla bilmiyorum, ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Benden az mı nefret ediyorsun, çok mu, belki bazen daha az, bazen daha çok mu? Bana doğru dürüst cevap ver ki bileyim. Bilmek istiyorum."

Sanki bir tepki vermeye hazırlanıyormuş gibi beni incelemesi ve ardından neredeyse sessizce, "Cevabı beğenmeyeceksin" demesiyle tarif edilemez bir süre geçti.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım, yumruğumun gücü beni yaralamaya, yatıştırmaya hazırdı. "Yorgunum, çok yorgunum ve tüm bunların tepesinde sana ihtiyacım yok, kafamdan çık." Bir yalvarış, belki de bir dua, düşüncelerimden biri haline gelmeden önce onu düşüncelerimden çıkarmam gerekiyordu.

Elini bana doğru kaldırdı, parmak eklemleri başımın yan tarafına değdi. "Neden kafanın içindeyim?"

Boğazımın arkasındaki baskıyı yuttum ve "Bu cevaptan hoşlanmayacaksın" dedim.

Avucunu enseme dayadı ve ben doğru düzgün düşünemedim. "Benden nefret ettiğin için mi?"

"Evet, derinden, kötü bir şekilde-umutsuzca. Umutsuzca senden nefret etmek istiyorum." Ondan çok kendimi şok ederek itiraf ettim. Ondan nefret etmiyordum, sorun da buydu, bunu yeni fark ettiğime inanamıyordum. Ondan nasıl nefret etmeyebilirdim ki, o... o neydi? Ne olduğunu açıklamak için neden bir liste yapmak zorundaydım ki? O Adriatic'di. Onları yok etmeye yemin ettiğimde, kimseyi bağışlamak gibi bir niyetim yoktu, Kilian'ı, Mal'ı, Amerie'yi ya da herhangi birini bağışlamak gibi bir niyetim yoktu,

neden en başta onları bağışlamak isteyeyim ki?

"İşte," dedi. "Yine fazla düşünüyorsun. Bir şey bu kadar çok işlem gerektiriyorsa, onu yanlış düşünüyorsunuz demektir."

"Sen ne bilirsin ki Kil?" Bu ismi kendi kendime, belki de saatlerce, hiç durmadan söylediğim o kadar çok kez dilimden dökülmüş, muhtemelen kas hafızamdan kurtulmuştu.

Gülümsedi, gözleri de parlıyordu. "İşte, beni mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Böyle şeyler söyleme."

Her zaman yaptığı gibi saçımın bir tutamını yolumdan çekmek için uzandı - çok sık, bunu aşırı derecede düşündüğüm kadar sık. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Sen, yırtık."

Beni yırtıyorsun. Beni yırtıyorsun. "Böyle olmamalısın. Ben, seni parçalamak için bir sebep bulmaya hazırım, çünkü bulacağım. Sakın yaklaşma Adriatian, yanacaksın."

"Ne güzel alevler." Aç bakışlarını üzerimde gezdirdi, bir adım daha yaklaştı ki sadece onu soluyabildim. "Uyuyabilseler, dinlenebilseler ve düzgün beslenebilseler, daha parlak yanarlar."

"Yeter," dedim, çok uysalca. Nefesim göğüs kafesimin içinde sıkıştı.

"Neden?" Sesi ateşliydi ve bakışlarının tenimde gezindiğini hissettim. "Yine de beni yakmak istiyorsun."

"Yeter," diye tekrarladım bu kez neredeyse fısıltıyla.

"Solma Pamuk," dedi parmağını çenemde ve dudağımın üzerinde gezdirerek. "Solma yoksa donduğumu düşünürüm. Solma yoksa beni yakamayacağını düşünür ve daha da yaklaşırm. Ve eğer ben ayazsam, seni söndürmek istemem, bu yüzden parlak yan ve beni yak."

Gökler, yedi cehennem, Nubil'in dokuz muhafızı, Ithicea'nın tanrıları, kanlı Numengarth ve bu koridordaki tüm lanet olası yetersiz hava. Boğuluyordum. Bakışlarında, varlığında ve sözlerinde boğuluyordum. Doymuş ve solmuş. Ne yapıyordum ben? Neden hafifliyordum? Neden sevgilimin anısını kirletiyordum?

Kendi düşüncemle ürperdim. Boğazımdaki safra yükseliyor, iğreniyordum. "Yeter," diye yüksek sesle bağırdım, neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Gülümsedi ve birkaç adım geri çekildi. "İşte orada. Şimdi kereste olmaya geri döndüm." O her zaman keresteydi ama tutuşturduğu başka bir ateş vardı.

"O güzel sözler," dedim yatak odama çekilirken. "Onlar bir gün senin ölümün, senin ölümün de benim zevkim olacak. Benim baştan çıkarıcılığımı arzulama, merhamet benim için bilinen bir şey değil."

Tekrar gülümsedi. "Uyu, güzel yalancı."

BÖLÜM 30

DÜŞMANLAR VE MÜTTEFİKLER

Kilian

Enemy. Bu hak ettiğim bir unvandı ama neden aklım bunu kabul etmek istemiyordu, özellikle de şimdi. Kil. Bundan olması gerekenden daha fazla keyif almıştım. Bir gülümseme yükseldi

Sözlerime verdiği tepkiyi hatırlayarak dalgınca kendime yöneldim. İçimde tutamıyordum, her zaman sözlerime aldırış etmezdi ama dün adımı söylerken gözlerinde o parıltıyı görmüştüm. Düşünceler kafamı kurcalıyor ve kıyafetlerimi giyerken uzuvlarımı yavaşlatıyordu.

Güneş batmıştı. Gri bulutlar akşamın daha karanlık görünmesine yardımcı oldu ve beyaz kabuklu toprakları boşuna sardı. Sessiz şimşekler gri karanlığı kesiyordu, son birkaç gündür alışkanlık haline gelmişti, sürekli fırtına. Gök gürültüsünün neden hiç üzerimize düşmediğini merak ediyordum. Neden sadece havada asılı kaldı, serbest bırakılmadı?

Ceketimi giymek üzereyken Mal odaya girdi. Yatağına uzandı, üzerinde yorgunluğun gölgeleri dolaşıyordu. "Eğitim çukurlarının yanında."

Ona şaşkınlıkla göz kırptım. "Bu saatte mi?"

Yüksek sesle bir bakış attı. "Ben ve Cai bu sabah görevi devraldığımızdan beri orada."

"Bütün gün mü?"

"Bütün gün, hiç durmadan. O kadında bir titanın manası var.

Bana baba dediğimiz bir piçi hatırlatıyor."

Ona bakan sorumsuz erkek çocukları son zamanlarda öfke sopalarını sık sık üzerlerine çekiyorlardı. "Ve sen onu dinlenmesi ya da yemek yemesi için sürüklemeyi umursamadın mı?" Yanından geçmek için bacağına tekme attım. O ve Caiden, Snow'u korumak için bir araya getirilmemeliydi, birbirlerine benziyorlardı. Çocukça ve Snow'un maskaralıklarına -hatta tehlikeli maskaralıklarına- düşkünlüleri. Mal için bunlar tekrarlanan davranış kalıplarıydı - onun o lanet olası davranışlarını kaç kez örtbas etmiştim. Hayatı algılama biçimine hem hayranlık duyuyor hem de ondan nefret ediyordum.

Sözlerimle alay etti. "Denemediğimizi mi sanıyorsun? Aynı prensesi mi tanıyoruz? Cai bunun onun için kas hafızası olduğunu söyledi. Tıpkı bizim için olduğu gibi. Biz de günlerce yemek yemezdik, Kil, babamızın bizden beklediklerini mükemmel bir şekilde yerine getirene kadar eğitim sahalarında unutulurduk," dedi.

"O da böyle yetiştirildi. Bizi güçlü ve bulunduğumuz konumda kendimizi idare edebilecek şekilde yetiştirmek istemesi onu asla suçlayamayacağım bir şey."

"Ben buna başka bir şey derdim kardeşim, çocuk istismarı gibi bir şey."

"Kimin oğlu olduğunu suçlama, seni nasıl yetiştirdiğini değil, bizi yapmaya çalıştığı şey yanlış değil ve bunu iyi başardı. Senin yerinde olsaydım," dedim ona bir yastık fırlatarak. "Babamız için yarattığın nefrete biraz daha az taraf olurdum." Babamızı ve yaptıklarını, Mal'a yaptıklarını asla haklı çıkarmaya çalışmazdım ama bu kaçınılmazdı, izleyeceğimiz yol bizi eninde sonunda güçlü ve yenilmez olma dersine götürecek. Bunu kaybetmemize neden olacak bir şekilde öğrenmek zorunda kalmadığımız için minnettardım, düştükten sonra ayağa kalkmak, düşebileceğinin öğretilmesinden daha zordur. O bana sahipti-Mal her zaman bana sahipti ve onu asla gözümün önünden ayırmazdım, onu sahip olduğum her şeyle korurdum - sahip olduğum en iyi şeyle.

"Ona yapılanlar için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz? Onun kendininkine duyduğu nefrete hiç katılmıyor gibisin, bizimki çok daha kötü değildi."

Güldüm. "Silas'ı babamızla mı kıyaslıyorsun?" "Cevap ver kardeşim, cevabından kaçma." O yastığı bana geri fırlattı. "Ona yapılanlara neden taraf olmuyorsun? O günden beri neredeyse her gece cenazede ona nasıl davrandığını mırıldandığını duydum."

Ona öğretmeye çalışmamıştı, onu kırmaya ve duygusuz, acı ve öfke dolu bir varlığa dönüştürmeye çalışmıştı. "Asla ulaşamayacağın bir yere varmaya çalışıyorsun Mal," dedim, beni de hangi düşünce zincirine bağlamaya çalıştığını bilerek.

Sırıttı. "Öyle miyim? İnkâr, yaşlılıkla birlikte mi geldi?" Birkaç dakika beni izledi ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi, gözleri memnuniyetle yarım ay şeklinde seğirdi.

Dudaklarımı büzdüm ve botlarımı giymek için konsantre oldum. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama hiçbir zaman kalbini kırmak ve sana çılgın hayallerini anlatmak isteyen biri olmadım. Hatta sekiz yıl boyunca Sidra'nın Bahar Meşesi'nin gerçekten de ekinoksta çocukları ziyaret edip onlara mevsimin ilk meyvesini bırakmadığına inanmana izin verdim." Mal, hayatının sekizinci yılında Driada'yı Meşe Verob yerine pencere pervazına kiraz bırakırken bulduğunda oldukça yıkılmıştı.

Güldü, muhtemelen anıyı hafifletmek için. "Sana yakışmış kardeşim," dedi, eliyle etrafımda daireler çizerek gölgelerime doğru ilerledi. "Yoksa onlar da mı benim hayal gücüm? Verob the Oak'ı hiç görmedim ama bunları," durakladı ve dilini şaklattı, "gözden kaçırmak zor."

Kınlarımı sıktım ve çukurlara doğru gitmeden önce ona uyarıcı bir bakış attım.

Kılıç şakırtılarını, ağır nefesleri ve Kar'ı ele geçiren talihsiz ruhun homurtularını duydum. Ben ona ulaşmadan önce, Nia'nın figürü bir duvarın arkasında duruyordu.

arkadaşını uzaktan, gizlenmiş bir şekilde izliyordu. Bu doğru değildi, Snow'un söylediklerini ona söylemek istiyordum ama bu onun gerçeğiydi, benim değil. Nia için üzüliyordum ama Snow'un arkadaşına ulaşmak için harekete geçeceğine inancım tamdı.

Elimi omzuna koyarak, "Kendine gelecektir," diye önerdim. Yüzünde sert bir ifade vardı ama başını salladı.

"Geçen gece karanlık bir zanaatkâr gördük, muhtemelen babasının işiydi. Üzerinde Solaryan arması olan bir tür sandık taşıyorlardı. Bir kadın, uzun boylu, kısa kıvılcı saçlı, iki işaret; biri alnında diğeri boynunda. Toplantılar sırasında gördüğün bir şey var mı?" Nia'ya sordum, önceki geceden kalma bir merakla. Duyduğuma göre Snow onu öldü sanmıştı, Silas'ın sarayına döndükten sonra ne işi vardı ve bu neden Snow'u ilgilendiriyordu? Onun planlarını nasıl etkiliyordu?

Nia bir an isteğimi değerlendirdi ama başını salladı. "Hayır, bakmadım. Araştıracayım," dedi ayrılmadan önce. Snow onunla bu konuda konuşmamıştı, Caiden'in bunu yapmasına da izin vermemişti. İç geçirdi, ne zaman gardını indirip arkadaşıyla konuşacaktı?

Eğitim çukurları sayısızdı, göz alabildiğine uzanıyordu ama sadece bir tanesi meşalelerle aydınlatılıyordu, sesin geldiği tek yer.

Caiden banklardan kalkıp beni fark etti, gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu. "Onu sürüklemen ya da bayıltman gerekse de umurumda değil, dinlenmesini sağla." diye sordu nefes nefese, yanımdan geçerken.

Brogmere'den gelen küçük kız Lara da bankların yanında oturmuş, onun her hareketini izliyordu. Snow sözünü tutmuş, hatta Lara'yı birkaç kez kendisi eğitmişti, gerisini bize bırakmıştı, Lara çabuk öğrenen ve çok hevesli bir kızdı.

"Seni bütün gün burada tuttuğuna inanamıyorum. Git dinlen Lara, senin için yatma vakti geçti. Yemek için önce yemek odalarına uğra," diye emrettim sarı başını okşayarak.

Gülümsedi ve başını salladı. "Kalmama izin vermesi için ona yalvardım, onu izlemeyi seviyorum."

Ben de öyle.

O gider gitmez pervasız prensese döndüm. Dün gördükleri üzerine fazla düşünüyor ve demleniyor olmalıydı, Nia ile konuşmanın endişelerini yatıştırmaya yardımcı olacağını biliyordum ama yine de pes etmiyordu.

"Hâlâ kızgın mısın, Dahaara?" Onun görüntüsünü değerlendirerek seslendim. Şaşırtıcı ya da dehşet verici, onu tanımlamak için iki kelimeyi bir araya getirmeye çalıştım, ancak sonunda ikisinde de karar kıldım; onu tanımlamak için asla tek bir kelime yoktu.

Hareketini durdurdu ve bana döndü. Tanrım, mahvolmuştum, tamamen mahvolmuştum. Boncuk boncuk ter porselen tenini kaplamış, koyu renk saçları alnına ve boynuna salkım söğüt gibi yapışmıştı. Kalçalarını sıkı dar pantolonuna ve tenini tamamen ıslatan yelege kadar soyunmuştu. Yağsız kasları ve kıvrımlarıyla bir kedi gibiydi. Sargılı elini kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana çarpıcı gözlerine tamamen dalma fırsatı verdi. Eğitimim sırasında yaptığım konsantrasyon çalışmaları için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa onun çiğ güzelliğine ölene kadar boş boş bakardım. Hiçbir şey onu benim aval aval bakmamdan daha fazla tatmin edemezdi.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi ve önündeki askere döndü. Topuğuyla askerin dizine vurdu, ardından zıplayıp yüksek bir tekme savurarak askeri yere düşürdü.

"Yardıma mı ihtiyacın var? Öfkeni benden daha iyi kim dindirebilir ki? Hançerin keskin ucunu nereye doğrultacağını öğretmeyi teklif ettim," dedim ve kendimi çukura doğru kaldırıp ceketimi çıkardım.

Gözleri üzerimde dolaştı, kollarımı katlarken kollarımda durdu. Bana tıpkı yemeğe baktığı gibi bakıyordu, zevk ve açlıkla dolu. Nasıl da dilemişim

beni de aynı şeyi yapmaya teşvik etmedi. "Bir an kulaklarımın bana ihanet ettiğini düşündüm, beni kızdırmak dışında bilerek şaka yapıyorsun. Büyüleyici," diye dalga geçerek çukurun ahşap kenarlıklarına yaslandı.

"Ve çok fazla şaka yapıyorsun."

Gözlerini bana dikti, kendini durduğu yerden itti ve yaklaşmam için eliyle işaret etti. Hiç tereddüt etmeden ayağını kalçama doğru fırlattı ve elimle buluştuğu yerde beni kandırarak sanki görünmez kanatları onu yukarı taşıyormuş gibi havada döndü ve diğer ayağı omzuma çarparak beni tökezletti. Birkaç kez ittik ve çektik, nefisti ama yorulduğunu görebiliyordum. Yumruğu öne doğru uçtu ve onu elime aldım. Bu beni güldürdü, elinin benimkine göre büyüklüğü çok sevimli görünüyordu, ancak topuğu dizimin arkasıyla buluşup beni yere diz çöktürmeden önce kolumun altından büküldüğünde onu kızdırmış gibi görünüyordum. Dönmeye çalıştım ama bacaklarını belime dolayarak beni yere doğru döndürdü. Hançerini boynuma dayayarak üzerime uzandı.

Bir tutam saçını savurdu, kaşlarını şaşkınlıkla bana dikti. "Sen izin verdin."

"Ben yapmadım." Yalan, yaptım. Sonunda beni uyutmayı başarabilirdi ama sabahın köründen beri burada dinlenmeden ve yemek yemeden kendini yoruyordu. Bu ne kadar çabuk biterse, boş midesine o kadar çabuk yemek koyabilirdim.

"Neden tam tersi olduğunda daha çok zevk alıyordum?" dedi, güzel dudaklarında sinsi bir sırıtış vardı. "Ellerini boğazımda daha çok seviyorum, belki daha da aşağılarda ve ağzın-" Bakışları dudaklarımın üzerinde gezindi ve orada kaldı. "Her yerde."

Ama hepsi buydu. Bir istek. Bir hoşlanma ve ihtiyaç, ötesinde harekete geçecek bir şey yok. Yorgunluğundan sarhoş olmuştu ve ben ona sarıldım - beni sesiyle sarhoş eden kişiye,

ve gülümsemesi. Ama iki sarhoş gerçek, yakıcı bir akşamdan kalmalığa neden oldu. Harekete geçmek için pişmanlık ve özlem duyacaktı.

"Yeter, bu senin tükenmişlik konuşman."

Kıkırdadı, nefesleri yorulmuştu. "Olabilir, başka ne söylemeliyim? Dilim çözülmüşken ne duymak istiyorsun? İşte tüm samimiyetimle karşınızdayım."

"Hiçbir şey," dedim. "Bana genellikle söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok. Artık onları senden zorla çıkarmayacağım." Onun ruhunun gerçeklerini istiyordum, midesinin pürüzlü itiraflarını değil.

"Çok dürüst değil misin?" Dudaklarını benimkilerin hemen üzerinde gezinecek şekilde indirdi ve umarım öfkeli ciğerlerimi, yere bastırduğım ellerimin gerginliğini fark etmemiştir.

Ona tutundum, irademin kayıp gitmesine ve ihtiyacımın içeri girmesine izin vermeden önce bizi ters çevirdim ve onu altıma aldım. Kısa bir çılgılık attı ve güldü. Hançerini kaldırarak çenem boyunca bir çizgi çizdi. Hissedilmemiş acının fırçası, hançerin tutuşu gibiydi, her zaman beni fırçalıyordu, acıya çok yakındı. Onu daha yakından hissetmeye cesaret edersem, kanardım.

Çenemin üstünde durdu. "Merhaba yakışıklı."

"Merhaba güzelim." Başparmağımla kaşlarını düzeltmeden önce siyah saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdım. "Hadi seni kaldıralım."

Yine de hareketsizdi, kıpırdamıyordu, gözleri kaybolmuştu, büyülenmiş gibi sersemlemişti. Ona hiç benzemiyordu, daha önce hiç görmemiştim. Hançeri hâlâ çenemde hareket ediyordu ve onu durdurmak için bileğini kavradım. Nefes nefese kaldı ve ucunun derimi sıyırdığını hissettim. Kanımdan bir damla yanağına damladı, bir gözyaşı gibi yuvarlandı ve sanki onu görmek onu korkutmuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Hançerini fırlattı ve yüzümü kavrayarak kesiği dikkatle inceledi.

"Sorun yok Pamuk," dedim yanağındaki kırmızı lekeleri silerken.

Sonra bir de baktım ki yüzümü ağzına doğru çekiyor. Sıcak dolgun dudakları kesiğin üzerinde duruyordu, dili kesiği nazıkçe emmeden önce nazıkçe üzerinde geziniyordu. Üstüne küçük bir gagalama yerleştirerek beni geri itti. Dudaklarını tenimde hissettiğimde tüm duyularım kayboldu, vücudumu lanetleyen ısı mızrağı ve kendimi pantolonumun içinde daha sıkı kaydığını hissettim.

Dudağını yaladı. "Senin de tadın tatlı." Tanrım. Bir baştan çıkarıcı, o benim baştan çıkarıcım olmuştu ve ben hâlâ onun düşmanıydım.

Ciğerlerim daha fazla hava istiyordu, bedenim onu istiyordu ve artık kendimi tutamıyordum. Yüzünü olmasını istediğim yere doğru eğerek dudaklarımı dudaklarına indirdim, vücudunun sertleştiğini hissettiğimde kısa bir süre durdum. Nefesi benimkiyle eşleşirken, altımda durdu, tıpkı durmuş gök gürültüsü gibi, altında fırtınalar kopuyordu. O fırtınanın içinde olmak, yağmurunu tatmak, doluyu hissetmek, tenimin şimşegin etrafında dans etmesine izin vermek istedim ama bu bir Ağustos sağanağıydı, zorlama ve doğal olmayan. Kavurucu bir panik gök gürültüsü.

Ben uzaklaşmaya çalışırken o gömleğimi kavradı. "Neden?"

Onun kabul etmeyeceği şeyi kabul etmek için tüm irademi topladım. "Bundan nefret edersin, hem de çok nefret edersin."

Gözlerinde okuyamadığım bir şey parladı ve ifadesini çatallaştırdı. Pişmanlık mı, farkına varma mı? "Evet," diye neredeyse fısıltıyla konuştu. "Evet, nefret ederdim. Korkunç... muazzam derecede nefret ederdim." Gözlerini yavaşça kırptırdı ve bana bakmayı bıraktı, sonunda uzaklaştım, sözleri göğsümde ağırlaştı ve neredeyse acıtıyordu. Bu gerçeği biliyordum, neden bunu yüksek sesle duymak tuhafıma gitmişti?

"Bir tur daha," dedi, sanki bunların hiçbiri olmamış gibi, sanki o anları ben hayal etmişim gibi kendini düzeltti. Ama hâlâ dokunuşunu, kokusunu, bakışlarını üzerimde hissediyordum ve unutmak için ömürler boyu sürecek yakıcı günleri ve soğuk geceleri hatırlıyordum. Eğer biri

onu unutabilirse.

Ayağa kalktım ve bileğinden tutarak hançeri elinden aldım ve kalçasına sapladım. Yorgun gözleri tek kelime etmeden hareketlerimi dikkatle takip etti. Yorgunluğunun işareti, ne bir kelime, ne bir karşılık, ne de çıldırtıcı bir flört.

"Aşçı Ken, ona en sevdiğin yahniyi hazırlattım." Onu çukurdan dışarı çektim. Şaşkınlık ve şans eseri geri çekilmedi ya da reddetmedi ama yemek odasına doğru ilerlerken kolunu sallayarak yanımdan ayrıldı. Kafam hâlâ az önce olanlarla, dudaklarının tenimde bıraktığı hisle bulanıktı.

Ken sıcak, dumanı tüten bir yemek koydu, Snow bunu zevkle aldı, beklenti içinde dudaklarını yaladı ve sanki aylardır açmış gibi yemeği mideye indirdi.

"Kar!" Yüzünü o kadar sıktı ve o kadar hızlı yedi ki birkaç düzine kez öksürdü. Önceleri beni eğlendiriyordu ama artık endişelendiriyordu, bu bir alışkanlıktı, kötü bir alışkanlık. "Seni kim kovalıyor?" Onun harikulade görüntüsü karşısında başımı sallayarak sordum.

Çiğnemeyi bıraktı, kış için fındık toplayan bir sincabı andıran yiyecek miktarıyla yanakları şişti. Gözlerini indirip doğruldu ve yavaşça devam etti. Biri üç kaşık yiyemeden o iki tur yemeği bitirdi.

"Antrenman tarzın daha önce gördüğüm bir tarz değil," dedim ona, biraz etkilenmiş ve meraklanmış bir şekilde. Vücudunun hareket edişi, yağsız kasları neredeyse bir kediye andırıyordu, hafif adımları ise bir dansçıyı andırıyordu. Tartışmalarda güç, taktik ve cüsse ön plandaydı ama o kendisinden üç kat büyük birini kusursuz bir hız ve minimum çabayla yere serebilirdi. Askerler onun bir generali alaşağı ederek konumunu nasıl kazandığını anlatırdı. Bu hiç de kolay olmazdı.

Sandalyede arkasına yaslandı, tembelce bir elini memnun karnının üzerinde gezdirdi. "Vasim, Alaric Drava, annemin arkadaşıydı, Olimposlu bir generaldi, bana o öğretti. Peregrine adında Zephyr'ler tarafından indirilen bir dövüş tekniği. Cai gibi bir Zefir kadar iyi değilim;

onları havaya savurmak için rüzgar büyüğü kullanırlardı. Ben yerçekimine, çevikliğe ve kaslara güvenmek zorundayım." Daha önce hiç görmediğim biri olduğunu biliyordum, babası saldırının ardından onu bir yere sakladığında ona bakan kişi bu adam mıydı?

"Alaric, seni büyüten kişi o mu?" Isjord'a dönmeden önceki hayatını merak ederek sordum. Alaric Drava, bu adamı ben bile tanıyordum, herkes tanıyordu; ünlü Olimposlu general.

Bana baktı, altın çiplerinin her yerinde yaramazlık yazılıydı. "Neden, sen de mi onu öldürmek istiyorsun?"

"Kar!" Hayal kırıklığım karşısında kıkırdadı. "O gün bana Alaric demiştin."

Sustu ve her zamanki gibi beni geçiştirerek hemen karşılık verdi: "İnsan uyurken gerçekten göremez, ben bir yarasa değil, bir ybris'im."

Kollarımı kavuşturdum. Onun mantığını nasıl da seviyordum. "Yarasalar gözleri kapalı uyur."

Güzel gözlerini devirdi. "Demek istediğimi anladın, Adriatian."

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz."

Yüzünde, neredeyse farkında olmadan kendi yüzümde izini sürdüğüm bir gülümseme belirdi.

"Şimdi sıra bende," dedi tüm hevesiyle öne doğru eğilerek. "Diyelim ki yetenekli bir savaşçım ve yakışıklı bir Umbra'm var, bu ikisi bir zanaatkârın perdesini nasıl aşabilir? Hem de muhtemelen fark edilmeden." Bu düşünce karşısında gözleri muzipçe parladı.

Sabırımı daireler çizerek döndürdü, boynumda gerginlik oluştu. Öfkeden kaynaklanan baskıyı azaltmak için ileri geri hareket ettirdim.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim.

Yüz hatları düştü. "İyi, sadece yetenekli bir dövüşçü sanırım," dedi ayağa kalkarak. Tanrılar beni öldürecekti.

Hızla arkasından gittim. "Oraya girmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" O gece bulunduğumuz bina mahallesi yaklaşıyordu, kaya blokları olsa olsa uğursuz ve tehditkâr olabilirdi.

"Bunu öğrendiğimiz anda cevaplayacağım." Büyük, karanlık bina kapılarının önünde durduk. Artık onu koruyan bir zanaatkâr perdesi yoktu, tüm alan cansız ve boştu, sanki burada gerçekten hiç yaşam olmamış gibiydi. Öne doğru uzanarak kapıyı açtı, paslı menteşelerin sesi ahşabın ağırlığıyla birleşerek çevrenin boşluğuna uyum sağladı. Büyümü serbest bırakarak gölgeleri dağıttım, boş odayı aydınlatmak için sadece dışarıdan gelen zayıf ışığı bıraktım. İçinde hiç kimse ve hiçbir şey yoktu, tamamen boştu.

Yüz hatları inançsızlıkla çizilmiş bir halde odanın içinde geziniyordu. "Deli olmadığımı söylemiştin, o gece buraya geldiklerini gördük mü, görmedik mi?" Hayal kırıklığı içinde homurdanarak beklenmedik bir şekilde boş olan çevreyi inceledi.

Örümcek ağlarıyla dolu ve ölüm kokan boş alanı inceledim. "Geri dönmeye çalışacağını biliyor olmalı ve babanı uyarmış. Her ne saklıyorlarsa öyle kalmasını istemişler. Ne oldu Pamuk, ne sakladığından korkuyorsun?"

Ağır bir nefes verdi. "Hoşuma gidecek bir şey değil. Burada garip bir şey hissediyor musun?"

Azalan yaşam enerjimle beslenmeme rağmen büyümü daha da genişlettim. Odayı bir kez daha gözden geçirdim ve hareketsiz kaldım. O da bunu hissetmiş miydi? Odanın şurasında burasında doğal olmayan ışıldayan yeşil gölgeler belirmişti, tüm alan zanaatkârların büyüleriyle ve başka bir şeyle doluydu.

"Burada pratik yapmışlar, güçlü bir zanaat. Ne tür bir şey olduğunu söyleyemem. Geçitçiler, İksirciler, Çağırıcılar ya da Medyumlar, her neyse ağır bir iz bırakmışlar."

Çömeldi ve yüzünü ellerinin arasına alarak derin düşüncelere daldı. Neden onun için bu kadar önemliydi?

Babasının ne yaptığını mı? Solaryalı vandallar hakkında bilgi edinmek için elinden geleni yapmış, Samuel'i askere almış ve şimdi de babasının karanlık zanaatkârının peşine düşmüştü. Bu onu gereğinden fazla rahatsız ediyordu. Başlangıçta kendini sarayda yükseltmek için daha fazlasını bulmayı amaçladığını düşünmüştüm ama bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Arkamızdan bir shuffling sesi geldi ve kılıcıma uzandım. Memphis bana doğru hırlayarak hızla içeri girdi ve yerde yatan arkadaşının yanına sokuldu. Başını kaldırıp bana baktı ve silahımı inceledi. "Siyah çeliğine ne oldu?"

"Caiden'dan bir hediye, çok daha hafif ama bir o kadar da ölümcül. Bunu daha çok sevdim," dedim kılıfı arkaya koyarak. Gözleri sanki gerçeğimi çözebilirmiş gibi geliyordu, belki de çözmüşlerdi.

"Melanthe'nin izini sür," diye emretti hayvana. Memphis ayağa kalktı, etrafta vals yaparak dolaştı, çevresinin kokusunu alırken vahşi kasları zarafetle süzülüyordu. Havada yüksek sesle hırlayarak, gökyüzüne doğru uçmadan önce siyah dumanın etrafında kuzguna dönüştü.

"Onunla nasıl bağ kurdun?"

"Onu da mı öldürmek istiyorsun?" diye alay ederek yerdeki tozu inceledi.

"Bir kez olsun bana cevap vermenin bir zararı olur mu?"

Kıkırdamaları boş odada senfoniler oluşturuyor, tenimi ipekle çizilmiş gibi karıncalandırıyordu. "Hayır, sadece daha eğlenceli," dedi ellerine yaslanarak. "Altı yıl önce gerçekten hastalandı, Memphis Aita topraklarında doğdu, herkesin bildiği gibi babam yanmadan önce."

Silas'ın katil kral unvanıyla ilgili meşhur ikinci iddiası.

"Onun türünün çabuk kalp hastası olduğunu söylediler ama bu birkaç yılını aldı. Yer değiştirmiyor, yemek yemiyor ya da hareket etmiyordu, ben de onunla kaldım, yemek yemedim, hareket etmedim. Bir gün beni uyandırıp mutfağa götürdü, Alaric karnımın gürültüsünün onu korkuttuğuna yemin etti."

"Haklı olabilirdi."

Bana ters bir bakış fırlattı. "Dediğim gibi, yemek yememi istedi ama ben reddettim, ta ki o da aynısını yapana kadar."

"Neden? Onu kandırmak için mi?"

Bana bir çakıl taşı fırlatarak alay etti. "Çünkü kalbimi kırdı, bunu mu söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği söylemeni istiyorum, şimdi anladım, devam et."

Snow bana kızgınlıkla göz kırptı ama devam etti: "Benimle yemek yedi, yürüdü, koştu, uyudu ve sonunda tekrar yer değiştirdi. Bir gece rüyamda daha önce hiç görmediğim bir yer gördüm. Muhteşem demek yetersiz kalır, hayal ettiğim cennete benziyordu. Memphis gösterdi ve konuştu, ben onun kafasındaydım, onun topraklarının anıları. Bana hayatından bahsetti ve ruhunu bana sundu, ben de ona kendi ruhumu sundum ve hepsi bu kadar, parlak ışıklar, iç sıcaklık, hepsi bu yolculuk. Şimdi onun görebildiği her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor ve duyumsayabiliyorum ve ne yazık ki o da benim için aynısını yapabiliyor."

"Maalesef öyle değil, öyle düşünseydi bunu yapmazdı. Morflar zekanın da ötesindedir, seni olduğun şey yüzünden seçti." Dyurin'in kutsadığı hayvanlar ruhani olana bağlıydı, eylemler ya da sözlerden ziyade bu yolla hissederlerdi.

"Ona aptal da diyebilirdin," diye mırıldandı etrafına bakarak.

Morf hızla geri uçup Snow'un önüne konarken sessizce bekledik. Alnını hayvanlardan uzaklaştırdı, yüzü endişeyle kaplanmıştı.

"Sorun nedir?"

"Kaleden kilometrelerce uzakta hiçbir yerde onun kokusundan bir iz yok. O nasıl ortadan kaybolabilir, hayır, burada olan her şey bir gecede nasıl yok olabilir?"

"Öğreneceğiz. Sana yardım edeceğim. Şimdilik burayı terk edelim, senin de hissedebildiğini biliyorum, karanlık ve ölüm kokuyor." Elimi ona doğru uzattım.

Elimi tutmadan önce odada kaybolmuş gibi baktı. Onu bırakmak istemedim, avucumu kendi avucumun içinde sıkıca tuttum.

Onun alışılmadık dokunuşunun tadını çıkarırken, sanki aralarında bir sıcaklık ocağı toplanmış gibi hissediyordu.

"Bu tehlikenin el ele tutuşmamızı gerektireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu şakacı bir şekilde ve ben de onu tuttuğum yere baktım. Bugün eldiven giymemişti, unutmuş muydu acaba? Parmaklarımı avucunun içinde gezdirerek elini çevirdiğimde de artık benden ürkmüyordu.

"Bu kadar... küçükken nasıl kılıç tutabiliyorlar?"

Kaşlarını çattı. "Herkes 1.80 ve daha uzun boylu değil ve ben de onlar gibi kendimi idare edebiliyorum."

"Dört," dedim ve o da şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Fazladan." "Ah. Geçmiş hayatında bir ağaç olmuş olmalısın."

"Geçmiş yaşam diye bir şey yoktur."

"Kutsuzlara göre, belki de onların yaşam tarzını sürdürmek istiyorum, mutlu görünüyorlar. Farklı, yargılayıcı olmayan bir mutluluk."

"Sen kutsanmışsın."

"Düzelتيyorum," dedi. "Ben lanetliyim."

Kaşlarının çatıldığını hissettim. "Kar."

"Sevgilim, dünya benden nefret ediyor, korkuyor ve beni ya kullanmak ya da öldürmek istiyor. Sevdiklerim ya ölü ya da tehlikede, benim değerim ya hiç ya da birinin beni kullanmak ya da öldürmek istemesine bağlı olarak değerli. Kehanetindeki tek boynuzlu atları ve sirenleri beşiğimin üzerine ruh tozu serperek gerçekten yeniden mi yaratıyorsun?"

Dişlerim alt dudağımı yardı, bir gülümsemeyi ve kahkahayı bastırdı. "Kurt, ejderha ve şimşek kuşu."

"Evet, evet," dedi elini havada sallayarak. "Aynı türden hayvanlar."

"Sen lanetli değilsin."

"Ben kesinlikle bir şeyim ama kutsanmış değilim. Doğal olmayan metaforun çarpıklığını korumamı mı tercih edersiniz?"

Çenesini kavradım, başını bana doğru eğdim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bazı şeylere çok sıkı tutunuyorsun. Sana öyle dediğim için dizlerimin üzerinde yalvarıp özür dilememi mi istiyorsun? Söyle, ben de senin için yine

dizlerimin üzerine çökeyim."

Güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, ama dizlerinin üzerinde değil, yoksa seni benimkilerin arasında isterim."

Evet, muhtemelen ben de bunu yapmak isterdim. Kulağına doğru eğildim. "Beni affeder misin?"

"Pekala."

Onunla şüphe dolu bir şekilde yüzleştim. "Tamam mı?"

Başını salladı. "Evet, tamam. Hecelememi ister misin?"

"Çabuk bırak onu." Ona söylediklerim ve yaptıklarım için ben bile kendimi affetmemiştim. Belki de kendimi asla affetmeyecektim.

"Bu yorum sadece egomu şişirdi, beni rahatsız etmedi. Söylediğin anda bıraktım, sadece gerçekten isteyip istemeyeceğini görmek istedim. Özür dile."

"Yapacağımı biliyorsun."

"Biliyordum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ama bunu duymak çok farklı. Düşüncelerini duymak hoşuma gidiyor."

Düşüncelerimden nefret ettiğini sanıyordum. Yüzünü bıraktım ve o da parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama oyum sana."

"Tek düşündüğün bu mu?"

"Gel bakalım," diye mırıldandı alçak sesle. "Öyle değil mi? Bu konuda harekete geçemeyiz. Biraz düşünmek ne işe yarar?"

"Bazen." Bu küçük düşünce, olması gerekenden çok daha fazlasını yaptı.

"Gece vakti mi?"

İçimi çektim, tahrik olma çizgisinde bir şeye dönüşen hayal kırıklığıyla gözlerimi ovuşturdum. "Beni yoruyorsun."

"Ve sen beni sıkıyorsun." Kısa boyunun verdiği hevesle bana göz kırparken elleri göğsümde buluştu. "Yani? Sadece gece vakti, sizin için bir tür kural mı var?"

"Halkım ve geleneklerimiz hakkında bazı ilginç düşünceleriniz var."

Gözleri bir an için kısıldı. "Yani sadece geceleri değil mi?"

Omuzlarını kavradım ve tüm edep duygumu kaybetmeden önce onu bir adım geriye ittim. "Hayır,

sadece geceleri değil."

Tekrar bana yaklaştı. "Ne tür bir düşünce?"

Bir adım daha geri attım. "Duymak istediğin şey nedir?"

Kasıklarına doğru baktı. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Ağzımı susturmayı mı yoksa çığlık attırmayı mı?"

Lanet olsun. "Kahretsin," dedim, ağır bir nefes vererek başımı geriye attım. "Yeter, Pamuk." Ona dokunma düşüncemden nefret etmesinden nefret ediyordum, tek yapmak istediğim buydu. Bana dokunulmasından nefret ettiğini bilmeme rağmen vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyordum.

"Krig'e sor, neden bana soruyorsun? Gökyüzünü ben kontrol etmiyorum, ben fırtınaların bulut güvercini değilim."

Ben de onunla birlikte güldüm. "Esprilerine bayılıyorum."

Gülümsemesi düştü. "Yine fazla mı

düşünüyorum?" Başımı salladım. "Evet."

Hayır, belki de düşünmüyordu.

Odasına gittik, ben sadece birkaç saattir ayaktaydım ama o günlerdir uyumamıştı, bugün harcadığı enerjiden bahsetmiyorum bile, bu noktada dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bu gece uyumayı düşünüyor musun? Günlerdir hiç dinlenmedin."

Başını salladı. "Evet, yarın Venzor'a gidiyorum," diye açıkladı, o sırada kafam karışmıştı. Venzor mu? Venzor'da ne vardı? Fark eder miydi, beni yine endişelendirecekti.

"Özel bir nedeni var mı?" Sarı saçlı ve terbiyesiz biri mi? Tanrılar aşkına, sırf onu görmek için kendini başka bir şehre sürüklemesinin nedeni bu değil miydi? Tenebrose şehir duvarlarının dışında devriye ya da başka bir görev için ayrılmamıştı ama yine de onun için Venzor'a gidiyordu. Bu durum kanımı kaynattı, hayal kırıklığı tenimi sardı.

Gözlerini çeneme dikti. Odasına girmeden önce bana göz kırparak, "Sanırım göreceğiz," dedi. "Beni çok özlemeyin."

Bileğini çektim ve tekrar bana döndü. "Bugün adımı söylemedin, adımı söyle."

Bir an hareketsiz durdu, az önce yüksek sesle söylediğim çılgınlığı değerlendirdi. Bana yaklaştı, elleri her zamanki gibi ceketimin yakalarıyla oynuyordu. Onlara tutunarak ayak parmaklarının üzerine kalktı ve kulağıma uzanarak "Pislik" diye fısıldadı.

Hâlâ bundan olması gerekenden daha fazla keyif alıyordum, vücudum sessiz bir eğlenceyle titriyordu.

Hançerinin daha önce beni sıyırdığı yere hafifçe dokundu. "İyi geceler, Kilian."

Bileğinden tutarak onu tekrar kendime çektim. "Öyle değil. Dün yaptığın gibi. Bana seninmişim gibi seslen."

Bir an sessiz kaldı, kalp atışları şakaklarının derisinden dışarı fırladı. "İyi geceler... Kil."

Bir büyü. Onun ağzında benim adım böyle güçlü bir büyüydü. Derin bir nefes aldım, göğsümdeki genişliği yıkadım. "Evet, işte böyle." Beşe kadar saydım ve onu bırakıp uzaklaştım. "İyi geceler Pamuk."

Odasına dönerken gözleri koridorda kayboldu ama pişmanlık, korku ve kafa karışıklığını okudum ve daha sonra benimkiler de onunkilere eşlik etti. Kapılar kapandı ama onun için uyku olmayacaktı, bugün çok şey görmüştü, muhtemelen öğrendikleri üzerine demlenip duracaktı. Ama ben de sakin olamayacaktım, onun o İsjordian düşünceli sarı kafaya olan tutkusunu düşünüp duruyordum. Bu beni çıldırtacaktı. Eğer onu tatlı gibi süzdüğünü görürsem gözlerini oyacak, kedi severmiş gibi beline uzanan ellerini bileklerine kadar kesecektim.

BÖLÜM 31

GÜMÜŞ VE O

Snowlin

YBundan nefret edeceğini, hem de çok nefret edeceğini söylemişti. Yapmamam yanlış mıydı? Dün geceyi her hatırladığımda içimde bir ürperti patlak veriyordu.

Beni seninmişim gibi çağır. Yapabileceğimi bilmiyordum, ona olan ihtiyacımın o gece bu kadar açık olduğunu bilmiyordum, birini istemenin ve ona sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum, birine benimmiş gibi sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Hiç benim olan birine sahip olmamıştım. Onun dokunuşu, o beni bırakmasaydı, ben onu asla bırakmazdım. Taşınmıştı ve söylediklerinden pişman olmuştu, bunu her yerinden okuyordum. Hep tereddüt ederdi, ne olduğumu unutmak zor muydu? Başımı salladım ve sinirli bir inilti çıkararak yere çökmeyi bıraktım. Bu kadar genç yaşta delilik, endişe verici.

Tüm ışıklardan arınmış bulanık gökyüzü, sabah saatlerine rağmen kalın bir karanlık örtüsü oluşturunuyordu; tam da Isjord'a özgü bir durumdu bu; gece geceydi ve gündüz sadece... gri bir geceydi. Sam ve ben Casmere'e doğru yola çıkmadan önce ahırların orada buluşup filoyu kontrol edecek ve donmuş deniz sularına hazırlayacaktık. Celdric bize geminin Brogmere Körfezi'ni başarıyla geçtiğini ve bugün Sam'in bekleyeceği yere yanaşacağını bildirmişti.

Bulmacalar, eksik parçalar ve bir sürü muamma olmadan bana bir soruyu gerçekten düzgün bir şekilde cevaplayabilecek birini bulmayı umuyordum. Bilinmezlik beni rahatsız ediyordu, zaten çok fazla şeyin dışında bırakılıyordum, bu artık sınır çizgisiydi.

"Lütfen bana gerçekten erken uyandığını ve geceyi gökyüzüne ya da tavana bakarak geçirmediğini söyle?" Sam seslendi, o ve ekibi ahırlara girmiş, kuzeye doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Önce kollarını açtı, ona sarılma alışkanlığıma çoktan alışmıştı. "Uyudum, benim de gitmem gereken bir yer var."

"Pamuk, lütfen ben dönene kadar beladan uzak dur," diye yalvararak ellerimi sıktı. Neden herkes attığım her adımın beni belaya sürüklediği sonucuna varıyordu?

"Sana tutamayacağım bir söz veremeyeceğimi biliyorsun." "Kalbimi ellerimde tutturma bana."

Ona bir gülümseme sundum. "Bir süre daha bana katlan. Bu iş bittiğinde Sam, benimle gel. Sen ve Alaric birbirinize bir şans daha verebilirsiniz ve ben de seni sonsuza dek yanımda tutabilirim." Teklif ettim. Bu kadar değer verdiğim birini arkamda bırakamazdım, bir daha olmazdı, artık olmazdı.

Gözlerindeki endişeyi gördüm ve okudum. "Seninle geleceğim ve birlikte nasıl yaşanacağını öğreneceğiz," dedi ve iki elime de birer öpücük kondurdu. "Şimdi güvende ol."

Beni mutlu ederdi ama Alaric'i daha da mutlu ederdi. Elbette, diyarların çöpçatanı rolünü oynadığım için tüm onur ve övgüleri alacağım.

Solaryalılar, Myrdur'daki askerler, anlaşma, Hanai'deki casuslar ve Kış sarayını ele geçirme planımla birlikte birbirine karışmış ve sıkışmış ölü bir krallık büyük bir baş ağrısı yarattı ama şimdi bu karmaşada hokkabazlık yapmam gereken ölü bir cadı vardı,

ve o baş ağrısı sürekli aşırı düşünme yorgunluğuna dönüşmüştü. Kalenin yakınlarında, Tenebrose'da ve kaleden kilometrelerce uzakta tek bir iz, tek bir leke bile yoktu. Onun tüm varlığı ya benim hayal gücümün bir kurgusuydu, ki Kilian öyle olmadığına yemin edip duruyordu ya da öldüğü varsayılan kızıl saçlı cadı onun varlığını gizlemişti. En keskin duyularla kutsanmış bir Dyurin olan Memphis'in izinden hiçbir şey kaçmıyordu. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştığınızda, hiçbir şey ifade etmeyen varlığını haklı çıkaran tüm nedenler birdenbire ondan korkmam için nedenler haline gelmişti. Zanaatkârlara bulaşılmamalıydı, Melanthe'ye daha da fazla. Urinthia başarılı olup rolü onun elinden almadan önce Melanthe bir sonraki Büyük Bakire olacaktı.

"Sabahın bu erken saatinde yemeğe olan aşkını bölen ve konsantrasyonunu bozan ne düşünüyorsun?" Kilian ilk iş olarak beni sinirlendirerek sordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve yavaşça yanımda oturan ona doğru döndüm. "Gerçekten arkadan daha mı çok hoşuma gidiyor yoksa çoğu kişiyi yüzüme bakacak kadar çekici bulmadığım için mi?"

Kaşığını bıraktı ve hayal kırıklığı içinde ellerini yüzüne sürdü. "Cynth, bağışla beni."

Neden, ne? Bunu gerçekten komik buldum. Karşımdaki diğer üç kişi kahkahadan titriyordu. Esprilerimi sevdiğini söylememiş miydi?

"Onunla alay etme Pamuk, birkaç aydır kimsenin önünü ya da arkasını görmedi," dedi Mal.

Kilian kıs kıs gülen ve eğlenen kardeşine ölüm tehditleri savurdu, soğukkanlılığını koruyamayacak kadar yorgundu.

"Ufaklıkla ilgili sorunlar mı?" Onu işaret ederek sordum. Kesinlikle alay ediyordu, bırakın küçüğü, hiçbir sorunu olmadığını biliyordum.

Başını öne eğerek gözlerini sıkıca kapattı. "Seni öldüreceğim, Mal." Kardeşini cezalandırmak için elini kaldırdı ve ben de ondan önce kendi elimi üstüne koydum. Sanki bir ruh onu dürtmüş gibi, sanki onu yakmışım gibi bana döndü.

"Onu bağışlayın, bu sabah beni ilk kızdıran kişi olduğunuz için tazminat ödeyin. Bu durumdan rahatsız olacak kadar kırılgan bir egosu olan bir adam olduğunuzu düşünmemiştim."

"Öyle değil," diye savunmaya geçti Mal. "Sadece kıcına bir sopa sokularak yetiştirildi. Babasının altın çocuğuydu, bir asker olarak yetiştirildi, beslendi ve eğitildi. Benim tavrım, özellikle de senin tavrın protokol yazıtlarının dışında, bu da onu rahatsız ediyor."

Ben bile onun yumuşak bir yaz bulutu olduğunu düşünürken, Mal neden kardeşini gözbebekleri olan tahta bir bebek sanma eğilimindeydi?

Boğazımı temizledim ve bir kez daha yemeğime döndüm. "Venzor'a gidiyoruz."

"Venzor'da ne var?" Cai sordu.

"Bir cadı, büyükannemi de sayarsan iki."

Açıklamam karşısında gümüş gözlü yılanın yüzünde bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim. Kafasında onu gülümseten ne oynuyordu? Bay Sertlik'in bu kadar geniş sırtmasına neden olacak kadar komik bir şey söylememiştim. Gülünç adam, muhtemelen kafasındaki hastalıklı düşüncelerle demleniyor ya da bugün bir ara bana ders vermek için mükemmel bir şekilde gözden geçirilmiş bir konuşma daha yapıyordu.

Arkadaşım şüpheli göz kapaklarının altından beni inceledi ve kollarını kavuşturarak şüpheli bir duruş sergiledi. "Cadıdan nefret ediyorsun, peki hangi cadıdan?" Nefret kelimesi hafif kalırdı; onun adının yazılı olduğu bir listem vardı ve bu listenin üzerini onun kanına batırılmış bir tüy ucuyla çizmek niyetindeydim.

"Melanthe, babamın zanaatkârı, Kilian'la benim o gece gördüğümüz kişinin küçük bir kız kardeşi vardı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bir İksirci olan büyükannemin hizmetindeydi. Kocakarı onu ve güzellik mekanizmalarını çok severdi. Kara kalbime bahse girerim ki o hala ondadır."

Herkes planımı anladığını belli eden nefesler verdi. Kilian ise yüksek sesle iç çekti ve dinlenmek için sandalyesine yaslandı. Anlaşmaya bu kadar yaklaşmışken yaptıklarım muhtemelen onun için çok riskli görünüyordu.

Tehlike - anlaşmanın yerine getirilmemesine izin vermek. Bizimle gelmek için dinlenmekten vazgeçmesinin nedeni muhtemelen buydu.

"Ya yardım etmeyi reddederse? Sonuçta onlar kardeş," diye sordu Mal haklı olarak.

"Hayır canım, kimse bana hayır diyemez. Kardeşine sor, üç kez tek kelime etmeden emirlerimi yerine getirdi."

Beni taklit etmedi, sadece yorgun göz kapakları ve sarsılmaz gümüş halelerle bana baktı, bu beni bir şekilde endişelendirdi.

"Baban nereye gittiğimizi sanıyor?" Mal sordu, başım Kilian'dan uzaklaştı ama işkence dolu düşüncelerimi bozmadı.

"Brogmere, Cai Lara'nın büyükannesini buldu, onu yanına almak istiyor. Oradan Venzor'a sapacağız." Ben açıkladım.

Mal, "Ben atları hazırlayayım," dedi ve hep birlikte ahırlara doğru ilerlediler.

Oda yavaş yavaş boşalıyor ve sadece ben, Kilian ve kereviz lapasının ne kadar iyi gittiğini kontrol etmeye çalışan Ken kalıyorduk.

"Geride dur," dedim, uyluk kınımı sıkarak, ona bakamadan. "Bitkin görünüyorsun."

"Hayır."

Sert cevabı karşısında gözlerimi devirdim. "İyi, gerekiyorsa öl."

Ben gitmeden önce bileğimi tuttu. "Dün gece uyumadın. Uyuyacağını söylemiştin. Seni rahatsız eden ne? Görünüşe göre bunu halletmişsin, o halde başka bir şey olmalı." Gözlerim beni tuttuğu yere kaydı, başparmağı tenimin üzerinde daireler çiziyor, sırtımdan aşağı ürperti ve karnımdan aşağı karıncalanmalar gönderiyordu.

"Uyumadığımı nasıl anladın?"

"Horlamıyordun."

Dudağımı ısırdım ve yumruğumu tehdit edercesine ona doğru kaldırdım ama o sadece gülümsedi.

"Gölgelerin huzursuzdu. Hareketlerini altıncı his gibi takip edebiliyorum."

"Bir şey yok," diye yalan söyledim ve başparmağı hareket etmeyi bıraktı.

Başını salladı ve elini çekti. Hiçbir şey değildi, etrafımda çok fazla şey dönüyordu. Isjord'a döndüğümünden beri attığım her adımın izini sürmüştüm. İzledim, geri döndüm ve yatağıma yerleşmeden önce bunları iki kez tekrarladım, başım yorgunluktan dönerken gözlerimi kocaman açtım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sorum üzerine dikkati tekrar bana döndü. "Neden benden uzaklaşıyorsun?"

Ayağa kalktı, eli kolumun üzerindeydi ve çenemi tutmak için yukarı doğru çekiyordu. Başparmağı tenimi nazikçe okşuyordu, bir ninni gibi dokunuyordu ve kalbim yine dörtnala koşmaya başladı. "Çünkü bundan nefret ediyorsun, hem de çok."

Yutkundum ve sonunda "Sadece sen istediğin için" dedim.

Kara kaşları çatıldı ve eli düştü. "Nefret ediyorum çünkü sen ediyorsun."

"Nefret etmiyorum." Çok geç, artık dışarıdaydı. Pişman olmayacaktım. Belki şimdi değil, belki de asla, bilmiyordum.

"Ben de öyle."

Kendime olan güvenim arttı ve "O zaman geri çekilme" dedim. Elini tuttum ve az önce beni tuttuğu gibi çenemin altına götürdüm.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, parmakları yüzümü sıyırıp inceledi. "O zaman geri çekilmeyeceğim."

"Peki... o zaman, anlaştık."

Başını salladı. "Öyleyiz." Bir an beni inceledi ve sonra eli göğsümün üzerine düştü. "Bu neden aksini söylüyor?"

"Çünkü bu aptalca, kalbime asla güvenmem." Elini başıma götürdüm. "Gördün mü, bu olması gerektiği gibi sessiz."

Gülümsedi ve yavaş yavaş kahkahalar atmaya başladı. Başımın tepesini kabarttı ve parmağıyla burnuma dokundu. "Çok sessiz. Seni tanımam ve anlamam için bana anlatman gerekecek. Gölgeleğiniz yok ve

Başkalarının ne hissettiğini umursamıyorum." Bu saçma sapan adam ve onun saçma sapan sözleri bedenime bir şeyler yaptı.

"Söyleyeceğim, şu anda sana geri çekilmeni söylüyor, endişelenmeyi sevmiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Benim için endişeleniyor musun?" "Pardon, beni rahatsız ediyor demek istemiştin." Uysalca geri çekildim.

Her zamanki davranışım için, ve gözleri yalanımı algılayarak daraldı.

"Hm, öyle mi?" dedi, ceketimin yakasını bir tarafa doğru savurarak yakamın derisini ortaya çıkardı. Parmağını orada daireler ve yıldızlar çizerek, işkence edercesine yavaşça gezdirdi ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Nabız nefesimi değiştirdi, bu hassas dokunuş ve bu lanet olası hassas bakış karşısında karnımın altında ısı birikti.

"Senin can sıkıcılığın benim endişelerimle kıyaslanamaz bile, eğer seni gözümün önüne getirmezsem endişeden delireceğim."

Hayal kırıklığı ve hafif uyarılma arasında derin bir nefes aldım. "Geri çekil, anlaşmayı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Elleri başımın arkasını kavrayarak gümüş gözlerinin ardındaki mahkûmiyete doğru kaydılar. "Anlaşmaya lanet olsun, senin iyi olmana ihtiyacım var ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum."

Belki de hafif
değildir? "Nereden
biliyorsun?"

Elleri boynuma doğru kaydılar. Başparmağıyla çizgiler çizdi, hassas bölgede çok yavaş hareket ediyordu. "Sadece yaptığımı söylesem bana inanır mısınız?"

Tanrıya şükür, cevap vermeyi unutmuştum, bu yüzden başımı salladım. Dokunuşla gözlerim kapandı, nefesim neredeyse ceketimin yerini değiştirecekti.

"Snow," diye seslendi Mal, yemek odasına dönerken kısa bir süre durdu, notumuzu aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir şeyi mi... böldüm?"

"Ne demek istiyorsun?" Kilian'ın neredeyse vücudumdan

sıyırdığı ceketimi düzeltirken sordum.

Kilian boynunu uzattı ve Mal'ın yanından geçti. "Evet, ne demek istiyorsun kardeşim," dedi ve Mal'ın kafasının içinde yarı halüsinasyon görmesine izin vermeden önce bir avucuyla omzuna vurdu.

Yüzünü buruşturarak omzunu ovuşturdu. "Hilal, zavallı kurbanları onun pençelerinin gücünü asla deneyimleyemesin."

Yanından geçtim, aynı şekilde omzuna bir el koydum. "Hilal, aşıkları mübarek değil mi?" Ona bir göz kırptım ve ayrıldım.

Nia'nın bize eşlik etmesine karar vermiştim, ona yaklaşmak istiyordum ama her seferinde dilim tutuluyordu. Bağışlama çok sık sormadığım şeylerden biriydi, bana yabancı geliyordu. Nia'nın ne kadar üzgün olduğunu görmeye dayanamıyordum, onu gerçekten incitmiştim ama kendi incinmişliğimi yatıştırana kadar beni affet diyemeyeceğimi biliyordum. Gururumdan, öfke sorunlarımdan ve güvensizliğimden nefret ediyordum ama aynı zamanda bunları bir kenara bırakmanın zor olduğu bir noktaya kadar bana çok tanıdık gelmişlerdi. Özür dilemeyi hiç öğrenememiştim, belki de şimdi tam zamanıydı.

Venzor, Tenebrose'dan Sable Abyss'e kısa bir yolculuktu ama babamın beni takip etmesini önlemek için Brogmere'den geçen uzun yolu seçmiştim. Lara sonunda evini bulacaktı. Onu güvenli bir bakım yemini, masrafları için bir avuç altın dar ve bir savaşçı olduğunda onu askere alma sözü vererek bırakmıştık. Ondan ayrılmanın iyi hissettirdiğini söyleyemem, sonraki yolculuk boş görünüyordu. Vedalardan nefret ederdim.

Cerelia, büyükannem Tenebrose'da bizimle birlikte yaşıyordu ancak saldırıdan sonra kendi şehrine taşınmıştı. Kraliçe dulesi olarak anneme görevlerinde yardımcı olmuş, böylece babamın bizi nasıl yetiştirdiğini göz önünde bulundurarak bizi yetiştirmeye devam edebilmişti.

onu bir kısırak gibi yüklenmişti. Kadına saygı duyuyordum, her zaman oğlunun tarafını tutmuştu ama gölgelerde hep annemi desteklemişti. Elias'ın babası soyadını ve unvanını almak için yükselmeden önce Venzor Lordu'nun son çocuğu olarak yüksek bir kandan doğmuştu. Moreen'le hiç geçinememişlerdi ve oğlunun bir eş seçmesini her zaman sevimsiz bulmuştu, hele ki oğlunun hangi mürekkep balığını seçtiğini öğrendiğinde. Kocakarı ile ters düşmüş olsa da, anneme saygı duyuyor gibi görünüyordu. Saldırı gecesi ona karşı düşüncelerim ve sevgim kül olmuştu. Kötülük mağaralarda yatar ama bu dağların sütunlarının altında gizlenmişti. Annemi döndürdüğü tüm oyunlar, sanki babam ve Moreen yapmış gibi göstermesi, onu aşağıladığı, adım attığı ve oynadığı tüm yollar beni öfkeyle titretti.

Ateşin çıtırtısı ve o gecenin yanık et kokusuyla bezenmiş tüm o zamanların hatırasının dalgalanması, gözlerimi kapatmama ve başımı irkilerek aşağı çekmeme neden oldu. Gözlerim siyah lekelerle kaplanmıştı, nefes alışım hızlanmıştı. Tanrım, şimdi olmaz. Titreyen ellerim Memphis'i durdurdu. Attan inip midemi çiğ çiğ boşaltarak çalıların arkasına kaçtım. Bu yüzden hiç kahvaltı etmemiştim. Koşma, lütfen koşma. Havalanma, tanrılar, lütfen beni sabit tutun. Yere diz çöktüm, nefesimi ve titreyen uzuvlarımı topladım.

Dört gölge çalıların arkasında durdu. Üzerimden bir mermi daha atılırken utanç duyacak vaktim yoktu. Ayağa kalktım, şakaklarımı ve alnımı kaplayan teri silmek için kolumu sürükledim. Gözlerimi aşağıda tutmayı ve üzerimdeki dört çift ağır bakışla karşılaşmamayı dilerdim, şimdi yüzümde ve kulaklarımda bir kızarıklık hissedecek kadar utanmıştım.

Kilian elini cebine attı ve bana yaklaştı.

"Ah, tabii ki cebine işlemeli bir mendil katlıyorsun, çok güzel. Adınızın baş harfleri var mı?" O

Bir eliyle çenemi kavrayıp diğer eliyle de düzgünce katlanmış bez parçasıyla ağzımı sildiğinde hareketsiz ve sessiz bir şekilde irkildim. Az önce içimi boşaltmışım ama kafamı iğrenç düşünceler dolduruyordu. Şimdi biraz daha aşağıya inip dolgun kık dudaklarını dudaklarıma bastırabilseydi çok hoş olurdu. Uzun bir iç çekişle gözlerimi kapattım, benim neyim vardı? Tamamen kendimi savunuyordum, hata ondaydı. Bir insan nasıl onun gibi görünebilir, davranabilir, konuşabilir ve düşünebilirdi. Neden Highwall'un sefil tarafından biri olmak zorundaydı ki? Demek ben de çarpıkmışım. Herhangi birine, herhangi birine göz koyabilir ve ona sahip olabilirdim, bu olmak zorunda mıydı? Onu istememde başka bir gerçek daha vardı; ona sahip olmak istiyordum. Bu artık ihtiyaçla ilgili değildi; bu ihtiyacı doyumakla ilgiliydi.

Cai bana bir şişe su uzattı. Başımı iki yana sallayıp şişeyi ittim.

Kilian şişeyi ondan alarak, "İç yoksa ben sana yaparım," diye emretti.

Başımı birkaç dakika önce tuttuğu pozisyonda ona doğru eğdim. "Evet, ikinci seçeneği seçiyorum." Ve bir anda zihnim düşünce çizgimle karıştı.

Alay etti. "Gülünç kadın, iç," diye sertçe emretti, kulağıma hafifçe eğilmeden önce elimi şişenin etrafına sardı. "Beni biraz daha kışkırtırsan o güzel yüzünü başka bir şey için sabit tutmak için elimi kullanabilirim ve çelik gibi dilini yağa çevirebilirim. Beni bu kadar kışkırttığın yeter, herkesin içinde beni bu kadar kışkırttığın yeter."

Suyu ileri doğru tükürdüm ve elimle göğsüme defalarca vurdum, ciğerlerim öksürük nöbetleriyle patladı. Yüce Tanrım. Kolumu ağzımın üzerinde gezdirdim. "Neden buna karşı çıkacağımı düşündüğünü anlamıyorum."

Gülümsemesini bastırdı ve beni ürperten bir yan bakış fırlattı. "Bu kadar flört ve saç meselesi yeter."

"Ne saçı?" Kirpiklerimi kırpıştırdım, parmağımı saçlarımın arasında gezdirerek bir tarafa doğru sürükledim.

İç çekti. "Senden vazgeçiyorum."

"Ama hayır," diye somurttum. "Benimle oyna Adriatian, sıkıldım."

Başını salladı, yumuşak bir kahkaha attı ve sonra başıyla atları işaret etti. Sessizce geri yürüdük. "Seni ne hasta etti?" diye sordu.

"Başım," diye itiraf ettim hiç çekinmeden.

Durdu ve tamamen bana döndü. "Birimiz gidebilir, geri çekilebiliriz, oraya gitmek zorunda değilsin. Eğer kurumsallaşmazsa işbirliği yapmasını sağlarım, kal."

"Katılamayacağım cenazesinin yerine ona bir ziyaret borcum var."

Kaşları birbirine çarptı, lütfen tanrılar üç numaralı yüzü geri getirmesin. "O kadar kötü mü?"

Homurdandım. "Ana yılan babamla ve Kralınızla aynı seviyede."

Yüz hatları dalgalandı ve midemde bir kasılma hissettim. "Kar," diye yumuşak bir kış esintisi diyebileceğim bir sesle konuştu, yumuşak, soğuk ama ürpertici değil.

Kendimi gergin hissettim, otomatik olarak bu tepkiye tepki verdim. "Bunu yapma Kilian. Sana bundan nefret ettiğimi söyledim, her şeyden önce sen ve senin gibiler bunu bana yapamazsınız," diye tükürerek yüzünü işaret ettim.

Doğruldu, şakakları alevlendi ve o gergin gamzesi ortaya çıktı. Kızgındı, bana kızgındı. "Sana bunun acıma olmadığını söyledim."

"O zaman söyle bana, dayanamadığım o gülünç surat da ne?"

Başını salladı, elleri saçlarının arkasında hışırdadı, sonra ellerini indirdi ve beni orada cevapsız ve eskisinden daha sinirli bir şekilde bırakarak döndü.

Adriyatikliler bana acımayı hak etmiyorlardı, en çok da ona.

-En çok onun acımasından nefret ederdim.

"Siz onu yargılamakta acele ediyorsunuz, oysa ben onu

bir ömür boyu tanıdım ve hala onu anlamak için sihrime
güveniyorum.

Hatta ondan parçalar bile var," dedi Mal sessizce yanımdan, tartışmamızı duymuştu. "Yüz ifadesi sertlikten aşırı sertliğe doğru genişliyor, aradaki mesafe çok sınırlı. Kimseye açılmaz ya da kimsenin onu açmasına izin vermez. Buna en yakınını seninle gördüm."

Genç kardeşe döndüm, biraz şaşırmış ve tekrar düşünmüştüm. "Neden? İnsanların aklını başından alacağım için mi?"

Mal başını sallayarak gülümsedi. "Hayır, ama bu Kilian'ın vereceği gerçek. Söylemek istediğim, seni ona bu kadar kızdıran şey senin kendi varsayımların, gerçek değil. Kilian pek çok açıdan zordur ama yakın zamanda öğrendim ki değişmesini sağlamak için belli bir duyguya sahip olması gerekiyormuş."

Alay ettim. "Öfke mi?" Çoğu insanın bana böyle tepki vermesini sağlardım. Kilian'ın onu kızdırmak için bana ihtiyacı yoktu, sadece benim varlığım bile bunu sağlıyordu. Bu konuda harekete geçmekten her zaman kaçınmıştı, eminim o da çok isterdi.

"Ona sormanız gerekecek."

BÖLÜM 32

Kilian

W Venzor'un içlerine ulaştık. Seer denizinin açık kıyı şeridine yaklaşmadan önce, Sable'ye benzer siyah taşlı bir caddenin arasından döndük

Uçurum, hepsi de yüzyıllık kozalaklı ağaçlardan oluşan duvarlarla çevriliydi. Bir milden biraz daha kısa bir süre sonra şehirlerin etrafındakileri taklit eden taş bir çite ulaştık. Karşıda dört muhafız duruyordu ama İsjordian askeri üniforması giymemişlerdi. Yüksek duvar çitinin ortasında, muhtemelen Krig'in diyarı Hodr'dan gelen muhafız heykelleriyle çevrili büyük gri taşlı bir ev uzanıyordu.

Gözlerim, buraya gelme düşüncesi onu hasta eden siyah saçlı prenesten kıpırdamadan duruyordu. Dış cephesi her zaman sağlamdı ama düzensiz taşlarla örülmüş bir duvarın yıkılması en kolay olandır. Parçalanırken bile kendini göklerin kudretine tutmaya çalıştı, yaşadıklarının ardındaki o gizli izler, gözlerinin titremesi, avuçlarını nasıl kazdığı, titrediğinde, kabuslar, ailesinin dinlenme yeri arasında uyumak, hepsi bunu ele veriyordu. Onun çektiği acıyı görmemek için kör olmak gerekirdi. Halkım ona yaklaşmadan önce çoktan kırılmıştı, acı çektiği biliniyordu.

Çocukluğundan beri acı çekmiş ve on iki yıl önce bu acının içinde boğulmuş.

Malikânenin içindeki hava tütün dumanı ve miskle doluydu, duvarlar ciddi bir şekilde dekore edilmişti - aşırı derecede dekore edilmiş ama loş ışıklı, cansız. Genç bir hizmetçi bizi ana odaya, sahile bakan büyük bir kış bahçesine yönlendirdi. Ellili yaşlarının ötesinde görünmeyen bir kadın, dantel perdeli büyük pencerelerin yanında, zeytin rengi rujlardan oluşan İsjordian kıyafeti ve durduğu yerin çoğunu kaplayan geniş etekli elbisesiyle duruyordu. Varlığımıza rağmen kıpırdamadan durdu, beyaz saçları başının arkasına sıkıca yapışmıştı ve bir eli havaya duman üflüyordu, geç kalmış bir kraliçenin varlığı.

"Merhaba Cerelia," diye selamladı Pamuk, nadiren duyduğum soğuk bir ses tonuyla. Bir alaycının özelliklerine sahipti. İnsanları nasıl tuzağına düşürdüğü ve gerçekleri nasıl sakladığıyla ilgiliydi. Başka birinin evine girmiş gibi mi hissediyordu? Caiden ve Nia bizi binlerce kez rahatlatmıştı ama ben kılıcıma uzandığımı hissettim.

Bize dönmeden önce altın tepsideki sigara izmaritini okşadı. "Eskiden bana nine derdin, ne oldu ona?" diye sordu torununu inceleyerek. Gözleri Snow'un yüzüne takılınca gülümsemesi bozuldu ve sanki onu görmek acı veriyormuş gibi bakışlarını çekti. Silas da Pamuk gibi aynı gözlerle annesine çekmişti. Ama onlarınki annesininkilere kıyasla daha solgun ve doğal görünmüyordu.

Snow hafifçe doğruldu, yumruklarını sıktı, hiçbir şey söylemedi. Ona koşmak, ellerini tutmak, tekrar bırakmak üzere olduğu çukurları düzeltmek istedim.

Cerelia kısa ve soğuk bir kahkaha attı ama gözleriyle buluşmadı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ üzgünsün."

Gözlerim, gölgelerinin görüş alanımda titremesine izin vererek siyah parlıyordu. Korku, pişmanlık ve suçluluğun sessiz tonları.

Snow'un sessizliği üzerine bize bir bakış attı ve oturmadan önce kendine bir içki doldurmak için harekete geçti. "Duydum ki

Ruhani Kral'la evliliğın," diye hayal kırıklığını ama onaylamadığını iç çekerek ifade etti. "İtiraf etmeliyim ki babanın bunu yapmasını beklemiyordum."

Snow'un başı öne düştü, bir yandan da bıyık altından kıkırdadı. "Benim, ama neden? Ne de olsa o senin oğlun, sevgi sevgiyi çağırır, değil mi?"

Cerelia doğruldu, yüzü sert ve boyun eğmez çizgilerle kaplandı. Gölgeleeri tüm duyguların karışık bir dizisi içinde çırpınıyordu, korkuyla karıştırılmış garip bir kokteyl. "Dowager kraliçeydim ve bir karar vermem gerekiyordu, Snowlin. Kurtarılamayacak olanı kurtarmak ya da soylularımızın soyunu korumak arasında bir seçim. Bu benim görevimdi, her şeyi kaybetmeye dayanamazdım, oğlum için, krallığı için yapabileceğim en az şey onları kurtarmaktı."

"Bunlar asil değildi, iki yarım ırkı kurtarmak için askerleri yönlendirirken Thora ve Eren'in ölmesine izin verdiniz." Snow kollarını kavuşturarak duasını geri çekti. "Bunun için hiçbir kralı sorumlu tutmuyorum, ne babamı ne de Adriatian'ı. Onların ölümünden yalnızca seni sorumlu tutuyorum, bana borçlu olamayacağın bir şeyi borçlusun."

Snow'un suçlamaları karşısında neredeyse dehşete düşerek sandalyesinden yarı doğruldu. "Salon kurtarılamayacak kadar alev almıştı, herhangi bir muhafız oraya ulaşmadan çok önce çığlıklar kesilmişti."

"Yalvardığımı duydun, ağladığımı duydun, yalvardığımı ve sana doğru süründüğümü duydun. Tüm bu zamanı kullanabilirdin, ama tüm bu rol yapma konusunda iyi değil miydin? Yaptığım şeyi görmeseydim ve duymasaydım beni kandırabilirdin." Snow bir vazoyu dikkatle inceledi, sanki onu yaydığı öfkenin öldürücü akışından uzaklaştırmak ister gibiydi. "Neydi o? Ah, 'Tahtta Olimposlu ırklara yer vermeyeceğim, önce üst salonu kurtarın, Isjord'u korumak için en iyi şansımız'. Gençken bana sivri zekâlı derdin, ne kadar da haklıymışsın."

Hepimiz dikkatimizi, hatalarının içinde yavaşça sinen büyükannesine çevirdik. Bu hatalar muhtemelen

Ruhuna kar yağdı. Yandıklarını bilmek, yaşayabilecekken öldüklerini bilmek, onları kurtaramamışken öldüklerini bilmek. Bu ona gecelerinin huzursuzluğuna, hislerinin acısına mal olmuştu.

Cerelia suçluluk duygusunu yuttu. "Thora ve Eren o patlama sesi duyulduğu anda ölmüşlerdi. Her ne dediğimi duyduysanız, onlar ölmüştü. Thora ve Eren ölmüşlerdi," diye tekrarladı, sesi yükseliyor ve gerginlikle titriyordu.

"Sakın isimlerini söylemeye cüret etme," diye öfkeyle ısırdı Pamuk, elindeki cam vazoyu odanın öbür ucuna fırlatarak. Kristaller havada uçtu ve büyükannesi irkildi. "Asla bilemeyeceğiz, değil mi? Ölmüş olsalar da olmasalar da, sanki kimse anneme iyi davranırken arkasından çevirdiğin onca dolapları öğrenmemiş gibi. Ama bu konuya hiç girmeyelim, değil mi sevgili nineciğim? İnsanın o borçları ödeyecek kadar ömrü yok."

Yaşlı kadın torununun gözlerine bakmayı reddederek yerine oturdu. "Sanırım onu almaya geldiniz?"

"Bunu ödemek için yaşayacaksın. Bana hayat borcu olanlara kolay ölüm vermem."

Yaşlı kraliçe koltuğuna daha da gömüldü ve korkak bakışlarının ucuyla torununun odanın içindeki yırtıcı hareketlerini izledi.

"Melanthe'nin kız kardeşi, babamın zanaatkârı. Şarap kırmızısı saçlı Eldmoorlu cadı, hala size hizmet ediyor mu?"

Telaşlı kaşlarının arasından Pamuk'u inceledi ve bu tuhaf isteği değerlendirdi. "Sen yaşadın çocuk, o hayata tutunmaya çalış. Karışmaya çalıştığın şey tehlikeli olacaktır. Silas'ı tanırım, seni bağışlamayacaktır. Bırak onu ve kaderin için tanrılara dua et, onları göklere gönder," dedi prensesin kesinlikle bir tehdit olarak algıladığı bir yalvarışla.

Başını büyükannesine doğru kaldırmadan önce durdu, ahşap masanın üzerindeki parmakları tozu daireler çizerek döndürdü. "Tanrılar umursamaz ve cennetler alev alev yanabilir. Oğlundan korktuğumu mu sanıyorsun? Sen ne zaman

Benim hayatımı yaşarsan hiçbir şeyden korkmazsın," diyerek yaklaştı ve baş hizasına kadar eğilerek parmağını büyükannesinin yüzünde gezdirdi. "Her kötü bir zamanlar azizdi ama kötü doğan biri asla aziz olamaz, bu yüzden yeni bulduğunuz inanç saçmalıklarınızı çürüten biri için saklayın. Şimdi, biri aradığım kişiyi çağıracak mı, yoksa onu kendim mi getireyim?" Her bir ısırtıcı kelimede kin.

"Değişmişsin kızım, gerçekten."

Snow alay ederek ondan uzaklaştı. "Ekşi zehir pişirdiğinde ne bekliyordun, şekerli tart mı? Şimdi ihtiyacım olanı gönder, sahip olduğun küçük ev çok kıymetli, yıkmak yazık olur," diye kurnazca tehdit ederek bir tablonun üzerindeki toz tabakasını sildi.

Neden kendimi bu kadar eğlendirdim ki? Kavgacılığı sofistikeydi, pençesindekilerin tüylerini diken diken ediyordu, benim içinse son derece çekiciydi. Onun bu yönünü seviyordum, alıngan ama bir o kadar da dengeli ve soğukkanlı. İnsanlar en güzel güllerin en keskin dikenlere sahip olduğunu unutur, ama bu gülün içinde de keskin bir hançer vardı. En elverişsiz durumlarda bile kendini yükseklerde tutardı, zekâ savaşına meydan okunamazdı, aynı şekilde dövüşüne de.

Büyükannesi, hizmetçi kıyafetleri giymiş kızıl saçlı bir kız ortaya çıkana kadar sessizce oturup sigara içiyordu. Soluk teni grileşmiş, yorgunluk ve şiddet renklerine bürünmüştü. Omuzları öne doğru eğik, temkinli bir şekilde odaya girip hepimize değerlendirci bakışlar attıktan sonra Kar'a hayretle baktı. Türünün her zaman takındığı zanaatkâr duruşu halesinden silinmiş, yerini tevazu dolu bir hizmetkâr cübbesine bırakmıştı. Isjordanlar ve onların kendilerini diğer türlerden üstün görme zaafları gerçekten de hastalıklı bir kültür yaratmıştı.

"Mahremiyet, Cerelia. Ondan her ne zehir sipariş edeceksem, sevgili babamın bilmesini istemiyorum," dedi Kar ve tüm öfkesiyle çıkmak için ayağa kalktı.

Eldmoorian başını kaldırdı, kekeleyerek "Ben... Ben zehir yapmam," demeden önce yüzünde korkulu bir ifade vardı.

Kar alay etti. "Herkes zehir yapabilir canım, farklı şekillerde. Ben sana benimkini nasıl yapacağını öğreteceğim." Kapılar arkamızdan kapanana kadar odadan çıkan büyükannesinin adımlarını takip etti ve tekrar ona döndü. "Kanına ihtiyacım var, başka bir şeye değil. İhtiyacım olan sen değilsin, kız kardeşin."

Genç zanaatkâr meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Kız kardeşim öldü," dedi cesurca. Korku gölgeleri geri kalanını maskeliyordu, zekiydi, etrafında Umbra olduğunun farkındaydı, yetenekli bir zanaatkârdı.

Snow bana döndü. "Tatlı Melanthe o gece ölü gibi mi görünüyordu?"

Cevap olarak başımı salladığımda kız kardeşi soldu ve yutkundu.

"Benimle oyun oynama cadıcığım. Birbirinizi sihirli dokunuşlarla hissedebileceğinizi biliyorum. Ben bir kraliyet mensubuyum, senin o zarif numaraların hakkında her şeyi okudum. Şimdi kan ve tercihen onun nasıl hayatta olduğuna dair bir açıklama?"

Kız geri çekildi. "Ona ihanet edemem, bu Kral'a ihanet etmek gibi olur. Ona hizmet ediyor ve eğer onu görmeni istemiyorsa bunun bir anlamı var."

Snow sinirli bir şekilde ayağa kalkıp hançerini kınından çıkardı ve kız ellerine iki büyü rüzgârı çağırdı. Kendi büyüm etrafımızda süzülerek Pamuk'un etrafını kapladı ve aramızda duran gölgeleri yakalayarak onları korumaya aldı.

Kız aniden göğsünü tuttu ve nefes nefese kaldı, büyüsü artık bir tehdit olmaktan çıkmıştı. Caiden'in yumruğu zanaatkâra doğru uzandı, büyüsü kızın ciğerlerindeki havayı engelledi. "Konuş cadı kız, seninle oynamaktan hoşlanıyor olabilir ama sabrım çok çabuk tükeniyor. Ciğerlerini toza mı çevireyim yoksa Isjordians'ın seninle uğraşmasına izin mi vereyim? Kral Silas gizlice bir zanaatkâr getirebilirdi ama bu burada hâlâ yasadı. Isjordianlar geleneklere çok düşkündür, kazığa bağlanıp yakılmadılar mı, ya da Kahin denizinde boğulmadılar mı?"

"Onu duydun mu, güzel yüz mü yoksa seçtiğin bir yer mi?" Snow sordu ve kız korkuyla başını salladı, hala

nefes alamıyor.

Caiden geri çekildi ve öksürmeye başladı, Zephyr'i incelerken gözleri irileşmiş, yüzü kızarmıştı. Kolunu kaldırdı ve Snow hançerinin ucunu sürükleyerek kana buladı, beyaz bir bezi kana batırdıktan sonra düzgünce katlayıp Nia'ya uzattı.

"O nasıl hayatta?" Caiden sorguladı.

Kız hançerini temizlemekte olan Snow'a bakmadan önce duraksadı. "Bana çok az şey anlattı, gizlice görüşmekten fazlasını yapmadık. Caligo işareti onun üzerindeydi, ruh kapılarının koruyucu Keres'inin iki boynuzu, yani öteki dünyaya ulaşmış, hatta girmişti. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, o öldü ama ölümden de dönmedi. Mel bir şeyin onu kurtardığını, kelimenin tam anlamıyla ölümden sürüklediğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye aceleyle açıkladı kız, gözleri odada korku içinde zıplıyordu.

Açıklaması ya kız kardeşi tarafından bizi savuşturmak için söylenmiş apaçık bir yalandı ya da bu durumu biraz daha karmaşık hale getirmek üzere olan şeytani bir gerçektir. Birinin Caligo'dan canlılar âlemine sürüklenmesi neredeyse imkânsız, karmaşık ve tehlikeliydi. İmkânsız olduğu gibi, her zaman küçük bir olasılık da vardı. Neden tam olarak Silas'ın sarayında? Snow'u rahatsız etmeye yetiyorsa, beni de rahatsız ediyordu.

"Büyünü azalt," diye seslendim. "Eğer gerçeği söylüyorsan, neden bizim görmemiz için maskeliyorsun?"

Snow hançerini tehditkâr bir şekilde tekrar zanaatkâra doğru savurmadan önce bana kısa bir süre baktı. Zanaatkârın etrafında yavaşça dönen renk rüzgârı, vurduğu gerçekleri ve daha fazlasını ortaya çıkardı. Acı içindeydi ve ikiye bölünmüştü. Diğer yarısı kayıptı. Ruhunu satmıştı.

Pamuk'a başımı salladım, yalan söylememişti. "Melanthe şimdi nerede?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, onunla son görüştüğümde baban onu Azul Hela'ya göndermişti." Seraphim, ateş

topraklar.

"Ona orada neden ihtiyaç var?"

Bilmeden omuz silkti. "Bilmiyorum, zaten orada yapabileceğimiz pek bir şey yok, Eldmoor'dan uzaklaştıkça büyümüz daha da azalıyor, Caligo'dan mana çekmek ve iyi miktarda kullanmak için Asra'da Celesteel'in kapılarına yakın olmalıyız. O kadar uzakta büyüsü Vrammethen'deki gibi soluklaşır, yok olur."

Snow bana döndü, yüzünde soru dolu bir ifade vardı ve ben de zanaatkârın doğru söylediğini onaylamak için başımı salladım.

"Bu aramızda kalacak," dedi Snow, ayrılmaya hazırlanırken. "Kardeşini avlamak ya da ona zarar vermek istemiyorum, sadece katmanını takip etmek istiyorum. Birinin bilmesine izin verirsen, gelip seni kendim öldüreceğim için tehditlerin gereksiz olduğunu düşünüyorum. Bana bir kâbus ilacı, bir korku iksiri yaptın, yara izini soran olursa kâbuslarıma kan bulaştıracaksın, anlaşıldı mı?"

Nia yaklaşp kıza yarasını sarması için bir bez uzattı, sonra da bir para kesesi verdi. "Hizmetlerin için elli altın dar."

Kız başını salladı ve paraları elbisesinin altına sıkıştırdı. Snow çıkmak için kapılara ulaşmadan önce adımlarını durdurdu.

"Seni burada isteğin dışında mı tutuyor?"

"Tam olarak değil," diye cevap verdi kız ve Pamuk bir kez daha onunla yüzleşti. "Kral Melanthe'yi öldürdükten sonra, Leydi Cerelia ve ben hayatım için bir anlaşma yaptık. Ölene kadar bozulmayacak bir hayat yemini." Tanrım, yaşamak için ruhunu satmıştı ama yine de gerçekten yaşıyor muydu?

Snow uzun bir nefes verdi. "Çürükler, neden? Seni zaten tam itaat altına almış durumda."

Elini dikkatlice kaldırarak çenesindeki büyük koyu mor lekeyi gizlemeye çalıştı. "Bu o değil."

"Diğer hizmetçiler mi?"

Kız başını salladı ve hepimiz Snow'un sıkı deri eldivenlerinin yumruk haline gelişinin çıtırtısını duyduk.

"Çok yakında özgür olacaksınız. Özgür olduğunuzda, Venzor'un merkezine, güney sahilinde bir matbaası olan Goran adında bir adama gidin.

Bay, ona benim tarafımdan gönderildiğini söyle, o nasıl yardım edeceğini bilir."

Kızın gözleri umutla döndü. "Neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Neden olmasın, yaşlı sürtük nasıl olsa ölecek. Bir Delcour cadısının zincire vurulması utanç verici, böylesine güçlü bir soyun sona ermesi utanç verici."

Delcour mu? 101st Grand Maiden'ın kızı mıydı?

Cerelia'nın evinden çıktık, hepimiz çok gergin koyu saçlı birinin arkasında uzun adımlarla ilerliyorduk. Kısa bir süre sonra dinlenmek için durduk ve hepimiz sessizlik içinde taverna masasına bakarak toplandık. Brogmere'deki büyük meyhanenin uzak köşesinde otururken Caiden bize ve askerlere içki ısmarlamaya gitmiş, babasının dikkatini dağıtmak için bizi oraya yönlendirmişti.

Yüzü ellerinin üzerinde sıkıntıyla dinleniyordu, konsantrasyon içinde dudağını ısırarak bacağımı dürttü. "Ruhanilerden hiçbir şey anlamıyorum, ne zaman biri konuşsa duyduğum tek şey masallar ve fabllar oluyor. Eldmoorlular tüylerimi ürpertiyor," dedi ürpererek. "Şimdi, hanginiz az önce söylediği saçmalığın ne olduğunu anlamam için basitçe açıklayabilir?"

"Ye ve sana her şeyi anlatayım, daha önce tek kelime etme." Elleri titriyordu, korkudan ya da soğuktan değil, vücudunda hiç yiyecek yoktu. Önce yemeğine sonra da bana bir bakış fırlattı, dilinin ucuyla reddetti, ben de arkama yaslanıp kaşlarımı kaldırarak ona meydan okudum.

"Öteki dünya başka bir âlemdir," diye açıkladım o ağzına güveçten lokmalar koymaya başlarken. "Celesteel'in cenneti orta dünya gibi bir ruh bölmesi değildir. Bir Eldmoorlu öldüğünde, diğer çürümüş ruhlar gibi ya onun cennetine ya da cehennemine giderler. Daha doğrusu tam olarak ölmezler, sadece fiziksel bir bedene bürünerek o âleme taşınırlar. Eğer genç kız kardeş doğru kabul edilirse, karanlık zanaatkârlar Caligo'ya portallar açabilir,

Melanthe'yi Caligo'nun içinde bulmak için dışarıdan birinin ona ulaşması gerekirdi. Ama elemental sihirden bahsetmiyoruz, o büyü neredeyse imkansız... her iki zanaatkarın da muazzam bir büyü kullanıcısı olması gerekir."

Caligo'ya girip çıkmanın tek yolu buydu, hâlâ ulaşılabilen tek diyar, yani sadece Eldmoorlular için. Artık bırakın iki köyü, bir köyde bile tam teşekküllü bir zanaatkâr bulamazdınız, bunun için deli miktarda büyü gerekirdi, rünlerden, kadim metinlerden ve büyülü elementlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. İmkânsız görevlerden oluşan bir çember. Silas'tan ben de onun gibi korkmak istiyordum ama Venzor'dan ayrıldıktan sonra kafam bir düşünce dalışına geçti. Şimdi bize anlattıkları gerçekten de Snow'un dediği gibi bir sürü masal ve fabl gibi geliyordu. Kafasında neler döndürdüğüne dair belli belirsiz bir fikrim vardı.

Bir şey söylemeye çalışırken aceleyle çiğnedi ve sonunda öksürdü ve neredeyse boğuluyordu. Onu yatıştırmak için sırtını ovdum. "Yavaş ye kadın, senin yüzünden başka bir şey yüzünden uykularımın kaçmasını istemiyorum."

Mal öksürdü. "Şimdi ne dedin sen?"

"Ye Mal, yoksa altı yaşına kadar yaptığım gibi seni beslemem mi gerekiyor çünkü kaşığı nasıl tutacağını ve daldıracağını tam olarak bilmiyordun."

Kardeşim kızarıırken Nia ve Snow karınlarını tutuyorlardı.

Kaşlarını çattı. "Bu gerekli miydi?"

"Çatal hikayesini de anlatmamı ister misiniz?"

Sinirli bir nefes aldı ve yemeğine devam etti. Çatal hikayesi kazanandı. Tam iki gün boyunca ön dişlerinin arasına bir çatal saplanmıştı. Gülümsedim. Mal çok sevimli bir çocuktuk ama korkunç derecede sakardı.

"Size söylediğim gibi," dedim ikinci tabağı öne koyarak. "Onun sözlerini çok samimi buluyoruz."

Snow başını sallamadan önce biraz su içti. "Pek sayılmaz. Melanthe, Valas Delcour'un kızıydı.

101st Grand Maiden, o da onun yerini alacaktı, bu da bu soruyu yanıtlıyor. Ama onu kim ve neden geri getirecekti? Beni asıl şaşırtan neden babama geri döndüğü. Sakın sevgili deme Cai, cesedini Memphis'e yediririm," diye tehdit etti sırtarak oturan arkadaşını.

Ona bir göz kırptı ve tabağından bir kızartma çaldı.

"Hey, benim yemeğim," diye homurdandı, en sevdiği sebzeyi kaybettiği için yıkılmıştı.

"Baban karanlık bir zanaatkârla ne yapmak ister ki? Isjord'da zanaatı yasakladığından bahsetmemiş miydin?" Mal sordu.

"Evet, Urinthia'nın arka arkaya gelmesinden kısa bir süre sonra on yaşlarında olmalıyım. Babam büyük bir gösteri yaptı ve hatta bizi onun tahta çıkışına katılmaya zorladı. Görünüşe göre Melanthe ve onun arasında bazı saray bilgileri değiş tokuş ediliyordu. Babam bu durumdan hiç hoşnut değildi," dedi, içsel sessizliği içinde kaybolmuş bir halde. "Caligo'nun içinde neler dönüyor? Babam Celesteel'in canavarlarını, ayinlerde konuşulanları ele geçirebilir mi? Bazıları hakkında okumuştum, melez bir Aura'nın olabileceğinden daha korkunçlar, onları arıyor olabilir ya da belki Ater savaşlarından kalanları yaratabilir," diye sordu ve hepimiz birbirimize dönerek açıklamasını anlayıp anlamadığımızı görmeye çalıştık. İşte, bunca zamandır onu rahatsız eden şey ortaya çıkmıştı.

Başka herhangi biri onun endişelerine şaşırabilirdi ama ben sıradan biri değildim. "Kar, hiçbir tanrı, koruyucu, bitki ya da yaratık o portallardan bizim diyarımıza geçemez. Obitus yasası-tanrının verdiği yasa, ayakları bizim diyarımıza bastığı anda toza dönüşüp dağılacaklar. 97th Maiden tüm zanaatını cehennemlere götürdü, deneyen olsa bile yasaklandı ve avlandı. Adriata, Ater savaşlarından sonra Aitan koklayıcı köpekleri olan Canes'leri eğitmiştir. Bir Canes bu uygulamanın izini bulursa, kim olursa olsun parçalara ayırır, Highwall'da da varlar. Memphis bile etkilenebilirdi.

onların varlığıyla. Endişelendiğin şey gerçekleşmeyecek, onun planladığı şey bu değil. Biraz önce tanrıların canı cehenneme demiş olsan da, küçük dinsiz, ister inan ister inanma, onlar hâlâ görüyorlar."

Kaşlarını çattı. "Ama-"

"Aması yok, mümkün değil."

Mal, Snow'un inanmakta zorlandığı güvenceyi vermek için başını sallayarak araya girdi. "Celesteel gururlu bir tanrıdır, bu alçak diyarda hangi kral olursa olsun oyuna gelmesine izin vermez, bir daha asla."

Caiden, "Demek benim teorim hâlâ geçerli, aşık," diye ekledi ve Snow hızlı adımlarla onu tavernanın etrafında daireler çizerek kovalamaya başladı.

"Sadece korunmak için olabilir mi?" Nia, Caiden'ı yere çivilemekten nefes nefese kalmış olan Snow döndükten sonra sordu.

"Başımıza gelenler, Isjordan'ın anlaşılmaya isyanı ve şimdi de Solaryalılar yüzünden buna ihtiyacı olabilir. Kale toprakları onun koruması altında ve surlardan ayrıldığımızda zanaat örtüsünü gördük. O sandık bir tehdit ya da büyü olabilir, bu yüzden koruma altında. Parıltılar güçlüdür, büyülerini nesnelerde ve alanlarda depolayabilirler," diye açıkladım. Tenebrose'un tamamı ve Isjord'daki diğer tüm şehirler karanlık zanaatla kaplıydı; en iyi yaptıkları şey buydu, büyüyü izole etmek, dönüştürmek veya etkisiz hale getirmek. Ve tam şu anda Silas'la birlikte, onun yerleştirdiği korumanın kapsamına ihtiyaç duyuyordum.

Mal başıyla onayladı. "Piyade askeriyken Glare'lerle eğitim görürdük, bazı patlama güçleri birkaç metreye kadar çıkabiliyor, iyi bir zanaatkâr bunları kontrol altına almaya kesinlikle yardımcı olur."

Nia da buna inanmış gibi görünmüyordu, gölgeleri hâlâ rahatsızdı. "Olabilir ama burada Silas'tan bahsediyoruz. Herhangi bir zanaatkâr da yapabilecekken neden ölü bir kadını öteki dünyadan getirsin ki?"

Caiden içini çekti ve Snow ona şaka yapmaması için sert bir uyarıda bulundu. "Sanırım herhangi bir zanaatkâr bile onun için yeterli olmazdı. En iyisine sahip olmalıydı, yani onu ölümden döndürdüğünü varsayarsak. Bunun planlanmış olabileceğini ve bize gerçekten yalan söylenmiş olabileceğini düşünen var mı?"

Nia kanlı bezi havaya kaldırdı. "Sanırım öğreneceğiz. Geri döndüğümüzde bir zanaatkâr bulacağım."

"Isjord'da mı?" Mal sordu.

Caiden başını salladı. "Tıpkı bugünkü gibi saklanan bir sürü şey var."

"Yarı ruhani yarı elemental bir melez benimle nasıl kıyaslanır?" Snow tekrar sordu, yanımnda endişe içinde kayınıyordu.

"Sanırım Isjordians ve annelerinin pantolonları bu boşa giden fikri bir daha tekrarlamayacağını öğrendi. İşe yaramayacak," diye cevap verdi arkadaşı. Ve doğrusu ben de aynı fikirdeydim.

Tüm hevesiyle eğildi. "Adriata, Hanai, Seraphim, Solarya, bir model hatırlamıyor musunuz? Ya onlardan bir demet edinmek istiyorsa, belki de hibrit üretmek için en iyi Aura'lardan oluşan bir grup gibi onları ayırmak için zanaatkârı kullanıyordur. Belki de bir taburun üç güçlü taburdan daha iyi olduğunu düşünüyordur?"

"Hadi ama kekler, onların kehaneti yıkımın karınca yuvası ya da gücün arı kovani hakkında olurdu, fırtına ve ayazın ejderha kuşları hakkında değil."

Bu ikisi aynı kafayı mı paylaşıyordu? Şakalar için kesinlikle aynı mideyi paylaşıyorlardı.

"Planları için anneni seçmesi şans ve dikkatli bir seçimdi," diyerek Mal pek çok kişinin bilmediği bir şeyi açıkladı. "Çoğu ybrise onuncu yaş gününü geçemez. Bir Aura kutsamalarını çiçeklendirecek yaşa ulaştığında onları tüketir, işte o zaman en tehlikeli oldukları zamandır. Söyleyin bana, sizin zamanınızda kaç tane ybrise'in ortaya çıktığını duydunuz?"

"Üç kişi. Ben, Thora ve Eren."

Masanın altından elini uzattım ve benimkiyle birleştirdim. Tutuşu sıkılaştı ve sonra her iki elimizi de kucağına koydu. Bir başka elini neredeyse kolumun üzerinde gezdirdi ve birdenbire çok sıcak oldu.

"Kendine hiç neden diye sordun mu?" Kaşlarını attı. "Kimse cesaret edemez."

Kardeşim başını salladı. "Kimse yapamaz, geçmişte her ne kadar kutsal olmayan ve lanetli olarak adlandırılırsalar da birçok birliktelik yaşandı. Babanı ve anneni diğerlerinden farklı kılan nedir ve senin diğerlerinden daha özel neyin var?"

"Onlar asallardı, o iki asaldan geliyor," dedi Nia gözlerini kocaman açarak. "Bundan nasıl haberimiz olmadı?"

Caiden bir kolunu arkadaşının boynuna attı. "nk tatlı Nia, daha önce hiç Snow'a bakıp bir ybris ile arkadaş olduğumuzu düşünmemiştik, bırak da araştırmamı yapayım."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Snow nefesinin altından.

Caiden şaşkınlıkla Nia'ya döndü ve o da ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Sadece merak ediyordum."

Snow gülümsemesini tuttu. "Bir yerde tabanlarımın altında krk çıktığını okumuş ve haftalarca ayaklarıma bakıp durmuş."

"İyi bir araştırmaydı, Youi Terra Dardanes'in en yenilenmiş toksikologlarından biridir," diye karşı çıktı şaşkın arkadaşı, neredeyse gcenmişti.

"Youi'nin zamanında büyük olduğuna inanıyorum, yeni araştırmaları da bir hayatın nasıl yaşanacağına dair bilgisi kadar aptalcaydı. Bırakın bir ybrisi, adam güneş işığını bile nadiren görürdü," diye konuştum. Hiç kimse melez bir Aura üzerinde çalışmamıştı. Pek çoğu da buna cesaret edemezdi.

Nia kocaman gülümsedi. "Onu tanıyor musun?"

"Herkes yle değil mi?" Adam bir efsaneydi.

Mal boğazını temizledi ve "Gösteriş meraklıları" diye mırıldandı.

"Yani Snow'un sadece iki asaldan türediği için hayatta kaldığını mı söylüyorsun?" Nia tekrar sordu.

Başımı salladım. "Yine de onun insanlığı, ölü ya da diri hiç kimsenin açıklayamayacağı bir şey."

Tutuşu gevşedi ve başparmağımı özür dilemek için parmak eklemlerine sürttüm. Öyle demek istememiştim.

Mal gölgelerimdeki değişimi fark etmiş olmalı ki konuyu değiştirdi. "Kızın babana koşmayacağından emin misin? Daha da kötüsü, büyükannen ona senin Venzor'a gitmekle kalmayıp zanaatkârın kız kardeşini de istediğini söyleyebilir, noktaları birleştirir."

Ben de aynı şeyden korkuyordum ama bu kez Silas'ın cezasına tekrar maruz kalmasına katlanamazdım çünkü o krallığın kralı da olabilirdi ve yine de ona öfkeli bir bakış bile atmadan kalbini söküp atardım.

"Yapmayacak," dedi Snow. "On iki yıl önce ona bir söz verdim, ölüm sözü. Bugün onu almaya gitmediğim için mutlu olmalı."

"Gölgelerini seçemeyecek kadar korku içinde boğulmasının nedeni bu muydu?" Mal sordu.

Snow'un gülümsemesi hınzırca yükseldi. "Ben korkutucu bir insanım," diye dalga geçerek bir tutam saçını arkasına savurdu.

Dördümüz de plansız bir şekilde hep bir ağızdan alay ettik, bu da onun şaşkınlıkla yüz hatlarını düzeltmesine neden oldu, ardından güzel dudaklarında bir alay yükseldi. En sevdiği tepki, bir cadalog, hayır, bir cehennem kedisi, bir cehennem kedisinin vahşi bakışları. Korkunç olduğunun farkında olmasaydım, onun sevimli olduğunu düşünürdüm. Son derece sevimli.

Başparmağımı kalçasında daireler çizerek gezdirdim ve irkildi, bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atmadan önce bacaklarını birleştirdi.

"Şimdi ne olacak? Vandallar, Adriyatikliler, iki yıkılmış krallık ve şimdi de babanın etrafında bir zanaatkâr var. Önce kimin peşine düşeceğiz?" Caiden birasını yudumladıktan sonra sordu. "Planın yok mu?"

Dokunduğum yer yukarı doğru hareket edince koltuğunda kıpırdandı. "Bir plan var," diye cevap verdi sessizce, her zamanki özgüveniyle değil. Parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı ama durmamı mı yoksa devam etmemi mi istedi bilmiyordum.

Caiden esneyerek, "Ah, bir plan var," diye karşılık verdi. "Tıpkı o komik isimli gölden kılıcını almaya gittiğimizde bir plan olduğu ve deniz halkı tarafından kovalandığımızda yüzmemizi söylediğin gibi. Ya da Alaric'e hediye edeceğimiz yaldızlı tüy için bizi o ateş kuşu katmanına sürüklediğinde bir plan vardı ve sen kaç dedin. Evet, büyük mükemmel planlar."

Geri kalanımız gülerken o kaşlarını çattı. "Biz de bu planlar sayesinde hayattayız, değil mi? Eğer sizin bir planınız yoksa, benimkini takdir etmenizi öneririm."

"Bende bir tane olabilir."

Nia biraz kıkırdadı. "Tanrım, hepimizin sonu geldi, Cai'nin bir planı var. Flört ve cazibe mi?"

"Seninkinden daha iyi, merhamet ve salata."

Kaşlarını çattı. "Milyonuncu kez söylüyorum, onlar ot seni aptal, marul değil."

Tüm alaycılığıyla eğildi. "Özür dilerim, merhamet ve çim."

Snow'un üzerine doğru eğildim. "Onların atışmalarına hep bu kadar mı düşkünsün?"

"Biraz daha bekleyin, bu iş çok eğlenceli bir hal alacak."

"Flört, cazibe, şefkat ve ot, bu sırayla, yoksa fark etmez mi?" Mal söze karıştı ve tartışan iki kişi de neredeyse öldüresiye ona döndü.

Tekrar Snow'a doğru eğildim. "Evet, bu iş çok eğlenceli bir hal almak üzere. Sen de katıl, kimin kazanacağını görmek için can atıyorum."

"Oyunuz kime?"

Elimi onunkinden çıkardım ve kalçalarının arasına koydum, etini avuçladım, dokunuşumla işaretledim "Elbette sen, seninkinden daha keskin bir dili olan biriyle tanıştığımı sanmıyorum, dahaara."

"Hayır, Mal," dedi, coşkuyla eğildi ve elimi kalçasından yukarıya, sonra da arasına götürdüğümde neredeyse tekrar irkildi, parmaklarım pantolonunun dikişini izliyordu. Dokunuşumun ona ne yaptığını bilmek, o kumaş tabakasını yırtmak ve parmaklarımı içine daldırmak istiyordum. Biraz nefesi kesildi, yutkundu ve sonra devam etti. "Neyle uğraştığımıza bağlı olarak bir düzen var, bir erkek çocuğuna alerji ve kendini beğenmişlik ya da soğukkanlılık ve empati. Ama şimdi düşündüm de, seni Mal'a gönderebiliriz, tüm kutuları işaretliyorsun."

Kardeşim hafifçe afallayarak baktı. "Kil'in sana neden dahaara dediğini şimdi anlıyorum."

Elini benimkinin üzerine koydu, ben onun üzerinde hareket ederken başparmağı tenimi yumuşattı. "Kil bana birçok şey diyor."

İsmimi duyunca gülümsedim.

Caiden, "Onun da memlekette bir lakabı var," deyince Snow'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hızla hareket ettim, bana acımasızca tokat atarken bir elimi ağzının üzerinde sıkıca tuttum. Bunu duymak istiyordum.

"The Moody Crude. Onun için bir şarkıları bile var."

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Artık kendimi özel hissetmiyorum, sadece benim için olduğunu sanıyordum."

Sonunda onu bıraktım ve hem arkadaşı hem de benim için milyonlarca küfür etmeden önce nefes nefese kaldı. "Bu senin için yeterince kaba mı?" diye sordu nefes nefese.

Dudağına yapışmış bir saç telini kopardım. "Numen'de sana bunları kim öğretti?" O kirli ağzını öpmek istedim. O kelimeleri dilimde tatmak istedim, tüm kelimelerini ve sonra onun beni tatmasını istedim.

"Oduncularla, balıkçılarla, çiftçilerle ve her türden en iyi beyefendiyle takılırdı. En nazik kadını onlar yaratırdı," diye açıkladı Caiden.

"Bana en çok sen öğrettin," diye suçladı Snow.

"Hayır, hayır," dedi arkadaşı parmağını sallayarak. "Sen bunları benden duydun, ben sana öğretmedim."

"Dardanes'teki en iyi filozofun bin alıntısı," dedi Nia içkisine kadeh kaldırırken ve Snow güldü.

"Hep bu kadar yakın mısın?" diye sordum ve sonra elimi tekrar Snow'un ağzının üzerine koydum. "Hayır, onları da öldürmek istemiyorum."

Caiden ikimizin arasına şaşkın şaşkın baktı ve "Evet, muhtemelen Isjord'dan ayrıldıktan sonra gördüğü ilk yüz bendim," diye açıkladı.

"Öyleydin," diye yanıtladı Snow.

"Adriata'dan ayrıldıktan sonra gördüğüm ilk yüz oydu. Beni o bodrumdan çıkardığında," diye devam etti Nia, "ve sonra benim için ilk ağlayan, benimle ilk ilgilenen, bana ilk bakan, bana ilk sarılan, beni öpen, bana kardeşim diyen, benimle ilk gülen ve beni güldüren. Benim için her şeyin ötesine geçen ilk kişi, benim için neredeyse ölümü göze alan ilk kişi, kendimi yeniden bütün hissetmemi sağlayan ilk kişi. Benim için değerli bir şeyden vazgeçen ilk kişi." Gözleri yaşlarla doldu. "Sanki o gün ruhundan bir parça kaybetmemişsin gibi, annesinin kolyesini ellerimin metali için zanaatkâra vermek. Aynı şekilde sevildiğim için benim için fedakârlık yapmak."

Caiden birbirlerine bakmayı reddeden iki arkadaşın arasına bakarak, "Nia-" diye uyardı.

"Bana söylediği ilk sözleri bile hatırlıyorum, günlerdir başka bir insandan duyduğum ilk sözler."

Kar durdu ve ÇIKIŞ ve Taverna, a Fırtına ikisi arasında bir yanlış anlaşılma havası esiyordu. Snow kızgın değildi, duygulanmış ve incinmişti, bu yüzden kaçmıştı, bunu göstermekten kaçınmak için. Ben de ayağa kalktım ve onun peşinden gittim. "Bu haldeyken rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Eğer Kalbine saldırırsa onu durduramam," diye uyardı Caiden.

"Burnunun önünde bir balık sallayacağım, bu bana canımı kurtarmak için biraz zaman kazandırır."

Yavaşça ve dalgınca ahırlara doğru yürüdü. "Git buradan, Kilian."

Gülümsedim. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Öfkemi kıskırtmaya cüret edebilecek tek kişi sensin. Nia biliyor, Cai ve Mal da biliyor ama sen asla öğrenmiyorsun. Her zaman gelip bana kelimeler ve merhamet veriyorsun ve-" Çömeldi, ellerini başının üzerine koydu. "Lanet olası merhamet."

"İstemediğin hiçbir şeyi sana vermeyeceğim, o yüzden ayağa kalk."

Ayağa kalktı ve bana döndü. "Bana ne söylemeye geldin?"

"Hiçbir şey, seni yalnız bırakmamak için geldim." "Yalnızlığı severim."

"Hayır etmiyorsun. Yalnız kalmaktan, sessizlikten ve karanlıktan nefret ediyorsun."

"Beni çok iyi tanımıyor musun?"

"Seviyorum." Ellerim yine yüzünü kavrarken ona dokunmak ve hissetmek istiyordu. Ama artık nefret etmediğini biliyordum. "Nasıl özür dileyeceğini bilmediğini de biliyorum."

Alay etti. "Peki nasıl özür dileyebilirim?"

"Nia," diye başladım. "Beni affet, bir exulansis durumuna girdiğim için, sana hiçbir şey söylemediğimde, acı çektiğimde ve çekmiyormuş gibi davrandığımda beni anlamadığın için seni suçladığım için. Bana yardım etmene izin vermediğim için beni affet. Yorgunluğun, iki dakikalık uykunun, soğuşun, Adriyatiklilerin ve asla iyileşmeyen yaralarımın her düşüncemi tıkamasına izin verdiğim için ve sonra seni incitmek için anlamsız sözler söylediğim için beni affet. Beni affet, çünkü niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama gerçek yerine kinime tutunmayı ve acımı saklamayı seçtim. Öfkemi nasıl yönlendireceğimi, acımı nasıl açığa çıkaracağımı ve şüphelerimi nasıl bırakacağımı bilemediğim için beni affet. "

Kaşları çatıldı ama beni azarlamak yerine sadece, "Bunu yazıya dökebilir misiniz? Kelimesi kelimesine hatırlayamadım. Belki ona bir mektup olarak bile gönderebilirim."

En güzel altın gözlü balon balığı olan yanaklarını ellerimin arasında sıktım. "Gülünç kadın."

"Saçma adam," dedi ellerimi aşağı çekip yanaklarını ovuşturarak. Birkaç dakika etrafta volta attı, soğuk havadan nefesi buğulanmıştı. Sonra dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. "Neden bu kadar yanıliyorum? Sanki on farklı şeyden yapılmışım ve olabilecek en dağınık şekilde. Bırakamıyorum, sevemiyorum, korkamıyorum, önemsemiyorum, özür dileyemiyorum." Durdu ve cevap için bana döndü. "Neden bu kadar hatalıyım?"

Düşünme şeklinden nefret ediyordum. Hatalı olanın kendisi olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum. "Sen hatalı değilsin."

Başını arkaya yatırır. "Ve sen beni dinlemiyorsun, Kilian."

"Ve sen bana inanmıyorsun."

"Neden inanayım ki?"

Başımı salladım. "Haklısın, yapmamalısın. Ama yapmanı istiyorum. Senin, haksızlık ettiğim kişinin bana inanmasını, güvenmesini, bana güvenmesini istiyorum. Söyle bana Pamuk, neden bu kadar hatalıyım? Bunu isteyemem, ama istiyorum, umutsuzca."

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama cevap vermedi.

"Gördün mü, herkes yanlıştan yaratılmış ve yanlış yapılmış. Biz

hepsi öyledir. Çocukken attığınız kötü bir adım sizi topallatabilir, çok parlak bir ışık sizi puslu bırakabilir, kötü bir söz canınızı yakabilir, bir darbe yaralayabilir ve iz bırakabilir. Hayatı öylesine acımasızca fırçalarız ve hayat bizi öylesine keskin bir şekilde okşar ki, kendimizi en kötü şekillere sokarız ve sonra tüm bunların üzerine, belki de bizim bile olmayan hatalar için kendimizi inceleyerek dikenli bir katıya ısınırız." Bunu benim de fark etmem ne kadar uzun sürmüştü. Bunu çok geç fark etmiş olmaktan nefret ediyordum. Ona böyle hissettiren bendim.

Kısa gerçeği uzun uzun anlatışıma yavaşça göz kırptı: Yanılmak, yanlış yapmak ve yanlıştan yapılmak sorun değildi. "Yine vazo muyum ben?"

"En güzeli."

Yutkundu, elleri yanlarında rahatsız edici bir şekilde

toplanıp büküldü. "İnsan böyle hissettiğinde ne yapmalı?"

"Ne gibi hissettiriyor?"

Bana ters ters baktı. "Biliyorsun."

"Konuş." Nasıl hissettiğini kabul etmesini, bunu gerçeğe dönüştürmesini ve sonra da hissettiğinin farkına varmasını istedim.

Birkaç kez konuşmaya çalıştı, kelimeleri bulmakta zorlandı ve sonra çözemediğinde içine düştüğü çaresizliği gördüm. İçine sızan şüpheyi, kekeleyerek aldığı nefesleri ve bilmemenin verdiği paniği gördüm. "Sarıl," dedim çabucak, onu kaybetmeden önce. "Sarılmak rahatlatıcıdır."

Kollarını ardına kadar açtı. "Sarıl bana o zaman."

Kollarımı onun etrafında topladım, vücudunu kendime doğru çektim ve onu çok sıkı tutmamaya dikkat ettim. Kollarımdaydı ve ilk kez belki de yanlış nedenlerden dolayı değildi. Ben ona sarıldım, o da bana sarıldı, sanki biri beni ondan koparacakmış gibi şiddetle.

Başını göğsüme gömdü ve derin bir nefes aldı. "Nasıl bu kadar güzel kokuyorsun? İnsanın yemek isteyeceği kadar lezzetli kokan sabunlar gibi." Beni içine çekti, neredeyse hayati bir şekilde. "Ona neden yasak meyve dediklerini biliyorum, istiyorsun ama sahip olamıyorsun."

Bu anın ve bu sözlerin tadını çıkarmak, onu şımartmak istedim. Yine de kalbim boyun eğdi. "İçimden bir ses Ithicea'nın büyülu meyveleri hakkında konuşmadığımızı söylüyor."

İçtenlikle güldü. "Beni asla senin kadar baştan çıkaramazlar."

"Sen de beni baştan çıkarıyorsun, büyülu meyvelerden daha fazla," dedim, başımı onunkine yaslamaya cesaret ederek. "Sana daha önce de sarıldım ama... sen bana izin vermedin, bunu isteyerek yapmadım. Bu ilk kez olacak. Başka bir şey isteyebilir miyim?" Bencil beni tanımlamak için uygun bir kelime değildi. Açgözlü piç biraz yaklaştı.

Başını bana doğru kaldırdı, küçük yüz hatları merak doluydu.

Başını salladı.

Başparmağım kaşının üzerinden geçti. "Seni şurandan öpebilir miyim?" Kalbini kendi kalbimin üzerinde hissettim, sabit bir

Savaş davulu, isteğimin tuhaf olduğunu bir an geç fark etti ve bu düşünceyle kendini garip, itici, rahatsız ve çok daha fazlası hissetti.

"Beni başka bir yerde de öpmene izin verirdim, ama sen o ricada bulunana kadar bu ricanı yerine getireceğim."

Ona uzun uzun ve sertçe baktım. Söylediği beklenmedik sözler, ne kadar da hızlıydı, kanımı hızlandırdı. Derin bir nefes çekerek eğildim ve dudaklarımı onun sıcak tenine bastırdım. Bu dokunuşun nasıl bir his olduğunu açıklayamazdım. Bu, aç birine tokluğu açıklamak gibi bir şey olurdu, yavan ve yetersiz.

"Seni istediğimi biliyorsun Kilian ve seni belki de ilk gördüğüm andan beri istediğimi itiraf etmekten hiç utanmıyorum. Kendi iyiliğin için fazla yakışıklı, cazip ve zekisin."

"Ben de seni istiyorum, Pamuk." Onun beni istediğinden daha fazlasını.

Beni nasıl isteyebileceğinden daha fazla.

"Açık olmak gerekirse, bu sadece gece mi oldu?"

Saçlarının üzerinden güldüm. "Seni lanet kadın ve günün her saniyesi seni düşünmeme neden olan o şakaların."

"Ah," diye mırıldandı. "Demek şimdi de gündüz vakti." "Her zaman. Her zaman."

Başını tekrar kaldırdı, hâlâ bana sıkıca yapışmıştı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne yapacağız?"

Biz. Artık sadece ben değil, ikimiz vardık. "Teslim olurdum ama ödemek istemediğim bir bedel karşılığında. Seninle zorlukla inşa ettiğim şey. Sana yaklaştım ve sen beni uzaklaştırdın, bunu kabul ettin ve beni susturana kadar üzerinde düşündün." Başparmağımı gözlerinde ve burnunda gezdirdim. "Ben çılgınlığı, alınganlığı, kızgınlığı, şakaları istiyorum. Tanrım, senin o iffetsiz, iffetsiz şakalarını duymadan dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu düşünmeyi nasıl bırakabilirim?"

Parmağımı dudaklarının üzerinde durdurdum, bunu düşünmemek dışında her şeyi düşünüyordum. "Birinci adım,

O şüpheli kitabı okuduğun yeter. Kırk sayfa yeter."

Gözlerini kırptırdı ve yanaklarının kızardığını fark ettim. "Okudun mu?"

Omuz silktim. "Beni meraklandırı, yirminci sayfadan sonra aşırı derecede rahatsız etti." Bayan Hawthorne'un çılgın bir hayal gücü vardı.

Ağız açık kaldı. "O küçük yorumlar? Onlar senin miydi? Kitabı rafların arasına saklamıştım, o yüzden sen yapmış olmalısın." Farkına varınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet, seni onun çılgınlığından kurtarmaya çalıştım." Sertçe güldü ve ben de gözlerimi ona diktim. "Bu yalan." Ve ciddiye dim.

Kaşlarını çatı. "Değil, nereden biliyorsun?"

"Seni o pozisyona sokmam ve sevgilisinin yaptığını iddia ettiğı şeyi yapmam mümkün değil." Hayal etmeye çalışmadığımı inkâr etmiyorum, bundan çok daha fazlasını da yapmıştım.

"Bunu düşünmeyi nasıl bırakacağımıza dair bir liste yaptığımı sanıyordum ama şimdi tek düşündüğüm beni mümkün ya da imkânsız her pozisyona sokman."

İçimi çektim, kollarım ona daha sıkı sarıldı. Bu kadına her zerremle ihtiyacım vardı ama onun her şeyin çok üstünde olmasına ihtiyacım vardı. Bir de yakınım da. Aşırı düşünmesine neden olan şeyi çözmek için bulduğu çözüm silmekti. "Arkadaş mı?"

Gözlerini çılgınca kırptırdı. "Sen ve ben mi? Arkadaş mıyız?"

"Yüksek sesle söyledikten sonra kulağa daha saçma geldi. Anlaşma mı? Ben ve sen, nasıldık?"

"Anlaştık."

"Anlaştık," dedim, alnına bir öpücük daha kondurdum ve neredeyse kucağımda eriyecekti.

"Will sen içinde hepsi dürüstlük değil sorabilir miyim?" o şiddetle talep etti, neredeyse üzgündü.

"Neyi sorayım?"

"Beni öpmek için, başka bir yerde." "Anlaşma-"

"Henüz yürürlükte değil. Ben ne zaman dersem o zaman yürürlüğe girer."

Gülümsememi bastırarak dudağımı ısırđım. Kaşlarını kaldırdı ve ayağını yüksek sesle yere vurdu.

"İzin mi?" Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek sordum.

İnledi. "Seni dürüst aptal. Sanırım siz Adriyatikliler için bir ritüele ihtiyaç var. Peki ya sevişirken, bir insan kurban edilmesini ister misiniz? Bir kuzunun kanını mı? Şahit olarak Henah'ın kendisi?"

Daha önce hiç gülmediğim kadar çok güldüm. Hayal kırıklığına ya da yaptığı şakaya ya da her ikisine birden gülmüş olabilirim. Yüzünü kavradım, elimi yüzüne doğru indirdim. Burnumu onunkine yaklaştırdığımda gözleri kapandı. Sonra sabırsızlığının tadını aldım havada... ve başka bir şeyin. Yutkunma şekli, göz kapaklarının sıkıca kapanması, parmaklarının bacağıının üzerinde gergin bir şekilde gezinmesi. Belki de bana yalan söylemişti? Belki de bundan nefret ediyordu. Kendini buna zorladığını düşünmekten nefret ederdim.

"Etkilemek için söyle, Pamuk," dedim gönülsüzce. "Seni öpersem asla duramam, zaten bu durumdan yeterince nefret ediyorsun, kendine benden daha fazla nefret etmek için bir neden verme." Belki de istediğı buydu - bir neden bulup benden nefret etmek. Benden nefret etmek için mücadele ettiğini itiraf etmişti, bu işe yarayabilirdi.

Her şekilde senden nefret ediyor, daha sonra daha da nefret edecek. Tadına bak, ona sahip ol, onu hisset, onu öp. İçim nasıl istiyorsa öyle açgözlü olmak istiyordum ama artık sadece nefretle ilgili değildi.

"Kilian-" Haklıydım, titreyen sesinde bunu hissediyordum. "Sorun o değil."

Başımı salladım. "Beni fetihlerinizden biri yapmayın lütfen."

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı. "Değilsin." Sesi küçük ve yenikti. "Sen değilsin."

Kahretsin, onu istiyordum. Lanet olası cehennemler ve gardiyanlar onu çok istiyordum ama incinmesini, üzülmelerini, kendini zorlamasını ya da benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesini istemiyordum. "Ara onu, her ne ise," diye ısrar ettim tüm içgüdülerime karşı

savaşarak

Vücudum onu talep ediyordu. "Çağır yoksa bedenimi senden nasıl ayıracağımı bilemem."

O sıkılaştırılmış onu kucaklamak etrafında
Ben, onu Başımı göğsümün derinliklerine
gömdüm. "Arkadaşım ol o zaman."

BÖLÜM 33

Snowlin

AVenzor'dan döndükten sonra sessizce ayrılmıştık, bulabileceklerimizin ağırlığı altında ezilmiştik. Artık Melanthe'nin izini sürebilirdik ama ve planım buydu. Babam Isjord'daki tüm zanaatkârları, hatta muhtemelen bildiği saklananları bile yasaklamıştı, bu yüzden ihtiyacım olanı bulamayacağı bir yere gitmeliydim ve zanaatkârı nerede olursa olsun burnunun altındaki kan izi zanaatının örtüsünü koklamamalıydı.

Sık sık haberleştiğim ve iyi ilişkiler kurduğum Albius'a mektup yazarak, şu anda ilgilenmem gereken bir görevim olmadığı ve Tenebrose duvarlarını terk etmek istediğim için şehrine gideceğimi bildirdim. Kibar ve sessiz bir adamdı, tüm lordlar arasında bana en çok saygı gösteren ve pek de hoş olmayan davranışlarıma en az sert şekilde karşılık veren oydu. Brogmere'in domuzunu kızarttıktan sonra babamın toplantısına gelen tek lord oydu.

Onun hikayelerini dinlemeyi de seviyordum, bu yüzden yolculuğu dört gözle bekliyordum. Eren'le ilgili o kadar çok şey hatırlıyordu ki, benim bile unuttuğum o kadar çok şey vardı ki, onun Eren'den bahsetmesini dinlemek hoşuma gidiyordu. Albius, kardeşimi detay detay anlatmasını her istediğimde reddetmemişti, tekrar tekrar

Ta ki sözlerinin çizdiği imaj karşısında uyuyakalana kadar. Bana Eren'in gelecekteki bir kraldan beklediği her şeye sahip olduğunu söylemişti, kardeşimin genç yaşına rağmen zekâsı ve yetenekleri onu çok etkilemişti.

Kapı çalındı. Günün bu kadar erken saatinde beni ziyaret edecek korkusuzların listesi son derece azdı, ama cesur olanla tanışmayı merak ediyordum, bu yüzden yataktan kaydım ve gece elbisemin üzerine bir önlük attım.

"Günaydın, Snowlin," dedi buruşuk kocakarı odama girerken. Babamın mutlu aile kahvaltısı rutinine katılmayı bıraktıktan sonra onu bıraktığım tüylü tavus kuşu gibi görünüyordu. Lurid sarı elbisesi onu ciddi şekilde yıkamıştı ve merak ettiğim şey mide bulantısının peşinde olup olmadığıydı. Eğer öyleyse, ona bir alkış, bunu çok iyi başarmıştı.

"Vay, vay, vay, Moreen ne kadar da hasta görünüyorsun," dedim gözlerim onu tepeden tırnağa tararken, "hasta mı?" Alaycı bir belirsizlikle sordum.

Babamın annemi asla onun kadar sevmediğini bilmesine rağmen, annemi her zaman mantıksız bir şekilde kıskanmıştı. Moreen çelimsiz ve yumuşak görünürdü ama sapkın bir manyaktı, zavallı anneme işkence etmek için ne çok zekice yol bulmuştu. Bir keresinde hizmetçilerine annemin banyosuna kekik serpmelerini emrettiğini hatırlıyorum, annem buna şiddetli bir tepki göstermiş ve haftalarca yatakta hasta yatmak zorunda kalmıştı, sırf onun yerine babamla birlikte gündönümü balosuna katılabilsin diye. Moreen o baloda babamın yanında öyle gururla ve mutlulukla yürümüştü ki, annemin bir meşale gibi parladığına yemin edebilirim. Burnunu o kadar yüksek ve kudretli tutuyordu ki, ne yaptığını bildiğim halde, babamın bile bilmediği en karanlık sırlarını bildiğim halde, benim yanımda nefes almayı nasıl düşünebilmişti? Boğazını ellerime, kalbini hançerime ve şişirilmiş özgüvenini kana susamış benimkine bu kadar yaklaştıracak kadar nasıl cesaretliydi. Ancak, henüz zamanı gelmemiştir. I

Ŗu anda öldürmek için bilenmiş olan öfkemden kolayca geçmesini istemezdim.

"Görüyorum ki artık kahvaltıya gelmiyorsun. Baban bu konuda çok üzgün. Seni bugün bize katılmaya davet etmek istedim, sana yanlış yapmış olsa da o hala senin baban ve seni seviyor" dedi ve ben daha fazla tutamadım.

Kahkahalarla inledim, o kadar derindi ki karnımın ağrımını engellemek zorunda kaldım ve gözyaşlarımın yüzümü ıslatmasına engel olamadım. Bu çok eğlenceliydi, sabahımı daha parlak hale getirdi, gerçekten. Yaşlı tavus kuşu gerçekten de doğrudan bana gelmeye cüret etti ve beni geri dönmeye, babama itaat etmeye bu kadar yanlış sözlerle, bu kadar yanlış yalanlarla ikna edebileceğini düşündü. Ne planladığını biliyordum, o da herkes gibi babamın sevgisini kazanmıştı, onun sarayında sadece bir başkasıydı. Moreen her zaman boş ve süslü sözlerle insanların güvenini kazanmak için pazarlık yapmış, onları babamın tarafına geçmeye ikna eden kişi kendisiymiş gibi görünmüştü. Benim geri dönmemi istiyordu, böylece babamdan itibar görecekti ve herkesin onun olduğunu düşündüğü saf küçük azize olarak görünecekti. Böylesine dramatik adımlar atabilmesi için babamın ona duyduğu sevgiyi gerçekten kaybetmeye başlamış olması gerekirdi.

Yüzü sonunda benim önümde ona ihanet etti, gözleri benim eğlencemle genişledi. "Ah canım, bunun için teşekkür ederim. Babama benden bir mesaj iletir misin? Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum."

"Elbette, ne dilersen sana ileticeğim çocuğum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve neredeyse boğazımdan odaya bir Moreen daha getirecektim. "Evet, peki," dedim, kapıyı açıp çıkmasını işaret ederek, "ona kahvaltıya döneceğimi söylediğimi söyle."

Gözleri ve ağzı memnuniyetle geri çekildi.

"O sevgi dolu kıcına bir elma sığdırabildiğinde geri döneceğim. Ayrıca bir iyilik yap ve Arynth'e gideceğimi ona bildir," diye ekledim nazik bir gülümsemeye ve başımı sallayarak. Birazcık yeteneğim olsaydı Moreen'in şok olmuş görüntüsünü kale duvarlarının her yerine resmederdim, ne yazık ki bu şaheser yeteneklerimin işe yaramazlığı yüzünden kaybolmak zorunda kaldı.

Moreen gittikten sonra Mal ve Cai kahkahalarla sarsıldılar, bana mı yoksa yaşlı tavus kuşuna mı yönelik olduğunu bilmiyordum ama onlarınkinden farklı olan eğlencem artık neredeyse yok gibiydi, beni kızdırmak konusunda mükemmel bir iş çıkarmıştı.

"Gerçekten Arynth'e mi gidiyoruz?" Mal sordu.

Başımı salladım ve odama girdim. "Herkes ahırın yanında hazır olsun. Bizi bekleyen bir zanaatkâr var."

"Çok çabuk oldu."

"Ben çok yetenekli bir kadını, Mal."

Bir gülümsemeyi bastırdı. "Evet, evet fark ettim. Kilian'ın öfkeli, sinirli ve huzursuz olması pek mümkün değil. Ona sahip olmak pek kimseye nasip olmaz, o çok çekingen bir piçtir."

Dönüp "May kim?" diye sormadan önce sorumu bir kez, sonra iki kez ısırdım.

Gülümsemesi bozuldu ve bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "O...bizim bir arkadaşımızdı."

Kaşları çatılmaya başladı. "Eskiden mi? Artık öyle değil mi?"

"O öldü."

Memphis'e binmek için giriş yaptığımda herkes ahırda toplanmış hazır bekliyordu. Küheylanlar geniş burun deliklerinden beyaz buğular üflüyor ve yolculuğa hazır olmanın telaşıyla titriyorlardı. Nia askerlerimin arasında tıpkı söylediğim gibi

Arynth'in mahremiyeti bana onunla şansımı denemek için bir fırsat verecekti.

Kilian'a kısa bir bakış attım ve bana dönmek üzereyken gözümü kaçırdım. Sakın gelme. Gelme çünkü aptalca bir şey söyleyeceğim.

"Bu dinlenmişlik, bu utangaçlık da neyin nesi ve neden saçlarını daha önce hiç toplamadın? Çok güzelsin," dedi selamlarken.

İltifat karşısında dudağımı ısırdım ve yavaşça ona döndüm. "Uyudum, utanmadım, belki... şaşkındım ve taramak için uğraşmadım. Ayrıca teşekkür ederim," diye soğukkanlı bir şekilde teklif etmeye çalıştım ve o da yavaşça gülümsemeye başladı. Bana her zaman verdiği o sevimli, çıldırtıcı gülümseme.

Kaşlarını kaldırdı. "Şaşkın mı?"

Omuz silktim. "Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatacak daha iyi bir kelime bulamadığım için."

Başını salladı ve gözleri benden hiç ayrılmadan geriye doğru ilerlemeye başladı. "Şaşkın o zaman."

Sakın söyleme. Söyleme. Kendini aptal yerine koyma. "Bana yalan mı söyledin Kilian?"

Adımları durdu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Korku, endişe ve başka bir şey.

"Senin beni okuduğun gibi ben de seni okuyabilirim sanıyordum ama anlaşılan bana kolayca yalan söyleyebiliyorsun."

"Nasıl yani?"

Geri çekilmek için hâlâ çok geç değildi ama içimdeki güvenle çelişen keskin ağzım konuştu. "May, onu sevdin mi?"

Mal bana arkadaşlıklarından bahsetmişti. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlarmış, Kilian birine açıldıysa bu onunla olmuş. Mal onun ilişki yaşadığı son kişi olduğunu, ondan sonraki herkesin sadece geçici zevkler olduğunu söylemişti. Onun için bir anlamı olmalıydı, onu sevmiş olmalıydı. Birlikte olmayı seçmelerinden kısa bir süre sonra hastalıktan vefat etmişti. Mal, onu sevmediğini söyledi.

kalp kırıklığı gördü ama daha önce hiç görmediği bir üzüntü. Onu üzgün hayal bile edemezdin.

Başı öne eğildi, dudakları öfkeyle büzüldü. "O işgüzarı dilinden asacağım." Bir kez daha bana yaklaştı. "Sana yalan söylemedim Pamuk. Onun hikâyesi, benimki, bizimki, biraz... daha iyi bir kelime bulamıyorum, kötü ve ayrıca on uzun yıl önceydi. Ama sana yalan söylemedim. Ona aşık değildim. Onu seviyordum ama aşıkların sevdiği şekilde değil. Ben-" Kendini durdurdu ve ifadesi eridi. "Daha önce bir kadını sevdiğimi, aşıkların sevdiği şekilde sevdiğimi sanmıyorum."

"Yani bana yalan söylemedin mi?" Gerçekten mi, Snow? Seni gerçekten rahatsız eden bu muydu?

Başını salladı ve sonra gözlerini bana dikti. "Bu neden önemli?" Evet Pamuk, bu neden önemliydi? Benden karşılık isteyeceğini düşünmemiştim, daha önce kimse benden bunu istemeye cesaret edememişti. "Mal'a sen mi sordun yoksa o mu söyledi?"

"Sor," diye itiraf ettim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Ellerimi birbirine vurdum, artık bu işin peşini bırakmaya hevesliydim. "Atlar hazır, oraya geç kalırsak Albius endişelenir," dedim ve beni yakalayıp ahırların arkasına götürmeden önce uzaklaşmaya başladım. Ani hareket ve büyü kokusu başımı döndürdü ve neredeyse kollarına yığılıyordum.

"Söyle bana," dedi, bir eliyle yüzümü tutarken diğer eliyle beni kendine doğru çekti.

Gözlerimi devirdim. "Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz, Kil sevgilim? Bunu arkamızda bıraktığımızı sanıyordum."

"Beni kandıramazsın prenses. Ağzınızdaki ismim her ne kadar başımı döndürse de, cevabım daha önemli."

Tatlı cehennemler, zihin sarsıcı ve mide çırpınan itirafları. Kesinlikle omuz silktim. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Biz arkadaş değil miyiz?" Yalanımı okuduğunu biliyordum ve bundan kaçış yoktu - utançtan.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Şimdi öyle miyiz? Yatağa attığım ilk kadın, filizlenmekte olan bu dostluk için en iyi konuşma yaklaşımı mıydı?"

"Ona başka pek çok şey sordum."

Alaycı bir tavırla sırtıttı. "Öyle mi? Ne olarak, ilk kez mi tıraş oluyorum?"

Kendini beğenmiş piç. Boğazımı temizledim. "Kulaklarının arkasını gıdıklarsam benim için iki kere yuvarlanacağını söyledi." Bunu söyledikten hemen sonra, diğer birçok cesur insanın yaptığı gibi koşmaya başladım. Tam arkamda kayboldu ve bir kolunu belime dolayarak beni yukarı kaldırdı, başı boynuma ve omzuma gömüldü. Aman Tanrım.

"Kıskandın mı?" diye fısıldadı kulağıma, dudakları hassas kabuğu okşamak için oyalanıyordu. Bacaklarım neredeyse eriyordu, sıcak nefesi boynumda karıncalanıyordu. "Şimdi, şimdi, Pamuk, bu sana yakışmıyor, sevgilim."

"Bırak beni, seni dev Adriyatik eti parçası." Snowlin diline çevirisi: Gitmeme izin verme.

Benim dilimi mükemmel bir şekilde konuşurken, saçlarımı elinin etrafına sardı ve başımı nazikçe kendisine doğru çekti. "Şimdi saçımı neden yukarı kaldırmayı sevdiğimi anlıyorum." Çıplak boynumu usulca öptü ve tüm algımı kaybettim. "Ve endişelenme, seni kıskanmayı seviyorum."

"Siz ikiniz tavşan mısınız?" Mal arkamdan seslendi ve beni korkuttu. Kilian beni bırakmadı, bırakmadıysa bile daha sıkı tuttu. "Tanrıya şükür seni bulmam için beni gönderdiler."

"Seni delip geçeceğim kardeşim," diye tehdit etti Kilian, tüm soğukluğu ve karanlığıyla. Sesindeki çakıllar her yanımda titreşti ve kalçalarımı birbirine yaklaştırdım. Kimse gölgelerimi okuyamadığı için karanlık kalbime şükürler olsun.

Mal irkildi ve kollarını kavuşturdu. "Ben şimdi ne yaptım? Tanrı aşkına bırak onu," dedi ve sanki biri bizi öğrenirse savaş çıkacakmış gibi etrafına bakındı.

Kilian boynuma uzun bir öpücük kondurdu, dolgun dudaklarının hissi, sıcaklığı, dokunuşu, garip okşaması karşısında gözlerim kapandı. Beni bıraktı. Lanet olası Mal.

Mal ikimizin arasına baktı. "Bu nasıl oldu?"

"Ne yaptı?" Kilian kendini düzeltirken sakın bir şekilde sordu.

Küçük kardeş ona inceleyici bir bakış fırlattı. "Bu. Siz ikiniz."

"Neden bahsettiğini anlamam mümkün değil," dedim Kilian'ın bir saniye önce eline doladığı saç kuyruğunu düzeltirken.

Kilian elini omzuna koydu ve Mal'ın yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sıkı kavradı. "Evet, neden bahsediyorsun? Anlat bana, madem çok şey anlatmayı seviyorsun."

Küçük kardeş neredeyse öldürmek üzere olan Kilian'dan uzaklaştı ve ikimizi işaret etti. "Dövüştüğünüz zaman sizi daha çok seviyordum."

Omuz silktim. "Kavga ediyoruz, değil mi sevgilim?" Kilian umursamazca başını salladı. "Evet aşkım, ediyoruz." Bu sevgi gösterisi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"İkiniz de delisiniz ve çıldırmışsınız," diye suçladı küçük kardeş başını sallayarak ve onu takip etmemizi işaret etti.

Kilian'ı bekledim ama önce benim gitmem için eliyle işaret etti. "Arkadan manzaranın tadını çıkarıyorum."

Olayları bu kadar boş ve etkilenmemiş bir şekilde kabul etmesi beni gerçekten rahatsız etti çünkü burada kesinlikle sarsılmıştım. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Sanki kaybedebilirmişim gibi değil. Kaybetmenin en çok acı vereceği şeye sahip değilim."

Bu sözleri olduğundan daha fazla algılama paranoyasını görmezden gelerek, "Akıl sağlığı mı?" diye takıldım.

Dudağını ısırdı, neredeyse bir gülümsemeyi bastırıyordu. "O da var."

Yolculuk çoğunlukla sessiz geçmişti; asker, Mal ve Cai arasındaki sıradan konuşmalar dışında geri kalan her şey tamamen sessizleşmişti. Kış sonunda Isjord'u acımasızca ele geçiriyordu, ana geçiş yolları olmasaydı Arynth'e varmamız günler sürerdi.

"Pamuk, geri dönmene çok sevindim," diye selamladı Albius, biz onun dış mahalledeki malikânesine vardığımızda.

Memphis'ten inip neşeyle gülen yaşlı adama sarıldım. "Bu kadar kısa sürede bizi beklediğiniz için teşekkür ederiz."

Bana gözlerinin içi parlayan sıcak bir gülümseme sundu. "Burayı eviniz olarak kabul edin, istediğiniz zaman gelebilirsiniz."

Maiyetimi karşıladı ve bizi daha önce ziyaret ettiğim zamanlarda kaldığımız evine yönlendirdi. Ev çok büyüktü ama sessiz beyazlar ve bejlerle çok sade bir şekilde dekore edilmişti, evde kadın eli değmemişti. Albius'un karısı yıllar önce hastalıktan ölmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde onu hatırlıyordum. Birçok açıdan ona çok benziyordu.

Eşyalarımızı odalarımıza yerleştirdikten sonra Lord ile birlikte yürüyüşe çıktık. Bana şehri gezdireceğine dair söz verdi ve ben de hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Saatlerce yürüdük ve geçmişlerimiz hakkında konuştuk, bana kulaklarıma tatlı gelen harika hikayelerinden bolca anlattı. Sonunda bacağında hafif bir topallama fark ettiğimde, yorulduğunu fark ettim ve ona dinlenmeye gitmesini rica ettim, sohbetimize başka bir zaman devam edeceğime söz verdikten sonra kabul etti.

Şehrin sıcaklığını ve huzurunu hayranlıkla seyrederek dolaşım. Nia karşıma çıktı ve olanları geride bırakmanın ya da sonsuza dek kinimizi tutmanın zamanının geldiğini biliyordum.

"Bunu benim Snow'u istemediğim kadar sen de istemiyorsun ve bu beni sonsuza kadar görmezden gelebileceğin anlamına gelmiyor. O gün yaptığım şey için hiç bu kadar özür dilemediğimi bilmeni istiyorum, o gün yaptığım şeyi önerdiğim için, bu çok duyarsızcaydı-"

"Böyle tepki vermemin nedeninin bu olmadığını çok iyi biliyorsun Nia ve kesinlikle bu değildi," diyerek sözünü kestim. Bu zaten gitmesini istemediğim bir yöne doğru gidiyordu, beni nasıl incittiğinin, bunu gerçekten neyin yaptığının bu kadar mı farkında değildi.

"Lütfen söyle," diye yalvararak bana yaklaştı.

"Adriyatıklilere benim gerçeklerimi anlattığın gibi mi, yoksa seninkileri bana anlatmadığın gibi mi?" diye sordum. Kilian'ın bana söylediği niyetleri varsa, onlara yardım etmek için nasıl bir plan yaptığını bir kenara bırakın, kesinlikle daha önce bunlardan beni hiç haberdar etmemişti.

"Snow, o anda ne ya da kim olduklarını düşünmedim, sadece sana yardım edebileceklerini biliyordum. Ama bunu yapmakla hata ettiğimi anladım ve hâlâ çok ama çok üzgünüm," dedi ve yaklaşıp ellerimi tutarak kendi ellerinin arasına aldı.

Sanırım bu işin peşini bırakma zamanıydı, ne düşünürsem düşüneyim Nia'yı seviyordum ve artık onun benim sözlerimden ve durumumdan etkilendiğini de göremiyordum.

"Sana söylediğim pek çok şey için beni affet Nia."

Kendini bana doğru attı ve sıkıca sarıldı. Bu çok sık yaptığımız bir şey değildi ama belki de yapmalıydık. Onun rahatlığına gömülmek biraz huzur veriyordu.

Yavaşça bıraktığında yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Sakladığım başka bir şey daha var. Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum ama şimdi senden saklamanın yanlış olduğunu anlıyorum." Her ne ise, kendini benden gelecek kötü bir tepkiye hazırlamıştı. "Onlarla büyü eğitimi alıyordum."

Bu ifşaat beni biraz şoke etti, karşı olduğum için ya da benden sakladığı için değil. "Öğrenmek istemediğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Gözbebeklerinin gergin oynaşması, dudaklarının çiğnenmesi, kucağındaki kıvrılmış yumruğu bana her zamankinden daha çok şey anlatıyordu. "Lütfen Nia, benim yüzümden öğrenmeyi reddetmediğini söyle bana? Lütfen," diye yalvardım ve onun da gözünde kötü biri haline gelmemeyi umdum. "Lütfen bana senin için korkulacak bir şey olmadığımı söyle."

Sertçe yutkundu. Gözleri soğuk zemine dikilmiş, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Yüzümün kısa bir ağlamayla buruştuğunu hissettim.

"Neden?"

"Bu seni incitirdi. Sana ilk kez ne olduğumu söylediğimde verdiğin tepkiyi hala hatırlıyorum. Benden tekrar nefret etmeni istemedim."

"Nia, senden asla nefret edemem, asla. Bu benim için asla önemli olmayacak çünkü sen benim kız kardeşimsin. Seni her yönünle önemsiyorum, sadece Adriatian olmayan yönünü sevmeyi asla seçmedim."

"Korkuyordum," dedi, titrek bir çığlığı yutkunarak. "O... bu yüzden benden nefret edecekti. Senin de edeceğini düşündüm." Kız kardeşi, babasının sihrini miras aldığı için onunla alay eden gerçek kız kardeşi. Onu durmaksızın taciz eden annesi, değerine tüküren babası ya da uzuvlarını koparan adam değil, en çok korktuğu kötülük olan kız kardeşiydi. Sözleri hâlâ rüzgârla birlikte fısıldanıyordu, her şey ve herkes Nia'ya onu hatırlatıyordu.

"Nia," dedim yüzünü avuçlayarak. "Ben o değilim ama onu, babanı, anneni ve her ikisinin de soyunu kökünden öldürecek kişi ben olacağım."

Yüz ifadesi kederli bir hal aldı, ilk kez bana itiraf ederken ela gözlerinden iki sıcak yaş süzüldü, "Ölmelerini istemiyorum."

"O zaman onları öldürmeyeceğim," dedim gözyaşlarını silerek. "Senden tek istediğim bu, söyle bana. Görünüşe göre iletişimsizlikle ilgili bir şey var ve bazı yaralılar

kalpler." Sözlerini unutarak bir elimi havaya kaldırdım. "Boş ver."

Başını salladı ve etrafımda dönmeye başladı. "Ruhu ısıtacak bir sarılma," diye mırıldandı saçlarımın arasına gömülerek.

"Zihni yatıştırmak için nazik bir söz," diye bitirdim. Alaric'in bize defalarca hatırlattığı iki cümle. Dünyayı iyileştirebileceklerini söylemişti, iki basit zahmetsiz eylem. Geçmişinden uzaklaştığı, onu kabullenip yoluna devam ettiği ve hayatını etkilemesine izin vermediği için mutluydum. Onu bu yüzden, gücü ve iradesi için çok sevdim. Bu hayatın sunabileceği tüm güzellikleri hak ediyordu.

Gökyüzü tamamen kararmıştı ve Isjordan topraklarında ilk kez yıldızlarla bezenmiş gökyüzü parçalarını görebiliyordum. Nia akşam yemeği için ayrılmıştı, ama ben zaten suçluluk duygusuyla beslenen dans eden parıltıların büyüleyici büyüüne hayran olmak için geride kaldım. Göz kamaştırıyorlardı, ıslıl ışıldılar. Sanki şu anda hayatımdaki tek normal şey onlarmış gibi hissediyordum, ışıltılı durgunlukları dertlerimi sadece birkaç dakikalığına uzaklaştırmıştı. Bu ve Nia'nın barış hediyesi olarak getirdiği vanilyalı kremalı çörek.

"Adriata'dakileri seveceksiniz, daha parlaklar ve gözünüzün alabildiği kadar uzanıyorlar." Kilian beni irkiltti ve neredeyse yemeğimin son lokmasında boğuluyordum. Nia'nın eğitimini bunca zamandır benden saklamıştı. Gördüğü manzara karşısında şakağımdaki bir damar öfkeyle gerildi.

"Seni yalancı piç," dedim göğsüne vurarak ama yerinden kıpırdamadı.

Bileğimden tutarak eldivenimi çıkardı, beni gafil avladı ve dudaklarını avucumun üzerine bastırarak şimdiye kadar birinin bana verdiği en yumuşak öpücüğü verdi. Yüce Tanrım. "Köpekten, barbardan yalancı piç kurusuna dönuştün. Artık bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum," dedi düz, soğuk bir sesle, ama alaycı kelimelerle birlikte alaycı tonu da hissedebiliyordum.

Söyleyecek sözüm kalmamıştı ve kalbim göğsümden

fırlayacak gibiydi. Elimi çekerek eldivenimi geri taktım ve ona tehditkâr bir bakış fırlattım.

"Neye üzülüyorsun Pamuk, söyle, gözlerini dikip bana bakma." Başparmağıyla dudağımın üst kısmını okşadı, sonra da dudağımı ağzına götürerek topuzun üzerine yapışmış olan kremayı emdi.

Nubil'in ciğerlerimle buluşmayan havası. "Nia," dedim boğazımı temizleyerek. "Onu eğittiğini bana ne zaman söyleyecektin?"

Sanki tadına bakıyormuş gibi üst dudağını yaladı. "Bunu söylemek bana düşmezdi ama arkadaşını geri kazandığına sevindim, belki artık bana patronluk taslamayı bırakırsın," dedi başparmağını alnımda gezdirerek. Parmakları çeneme kaydı ve bakışlarımı kendisine doğru eğdi. "Söyle bana, ne düşünüyorsan, her şeyi anlat bana. Konuş benimle kadın, istersen anlamsız sözler söyle, sadece konuş benimle. Sessizliğinden korkuyorum."

Birkaç saniye şaşkınlıkla göz kırptım. "Teşekkür ederim. Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim, bu onun için çok şey ifade ediyor. Benim için de çok şey ifade ediyor. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilemezsin ama yine de ona öğretmene izin verdi."

"Biliyorum, bana söyledi."

"O mu yaptı? Hepsini mi?" Ben sordum, o da başını salladı. Nia ona güveniyordu. Nia kimseye güvenmezdi. "Yine o bakış," diye iç geçirdim, ona biraz gülümseyerek. "Senin o korkunç acıma duyguna sadece benim kapılmadığıma sevindim."

Gözlerinde bir şey parladı, kızgın görünüyordu. Bileğimden tutarak ikimizi de bir banka oturttu. Sessizlik ve sabırsız ayak vuruşları durumu planladığımdan daha da kötüleştirdi.

"Acımak değildi," dedi dizlerinin üzerine eğilerek.

Gerginlikten dolayı yumruklarım bilinçsizce toplandı. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Nefret edeceksin, cevaptan nefret edeceksin."

"Lütfen." Kelimeyi duyunca durdu, bakışları benimkilerle buluşmak için döndü. "Her şeyden nefret ediyorum, bir fark yaratmayacak."

Yüksek sesle nefes verdi ve bankta arkasına yaslandı. "Acı, seni her acı içinde gördüğümde acı hissediyorum."

Bu açıklama karşısında yaşadığım şoku gizleyemedim. "Haklıydın, nefret ediyorum," dedim ve başı öne eğildi. "Benden hissetmeni istediğim şey bu değildi. Seni gülümsetmek, hatta gümüş gözlerinde dans eden yıldız ışığını görebilirim güldürmek istiyorum."

Başını yavaş yavaş kaldırdı, yüzündeki ifade beni neredeyse ürkütüyordu. "Sana bir yılanı hatırlattıklarını söylemiştin."

"Gümüş gözlü bir yılan," diye düzeltiltim ve o da hafifçe gülümsedi. "Ama onlardan nefret ettiğimi hiç söylemedim. Bir yaratık doğası gereği nasıl sevilmez ki? Ve bu özel yılanın zehri tatlı kelimelerden oluşuyor."

Bana öyle sevecen baktı ki her yanımda kızardı, onun yüzünden her yerim diken diken oldu ve ateşler içinde tısladım. Kolunu tuttum, boynuma dolamadan önce kendimi ona yaklaştırdım ve başımı omzuna yasladım. Onun rahatlığını aradığım için ne kadar kötüydüm? Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim, şu anda sadece bulutların arasında ve yıldızların altında hissetmek istiyordum.

Beni kendine yaklaştırdı ve ben de utanmadan ona sokuldum. "Dayanma gücünün bu kadar erken yaşta zayıflamadığını söyle bana. Bana daha sıkı sarıl, seni zayıf Adriatican."

Sessiz bir kahkaha attı. "Seni sıkıca tutmamamı söylemiştin. Bundan hoşlanmıyorsun."

Başımı ona doğru kaldırdım. "Ne?"

"Brisk'te, seni sıkı sıkı tutmanın bir kafeste gibi hissettirdiğini, kaçamadığını söylemiştin."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve uysalca "Yapmadım" dedim.

Çenemi tuttu, bakışlarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Söyledin, o gece daha birçok şey söyledin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne gibi?"

"Arkamın güzel olduğunu, sen beni elledikten sonra söyledim."

Utançtan apışıp kalmıştım. Gerçekten öyle miydim?

Gölmekten başını arkaya attı ve beni hayal kırıklığının bin kırmızı tonuna büründürdü. "Utaniyor musun, küçük canavar?"

"Ciddi anlamda." İtiraf ettim. "Kil, bu iyi mi? Biz, bunu yapmak?" Yaptığımız şey hakkında ne düşündüğünü hep merak etmişimdir. Benden nefret ettiğini sanıyordum, yoksa hâlâ ediyor muydu? Belki ikimiz de... hafifçe tahrik olmuştuk ama bunu eyleme dökmeme konusunda anlaşmıştık, peki bu ne anlama geliyordu? Ayrıca onun kralıyla evlendiğim gerçeği de vardı.

Boğazının arkasından inledi, başımın üstüne bir öpücük kondurmadan önce saçlarımı içine çekti. "Tekrar söyle, benim adımı."

"Önce soruma cevap ver."

"Evet, biz arkadaş değil miydik?"

"Arkadaşlarımın isimlerini söyleme şeklimden tahrik olduklarını sanmıyorum."

Sert bir şekilde güldü. "Farklı türden arkadaşlar. Yine de alışılmadık bir çiftiz. Şimdi isteğimi yerine getir."

Eldivenimi çıkardım ve kolumun üzerinde duran eline uzanarak onları birbirine bağladım. "Nasıl bu kadar sıcak olabiliyorsun Kil?"

Sessizleşmişti, ben de ona bakmaya cesaret ettim. Sanki başka hiçbir şeye bakmıyormuş gibi sıcak, sıvı gümüş bir bakışla karşılaşmak neredeyse dehşet vericiydi.

"Bu kadar yeter." Kelimeler fısıltıyla çıkmıştı, sesim göğsümün üzerindeki korkunç ağırlık hissiyle kısılmıştı.

"Kar, kardeşim," diye seslendi Mal soğuk havada yüksek sesle. Uzaklaşmaya çalıştım ama beni sadece daha sıkı tuttu.

"Tatlı hilal," diye mırıldandı küçük kardeş, geri çekilmeden önce. "Devam et, devam et. Larg'la kendim buluşacağım."

Kilian'ın dikkati ona yöneldi. "Larg bizi mi çağırdı?"

"Arynth'te olduğumuzu duvar muhafızlarından öğrenmiş ve bizim için not göndermiş. Stregor hakkında."

Derin bir nefes verdi ve beni tamamen bıraktı. "Affet beni Pamuk. Korkarım bu önemli olabilir."

Beni tuttuğu ve dokunduğu yer soğuktu, neredeyse kalıcı bir ayaz. "Elbette," dedim ve sonra Mal'a döndüm. "Larg'a selamlarımı ilet."

Gitmek için hamle yaptım ama olduğum yere, ona geri döndüm. "İyi geceler."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "İyi geceler."

Yine de gitmeme izin vermedi. Şaşkınlıkla beni tuttuğu yerle onun arasına baktım ve şaşırtıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "İyi gecelere bir şey eklemeyi unuttun."

"İyi geceler, Kil."

Gülümsedi ve sonra beni zar zor bıraktı.

Mal kollarını kavuşturdu, bana ve kardeşine başını salladı. "İkinizin de açıklaması gereken çok şey var."

Parmağımı şakağıma vurdum. "Buradaki her şey Mal-hepsi bir halüsinasyon. Değil mi sevgilim?"

"Doğru, aşkım," diye ekledi Kilian arkadan.

Albius'tan özür diledim ve dün akşam yemeğinde onlara katılamadım, Arynth'teki planlarımı düzenlemekle ve Kilian'a kendimi kaptırdığım için kendimi defalarca bıçaklamayı düşünmekle çok meşguldüm. Dönüp dönmediğini görmek için bir düzineden fazla kez kapımın dışına baktım ve her seferinde şüpheli bir Cai ile karşılaştım.

Kahvaltıya gözlerim kamaşmış ve neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanarak geldim. Daha önce uykuma düşkün olduğum için hiç sabah insanı olmamıştım, şimdi ise uyuyamadığım için. Genellikle sabahları kendimi en yorgun hissettiğim ve uykusuzluktan başımın döndüğü zamanlardı.

Albius ve Kilian birbirleriyle derin bir tartışmaya dalmışlardı. Çok bilge, ağırbaşlı ve güçlü bir duruşu vardı,

Neredeyse kılıç tutmayan âlimlerin arasına aitmiş gibi görünüyordu.

Mal arkamdan, "İki yaşlı adam sohbet ediyor, olağandışı bir şey yok, oda güvenli," dedi.

"Bunu duyduğunda yaşlı bir kadın gibi çılgılık atacaksın."

Kaşlarını çattı. "Suç ortağımı geri getirin. Ona tek başıma sataşmak hiç eğlenceli değil."

Omzunu okşadım. "Sende Cai var, bırak bunu o alsın."

Lord'u yanağına kondurduğum ve tatlı kahkahalar atmasına neden olan bir öpücükle selamlayarak ağabeyin yanındaki yerime oturdum.

"Kar," diye seslendi Albius, ayağa kalkarak. "Korkarım görevler beni bekliyor, kahvaltının tadını çıkarın. Öğleden sonra benimle şehir merkezindeki genel vali mahallesinde buluşur musun? Seninle görüşmek istediğim bir konu var."

Başımı salladım. "Seninle orada buluşuruz."

"İyi uyudun mu?" Kilian derin bir konsantrasyon içinde bir kâğıt parçasını okurken sordu.

"Uyku ölümler içindir." Acıkmıştım, tabağıma yemek yığmak için döndüm.

Kâğıdı katladı ve bana bakmadan önce cebine koydu.

"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Nasıl?"

"Elbette benim sihrimle."

"Ah."

"Ah, ne?" diye tekrarladı, bana şaşkın şaşkın bakarak. Cevap vermedim, sadece düşüncelerimin yönünü fark ederek ağzı hafifçe açılana kadar utanmazca baktım. "Bunun seni uyutacağından şüpheliyim Pamuk. Benimle asla kısa bir yolculuk olmaz, tatlı da olmaz. Belki de Venzorian'a fazla alışmışsındır, bahse girerim toynakları saniyeler içinde yoruluyordur."

Parmaklarım kıvrıldı ve bu hareketin hayal kırıklığı yaratmayacak kadar açık olmamasını umarak bacak bacak üstüne attım. Bu benim hatamdı, buna borçluydum.

Çatal bıçak takımı solumdan gürültüyle düştü ve ikimiz de Mal'a döndük.

"Sen iki-" diye başladı.

Elimi koluna koydum. "Sen de mi bir şeyler duyuyorsun? Kıl, sevgilim, kardeşinin sağlığını kontrol etmeyi gerçekten düşünmelisin, endişeliyim."

"Elbette canım, hemen ardından onu bir şifacıya götüreceğim."

"Delirdim, evet, beni bir şifacıya götürün," dedi ve mırıldanmadan önce havada bir çatal salladı, "zaten siz ikiniz beni delirtiyorsunuz."

"Larg ile aranızdaki sorun neydi-" Kilian'a sordum.

"Stregor," diye cevap verdi, biraz sertçe tabağıma biraz daha yemek koydu. "Yaldızlı bir tüyle kudretli oynayan bir aptal. Yine de şikayet edemem, onun tüyünü yaldızlayanlardan biri de bendim. O da onlardan biri, tanrıların belirsiz yollarını kendi emri için kullanan biri."

Benim sözlerimi hatırladı. "Bir eşeğe çok fazla ilgi gösterirsen kendini at sanır. Aldırma, sevgilim."

Yağladığım ekmeğin üzerine reçel sürdükten sonra bana geri uzattı. "Bana her seferinde böyle seslenmeni istesem?"

Bir ısırik aldım. "Duruma göre değişir, bundan ne kazanacağım?"

Ağızına götürmeden önce başparmağıyla dudaklarımın kenarlarını sildi. "Canavarımın ne istediğine bağlı."

Öksürdüm. "Artık senin miyim?"

Bana bir bardak su doldurdu. "Sen değil misin?"

Birkaç yudum aldım. "Sorularımı saptırmakta çok ustasın."

"Ve sen hâlâ önce bana cevap vermeyecek kadar inatçısın."

"Beni kızdırmak için yaşıyorsun."

"İşler tersine döndü," dedi sandalyeye yaslanıp bir kolunu diğerinin üzerine atarak.

"Cynth'in tatlı yuvarlak cenneti," diye mırıldandı Mal yanımdan.

"Yorgun musun?" Kilian bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sordu, başparmağı yanağımı hafifçe okşayarak yorgunluğuma yardımcı oldu.

Başımı salladım. "Çok."

"Sana yardım etmeme izin ver. Seni bu halde göremem."

Büyünün aklımı çelmesine izin veremezdim, kim olursa olsun, yapamazdım. "Tek yolu biliyorsun."

Sertleşti - her zamankinden daha sert. "Eğer seni becerirsem, bu seni uyutmak için olmayacak, kadın."

Zayıfça kıkırdadım, her ne için olursa olsun sadece onun yapmasını istiyordum. Yorgun bir şekilde sandalyemde arkama yaslandım, tembelce bir tost yedim ve havanın hafiflediğini hissettiğimde ellerinin yumuşak okşayışına kendimi kaptırdım. Muhtemelen Bay Bahar'dan gelen mandalina ve limon kokulu çiçekler yanımda oturuyordu. İstemsizce göz kapaklarım pes etti ve uykunun karanlık boşluğuna atıldım.

Sis, şatonun kış bahçelerinden çıktı, yavaşça ağaçların üstünden yere ve beni çevreleyen gökyüzüne doğru süzüldü, tek görebildiğim gri gölgeleriydi, etrafımı aradım ama yalnızdım.

"Kar," diye seslendi küçük bir ses benden önce, bir kız çocuğu - siyah saçlı ve en derin zümrüt gözlü küçük bir kız çocuğu önümde duruyordu, fırfırlı ve birçok katmanı olan küçük mavi bir elbise giymişti. Thora, bu oydu, benim küçük kız kardeşim.

"Thora... Thora, burada ne yapıyorsun?" Ağladım, acıyan gözlerimden yaşlar süzüldü ve ona sarılmak için hamle yaptım ama ortadan kayboldu. Adını haykırdım ve bahçelerde koşarak onu aradım, ta ki mezarlarının önüne gelene kadar. Elinde bir gülle, bahçeye ve Thora'nın üzerine kan sızan annelerimizin mezarının başında duruyordu.

Küçük kız kardeşim, "Benim adım neden bunun üzerinde, Pamuk?" diye sordu. "Ben öldüm mü?"

Duygudan boğazım düğümlendi ve çığlıklarımı tutamadım, ona doğru başımı salladım, onu görmekten, onu duymaktan, küçük kız kardeşimi görmekten tüm vücudum acıdı.

"Ama ben ölü değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Ben yaşıyorum, bana bak," diye devam etti, elini bana doğru salladı ve yanıp sönen saniyeler içinde bir duman içinde kayboldu ve etrafımdaki dünya kendini hiçliğe, boş karanlığa çekti.

Yemek odasının etrafında uyandım, Nia ve Cai şimdi karşımda oturmuş Mal'la sohbet ediyorlardı. Kimse bana aldırış etmemişti, beni bu utançtan kurtardıkları için Tanrı'ya şükürler olsun. İlerlemek için eğildiğimde masanın altındaki elimin Kilian'inkini tuttuğunu fark ettim. Şaşkınlıkla birbirine geçmiş parmaklarımıza baktım, başparmağı sanki beni rahatlatmak istercesine elimi hafifçe yumuşatıyordu. Bir süre öylece tuttuktan sonra kanı fark ettim ve elimi çekerek Kilian'ın elinden kurtardım. Tanrım, elini boncuk boncuk kan akıtacak kadar sert pençelemiştim. Onu incitmişim. Özür dilemek, onu incitip incitmediğimi sormak istedim ama aklım hâlâ o tuhaf, korkunç rüyada ve rüyadan sürüklendikten sonra başımda hissettiğim boşlukta dönüp duruyordu.

Kahvaltıdan sonra Arynth merkezine doğru yola çıktım, Nia ve Kilian da arkamdaydı. Yine de ondan özür dilemek için, ona doğru bakmaya bile cesaret edememişim. Kalabalık ana yolları geçip Isjordan askerlerinin eğitim sahalarına doğru ilerledik ve beklediğim ve planladığım gibi aralarında biricik Elias da vardı. Dönüş güzergâhı Arynth'ten geçiyordu, onu bu küçük şehirde, kalenin dikkat dağıtıcı unsurlarından uzakta ve Hanai'den aldığı bilgilerle taze bir şekilde avantajıma kullanmışım.

"Elias?" Öyle büyük bir şaşkınlıkla seslendim ki kendimi şok ettim. Yorgun ve bitkin görünüyordu, muhtemelen bu kadar kısa sürede yaptığı uzun yolculuktan dolayı. Elias babamın en güvendiği sırdaşlarından biri olmalıydı ve muhtemelen onu o deniz yosunuyla nişanlayarak öyle kalmasını sağlamaya niyetliydi.

"Kuzgunum," diye karşılık verdi bariz bir şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsun?" Etrafımızı ve arkamdaki iki kişiyi inceledi.

"Ben de aynısını sormak istiyorum, sen nasıl kuzeyde değilsin? Bana yalan mı söyledin?" Üzgün bir sesle sordum ve inanmaz bir tavırla kendimi ondan uzaklaştırdım. İç çektim. Daha sonra Elias'ın nazik ruhuna yaptığım kötülüğü düşünerek kendimi cezalandıracaktım.

Korkmuş görünüyordu. "Hayır... hayır Snowlin, yalan söylemedim. Sana açıklayabilirim, sadece... sadece şimdi değil." Dikkati etrafımıza, kendi askerlerine ve arkamdakilere kaydı. Yalnız kalmak istiyordu.

Gözleri kararmış ve neredeyse Elias'ın kafasında bir delik açacak olan Nia ve Kilian'a döndüm. Sustu, ancak ikisi de geri çekilmiş görünüyordu, muhtemelen buraya yolculuk için ilk planlarım üzerine dışlileri yeni değişmeye başlamıştı.

"Şimdi iyi olacağım. Ben Elias'la birlikteyim. Ben dönene kadar dolaşmakta özgürsünüz," dedim ikisine de elimi sallayarak, umarım beni dinlerler diye. Kilian gerildi ve itiraz ederek ilerlemek istedi ama Nia onu durdurdu.

Teşekkür ve anlayışla başımı salladım ve kolumu Elias'a bağlayarak kaldığı misafirhaneye doğru ilerlemeden önce yanağına bir öpücük kondurdum.

En abartılı şekillerde altın ve koyu ahşap İsjordian mobilyalarla dekore edilmiş adaçayı yeşili odayı inceledim. Yatağın yanında durup, yüzümü ona dönerek kenarına oturdum. "Başka ne var, saçların da mı sahte ve bana olan sevgin de başlangıçta yalan olduğunu düşündüğüm gibi mi?"

Önümde yarı diz çökmüş, ellerimi tutmuş, endişeyle ellerini oynatıyordu. "Bu söylediklerinin hiçbirisi yalan değildi ve bunu söylememen gerektiğini sen daha iyi biliyorsun." Duraksadı ama devam etti, "Ben kuzeyden geldim, sadece kuzeyin bizim tarafından değil. Baban bizi Hanai'deki Koy'dan halkımızı geri almamız için göndermişti."

Bunu zaten biliyordum. "Hanai mi? Hanai'deki Isjordianlar, hangi nedenle onları geri almana ihtiyaç duysunlar ki Elias, nedir bu masallar? Beni aptal mı sanıyorsun?" Sesim daha da öfkelendi ve yüzüm derin bir kaş çatmayla taçlandı.

Elias ayağa kalktı, elleri kalçalarında, odada sıkıntılı bir şekilde dolaşıyordu. Bir an için tüm çabalarımın boşa gittiğini düşünmüştüm ki yanımdaki yatağa oturdu ve "Baban onlardan bir kalıntıyı almak için gönderdi ve bu girişimleri sırasında yakalandılar" dedi. Babam bir nesne için Hanai'ye mi sızmıştı? Askerlerinin hayatını riske atmak bir şeydi, ama onların ifşasını riske atmak başka bir şeydi. Eğer Hanai bu işin arkasında Isjordians'ın olduğunu bilseydi topraklarına asker gönderirdi, Hanai Kraliçesi Moriko affedici biri değildi. Sanırım Elias'ın ekibinin onları almak için derhal gönderilmesini istemesinin nedeni de buydu. Bir an sürdü ve sonra Brisk'teki Adriatian Aura'nın ne olduğu anlaşıldı. Bu görev için çalışıyorlardı, geri alacakları 'element' bu kalıntı mıydı?

"Bir kalıntı, bunların hepsi bir kalıntı için mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım. Beni en çok rahatsız eden kısım, bu nesnenin nesnin bu kadar önemli olduğuydu. Babamın gözü neden bu nesnenin üzerindeydi ve Hanai bu nesneye nasıl ulaşmıştı? Elias ya bu işten sıyrılmak için yalan söylüyordu ya da babam zaten kırılğan olan aklını gerçekten yitirmişti.

Derin bir iç geçirdi. "Evet, babanızın söylediğine göre Isjord için büyük önem taşıyan bir şey, bize eskiden bize ait olduğu, tanrımız Krig tarafından bize bahşedildiği ve yakın zamanda Hanai'de bulunmadan önce yüzyıllar önce çalındığı söylendi."

Anlamıyordum, çocukluğum boyunca prensesliğe hazırlanmak için tarih kitapları okuyup çalışarak büyüdüm ve bırakın Isjord'a ait olanı, böyle bir nesneye hiç rastlamadım. Isjord diğerlerine kıyasla çok sade bir krallıktı, tanrılarına ve göklerine olan bağlılıkları ve hayranlıkları çoktan zayıflamaya başlamıştı, tapınakları ben doğmadan yıllar önce kapanmıştı ve tek kutsal kitapları olan Eirlys liber, son derece

ince, sadece tanrıları Krig ile övünen aşırı tekrarlanmış ve abartılı ifadeler içeriyordu. İsimleriyle kolayca hatırlayabildiğim az sayıda göksel koruyucusu vardı, diyarı bizimki gibi sade ve Elias'ın tarif ettiğine benzeyen bir kalıntı hakkında kesinlikle hiçbir şey yoktu. Böyle bir nesneden bahsedilmesi, babamın onu aramasının gerçek nedeni kadar beynimi çarpıtmadı. Ama bunun tanrılarına olan hayranlıklarını geri getirmek için olmadığını biliyordum. Bu babamın normal büyük planı gibi görünmüyordu, ama ondan her şeyi beklerdim, bu nesne her neyse beni çoktan korkutmuştu.

"Neden buna ihtiyacı olsun ki?"

"Ona göre topraklarımız azalan inancımız yüzünden soluyor, artık Krig'e ya da Hodr'a dua etmiyoruz. Eğer onu geri getirirsek inancın yeniden canlanacağına inanıyor."

Bu açıklama karşısında zihinsel olarak homurdandım. Hayır, kahkahalarla güldüm. Bir manipülatör ve manipüle edilen, ikisi de simetri içinde. Silas bu işin ustasıydı, yine de büyük bir alkış, Elias'ı ve muhtemelen daha birçoklarını kandırmıştı.

"Peki ya Solarya, Seraphim, Myrdur'daki askerler?" "Snowlin-"

"Hadi ama, ben aptal değilim."

"Ben sadece Hanai'yi biliyorum, Myrdur hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Seraphim'i de ancak birkaç hafta önce o cadı oradan döndüğünde öğrendim. Ve sınırlarımız dışında görevler üstlenmek ciddi bir şey değil."

"Melanthe ne zaman geri döndü?"

"Yaklaşık iki yıl önce."

Adriata'yla yapılan anlaşma aklıma geldi, Kilian bunu iki yıl önce önerdiğini söylemişti, Myrdur'daki askerler, onlar da yaklaşık yedi ya da sekiz sezon önce ortaya çıkmıştı. Vızıltılar, seslenişler, tedirginlik içinde kavrulan sis. Zgahna beni çağırıyor. Her şeyin arkasında babam mı vardı? Her şeyi bir amaç için mi düzenlemişti?

"Elias'ı hatırlıyor olmalısın, asılmıştı, ölmüştü."

"Evet, biliyorum, bir kaptan arkadaşım Hecan kökenli, onun Caligo'dan reenkarne olduğuna inanıyor. Dönüşünden yaklaşık birkaç ay önce Asra'ya bir filo gönderildi, ne için olduğunu ancak tahmin edebilirsiniz."

"Ve neden ölümden bir cadı getirdiğinden şüphelenme zahmetine katlanmadınız mı? Neden lanet bir kalıntının peşinde? Neden çürüyen toprakların annemin topraklarına basıyor? Neden Solarya ile savaşa ramak kaldığını ya da neden beş yüz yıllık ölü bir krallığı yağmaladığını? O kadar çok önsezi ve soru var ki, yine de hiç kuşku duymadan itaat ettin."

"Babamla senin baban arasında kalmanın nasıl bir his olduğunu anlarsın. Ben de senin gibiydim," dedi muhafızlarını bırakıp teslim olmadan önce. "Hâlâ senin gibiyim, bir piyon ve bir silahım. Fren'le evlenmek, anlayamadığım emirlere itaat etmek istediğimi mi sanıyorsun? Ben sadece diğerinden kaçmak için bir taraf seçtim ve inan bana ikisi de her şekilde idealdi ama şimdi, Snowlin, şimdi bunun için kendimi parçalamak zorunda değilim. Seçimim bana özgürlük vermedi ama bir amaç verdi. Babana hizmet ediyorum Isjord, şüphe duyabileceğim hiçbir yer yok."

"Haklısınız. Bazen insan olmamanın nasıl bir his olduğunu unutuyorum. Sizi herhangi bir şeyle suçlamak istememiştim."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bana çılgınca bir şey planlamadığını söyle, lütfen bana bundan daha fazlasını araştırmayacağını söyle. Merakını gidermek için söyledim, seni kaz peşinde koşturmak için değil. Eğer bundan zarar görürsen kendimi asla affetmem."

"Geri döndüm Elias, unutuyorsun. Kaçıp gidebilecekken ve o beni asla bulamayacakken geri döndüm."

Şaşkınlıkla beni bıraktı. "Snowlin-"

"Bana ait olanı almak için döndüm. Myrdur, Isjord ve intikam."

Sözlerim üzerine gözleri kapandı. "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Bu sözlerin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilmiyorsun."

"Ve sen beni tanıyorsun. Kimse beni tanımıyor ve eğer tanısaydınız, deli değil çılgın olduğumu düşünürdünüz."

Elias yorgun, sinirli ve muhtemelen bana bu kadarını anlattığı için pişman bir halde yatağına uzandı. Endişelenmesine gerek yoktu, bu bilgiyi ondan daha gizli tutmayı planlıyordum.

"Bu asla bizim için değildi, değil mi?" diye seslendi yattığı yerden yarı kaybolmuş bir halde. Çaresizliğini hissediyordum, göğsüm biraz ağırlaşmıştı ama onu planlarıma dahil etmek için kendimi ikna ettiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Belki de vicdanım sızlıyordu çünkü bu bana çok yanlış geliyordu.

"Eğer o gece on iki yıl önce yaşanmamış olsaydı, bir şekilde farklı olabilirdi, ama hayır, hiçbir zaman öyle olduğunu hissetmedim," diye ekledim iç çekerek. "Aslında sarışınlarla karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim."

Sersemlemiş bir şekilde güldü. "Thora'dan adil bir uyarı aldım." "Ne?"

Kendi kendine kıkırdadı, neredeyse hatırlıyordu. "Tanıştığımız balodan sonra bir kez gelip seni sormuştum. Bana kızgın bir yargıyla bakmıştı. Seninki gibi bir kafayla yapamazsın, dedi bana."

Yanına uzandım, kıkırdayarak ağladım, kederli gözyaşları döktüm. "Bana daha fazlasını anlat." O da anlattı. Uzun saatler boyunca onu benim hatırlayabileceğimden çok daha fazla hatırlayabildi. Onu nasıl unutabilirdim ki?

Büyük kemerli pencerelerden alacakaranlığın gölgesinin içeri yerleştiğini gördüm. Birini görmeye duyduğum özlemin devam ettiğini hissettim. Bu yüzden can atmadan önce doymak için ayağa kalktım. Bir kez bilinen açlık, beslenmesi gereken büyüyen bir canavara dönüşebilirdi.

"Hoşça kal Elias," diye fısıldadım y a n ı m d a uyuyan ona. Benim tarafımdan hafızası sağılmaktan yorgun düşmüştü.

Kapıya ulaştığımda, "Hoşça kal, Snowlin," dedi.

BÖLÜM 34

Kilian

I bir saattir bir ileri bir geri volta atıyordu. Onların görüntüsü beni etkilemek için bir döngü halinde tekrarlanıyordu. Kontrol edebileceğimin ötesinde beni rahatsız ediyordu.

Ne isterse yapmaya, onunla oynamaya, hatta planlarının ötesinde ondan hoşlanmaya hakkı vardı, bu onun hakkıydı. Saatlerce bu düşünceleri kafama yerleştirmeye çalışmışım; verdiğim tepkinin yanlış olduğunu, içimi kemiren bu duyguyu hissetmek için hiçbir nedenim olmadığını, onun benim olmadığını.

"Bu noktada tabanlarını ve beynini yıpratacaksın Kilian," dedi Nia, dikkatimi tekrar etrafıma çekerek. Her zaman o kadar sakindi ki bu beni rahatsız ediyordu. O Isjordan aptalını Snow'la bıraktığı için endişelenmesi gerekmez miydi? Yoksa tam tersi miydi?

"Niyeti ve ona olan aşkı ne olursa olsun bizi bu şekilde reddedemez. O babasının askeri ve şehvet düşkünü bir aptal," diye ağzımdan kaçırdım ve onu kıkırdamaya ittim.

"Onu öldürecek ya da yatağa atacak diye mi endişeleniyorsun?" Gölgele eğlence içinde dans ediyordu. Yine ne için endişelendiğimi ben de bilmiyordum. Nia zaten yeterince yanıt almıştı. Ben cevap vermeyince sırtışı daha da büyüdü ve parmağıyla etrafımı işaret etti.

gölgelerim. "Birbirinizle alay etmek, takılmak, flört etmek ve sonra da neden olduğunuz hayal kırıklığı yüzünden tekrar kavga etmek yerine - buna bir son verin ve ona... gerçeği söyleyin."

Ona asla söylemeyeceğime dair kendime verdiğim sözü hatırlayınca başım öne eğildi. "Nia, ben... yapamam."

Rüzgar hızında yemek yediğinde beni delirttiğini ve çoğu zaman çıplak ayakla yürüdüğünde beni endişelendirdiğini ona söyleyemezdim. Romantik bir kitap bulma umuduyla kütüphaneye hücum ettiğinde beni güldürdüğünü, sonra da okuduğu saçma sapan klişelerden Pen'e saatlerce yakındığını. Her gece uykuya hazırlanırken o türkünün aynı melodisini mırıldandığında beni rahatlattığını. Her sabah elbisesini göstermek için önümde döndüğünde beni ateşler içinde bıraktığını. Mal ve Ken ile satranç oynarken yaptığı hamlelerin mantıklı olmamasına rağmen doğru olduğunda ısrar ettiğinde beni kızdırdığını. Elbiselerini hayal kırıklığı içinde tırmalayıp kırırdatması ama yine de sanki onunla birlikte gelmiş gibi giymesi beni şaşırttı. Morina görmenin onu nasıl dehşete düşürdüğünü ama çok daha korkutucu canavarların onun oyuncakları olduğunu görmek beni etkiledi. Kendisi acı çekerken arkadaşlarına iyi olup olmadıklarını öğrenmek istercesine bakışlar fırlatması beni şaşırtmıştı. Gülümsemesinin beni gülümsettiğini, acısının canımı yaktığını, birbirimizi her gördüğümüzde nefeslerimizi eşleştirmeye başladığımı ve onun yaptıklarının ötesini her gördüğümde suçluluk duygumun göğsümde bir delik açtığını. Günün her anında koşmaktan ve onu kollarımın arasına almaktan ayaklarımın yere bastığını ona nasıl anlatabilirdim. Ona sahip olamadığımda onu kaybetmekten bu kadar korktuğumu nasıl anlatabilirdim. Ona nasıl anlatabilirdim ki, en nefret ettiğin kişi olduğum için beni affet ama bana daha önce kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettiriyorsun

-Kim olduğumu unutacak kadar bencil olduğum için beni affetmesini. Ona, onu hak etmediğimi ama yine de onu istediğimi nasıl söyleyebilirdim?

"Kilian, güven bana. Hangisi daha kötü, ona hiç söylememek mi, yoksa onun bilmesi mi? Söyle ona," diye seslendi Nia düşüncelerimden sıyrılıp elini koluma koyarak.

"Bana neyi anlatacaksın? İkiniz yine beni nasıl kandıracağınızı mı planlıyorsunuz?" Snow'un nektarin rengi sesi odayı doldurdu. Kollarını kavuşturmuş, memnun bir sırıtışla kapı çerçevesine yaslanmıştı. Onun dönüşüyle neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Nia ona kırmızı kadife bir yastık fırlattı. "Zanaatkâr daha yakın olmasına rağmen Kirkwall yerine Arynth'e gelmek için ısrar ettiğinde şüphe duymalıydım. Bir uyarı iyi olurdu. Elias'ı gördüğümde ve senin o gülünç ses tonuyla bağırdığını duyduğumda ne kadar aptal görüldüğüm hakkında bir fikrin var mı? Bu arada çok da iyi yaptın," dedi Nia ve ikisi de güldü.

Planları ikimizi de şaşırtmıştı. Arynth'e yaptıkları yolculuk sonunda ilişkilerini düzeltmişti, bunun için minnettardım.

"Bir taşla iki kuş," dedi Snow gururla, yastığı geriye atarak. "Nia, zanaatkârla olan sürecin nasıl gittiğine bakar mısın, onunla biraz konuşmam gerek." Başıyla beni işaret etti.

"Yap şunu," diye fısıldadı Nia yanımdan geçip gitmeden önce.

"Elias'tan istediğini aldın mı?" Ağzımın bana ihanet ettiğini fark etmeden önce sordum. Ona ne olduğu umurunda değildi ama yine de kendi elimle aptal durumuna düşmüştüm.

"Yaptım ve eğer bilmek istersen, tıpkı söz verdiğim gibi yaptım."

"Pamuk, öyle demek istemedim." Kendi sözlerime kızarak gözlerimi kapattım. "Öyle demek istemedim, beni affet."

Gözleri beni incelerken yumuşadı ve dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. "Planlarımı ve yöntemlerimi biliyordun, nasıl gelişirse gelişsin onlarla barışmak zorundasın." Odanın içinde rahatsız bir şekilde daireler ve kareler çizerek dolaştı ve sonunda şöminenin yanına oturdu. "Bu sabah kahvaltıda olanlar için özür dilerim. Bu

sabah kahvaltıda

sana sarıldım, hem de o kadar sıkı... seni incitmek için." Bana doğru ayağa kalktı ve elimi iki elinin arasına alarak üzerindeki küçük çizikleri inceledi.

"Özür dilemene gerek yok Pamuk, çünkü seni tutan bendim, tam tersi değil."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne? Neden yaptın?"

Uykuya daldığında, o anda bir anlığına karanlığın onu sardığını hissettim. Duygu değil, sadece saf karanlık, saf kabuslar ve dehşet. Acı, korku ve acının büyüklüğü bir savaşınkiyle ölçülüyordu, uzakta oturan Mal bile bunu hissetmişti.

"Sana dokunduğumda seni hissettiğin şeyden çıkardım, duygusal durumunu içime boşalttım." Bu da kahvaltıdan sonra midemin içindekileri kusmasına neden olmuştu. İçindeki paniği, korkuyu, acıyı, hayal kırıklığını ve özlemi çektim. Uykuya daldığında hissettiği her şeyi hissettim ama daha hafifletilmiş ve fiziksel bir biçimde.

"Bunu neden yaptın?" Kızgın ve üzgündü, sesi neredeyse kesiliyordu. "Onunla görüşüyordum ve sen beni dışarı çıkardın, onu ortadan kaldırdın."

"Hissettiğin şeyin içinde boğuluyordun, her kim ya da her ne görüyorsan, onun içinde kaybolmana izin veremezdim."

Benden bir adım geri çekilirken gözleri alev alev yanıyordu. "Buna ben karar veririm, anlıyor musun, kaybolup kaybolmayacağıma, incinip incinmeyeceğime ya da delirip delirmeyeceğime ben karar veririm. Buna sadece ben karar veririm."

"Pamuk, senin karar vermeni ve bu hale gelmeni izlemenin ne kadar zor olduğunu anlıyor musun? Sana kendini yok etmene seyirci kalmayacağımı söyledim."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor Kilian, benim değil."

"Öyle, ama görüyorsun küçük prenses, bu sadece şimdilik. Kendini o hastalıklı duygulara boğduğunu uzaktan bile hissettiğim her seferinde seni sürükleyip dışarı çıkaracağım ve sonra bunu senin de sorunun haline getireceğim," sesim soğuktu, öyle olmasını istememiştim, ona değil.

Öfkeli görünüyordu. "Neden... neden umursuyorsun ya da umursuyormuş gibi davranıyorsun?"

Nedenini biliyorsun Snow, biliyorsun, söylemek istedim. "Sana kendimi açıklamama gerek yok."

Bana daha da yaklaştı. Vücudunun sıcaklığı benimkine doğru yayıldı. Ellerimi saçlarında gezdirmek, parmaklarımı teninde, dudaklarında gezdirmek istedim. Onun her bir parçasının izini sürmek istedim. Düşüncesi ve düşüncelerime göre hareket etme arzusu tenimi yaktı. Onu boğmak istemiştim, endişemin, kızgınlığımın ve hayal kırıklığımın nedeni oydu. Tehlikeliydi, intikamcıydı, öfkeliydi, bir cadalozdu. Onu kafamdan atmak için kaç kez bu sözleri söylemiştim?

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce yüzümde gezindi. "Benimle oyun oynama, görünüşe bakılırsa kralın için önemim çok büyük olmalı, değil mi?" Yüzünde beni kıskırtmak isteyen hınzır bir gülümseme belirdi. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Nefret, öfke ve intikamdan oluşan o buzdan kalkanınızın sağlam kalmasına yardımcı olacaksa istediğinizi düşünün."

"Azarlama, cevap ver bana" diye tükürdü, avucu göğsüme çarptı. "Bana cevap ver ve bunların hiçbir şey olmadığını söyle, bunların hepsinin ama-ama olduğunu söyle," diye devam etti bir adım daha yaklaşarak, "ama hiçbir şey." Tüm vücudu öfkeyle titriyordu, tekrar tekrar vurdu ve ben orada sessizce doğrularımı tutarak durdum, yalan söyleyemeyeceğimi ve ona duymak istediği şeyi söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Başı düştü ve göğsü kabardı, yarı nefes nefese yarı öfkeden nefes nefese kalmıştı. "Karşılık ver," dedi bana tekrar vurarak. "Her zaman yaptığın gibi bana karşılık ver, her zaman yaptığın gibi benden nefret et."

Korumak istediğim tek kişi, uğruna tüm dünyayla savaşabileceğim tek kişi oyken bunu nasıl yapabilirdim?

"Yapamam ve sanırım nedenini zaten biliyorsun," diye cevap verdim, içgüdülerim onun yüzünü tutmak için harekete geçti, alnımı

Onun. Onu hissetmek, içine çekmek için. "İşte geliyor Pamuk, söylememeye söz verdiğim her şey. İşte hepsi geliyor."

Altımda hareketsiz kaldı, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

"Seni düşünmemek zor, çok zor, bu yüzden cesaret ediyorum ve kendime izin veriyorum. Sana baktığımda, yemek yediğimde, yürüdüğümde, konuştuğumda, düşündüğümde seni düşünüyorum. Hatta rüyalarımda bile seni görüyorum. Günlerimi ve gecelerimi gündüz düşleriyle, asla tam olarak benim olamayacağım gülümsemelerin, hayatım boyunca bakamayacağım gözlerin, benim yapamayacağım dudakların, bir kez girdiğimde çıkmak istemediğim bir kafanın, sonsuza kadar duyabileceğim ve hiç yorulmayacağım sözlerin ve şakaların korkunç gündüz düşleriyle doldurdun. Seni düşünüyorum. Şimdi seni düşünüyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Düşüncelerim sadece seninle ilgili, açlığım sadece senin için ve bu açlık beni delirtiyor. Sana sahip olma ihtiyacından daha fazlası bu, sana sahip olma ihtiyacı, hepinize. Sessiz kafan ve gürültülü kalbin, ikisini de istiyorum. Hepsini istiyorum, en çok ve özellikle hepsini."

Kol ve bacaklarına hafif bir titreme yayıldı ve ağır bir nefes aldı. "Sanırım başım belada, ne yapmalıyım?" Gözleri benimkilere dikildi, pişmanlık, şüphe ve korkuyla doluydu. "Benim de aklımda sadece sen varsın. O gün... sana karşı bir şeyler hissettiğimden korkuyordum... ve hissediyorum. Sanırım hissediyorum." Elimi tuttu ve göğsünün üzerine koydu. "Neden beni okuyamıyor, gölgelerimi göremiyorsun? Kendimi okuyamıyorum. Kendimi bile tanımıyorum. Oku beni, Kil. Oku ve bana ne olduğunu söyle."

Beklenmedik tepki ve sözler karşısında kalbim durdu, sonra da göğsümde zıpladı. O da benim gibi mi hissediyordu? Benim için mi hissetmişti? "Kar-"

Beni durdurmak için parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "Seninleyken nefes almak nasıl bu kadar zor oluyor, oysa sen ciğerlerimi dolduran hava gibi oldun. Ne yapıyorum ben? Seni isteyemiyorum, oysa en çok istediğim

şey sensin. İşte, söylemeyeceğime söz verdiğim sözler." Kekeleyerek derin bir nefes aldı. "Söyledikten sonra kelimeler nereye gider? Onları unuttur muyuz, onlardan pişmanlık duyarak mı yaşarım yoksa

Keşke daha fazlasını söyleseydim, bunları hiç söylememiş gibi mi davranacağız?"

Avucunu öptüm. "Ne istiyorsun, kalbim?"

Gözleri kapandı. "Daha fazlasını duymak istiyorum, seni daha fazla duymak istiyorum, bana tekrar böyle seslen."

"Bana gel, aşkım. Beni kendinden uzaklaştırma. Bırak sana sarılayım, bırak sana böyle sarılayım, bir süreliğine bile olsa, kısa bir süreliğine bile olsa. Ne kadar istersen." Bundan daha fazlasına izin vermesini istiyordum, tüm dünyasına girmeme izin vermesini istiyordum, gökyüzünü ve karasını görmek istiyordum, onu daha iyi anlamak, daha iyi tanımak istiyordum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başparmağını çenemin ortasına koyarak huzur içinde uyuyan bedenimi nazikçe okşadı. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun? Bu beni deli ediyor. Bu yüzden kaç kez delirdiğimi biliyor musun? Bu lanet olası, lanet olası gamze."

Bedenim gerginlikten kurtuldu ve onun beklenmedik sözleri karşısında kahkahalarla sarsıldı. Aynı anda gözleri yuvarlaklaştı ve o tuhaf, açıklanamaz ifadeyle bana baktı.

"Sayısını unuttum," dedim parmaklarımı ipeksi siyah saçlarının arasından geçirirken. "Bana öyle baktığın zamanların sayısını." Böyle bakması hoşuma gidiyordu, bu sadece bana attığı bir bakıştı.

Bir an için yorumum karşısında şaşırmış gibi göründü ama sonra kaşlarını çatarak beni azarladı. "Deli gibi gülme o zaman."

O zaman anladım, tuhaf bakışlarının tetikleyicisini, düşüncelerim beni o şekilde gördüğü zamandan beri iz sürmeye başladığında. "Güldüğümü duymak o kadar garip mi?"

"Nadir, tuhaf değil. Bu sesi sadece kendim için istememe, bir ses kutusuna kilitleyip her gece beni uyutmasına izin vermememe neden olacak kadar." dedi ceketimin ortasını izleyerek.

Sözleri rüya gibiydi. Hangi tanrı benimle böyle oynamak için aklımı karıştırıyordu? Bu benim işkencemdi. I

İnleyerek onu daha yakına çekti, varlığıyla sarhoş olmuştu, yüzü benimkinden ince bir sayfa uzaktaydı. "Bana ne yapıyorsun kadın?"

"Sen başlattın."

"Bana bir daha o gözlerle baktığını görürsem hiç durmayabilir ve ölene kadar gülebilirim," dedim yarı gülümseyerek, son derece memnun olmuşum.

Gözlerini araladı ve öfkeyle avucuyla göğsüme vurdu, ben de şansımı denedim ve bileğinden tutup onu kucakladım. Pes edene kadar kıpırdandı ve kollarını belime doladı. Uzun boyluydu ama bana kıyasla çok daha küçüktü, başı göğsümün hemen üzerinde duruyordu ve ben de benimkini onunkinin üzerine koydum, üstüne bir öpücük yerleştirdim.

"Seni men ediyorum," diye mırıldandı. "Benim dışımda kimseye gülümseyemezsin."

"Hepsi senin. Ben seninim."

"Tamamen benim," diye tekrarladı derin bir nefes alarak. "Daha önce hiç tamamen benim olan birine sahip olmamıştım."

Bir süre orada durduk, bana küçük bir sonsuzluk gibi geldi. Elleri ceketimin altından kayarak her köşemi keşfediyordu. "Bana baharı hatırlatıyorsun, sen de bahar gibi kokuyorsun," diye mırıldandı aramızda, sessizliği bozdu ve ben yine güldüm. Bir insan bir mevsimi nasıl koklar bilmiyordum ama yine de onun yorumundan memnun olmuşum.

"Kilian?"

"Evet?"

"Beni boğarak öldürmeyi mi planlıyorsun? Bir sevgili olup başka bir gün dener misin? Birkaç dakika içinde Albius ile buluşmam gerekiyor." Sözlerine rağmen sarılmamızı bozmadı. Parmakları hâlâ sırtımda tembelce daireler çiziyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen lordu bir süre daha bekletirsin. Uzun bir süre."

Başını göğsüme çarptı ve sinirli bir şekilde inledi. "Y a p m a y a niyetin yoksa böyle saçma şeyler söyleme,

Seni aptal. Beni hep uçurumun kenarına götürüyorsun ama sonra kendim atlıyorum. Tek başına hiç eğlenceli değil ve hayır, bir ele ihtiyacım yok, iki elim var."

Gülümsedim ve zoraki bir iradeyle kendimi ondan ayırdım, alnından, gözlerinden ve neredeyse her yerinden öptüm. Ona doyamıyordum. Sanki onu gerçekten boğuyormuşum gibi derin bir nefes aldı. Yüzü al al olmuştu, gözleri benimkilerle buluşmadan odanın içinde geziniyordu.

"Bana bak Pamuk, bana bakmanı istiyorum."

İşıltılı sarı bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu çok utanç verici, o yüzden bana birkaç dakika müsaade et," diyerek tekrar bana yaklaştı.

"Benimle olmak mı?"

Kaşlarını çattı, sözlerimden incinmiş gibi görünüyordu. "Hayır, seninle birlikte olmak istediğimi söylüyorum."

"Kim olduğum için mi?" Yine hatırlatarak onu incitmişim gibi görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Benim için ne ifade ettiğin yüzünden." "Senin için ne ifade ediyorum? Duymak istiyorum." Kabus.

Bu kelime kafamın içinde ağır ağır titreşti.

Sanki bana dokunmaya korkuyormuş gibi parmakları yüzümde hafifçe gezindi. "Bahar, sen benim için baharsın."

Beni tamamen sarsmak için tek gereken buydu. "Ne değişti?"

İçini çekti, sıkıntılıydı. "Kil, sana aradığın cevabı veremem."

"Snow," diye sordum çenesini bana doğru eğerek. "Sana o gün hatırlattıklarımı hâlâ hatırlatıyor muyum?"

Sessizlik, yine de bilmem gereken tek şeydi. Ondan geri adım attım. "Bunu yapmaya nasıl dayanabiliyorsun? Seni tutmama, sana dokunmama izin vermeye." Kafasındaki düşüncelerin savaşını hayal bile edemezdim, çatışması gözlerinden okunabiliyordu.

Ellerimi tuttu ve tekrar yüzünün üzerine yerleştirdi. "Çünkü bazı anlarda kendime unutmak için izin veriyorum ve diğer zamanlarda sen bana unutturuyorsun. Çünkü biliyorum ki

Bitecek, bitmek zorunda, bitmesi mukadder ve aklım beni senden uzaklaştırmak için ne kullanırsa kullansın, seni uzaklaştırmaktansa sana daha çok değer vermeyi istememe neden oluyor."

"Snow, sana söylemek zorundayım-"

Eli ağzımın üzerine düştü. "Sen de beni bir sebepten ötürü uzaklaştırdın ama bunu duymak istemiyorum, şimdi değil. Belki de hiç duymak zorunda kalmayacağım. Değişmeyeceğimi biliyorum, değişmeyeceğimi biliyorsun. Amacım hiç değişmedi, değişmeyecek. Bana bildiğini söyle. Anladığını söyle."

Doğruyu söyleyerek başımı salladım. "Biliyorum." Biliyordum, bilmekten de öte, yine de onu düşünmeden bencilleşmişim.

"Benden çok ama çok nefret edeceksin. Benden zaten nefret ediyor olabilirsin ya da hala nefret ediyor olabilirsin. Ama bir süreliğine seni istemek yanlış olur mu? Sadece ben ve sen olabilir miyiz, alem olmadan, geçmiş ve şimdiki zaman olmadan. Sadece sana sahip olamaz mıyım, senden bir parçaya, hangi parçayı seçersen seç."

Sözler önce içimi ısıttı, sonra da kalbimi kabarttı. "Sen her zaman benim tamamıma sahiptin. İstediklerin her şey olabilir Pamuk, ama senden asla nefret etmeyeceğim."

"Bu sözü tutmayacağım, Kil, yapamam."

"Git," dedim, onu son bir kez daha sıkıca kucaklayarak. "Bunu daha sonra tekrar konuşacağız. Bu sözleri aklından çıkarmak istiyorsan düşünmek için zamanın var. İstersen onları hiç duymamış gibi davranabilirim ve sonsuza dek içimde yaşatabilirim."

Başını teslimiyetle eğdi, doğrulması ve başını sallaması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Acımasız bir gerçeğin arasına sıkıştırılmış bir yalanı kabul etmiştik. Bu bizi tam olarak yalancı yapmıyordu, sadece başlamadan önce yazılmış bir sonun yazarlarıydık. Belki de biz yalancıydık, yazarlar en acımasız sonlara meyilli en acımasız romancılardı. Bu sonun düğümleri vardı, o benden daha çok acı çekmişti.

BÖLÜM 35

Snowlin

A Gülümseme utanmazca dudaklarıma yapıştı, onu bastırmak için yavru köpekleri ve yalnız terk edilmiş yavru kuşları düşünmekten kitaptaki her yöntemi denedim.

Albius ile buluşma. Göğsüm derimden dışarı fırlayacak gibi atıyordu ve ona duyduğum o dizginlenemez sızı, sanki hâlâ ona açmışım gibi daha da yükselmişti. Belki eskisinden bile daha fazla. Pişman olmalıydım ama olamıyordum. Yanlış hissetmeye başlamalıydım ama değildi ve hissettirmiyordu. Ona söylersem unutturdu, ama ben unutmasını istemiyordum, sadece daha fazla itiraf etmesini istiyordum.

Nia benden kısa bir süre sonra geldi ve ikimiz de toplantı odasında oturup Albius'u bekledik.

"Ee?" diye sakince sorar gibi yaptı ama gözümün ucuyla onun da bastırmaya çalıştığı gülümsemesine takıldım.

Onu görebilmeyi umarak pencereden dışarıya baktım. "Bu soruyu neyle cevaplamamı istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Omuz silkti. "Ona sorarım o zaman."

Ona ters ters baktım. "Seni işbirlikçi şarlatan."

Albius geldi ve bizi böldü. Odanın diğer ucunda oturuyordu, yüz ifadesi binlerce tereddüt ve endişe belirtisi gösterdikten sonra aniden ayağa kalktı, sertçe yutkundu ve

çıkışa doğru kasıla kasıla yürüdü. Odadan çıkmadan önce "Birazdan döneceğim," diye anons etti. Bizi konuşmak için toplamamış mıydı?

Arkasından ayağa kalkmak için işaret ettim ama arkamdan yaklaşan ayak sesleri duydum. Nia hançerini çekti ve ikimiz de ayak seslerine doğru döndük. Derin düşüncelere dalmışken, bugün olanlara kendimi kaptırmışken bir tuzağa düşmüştüm, çoktan güvenimi kazanmış biri tarafından kurulmuş bir tuzağa. Onunla arkadaşlığımı hesapladığımda bunu bekliyordum ama bunun sadece bir paranoya olmasını çok dilemiştim.

Uzun boylu, ince bir kadın göründü. Gözleri ıslak toprak gibi koyu kahverengiydi, saçları daha koyu ve düzdü, çenesinin hemen üzerinde keskin bir şekilde kesilmişti. Yüz hatları genç ve keskindi, zarif bir güzelliğe sahipti ve kusursuz bir şekilde soğukkanlıydı. Zümrüt renginde, pamuklu, dar, sade bir elbise giymiş, önden bağladığı çiçekli, gül rengi kuşağı neredeyse elbisenin boyuna kadar iniyor, uzun zaman önce tanıştığım birine benziyordu. Farklı bir uzun zaman önce.

"Yine karşılaştık, Snowlin Krigborn, ama artık çenemin altına gelmiyorsun. Benim adım Moriko Uzumi, Hanai Kraliçesi," diye tanıttı güçlü ve zarif bir sesle.

Hanai Kraliçesi Isjordan topraklarında karşımdaydı. Arynth Lordu babama mı yoksa bana mı ihanet etmişti? Kafamı daha fazla karıştıracak sonuçlara varmak istemiyordum, bu ya Lord ve babam tarafından ortaya atılan bir aldatmacaydı ya da Hanai Kraliçesi gerçekten benimle görüşmek istiyordu. Aklıma babamın çalmak için krallığına gizlice soktuğu askerler de dahil olmak üzere birkaç neden geldi. Onların arkasında kimin olduğunu çoktan öğrenmiş miydi? Bunun benimle ne ilgisi vardı?

"Kraliçe mi?" Nia şaşkınlıkla sordu. "Hani şu... tacı olan mı?"

Moriko, onun varlığını algılamakta zorlanan ve kekeleyen arkadaşına kaşlarını kaldırarak baktı. "Evet..."

Bu. Ya sen?"

Nia çenesini yukarı çekerek doğruldu. "Helenia Drava." Başını hafifçe eğdi. "Arkadaşı."

Neredeyse homurdanacaktım. Helenia mı? Tam adından nefret ederdi, sadece Alaric ona böyle seslenirdi.

Gözlerini soru sorarcasına kısmadan önce Nia'ya bir bakış fırlattı. "Drava? Sen Olimposlu generalin kızı olabilir misin?"

"Evlatlık kızı, bana soyadını verdi. Onu nereden tanıyorsunuz?"

Başını salladı, düzgün dalgalı saçları öne doğru kaydı.

"Ater savaşlarında yan yana görev yaptık. Olympian kampları Aru'da konuşlanmıştı. Zephyrs ve Kral Jonah ile Elding çocukları, iki amcası," dedi beni göstererek, "savaşta ilk sıradaydılar. En çok kayıp verenler de onlardı. Baban sert bir adam, derin saygı duyduğum biri." Savaş hikâyeleri, barış hikâyeleri, efsaneler, mutlu anılar, Alaric bunları büyük bir acı ve buruklukla hatırlıyor, hiç bitirmeden yarıda bırakıyordu. Bana en yakın olan kişiden çok az şey öğrenmiştim.

en çok hatırlayan aile.

Nia ona hızlıca bir göz attı. "Altmış yıl önce mi?"

"Göründüğümünden çok daha yaşlıyım." Onun gibi birinci sınıf bir Aura, iki yüz yaşında bile muhtemelen böyle görünürdü.

"Pekala," dedim anımsamayı yarıda keserek. "Majesteleri, bu toplantıda beni köşeye sıkıştırmak için büyük çaba sarf ettiniz, Lord'u ve her şeyi işe aldınız. Lütfen benim adıma tereddüt etmeyin."

Karşımdaki koltuğa oturdu, kudret halesiyle taht kurmuştu, sandalye neredeyse bir kürsüye dönüşmüştü. "Albius yıllardır iyi bir dostumdur, uzun zamandır sizinle tanışmak istediğimi dile getirmiştım ve ancak seni yeterince inceledikten sonra sana vereceğim bilgilerle babana koşup koşmayacağına karar verdiğinde bana bu şansı verdi. Seni çok seviyor ve çok karakterli biri olduğunu düşünüyor," diyerek bakışlarını indirdi

"Silas'ın çocuğu olduğuun düşünölürse çok garip bir özellik."

"Böyle görölmek ne büyük bir onur," diye takıldım. "Görünüşe göre lord beni çok yanlış değerdendirmiş canım. Büyük karakterim annemden geliyor ama ben hâlâ babamın kızıyım ve dolayısıyla ona ve Isjord'a sadığım." Kendimi bir hain olarak damgalamayı istemek başarı listemde yer almıyordu ama bu unvanı kazanmamın pek çok insanı derinden tatmin edeceğini ve gerçekten bir hain olmam için tüm bunları sahneleyecek pek çok insan tanıdığım biliyordum.

Yüzü hala ifadesizdi, herhangi bir duyguyu ele vermiyordu. Büyük bir kraliçe olarak bilinirdi, halkı ona hayrandı ve toprakları hiç bu kadar verimli ve bayındır olmamıştı. Seleflerinin sarayında bir generaldi. Dardanes'in en yaşlı kralı ve belki de en bilgisi olan Hatori, tahtını kendi çocukları yerine ona devredecek kadar ona güvenmişti. Moriko bir taktisyendi ve ülkesini de bir taktisyen gibi yönetti, krallığına ve halkına fayda sağlayacak yasa ve yönetmelikleri dikkatlice yerleştirerek onu eski ihtişamına kavuşturmaya yetti. Annem ona bir denklem derdi, kesin cevaplar getirmek için yönetirdi. O bir savaş kadınıydı, yine de aklında barışla yönetirdi.

"Bir savaşı durdurmanın en kolay yolunu biliyor musun?" diye sordu aniden ve ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, omuz silktim. "Önlemek. Savaş acımasızdır, birçok kişi ölür ve birçoğu da hayatlarından daha fazlasını kaybeder. Kimin tarafında olursan ol, seni akıllı buluyorum ve bunu önlememe yardım et."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Kafamı iyice karıştırdınız Majesteleri, ben savaş falan görmüyorum. Var olmayan bu savaşı önleyebileceğimi düşündüren nedir?" Nasıl olmuştu da bu kadar masalın içine düşmüştüm de dikkatimin çoğunu artık iki kişi haline gelen ve hedeflerimin tam dışında kalan dengesiz bir hükümdardan alıyordum.

"Solarya ve Isjord arasında artan gerginliğin farkında olduğunuzdan eminim ve babanız sınırlarımızda hazır bekleyen birliklerini ve sarayıma sızmak için gönderdiği casusları fark etmediğim için beni aptal yerine koyuyor. Adriata ile yapacağı anlaşmadan ne kazanacağını hiç düşündün mü?"

Solaryalıları ve babamın krallığına gönderdiği askerleri biliyordu. Elias ya bana yalan söylemişti ya da babamın niyeti gerçekten o nadir nesneyi almaktı ve kraliçenin bundan haberi yoktu. Eğer gerçek buysa, babam niyetlerini gizli tutmayı başarmıştı. Babamın Adriata'nın yardımıyla onlara savaş açacağını söylemesi beni daha önce rahatsız ederdi ama Kilian'a inanıyordum, bana yalan söylememişti.

"Niyetinin savaş olduğunu size düşündüren nedir?"

Koltuğuna yaslandı. "Her zaman tek niyeti bu değil miydi?" diye sordu, kaşları soru sorarcasına kalkarken bir elini havada gezdirerek beni işaret etti.

Gözlerimi devirdim, saray oyunları beni yoruyordu, hükümdarların dili sabırla konuştuğum bir dil değildi. "Somut cevaplar, sonbahar kraliçesi, buraya benim lütfumu kazanmaya mı yoksa kaybetmeye mi geldiniz?"

Bir hükümdarın özgüveniyle başını yana eğerek gülümsedi. "Kardeşin doğduğundan beri casuslarım babanın peşinde," diye açıkladı. "Eminim onun hizmetindeki Adriyatiklilerin farkındasınızdır. Brisk hala Hanai'dir, hangi sınıra ait olurlarsa olsunlar, Ibe Brisk de benim bir başka tanıdığım, babanızın işine çok yakın biri. Brogmere'den döndüğünüzde sizi dörde bölen saldırganlar babanızın adamlarıydı."

Tüm ifadelerim düştü ve nefes alışım hızlandı. Bilmem gerekirdi. Şüphe etmeliydim. Direkt emirden, nasıl davrandığından ve rol yaptığından. Şüphe ettiğim gibi hepsi bir oyundu. Ama neden? Beni görevimden alkoymak için mi?

Sessizliğimi fark etti ve devam etti. "Esbern Kirkwall görüldüğünün aksine onun en yakın müttefikiydi.

saraydaki gibi. Adriatyalı casusuydu, eski Lord Sitara'lıydı, oradaki eski bir rahibin oğluydu, Henah'ın mübarekleri hakkında en iyi bilgiye sahip olan biriydi."

"Ve onu öldürdü," dedi Nia dalgın dalgın.

Ve gerçekten de onu öldürmüştüm, aferin bana.

"Gerçekten de öyle yaptı. Aslında bundan daha fazlasını yaptı, planlarının büyük bir kısmını mahvetti, artık Adriata'da ne göz var ne de gölge asker. Bu fiyaskoyu organize etmek akıllıcaydı ama görünüşe göre karakterini iyi değerlendirememiş."

Şaşırtıcı yönlerden başımı salladım ve öne doğru eğildim. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Gölgeyle kutsanmış acemiler, sadece benim sarayımda değillerdi. Casuslarım onları Solarya'da, Vrammethen'de ve... Myrdur'da gördü," dedi son olarak. "Senin için orada değillerdi, baban saklanmanı büyük bir sır olarak saklamıştı. Solup gidecekler ve bunun yanı sıra koordinatları da alacaklardı," dedi ve oyulmuş bir zümrüt kuvars taşı bize doğru yuvarladı.

Zanaatkârın üzerinde işaretli halesini, tanıdık olmayan yazıları ve garip rünleri, yayılan tanıdık büyü halkasını inceledim. "Bu da ne?"

"Bir izleme aracı, birini, bir şeyi, bir yeri bulmaya çalışıyorlardı, herhangi bir şey olabilir." Ardından beş tane daha fırlattı ve onları bulduğu her yerin adını söyledi: "Elindeki Myrdur, Theros, Aru, Heca, Comnhall ve sonuncusu da Hayes, Seraphim'de bulundu." Altı krallık, sadece Adriata eksik.

Nia onları dikkatle inceledi, bir kâğıt parçasına uzanıp üzerindeki desenlerin ve rünlerin izini sürdü. "Zanaatkârimıza bunların tam olarak ne olduğunu sorabiliriz," diye mırıldandı yanımda.

Moriko bu konuşmayı not etti ve tekrar bana dönmeden önce sadece gülümsedi. "Adriata'dan bahsetmekten kastım onları babanın planlarına ortak etmek değil, onlara ulaşmak için senin kullanıldığını belirtmektir. Özgürce arama yapamadığı tek krallık

Çünkü aradığı şey Adriata'dır ve bu satranç taşı onun oyununa girdiğinde harekete geçecektir."

Melanthe, işte bu yüzden geri dönmüştü, ne de olsa babam onu bilerek askere almıştı. Taşlardan birini aldım, parmaklarımla halenini izini sürdüm ve onu hissettim, nane ve ölümün acı ve tatlı kokusunu. Melanthe'nin büyüü. Farkına varmak ağır geldi. Askerler, Myrdur'daki Verglaser'lar, iz süren haleler tarafından mı yönlendiriliyorlardı? Gerçekten de bir şey arıyorlardı. "Teklifiniz nedir, buraya bana birkaç hikâye anlatmaktan daha fazlasını yapmaya geldiğiniz kesin?" Panik, bunun çok fazla anlam ifade etmeye başladığı ve hiçbir anlam ifade etmediği düşüncesiyle yüzeye çıkmaya başladı.

Ellerini birleştirdi ve masada öne doğru eğildi. "Bunlar masal değil ve sen de bunun farkındasın, aksi takdirde konuştuğum anda ayağa kalkardın. Bana katıl, başlangıçta Adriatian anlaşmasını reddet, sonra da orduma katıl. Yeteneklerini çok duydum, bunların hepsi senin ve gelecek nesillerin için güvenli bir yaşam vaadiyle geliyor," diye ekledi ve ben de kahkahalarla güldüm. Hayır, babam onu aptal yerine koymamıştı, o bir aptaldı. Eğer babam savaşa öfkelenecek olsaydı, yine de Adriata ile başka bir anlaşma yapardı. Eğer savaş çıkacaksa korkup hayırseverlerimin koltuğunun altına saklanmayacaktım, en önde kafa kesecektim.

"Bu çılgınlığın hiçbirini kabul etmeyeceğimi biliyor olmalıydın, yine de Isjord'a geçmeyi ve bunu yapmayı seçtin, ne kadar tuhaf canım." Eğlence artık bedenimi tamamen terk etmişti. "Ama buraya ne için geldiysen onu alacaksın, babam gerçekten savaşı kızıştıracaksa senin yanında olacağıma söz veriyorum. Niyetinin bu olduğunu öğrenene kadar bahsettiğin saçma eylemlerden hiçbirini yapmayacağım." Gündönümü ziyafetindeki son tatlı gibi pazarlık edilmeyecektim, Albius ona oyunlarımı böyle oynamadığımı ve hele bu üç oyunculu satrancı hiç oynamadığımı mutlaka anlatmış olmalıydı. Eğer desteğimi istemeye geldiyse, bunu yapmıştır ama

benim şartlarımla. Ianuris anlaşması yerine getirilmeliydi, Myrdur'u babamın ellerine bırakamazdım, bir daha olmazdı.

Bakışlarını kısarak beni değerlendirdi. "Albius haklıydı, yine de onun gibi güçlü başlı demezdim, daha çok inatçı derdim." İç çekerek başıyla onayladı.

"Benim de senden bir ricam olacak," dedim.

Güldü ve arkasına yaslanıp beni bir kez daha değerlendirdi. "Bir pazarlık, çok Isjordan'sın."

Onun sözlerini duymazdan gelerek devam ettim, "Brisk Lordu'ndan bahsettiniz ve tanışıyorsunuz."

"Evet...evet yaptım. Ibe, general olduğum dönemde yönettiğim taburlardan birinde yüzbaşıydı."

"Onun benim tarafıma geçmesini istiyorum." Nia ayağımı dürterek uyardı, küçük parmağım şehit bir askere dönüşmüştü.

Moriko'nun kaşları kalktı ve sırttı. "Darbe mi? Silas'a mı? Ona olan sadakatin ne olacak?" diye alaycı bir tavırla planlarımı neredeyse küçümseyerek işaret etti.

"Bunlar senin sözlerindi, benim değil, babamı devirmeyi planlamıyorum, senden farklı olarak onu küçümsemiyorum. Benim devirmek istediğim kişi Isjord."

Ciddiyetim azalmayınca ifadesi değişti, şaka yapmadığımı anlayınca yavaşça gözleri büyüdü. "Sana bir savaşı bitirmek için geldim, başka bir savaş başlatmak için değil."

Gülme sırası bende. "Beni yine yanlış anladınız Majesteleri, savaş olmayacak."

"Dardanes'in belki de en güçlü krallığına nasıl son vereceksiniz?"

Benimle alay mı ediyordu? Belli ki ona olan bağlılığımın bahsettiği bu savaşta bir etkisi olacağını düşünüyordu, benimki neden olmasındı? "İçimden," diye açıkladım ve Nia ayağımın üzerinde sıkıca tepindi, delik karpallerim şimdi yas tutuyordu. Belki de haklıydı, niyetimi açıklamak akıllıca görünmüyordu ama bana ihtiyacı vardı ve babamdan nefret ediyordu. Acıyı görmezden gelerek ayağımı onun ulaşamayacağı bir yere uzattım. "A

Bütün bir deniz bir gemiyi boğamaz ama küçücük bir bütün, boğulduklarını fark edemeyecekleri kadar geç olana kadar gemiyi yavaş yavaş suyla doldurabilir."

Nia kapalı onu gözlerle a el ve sessizce mırıldandı. "Yelkenler ve demirler, işte yine başlıyoruz."

Moriko ikimize de şaşkın şaşkın baktı. "Anlamıyorum."

Ona bir gülümseme sundum. "Sadece Brisk Lordu'nun benim tarafıma geçmesine ihtiyacım var, senin anlamana değil."

Alay etti. "Sahip olduğunuz unvan için fazla kaba olduğunuzu söyleyen oldu mu prenses?"

"Evet, hem de çok. Yine de bana bu anlaşmayı sağlayan şey nezaket değil."

Moriko Nia'ya döndü. "Her zaman böyle kaba mıdır?"

Arkadaşım tüm ciddiyetiyle "Rüzgâr esiyor mu?" diye sordu ve Moriko gülümsedi, ardından garip bir şekilde utangaç bir Nia geldi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Sonbahar Kraliçesi. "Pazarlığınızı yaptınız, Brisk Lordu siz kendi tarafınızı tuttuğunuz sürece sizin tarafınızda yer alacaktır."

"Size söylediğim gibi, ben annemin karakterine sahibim. Birçok kişi bana büyükbabam Jonah'ın pazarlık becerilerini ve sözünde durmasını da aldığımı söylüyor."

"Ve vasisinin bıçak gibi karakteri," diye cesurca uyardı Nia. "Eğer onunkine sadık kalmaz ve bu iyiliği isteyerek sana verdiği güvene ihanet edersen."

Arkadaşıma ve onun karakterindeki ani tuhaflığa baktım.

Moriko başını salladı. "İyi uyardınız, Bayan Helenia."

Orada uzun bir süre oturup tüm bilgileri dinledik; o kadar uzun bir süre ki dışarıda havanın kararmaya başladığını fark etmemiştim.

"Sence yalan mı söyledi?"

"Bilmiyorum, Bayan Helenia ne düşünüyor?" Sözlerim karşısında kızardı ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Birileri etkilenmiş."

Omzuma bir tokat attı ve hızla ayağa kalktı. "Saçmalama."

Saçmalıyor muydum? "Zanaatkâra koşar mısın? Bu desenlerin gerçekten iz bırakan haleler olup olmadığını bilmek istiyorum. Kuvarlarda Melanthe'nin büyüünün kokusunu aldım. Sanırım Moriko Uzumi haklıydı."

"Kil sevgilimle yalnız zaman geçirmek istersen, sadece sor."

Burnunu çimdikledim. "Zanaatkâr, Bayan Helenia." Tekrar kızardı. "Tuhaf," dedim yükselen bir sırıtişla. "Kraliçelerin fantezilerinizi okşadığını bilmiyordum."

"Düşmanların seninkini okşadığını bilmiyordum." "Daha kötülerini de yaptığımı biliyorsun."

"Aslında daha iyisini yapabileceğini sanmıyorum." Kıkırdamasını gizlemek için bir elini ağzına götürdü, diğer eliyle de bana el sallayarak veda etti. "Kil sevgilime benden selam söyle."

Tüm sorunlarımı çözdüğüm gibi iki orta parmağımı havaya kaldırdım.

Kafamın sesiyle baş başa kaldığımda endişeye boğuldum. Planlarım saymak istediğimden daha fazla değişti, babam arka planda her türlü şeyi döndürürken Isjord'u ele geçirmeye odaklanmak zorlaşıyordu. İşin en kötü yanı da hepsinin birbiriyle gevşek bir şekilde bağlantılı ama birbiriyle ilişkili olmasıydı. Savaş korkusu vardı. Babam tarafından başlatılmış gibi görünen bir savaş... yine. Ne için, toprakları, kaynakları ve iş gücünü genişletmek için mi? Garip bir şekilde, babamın muhtemelen ihtiyacı olan şey buydu.

"Kar," diye seslendi Albius arkamdan. Beni en çok o hayal kırıklığına uğratmıştı ama aldığı önlemler onun da savaştan korktuğu anlamına geliyordu. Moriko'yla buluşmak benim tarafımdan yapılmış bir seçim olmalıydı. Eğer biri buluşmamızın kokusunu almış olsaydı ya da Moriko'nun niyeti samimi olmasaydı, Albius beni ciddi bir tehlikeye atabilirdi.

"Sadece bilmek istiyorum," dedim, boğazımın arkasında yükselen basıncı yutmak için sözümü keserek. "Bütün

Hikayelerin doğru mu yoksa bana o kadar ihtiyacın vardı ki onları uydurdun mu?"

Başını yere eğdi, dalgın ve suçluydu. "Hepsi, kelimesi kelimesine doğru ve içten," diye cevap verdi, özür dilercesine dudaklarını büzerek.

Hazırlıksız yakalanmaktan, en kötüsü de kullanılmaktan hoşlanmıyordum. Bu bana amacımı, yani bir nesne olduğumu hatırlattı ve sadece saygı duymakla kalmayıp güvendiğim biri tarafından böyle muamele görmek beni daha da incitti. "O zaman sanırım hâlâ ittifakımız var."

"Bu bir kan sözüydü, ben her zaman senin yanında olacağım."

Başımı salladım. Albius'un tehlikeye atılmasına gerek yoktu, iyi niyetime inanan bir kürekçi. Babamdan ve onun sürekli kitlesel imha planlarından sürekli şüphe duyan biri. Lord diğer herkesin ötesine geçmiş ve bana olan bağlılığını daha da derinleştirmişti, kan ve büyü üzerine yemin etmişti, eğer bozarsa bedel olarak hayatını talep edecekti.

"Yarın sabah yola çıkacağım," dedim ve gitmek için ayağa kalktım. "Bu akşam yemekte de size katılamayacağım, hikayelerinize başka bir ziyarette devam etmeniz gerekecek sanırım."

Hava tamamen kararmıştı, bulutlar o kadar sıkı ki birbirlerinin üzerinde boşluk için gürüyorlardı. Dün geceki yıldızlardan eser yoktu ama şimşekler çakıyor, sessizce ve şiddetle aralarından geçiyordu. Pırıl pırıl beyaz ışık şehrin parlak oniks çatılarına yansıyor, evlerinin ve ailelerinin sıcaklığında sessizce dinleniyorlardı. Gecenin ve kışın sessizliği sadece emin olmayan gökyüzünün gürültüsüyle bozuluyor, şimşek ve gök gürültüsünün sesi tüyleri diken diken ediyor

Senfoni, epifanik, kaosu yatıştırıyordu. Fırtınanın gözü. Acaba bütün belaları gördü mü?

Kilian, Lord'un evinin karşısındaki bir bankta oturmuş, başını içine daldığı düşüncelerin sarmalına teslim etmişti. Görmek istediğim tek yıldız ışığı onunkiydi, ama onlar bile sıkıntılı fırtınaların arasında duruyordu. Onun sıkıntılı fırtınasını biliyordum.

Tüm gücümü sesimde topladım. Bundan sonra söyleyeceklerimde ciddi olduğumu bilmesini istiyordum. "Ben pişman değilim Kil, ya sen?"

Gümüş bakışları bana doğru yükseldi.

"Asla." "Seni inciteceğim."

Dikkatli adımlarla bana doğru yürüdü. "Bunu hak ediyorum." Ayaklarım uysalca ilerledi. "Seni bağışlayamam." "Ben bağışlanamam."

Yaklaştım, adımlarım hızlandı. "Seni kaybedeceğim."

"Minnettar olacaksın."

"Beni de kaybedeceksin."

Parıltı ve gümüş parçalarından oluşan akışı hâlâ midemde pırıltılı bir dalgalanma yaratıyordu. "Seni çoktan kaybettim, şimdi de kaybediyorum."

Göğsüme geri gelen acıyı yuttum. "Bu bir felaket."

Bana ağlamaklı bir gülümseme verdi, hala tüm yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Öyle, en tatlı türden."

"Adriata'ya adım attığımda, kralınızla evlendiğimde, ben size aynı gözle bakmayacağım, siz de bana bakmayacaksınız. Bu bizim sonumuz olacak. Çalınmış bir zamanda yaşıyoruz, o bittiğinde bu da bitecek."

"Hırsız olabiliriz aşkım, ama nankör olmayacağız."

Sözlerine gülümsedim. "Seni hâlâ istiyorum." "Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

Adımlarım onunki kadar büyüktü ve neredeyse kollarına atlayacaktım. Beni sıkıca tuttu, alnımı alnına bastırırken bizi yavaşça döndürdü. Bir nefesi, bir kalp atışını, bir dokunuşu paylaştık; acıyan ve ihtiyaç duyan bir dokunuşu. Ama olmadı.

Alevler gibi hissettirdi, en gri bulutların, yumuşak tüylerin ve sisin arasından ilk ışık kırılması gibi hissettirdi. Burnu benimkini dürttü ve ben bu birleşmeyi, dudaklarının benimkine değmesini, tadını ve ihtiyacını... çok uzun süre bekledim. İkimiz de o ilk temas için eğilmedik. Daha önce hiç tereddüt etmemiştim, hiç şüphe duymamıştım, geri çekilmemişim ya da yeniden düşünmemiştim. Daha önce hiç bu türden bir insanı, bedeni ve ruhu, tüm bedeni ve tüm kanı istememişim, yine de ilk kez tereddüt ettim ve sonra bu öpücüğün yaratacağı kaos ihtimaline teslim oldum.

Kilian'ın gözleri kapandı ve hafifçe başını salladı. "Bunu yapamam, kalbim. Eğer seni tadabilirsem ve bunu hayatım boyunca yapamazsam bu beni öldürür. Deliririm, yavaşça ve işkenceyle."

Göğsüm kabardı. "Ve eğer hiç yapmazsam delireceğim. Her halükarda delireceğim."

Beni kayıp bir sonsuzluk için orada tutarken tek söylediği "Beni affet" oldu.

Yüzünü avuçladım ve bakışlarını bana doğru kaldırdım, yıkım tüm renklerini giymişti. "Tamamen benim olan biri var ve ben onu benim bile yapamıyorum," dedim titrek bir gülümsemeyle.

"Affet beni," diye tekrarladı. Bakışların lanetlediği acı, neredeyse tenimi ateşle dağlıyordu.

"Neden bu kadar zor? Neden sen olmak zorundasın? İlk kez birine ait olmak istediğimde, bu neden bana sahip olamayacak biriyle olmak zorunda?" Uzun bir nefes aldım ama göğsüm daha da ağırlaştı, yeni nefesim daha da zorlaştı. "Bunların hepsi senin suçun."

Yumuşak bir şekilde güldü ve beni neredeyse bütünüyle parçalayan bu ses karşısında dudağımı ısırdım. "Ve hayatımda hiç bu kadar suçlu olmamıştım, ama bunun için... Binlerce ömür öderim."

"Sen ve senin güzel sözlerin. O nefret dolu güzel sözlerin."

"Yalancı," dedi burun kemiğimi öperek. "Güzel sözlerimi seviyorsun."

Size tek başına bakarken ciğerlerinizdeki havayı boşaltabilirdi, bedenlerimizin yakınlığı beni daha fazlası için çaresiz bırakan bir uyuşturucuydu. Onun güzel sözlerinden hoşlanmadım, onları sevdim. Derin bir nefes aldım. "Bu, bir insan kurban edemeyeceğimiz ya da Henah'tan şahidimiz olmasını isteyemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Başını arkaya attı ve daha önce hiç duymadığım kadar sert bir kahkaha attı. Onu ve kahkahasını canlı canlı yemek istiyordum.

Çenesini kavradım ve dudaklarımı dudaklarının hemen üzerinde gezdirdim. "Seni yiyip bitirebilirdim."

"Zaten yaptın." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdi, zar zor bir dokunuştı ama nefesimi kesmeye yetti. Nabzım onu sahiplenmek için heyecanla atmaya başladı.

Küçük bir çığlık attım. "Seni içimde, dışımda ve her yerde istiyorum."

Bir elini omurgamda gezdirdi, bu alay beni gerçekten tamamen çözdü. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, muhtemelen bana ne yaptığını biliyordu. "Eğer hala o ele ihtiyacın varsa, bana haber ver."

Omzuna defalarca tokat attım. "Seni ve dürüstlüğünü lanetlemeden önce beni yere bırak."

Bana daha sıkı sarıldı. "Anlaştık mı? O zamana kadar seni böyle tutacağım, artık sana karşı olan hislerimi bildiğin için kaçmak yok."

"Sen ve senin lanet anlaşmaların," diye inledim ve o yine güldü. Onu kendimden uzaklaştırmayacaktım, özellikle de artık bana karşı neler hissettiğini bildiğim için. Birkaç dakika düşündükten ve geyik gözleri bir yalvarışla yumuşadıktan sonra, çıldırmış çenesini öptüm ve "Anlaştık" dedim.

Popomu tokatladı ve parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce beni yere bıraktı. "Yatak."

"Evet, buranın zemini de güzel."

İri bedeni sessiz kıkırdamalarla sarsıldı. "Uyuman gerek."

"Yapabilirim, hemen sonra."

Boştaki elini gözlerine götürdü ve bana bir bakış attı. "Bunu zorlaştırıyorsun."

"Güzel, öyle olmalı, yoksa endişelenirdim."

Artık kendini tutmuyordu, kahkahası neredeyse tüm Arynth'e yayılıyordu. Bu sesi seviyordum, bedenim de seviyordu. Gülmekten neredeyse gözyaşlarına boğulduktan sonra beni kendine yaklaştırdı ve alnımdan öptü. "Şimdi uslu dur."

Alt dudağımı ona doğru uzattım. "Ama ben... iyiyim." Kırpiklerimi masumca kırpıttım. "Öğrenmek ister misin?"

Dudağını sıkıca ısırdı. "Bu söyleyeceğim son şey, yoksa beni mahvedeceksin." Ben daha tek kelime edemeden iri eliyle ağzımı kapattı ve diğer eliyle beni küçük bir çocuk gibi kucağına alıp eve doğru götürdü.

Beni yatak odamın kapısına kadar götürdü ve sonra yavaşça benden uzaklaştı. Geri dönmeden önce üç kez koridorun sonuna kadar gitmişti ve nihayetinde dördüncü kez gerçekten gitmişti. Beni orada birkaç saniye şaşkınlık içinde bırakmış, sesinin omurgamda yarattığı karıncalanmanın, dudaklarının tenimdeki sıcaklığının ve hissinin tadını çıkarmıştı. Kendi dudaklarımın üzerindeki görüntüsü midemde sıcak bir kızarıklık yarattı, ta ki öfkem kova kova kaynamaya başlayana kadar. Benimle alay eden ve beni delirtmek için iplerimi çeken, ancak beni boş bırakan bu piç için göklerden bu âleme kadar lanetler mırıldandım. İki kez, hayır, üç kez beni aval aval bakan bir aptal gibi bırakıp gitmişti ve ben de onu, bana ne olduğunu, bir aptala dönüşmesine izin vermişim. Çaresiz bir aptala dönüşmüştüm. Neden onu kendim öpmemişim? Tanrım, şimdi bunların hiçbirini yapmamayı kabul etmişim. Bir aziz olmuştum, belki de bir manastıra katılmalı, kafamı tıraş etmeli ve bacaklarımın arasından örümcek ağlarının sarkmasına izin vermeliydim. Nia en azından benimle gurur duyacaktır. Kahretsin, Nia. Bunun peşini asla bırakmaz.

Kedi gibi sırtarak kafasını banyo odamdan çıkardığında irkilerek durdum.

"Yapma, seni uyarıyorum," diye tehdit ettim.

Yatağımda neşeyle hopladı ve başını elinin üzerine koydu. "Bana her şeyi anlat, bana neden

Arynth'in tamamı gün ışıyana kadar ona binerek uyandı."

Tuhaflığı karşısında kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri bu konu hakkında konuşmak seni rahatsız etmiyor?"

"Şu andan itibaren seni onunla seviyorum. Ne olmuş yani?" "Bir anlaşma yaptık."

Gülümsemesi düştü. "Şimdi ne olacak?"

"Bunu yapmamak ve hatta... öpüşmemek konusunda anlaşmıştık."

Bir an sessizlik oldu ve sonra yüksek sesle kıkırdadı, oda neredeyse sallanmaya başladı. "Tanrım ve sana kabul ettirdi mi? Sen mi?" diye gürültülü bir şokla vurguladı.

"Evet, haklıydı, sanırım onu unutamayacaktım ve sonra onu deliler gibi arzulayacaktım. Bu ihtiyacı ne kadar az bilirsek, birbirimizi o kadar az özleriz. İkimiz de bunun kaderini biliyoruz."

Nia bir süre bana baktı ve sonra yavaş yavaş tekrar gülümsedi, sonra da kollarını iki yana açarak uzandı ve hülyalı bir düşünceye daldı. "Kitaplarda yazılanlar böyle bir şeye benziyor. Seni hiç böyle göremeyeceğimi sanmıştım."

"Nia," dedim derin bir nefes alarak. "Ben... ona aşık değilim."

Kaşlarını çattı ve sonra tamamen ayağa kalktı. "Ama-"

"Ben değilim." Ondan çok kendimi ikna etmek için söylediğim bir ilahi. "Korkmuyorum, sadece... mutluyum." Mutlu olduğumu fark ettim. Nasıl mutlu olabilirdim ki? Mutlu olmaktan korkuyordum. Korkuyordum çünkü bu duyguyu her hissettiğimde onu acıya, babama, gece kralına karşı kaybediyordum. Benim gibi birinin sadece nefret ve korkuyu hak ettiği dünyaya karşı kaybettim.

Kaşlarını çattı. "Aşk mutluluktur, aşk korku değildir." "Hayır...hayır, korku değil, en kötüsü."

"Anne, babamı seviyor musun?" On yaşındaki benliğim elini duygusuz göğsüme koymuş, beni doğuran adam için hiçbir şey yapmadığını fark ederken dalgınca sormuştum.

"Evet," demişti neredeyse pişmanlıkla. "İstiyorum."

"Nasıl bir his? Birini sevdiğimi nasıl bilebilirim?"

Bir süre düşündükten sonra beni kucağına aldı. "Korku gibi hissettiriyor ama korku değil. Bu yapar

Kalbiniz her bir nabzı ayıramayacağınız kadar hızlı atıyor. Başınız döner, sersemlersiniz ve uzuvlarınız güçsüzleşir, ancak yine de sizi beklenti ve çarpıntı içinde güçlü tutar, yarısı ondan kaçmak isterken diğer yarısı yüzleşmek ve kucağında koşmak ister. Çoğu zaman bunu korkuyla karıştırır ve suçlarız, çünkü korku daha kolaydır. Korkuyu atlatırsınız, ancak bu duygu geçici değildir, damgalayıcıdır, çoğu zaman inciticidir, çoğu zaman incinmeyi unutacak kadar baskındır ve diğer zamanlarda sadece keyifli, havadar ve tatmin edicidir. Ama asla tek bir şey değildir, dalgalar ve kayalar, tuğlalar ve camlar. Bu bir savaş, kar tanem, bir insanın verebileceği en zor savaş. Kazanırsan, kaybetmiş gibi hissedebilirsin ve kaybedersen, nadiren bir daha kazanacakmış gibi hissedersin."

BÖLÜM IV

LUCID RÜYA

BÖLÜM 36

Snowlin

W Sabah erkenden Tenebrose'a doğru yola çıktık. Albius'a bizi karşıladığı ve bizim için yaptığı her şey için teşekkür eden bir mektup gönderdim. Sessizce yolculuk etmiştik.

Sable Abyss'e doğru, neredeyse ağaçları da yutacak şekilde her yeri kaplayan kara yağmen ilerliyordu. Nia kıkırdayarak ağlayana kadar Kilian ve benim aramda bakışlar fırlattı. Benim adıma birkaç ölüm tehdidi ve tokattan sonra durdu ve ikimize de sürekli dilini şaklattı. Daha fazla dayanamayarak Kilian'a baktım ve piç kurusu bana göz kırpmaya cüret etti. Onun sert ve kibirli biri olduğunu biliyordum ama bu onun için yeni bir şeydi, utanmazdı.

Tenebrose şehir kapılarına vardığımızda ruh halim yavaş yavaş kötüleşmeye başladı, havanın daha önce bu kadar ağır hissetmediğim kalın bir parazite dönüştüğünü fark ettim. Bir şeyler ters gidiyordu, muhafızlar suratsız görünüyordu ve kaleye geçerken bize aldırış etmiyorlardı. Zgahna. Hissin ötesinde bir his, büyü ile insan farkındalığı arasında bir yerde. Derinizde bir karıncalanma ve midenizde bir kurtçuk kıpırtısı, bir şeylerin yolunda gitmediğinin, bir şeyler olduğunun alameti. Kalbim kemiğe çarparken boynumdaki tüyler farkındalıkla yükseldi.

"Kar, hayır!" Cai bir an için çok geç bağırdı.

Öfkeyle atımı sürdüm, şatoya yaklaştığım her adımda ürperti üstüne ürperti hissettim. Memphis'ten inerek kaleye, babama doğru koştum. Ayaklarım yere o kadar hızlı değdi ki neredeyse beni havaya kaldıracaktı. Yerin ayaklarımın altında beni uyardığını hissettim, yeryüzünün kötülük taşıyan bir fısıltısı. Muhafızları atlatıp kapıyı iterek açtım ve kıs kıs gülen yılanla yüzleştım.

"Ne yaptın sen canavar, söyle bana!" diye bağırdım, dışarıdaki gök gürültüsünü bastıracak kadar yüksek bir sesle. Yüzü sırtmaya başladığı anda anladım ki her ne yaptıysa, sonuçlarına katlanan ben olacaktım. Sonunda onu öldürecek, hançerimi kafatasına öyle bir saplayacaktım ki boğazına kadar ulaşacaktı.

İki muhafız arkamdan yaklaşarak yapabileceğim herhangi bir harekete karşı hazır bekledi.

"Henüz değil gülüm, henüz hiçbir şey yapmadım," dedi kahkaha atarak, o çok nefret ettiğim iğrenç sesi çıkararak. "Arynth'e yaptığın yolculuğa rağmen hiç rahatlamadığını görüyorum," diye devam etti bana yaklaşmak için ayağa kalkarak. "Ama güneyin sıcaklığı o buz parçası ağzını eritmiş gibi görünüyor, alışılmadık derecede sessizsin."

"Benimle uğraşma baba, sadece laftan ibaret olmadığımı sana yeterince kanıtladığımı düşünüyorum. Eğer bir çılgınlık yapmayı aklından bile geçirirsen, kendini bir eğlence gezisine bağla." Bana zarar veremedi, veremez. Bana zarar veremezdi, vermedi de.

"Hiç öğrenmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu muhafızlarına el sallayarak.

Zaman bir anlığına durdu, o zaman bana zarar verebileceğini fark ettim ve verdi de. Yüzünü zar zor seçebiliyordum, yara bere içinde ve kanlar içindeydi, Bruma Komutanı onu odaya doğru iterken dört uzvu da zincirlenmişti. Sağ ayağı topallıyor, arkasından sürüklenen kan bileklerinden ve ayak bileklerinden damlıyordu. Her damlada bir gümbürtü

Kalp atışlarım yavaşladı, yuvarlandı, ağıladı ve sonra durdu. Sam. Panik beni ele geçirdi ve içimi yakarak yayıldı, boğazımda bir çığlık ve uzuvlarımda bir titreme yarattı. O değil, Tanrım o değil, Sam değil.

"Parlayan general kellemini almak için koridorlarda dörtnala koşuyordu, yani casusuyla Casmere'de ne yaptığını öğrenmeden hemen önce. Babam bu insan toprağını satın aldığı anda onu Solaryan doğası ve tanrılarına ettikleri ölümsüz yeminler konusunda uyarmıştım. Düşündüğüm gibi, Güneş sarayına bilgi vermek için sürünerek geri dönmüştü."

Renick güldü, gözleri gururla parlıyordu. "Denedi, gemiyi körfezden ayrılmasına bir mil kala batırdık. Sonra bu solucanı yakaladım." Sam'e tükürdü ve kanım kaynadı.

Babam içini çekti ve kürsüsünün etrafında adımlar atarak ayağa kalktı. "Bana karşı çıkmak başka bir şey, bana ihanet etmek bambaşka bir şey. Dönüşünüzü bekledim, aksi takdirde başı sizi girişte karşılayacaktı. Bana ihanet edenlere ne olduğunu görmeni istiyorum, sarayımdaki diğer herkesle birlikte sana da." Arkamdaki nöbetçilere işaret etti ve oda lordların, kaptanların ve generallerin tanıdık ve tanımadık yüzleriyle doldu.

Gözlerim onun çökmüş gözlerinden hiç ayrılmadı, orada hiçbir korkuyla karşılaşmadım - korku sadece benimdi.

Renick ayağıyla onunkini dürttü. "Son bir sözünüz var mı general?"

Sam bacaklarındaki titremeye rağmen doğruldu ve korkusuz ve dik başlı bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Haklıydın, Snowlin Edlyne Skygard ve benim şerefime onu alaşağı edeceksin," diye yutkunduk ve Calgnan dilinde tekrarlarken yanağından bir damla yaş süzüldü, "Onu alaşağı edip soğuk küllerinden doğacak, bu krallığı kuracak ve diyarı onun belasından kurtaracaksın." İşte o zaman nefesim kesildi. "Yıkım yapmayacaksın, isteğimi yerine getireceksin. Korkmadan barış ver."

Başımı salladım. Hayır. Hayır. Hayır.

Babam Renick'e işaret etti. O anda uzun zamandır hissetmeyi unuttuğum şeyi hissettim, sevdiğin birini kaybetmenin korkusunu. Hava yoğunlaştı ve kötülük kokuyordu. İleri doğru bir adım attım, elim hançerimin kabzasına kaydı ve sonra diğerinde hava ciğerlerimden boşaldı. Cai'nin adımları benimkileri arkamdan kovaladı, büyüsü nefesimi mühürledi, beni ondan mahrum bıraktı. Sonra Nia'yı hissettim, büyüsünün hafif dokunuşu gölgelerimi kavırıyor, beni durdurmaya çalışıyordu.

Attığım üçüncü ağır ve dar adımda Samuel başını salladı. "Yaşa... onurumu yerine getirmek için yaşa, intikam için değil."

Bir kılıç göğsünü deldi ve hayat ondan kaçtı.

Zaman hızını unuttu, çok hızlı ve çok yavaş ilerledi. Büyü, gölgeler ve hava beni çökmekten alıkoydu, hissettiklerimin dalgaları içinde bağırıp çağırmaktan ve patlamaktan alıkoydu. Cai ve Nia tarafından tutuldum, bana ait hiçbir şey tarafından tutulmadım. Sam tarafından. Sam değil. Çığlık ve yalvarış boğazımda düğümlendi. Dünyam sessizleşti, gençleşti, çarpıtıldı ve yıllar önceki o çocuğun şekline büründüğümü hissettim.

"Ayağa kalk kızım," diye emretmişti babam, tüm cesaretimi kıran alaycı bir bakışla. "Bir silah hissetmez, ağlamaz, çığlık atmaz, öfkelenmez, savaşmaz ya da düşünmez. Sen benim kullanacağım bir silahsın, kalbi benim komutam için atan bir kabuksun, onu alamazsın, bükemezsin, sadece ben yapabilirim. Şimdi ayağa kalk, şu saçma gözyaşlarını sil. Bir köpekbaliğının önünde kanar mısın? Dualarımın önünde tereddüt eder misin?"

İlk kez ağlamıştım - Renick Eren'i bayıltana kadar dövdükten sonra onu ilk kez hayal kırıklığına uğratmıştım, o kadar sert dövmüştü ki Eren bir hafta boyunca uyanmamıştı. Ona yalvarmış ve sürünmüştüm, durması için yalvarırken kan ve acı gözyaşlarım derinden yanmıştı. Onları hala hissediyordum, tenimde işaretlenmişlerdi, hala yanıyorlardı, bir daha asla hissedemeyeceğimi hatırlatıyorlardı.

Ve ağlamayacak, çığlık atmayacak, öfkelenmeyecek, savaşmayacak ya da düşünmeyecektim ama asla onun kullanacağı, memnun edeceği ve itaat edeceği biri de olmayacaktım. Bugün ruhumun bir parçasını koparmıştı ve bana kalan son parçanın bu olup olmadığını merak ediyordum. Sam. Sam değil. Yaşamamız gerekiyordu Sam ve şimdi ben seni öldürdüm, o seni benim yüzümden öldürdü.

37. BÖLÜM

GÖKYÜZÜ VE GÖK GÜRÜLTÜSÜ

Kilian

M Samuel babasının ayakları altında kanlar içinde yatarken Nia ve Caiden'in arasından süzülerek ona doğru gelen Agic etrafımda ısıldıyordu. Arkadaşı,

Onu seven, ona yardım eden ve onunla birlikte gülen adam. Ailem dediği kişi şimdi önünde cansız yatıyordu. Ona sevgi ve hayranlıktan başka bir şeyle bakmayan, onu önemseyen ve ondan korkan adam ölmüştü.

"Bunun canını acıtması mı gerekiyordu?" diye sordu soğuk bir sesle, ardından panik içindeki Kış Avlusu'nun sessiz yankısını küçümseyici kahkahası bozdu. "Acınası. Senin için bile, baba, bu çok acınası. Sana gerçekten neyin acıdığını göstereyim mi?"

Ses tonundan irkildim, tanıdığım Kar'ın yerini bu almıştı. Hissettiğini, canının yandığını biliyordum ama o beni neredeyse hissetmediğine ikna etmişti.

Onun karşısında durdu, odayı izleyicilerden arındırmadan önce inceledi ve yakaladı. "Benim ellerimde muhteşem olurdun çocuğum, hatta kudretli. O kalbin ve merhamete olan düşkünlüğünle mükemmeldin. Güçsüz, bir talihsizlik. Üzüntümden, topuğumda mükemmel bir diken." Kızın sessizliğini küçümseyen adamın dudağı seğirdi.

sırıtırıyor, gölgeleri memnuniyetle dönüyordu. "Yakında Gece Kralı'nın uğraşması gereken kişi sen olacaksın."

Ona bir adım daha yaklaştı, onu tutan büyü ipi Nia'nın dokunuşundan kopmuştu. Aynı hızla kardeşimin gölgeleri ona doğru uzadı, tutuşu daha sıkı, daha güçlüydü ve kadın komutla durdu. "Ben bir hançerim baba, tam kaburgalarının arasında. Her hareketinde canını acıtıyorum, her nefesin diğerinden daha sert ve çeliğin kalbini delmeme izin verdiğinden biraz daha fazla bükülüyorsun."

"Bu kadar incinmemiş biri için cesur sözler," diye kışkırttı.

"Beni ortaya çıkarmana bayılıyorum, sana nasıl bir canavar yetiştirdiğini gösteriyorum. Ne yarattığını bir kez bile göremedin, gurur duyardın."

Ona bir avcının bakışlarıyla baktı. "Bu ismi uzun zamandır duymamıştım Skygard. Ama sen Skygard değilsin dostum, sen gökler yere inene kadar Krigborn'sun."

"Ben Krigborn'um, adım her yere yazılacak çünkü bu soyu senin kemiklerinle köküne kadar kazıyacağım baba."

"Dene, deneyebilirsin," diye meydan okudu, ama sonunda tehdidine bir dereceye kadar dikkat etti, gölgeleri çok iyi sakladığı gerçeğe ihanet etti. "Yapabileceğin tek şey bu, denemek, bóbürlenmek ve tehdit etmek, önemsiz tehditler ve önemsiz sözler, tıpkı değerin gibi boş ve anlamsız."

Ona öyle durgun bir nefretle bakıyordu ki. Onun nasıl yetiştirildiğini unutmuştum. Onun bu yanının her zaman kışkırtıldığını fark ettim, o asla canavar değildi. O sadece bir silahtı.

Zaferinin sevinciyle oradan ayrıldı.

Bruma Komutanı başını dikleştirip onun yanından geçerken yüzünde bir sırıtma belirdi. Kadının eli cansız bir şekilde uzandı ve adamın göğsüyle buluştu. Temasın sesi, onun gıdaklayan kara kahkahasına eşlik eden bir yankıydı. "Kaybettikten sonra hep bunu yaparsın, tehditlerle destek ararsın, seni pis Olimposlu fahişe."

Bu sözler beni ateşledi, göğsüm öfkeyle gerildi ama yine de kıpırdamadım. Bir an bile onun topraklarını onunkiler gibi hissetmedim.

Dikkati Samuel'in cansız bedeninden ya da göz kapaklarını son kez kapatırken Nia'nın hareketinden hiç ayrılmadı. "Öyle mi?" sesi karanlık, derin ve soğuktu.

"Kırbacım ve sen hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez kişiselleştiniz, sizi en uç noktaya kadar tanıyorum."

Sonunda ilerledim, içimde dayanılmaz bir yanma alevlendi, ona yaptıkları için ölecek.

Caiden'in omzuma dokunan eli beni durma noktasına getirdi. Müdahale etmemek için yavaşça başını salladı. "Bu onda var, bir süredir var. Şimdi tam zamanı."

Ne demek istediğini bilmiyordum, Snow konuşana kadar anlamamıştım. "Söyle bana, karın ve oğlun nasıl öldü?"

Gülümsemesi duraksamaya başladı, dikkati kızın ifşasını dinlerken tedirginlikle sıkıştı. Başını yavaşça ona çevirdi, duyularımı açıp bitmek bilmeyen dehşet ve perişanlığın galeyanlarını okuyana kadar orada şaşkınlık ve korku arasında bir şey okundu.

"Söylesene Renick, Jens ve Sigrid'i nasıl buldun, Casmere'deki Morrow korusunun üstündeki evinizde, Kuzey körfezinin kıyısındaki küçük tatlı kulübede?"

Nefesimi tuttuğumu, beklediğimi ve aynı zamanda inanmadığımı hissettim. Casmere-bir zamanlar körfez şehrindeydik. Caiden'la yaptığı konuşmanın kısa sözleri kulaklarımda uçtu. Ne yapmıştı ki?

Bakışları onunkilerle buluşmak için döndü, yüzünde geniş ve iğrenç bir sırıtış yayıldı. Adamın rengi soldu, nefes alış veriş bir ton daha derinleşti ve yüz hatları çekildi. "Hayır... hayır!" diye bağırdı başını sallayarak.

Başı geriye düştü, başarı kahkahaları açık salonun her köşesini kapladı ve doldurdu. Titredi ve ürperdi, eğlenceden değil ama derisinin altında kaynadığını gördüğüm kavurucu sıcaklıktan, öfkeli bir şekilde yanıyordu. "Oh evet, evet. Ve sana yalvarıyorum, tıpkı bana öğrettiğin gibi yaptım, ey büyük usta," dedi eğilerek.

"Olamaz."

Elini onun göğsünden hiç ayırmadan içeri çekti. "Bana bak Renick. Bana bak ve ruhları kanayan bedenlerinden ayrılmadan önce gördükleri son yüzü gör."

İntikamı buradaydı, soğuk ve pişmanlık duymuyordu.

Adam nefes nefese kalıp uzaklaşmak istedi ama kadın avucunu kalbinin üzerine bir yumruk gibi indirdi. "Söyle bana, onları nasıl buldun? Kanlar içinde, duvarların üzerinde parçalar halinde? Önce onların hangi parçalarını buldun? Kendine sordun mu, yaptıklarım yüzünden hangi ruhu ailemi öldürmeye zorladım? Biraz zamanınızı almış olmalı, çünkü çok fazla var."

Birkaç dakika boyunca onun hakkında bildiğim tek şey bir rüyaydı, kurduğum bir hayal. O anda gözlerini görmemiş olsaydım gerçekten de öyle hissedecektim ama giydiği zırhın parıltılarının çatladığını gördüm.

"Senin dediğin gibi yaptım," diye itti. "Bir parça ruh için bir kırbaç, teniyle her buluştuğunda korkularını adlandırır, birini böyle kırar. Sen de beni böyle kırmaya çalıştın."

Vücudum hareket etti, göğsüm kabardı ve sıcaklık vücuduma titreme getirdi. Onu işaretleyen bu adamın hayatını emecektim. Mal ve Caiden kollarını bana dolayarak beni geri çektiler.

Arkadaşı beni geri iterek, "Şimdi sözünü kesersen soğukkanlılığını kaybeder, bırak kendi savaşını kazansın," diye uyardı.

Renick'e tekrar bakmadan önce kısa bir süre arkamdan baktı. "Ben de aynısını yaptım ama bahsettiğim tek korku benim adımdı, onların tek korkusu bendim ve şimdi senin bileceğin tek korku da ben olacağım."

Ellerini kadının boğazına uzatıp sıkarken boğazından yüksek sesli bir hırıltı çıktı. "Seni öldüreceğim."

Ayaklarım hareket etmek için ağrıyor, büyülerim kullanılmak için alevleniyor, yumruklarım vurmak için sıkılıyordu ama yine de hareket etmedim.

Yüksek sesle kıkırdadı. "O zaman sevgili Fiona'nın, küçük güzel kızının nerede olduğunu kim hatırlayacak? Askerlerim onu birkaç hafta önce aldılar, ailesinin ölümünden dolayı hala perişan haldeydi. O tatlı şey annesinin yüzüne sahip."

"Hâlâ hayatta mı?" Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kadın gerinip boğazını ovuştururken başını sallayarak ondan uzaklaştı. Elleri göğsüne düştü ve dizlerinin üzerine çökerek çömeldi.

"Henüz ölmedi, daha çok öyle." Adımları yırtıcı ve hesaplı bir şekilde yaklaştıkça yaklaştı.

Caiden ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde onun adımlarını izledi, ellerini yukarı uzattı, esinti havadar büyüünün kokusuyla yükseldi. "Hayır, hayır, kekler. Şimdi gel, bırak onu, onu canlı bırakmalıyız. Bana bunu yaptırma, bundan nefret ettiğini biliyorum." Onu durdurmak istiyordu. Onu durdurmanın imkânsız olduğunu biliyordu.

Arkadaşının uyarısıyla durdu ve komutanın yanına çömeldi. "Onu ne için kullanacağım Renick, bana piyonlarımı titizlikle kullanmayı ya da ölü ağırlık haline gelirlerse onları öldürmeyi öğrettin."

Yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Onu öldüremezsin."

Kadın homurdandı. "Şimdi öyle mi, neye dayanarak? Acımak mı? Ama hayır, sen bunu benden söküp aldın, hatırladın mı? İlgi, şefkat, genel olarak herhangi bir duygu, bunları da," dedi ve parmaklarını şıklattı, "hepsi sistemimden çıktı, tam da senin istediğin gibi. Gururlu musun?"

Başımı salladım. O adamın ona yaptıklarına inanamıyordum - ona yapılan her şeye.

Adamın beti benzi attı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Her şeyi istiyorum, ama senden sadakat istiyorum."

Bağlılık mı? Şimdi bile intikamını bırakmayacaktı.

"Hayır, hayır, Kralıma ihanet etmeyeceğim."

"Hiç sormadım, sormama da gerek yok. Fiona elimde ama en çok değer verdiğiniz şeyi, Kralınızın güvenini alacağım. Küçük bir kuş bana ıslık çaldı, küçük bir ilaç

hakkında, küçük öğrencileriniz hakkında. Babam onlara ilaç verdiğini biliyor mu?

mirkroot, ve biliyorlar mı ki mirkroot insanı öldürür, yavaş yavaş ama öldürür."

"Yavaş değil," diye sertçe seslendi Nia, Sam'in yanına oturarak. "Hızlı ve acı verici, üçüncü dozdan sonra vücudunun onu kalp atışı hızında sindirmesi sadece birkaç doz alır ve sonra dördüncüsü doğrudan kafana gider ve çok patlayıcı bir ölümle ölürsün. Burma salonları daha ilk kokusunda kokar, Verglaser'larınız bir yıl içinde düşer."

Bunu uzun zamandır planlıyordu, bu gerçekten onun savaşıydı.

"Bunu duydun mu?" Snow alaycı bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Bir yıl içinde düşecekler. Bunu nasıl örtbas ettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama artık babam bunun senin yüzünden olduğunu bilecek. Sevgili Kral'ın senin sonun olacak." Onun yüzünü alkışladı. "Güzel bir trajedi, bunu okumak için para verirdim."

Başını iki yana salladı. "Sana yalvarıyorum."

"Sana söylemedim mi Renick? Bir gün benim merhametime kalacağını. Sözlerimi çok sıkı tutuyorum. Benim için söz vereceksin ve Sam'in hayatı için bana bir iyilik daha borçlusun."

Yutkundu ve sonra güçlü, karanlık onaylamama notaları arasında başını salladı. "Yapacağım."

"Kan yemini."

Ayağa fırladı. "Ne?"

"Bana kan yemini ettireceksin, Nick canım. Kendi kalp atışlarıma güvenmiyorum, bir pitona güveneceğimi nereden çıkardın?" Eldivenini çıkardı ve ona bir elini uzattı. "Hayatın üzerine yemin edeceksin. Kan, et ve kemik, kül ve toprak üzerine yemin ediyorum," diye okudu ve büyü saçlarını dalga dalga kaldırarak etrafında süzüldü. "Sen, Renick Salazar, bana bağlılık yemini edeceksin ve ben, Snowlin Krigborn, sözümü tutacağım."

Adam başını salladı ama kadın eğilip onun elini tuttu ve sıktı. "Ben, Renick Salazar, kanımla, etimle, kemiğimle, külümle ve toprağımla sana bağlılık yemini ediyorum ve sen, Snowlin Krigborn, sözünü tutacaksın." Küçük bir ses duyuldu

Kollarının altında, büyülu pazarlığın iz bırakacağı yerde parıldıyordu.

Kan yemini karanlığın içinde karanlığın kendisinden daha saftı. Kendinize ne kadar çok bağlanırsanız, ruhunuz o kadar çok parçalanırdı. Kaç tane imzalamıştı?

Kolunu geriye doğru sıyırdı ve diğer birkaç dövmenin yanı sıra kolunun etrafını saran bir dövme çizgisini ortaya çıkardı. Yemini zevkle inceledi. "Onca dersin bu kadar işe yarayacağı kimin aklına gelirdi. Hoşt, Renick, deliğine geri dön," diye elini savurdu ve komutan hızla odadan çıktı. Cephaneliği büyümüşü, planlarına büyük adımlarla yaklaşmışı, artık sadece düşünölen adımlar değillerdi. Bugün bir bedel ödenmişti ve bu bedel artık sadece ona ait değildi. Sam öldürölmüşü.

Yavaş adımlarla Samuel'in kanlar içinde yatan cansız bedenine doğru ilerledi. Dizlerinin bağı çözüldü ve titreyen elini kaldırarak Samuel'in soğuk yüzüne uzandı. "Sam, Sam. Ah Sam, sana ne yaptılar." Sesi titreyerek neredeyse bir fısıltıya dönüşmüşü, adını bir dua, bir yakarış gibi söylüyordu. Zırhı bir karkasa dönüşmüşü, içinden sıyrılmışı. "Gözlerini aç, artık buradayım. Artık kalbini ellerinde tutmana izin vermeyeceğim. Vazgeçeceğim, senin için her şeyden vazgeçeceğim Sam. Sadece gözlerini aç... lütfen."

Başı öne düştü ve kekeleyerek derin bir nefes aldı. "Bana söz verdin, söz verdin. Benimle geleceğine söz vermiştin. Bana yakın olacağına söz vermiştin," diye mırıldandı nefes nefese adımlarla. Snow Samuel'i seviyordu, Samuel de onu seviyordu. Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve kalbim çok acıdı.

"Affet beni," diye fısıldadı, titreyen elini yüzünü okşamak için kaldırdı. "Seni tehlikeye attığım için beni affet Sam. Seni koruyamadığım için beni affet. Ben de seni koruyamadım." Başını Sam'in göğsüne yasladı, uzun dakikalar boyunca sessizce onun yasını tuttu. "Artık kalbini hissedemiyorum."

Sesindeki farkındalık beni baştan aşağı yırttı. Umutsuzluk ve çaresizliğin alacakaranlığında yapabileceğim tek şeyi yaptım, gölgelerimi onun etrafında sımsıkı topladım. Büyü ve sıcaklık içimden ona doğru sızarken, o orada soğuk ve üşümüş bir şekilde duruyordu, gücü tükenmişti. Onu bırakmadı, gün geceye dönene, bulutlar gök gürültüsüne dönüşene ve uzuvları uyuşana kadar hareket etmedi. Ondan ayrılmadı, ona dokunmamıza, hatta yanına yaklaşmamıza bile izin vermedi. Sessizlik - mutlak sessizlik, korkunç bir hiçlikten başka bir şey yok.

"Tuhaf görünmüyor," dedi Penelope Snow'un odasından çıkarken, "o korkunç şarkıyı tekrar tekrar mırıldanıp duruyor ve Memphis'e durmadan Calgna dilinde mırıldanıyor, onun dışında her zamanki gibi," diye açıkladı. Dudakları tereddütle büzüldü ve Nia'ya emin olmayan bir bakış fırlattı.

Nia, "Kalem tamam, söyle bize," diye itti.

Genç hizmetçi gergin bir şekilde önlüğüyle oynadı. "Sırtındaki siyah izleri biliyorsunuz, bir şekilde yer değiştirmişler, normal şekillerinde değiller. Nedir onlar? Ona hiç sormadım ama hep merak etmişimdir."

Nia onun sözleri üzerine sonsuz dönüşünü durdurdu ve Caiden'a uzun uzun baktı. Dövmesi değişmişti, ne de olsa karanlık bir zanaattı.

"Bu sadece bir dövme Pen ve saçmalama, onlar yer değiştiremez, yanılıyor olmalısın," diye yanıtladı Nia, ama gölgelerinde bir yalan lekesi gördüm. Saklanmakta gittikçe ustalaşıyordu ama ben yeterince görmüştüm. Nia bana Pamuk'un daha önce kâbuslarından kurtulmak için bir zanaatkâra gittiğini söylemişti ama onlar için bu basit bir numaraydı, onlar tarafından işaretlenmeyi gerektirecek bir şey değildi. Melanthe'nin üzerinde tespit ettiği şey, başka bir karanlık zanaatkârın büyü kokusu muydu?

"Ama yemin ederim, onlar-"

"Bu kadar yeter, Pen," diye sertçe araya girdi Caiden. Onları o da biliyordu. Ben de Mal da daha fazla sorgulamadık, ne oldukları umurumuzda değildi, sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorduk.

"Samuel, sen yokken gelip beni gördü, Arynth'e gittiğin gece, Casmere'den yeni dönmüştü," diye açıkladı Penelope ve iki arkadaş onun üzerine atladılar.

"Ne? Neden sana geldi?" Caiden telaşla sordu.

"O... bana onun için bir mektup verdi. Gözlerinde bir bakış vardı, bir şeyler yanılttı, çok yanılttı. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu tekrarlayıp duruyordu, sanki ölüleri görmüş gibiydi ya da... daha kötüsü. Annem onun delirdiğini, ayazın Solaryan kafasını etkilediğini düşündü. Ama ona söyledim, Solaryalılar soğuktan da rahatsız olmazlar-"

Caiden onu irkilerek omzundan tuttu. "Ne mektubu? Sorun neydi? Konuşsana."

"Cai, yeter," diye uyardı Nia. "Gel Pen, söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlamaya çalış lütfen."

Penelope kendi içinde bir bunalım çukuruna düşmüştü ve konuşacak kelimeleri toparlamakta zorlanıyordu. "Daha fazla bir şey söylemedi ama ertesi sabah Casmere'e döndü ve sonra... tekrar döndüğünde tamamen delirmişti. Hizmetkârlar, kralı geçebilmek için yirmi askeri öldürdüğünü, babasını öldürmeye çalıştığını söylediler."

Nia şok içinde ağzını kapatarak, "Tanrım," diye mırıldandı. Cai başını salladı. "Benim tanıdığım Samuel bu değil."

"Neden böyle çılgınca bir şey yapsın ki?" diye sordu kardeşim. "Silas'ı öldürmek için, ne düşünüyordu ve neden?"

Pen kollarını ovuşturdu. "O... hizmetçiler onun zanaat altında olduğunu düşünüyor."

I koy a el üzerinde onu Omuz ve onu
Sıkıntılı bir dikkat bana yöneldi. "Neden böyle düşünsünler ki? Bu

Gölgelerinizden anladığım kadarıyla bir varsayım gibi görünmüyor, emin görünüyorsunuz."

Koridorlarda endişeyle etrafına bakındı. "Ben... Ben yarı Eldmoorluyum. Babam bir zanaatkârdı." Gözleri Mal ve benim aramda gidip geldi. "Ama ben bir ybris değilim." Ellerini aşağı doğru salladı. "Ben de bir zanaatkâr olduğumu sanmıyorum ve annem din-Aura. Ben sadece... Samuel'in halesini maskeleyen bir örtü hissettim. Samuel Raşar'ın ne olduğunu duymuşsundur, güçleri yirmi asker karşısında onu başarısızlığa uğratmış bir efsane Glare'dir. Dağ canavarlarını, canavarları ve eudemonları öldürdü ama kuzeyden döndüğünde bir korku kabuğuna dönüşmüştü."

Korku. Bu bir zanaatkârın diğerleri üzerindeki en büyük gücüydü. İçeri sızıp onları aramayı ve sonra da her şeyden önce yüzeye çıkana kadar zorlamayı bilirlerdi. Bir zanaat perdesinin altında olmalıydı. Korku perdesi.

Kırmızı kafa ikimizi de şaşkına çevirmişti ama Caiden ve Nia'yı şaşırtmamıştı. O da bunu fark etti. "Şaşırmış görünmüyorsunuz."

"Pen'i tanıyorduk," diye açıkladı Caiden. "Snow da tanıyor. Baban Alaric'in arkadaşıydı."

Şok içinde ağzı açık kaldı. "Bana söylememiştin."

Pamuk'a büyü yapan o muydu? Kardeşimle bilmiş bir bakış paylaştık ama ikimiz de sormaktan çekindik. Şu anda umurumda değildi.

"Samuel'in üzerinde hissettiği şeyin Melanthe'nin büyüü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Pamuk'un planlarını öğrenmişler miydi?

Nia yere yığıldı. "Olabilirdi."

"Mektupta ne yazıyordu?" Mal sordu. "Snow için sana verdiği mektup."

Hepimizin dikkati genç hizmetçiye yöneldi. Özür dileyerek başını salladı. "Bilmiyorum, sadece o biliyor."

"Açmadan önce mi yoksa açtıktan sonra mı mırıldanmaya başladı?" Caiden sanki bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak sordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve hatırlamaya çalışarak yere odaklandı. "Sonra... sonra, sanırım."

Nia koridordan çıkmadan önce iki arkadaş birbirlerine baktılar.

Mektupta ne yazdığı ya da ne zaman mırıldandığı falan umurumda değildi. Onu görmek, ona sarılmak istedim.

Bütün gece dışarı çıkmamıştı, odasından da herhangi bir ses gelmemişti. Nia sürekli tetikte bekliyor, durmadan odasına bakıyor, Snow'dan gelecek herhangi bir işareti bekliyor, odasına dalmak için en küçük bir neden arıyor, sabırsızlıkla nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu.

Dışarıdaki sürekli gök gürültüsü ve kar fırtınasına rağmen, güneş nihayet bulutların ardındaki yeni günü aydınlatmaya başlamıştı ve Snow odasının kapılarını patlatarak hepimizi ayağa kaldırdı. Mavi ipek elbiselerinden birini giymişti, saçları yüzünden uzakta duruyordu, yüzünü gerçek olmayan, gergin bir gülümseme süslüyordu, soğuk donuk gözleri onu hemen ele veriyordu.

"Koridorlar o kadar rahat mı, neden dördünüz de burada kamp kuruyorsunuz?" diye sordu her zamanki şakacı tonuyla. Önceden endişeliydim ama şimdi takındığı bu dış görünüş beni dehşete düşürüyordu. Güçlü cephesi zırhı gibi yuvarlanmış, yeniden deriye dönüşmüştü.

"Ben kahvaltıya gidiyorum, savaşa değil canlarım, sadece biriniz benimle geliyor," dedi ve koridorlarda ilerledi. Haftalar önceki o günden beri babasıyla birlikte yemek odasına gitmemişti. Babası onu kırmamıştı ama ben bundan, onun için planladıklarından korktuğum kadar korkmuyordum.

"Ben de onunla gideceğim," dedim ve düğmelerimi ilikleyip peşinden gittim.

Ben ayrılmadan önce Caiden koluma yapıştı. "Bir şeyler planlıyor, ona yaklaştığını görmediğin sürece müdahale etme. Eğer görürsen, durdur onu."

Başımı salladım ve hemen onun adımlarına kapıldım.

Yemek odalarının önünde durdu ve sonra benimle yüzleşti. "Benimle içeri gel."

O odalara doğru hareket etmeden önce onu sıkıca kucakladım. Ona sarıldım, varlığıyla yıkandım. Ona olan ihtiyacım göğsümde ve tüm vücudumda sıkılaşıırken küçük elleri sırtımı okşuyordu.

"Aşkım, aşkım. Çok üzgünüm, çok çok üzgünüm," dedim, dudaklarımı başına, boynuna ve omzuna bastırarak. Bir insan birini nasıl bu kadar özleyebilirdi?

"Sorun yok."

"Yasını tutun lütfen, size yalvarıyorum, bu kadar yeter-bu korkunç sessizlik yeter. Sadece onun yasını tutun, değer verdiğiniz, sevdiğiniz ve aile dediğiniz kişinin, lütfen."

"Gözlerini kapat Kil," diye fısıldadı neredeyse. "Bugün yine o canavarım, etrafım karanlık."

Onu durduramazdım. Bunu yapmaya hakkım yoktu, önerebileceğim tek şey onu güvende tutmaktı. "Hemen yanında olacağım, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Sadece deneyebilirler, çünkü yapabilecekleri daha kötü bir şey olmadığını görecektlerdir."

Benden uzaklaştı ve artık buz gibi olan gözleriyle asla buluşmayan kısa bir gülümseme verdi. Onu böyle görmek beni her şeyden daha çok incitti.

Daha önce hiçbirimizin yanına girmesine izin vermemişti, onu tanımasaydım korktuğunu düşünebilirdim. Babası diğer dört kişiyle birlikte oturuyordu, yüzünde memnun bir gülümseme vardı, generallerinin ölümünden bu kadar zevk almış mıydı yoksa kızının acısıyla mı ziyafet çekiyordu?

Benim gibi gergin olan iki Isjordan askeriyle birlikte odanın köşesinde yerimi aldım, sanki odanın içinden bir savaş çıkmasını bekliyormuş gibi hazırdılar.

Eğildi ve onun yanına oturdu.

"Varlığın beni memnun ediyor dostum, onu elde etmek için bu kadar büyük çaba sarf etmem gerektiğini bilmiyordum. İçiniz rahat olsun, ileride başvurmak üzere artık biliyorum," dedi yarı gülerek.

Göğsüm öfkeyle kabardı, ama ona hoş bir gülümseme verdi. Bunun üzerine babasının gölgeleri durdu, daha sert ve sinirli oldu. Beklediği tepki bu değildi. Şimdi onun davranışını anlıyordum, babasına bu zevki tattırmayacaktı.

"Ah ama hayır baba, ben sadece sevgili Moreen dönmem için çok yalvardığı için geldim, sevgi dolu bir kış gibi bir şeyden bahsetti. Bekle, şimdi nasıldı, kocakarı?" diye sordu karşısında oturan yaşlı kadına dönerek. Yanımdaki askerler sessizce başlarını sallayarak kıkırdadılar, onun maskaralıklarına alışmış olmalıydılar.

"Annemle böyle konuşma," diye haykırdı Reuben. Gölgeleri kızgınlığın tüm tonlarını taşıyordu, hepsi derin bir korkuyla iç içe geçmişti, Snow'dan dehşete düşmüştü.

"Sus yarım ırk, istendiğinde konuşacaksın, git bir kemik getir ya da bir muhafıza kuyruk salla. Moreen, dediğimiz gibi," Snow onu susturdu ve tekrar duasına döndü.

Babası şakalaşmaya aldırmıyor gibiydi, sözünü kesmedi ve sadece ona baktı, muhtemelen yaptıklarından nasıl olup da bir santim bile etkilenmediğini anlamaya çalışıyordu. Snow hepsinin ne hissettiğini biliyor ve bu duygularla oynuyormuş gibi görünüyordu. Kontrol ondaydı, tersi değil, babası bile yaptıklarına rağmen ona sarılmıştı. Duruşunda bunu görebiliyordum, burası onun savaş alanıydı ve hepsi bu alanda sıkışıp kalmıştı.

Eş bir süre cevap vermedi. "Arynth Lordu nasıldı, Snowlin? Onu iyi bıraktın mı?" diye sordu, soruyu geçiştirerek. Diğerleri gibi o da Kar'dan korkuyordu ama bunu en çok ve en açık şekilde o gösteriyordu.

"Pekala, onu bir elma kadar tombul bıraktım." Elmadan bir ısırık aldı ve Moreen içkisini yudumlarken boğuldu. "Arynth'te iyi bıraktığım tek kişi o değildi gerçi, senin yarı melez nişanlın da orada lezzetli bir şekilde tombuldu," dedi sırtarak.

Üvey kız kardeşinin Elias'la nişanlı olduğu gerçeğini gözden kaçırmışım.

"Elias da orada mıydı? Onunla görüştün mü, neden?" diye sordu genç sarışın kadın endişeyle. Snow onların tepkisinden memnun görünüyordu, üst dudağını yalayarak ona göz kırptı, üvey kız kardeşin rengi soldu ve alnı endişeli kırışıklarla kırıştı.

"Baba, buna nasıl izin veriyorsun?" diye hayal kırıklığı içinde yarı ağlayarak yalvardı ama babası cevap vermedi.

Snow alaycı bir surat ifadesiyle ona karşılık verdi ve o da bir mendilin altında gözyaşı dökmeye başladı.

Bu herkesin tanıdığı, Adriyatıklıların gördüğü ve babasının kendi iradesine boyun eğdirmek istediği prensesi. Prensesi ben de tanıyordum, Pamuk'u da. İkisi de farklıydı ama nadiren her ikisini de her zaman sergiliyordu. Brogmere'de her ikisi de olmuştu, burada prensesi, Caiden ve Nia'nın yanında ise her zaman Pamuk'tu. Benimleyken kim olduğunu bilmek istiyordum çünkü göstermeyi seçtiği parçaları değil, onun tamamını istiyordum.

"Kaptanla bu kadar yakınlaştığınızı bilmiyordum," dedi amcası, babasına biraz kuşkuyla bakarak.

"Yakın bir şeydir, sevgili amca, ben başka kelimeleri tercih ederim, şu gibi-"

Babasının gürültülü yumruğu masaya çarparak onun sözünü kesti. "Kız kardeşine saygı göster, Snowlin."

Gülmekten başını geriye attı. "Kız kardeşim öldü ve bu masadakilere saygı duyduğumu varsaymanız büyük cesaret," diye ekledi Pamuk sakince, bir lokma üzüm yerken. Yemek yerken öyle harikulade bir görüntüsü vardı ki. "Ve

Bu arada son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun canım? Her şey yolunda mı?" diye sordu ona doğru korkunç ve eğlenceli bir sırıtışla.

Hepsi endişe ve panik içinde birbirlerine bakarak Snow'u güldürdüler. Caiden haklıydı, bir şeyler planlamıştı.

Endişeyle annesine döndüğünde üvey kız kardeşinin nefes alış veriş aniden hızlandı. Öksürük hava alma şansını elinden aldı. Korkuyla ayağa kalktı, burnundan kan damlamaya başlamıştı. Annesi çığlık attı ve Rueben kılıcını Snow'a doğru tehditkâr bir şekilde savurdu. Onu zehirlemişti.

Hareket etmedim, sözünü kesmeyi düşünmedim bile. Bırakın kendi savaşını kendisi versin.

"Ne yaptın sen?" Reuben kılıcını ona doğru sallayarak bağırdı.

Eşi güçlkle ayağa kalkmayı başardı, deniz mavisi gözlerini yaşlar kaplamıştı. "Size yalvarıyorum, yaptığınızı geri alın."

Snow sandalyesinde arkasına yaslandı ve kulaktan kulağa sııttı. "O Thora'nın kırık kaburgaları içindi, seni çekilmez yumuşak kaltak," dedi ve kadehini üvey kız kardeşinin şerefine havaya kaldırdı. İntikam almak istiyordu. Ama bu, bardağı taşıran son damlaymış gibi gelmiyordu, bardağı yeni dolmuştu.

"Sen hariç herkes dışarı," dedi babası panik halindeki üçlüye dönmeden önce sakince. "Fren'i hemen bir şifacıya götürün."

Snow'un eğlencesi artmıştı. Tam dışarı çıkmak üzereyken Reuben yere düştü ve anneleri daha sert bir çığlık attı. Yıkım ve panik çığlıkları.

"O da Eren'in şevkini sürekli kırıdığın içindi, seni çekilmez pısırik," dedi Snow tekrar kadeh kaldırarak.

Silas öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Ne yaptın sen?" sözleri yüksek sesle yankılandı ve koridorda yuvarlanarak kapının bile takırdamasına neden oldu.

"Söz verilen eğlence gezisi!" diye haykırdı, ayağa kalkarak onunla yüzleşti.

Silas'ın ölümcül kötücül gölgelerini fark ettiğimde vücudum onun önüne atlamaya hazır bir şekilde gerildi.

Adam ona vurmak için hamle yaptı, ama kadın o vuramadan adamın bileğini yakaladı.

İrkildim, kendimi zorlukla sabit tuttum. Cadı şatoyu kendi zanaatıyla süslemişti ama ben hâlâ büyüünün parçalarını ortaya çıkarabiliyordum. Gölgelelimi Silas'ın altına ulaşana kadar genişleterek, başka bir numara düşünmesi ihtimaline karşı tuzağı hazır tuttum. Snow buna sahipti ve ben de ona.

Nefes nefese kalmıştı, biz ve askerler dışında herkes gitmişti. Duvarlar boyunca onlara doğru buzlar oluşmaya başladı ve kalbim onun için korkuyla büyüdü.

"Sen beni şiddetle besledin, ben de seni tepkiyle beslediğimde yut. Sonuç kırıntılarıyla boğulma, senin için hazırladığım koca bir ziyafetim var."

"Bu ne cüret!"

"Görüyorsun ya baba, sonuçta seninle aynı olduğumu fark ettim." diye tükürdü ve buz sanki bir emirle durdu. "O küçük yumuşak kafan benimle uğraşabileceğini mi sanıyordu? Bana yaptığın her şeye ben izin verdim, bu seferki benim hesaplarımın dışındaydı. Emin ol, bunun için aynı parayı alacaksın. İç çamaşırlarını o yarım ırklardan daha çok önemsedğini biliyorum, ama seni böyle görmekten zevk alıyorum, bu beni çok mutlu ediyor."

"Seni kurdeleler içinde Adriata'ya göndereceğim, krallarıyla evlenecek kadar canlı olacaksın, bir sonraki saniye ölsen bile umurumda değil."

Güldü ve adamın bileğini kavrayışını sıkılaştırdı, siyah eldivenleri parmak eklemlerinin etrafında beyazlaşacak kadar sertti. "O zaman tam da amaçladığım şeyi yapacağım, sevgili Fren ve Reuben'in ölmesine izin vereceğim. Biri senin varisin, diğeri ise Ivar Venzor'u pençelerinde tutmak için kullanmayı planladığın kişi. Herkes onun senin küçük kürsünü ne kadar sevdiğini biliyor." Durdu ve ona yaklaştı.

"Sence de iyi bir kral olmaz mıydı baba?"

"Beni tehdit etme, çocuk!" diye bağırdı.

"Tehdit yok, ben tehdit etmem, ama az önce kullandığım küçük lezzetli zehirden haberin var mı?" diye kaşlarını kaldırarak kışkırttı. "Bilemezdin, karanlık zanaatkâra bir şehri besleyecek kadar para ödedim. Kan zanaatı zehri, aslında panzehirini bulmak çok kolay, sadece kimin kanı olduğunu bulmanız gerekiyor. Küçük bir nezaket ipucu, benim ya da tanıdığınız birinin kanı değildi, tabii ki Adriata'yla evlenip sizden uzaklaştığımda bunu size vereceğim. Seraphim'e gönderdiğin kızıl saçlı küçük cadı bu teoriyi kanıtlamana yardımcı olabilir, buyur."

Silas'ın gölgelerini hiç şimdiki gibi görmemiştim, hiçbir şeyin renginden daha derin bir öfkeyle tüm odayı kapkara dolduruyorlardı. Kadın bunları hak etmemişi, Silas kendi payına düşenleri hak etmek için yeterince şey yapmıştı. Duvarları kalın bir şekilde kaplayan buz çatladı ve küçük parçalar halinde patladı.

Zaferinden memnun bir şekilde yemek odasından çıkmak için onu bıraktı, adımları Silas'ın öfkeli bir şekilde yankılanan kara kahkahasıyla durdu.

"Büküleceksin, Snowlin Krigborn, bir gün büküleceksin. Nerede olursan ol, her bir parçanı kıracağımdan, seni eritip arzularıma göre kullanacağım bir çeliğe dönüştüreceğimden emin olacağım. Bu diyarı terk edeceğin güne kadar benim emirlerimi yerine getireceksin. Ben senin sonun olacağım." Yüz hatları bir kez daha sertleşmeden önce incinmiş bir şekle bürünmüş olan kendi kızına verdiği iğrenç bir söz.

"Senin beslediğin cesaret, öfke ve acımasızlık ateşinde dövülmüş olanı bükemezsin. Beni kendi ellerinle işlenemez hale getirdin, bu hale gelmem için kenarlarımı ince ince biledin. Bu yüzden sana meydan okuyorum baba, bunu dene ve yap. Beni kullanmaya çalışırken ellerinin kanadığını görmek istiyorum. Beni her tuttuğunda ve kullandığında kanadığını görmek istiyorum çünkü ben basit bir silah değilim, iki ucu keskinim." Snow meydan okudu.

Elini ona doğru kaldırdı. "Eğer seni zapt edilmiş olarak görürsem yaparım."

Hızla aralarına girdim ve gölgelerini de onunla birlikte olduğu yerde dondurdum. "Ona bir kez daha dokunursan, Adriata anlaşmanın kendi payına düşen kısmını paramparça eder ve ben de seni tam burada, onun önünde parçalara ayırırım," diye tehdit ettim.

Arkamdaki muhafızlar kılıçlarını kınından çıkardılar ve Verglaser'lar krallarını korumak için pozisyon aldılar.

Etrafımdaki gölgelerden bir duvar kaldırarak bizi içeriye hapsettim. Büyümü besleyen yaşam hissiyle uzuvlarım titredi. Kalenin etrafındaki zanaat perdesi ruhani mana akışını kesmişti. Daha önce yaşam manama nadiren güvenmiştim, eğitim dışında asla bu derece güvenmemiştim.

"Az önce ne yaptığının farkında mısın, Adriatian? Yabancı bir muhafız, beni büyü altında tutuyor ve tehdit ediyor? Buna nasıl cüret edersin?" Silas yaptıklarım karşısında gözlerini kocaman açarak bağırdı.

"Aynen böyle. Uslu durun Kral Silas, beni gücünüzü sınamak zorunda bırakmayın."

Yüzünde alaycı bir ifade belirmeden önce kabaca güldü. "Seni astıracağım, küllerin onunkilerin üzerine serpilecek."

Kızı haklıydı, utancını gizlemek için tehditlere bel bağlamıştı. "Bu krallığa girmesine izin verdiği iki muhafızla barış anlaşması imzalayan bir kral için cesur sözler. Prensesi her türlü zarardan korurlarken onlara hiçbir zarar gelmeyecek. Senin sözlerin, benim değil. Bozun, bakalım bu anlaşmaya uyacak mısınız?" Bu anlaşma konusunda çok ısrarcı olduğunu biliyordum, yıllarca uğraşmış ve her türlü düzenlemede ısrar etmişti, sözleri boştu.

Gölgelerimi indirerek geri çekildim ve o da muhafızlarına silahlarını indirmelerini işaret etti. Kar donmuştu, bana boş boş bakıyordu.

Silas tekrar yerine oturup hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısını bitirirken, "Peki o zaman, kızımı korumakta ne kadar beceriklisin, bunu bir daha yaparsan hiçbir anlaşma beni durduramaz," diye ekledi.

"O senin kızın değil ama benim kraliçem olacak. Onu bir daha tehdit edersen hiçbir Yüksek Duvar Adriata'yı senden uzak tutamaz."

Sözlerime aldırmadan alay etti ve Snow'un parmaklarının ucunun sırtımı hafifçe sıyırdığını hissettim, geri çekilmem için beni teşvik etti, ben de istenileni yaptım.

Sözü kulaklarımda çınladı ve kemiklerime ağır geldi. Kelimelerin gücünü ve verdiği zararı hiç bu kadar hissetmemiştim. Çok kudretliydi ama yine de sadece insandı, etten ve kemikten, incitmek kolay değildi ama yaralamak, acı çektirmek için yeterliydi. Kalenin duvarlarında sessizce ve yavaşça yürüyordu, omuzları ve sırtı sert nefeslerinin rehberliğinde hızla aşağı yukarı hareket ediyordu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı, mavi eldivenleri yakut renginde akmaya başlamıştı. Arkasından gittim, onu tutup yakalamaktan çok korkuyordum, bunu yaparsam eriyip gidecekmiş gibi hissediyordum.

Tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü, elleri titriyordu ve nefesleri öfkeliydi. Yardım etmemesini işaret eden kanlı elini kaldırarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Onu o halde görmekten kendimi alamıyordum. Kollarımı beline doladım ve onu kaldırdım, tüm vücudu titredi ve karnından sırtına doğru patlayan kalp atışlarını hissettim. Bir an, ona bir an verirdim, sonra paniğe kapılır ve bir şifacıya koşardım. Başımı omzuna gömüp dakikalarca ona sarıldım. Onu mu rahatlatıyordum yoksa kendimi mi? Onu kaybetmek istemiyordum, prenses de Snow'du, şu anda ikisi de elimden kayıp gidiyordu.

Son bir derin nefes alıp titremesi durana kadar onun çiçekli kokusunu ve sıcaklığını içime çektim.

"Sen bir aptalsın," diye sertçe bağırdı ve beni gülümsetti.

"Öyleyim, ama sen kalbimi çaldın, şimdi ben senin aptalınım."

"Seni orada öldürtebilirdi."

"Ve seni korurken başım dik bir şekilde ölebilirdim."

Yüzüme bir tokat atmadan önce kaşları çatık ve kızgın bir şekilde döndü ve kollarını boynuma dolamak için zıpladı.

"Bir kez daha böyle saçma şeyler söylersen, yemin ederim Kilian, soyadın her neyse, seni bitiririm."

"Taşaklarımı kesip bana yedireceğini söylemiştin."

"Hayır, onlara bir süre daha sahip olmana ihtiyacım var, belki onları gerçekten kullanmanı sağlayabilirim." Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrarak ensemde ürperti yarattı, sonra hareket etti ve yanağıma bir düzine kadar öpücük kondurdu. Kalplerin hiç bu kadar sıcaklık hissettiğini bilmiyordum, bunu bugün öğrendim.

"Gel benim küçük kediciğim," dedim poposunu tokatlayarak, onu yere yatırdım. "Önce ellerinle ilgilenelim, sonra istediğin kadar mırıldanabilir ve beni yalayabilirsin."

İç çekti ve benden uzaklaştı. "Ve ben artık bir kediye."

"Bir şifacı çağıracağım," dedim onun yanına girdiğimizde.

Oda.

"Hayır, yapma. Ben iyiyim." Sesi güç ve soğukluk kazanmıştı ama iyi değildi. İyi, F ile başlayan en kirli dört harfli kelimeydi ve bu, adil ve başarısız kelimelerini ve Snow'un kullanmaktan hoşlandığı bir diğerini geçiyordu.

"O zaman Nia ya da Penelope." Onu yalnız bırakmamak ve kendi kendini yok etme yöntemlerine kaymamak için orada olmak yeterliydi.

"Hayır, her şey yolunda, ikisini de aramayın. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Daha fazla ısrar etmedim ve ayrıldım.

BÖLÜM 38

Snowlin

Itaşan duygularıma teslim olmamak için bütün gece plan üzerinde çalışmıştım. Alaric ben gitmeden önce gizlice kan yapıcı zehir şişeleri sokmuştu.

Isjord. Onlara ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin, sadece onları babanın üzerinde kullanma. O piçi iyileştirmek için kanımı kullanmayacağım, demişti şişeleri çantama koyarken.

Memphis sadece koruyucu yaratığım değil, aynı zamanda en iyi casuslarımdan biriydi. Zehri bu sabah giysilerine bırakmıştı, yutulması gerekmiyordu, fiyatı ve nadirliği de bu yüzdendi. Alaric iyi bağlantıları olan bir adamdı, Eldmoor'daki neredeyse tüm karanlık zanaatkârları tanıyordu.

Son birkaç gündür sürekli yaptığım gibi yine yastığımın altına uzandım. Ölümünün ertesi sabahı Pen tarafından bana iletilen son sözleri. Serulean renkli zarf deniz ve tuz kokuyordu, Sam'in varlığıyla doluydu. Boğazımın tıklandığını, gözlerimin dolduğunu hissettim ama ağlamayı reddettim, şimdi değil. Ölümünün intikamını aldığımda, o zaman ağlamama izin verilecekti. Onun yasını tutmayı hak etmiyordum.

Üzerinde küçük beyaz bir güneş taşı bulunan ince gümüş bir zincir düştü.

"Bunu Solaryalı bir tüccardan aldım, bana seni hatırlattı. Hayatta olmak doğru hissettirdiğinde ve kalbini bozan nefret olmadığında bunu tak. Bir bahar sabahı ilk ışığı görmek için yola çıkalım, taş gün doğumunun dokunuşuyla parlıyor." -Sam.

Sam, Sam. Seni kaybettim. Neden? Neden? Neden mi? Onun hediyesini tutarken nefesim kesildi ve bu çılgılığı yuttum. Gündoğumları artık yeni lanetim, yeni kâbuslarımın bir parçasıydı. Sam ölmüştü, onun anıları artık benim işkencemdi. O ölmüştü, gitmişti, benim yüzümden. Ya asla doğru hissetmeyeceksem Sam? Daha kaç savaş vermem gerekecekti ve daha kaçını kaybedecektim? Kalbim nefret tarafından asla bozulamazdı, kanayan avuçlarım bunun kanıtıydı.

Yaptığı her şeye rağmen beni eğmek ve kırmakla tehdit etti. Bu onun için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu, buna, acıma açtı. Beni çoktan bükmüş ve kırmış olabilirdi ama ben de onu kanatmak için sözlerimi tutmaya niyetliydim. Ironi aşkına, kanayan tek eller benimkilerdi.

Eldivenlerimi yaralarımaya sürtünmemeleri için nazıkçe soydum ve yıkamak için banyo lavabosuna doğru yöneldim. Ilık su yatıştırmaktan çok yaralarımaya batıyor, bıçak saplanır gibi bir his veriyordu. Yaralarımın acısına o kadar dalmıştım ki yanımdaki Kilian'ı fark etmedim ve irkildim. Elinde bir merhem şişesi ve beyaz gazlı bez tutuyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Kapıyı çaldım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Öyle mi yaptın?"

"Kapıyı tekrar çalmamı ister misiniz?"

Onu ittim ve o da arkama geçti, kanlı ellerimi lavabonun üzerinde nazıkçe yıkarken vücudu benimkine yapıştı, başparmağını taze yaraların üzerinde nazıkçe gezdirerek onları temizledi. Başımın arkasını öptü ve merhem sürebilmesi ve avuç içlerimi gazlı bezle sarabilmesi için beni bir tabureye yönlendirdi. Emzirilmek benim için başka bir şeydi.

Hoşlanmasam da ondan yeni yaralar açıp her şeyi yeniden saracaktım. Ellerime bakmakla meşgulken yüz hatlarını o kadar dikkatli ve yakından inceledim ki, eğer ellerim binlerce kat beze sarılı olmasaydı parmaklarımı uzun burnunda, kara kaşlarında ve kalın dudaklarında gezdirirdim.

Sargılı avuçlarımın üstündeki çizgileri düzeltti ve bana acılı bir bakış fırlattı. "Tüm bunları hissetmek ve herhangi bir serbest bırakma aracı olmadan tutmak zordur. Sana bunu kontrol etmeni ya da durdurmanı söyleyemem ama değer verdiğim kişiyi incitmekten kurtulmanın bir yolunu bulmana yardım edebilir miyim?"

Sözleri yanaklarımda sıcak bir kızarıklığa neden oldu.

Yaptığımda canım yanıyordu ama hissettiklerimden daha az yanıyordu ve bu geçici fiziksel acı beni daha derin olan duygusal acıdan uzaklaştırıyordu. "Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki nasıl duracağımı unuttum. Bazen kendimi frenlemek ve hissettiklerime göre hareket etmemek zor oluyor ve Kil, o kadar çok, çok fazla hissediyorum ki, onları serbest bıraksaydım bu krallıkta kimse hayatta olmazdı," diye itiraf ettim, gözlerimi sargılı ellerime indirdim ve gerçeğin sert bir yumrusunu yuttum.

Eliyle başımın yan tarafını okşadı. "Soykırım yapmanı engellemek için bir yol bulacağız," dedi ve beni güldürdü. "Ve seni incitmekten alıkoymak için. Bunu yapmak isteyen yeterince insan var, her şeyin üstüne bir de kendi kötülüğünü yapmak sana haksızlık gibi geliyor. Acı acının önüne geçemez Pamuk, geçecek başka bir şey bulalım."

Sözleri beni şaşkına çevirdi, haklıydı. Kendimi ve yüz hatlarımı düzelttim, zayıflık bana yakışmıyordu. Bu yönümü kimseye göstermeyi sevmezdim, özellikle de karşımdakine. "Mal-"

Düşünce tarzımı bildiği için sözümü kesti: "İnatçı kadın, bu yöntemlerle benimle savaşmayı bırak, seni bu yöntemleri anlayacak kadar tanıyorum."

Bana bir banyo hazırladı, içine kuşkulu bir şekilde çeşitli tuzlar ve kokular serpti, bana şöyle bir baktı

Bana doğru onay.

"Ben çay poşeti değilim," dedim sertçe sarılmış ellerimi kaldırarak. "Bu ellerle yapabileceğim en iyi şey seni dövmek olur." Onları bir santim derinliğinde savaş yaraları gibi sararak işi çok ileri götürmüştü, ne kadar dramatik bir Adriatikalıydı. Mal haklıydı, çok yaygara koparmıştı.

Ceketini çıkarıp dar beyaz tuniğinin kollarını katlamaya başladığında bir adım geri çekildim. Bana doğru yumuşak adımlarla ilerledi ve sırtarak benimle alay etti. "Seni bu şekilde mücadele etmeye bırakacak kadar zalim değilim aşkım."

Başımı salladım. "Beni ilk kez çıplak gördüğünde keselenip temizlenmeyeceksin, buna izin vermeyeceğim." Banyoda bana katılmasını istiyordum, yaralı bir çocuk gibi bana banyo yaptırmasını değil.

Yakasının düğmelerini açtı. "Seni ilk kez nasıl çıplak görmeliyim?"

Bir nefes üfledim. "Kırmızı dantel ve muhtemelen altınızda, üstünüzde, önünüzde. Ne demek istediğimi anladınız."

Güldü ve kısa bir süre için gözlerini kapattı. "İşte, seni kırmızı dantelli, üstü, altı ve önü çıplak gördüm. Şimdi de soyunman mı gerekiyor?" diye dalga geçti, saç tellerimle oynadı, parmaklarının etrafında kıvırdı.

Direnmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o da aptal gibi sırttı. "Kabalığımı bağışla aşkım," dedi omzumun üzerinden eğilerek ve elbisemin düğmelerini açmak için uzanarak. "Durumunu göz önünde bulundurarak teklif etmeliydim."

"Kendini beğenmiş piç," diye mırıldandım ve o da boynumun derisine bakarak güldü. Son düğmeyi de açtıktan sonra parmaklarını omurgamda gezdirdi ve elbiseyi bakışlarımı kaçırmadan tenimden sıyırdı, elbise ayaklarıma dökülüp beni çıplak bırakırken bile. Bandajlar ellerimi, hafif giyinik denebilecek biri için yeterince saklıyordu.

"Bakabilirsin, sana utangaç bir kız olmadığımı söyledim."

Şakağımda bir parmağını gezdirdi. "Sanırım seni en çok kelimelerle soyunurken gördüm." Aramıza ve vücuduma

kısa bir bakış attı. "Gerçi ben

İtiraf etmeliyim ki bunun gördüğüm en iyi çıplak olduğunu düşünmekle hata etmişim."

Omzuna bir tokat attım ve o da güldü. Bu sesin tenimdeki etkisini, göğsümdeki karıncalanmayı ve kalp atışlarımın değişen hızını artık gizleyemiyordum. Tek düşünebildiğim onun bedeninin benimkinin üzerinde olması, dudaklarının benimkinin üzerinde olmasıydı. Bana sahip olmasını istiyordum, nasıl isterse.

"Kıl?"

"Evet?" diye dalgınca cevap verdi, her tarafıma zevkle bakıyordu.

"Eğer soğuk suyla yıkanırsam bir hafta boyunca kaşığımdan kar yersin."

"Titreme tehdidi," dedi parmağını kolumda gezdirirken ve gerçekten titrediğimi fark etti. Yüz hatlarını endişe kapladı. "Seni titretmek istememiştin, hadi seni içeri alalım."

"Sorun soğuk değil, sensin," dedim utanmadan.

Hareketini durdurdu ve bana öyle harikulade bir şekilde baktı ki, irisleri en berrak suların üzerindeki güneş parıltıları gibi parıldadı.

"Bu kadar bakışma yeter."

Bir eliyle yüzümü kavradı ve alnını yüzüme bastırdı. "Kalbimi deli gibi çarptırdığın yeter."

Çıplaktım, son derece rahatsızdım, ıslanmıştım ve bana banyodan fazlasını yapması için onu soymasına ramak kalmıştı. Ancak küçük bir anlaşma vardı. Bu yüzden hayal kırıklığımı bastırmak için derin bir nefes aldım, alabildiğim kadar derin ve boğazımı temizledim. "Benim, uhm, benim banyom."

Avuçlarını kollarıma sürterek uzaklaştı. "Şimdi üşümüşsün."

"Hayır, hala sen."

Gülümsedi ve dudağını ısırarak banyoyu işaret etti.

Sarıllı ellerimi kuru tutmak için kollarımı banyonun kenarlarına astım, başımı da arkaya yasladım, suyun sıcaklığı beni her zaman iyice rahatlatırdı. Kilian bir tabure alıp yanıma oturdu, bakışları beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Ellerini sabunla yavaşça saçlarımda gezdirdi, parmakları kafa derime öyle nazıkçe masaj yapıyordu ki gözlerim zevkten yukarı doğru yuvarlandı.

"Kahretsin, ellerin cennet gibi. Meslek değiştirmeyi düşündün mü?"

"Şuna masaj KADIN Kafalar mı?
Hayır, ama Ben yaparım. önerinizden sonra dikkate alın."

Kendimi ona doğru fırlattım, sabun köpükleri etrafa saçıldı. "Kadınlar mı? Ne kadını? Kadın, ben, tekil."

"Ah," diye alçak sesle alay etti, yanağıma baloncuklar yerleştirdi. "Kıskandın mı?"

"Bırakın beni, uzun sürmeyecek."

Nabzındaki değişimi ve yüz ifadesindeki solmayı gördüm. "Peki ya sonrası? O zaman kıskanmayacak mısın, kıskanacağımı biliyorum."

"Onu sev Kil," diye güçlükle mırıldandım, bir çığlığı yutarak. "Benden sonra kim olursa olsun onu sevdiğinden emin ol, geçici bir arzuyu kıskanmak istemiyorum. Kıskançlığımı sahip olmaya değer kıl."

"Sen kalbimde bu kadar sıcakken benden bunu nasıl isteyebilirsin? Ben bile yapamazken beni başkasıyla hayal et."

Ona verecek bir cevabım yoktu, sadece benimle tartışmasını sağlayacak sözlerim vardı.

Saçlarımı duruladı ve sessizce yanıma oturup baktı, daha çok yıldızlara bakar gibi baktı.

Kollarımı dizlerime dayayarak öne doğru eğildim, ona bu kadar yakinken bahar bugün üçüncü kez yeniden çiçek açtı. "Belki, sadece belki, bir gün bana gerçekten ölümüne bakabilirsin, seni Adriyatik piçi."

Gülümsedi, o çıldırtıcı gülümsemesi, eğer bana ölümüne bakmayacaksa, bana gülümseyecekti. Başparmağıyla yüzümdeki yara izini takip etti, varlığı beni rahatsız etmiyordu ama parmaklarını yavaşça kenarlarında gezdirdiğinde nedense ağır geldi. "Elimde değil, seni gün içinde çok az görüyorum."

Yeterince. Elimden geldiğince her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyorum. Sana her sarıldığımda kar gibi eriyip gideceğini, dokunamayacağımı, benden uzaklaşacağını hissediyorum."

"Erimemin nedeni, baharım, senin çok sıcak olman," dedim ve sustu. "Ama asla senden uzakta değil."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Beni mahvediyorsun kadın," diye dudaklarımın arasından nefes aldı. "Aklından geçenleri söylediğinde, beni mahvediyorsun." Elini boynuma kaydırды, başparmağı yara izimin geri kalanında gezindi, derim sert parmaklarının dokunuşuyla yükseldi, sanki nefes alamıyormuşum gibi hissettim ve ağzımdan bir nefes kaçtı. Eli yavaşça göğüslerime doğru ilerlerken hızlı kalp atışlarım banyo suyunu hafifçe kaydırды. "Zayıflığım," dedi, parmaklarının üst kısmı meme ucumu sıyırdı ve sonra başı aşağıya eğilip emmeden önce göğüs kıvrımının geri kalanını izledi, o kadar sert emdi ki, ecstasy birikiminden irkilmeme neden oldu. "Bunların dizlerimi herhangi bir canavar ya da korkudan daha fazla zayıflattığını kim bilebilirdi ki?"

"Bunların hiçbirini söylemediğimizi sanıyordum. Şikayet ettiğimden değil."

"Kadınımı memnun etmek için öpüşmeye ya da sikimin içinde olmasına gerek yok," diye mırıldandı boynumda gezdirdiği öpücüklerin arasında, eli göğsümü avuçlayıp yoğururken.

Memnuniyetle inledi ve ben de iniltimi bastırmak için bandajlı elimi kaldırdım. Elimi aşağı çekti. "Seni duymak istiyorum, bu zevk benim tarafım için olacak."

Parmakları ağrıyan göğüslerimle oynadı ve ortaları bu alay karşısında sertleşti. Ağız onların yerini aldıktan sonra eli karnımın üzerinden aşağıya, kalçama ve uyluğuma doğru ilerledi, sonra tekrar karnımın alt kısmına doğru yılan gibi kıvrılıp tembel daireler ve çizgiler çizdi. Bir alay haritası.

"Kilian, tanrılar," diye inledim ya da yalvardım, hatta belki de dua ettim.

Cevap olarak elini göbeğime indirdi ve temasla irkildim. Uzuvarım dalgalanmaya teslim olmak için yayıldı

Zevk tüm bedenimi kaplamıştı, nefesim onun hizmetkârıydı. Parmaklar hassas tenimin üzerinde dayanılmaz bir yavaşlıkla dolaştı ve ben derin bir inilti çıkardım.

Diğer eliyle çenemi kavrayarak beni hâkim bakışlarıyla buluşturdu ve başını aşağı eğerek göğsümü emdi, zevkle tıslamamı sağladı. "Bunu, sesini asla unutacağımı sanmıyorum," diye mırıldandı büzüşmüş tenimin üzerinde.

Nefesimi kontrol etmek için alt dudağımı ısırdım, kollarımı boynuna dolayarak başımı omzuna yasladım. Başımın üstünü, kulağımın kabuğunu öptü, hafifçe ısırıldı ve sonra omzumu. Sıcaklık titreşimleri tenimi ürpertti.

"Bir duyguyu içimde saklayabildiğimi biliyor muydun?"

"Her ne kadar... dersi... sevsem de," diye nefes aldım. boynumun sütununu yalarken, "bunu bana başka bir şey öğretmeyeceğin zamanlara sakla" dedi.

Dudaklarıma güldü, tam kenarlarına bir öpücük kondurdu ve ben o öpücüğün elektriğini her yerde hissettim. "Demek istediğim, bunun yararlı olabileceğiydi. Bilirsin, gece vakti."

Hayal kırıklığı içinde biraz ağladım. "Siktir git."

"Önce bayanlar," dedi, bir parmağını içime sokup yavaşça sokup çıkararak. Başparmağı zonklayan noktayla alay ediyor, daireler çiziyordu. İniltimi bastırmaya çalışarak omzunu ısırdım, yavaş ve derin bir şekilde devam etti ve sonra ikinci bir parmağını içeri daldırdı.

Yetmez, zar zor yeter. İçimde olmasını istediğim oydu.

"Kahretsin, Snow, beni çok iyi kabul ederdin." Alaycılığı tenimi bir kez daha okşadı, ona daha sıkı tutunduğumu hissettim. Dudakları kulağımın üzerinde bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı, her kelimenin bana ne yaptığını biliyordu.

Hareketleri sertleşti ve sertleşti, diğer eli omzumun üzerinden sırtımı okşadı. Yavaş yavaş parçalanırken beni kollarının arasında tuttu.

zevk. Dudaklarını işkence edercesine önce omzumun, sonra da kulağımın derisinde gezdirdi. Sıcak nefesi beni o kırılma noktasına bir adım daha yaklaştırdı.

Elim koluna düştü, kalçalarımı ellerinin hareketine uyacak şekilde hareket ettirirken kaslarım tutuşumda sertleşti.

Tenimi yumuşakça ısırmadan önce dudakları boynumun üzerinde bir gülümsemeye dönüştü. "Lezzetli, çok lezzetli. Bahse girerim nektarin kadar tatlısındır." Ağrıyan noktayı öptü ve nefesim kesildi, hava ciğerlerime çok hızlı ve neredeyse yeterince değil.

O içimde kıvrıla kıvrıla ilerlemeye devam ederken, içimdeki gerilimin arttığını ve serbest bırakılmak istediğimi hissedebiliyordum. Tekrar tekrar inledim, ta ki aradaki tüm tanrılara ve onların göklerine seslenene kadar.

"Benim adım, seni boşaltırken benim adımla inletmeni istiyorum."

"Kil...Kilian."

"İyi kız. İşte böyle."

Kollarımı ona sımsıkı sardım, içimde zevk birikti ve gözümde kıvılcımlar uçuşarak serbest kaldı. Nefes nefese kaldım ve başımı omzuna yasladım. Nefesim normale dönene kadar beni orada tuttu, parmaklarıyla sırtımı nazikçe okşadı, omzumun üzerinden yumuşak okşamalar yaptı, fısıltıyla alay etti, nazikçe okşayıcı sözler söyledi.

Kulağımı öptü ve fısıldadı, "Sanırım göklerin biraz teşekkür borcu var, görünüşe göre seni tanrıların yoluna geri yönlendirdim."

Omzuna bir tokat attım ve ondan uzaklaştım. "Senden nefret ediyorum."

"Öyle mi?" Güldü ve güldü, ta ki kahkahası kulaklarımda o kadar yankılandı ki hatırlayabildiğim tek şey bu oldu. Kahkahası da tıpkı onun gibi yay gibiydi. Bunu sadece kendim için istiyordum, benden başka kimse duymasın diye. Kasvetli mevsimlerimi ışığa ve sıcaklığa dönüştürmek için.

"Seni istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, ne olduğunu anlayamamıştım. Onun alayları suçluydu, düşünebildiğim tek şey onun içime gömülmesiydi.

Eli boynumun küçük kısmını kavradı ve alnını benimkine dayadı. Kararmış gözler ve öfkeli bir nefes. "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin, içinde bana ait başka bir şey varken adımın inlediğini duymak istiyorum. O anların tadını yavaşça çıkarırdım ve sen tanrılardan daha çok yalvarırdın." Hırıltısının boynumda yarattığı titreşim her yanıma ürpertti, karnımın alt kısmında yeniden sıcak bir his oluştu. "Benim işkenceme, bu olamaz ve bunu sen de biliyorsun."

Başımı arkaya atarak inledim. "Bu sözleri kabul ettiğim an için tanrılara lanet ediyorum."

"Hayır değil, kalbim, onlara teşekkür edeceksin." "Sözler bozulmak içindir."

Kaşlarını çattı. "Benim değil. Eğer sana sahip olursam, bu sadece burada gördüklerini değil, tüm beni tanımanla olacak. Bir durumdan çıkar sağlayacak biri değilim, seni benim yaparsam pişmanlık duymak istemiyorum," diye devam etti. Arynth'teki o günden beri beni zaten kendisinin yaptığını bilmiyordu.

"Çok fazla protokol var, Tanrım," dedim, ondan uzaklaşarak suya daha da daldım.

"Sadece seni üzme istemiyorum aşkım, bunun uğruna seni becermeyeceğim. Eğer yaparsam, bu benim olduğun için olacak."

Beni üzme mi? Bu neden şimdi beni üzmeyle ilgiliydi? "Neden beni üzeceğini düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, bir havlu kapmadan önce başımın üstünü öptü ve soruma cevap vermeden ayağa kalkmamı işaret etti. Gözlerimi ona diktim ama dediğini yaptım. Havluyu kollarımın altına sardı ve sanki ağır kemiklerden değil de tüylerden yapılmışım gibi beni banyodan çıkardı. Beni nazikçe aşağı indirdi, vücudumu kurulumak için havluyu çıkardı ve beni önünde tamamen çıplak bıraktı. Önce sırtımı sonra önümü kuruladı, göğüslerimi öperken karnımdan aşağıya doğru inerek bir tane de oraya, bir tane de göbeğime ve birer tane de uyluklarıma yerleştirdi.

Elleri, sırtımdaki yara izlerinin belirginleştii göbeğimin etrafında dolaştı.

"Hâlâ seni rahatsız ediyorlar mı?" Ben sordum.

Alnını karnıma yaslayarak iç geçirdi. "Onlar beni hiç rahatsız etmedi, onları yapan piç rahatsız etti."

"Onlar için acı çekecek."

"Ona ve ailesine ne yaptığını duydum."

"Neler yapabildiğimi görün - kendimden nefret ettirmek için ne kadar yetenekli olduğumu."

"Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun ama ben de sen değilim ve yargılayacak biri de değilim." Karnımı bir kez daha öptü ve karşımda durdu. "Ve o gün duyduklarımdan sonra o hayvanın nefes almasına izin verecek biri de değilim."

Orada olduğunu unutmuştum. Biraz utanç kulaklarıma kadar geldi. Cai ve Mal'in onu tuttuğunu gördükten sonra kendimi yutmak istemiştım. Duyduklarından nefret etmişim.

Parmağı Kirkwall'da omzumda kalan yara izinin etrafında dolaştı. "Neden onları iyileştirmiyorsun?"

Bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü. "Onlardan bu kadar mı nefret ediyorsun?" O kadar çirkinler miydi?

Başını sallayarak iç çekti. "Bana senin acını hatırlatan bir şeyi sevemem."

Rahatladım. Elini öptüm. "Onlar benim de gücüm."

O da alnımdan öptü. "Sen güçlüsün aşkım, buradasın," dedi kalbimi ve sonra başımı işaret ederek, "ve orada. Kendine hayatta kalmak için nasıl süründüğünü değil, bu hayatta kalma mücadelesinden nasıl yükseldiğini hatırlat. Seni alaşağı etmeyi amaçlayanların değil, senin zaferinin zaferlerini taşı."

Ceketini sıkıca çekiştirdim. Ballı ağzı işkence gibiydi. "Yeter, ben zaten seninim. Beni bu kadar büyülediğin yeter, seni pislik."

Başparmağıyla dudaklarımı okşayarak yavaş yavaş gülümsedi. "Bana vuruldun mu, bayan kara kafa?"

Kaşlarımı çattım. Bana sözlükte ne varsa hepsini söyledi. "Korkunç, bay ukala." Ona doğru eğilerek uzandım ve poposuna bir şaplak attım. "Düzeltiyorum, bay sıkı göt."

"Cennetler ve yedi cehennemler," diye inledi başını geriye atarak. "Bana daha önce hiç kimsenin istemediği sabrı ver."

"Cennetler ve yedi cehennemler," dedim onun yaptığı gibi, "bırak benim büyüme kapılsın."

"Seni kötü kadın," diye suçladı, havluyu saçlarıma şiddetle vurarak.

"Şunu bağlar mısın lütfen?" diye sordum, ellerim bandajlar içinde cübbemin bağıyla oynarken. Bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

"Olmasa daha iyi. Zaten böyle daha iyi görünüyor," diye başını açık elbiseme doğru eğerek işaret etti ve ben de ona bir fırça vurdum. "Buna hakkın yok, yaptığın onca pisliği hatırla."

"Biraz önce benim için şarkı söyledin mi?"

Güldü ve ben ona tekrar vurana kadar bornozumu yavaşça ve gevşekçe bağladı.

Dışarıda hava kararıyordu, Kilian odamın bir köşesine yerleşmiş, saçlarımı taramamı izliyordu, yorgun ve bitkin görünüyordu. Neredeyse iki gece boyunca hiç uyumadan nöbet tutmuş ve Samuel'in gömülmesine yardım etmişti. Düzenledikleri cenaze törenine katılmamıştım, orada olmayı hak etmiyordum, katıldığımda ölümüne neden olanların kanıyla, babamın kanı onun şerefine kılıcıma sürülmüş olacak ve sonra Samuel'in affedilmesi için yalvaracak ve onu hak ettiği cennete göndereceğim. Samuel'in ölümü ellerimdeyken tabağımın dengesini sağlamak çok zorlaşmıştı. Yapacak, babamın yalanlar ve sırlar kuyusundan çıkaracak o kadar çok şeyim vardı ki, yine de planları hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı olmadan Adriata'ya gönderilmeme neredeyse iki hafta kalmıştı ve daha da kötüsü, sıradan bir adam olmayan bir adama aşık olmuştum. Aynı aptal, kendisini

Çünkü beni sonsuza kadar seyretmek istiyordu. Normal bir bakış değil, terlememe neden olacak kadar ateşimi yükselten bir bakış. Bu çok sinir bozucuydu.

"Nubil'in cenneti, ya git ya da beni becer, yoksa kes şunu." Gülünç derecede yakışıklı yüzünde giderek büyüyen sırıtış dışında hayal kırıklığıma gözünü bile kırpmadı.

"Çok sabırsız ve çok muhtaçsın, dahaara'm. Umarım böyle kalırsın. Bu beni gerçekten zorluyor."

Sabırımı sınamak için oynamaya çalıştığı alay ya da her ne oynusa hoşuma gitmemişti. Benim utanmaz olduğumu bilmiyordu. İlk hamleyi kendim yapacak, soyunacak ve söz versem de vermesem de onu parçalayacaktım.

"Prick, önümüzdeki birkaç hafta boyunca sol elin sağ elini çok kıskanacak."

"Ben iki elimi de kullanabiliyorum aşkım, yani iki elimi de kıskanacaksın."

Arkamı döndüm ve ben nefes nefese kalana, o da kıcıyla gülmeye başlayana kadar ona yüzlerce tarak ve iğne fırlattım.

Kilian'ı dinlenmesi için birkaç kez ikna etmeye çalıştıktan sonra, Mal ve Nia ortaya çıkıp onu odasına sürüklediklerinde vazgeçmişti. O gülünç adam dışarı çıkarıldığında sanki birbirimizi ömür boyu görmeyecekmişiz gibi özlemle bakmıştı.

Yarı ölü ruh tam ayrılırken, Pen bana Moreen'in Gündönümü balosu için seçtiği elbiseyi getirmeye geldi. Sadece bir gün kaldığını tamamen unutmuştum. Nefret ettiğim, sadece ailemin anısına hakaret etmek için yapılan bir etkinlikti. Yarın ölümlerinin on üçüncü yıldönümü olacaktı ama babam avizelerin etrafında dans edip

Diğerleri onu yüceltirken midesini şekerle doldurdu.

"Eh," dedi Pen yüzünü buruşturarak, ikimiz de kocakarının giymem için seçtiği aleti incelerken. "En azından komik bir sarı ya da yeşil değil."

Kat kat dantel, tül, neredeyse beş gibi görünen bir etek, yaklaşık iki ayak genişleyen trompet kollar, rahibeleri ve keşişleri utanmaz gösterebilecek, neredeyse çeneye kadar tırmanan bir yaka. Şimdi daha canlı ayrıntılarıyla gördüğüm için, yeşil ya da sarı bir elbiseyi sorgusuz sualsiz alırdım.

"Kalem, onu yırtıp yakacağıma ve ardından bir kraliyet ressamına küllerle Moreen'e veda hediyesi olarak bir orta parmak çizdireceğime dair yemin et."

Bir an için neredeyse sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. "Çerçeve mi... yoksa sadece tuval mi?"

"Keyfinize ne uyarsa."

"Ne giyeceksin?" diye sordu, aşağılayıcı elbiseyi askıdan indirirken. "Eğer çıplak gidecekseniz, lütfen asılmadan önce annemi selamlamama izin verin."

"Çok cazip gelse de, annemin odasındaki gelinliği gördünüz mü?" Bu bir Olimpos gelinliğiydi, şimdiye kadar görülenlerin en güzellerinden biriydi. Beyaz ipekten sade bir balo elbisesi, gövdenin etrafında dar bir şekil alır ve kalın katlara ve tulle eteklere düşer, göğüsten kesilen uzun kollar omuzları yıldız ruhlarının kanatları gibi ortaya çıkarır. Güzelliğine hayran kalmam için her zaman annemin üzerinde denemesini isterdim.

"Evet, hayranlıkla bakmak için sık sık çıkarıyorum, beyaz ipek pırıl pırıl. Sana çok yakıştırdı, iyi düşünmüşsün," dedi ve giysiyi almaya gitmeden önce.

Döndüğünde bulduğu şeyle mutlu bir şekilde zıplıyordu. Elbise zarar görmemişti ama biraz değiştirmek üzereydim. Pen isteğim karşısında neredeyse ağlayacaktı ama yine de söyleneni yapmıştı.

Bütün sabah kale hareket halindeydi ve balo hazırlıklarıyla uğulduyordu, her zamanki gibi babam sahip olduğu tüm zenginliği balo hazırlıklarına harcardı. Otuz yıllık hükümdarlığıyla herkese, özellikle de yabancı elçilere övünmeyi çok severdi. Gündönümü balosu, yaklaşan kış karşılamak için yapılan gereksiz bir bayramdı. Önceleri bu mevsim tanrılarının bir lütfuydu, ancak toprakları için avantajdan çok külfet haline geldiğini görenlerin çoğu kışın bir lütuftan çok bir lanet olduğunu düşünerek kutlamalardan vazgeçmeyi tercih etti. Soylular bu geleneği ruhani bir şey olmaktan çok hükümdarlıklarının bir kutlaması olarak sürdürüyorlardı. Konsept işin en kötü kısmı bile değildi, herkes karı sembolize etmek için beyaz giyinecek, beyaz tatlılar yiyecek ve bütün bir gece boyunca beyaz süslü bir kozalaklı ağacın etrafında dans edecekti.

Cai odama bembeyaz bir üniforma giymiş olarak girdi, yüzüne bakılırsa o da benim kadar hoşlanmamıştı. "Pen hepimizi ölü ruhlar gibi giydirdi, bu iş için kendini alkışlamalı, yine de şık görünüyorum," diye haykırdı, etrafında dönerek. Gerçekten de şık ve yakışıklı görünüyordu.

"Sen bir tavus kuşusun, biliyor musun?"

"Yakışıklı biri." Beni inceledi "Daha iyi görünüyorsun, kalbin nasıl?"

Cevap veremedim, sessizliğim ona cevabımı sunmuş gibiydi.

"Yakında eve gideceğiz, birkaç hafta daha, kekler. Her şey bitmiş olacak. Lordlar teker teker sıraya giriyor, yemini bağladıktan sonra Adriata'ya geçeceğiz. Isjord kendi sonunu hazırlayacak ve Adriata da kendi sonunu hazırlayacak."

Soyunma odama gitmeden önce ona gülümseyip başımı salladım, ancak şimdi içimde bir taş ağırlaşmıştı

Kalp. Penelope saçlarımı başımın arkasına topladı ve başıma kırmızı yakutlarla süslenmiş altın bir taç ile buna uygun büyük bir küpe seti yerleştirdi; bunlar annemin düğün tacı ve takılarıydı. Şimdiden tamamlanmış görünüyordum ama kırmızı yakut takılar ve taç asıl dikkat çeken şeyler değildi, annemin gelinliği üzerime mükemmel bir şekilde oturmuştu. Pen'in güzelden de öte bir şey olduğuma dair sözünü dinledim ve ardından ettiğim birkaç kan yeminini gizlemek için uzun eldivenleri kollarımın üzerine çektim.

Cai ölü bir balık gibi aval aval baktı. "Gözlerini topla, onlara bir süre daha ihtiyacın olacak."

"Çok güzel görünüyorsun, kek, her zaman öylesin."

İkimiz de kış bahçesine doğru yöneldik. Diğer üçü beni balo salonunun girişinde bekleyecekti, önce annemi, Eren'i ve Thora'yı görmek istiyordum.

Cai benim için üç kırmızı gül topladı ve bunları geçen sefer koyduğum eski güllerin yerine kullandım. Bir yıl daha, bir gündönümü daha boşa konuşarak geçirmiştım ve şimdi de onların mezarlarına. Kalbim ağlıyor ve delinmeye devam ediyordu ama tam olarak ne hissettiğinden emin değildim; öfke, sevgi ve intikam duygusu birbirine karışmıştı. Şu anda her şeyim vardı ama boş değildim, tam tersine, kabım öyle bir seviyeye kadar dolmuştu ki sadece devrilmekle kalmıyor, etrafıma taşıyordu. Onlar beni ele geçirmeden önce, onları kapatmam gerekiyordu.

Her yıl bu günde kendime bir dilek tutma izni verirdim. "Son bir kez, tanrılar ve cennetler, lütfen bunların hepsi bir kabus olsun, kollarında ve sesleriyle etrafımda uyanmama izin verin. Lütfen," diye yalvardım onlara.

Ve her yıl olduğu gibi, tanrılar ve gökler bu gece de bu dileği yasakladı.

BÖLÜM 39

GÜNDÖNÜMÜ VE TATLILAR

Kilian

A Bu saçma balodan haberdar olduğumdan beri vücudumdan tedirginlik gitmemişti. Etrafının tehlikelerle çevrili olması için bir yer daha. babasını tekrar kışkırtacak kadar tehlike göstermemeli. Bana sorsalar, anlaşma gününe kadar, bize veda edene kadar ikimizi de onun odasında tutardım.

"Birimiz gidip onu aramalı mı? Bir süre önce burada olmalıydı," dedi Mal, koridorda bir ileri bir geri volta atarak.

Snow ve Caiden'la salon girişinde buluşacaktık ama planlanandan daha uzun sürüyorlardı. Her ikisi de tüm kaleyi koruyacak kadar yetenekliydi, bu yüzden Mal'ın sözlerine rağmen endişem şiddetli değildi. Ama daha önce onunla kalmadığım ve Caiden'ın bize kadar eşlik etmesi için vardiyayı almasına izin vermediğim için pişmanlık duyuyordum. Sakince oturup siyah ipek saçlarını tararken, onu kollarıma alıp yeni gün doğana kadar adımın daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde inletmek için beni ciddi bir şekilde baştan çıkardığında, bu sözü de bozmayı düşünmüştüm.

"O gelecek," dedi Nia, devasa pencerelerden dışarıya hayretle bakarken, hüzün gölgeleri daireler çiziyordu

göğsünün etrafında. "Bugün onların ölüm yıldönümü, önce onları ziyarete gitti."

Yüzümü ellerimin arasına aldım, nasıl unutmuştum, kış gündönümü Isjord'un saldırıya uğradığı ve ailesinin öldürüldüğü gündü, bugünden on üç yıl sonra. Samuel'in ölümüyle birlikte hâlâ onların yasını tutuyordu, en sevdiklerine ait olanların hepsinin, haksız yere onlardan ve kendisinden alınan hayatların.

Nia ayağa kalktı ve koridora doğru gülümseyerek bizim de dikkatimizi çekti. Snow göründü, siyah bir elbise giymişti, başında yakut bir taç vardı, gerçekten bir kraliçe gibi şaşırtıcı görünüyordu. Güzelliği bunun da ötesinde parlıyordu, bir savaşçı kadar güçlü bir kraliçeyi yansıtıyordu, gözleri hüzünlüydü ama parlak güneş ışığı pırıltılarıyla kaplıydı. Güneş gibiydiler, benim için güneştiler.

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, giyinme şartlarının beyaz olduğunu sanıyordum?" Mal homurdandı ve hepsi güldü.

"Bunun senin için olağan bir şey olduğunu sanıyordum, Mal?" Nia sordu.

Kardeşim şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neymiş o?" "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Çok komik, Nia, bir dahaki sefere sana okyanusun ortasında kaybolmanı söyleyebilirim."

Caiden kollarını ikisinin de boynuna dolayarak, "Şimdi, şimdi çocuklar," diye seslendi. "İçeri giriyoruz, yüzümün bir an daha boşa gitmesini istemiyorum."

"Sadece biriniz beni takip edecek. Ben hepinizi peşimden sürükleyecek ana kurt değilim," dedi Snow.

Bir adım öne çıktım ve herkes onunla birlikte yakın korumada kalmam konusunda hemfikir oldu. Koridorda kutlamalara girmek için bekleyen sadece ikimiz kalmıştık ama ayaklarım kıpırdamadı. Orada öylece durup tacına, kırmızı dudaklarına, siyah elbisesinin son yırtmacına kadar her şeyine hayran hayran baktım.

Bana doğru ilerledi ve daha önce benim ona yaptığım gibi burnuma dokundu. "Baharım," dedi şakacı bir şekilde başını eğerek. "Beyazlar içinde çok şık görünüyorsun."

"Kalbim," diye karşılık verdim ve eğilerek boynuna bir öpücük ve ardından omzuna bir öpücük daha kondurdum. Dokunuşum karşısında nefesinin kesildiğini duymak hoşuma gidiyordu. "Siyah senin de rengin. Ancak çıplak daha iyiydi."

Gülümsemesi düştü. "Benim katılımımı iptal edelim mi, zaten katılmak istemiyordum. Sadece ben, sen ve daha az kıyafetle daha küçük bir kutlama düşünüyordum. Tercihen farklı yerlerde ve çeşitli pozisyonlarda."

Yaptığı şaka beni kahkahalara boğdu. Başparmağımı ateş kırmızısı dudaklarının üzerinde gezdirdim, o rengi nasıl da bulaştırmak istiyordum. "Beni kıramayacaksın, aşkım. Ben bir askerim, tuzaklara düşmemek için eğitildim, özellikle de senin güzel benliğin gibi kolay tuzaklara." Ellerim saçlarında gezindi. "Maa maroh maalya omorya,"

Kaşlarında bir çatıklık oluştu. "Bana hangi yeni lakabı taktınız?"

Kaşlarının arasındaki çukurda gezindim, kızgın ifadesi beni her zaman gülümsetirdi. "Benim siyah saçlı güzelim."

Bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Bir saç rengi için oldukça uğursuz olduğu söylendi."

Elimi kolunun üzerinde gezdirdim. "Benim gözümde oldukça muhteşem." Hiçbir fikri yoktu.

Beni dikkatle inceledi, yüz hatları düştü ve sanki sözlerim ona pek iyi gelmemiş gibi eli yanına düştü. "Seni uyarıyorum, bana aşık olma Kil. Kalbin kırılmayacak kadar güzel, sevgilim." Sesinde alay yoktu, ama ciddiyetleri beni rahatsız etmedi, uyarı da etmedi. Artık çok geçti, her zaman çok geç olmuştu, Isjord'a adım attığım andan beri, onu duruşmalarda gördüğüm andan beri, belki de ondan çok daha önce.

"O senin, onunla ne istersen yap. Seninkini kırarsam bana ne yaparsan yap, en kötüsünü hak ediyorum."

Bir kalp atışı bile sürmeyen kısa bir gülümseme takındı. "Şimdiden benimle ters düşmeyi mi düşünüyorsun?"

"Sana karşı hep yanlış taraftaydım, korkarım hâlâ öyleyim aşkım. Kader acımasız, çok acımasız."

Küçük bir adım geri çekildi ve gözlerimle karşılaşmak istemediği için zorlukla yutkundu. "Bu felaket reçetesini ben hazırladım. Bunu daha fazla teşvik etmemeliydim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, yüzünü avuçladım. "Eğer yapmasaydın, bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecek olmak beni öldürürdü."

Eli ağzımı kapatarak cümlemi tamamlamamı engelledi. "Yapma, lütfen. Bunu söyleme. Duyamıyorum," diye yalvardı başını sallayarak. Kekeleyerek uzun ve ağır bir nefes verdi, titrek bir nefes alıp bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce yüzü hafif bir çılgılla kısa bir süre buruştu. "Elimizde kalanlar için bir süre daha böyle kalamaz mıyız? Kafamın bu sözlerle takılıp senden kaçmasını istemiyorum. Seni yanımda olabildiğince çok istiyorum." Sertçe yutkundu, "Seni kaybetmeden önce..."

Seni kaybederim. Onu da kaybederim. "Ne istersen aşkım." Zalim kaderin merhametine sığınmış bir dilenciydim.

Başını göğsüme yasladı, beni sıkıca kucakladı, o kadar sıkıydı ki parmakları sırtıma batıyordu. Kafasının içinde kendisiyle olan savaşını hissettim, kader gerçekten de acımasızdı, hayal edebileceğinden çok daha acımasızdı. İkimiz de bir süre öyle kaldık, çok uzun bir süre. Tamamen kendi varlığımıza ve dağınık düşüncelerimize gömülmüş, Mal'in bize yaklaştığını fark etmemiştik bile.

"Evet, ağabey?" diye sordum ve Pamuk başını göğsümden kaldırarak ağabeyime doğru baktı.

İkimizi de inceledi, kendi gölgelerinde hüznün parlarken dikkati en çok benim üzerimdeydi, muhtemelen benim sıkıntılı hallerimi okuyordu. "Baban kıpır kıpır olmaya başladı. Cai saçkıran olduğunu söylüyor ama gölgeleri senin yüzünden olduğunu söylüyor."

Üçümüz de onun şakasına güldük ama Snow hâlâ bana sıkı sıkıya bağlıydı.

"Siz ikiniz bütün gece böyle birbirinize yapışmayı mı planlıyorsunuz? Yatak odanızda kalmalıydınız."

"Faydası yok, benimle yatmayı, hatta beni öpmeyi bile reddediyor. Beni bir anlaşılmaya zorladı, izin verseydim yazılı ve imzalı olmasını isteyecekti," diye somurtarak şikayet etti.

"Bağışlayın onu. Onun doğruluk duygusu ikinci deridir."

Sözleri karşısında içimi çektim. "Tam burada duruyorum, biliyor musun?"

Beni görmezden gelerek, "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa onun hayal kırıklığı çok mu hoşuma gidiyor?" dedi.

"Gördüğüm en büyük doğa armağanını keşfettim," diye cevap verdi Mal ve elini kaldırarak kardeşimle tokalaştı.

Beklediğim gibi, göz kamaştırıcı beyazlıktaki salondaki her baş, o salonun ortasına doğru yürürken döndü, kıyafeti göze çarpıyordu ama tüm dikkatleri üzerine çeken onun varlığıydı. Tavanın her yerinden kar taneleri şeklinde kristaller sarkıyordu. Havada karı andıran beyaz tozlar uçuşuyordu ama sihir gerçek değildi. Salonun dört bir yanından gelen beyazlar içindeki konuklar, Kar'ın kutlamaların ortasında bir kaleyi andıran kürsüye geçmesiyle birlikte dağıldılar. Katılımcıların geri kalanı gibi bembeyaz giyinmiş babasının oturduğu kürsüye doğru ilerlerken pek çok kişi eğilerek onu selamladı. Eşi Moreen ve diğer iki çocuğu, Snow'un kullandığı kan zanaatı zehrinin etkisiyle hâlâ yanlarında değildi.

"Baba," diye selamladı önünde eğilerek.

Silas'ın gözleri onu görünce neredeyse dehşetle irileşti. Sadece siyah bir elbise giymişti, bir köy dolusu genci öldürmemişti, babasının dramatik tavırları vardı, ne de olsa Isjordian'ın kötü şöhretli kralıydı.

"Bu mu-" diye kelimeleri bulmakta zorlanmaya başladı.

"Annemin gelinliği mi? Gerçekten de hafızan düşündüğünden daha iyi çalışıyor," diye cevap verdi Pamuk. Gözlerim ona kaydı, neredeyse babalarının şaşkınlığına benziyordu.

Silas'ın gölgeleri öfke ve onda daha önce görmediğim bir incinmişlikle daire çizdi. "Ona ne yaptın?" diye sordu neredeyse hafızasını kaybetmiş bir halde -karısının hatırasını-.

"Sadece seninle evlendiğinde ölüm tuzağına düştüğünü bilseydi olması gereken renge boyadı," diyerek babasının yanındaki kürsüye doğru ilerledi.

Onun sözlerini de benim kadar acı bulmuştu, şu anda içinde acıdan başka bir his yoktu. Snow gerçekten de babasını yaralamayı başarmıştı, bu iyi düşünülmüş bir darbe miydi? Babasının onu ya da hiç kimseyi umursamadığını düşünüyor gibiydi, ama ben onun daha önce hissetmediğı ya da görmediğı duygular yaşadığına tanık olmuştum. Onları saklamakta iyi iş çıkarıyordu; bazen öfke, kızgınlık, bıkkınlık ve hayal kırıklığı gibi baskın duygularının ardına o kadar çok saklanıyorlardı ki, çoğu zaman küçük bir lekeden öteye geçmiyorlardı. Kraliçesini sevmiş miydi?

"Güzel cadın nerede baba? Çağır onu, ölümden döndür onu, zaten bir kez yaptın bunu," diye kışkırttı Pamuk hiç vakit kaybetmeden.

"Seni defalarca uyardım, değil mi? Kafanı benim işimden uzak tut."

Snow dilini şaklattı. "Senin işin bu kadar lezzetliyken nasıl yapabilirim ki?"

"Tadı acı olacak, genç gül," diye tehdit etti, bağırmaktan gelen bir tonla.

"O zaman biraz balla kovalarım." Oturduğu yerde ona döndü. "Bunu nasıl yaptın, onu öteki dünyadan mı getirdin? Cehennemdeki arkadaşların mı yardım etti?"

Babası hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu, göğsü öfkeyle kabardı. "Evet," diye sertçe cevap vererek Snow'un hoşgörü grevini mahvetti.

"Blimey, tanıştır beni. Oradan geri getirmem gereken birkaç kişi var. Tatlı babam ilk sırada, muhtemelen senin tahtta olduğun zamanlardan kalma mezarında yuvarlanıyordur, yaşlı yılan şoktan ikinci kez ölecektir," diye haykırdı.

Elias ve babası kralı ve prensesi selamlamak için ayağa kalktıklarında tanrılara şükürler olsun ki konuşmaları yarıda kesildi. Ayaklarımızın altında buz oluşmuştu. Aralarına zamanında atlayabilir miydim bilmiyorum.

"Majesteleri." Venzor'un gösterişli Lordu Elias'ın yanında eğildi. "Kutlama için tebriklerimi ve evliliğiniz için tebriklerimi sunarım Prenses." Elias gözlerini Snow'unkilerle buluşturmak için kaldırmadı, gölgeleri incinmiş ve kızgın olduğunu gösteriyordu, Snow bana ikisinin arasındaki ilişkinin nasıl sona erdiğini anlatmamıştı, sadece kalbinin kırılmasıyla sona erdiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim, Ivar," diye karşılık verdi Silas tüm hoşnutsuzluğuyla.

"Bu birliktelikten büyük ölçüde ikna olmayı bekliyorum, umarım faydaları kızınızın ve halkınızın çoğunun yaşadığı dehşetten daha ağır basar."

"Yapacaksın," dedi Silas sertçe. "Isjord yapacak, orası benim krallığım. Hayatımın işine ve kanımdan kalan mirasa zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"Elbette," diyerek dikkatle geri çekildi. "Haklısın."

"Cesaret ve kibir seni adam yapar, haklı değil, Ivar," Pamuk dedi ve tüm dikkatler ekşi bir şekilde ona döndü. "O bir kral, bu da onu en hatalı kişi yapıyor. Tebrik etmek için biraz daha beklerdim."

Kimden daha çok korkacağını bilemeden Silas'la ikisinin arasına baktı, gölgeleri sırayla zıplıyordu. "Her şeyin yolunda gideceğini umuyorum, Majesteleri."

Kısa bir süre kıkırdadı. "Çok şey bekliyorsun, dua et de babam sözünü iyi tutsun. Ya da tutmasın, ikisi de senin yararına olur, değil mi?"

Babası aniden ona döndü ve nefesinin altından sıkıca mırıldandı, "Snowlin Krigborn, seni son kez uyarıyorum."

İki Venzorian geri çekildi ve bir başkası öne çıkarken dağıldı.

"Majesteleri," diye selamladı sıradaki yaşlı kadın, sonra gönülsüzce Snow'a döndü. "Ekselansları."

Snow hınzır bir sırıtışla oturduğu yerden doğruldu, sanki eğlence ona bir tepside sunulmuş gibiydi. "Malena Grasmere, Caligo'nun cehennemlerinin hangi bekçi köpeğine seni tekrar serbest bırakma şerefini borçluyuz?"

Neredeyse gülecektim, güldüğümü gizlemek için başımı eğerken kendimi zor tuttum. Babası gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu, ona ne kadar kızgın ve hoşnutsuz olduğunu anlatmak anlamsızdı.

Maskeli bir mizahla Snow'a kısa bir süre gülümsedi. "Görüyorum ki alaycı tavırların devam ediyor, içindeki Olimposlu kanı takdir ediyorum, onlar en iyi ihtimalle soytarılardı."

Snow, bu çok saldırgan iğneleme karşısında şaşkınlıkla kıkırdadı. "Krig'in buzlu testisleri, ne kadar da aşağılıksın Malena. Hangisiydi o? O küçük fındık kadar kalbi kıran Olimposlu mu? Evet, Alaric Drava. Kin içini kemiriyor ama sen daha iyi bilirsin, daha ne kadar yaşadın, iki yüzyıl mı?"

Nutku tutulmuş ve incinmiş bir halde, kralına dönmeden önce ona nefretle baktı. "Silas, bir dakika istemek için bilerek geldim. Grasmere'de sorun var, gemilerimizden birkaçı son seferlerinden dönmedi."

Koltuğunda kıpırdandı ve kızına dönmeden önce dikkatlice bir bakış attı. "Kutlamalardan sonra seninle toplantı odasında buluşacağım Malena, endişelenecek bir şey yok."

Sıkıntı onu sarmıştı. "Bu sefer on beş gemiydi Silas, bir ay içinde üçüncü kez. Çelik, makine ve yüzlerce askerin gittiğinden bahsetmiyorum bile, ikisi Vrammethen'den alınacaktı," diye zorladı, şimdi endişe bir dalga gibi yayılıyordu.

Silas kızına bir kez daha baktı ve Malena ile birlikte gitmek üzere ayağa kalktı. Solarya ile araları açılmış mıydı?

bu kadar derinleşti?

"Gitme, kısa süre sonra döneceğim," diye uyardı onu.

Kehribar rengi gözlerindeki tuhaf memnuniyetle yüzü biraz ısınmıştı. "Geri dönmeni hayatta kaçırmazdım baba, git gemilerini kovala." Tekrar Leydi'ye doğru eğildi, yüz hatlarında muziplik okunuyordu. "Keres'in tazıları seni geri aldığında öteki dünyaya selamlarımı ilet, biliyorsun."

Babası boğazını temizledi ve ona bir bakış fırlattıktan sonra ağır bir şekilde gücenmiş olan kadının yanına indi.

Onlar gittikten sonra merakımı yenemeyerek onun yanında diz çöktüm ve "Gardiyanınız ve o birlikte miydiler?" diye sordum.

Kadın homurdandı ve başını salladı. "Hayır, Isjord'a adımını attığı andan itibaren onun etrafında daireler çizerek kovaladı, o kadın çok ısrarcıydı. Alaric ona başka erkeklerin arkadaşlığını tercih ettiğini söylediğinde kadın, aynen aktarıyorum, bununla çalışabilirim demişti."

Onunla birlikte kahkahalarla sarsıldım, kulaklarımın kolayca ayırt edebileceğı gerçek bir sestir bu.

Lord üstüne Lord orada durdu ve onu selamladı. şaşırtıcı bir şekilde çoğunda saygı, diğerlerinde korkuya benzemeyen bir korku, diğerlerinde ise hoşlanmamanın ötesinde, kızgınlıkla kalbini sökmek istemek arasında bir yerde kök salmış bir nefret vardı. Isjord bir anlamda tuhaftı, ondan olduğı şey için korkmuyor ya da hoşlanmıyorlardı, geldiğı yerden hoşlanmıyorlardı. Neden küçüklük hayatlarına bu kadar hükmediyordu? Ama yine de, küçüklük ve açgözlölük başkalarının başarısının şafağında evleniyordu.

Uzun bir süre sonra sert ve rahatsız bir yüzle, gölgelenmiş Silas koltuğuna döndü. Solarya ile aralarındaki çekişme savaşı varacak kadar şiddetlenmiş miydi?

"Donmuş göklerde sorun mu var?" Snow neredeyse memnun bir şekilde sordu.

"Seni ilgilendirmez."

Kıkırdadı. "Hayır, beni ilgilendiren bir şey değil. Tüm endişe sizin."

Bir dirseğini koltuğunun kenarına dayayıp başını yukarı kaldırdı, uykuya dalmasına yarım göz kırpması kalmıştı. Kürsünün önüne her biri geldiğinde gözleri doluyordu, çok sıkılmıştı, bunu bilmek için gölgelerini okumasına da gerek yoktu.

Arynth Lordu kendi selamını vermek için geldi ve Snow sonunda yeniden canlandı. Onu her zaman Arynth'in yanında gördüğünden farklı olarak biraz şaşırmış görünüyordu.

"Muhteşem bir kutlama düzenlediniz kralım, ama yine de herkesin şaşkınlığının merkezinde güzel kızınız var. Yine de sizi tebrik ediyorum," dedi Albius. Kraldan korkmuş gibi görünmüyordu, ancak yorumu tam olarak ona iltifat etmiyordu. Albius ve Snow dosttan öte müttetikler, Snow'un kendi tarafına çektiği pek çok kişiden biriydi ama farklı olarak, Snow'u kendi tarafına çekmek için pek ikna etmek gerekmemiş gibi görünüyordu. Elindeki kartları gerçekten kullanıp kullanmayacağını merak ediyordum. Bir kez tahta geçtiğinde, bir kez kraliçem olduğunda bunu yapar mıydı? Bizi yok etmeye yemin etmemiş miydi?

Silas gururla, "İkisi de benim ürünüm, bu yüzden tebriklerinizi kabul ediyorum," diye konuştu.

Zihnim Snow'a onu kızdıracak bir şey söylememesi için yalvarıyordu ama Snow müziğin sesini bastıracak kadar sert güldüğünde ve tüm oda ona dönüp prenses hakkında aralarında mırıldandığında tanrıların ve göklerin bana olan sevgisini kaybetmiş gibi görüldüğünü fark ettim.

Boğazını temizledi. "Lütfen devam edin, benim adıma durmayın, sadece bu sirkin tadını çıkarıyorum, hepsi bu," dedi hala gülerek. "Bir odada bu kadar çok palyaço olunca insan sadece gülebiliyor, değil mi?"

Hem lord hem de babası onun yorumu karşısında şaşkına döndü. Dikkatimi çeken şey lordun gölgeleriydi, özür ve suçluluk duygusu içinde hareketsizdi.

"Lütfen evlendikten sonra Arynth'i ziyaret et Pamuk, seni çok özleyeceğiz," dedi vedalaşmadan önce ama Arynth cevap vermedi. Aralarında bir şey olmuş gibi görünüyordu, başka hiçbir şey onun soğuk tepkisini açıklayamazdı. Geçen sefer Arynth'ten beklediğimizden daha erken ayrılmıştık, bir şey mi olmuştu?

Tekrar ona doğru eğildim. "Sorun ne aşkım, ondan hoşlandığını sanıyordum?"

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum Kil, sonuçta aynı sürüden biri olduğunu gösterdi." Hayal kırıklığı - sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Gruplar ve gruplar halinde gelen katılımcılar saatlerce selamlaştı, Snow ayağa kalktı ve ayrılmaya yöneldi.

"Daha işimiz bitmedi," dedi babası.

"Sen değilsin, Moreen ve yarı ırklar olmazdı, ama ben olacağım. Gururunun okşanmasının tadını çıkar, tanrılar bile ellerinden cinayet kanını temizlemekte zorlanır, belki bu tüm kemirgenliği yatıştırır. Caligo cehenneminde yandığın zamanın telafisi," dedi merdivenlerden inerken.

"Yakın zamanda oraya gitmeyi planlamıyorum."

"Tüm güçlü krallar ölür, babanın mezarını kontrol et, oradaki tüm kuş pisliği gerçekliğini kontrol etmeli."

Kabaca güldü. "Beni böyle göremeyeceksin, bundan emin olacağım. Saçlarım beyazlamadan seni gömeceğim."

Babasının sözleri tüylerimi diken diken etti, nefret ve iğrençlikleri tüylerimi diken diken etti.

Snow sadece eğlenen ifadesini korudu, bu sözler karşısında kalbinden neler geçtiğini bilmesem buna inanırdım. "Ne kadar da kesin," diye sırttı. "Tehdit etmediğim için, beni doğuran kişiye karşılıksız olarak küçük bir uyarı yapacağım. Eğer bu ifadeye sadık kalmak istiyorsan, iki gözün açık uyu derim. Hayal kırıklığınız beni ölümünüzden daha çok memnun ettiği için mutlu olmalısınız. Düşünsene.

o küçük zehri elbisene dökmüş olsaydın. Müthiş bir gösteri olurdu. Ve sevgili babacığım, ruhum seni deliliğe sürüklerken yaşamak istemezdin." Kadehini onun şerefine kaldırdı ve merdivenlerden aşağı indi.

Snow onu açıkça tehdit etti, ona insan olduğunu hatırlattı. Gözleri bana kaydı ve hayal kırıklığı iki kat arttı. Odanın tavanını dolduracak kadar koyu ve kalın öfke gölgeleri bıraktık.

Sanki babası az önce nefretin en iğrenç biçimini kusmamış gibi kayıtsızca yemek masalarına yöneldi ve yanaklarını ve kollarını yiyeceklerle doldurdu. Beyaz pudralı yumuşak tatlıları mideye indirirken dikkati odadakilerin üzerindeydi ve müzik eşliğinde hafifçe sallanıyordu.

"Oldukça güzel bir manzara."

"Öyle, gençliğimdekileri görmeliydin. Çok daha görkemliydiler, belki de Isjord her şeye rağmen bocalıyordur," diye cevap verdi, neredeyse yemeğinde boğuluyordu.

"Senden bahsediyordum, benim küçük oburum," diye mırıldandım kulağına yakın.

Durdu, yutkundu ve küçük bir çocuk gibi eldiveniyle ağzını sildi. "Ben dansa katılacağım, belki bunu yapmamı yemek yememden daha güzel bulursun," dedi alaycı bir tavırla ve kalan tatlıları bana fırlattı. Bariz bir yanlış anlama, onu her şey yaparken güzel buluyordum, özellikle de yemek yerken.

Freja'yla kollarını birleştirerek, ikisi de nefes nefese kalana, yorulana ve birbirlerinin üzerine yığılana kadar neşeli dansın etrafında zıpladılar, artık adım atmıyorlardı, sadece zıplayan müzikle yerlerinde sallanıyorlardı.

"Bu gecelerde çok huzursuz oluyor, bugün onu ormanda koşarken nasıl bulmadığımı hâlâ bilmiyorum," dedi Caiden, yaklaşıp arkamdan yiyecek kaparak. "Çimdikle beni, dans bile ediyor."

"Bunu neden yapıyor?" Sordum, benimle hiç yakın olmamıştı ama yine de sordum.

"O gece annesi ona kaçmasını söylediği için yaşadı, o zamandan beri durmadı, onun sözleri Snow'un tetikleyicisi," diye itiraf etti. "Önceleri haftada sadece birkaç kez oluyordu, sonra her şey onu tetiklemeye başladı; bir anı, belki senin türünden bir söz, siyah çelik, sonra daha kötü oldu, bazen kendini odasına kilitliyordu, ayı görmeye dayanamıyordu. Kardeşleri ve annesi gibi hayatı elinden alınmamıştı, yaşaması elinden alınmıştı. Kapana kısılmıştı, sadece kaçabiliyordu." Yüzünü bana döndü. "Hâlâ öyle, yoksa bugün burada kralınızla evlenmeyi beklemiyor olurdu."

O gece neler yaşadığını hayal bile edemezdin. Müzik eşliğinde zıplayan kadın, tüm bunları ve çok daha fazlasını yaşamış olan kadındı, ona karşı duyduğum suçluluk duygusu yumruk üstüne yumruk yiyordu. Onu istemeyi, ona sahip olmayı hak etmemiştim. Ona o geceyi ve yaşadığı ve hala yaşamakta olduğu dehşeti nasıl hatırlatabilirdim ki, yine de bağırmama, kızdırmama, tartışmama, dokunmama ve onu rahatlatmama izin veriyordu. Kim olduğumu ve halkımın neler yaptığını unuttuğum için kendimden nefret ediyordum.

"İçinde tuttuğu şeyi küçümseme, benim ailem de babasının ellerinde aynı acıyı çekti, o burada olmasaydı babası çoktan ölmüş olurdu, kralınız Kilian'la karşılaştığında kimse onu tutamayacak. Onunla ilgili planlarını görmediniz," diye ekledi Caiden ayrılmadan önce.

Haklıydı, Kar'ın benim ve Mal'ın etrafında değişmiş olması Adriata'ya ya da kralına karşı hissettiklerinin yok olduğu anlamına gelmiyordu; intikamı yok olmamıştı, onu benden uzak tutan, sözlerimi neden duymak istemediğiydi. Kalbim cevabını bulmuştu ama zihnim sisle kaplanmıştı.

Kendi düşüncelerimin arasında zar zor ilerleyebiliyordum. Kafamın içinde ve Caiden'in sözlerinde öyle kaybolmuştum ki, Snow gözümünden kaçmıştı. Kalabalıklar, koridorların köşeleri ve yemek masaları arasında koşuştururken içimi bir panik kapladı. Onu kaybedemezdin, şimdi değil, bu şekilde değil. Uzun

Dakikalar onu aramakla geçti, kalbim endişeyle çarparak her yerde onu aradım ve diğerlerini uyarmaya yönelmeden önce, yüzen balkon perdesini ve arkasında parlayan figürünü fark ettim. Kalbim neredeyse duracaktı.

"Hâlâ beni öldürmek istiyorsun, duruşumuzu değiştirdiğimizi sanıyordum?" Endişeden nefes nefese kalmış bir halde sordum ama o bana sadece şaşkınlıkla baktı. Durduğu geniş balkona doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım, gerçek olduğundan, aklımın hasta kalbime ihanet etmediğinden emin oldum. "Böyle gitme Pamuk."

Çenemi tekrar öpmek için ayak parmaklarını kaldırdı. O kadar masum bir jestti ki beni tamamen etkilemişti. Başını göğsüme gömüp sessizce, "Sadece oradan ayrılmam gerekiyordu, hava boğucu olmaya başlamıştı" dedi.

Hava boğucu değildi, sanki koşarak uzaklaşmak istiyormuş gibi gergindi, sanki uzaklara kaçmak istiyormuş gibiydi. Bu, kâbuslarının on üçüncü yılı olacaktı ve burada neredeyse yeniden yaşıyordu, başka bir gündönümü gecesi ve etrafını saran Adriyatiklilerle, hatta biri onu kollarında tutuyordu. Ona sarıldım. Farkına vardım ve onu bırakıp uzaklaştım. Kaşlarını çattı ve benden daha hızlı hareket ederek ceketimi kaptı ve kollarını belime sımsıkı sararak beni kendisine doğru sürükledi.

"Çekil git demedim seni Adriyatik piçi, değil mi?" diye mırıldandı aramızda.

Çiçek kokulu başının tepesine bir öpücük kondurdum ve o anda onu nasıl kaybedeceğimi gerçekten anladım. Saçlarının hissi, nefes alış verişlerinin temposu, süsenlerinin tam altın rengi, sözlerinin tam sesi, gülüşünün titreşimi... Hatırlanacak çok şey vardı ve benim çok az zamanım vardı.

"Dans et benimle," dedi elini uzatarak. "Seninle yaptığım her şeyin listesine bunu da eklemek istiyorum."

Elimi onunkiyle birleştirdim ve içeriden sızan yumuşak melodiyle sallanırken onu kendime doğru çektim.

Kutlamalar. Bana kızgın bir şekilde başını kaldırdı. "Hangi kadın sana dans etmeyi öğretti?"

Alnından öptüm. "Üvey annem. Şimdi sana dans etmeyi hangi adam öğretti?"

Başını yakama yasladı. "Kardeşim. Ben onun ayağına basardım, o da beni bütün gün sallardı."

"Onu özlüyorsun."

Sertçe yutkundu, gözleri yere düştü. "Korkunç. Sence beni hiç affedecekler mi? Onlar ölürken yaşadığım için."

Sesimin titremesine engel olamadım. "Seni affedecek bir şey yok, sen yanlış bir şey yapmadın." Bunun kendi hatası olduğunu düşünmesi beni bir yaradan daha çok incitti.

"Ben hiçbir şey yapmadım, yanlış yaptığım şey tam olarak buydu."

Hissettiklerinin gerçekliği karşısında gözlerim kapandı. "Sen bir çocuktun ve yaşadın, sevdiklerinin gurur duyacağı bir şey olsa bile, hayatta kaldın."

"Kaçan ben olmasaydım, belki Thora ya da Eren burada olurdu. Daha iyi olurdu, ne yapacaklarını bilirlerdi, onlar her zaman benden daha iyidiler. Ölmesi gereken kişi ben olmalıydım," sözlerinde boğuldu. Onun düşünceleri beni yıktı. "Yapma, sana yalvarıyorum.

Böyle düşünmeyin."

"Hatırlayamıyorum bile," dedi başını tekrar göğsüme yaslayarak. "Yüzleri ya bulanık ya da... yanmış. Bazı silik hatıralarım en kötü günlerine ait, bazılarına ise inanamıyorum bile çünkü çok mutlu görünüyorlar, biz hiç mutlu olmadık ve bunu ben uydurmuş olabilirim. Arynth'teki o gün gerçekten çok üzgündüm, neredeyse yine onun yasını tutuyordum. Onu gördüğümde, onu bir zamanlar olduğu gibi gördüm, sis, bulanıklık ya da kan yoktu. Aynı anda hem mutlu hem de yıkılmış hissetmemiştim."

Acısını ne kadar az anlıyordum. "Affet beni."

Başını kaldırdı. "Yapma, onu biraz daha görseydim uyanmaktan nefret ederdim, uyanmak istemezdim."

"Senin onları sevdiğin gibi sevildikleri için çok şanslıydılar." "Sahip olduğum tek şey onlardı Kıl, günün sonunda

Tüm bunlar olurken hala kız kardeşim yatağımda benimle yılan gibi kıvrılıyor, erkek kardeşim alnıma iyi geceler öpücüğünü konduruyor, annem acımla ilgileniyordu. Onlar için uyandım ve gittiklerinde onlarla birlikte gitmek istedim, bunun yerine beni bir hayat vaadine bağladı - istemediğim bir hayat. Yalnız olmasam da kendimi yalnız hissediyorum. Yalnızdan da kötü hissediyorum çünkü artık tüm duyularımı daha fazlasını kaybedebileceğimin farkında tutmak zorundayım. Nia, Alaric, Cai ve... çok daha fazlası var ve," derin bir nefes aldı, "seni, seni ve Mal'ı, o güzel saçlı saçma salağı kaybetmek zorundayım."

Adımlarımızı durdurdum. "Teşekkür ederim."

Kaşları yavaşça kalktı. "Ne için?"

"Önemsediğin için, bana tüm düşüncelerini anlattığın için, bana açıldığın için, seni tutmama izin verdiğin için, kalbini tutmama izin verdiğin için. Teşekkür ederim."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı nefesini tutarak. "Veda gibi hissettiriyor. Bunun hatırlatılmasını istemiyorum. Sana o kadar az sahip oldum ki, düşünmek istediğim son şey veda etmek."

Alnımı onunkine yasladım. "Seni hak etmiyorum Pamuk. Bu bencillik, bu açgözlülük, bu istek... beni cehenneme gönderecek."

"Beni orada tek başıma bırakmazsanız bana iyilik yapmış olursunuz."

Önce o homurdandı, sonra ben onu takip ettim ve ikimiz de gülme krizine girdik.

"Bu gece bitecek. Dinlenin. Bugün savaşı siz kazandınız."

Başını salladı ve ben de ikimizi yatak odasına götürdüm.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun? Nia neredeyse hiç hissetmediğini söyledi.

sihirli."

"Ben bir prime'im ve kutsama çiçek açmadan önce eğitim almış bir askerim." Her zaman yaptığı gibi odanın etrafında dolaştım ve ışık için birkaç mum yaktım. O da

Karanlıktan nefret ederdim ve karanlık olduğumdan da nefret ederdim. "Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen dışarıda olacağım."

"Sana ihtiyacım var," diyerek beni durma noktasına getirdi. Masumca saçlarını işaret etti. "Tokalarım. Yardım edin... lütfen."

O alaycı kirpiklerinin dalgalanışından mı, sallanışından mı, belki de bana bakışından ya da dudağının kenarını ısırışından, ama tanrılara beni bağışlamaları ve almaları için yalvarmak üzereydim. Onun her şeyi benimdi ama yine de ona sahip olamıyordum. Onun zevk iniltilerini, zevk yorgunluğundan kızarmış yanaklarını, adımın ağzında çıkardığı canlı sesi özlemiştim.

Elini tuttum ve bizi büyük gümüş aynalı şifonyerine götürdü. Tam kucağıma tünedi ve ben de temas edince tısladım. "Kötü kadın."

"Ne demek istiyorsun?" Uzun eldivenlerini yavaşça çıkardı, altında birkaç siyah yemin bandı vardı. Her şeridi gördüğümde göğsüme çarpıyordu ama bir şey söylemekten kaçındım.

Tacını çıkarıp şifonyerin üzerine koydum, sonra da ağır küpelerini... Tek yaptığı bana bakmaktı. Acı verecek kadar güzeldi, konsantre olamıyordum. Elmas iğnelerini birbiri ardına çıkarmaya başladım ve siyah ipeksi saçları omzunun üzerinden dökülerek işimi işkence haline getirdi. Saçlarını düzeltmek için parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve gözleri kapandı.

"Tamamdır."

Ateş kırmızısı ağzını büzdü. "Dudakları da."

Yumuşak ete bakarken uzun bir nefes aldım. "Kötü kadın."

Gülümsedi ve masanın üzerinden bir bez almak için uzandı, aynanın karşısında hareketsiz dururken irkildiğini hissettim. Bunun nefret ettiği şeylerden biri olduğunu biliyordum. "Beni ne olarak görüyorsun, Kil?"

Nefret ettiği şeyin aynalar değil, onların yansıttıkları olduğunu fark ettim. Sonra da gördüğü şeyi neden gördüğünden nefret ettim. "Tek gördüğüm sensin. Seni başka hiçbir şeyle kıyaslayamam."

Gözleri yansımasında kayboldu. "Karanlık görüyorum... ve dehşet."

Kendisini başkalarının gördüğü gibi ya da başkalarının onu olmaya zorladığı gibi görmesini istemiyordum. Onu kendime doğru çektim ve rengini sevmeme rağmen dudaklarındaki kırmızıyı nazikçe silmeye çalıştım. "Hiç kimse ışıktan başka bir şey değildir aşkım, parlak bir dünya ne kadar da boş olurdu."

"Hâlâ beni o şekilde görmeni istemiyorum."

"Seni böyle görmek için yaşıyorum," dedim, omzunu öpmek için saçlarını arkaya doğru hareket ettirdim. "Sen resmini yapmak için yanıp tutuştuğun gece gökyüzüsün. Güvende olmak için sığınacağım derin bir mağara. Kavurucu yaz aylarında bir sığınak gölgesi. Tadı hiç bu kadar sıcak olmayan lames dumanı. En güzel karanlık." Parıldayan karanlıktı, ışık değil.

Güneşli bir gülümseme açtı ve bu beni eritti. "Daha önce hiç bir erkeğin dudaklarının beni öpmekten çok bana güzel sözler söylemesini istememiştim."

Saçının bir tutamını geriye attım. "O dudakların böylesine güzel bir gülümsemeyle kıvrıldığını görmeyi, onları öpmekten daha çok istememiştim."

İç çekti. "Hâlâ seni daha çok öpmek istiyorum." Gülümsedim. "Ben de."

"Dramatik bir etki yaratmak içindi." Başımı salladım.

"Öyleydi."

"Romantik olmaya çalışıyorduk."

Dudaklarımı onunkilerin hemen köşesine bastırdım ve nefesi kesildi. "Öyleydik."

Göğsü öfkeyle kalktı. "Hiç de garip değildi."

"Hiç de bile." Parmağımı boynunda ve omuzlarında gezdirdim. "Bundan sonra bana nasıl işkence edeceksin?"

"Elbisem," dedi, ayağa kalkarak. "Madem beni soymayı seviyorsun."

Uzun ve sinirli bir nefes verdim. "Korkunç kadın."

Arkasını çözmeye başladım ve yavaşça vücudundan sıyrılarak ayaklarının dibinde birikti. Gözlerimin şimdiye kadar gördüğü en ince, en kısa elbisenin içinde kalmıştı.

Göğsünü ve sertleşmiş merkezini vurgulamasa bile hiçbir şeyi saklamıyordu.

dokunuşum için. Orada dikkatimi veremeyecek kadar kaybolmuş bir halde kucağıma oturdu ve başım dönmeye başladı.

Parmakları göğsümü ve sonra boynumu keşfetmek için uzandı. Kulağıma doğru eğilerek "Orada keskin bir şey hissettiğimi sandım" diye fısıldadı.

Hay sikeyim. Hareket etmesini engellemek için ellerimi kalçalarına koydum. "Zalim kadın."

Kollarını boynuma doladı ve alnını alnıma bastırdı. "Öyleyim ama sen de zalim bir adamsın."

Onu sımsıkı kucakladım, aynı gürültülü tempoda nefes alana kadar göğsüme bastırdım. Ellerim onun üzerinde geziniyordu. Her kıvrımını ve eğimini hatırlamak istiyordum. "Seni yiyip bitirebilirdim."

Gülümsedi ve burnumun kenarını öptü. "Zaten öptün."

BÖLÜM 40

Snowlin

DÜniformamı giydikten sonra haftalık olağan toplantılara doğru yola çıktım. Onun yüz hatlarının planlarıma uymadığına şahit olmak o gün için benim için bir şımartmaydı.

Babam beni toplantılardan uzak tutmak için elinden geleni yapabilirdi ama Nia tek bir bilgiyi bile kaçırmadan her seferinde beni temsil etmek için oradaydı. Bugün nihayet beni tekrar görebilecek ve sevgi dolu kızı nihayet sevinçle dolacak.

"Kral Magnus paralı askerleri gönderdi, Brogmerian Lordu haklıydı ve şimdi eskisinden daha çok korkuyorum. Magnus bu çözüme başvurmak zorunda kaldıysa bir şeyler yanlış, hem de çok yanlış demektir. Aradıkları şey kuzeyde, Sodart köyündeki bir tapınakta duruyor. Babanın sakladığı şeyi bulmak için tapınağa girmek üzere paralı askerlerle birlikte kuzeye, köye doğru yola çıktım. Korkmakta haklıydın. Eğer geri dönmezsem, kuzeye gidin, cevaplarınız kuzeyde."- Sam.

Lordlar varlığımın yarattığı şaşkınlığı düşündüğümünden çok daha kısa sürede üzerlerinden attılar, kendimi sandalyeye geri atıp ayaklarımı toplantı masasının üzerine koyarak onlara kocaman bir gülümseme çizdim. Aralarında Celdric, Sebastian, Albius ve Freja da vardı,

Malena kayıp. Boynuzlu eudemon sonunda babamın yanından ayrıldı.

Alex Casmere eğilerek bana yaklaştı. "Majesteleri, sanırım Brogmere'de yaptıklarınız için size minnet borçluyuz. Önceki lordun ne kadar çok ticareti durdurduğunun ve suç faaliyetlerine göz yumduğunun en ufak bir farkında değildim."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ve başımı salladım. "Rica ederim. Halkını ve topraklarını korumak için her iyi Isjordian'ın yapacağı şey budur."

Sözlerimi ölçüp biçti. O da Brogmere'in eski Lordu tarafından kandırılmış, aptal yerine konmuştu. Isjordialılar aptal yerine konulmaktan hoşlanmazdı. Bu özel aptal Renick'in kardeşiymiş ve benim ekstra iyiliğimdi. Yemin hala kolumda taptaze yanıyordu. Beş numaralı kürek benim isteğim üzerine yere serilirken, kardeşi kaybının acısıyla kıvranıyor, benden korkuyordu, ikisi de kan yemini etmişti, ikisi de merhametimin ince tellerine asılmıştı.

"Modr da öyle," dedi Freja bana göz kırparak. "Isjordianlar değerli ve ahlaklı insanlardır, böyle bir yaratığın bizim üzerimize gelmesine izin vermek konsey olarak engellememiz gereken bir hataydı. Brogmere halkına ve size bir özür borçluyuz." Hafifçe eğildi, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Güç ona yakışıyordu, yeni özgüveninin en iyi aksesuarıydı. Freja, Sebastian'la birlikte, şüphe uyandıracak bir tarafgirlik göstermemek için davranışından rahatsız olmuş gibi rol yapmıştı.

"Brisk de öyle," dedi lord. Altı numaralı kürek, sonbahar kraliçesiyle olan sıra dışı dostluğumdan borç olarak satın alındı - o da artık benim tarafımda.

Ivar Venzor sırtarak başını salladı ve "Biz de, çok minnettarız," dedi.

Elias bu etkileşimleri dikkatle not etti, gözleri bir şeyin farkına varmışçasına titriyordu.

Babam içeri girdi, gözleri varlığını fark ederek ileri geri sendeledi. Beni uyarmak için boğazını temizledi.

terbiyesiz bir duruş. İşkencenin birçok çeşidi vardı, babam için saygısızlık ve meydan okuma en acımasız olanıydı. Benden bir tepki alamadığı için yaşadığı hayal kırıklığını gördüm. Beni kızdırma düşüncesiyle Sam'i öldürmüştü, sevdiğim birini sırf bana işkence etmek için öldürmüştü ve bunu başarmıştı.

"Ekibim bir saatten kısa bir süre içinde Islines'a gidiyor, bunu çabucak bitirelim mi?" Geçtiğimiz haftalarda Venzor'da yakalanan kaliteli balıklarla ilgili önemli ve ilginç tartışmalarına ara vererek sordum.

O da dahil olmak üzere hepsinin kafası çatık kaşlarla bana doğru döndü. Sevgili babam, Samuel'in ölmeden önce açıkladığı bir nedenden ötürü beni Solaryalı vandallar ve yağmacılarla uğraşmaktan uzak tutmuştu. Ne de olsa beni onlardan özellikle uzak tutmaya yönelik doğrudan niyetleri vardı. Toplantı salonunda bulunanların bana verdikleri tepkiler arasındaki ciddi farka bakılırsa, yarısından fazlası krallarının ne planladığının kesinlikle farkında değildi. Sam babamın, ben ise Melanthe'nin izini sürüyorduk. Melanthe'nin izleri belirli bir yere, Islines'e, özellikle de bir tapınağın yakınındaki küçük bir köy olan Sodart'a düşmüştü. Büyük sürpriz, değil mi? Sonuçta ikisi bir şekilde bağlantılıydı ve cevaplarımı almama kısa bir yolculuk kalmıştı.

Adriatyalı bir empatist değildim ama bir odayı nasıl test edeceğimi biliyordum, beklendiği gibi tepkileri beyaz tuval üzerindeki siyah mürekkep gibiydi, son derece vericiydi, çok azı biliyordu, lord olmayan çok azı da. Tiran sırlarına mı gömülmüştü, yoksa Kış sarayından gelecek ret ve meydan okuma korkusu muydu?

"Bu tartışılacak bir konu değil, General Moregan zaten onlarla ilgileniyor, Islines'a gitmeyeceksin, bu bir emirdir," dedi babam sakince, neredeyse umursamaz bir tavırla. Gerçek bu değildi, bahse girerim beni bıçaklayarak öldürmeyi düşünüyordu.

"Vay, vay, ne zamandan beri birileri ihtiyaç duyulan yardımı reddediyor? Solaryalılar kitleler halinde büyüyor ve sen doğu savaş kalelerinden ancak bu kadar asker ayırabilirsin baba. Moregan'ın yardıma ihtiyacı olduğuna

emin misin?" Saklanmak

artık beni ilgilendirmiyordu, sırlarının artık sadece bir parça sır olduğunu bilmesini istiyordum, oyun açıktaydı, hareket etme sırası ondaydı.

Gözleri yarı şaşkınlık yarı farkındalıkla irileşti, çenesi o kadar gerildi ki dişlerinin çatırtı ve gıcirtısını tüm oda duydu, enfesti. Ayağımın altında, bırak gideyim ya da ortaya çıkayım.

"Görüyorum ki iyi bilgilendirilmişsiniz," dedi sakince, "Pekala, vandallara katılabilirsiniz, başka bir kaptan da ekibiyle size eşlik edecek, düğününüz bu kadar yakın bir zamanda alınamayacak kadar büyük bir tehlike," diye devam etti rahatsız bir şekilde odanın arasına bakarak. Planladığım gibi olmasa da yine de onun onayıyla gidecektim, ona sormak sadece bir nezaket ve tepkisini test etmek içindi, yine de gidecektim. Cevap bulamayacağımdan emin olmalı, beni daha da meraklandırıldığını bilmiyordu.

"Ona eşlik edeceğim," diye araya girdi Elias. "O Tenebrose'a döndükten sonra Moregan'ın kampına gideceğim, her halükârda rotam buydu."

Babam başka bir yorum yapmadan kabul etti ve ben de bu işi daha fazla geciktirmek istemediğimden, ayrıca gecelerimi Islines'de geçirmekten pek hoşlanmadığımdan çıkmak için ayağa kalktım. Isjordialıların, dalaklarını yiyen bir kar yaratığına dair korkunç hikâyeleri vardı. Eren aylarca bize babamla yaptığı seyahatler sırasında bir tane gördüğüne yemin etmişti. Ona inanmamıştık ama o hiçbir zaman yalan söyleyen biri olmamıştı, kendi iyiliği için fazla dürüsttü.

"Savaş kalelerini nereden biliyorsun?" Elias sonunda, biz ahırlara doğru giderken sessizliği bozarak konuştu.

"Tıpkı Solaryalılar, Seraphim, Adriatyalılar ve çok daha fazlasını bildiğim gibi. Kaynaklarım var."

"Onlardan biri olarak mı hizmet ettim?" diye sordu soğuk bir sesle. Peki bunu şimdi mi fark etmişti, yoksa Arynth'ten beri mi?

"Ya yaptıysan?" Göz kapakları titredi, benim tarafımdan kötü bir darbe almıştı, incinmiş görünüyordu. "Ama asla sadece bu değildi, bunu iyi biliyorsun, bu yüzden yeterince oyunculuk incitti. Sen bir dostsun Elias.

Gerçekten minnettarım, bu yüzden onur duyun. Bu çok ender rastlanan bir durum." Elias babasına hiç benzemiyordu, Venzor'la izleyeceğim rotaya karar vermeden önce çok araştırma yapmıştım. Elias pozisyonunu aldığı anda iyi işler yapacaktı. Ona güveniyordum, bu yüzden ondan hoşlanmaya başlamıştım. İblislerin arasında yaşadığınızda bir azizi tanımayı öğreniyorsunuz.

"Onu gerçekten durdurmaya çalışıyorsun," diyerek etrafına dikkatle baktı. "Onu gerçekten tahttan indirin, Isjord'u gerçekten alın."

"Bu bilgiyle ona koşacak mısın?"

Bir an durdu, sessizce. "Hayır, sana bir borcum var."

"Öyle değil ve biliyorsun, Elias, beşinci muhafızın yüzbaşı, öldürmeyen asker. Hayata değer veriyorsun, bu yüzden öldürmeyeceksin." Nadirdi, onun gibi biri gerçekten nadirdi.

Sözlerim karşısında şaşırmış gibi durdu. "Onu nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"Akılla, ısrarla ve bir orduyla."

"Adriata'nın mı?"

"Bunu öğreneceğiz. Bilmek istiyorum, eğer böyle bir şey olursa benim tarafımda olur musun?" Venzor babamı desteklemedi ve hiçbir zaman da desteklemedi, Grasmere'in henüz ayağımın altında olduğunu düşünürsek, etkili bir şehir bana en büyük kozu verecekti.

Teklifim karşısında kaşlarını çattı. "Snowlin, ben Isjordian'ım.

."

"Yaşamda ya da ölümden seçim yoktur, ya yaşayanlar için ya da babamla birliktesin," diye araya girdim.

O ran onun parmak aracılığıyla onun saç hepsi Sıkıntı. Şüphesini anladım.

"Yanınızda birçok kişiye ihtiyacınız olacak."

"Kimseyi yanıma almaya ihtiyacım yok, taraf benim, diğer herkes sadece akıllıca kararlar veriyor."

"Yaşamı seçmem senin için bir şey ifade eder mi?"

"Evet, bu senin hakkında yanılmadığım anlamına gelir. Bana olan borcunun ödendiği anlamına gelir."

Sözlerim karşısında gözleri sertleşti ve başını eğmeden

önce tüm ciddiyetimi dikkatle not aldı

hafifçe. "O zaman sana söz veriyorum."

Gülümsemem neşeyle arttı ve başımı sallayarak teşekkür ettim. Ve böylece yedinci küreğim de kısa bir süre sonra benim emrimle harekete geçmeye hazır bir şekilde direğinin üzerinde duracaktı.

Ekibini toplamaya ve yolculuğa hazırlanmaya yöneldi, düşüncelerimi gözden geçirmeme ve onun eskort olmasını kabul ettiğim için pişmanlık duymaya başlamama izin verdi, beynim zaten bir gök gürültüsü içindeydi, orada da bir kasırgaya ihtiyacım yoktu. Gözlerimin odaklandığı ilk yüz, gözlerini Elias'a dikmiş olan Kilian'ınki oldu. O çıldırtıcı gamzesi tam teşekkürlüydü, öylesine verici bir özelliği vardı ki öfkesini saklamak ona hiç iyi gelmiyordu.

"İyi haber mi yoksa en az iyi olan mı?" Üç şaşkın aptala ve kızgın gümüş gözlü yılanıma takıldım. "İkisini de duymaktan başka seçeneğiniz yok. Yolculuk için kutsamalarımız var ama o da adamlarıyla birlikte bizimle gelecek," diye açıkladım Elias'ı işaret ederek. "Gidelim mi? Ona hayret etmek için tüm yolu kullanabilirsin."

Herkes yolculuk için hazırlanırken Kilian bana doğru yürüdü. Aptala kızmıştım, hem de çok kızmıştım. Eli boynumun çukurunda durdu ve beni sıcak kucağına çekti. Dudakları kulağımın kabuğuna değdi ve tüylerim diken diken oldu.

"Merhaba, benim tatlı kötü adamım," diye fısıldadı usulca. Gözlerimi devirdim.

"Merhaba, yakında hadım olacak olan."

Başını arkaya doğru eğdi ve karanlık bir kıkırdamayla gülmekten titredi. Boynunun uzantısına ya da havayı kesen çenesine biraz daha uzun süre bakmış olsaydım, hem onun hem de benim ağzımın suyu akacaktı. Dudağımı ısırdım, sertçe yutkundum ve somurtarak uzaklaşmaya çalıştım ama sert eli bileğimi kavradı, beni bir iğne gibi olduğum yerde döndürdü ve başka bir kucaklaşma için doğrudan göğsüne yatırdı. Elleri sırtımın her santimini okşuyordu. O zaman kedilerin neden evcilleştiğini anladım - eğer bu tür gibi okşanmak anlamına geliyorsa beni istediği kadar evcilleştirebilirdi.

"Kızma küçük hayvanım, dün gece kalsaydım ne sabah olurdu ne de başka bir gün."

Uzanıp mükemmel kıcını acımasızca tokatladım. "Böyle konuşma, seni aldatici, sadist piç. Beni tahrik ediyorsun ve sonra da kendi hayal kırıklığımla boğuşmamı mı bekliyorsun?"

Bana bakarken başını öyle sevimli bir şekilde eğdi ki neredeyse kollarına yığılacaktım. Başını sallayıp "Evet." dese, diyecektim neredeyse.

Dudağımı ısırdım, yüzümde tehditkâr bir alay ifadesi belirdi. "Peki o zaman, belki Elias'ı ziyaret ederim. Çok heveslidir ve benden asla böyle bir şey beklemes."

Kavrayışı gevşedi ve bir santim uzaklaştı, göz kapakları karanlık bir şekilde indirilmiş beni inceliyor, üst dudağı belirgin bir öfkeyle hafifçe seğiriyordu.

"Ne?" diye sordum. Kirpiklerimi kurnazca kırpıştırarak sordum.

"Aferin, sanırım hayatımda ilk kez beni kışkırtırmayı başardınız."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? O zaman ödeştik, artık kızgın değilim," diyerek göğsünü okşadım ve kalçalarımı her zamankinden biraz daha fazla salladığımdan emin olarak kasılarak uzaklaştım. Düşük bir iniltiye dönüşen sinirli bir nefes aldığı anda iyi bir iş çıkardığımı anladım.

Kış dayanılmaz derecede sert geçmişti, yetkililerin kullandığı ana Isjordan yolu boyunca kar metrelerce yükseklikte duvarlara tırmanmıştı, bu da bizi kapana kısılmış gibi hissettiriyordu çünkü görünen tek yol önümüzde ve arkamızda bıraktığımız yoldu. Herkes, özellikle de ekibimiz tamamen hareketsiz kalmıştı, adamlarım bile kendi yoldaşlarına güvenemiyorlarmış gibi Elias'ın etrafında geriliyorlardı.

Sodart'a vardık, diğer Krigborn bölgesine en yakın olan en uzak Isline köyüne. Küçük evler topluluğu dağların yamacında duruyordu, devasa, davetkâr olmayan buz ve büyü devleri. Artık Isjord'u çevrelemeyen o ilkel büyüü yayıyordu. İslinliler'in hâlâ atalarımızın ham büyüüne sahip olduğu söylenirdi, ancak hiçbir zaman Isjord üzerinde güç ya da egemenlik kurmaya cesaret edememiş, hatta bunu arzulamamışlardı. Sessizce en küçük toprak parçasına yerleşmişler, düşünceden çok önemsiz bir şey teklif etmişler ama kendi içlerinde büyümüşlerdi. Acaba krallık katili babamı biliyorlar mıydı, efsanelerin canavarı beni biliyorlar mıydı? Onların inancı da daha hamdı, kutsal kitaplar yoktu, diğer tanrıların hikâyeleri yoktu, sadece Krieg'e hayranlık ve bağlılık vardı. Khôl, mon vâl Khôl, Krig. Tanrı, sadece bir tanrı, Krig.

Son ziyaretimden bu yana tüm atmosfer değişmişti, Ahşap evler cansız ve boştu. Aralarında rüzgâr gürültüyle ılık çalıyor, yanımızdan birkaç yaşlı Isjordi'li geçiyordu, yüzleri asıktı. Bu insanlar Solaryalıların ellerinde acı çekiyorlardı ama kendi krallarının yaptıkları pahasına.

Dikkatim, köyün ana meydanının hemen karşısında, büyük kozalaklı ağaçlar ve dağ kayaları tarafından gizlenmiş, yarısı yıkılmış büyük bir tapınağın dışında oturan yaşlılara yöneldi. Dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri sımsıkı kapalı, sessizce dualar mırıldanıyorlardı. Burada inancın ne kadar az uygulandığı düşünülürken, tüm Isjord'da ibadet eden sadece birkaç kişi kalmış gibi görünüyorlardı. Ellerin arasında ince gri bir kitap tutuyorlardı: Eirlys'in Kitabı, diyardaki en ince kutsal yazı. Bu insanlar neye dua ediyordu? Hodr sadece karla kaplı başka bir çorak araziydi ve Krig... şey, o tamamen başka bir kendini beğenmiş hikâyeydi.

"Ner Krig't khôlda, zel Hodr khôlin," diye selamladım eski Ysolt dilinde, kutsal işaretle onlara yaklaşılarak.

"Ner Krig't khôlda, druval ât wâlkyâ da," diye hep bir ağızdan bana doğru cevap verdiler, dehşet içinde görünüyorlardı.

"Ben Kaptan Snow, vandal saldırıları için teftiş yapıyorum. Ne arıyor olabilecekleri hakkında bir bilginiz var mı? Bu köyler sizin bölgeniz, onları herkesten daha iyi tanıyorsunuz."

Sözlerimi duyunca tereddüt ettiler ama endişeyle bana doğru ilerlediler, yaşlı bir kadın ellerimi tuttu ve kendi elleriyle birleştirdi, zamandan daha yaşlı görünüyordu, muhtemelen yaşlı bir Aura'ydı, güçleri ve yaşam çizgileri daha güçlü ve kutsanmıştı.

"Bilmiyoruz ama tapınakları evlerimizi bastıklarından daha çok basıyorlar, aradıkları her ne ise tapınaklarda bulunuyor. Hiçbirine asla girmeyiz, tanrılarımızdan kalan portalları, nesneleri ve kutsamaları korumak için bin nesil kadar eski güçlü karanlık zanaatkâr büyüsüyle bağlanmışlardır. Çoğu rastgele nesnelerdir, sadece biz inananlar için bir değeri vardır, başkası için bir önemi yoktur" diye açıkladı ve ayrılmadan önce kolumu nazikçe okşadı.

Oraya kimse giremiyordu. Bu yüzden mi köylere sürekli saldırıyorlardı, içeri giremedikleri için mi? Eylemleri tazeydi, bu hala bir yol bulamadıkları anlamına geliyordu - babam da bir yol bulamamıştı. Görünüşe göre köyün geri kalanına saldırmak sadece gerçek eylemlerini gizlemek için bir taktikti. Şimdi asıl soru şuydu: Melathe'nin sihirli kokusu neden özellikle burada yer yer yayılıyordu? Memphis, Melanthe'nin zanaat deseninin izini sürmek için çalışan zanaatkârımız tarafından bir iksir içmişti. İksirin yönlendirdiği tapınağın üzerine uçar uçmaz, köyün dört bir yanında havada asılı duran kırmızı sisi ve tam burada, tapınağın yanında uygulanan zanaatının muhteşem izlerini görmüştü. Arynth'teki yolculuğumuz sırasında ziyaret ettiğimiz zanaatkâr bize Melanthe'nin Eldmoor'da bilinen bir İksirci ve Çağırıcı olduğunu söylemişti. Bu beni Brogmere'de Kilian ve Mal ile yaptığımız konuşmaya geri götürdü, ama burada ne çağırabilirdi ki, bir kapı ve iksir babamın davasında ona nasıl yardımcı olabilirdi? Başka bir zanaatkârın perdesini kırmak imkânsızdı.

Hangi beceri setine sahip olursanız olun, özellikle de bunun sahibi muhtemelen çoktan ölmüşken, yaşlı zanaatkârların eskiden sahip olduğu kullanma gücü düşünülmediğinde. Melanthe boğa kaldıran bir karınca gibiydi. Babam onu Caligo'dan bu yüzden mi getirmişti, bu tapınakta saklanan her neyse onu elde etmesine yardım etmesi için mi? Ama o zaman neden Seraphim, Myrdur, Hanai ve Solarya?

Parmaklarımı yosun ve alamet dolu tapınağın girişindeki soluk kaya oymalarının üzerinde gezdirdim. Eski dilin havada yükseldiğini hissettim ve neredeyse kelimeleri bir mağaranın esintisi gibi ensemde fısıldadım, içi boş, yankılanan ve tıslayan.

Khôl gval, gral, glârda. Khôl zul. Âr rhakili re wah, Khôl balka. Âr rhakili re zûl, âr rhakili re khar, wô âra din rhakili re khur.

"Ne yazıyor?" Cai yanıma çömelerek sordu.

"Tanrı geldi, gitti, kaldı. Tanrı armağan etti. Tanrı'nın sürgün ettiklerinin farkında olun. Hediyelerin farkında olun, onun farkında olun, onun farkında olmayanın." Bunları yüksek sesle tekrarlarlarken bedenimden bir ürperti geçti. "Cai-"

"Valda Acme'ye giden yolda yazılanın aynısı." Valda Acme, Volantların en yüksek noktasıydı. Hemen hemen Isjordan askerlerinin yöneldikleri yerd.

"Peçe Sam'i etkiledi, onu delirtti... Melanthe değildi ama-"

"Bundan etkilenmeyeceksin ve gideceksin. Sam, ona bir söz verdin," diye bitirdi ayağa kalkmadan önce.

"Teşekkür ederim, Cai."

"Her zaman."

"Tek başıma gireceğim, başka kimse girmeyecek," dedim arkamda kaz yavruları gibi volta atan büyük kalabalığa. Benim deliliğim, benim suçum. Onların hayatlarını da suçumla birlikte taşımayacaktım.

"Bu olmayacak, bundan başka bir şey olmayacak. Tapınaklara kimse giremez, hepsi çevrilidir ve karanlık zanaatkârlar tarafından korunur.

Sihir," diye endişeyle yalvardı Kilian bana yaklaşıarak. Her zaman şüphe duymaya ya da kararlarıma meydan okumaya cüret eden kişi.

"Zaten içlerinde bir şey yok kuzgunum," dedi Elias, benimle Kilian'ın arasına girerek; Kilian kaşlarını öyle derin çatmıştı ki kaşlarının arasında bir kanyon oluşmuştu.

"Buna kendim karar vereceğim, Elias. Tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan." Başını sallayıp geri çekilmeden önce bir süre önce beni sonra da askerlerini inceledi. Gerçekten de daha fazlasını bildiğine dair yeterince işaret vardı ama biz de izliyorduk. Babam bu yüzden birinin bana eşlik etmesinde ısrar etmişti. Beni gözetlemek için.

"Beni çağırdığınız altmış kalp atışında gelmiyorum," dedim baharın sert ve soğuk yüzüne.

"Şu anda ne kadar hızlı attığına bakılırsa, ilk adımı atman için altmış kalp atışı bile gerekmeyecek. Fikrini değiştirmen için sana yalvarabilir miyim?" diye sordu o karşı konulmaz yumuşak bakışıyla, bir avucunu yanaklarımdan birine dayadı ama ben başımı salladım. Teslim olmuş bir halde gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. "Seni durdurmayı çok istiyorum. O zaman ben de geleceğim."

"Beni durduracak hiçbir şey yok ve eğer bir şey olursa, beni almaya gelmek için burada olacağını biliyorum." Şaşkın Elias da dahil olmak üzere herkes bize doğru bakıyordu. Umurumda değildi, bunu hiç yaşamamıştım-bu iyi hissettiriyordu.

"Altmış kalp atışı içinde geri dönmezseniz, o şeyi yerle bir ederiz," diye seslendi Cai, Nia ve Mal yaklaşıırken, kılıçları hazırda. Burası bir tapınaktı, canavarların ini değil. Çelikleri, çorba servis edilen bir çatal kadar işe yaramazdı.

Nia bana başıyla güven verici bir işaret yaptı. "Altmış kalp atışı içinde geri dönmezsen, bu toprakların tamamını yerle bir ederiz."

Mal sanki onun da bir şey söylemesini bekliyormuş gibi hepimize baktı. "Altmış kalp atışında geri gelmiyorsun," dedi dalgın dalgın. "Şey... sadece o altmış kalp atışında geri dönün, bunlar zorlu duvarlara benziyor, az iş en iyi iştir

fikrine oldukça taraftarım."

Küçük kardeşe gülümsedim ve ben bilinmeyene doğru geri çekilirken o da bana göz kırptı.

Tapınak karanlıktı, girişe sabitlenmiş bir meşale alarak loş salonlara doğru ilerledim. Duvarlar savaşların, canavarların çizilmiş figürleriyle kaplıydı ve orta duvarda tanrılarımızın heykel figürleri hareketsiz ve büyük bir şekilde duruyordu, tüm tanrıların babası Fader, merkezinde. Onların yanından geçerken hava ısındı ve meşalem sönerek beni tamamen karanlıkta bıraktı. Körlemesine ilerlerken parmaklarım sanki bir aleve yaklaşıyormuş gibi ısındı ve sonra önümde küçük bir kıvılcım yandı. Titreyen ışığa doğru ilerlerken tökezledim ve soğuk ıslak zemine düştüm, çarpmanın etkisiyle irkildim ve tüm vücudumun sıırıslıklam olduğunu fark ettim. Işık büyüdü, yavaş yavaş büyük odayı azar azar aydınlattı. Grotesk bir şekilde çizilmiş duvarlara hayretle baktım, birkaç dakika sonra ayak bileklerime kadar su yükseldi. Hayır, su değil, daha kalın bir şey. Kıyafetlerime bakmadan önce kanın keskin metalik kokusu yüzüme çarptı. Nefesim kesildi ve dizlerime kadar yükselen dehşet karşısında ağzım açık kaldı. Yer ve vücudum kıpkırmızı, yoğun kanla sıırıslıklam olmuş, her yere sızıyor, akıyor ve odayı dolduruyordu.

Dikkatimi tavandaki çizimlere yönelttim, ortasında bir şey vardı, ileri doğru iterek odanın ortasında durdum. Kanatlı beyaz saçlı bir kadın ve loş ışıktan seçemediğim bir şey, zincirlerle çevrili bir adam çizimi ve ayın evrelerinden oluşan bir çemberle birlikte odanın ortasında duruyordu. Her köşeye düzinelerce başka harita, tanınmaz yaratıklar ve silah çizimleri yayılmıştı. Eski Ysolt harfleri onun etrafında daire şeklinde sıralanmıştı. Kan vücudumda gezinirken cümleleri oluşturmak için ayak parmaklarımın üzerinde döndüm.

Har wô dorla, har wô baül, har wô sâ. Meydan okuyan o, ihanet eden o, ödeyen o. Sor zir ũ dâ sverga, sor zir arê ũ khila. Toprağa sekiz zincir, göklerden sekiz zincir. Sor sül ndar har eto. Sor sül garta rô sat har arê

eto. Sekiz ruh onun yaşamının bir parçası. Sekiz ruh onun yaşamasını engellemek için korunuyor.

Kimdi o?

Gözlerimi kısarak tavandaki resmi yeniden görüş alanıma sokmaya çalıştım ama nafile. Odaya sızan kan boynuma kadar ulaşmış, neredeyse beni sollayacaktı. Kalın, derimi ürperten sıvının içinde ileriye doğru yüzmek için kendimi zorladım. Tanıdık bir ses odada çarpık ve garip kelimeler yankılandı, annemin sesi. Bu karanlık zanaatkârların büyü, bu gerçek değil, diye kendi kendime defalarca tekrarladım, kan havuzundan çıkmak için hareket ettim. Sonra Eren'i duydum, biraz sonra da Thora'yı, ikisi de onları kurtarmam için yalvarıyordu, onları tekrar terk etmemem için.

Tüm çevrem o geceye döndü, önümde cansız yatan kanlı bedenler. Siyah Adriyatik çeliğinin kıvılcımlar saçan parıltıları etrafımda şingırdıyor ve fırlıyordu. Aynı o geceki gibi kokuyordu, siyah duman dilimi kapladı. Annemin o geceki sözleri tekrar tekrar tekrarlanırken gök gürültüsü ve ateş çıtırdadı, etrafıma yağan kar ve is kömürleşmiş beyaz elbisemi kapladı. Donup kalmıştım, korkunun pençeleri ve karanlığın keskin pençeleri zihnimin derinliklerine saplanmıştı. Etrafımdaki her şey gözyaşlarıyla bulanıklaşırken tüm vücudum titriyordu.

"Durun, lütfen, durun" diye yalvardım onlara, kendimi ilerlemeye zorladım. Sevdiklerimin sesleri ve çığlıkları daha yüksek ve rahatsız edici hale geldi, demir atıldılar ve beni durdurmayı hedeflediler.

Ellerim boynuma düştü ve ciğerlerim son hava parçasını da yuttu. Kan, o geceye dair acı dolu anılarım ve keder arasında boğuldum. Zanaatkârın peçesiydi. Zanaatkârın peçesi. Bu düşünceleri defalarca tekrarlamaya çalıştım ama bırakın hareket etmeyi nefes bile alamıyordum.

Koş, Kar. Koş, kar tanem. Onun sesini tekrar duydum. Bu zanaatkârın peçesi değildi. Biliyordum, her zaman olduğu gibi kulağıma fısıldadığını hissedebiliyordum.

Hissin ipine tutundum, onu çektim ve ayaklarımı bir adım ileri ve sonra bir adım daha atmaya zorladım.

Kan dolu odadan çıkmayı başardığımda göğsüm öfkeyle kabarmış, nefes nefese kalmıştım. Kendimi toparlayıp tekrar içeri girmeye hazırlanamadan başımın arkasına keskin bir acı çarptı ve görüş alanıma siyah lekeler yayıldı. Bulanık bir figür önümde duruyordu ve ben soğuk mermer zemine devrildim, dünya dönüyor ve karanlığa gömülüyordu.

Snowlin, Snow? Benim küçük kar tanem, uyan. Bekliyorlar. Annemin yumuşak melodik sesi uğuldayan ağır başımda tekrar yankılandı. Başımın arkası ve boynum donuk ve keskin bir ağrıyla tamamen ele geçirilmişti, kulaklarım camın metale sürtünmesinden çıkan keskin seslerle çınılıyordu.

Başımı salladım ve zonklayan ağırlı gözlerimi araladım, iğneler ve karıncalanmalar ışığı ve şekli bulanıklaştırıyordu. Bir düzineden fazla maskeli adam, ahşap duvarlı devasa bir odanın içinde sıkışık bir şekilde karşımda duruyordu. Birkaç metre ötedeki masada oturan bir adam kılıcımla, hançerimle ve kardeşimin kılıcıyla oynuyordu.

Adamlardan biri Tahuma'nın ağzından, hep birlikte gülen diğerlerine, "Uyandı, o kadar da sert vurmamışsınız," dedi. Onlar sıradan adamlar değillerdi, Solaryalıları.

Diğerleri fark etmeden beni tapınaktan çıkarmayı nasıl başarmışlardı? Ne kadar süredir içeride olduğumu düşünürsek, diğerlerinin çoktan içeride olması gerekirdi. Şu anda benim yaptığım şeyle yüzleşmek için içeri girmemiş olmaları için dua ediyordum.

"Senin için büyük planlarımız var küçük tatlı prenses, umarız baban görüldüğünden daha sevgi doludur, bedelimiz yüksek olacak," diye konuştu liderleri olduğu anlaşılan kişi.

Derime uyguladıkları baskının bir kısmını gevşetmek için bağılı bileklerimin yerini değiştirdim. "O değil, onun zamanını boşa harcıyorsun ama benimkini değil, ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim," sesim boğuk ve nefes nefese çıkmıştı, boğazımı temizlemeye çalışmam sadece canımı acıtıyordu. "Isjord'da ne arıyorsun?" diye sordum. Ancak burada sonsuza kadar kalmayı planlamıyordum.

Bütün erkekler gözyaşları içinde güldü, hiçbiri bana cevap vermedi, bunun yerine yanağıma bir yumruk çarptı ve beni odanın duvarına daha da geri gönderdi ve başım gök gürültüsü gibi acıdı.

Önüme kan tükürdüm ve çenemi tıkırdattım. "Buradan canlı çıkma şansını kaybediyorsun. Şimdi söyle yoksa sıfıra inecekler," diye tehdit ederek kendimi düzelttim ama hepsi tekrar güldü ve bir bacak omzuma acımasızca tekme atarak beni yere devirdi. Omzumun çıkarken çıkardığı tıkırtıyı duydum ve omurgamdan aşağıya doğru bir bıçak darbesi hissettim, acının yayılan keskinliği ve donukluğu yüzünden nefesim kesilmişti.

"Son şansınız beyler, ne arıyorsunuz?" Nefes nefese, neredeyse soluk soluğa sordum.

Bu kez gülmediler, ısrarına kızmış görünüyorlardı. Hançerimle bir tahta parçasını oyarken yanımdaki duvara doğru eğilmiş olan biri cevap verdi, "Babanın eninde sonunda hepimizi öldürmek için kullanacağı silahın bir parçası, küçük prenses, bunun karşılığında ona döndüğünde daha iyi sor. O bizimkini çaldı, bizim de onunkini çalmamız adil olur."

Parça mı? Hangi silahın parçaya ihtiyacı vardı? Sonra kıkırdadım, başım eğlenceden ileri geri sallanıyordu. Babamdan intikam mı alıyordun? Neydi bu, ebelemece oyunu mu? Zavallı Güneş Kralı, Cyra'nın sıcağı altında beynini çoktan kızartmış mıydı?

Liderleri karnıma bir tekme attı. "Kapat şu lanet çeneni yoksa ben kapatırım, seni leşar."

Geri çekilmeyi başarmıştım ama tüm etkisinden kaçınmak için yeterli değildi, organlarım darbenin gücüyle yer değiştirdi.

"Ne silahı?" Tamamen Tahuma'ya sordum. "Bu kaltak çok meraklı."

"En kötülerinden biri, ilahi bir tane," diye açıkladı bana daha önce cevap veren adam.

Sinirli bir şekilde göz kırptım. "İlahi silah diye bir şey yoktur, hiçbir zaman da olmadı. Tanrıların barış ve refahtan başka silahları yoktur, tek ilahi armağan ruhani armağandır. Yasak olan açgözlülük armağanıdır, yasak olan tek ve çok olanın üzerindeki ilahi hükümdür. Hiçbir tanrı silah ya da savaş armağan edemez." Caelus liber'den okudum. "Ve eğer böyle bir şey buradaysa, neden senden ya da Seraphim'den alma ihtiyacı duydu?"

Zavallı tahta heykel denemesini bıraktı. "Bu bir silah olmayabilir ama baban için bir tutam saç bile silahtır. Ve parça dedim, prenses, parça. Bunlardan sekiz tane var."

Gözlerimi devirdim. "Biri açıklayabilir mi yoksa sesini mi esirgemeye çalışıyorsun, mektuplarını bu yüzden mi yiyorsun?"

Adamlardan biri sekiz parmağını öne doğru uzatarak önümde diz çöktü, kızıl bakışları öfkeyle çevriliydi. "Biri onun topraklarında, biri bizden çaldı, diğerleri başka yerde ve birlikte bir tane yapıyorlar. Bu senin yarım hayvan kafan için yeterli mi?"

Sekiz ruh onun yaşamının bir parçası. Sekiz ruh onun yaşamasını engellemek için korunuyor. Kelimeler etrafımda neredeyse canlı bir şekilde uçuşuyordu.

Adamlar hep birlikte güldüler ve ben de onları takip ederek bir tane uydurdum. "Çok sevimli, saymak için parmaklara ihtiyacın var."

Lider homurdandı, yumruğu parlıyordu ve sabrı tükenerek üzerime yürüdü. "Kör ya da dilsiz, seni ne yapayım, ybris çocuğu?" dedi, dizlerinin üzerine çöktü, gözleri bir paralı askerin katil-ölüm bakışının kötülüğüyle parlıyordu.

Babam onlardan çalmıştı ve onlar da babamdan çalmak istiyorlardı. Eğer babam parçayı çoktan elde etmiş olsaydı, onu arıyor olmazlardı, bu da babamın da parçaya sahip olmadığı anlamına geliyordu. Muhtemelen bunlardan birinde kilitliydi.

Tapınaklar. Bu nesneler neydi, sihir mi yoksa herkesin kontrolden çıkardığı rastgele nesneler mi? Bu durum olağandışıydı, babamın gerçekten de büyük bir şey planlıyor olmasından korkmamın olasılığı çok yüksekti ama emin olduğum bir şey vardı. Eğer babamdan beni takas etmesi istenirse bunu yapmayacaktı, bunu düşünmek bile beni Solaryalı vandalların önünde deli bir kadın gibi kıkırdatıyordu.

Arkamdaki bağlar koptu ve adam beni yakalamak için uzanmadan önce dizine tekme atarak ayağa kalktım. Öne doğru tökezlediği anda boynunu büktüm ve topallayarak yere yığıldı.

Adamların geri kalanı ayağa kalktı ve silahlarını kınından çıkararak gözlerini dört açarak yaklaştı. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sam'in benden yapmamı istediği şey buydu. Önce gerçeğin ne olduğunu bilmem gerekiyordu, tam gerçeği.

"Son kez oldu, tam da söz verdiğim gibi."

BÖLÜM 41

Kilian

S Gözümün önünde yok olmuştu. O tapınağa girmesine ve benden birkaç metre ötede kaybolmasına izin vermiştim. Tapınağa gireli saatler olmuştu.

Tapınak teker teker yaşayan dehşetleriyle yüzleşiyordu ama ondan hiçbir iz yoktu. Zihnim kararmıştı, bedenim uyuşmuştu, kaybolmuştum, ben kaybolmuştum ve o da gitmişti.

Tapınaktan çıktıktan sonra nefes nefese yere düşen Nia, "O iyi," diye seslendi. Sarsılmış görünüyordu, muhtemelen içeri giren diğerlerimizle yüz yüze gelmişti. Zanaatkârın büyüğü güçlüydü, tapınağın ana odasının kapısından öteye geçmemize asla izin vermemiş, hepimizi en karanlık korkularımızla yüzleştirerek tapınağın ortasına yaklaşmaktan bile sürekli uzak tutmuştu. Ama o iyi değildi, Snow öylece ortadan kaybolmuş olamazdı. Tapınağın içini ve tüm çıkışlarını didik didik ettik ama hiçbir şey bulamadık. Orada her ne varsa, onu tanrıların bildiği bir yere mi götürmüştü? Bu düşünceleri uzaklaştırmak için başımı sertçe ovuşturdum. Sadece umudum vardı, onu da kaybedemezdin.

"Kilian, o iyi. Şimdi volta atmayı bırak, başımı ağrıtıyorsun," dedi Nia, dikkatimi ona çekmek için kolumu tutarak. "Eğer bilseydi çok gücenirdi.

onun yeteneklerini bu şekilde küçümsüyorsanız, bana güvenin, onu tanıyorum."

"O iyi olsun, ben de onun bana salacağı gazapla yüzleşeyim." Ela gözleri endişeli gözlerimin üzerinde yumuşadı. Tapınağın girişine doğru dönüp Caiden ve Mal'ın çıkmasını beklemeden önce bana anlayışlı bir baş selamı verdi.

Elias yaklaşarak, "Babasına haber göndereceğim," dedi. Biz.

Nia oturduğu yerden ayağa fırladı. "Böyle bir şey yapıyorsun, ve seni ölüme göndereceğim."

Bana dönmeden önce onu inançsızlıkla değerlendirdi. "Korkmaman gerekmez mi, krallığının özgürlüğünün anahtarı o değil mi? Paniğe kapılıp etrafta koşuşturup onu araman gerekmez mi, sen onun muhafızı değil misin? Buraya bunun için gönderilmedin mi? Kralınız onu hiç korumadığınızı biliyor mu?" Sözleri bıçak gibi kesilmiş ve öfkeyle dalgalanmıştı.

Onun karşısında durdum. "Korkuyorum, kalbimin kadını kaybetmekten korkuyorum, eğer tuzla kurumuş beynin anlarsa. Snow yetişkin bir kadın, senden ve diğer küçük askerlerinden daha güçlü. Onu zincirleyemem, ona istemediği bir şeyi yaptıramam ve onu arıyorum, tabii bizim bilmediğimiz bir sır bilmiyorsanız, yüzbaşı? Vandallarla ilgilenen generalin ekibinde değil misiniz? Söyleyin bana, prensesiniz babalarının sırrını korumak için onu hiç korumadığınızı biliyor mu?"

Bir adım geri çekildi, çenesi öfkeyle seğiriyordu, gölgeler şaşkınlık, hayal kırıklığı, hayal kırıklığı ve bir kalp kırıklığı çizgisiyle giyinmişti. "Onu seviyor musun?" diye sordu gözlerini yere çevirerek.

"Kulakların bunu onunkilerden önce duymayacak, şimdi çekil ve ağzını kapalı tut. Onu arayın, hayatını zorlaştırmayın."

Nefes nefese kalan iki figür tapınaktan çıktı. "Orada değil, bundan eminim, büyüm onu okuyamıyor ama duyularım orada herhangi bir insan varlığı yakalayamıyor," dedi Mal, yorgun bir şekilde yere çökerek.

Elias'ın gözleri aramızda gidip geliyor, söylemek istediği şey konusunda tereddüt ediyordu. "Tapınağa giden başka çıkışlar da var, bazıları sizi ormana ya da Islines'in kenarına, bazıları da diğer Krigborn hattı topraklarındaki diğer tapınaklara götürüyor," diye açıkladı ve askerlerinin hepsi ona soğuk bir bakış attı. "Bunlar tünellerle birbirine bağlı."

Ona minnettarlıkla başımı salladım. Bu yollardan birini takip etmiş olabilirdi. Tanrı'ya şükretmeli miydim yoksa onu bulmanın daha zor olacağından mı endişelenmeliydim bilemedim.

"Morph, Snow'un izini sürebilir mi sence? Bu saatlerce, hatta günlerce sürebilir. Memphis onun bağının izini dakikalar içinde sürebilir," diye atladı Mal.

Nia ve Caiden'in gözleri irileşti ve hemen iki keskin ıslık çalarak ormana doğru döndüler. İkisi de birkaç kez Memphis'e seslenmeyi denemelerine rağmen yanıt alamadılar.

Caiden havadaki bir taşı tekmeleyerek, "Bu lanet şey sadece Snow'a cevap veriyor," diye küfretti.

Snow'un yaptığı gibi iki kez ıslık çaldım. Ağaçların havada sallanmasına neden olan bir kükreme duyulana kadar ciddi bir sessizlik vardı. Rahat bir nefes alırken başımızı ormandan yükselen sese çevirdik. Memphis hırlayarak ve neredeyse kafamı ısırarak zarif bir şekilde bana doğru ilerledi.

Yelesini kabarttım ve "Bizi ona götür" diye emrettim.

Caiden omzumu çekti. "Neden senden emir alıyor?"

"Herhangi birinin çağrısına cevap verebilirdi, gerçekten bunu tartışmanın zamanı geldi mi?" Onun beni tutuşunu ittim ve atıma binerek Isline dağlarının yakınındaki ormana doğru onun yönlendirmelerini takip ettim.

Elias'ın ekibi, içgüdülerimizden yanlış olma ihtimaline karşı tapınağın yanında kaldı ve morf

sahibinin ortadan kaybolması. Siyah hayvanın peşinden kozalaklı ağaçların ve inçlerce karın içinden geçerken kilometrelerce ormanlık alan geride kaldı. Ağaç halkı, yaşlı dişbudak ağaçları ve kar sinekleri ürkerek saklandılar ve önümüzde uzanan yolu temizlediler.

Lütfen iyi olmasına izin verin, tanrılar ve gökler onun yaşamasına izin verin, onu benden almayın, onu almayın. Kafamın içinde defalarca tekrarlanan, neredeyse yankılanan dualar. Gökyüzü öfkeliydi, dağlar yüksek sesle yankılandı, gök gürültüsü aralarında ve etrafımızda çatladı. Sanki gökyüzü yere inmiş gibiydi, toprak ve orman yıldırım çarpmış gibi titreşiyordu. Büyük kış kuşu sürüleri, gittiğimiz yönün tersine, birbiri ardına uçuyordu. Endişe bedenimi, korku kalbimi kapladı, hem içim hem dışım titredi, onun için duyduğum korkuyu kontrol edemedim. O lanet tapınağa girmemesi için yalvarmalıyım, en azından onunla gitmem için. Hayatta kalmasına izin vermeliydim ve bu, onu kendime ekmek zorunda kalsam bile gözümün önünden ayrılmasına son kez izin verişim olacaktı.

Bir mil ileride büyük bir ahşap kulübe görüldüğünde Memphis yavaşlamaya başladı. Endişe içinde, atımı neredeyse uçuracak bir hızla ileri sürdüm, diğerleri de hemen arkamdan kovalıyordu. Birkaç adam kulübeden bize doğru koşuyordu, hepimiz atlarımızdan indik ve onlar yaklaşırken kılıçlarımızı açtık. Yüz hatları sanki kadim bir dağ canavarıyla karşılaşmışlar gibi korkunç ve genişti. Bıçaklarımız etleriyle kolayca buluştuğunda yorgun ve bitkin görünüyorlardı. Kaçtıkları her neyse, onların savaşı olmuştu.

Kabinin içinden dalga dalga yayılan parlak bir ışık yayıldı. Parıltılar. Aura da onunla birlikte içeride kapana kısılmıştı. Korku hiç bu kadar kemiklerimi sızlatmamıştı, ilkel bir korku, daha önce hiç yaşamadığım türden, çiğ ve kemirici.

Ahşap eve yaklaştıkça, içinden gelen kırmızı bir figür görüş alanımıza daha fazla odaklanmaya başladı.

Tepeden tırnağa kana bulanmış gözleri donuk güneş ışığı huzmeleriyle parlıyordu. Kılıcını omzunda taşıyarak tembel tembel ahşap evin merdivenlerinden aşağı indi. Yaşıyordu.

Neredeyse insan gibi görünmüyordu, bir basamağa rahatça otururken hareketleri doğal değildi. "Biraz geç kaldık, değil mi?" diye sakince alay etti, dudaklarında bir sırıtış seğirdi.

Kanlı bedenini göğsümde toplayarak öfkeyle koştum, irkildi ve aramızdaki omzuna uzandı. Yaptığım şey karşısında paniğe kapılarak uzaklaştım ama o beni bırakmayarak geri çekti. "Sakin beni itme."

"Ne oldu, Kar sandım ki... sandım ki-" Sözlerimi tamamlayamadım bile. Ne düşünmüştüm ki? "Yaralanmışsın," diye onu incelemeye devam ettim. "Bunu kim yaptı?"

Bana bakmadı. Yüzü ilerideki ormanın hiçliğine doğru kayboldu.

Caiden odunluktan çıktı ve ona uzun, sıkıntılı bir bakış fırlattı, gözleri silahına düşmeden önce kanla boyanmış yüzünü inceliyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Fark etmez," diye karşılık verdi ve alev alev yanan bir meşale fırlatıp etrafında bir rüzgâr girdabı estirerek odunluğu birkaç dakika içinde alevler içinde bıraktı. Onu bu kadar üzecek bir şey görmüştü. Şimdilik bunun bir önemi yoktu, önemli olan onun yaşaması ve atan kalbinin kollarımda olmasıydı.

"Kimsenin babama bu konuda bir şey söylemediğinden emin ol," diye sordu Nia, o da başıyla onayladı. "Söylerse o sevgi dolu kıcı endişeden ölene kadar dışkısını yapar."

Onun şakacı sözleri herkesi rahatlattı ve güldürdü. Durumu karşısında herkesin yüzünde oluşan asık ifadeyi hafifletmeye çalışıyordu.

"Her şeye rağmen mizah anlayışın bozulmamış, buna sevindim," dedim onu atıma kaldırarak.

Bana göz kırptı. "Her zaman."

Yorgun bir kahkaha attım, enerjim tüm bedenimin yabancılaştığı endişesiyle harcanmıştı. Başımı kalçasına yasladım ve kalçamın üst kısmını nazikçe okşadı, şefkatli parmakları tek başına bir fırtınayı dindirebilirdi. "Lanet olası tanrılar kadın, bugün bana korkuyu öğrettin."

"Ve görünüşe göre yemin etmek için. İlk muhafızıma ne yaptım ben?"

"Beni mahvettin, işte bunu yaptın." Gücümü toplayarak bedenimi onun arkasındaki atın üzerine kaldırmayı başardım. "Bundan sonra asla gözümün önünden ayrılmayacaksın, seni kendime bağlamam için beni zorlama," diye emrettim, omzunu incitmemeye dikkat ederek onu bedenime yaklaştırdım.

Göğsüme sanki onun için özel olarak şekillendirilmiş gibi rahatça sokuldu. "Vay, vay, benim sana köpek dememden, senin beni köpek yapmana geçtin."

"Daha çok seninmişim gibi." İşte böyle hissediyordum, beni parmağında o kadar sıkı oynatıyordu ki, nasıl isterse öyle sahip olacaktım.

"Benimki tamam," dedi sessizce.

"Öte yandan siz hâlâ birilerinin tüylü kuşu gibi görünüyorsunuz."

Yüksek sesle güldü ve herkesin bize dönmesini sağladı. "Sevgilim?" diye sordu şakacı bir şekilde etrafı koklayarak. "Kokladığım şey kıskançlık mı? Ah, boş ver, çürüyen kan kokusuydu." Gülme sırası bendeydi ve herkes dönüp şaşkınlıkla bize bakıyordu. Biri kana bulanmış, diğeri endişe içinde kıkırdayan iki çılgın yaratık.

Kalçalarını kavrayarak onu kendime çektim ve küçük bir çığlık attı, eli benimkinin üstünde durdu ve onları birbirine bağladı. Her küçük dokunuş çok bütün hissettiriyordu.

"Lütfen hiçbirinin senin olmadığını söyle."

"Bir damla bile yok," cevabı bir mırıltıdan öteye gitmedi. Orada ne olmuştu?

Aramıza tekrar sessizlik çöktükten sonra sabırsızlıkla ona sordum, "Solaryanlardı, değil mi? Bir Parlama gördüm." Ona baskı yapmak istemiyordum ama yine de endişeliydim.

Kendini rahat ettirmek için kollarımın arasında kaydı, uzun bir bakış attıktan sonra yavaşça cevap verdi: "Onlardı."

"Senden ne istediler?"

Tereddütü ve gerginliği bana zaten her şeyi anlatıyordu - bilmemi istemiyordu. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi, sesi monotondur. "Sadece yolda tökezlediler."

Benden ne saklamaya çalışıyordu? Snow bana hâlâ tam olarak güvenmiyordu ama bunu ona karşı kullanamazdım.

Akşam göz açıp kapayıncaya kadar gelmişti, günün yarısı seyahat ederek, geri kalanı da panik içinde Kar'ı arayarak geçmişti. Elias'ın ekibiyle tapınakta bulduğumuzda, oradan geri dönme ihtimaline karşı onları beklettiğimiz yerde, Snow'un kanlı görüntüsüne mutlak bir dehşetle bakıyorlardı. Onlara yalan söylemiş, tapınakta kendisini ormana götüren gizli bir geçit olduğunu, burada Solaryalı vandallarla karşılaştığını ve onların arasından geçerek ormandan köylere gittiğini anlatmıştı. Bilgi vermeyi reddettikleri ve kendisiyle bir yere yerleşmeye çalışmadıkları için hepsiyle savaştığını ve öldürdüğünü, neredeyse anında ona saldırdıklarını anlattı. Hikayesi arka kapaktan daha fazlası olarak kullanıldı.

Herkes anlaştı ve geceyi Isline köyünde, hâlâ faaliyette olan mola tavernalarından birinde geçirmeye karar verdi. Caiden, Mal ve ben konaklama sıkıntısı nedeniyle bir odayı, Snow da Nia'yı paylaşacaktı. Askerlerin çoğu ve Elias gece nöbetini seçmişti, sabah biz ayrıldıktan sonra generalin kampına gideceği için köyde bir gün daha kalacaktı. Ayrıca Solaryan vandallarının sayısından hâlâ haberimiz yoktu ve bu riski almak istemiyorduk. Her şeye rağmen beynim hâlâ Snow'un bana yalan söyleme nedenlerini anlamaya çalışıyordu, bu paranoya değildi, bir şeyler öğrendiğini biliyordum.

Caiden ve Mal'ın yüksek sesle konuşmaları ve kahkahaları arasında düşüncelerim tahıl taneleri gibi birbirinden ayrılıyor, dikkatimi dağıtmaları canımı sıkmaya yarıyordu. Babam beni bir asker olarak, uyuduğum, yemek yediğim, eğitim gördüğüm, gençliğimin çoğunu ve yetişkinlik yıllarımdan geri kalanını geçirdiğim savaş ve eğitim kampları arasında yetiştirdi. Davranışları beni bilinçsizce rahatsız ediyordu, buna alışık değildim. Öte yandan Mal, babamızın isteklerini yerine getirme zahmetine hiç girmemişti, buna gerek de yoktu, ne de olsa babamız mükemmel askerini çoktan yaratmıştı. Mal her zaman ona meydan okudu, içinde yaşadığı her iki dünyanın da tadını çıkararak dikkatsizce ve özgürce yaşadı, bir asker gibi savaştı ve eğitim aldı, ama aynı zamanda oynayan, güzel kadınlara kur yapan, gülen ve hayattan zevk alan genç bir adamdı, ona göre bu normaldi.

"Gürlemeyi ve bağırmayı kesmezseniz bu dağlarda ne kadar canavar mezarı varsa kaldıracaksınız" diye tehdit ettim. Neredeyse gecenin bir yarısıydı, bir noktada durmaları gerekiyordu, o noktanın şimdi olduğuna karar verdim.

"Hassas sabır ve kulaklar Kil, her zaman senin en kötü özelliğın olmuştur," diye ekledi Mal ve elimi havaya fırlattım, gölgelerim göğsüne çarptı.

"Yine de çok alçakça bir darbe, kardeşim," dedi göğsünü tutarak nefes nefese, ama bu Caiden ve onun gülmesini engellemedi.

Sabah olduğunda kulaklarım çoktan uğuldamaya başlamıştı ama her şeye rağmen birkaç saat uyumayı başarmıştım. Nia ve Snow at ahırının yanında diğer askerlerle birlikte bizi bekliyorlardı.

Snow bana döndüğünde ayaklarım dondu, kolu boynuna asılmış beyaz bir bezle bağlıydı, boynunun etrafı daha fazla bandajla sarılmıştı ve sol yanağının her tarafına yayılmış koyu mor bir morluk vardı. Dün o kadar

Kanla kaplıydı, yaralarının boyutunu gizlemişti, benden saklamıştı.

Avucunu bana doğru kaldırdı. "Sen yaygara yapmadan önce, olduğundan daha kötü görünüyor. Bunu yok edebilir misin, bu benim iyi tarafım" dedi şakacı bir şekilde morarmış sol yanağını göstererek.

Parlayan güneşleri yorgunluğun gölgesinde yorgun ve yuvarlaktı. "Uyumadı mı, Nia?"

"Hayır," diye yanıtladı arkadaşı.

İçimi çektim. "Sana yardım etmeme izin vermeyeceğini anlıyorum, ama en azından ona izin ver, seni inatçı kadın."

Sinirli bir şekilde dudaklarını araladı. "Sana söyledim, bana yardım etmene izin vereceğim."

"Ve sana söyledim, bu işe yaramaz."

Mal boğazını temizledi ve ikimizin de dikkati ona ve konuşmamızı dikkatle takip eden diğer ikisine döndü. "Gördüğüm kadarıyla tartışmalar durmamış," dedi kardeşim biraz eğlenerek.

"Yarısını bile bilmiyorsun," dedi Nia, ahşap bir çite yaslanarak.

Onların bakışlarını görmezden gelerek sihrimi elimin durduğu yanağına yoğunlaştırdım ama gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı, tenine rengini geri getirmem sadece saniyelerimi aldı, korkunç çürükten neredeyse hiç iz kalmamıştı.

"Başka neresi olabilir?" Bir şey söylemek ister gibi görüldüğü için sordum.

Etrafına bakındı ve herkesin dışarıda beklemesini işaret etti. "Tekrar söylüyorum, yaygara yapmayın. Çok daha kötülerini yaşadım, bu beni rahatsız etmiyor," dedi ve ceketinin düğmelerini yavaşça açıp beyaz gömleğini kaldırmadan önce yerine koydu. Karnı ile beli arasında kocaman bir morluk daha oluşmuştu, ona ne yapmışlardı?

Göğsüm öfkeyle parlıyordu, elim hayal kırıklığıyla yanağımı tekrar tekrar ovuşturdu. "O pisliklerden birini öldürmem için bana bırakmalydın."

"Sorun değil."

"Öyle değil aşkım, benim gözetimim altında yaralandın. Bunun başına gelmesine ben izin verdim. Israr etseydim ve gelseydim-"

Parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek, "Bunu varsayman büyük cesaret," diye alay etti. "Sana izin vereceğimi."

Avucumu çürüğünün üzerine koyduğumda biraz irkildi, yine kaburgasını kırdığını anlamam biraz zaman aldı. Tüm bu acıyı nasıl bu kadar iyi saklayabilmişti? Neden benden de saklıyordu?

"Suratını asma Kil," dedi başparmağını alnımda gezdirerek. "Kırıksıklıklar sana yakışmıyor."

"Beni somurtturma, kadın."

"Şimdiden onun için diz çöktün mü?" Nia bize doğru yürürken eğlenerek gülümseyerek sordu.

Kar'ın karnına uzun bir öpücük kondurduktan sonra onu incitmemeye dikkat ederek gömleğini indirdim ve ceketini omuzlarına attım. "İsterse daha da aşağıya. Daha da aşağı inerdim."

"Tanrı beni bağışlasın," diye yalvararak Pamuk'u güldürdü.

Derin bir nefes aldım, eğer bana açılmaktan hala korkuyor ve güvenmiyorsa, ondan bilerek uzak tutmak istemediğim gerçeğe doğru ilk adımı atacaktım, özellikle de bu noktada.

"Pamuk, bir süredir sana bir şey söylemek istiyordum, uzun zamandır," diye başladım ve gülümsemesi yavaşça soldu, endişesi altın rengini gölgeledi. Hazır değildim ama ona söylemek zorundaydım.

"Her neyse, bekleyebilir, herkes bu donmuş kâbustan ayrılmaya hazır," diye araya girdi Nia, diğerleri içeri girmeye başlarken.

Snow eğildi ve çenemi tekrar öptü. Dudaklarının tenimdeki hissini seviyordum, morarıncaaya kadar pembeliklerinin üzerine kendi dudaklarımı bastırmak istiyordum. "Ben de öyle, ama sanırım daha sonra," dedi başını Nia'ya doğru eğerek.

Bana söylemek istediği şey neydi, geçen gün benden sakladığı şeyle mi ilgiliydi? Fikrini mi değiştirmişti?

Isjord'un başkentine gitmek üzere ayrılmadan önce Elias ve Snow vedalaşmak için durdular. Kar Adriata'ya gitmeden önce Elias görevinden dönmeyecekti; bu, Kar kralla evlenmeden önce son görüşmeleri olacaktı ve Elias bunu pek hoş karşılamamıştı. Dakikalarca onu kucağından bırakmamıştı.

Kollarını ondan ayırmak için hamle yaptım ama Nia beni durdurdu. Kıskaç bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurarak ileri atılmamak için kendimi zor tuttum.

"Onlar dost ve müttetik, daha fazlası değil."

"Sana hiç teşekkür edemedim," dedim ona dönerek. "Teşekkür ederim, Nia."

"Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece Snow'un böyle olduğunu bilmeni istedim, asla özür dilemek, itiraf etmek ya da bırakıp gitmek için ilk adımı atmayacak. O inatçı değil, sadece böyle biri ve ona böyle öğretilmiş. Onunla bu adımları atmak zorundasınız. Şunu da bilmenizi isterim ki, o ilk kez kendini birini kaybetmeye, sizi kaybetmeye hazırladı. Asıl soru, sen hazırladın mı?"

"Kendimi buna hazırlayabileceğimi hiç sanmıyorum." "Yapmalısın, Kilian Henrik Castemont, yapmalısın."

Başımı ona çevirdim ve atlara doğru yönelmeden önce başını salladı.

Snow son birkaç gündür odasından sadece bahçeleri ve yemek odalarını ziyaret etmek ve beslenmek için çıkıyordu. Adriata'ya yolculuğumuza hâlâ iki gün vardı ve o da benim gibi endişelenmeye başlamıştı.

Nia ve Penelope hariç, geri kalanımızla selamlaşmanın ötesinde bir şey konuşmamıştı, babasının toplantılarına katılmayı bırakmıştı, bu toplantılara da artık Nia katılıyordu. Toplantımızdan açıkça kaçıyordu, bu beni rahatsız ve huzursuz ediyordu, giderek büyüyordu.

Adriata'ya gitmeden önce benden uzaktı. Aramızdaki bu ağır hava benim için bir işkenceydi.

Mutfağa ulaştığımda Ken etrafımı sarmış hazırlanıyordu ve ben dikkatini çekmek için ona el sallayamadan beni fark etti.

"Bugün seninle değil mi?" diye sordu etrafı inceleyerek.

Başımı salladım. "Yatak odasından çıkmıyor.

Ona bir şey götürmeye geldim."

Canlandı ve arkasında kaynayan tencereye bir bakış fırlattı. "Birazdan hazır olur, en sevdiği yemek. Kestaneli mantar yahnisi."

"Tanrım, onu indirirken kendini boğacak."

Yaşlı adam güldü ve gözlüklerini çıkarıp katlayarak göğüs cebine koydu. "Sanırım bunu bir alışkanlık olarak seçti."

"Ne demek istiyorsun?"

Ağır bir iç geçirdi. "Kral onu burada bizimle birlikte çalıştırdı, Pazar günleri hariç her gün. Canlı hayvanlarla ilgilenir, öldürür, derilerini yüzer ve etlerini bizim için doğrardı. Hizmetkârların sadece birkaç dakikalık beslenme süreleri vardı, bu yüzden olabildiğince çabuk, herkesin yediğinden daha fazla yerdı. Eğitim için erken ayrıldığı için kahvaltıyı kaçırdı ve akşam yemeği yemezdi çünkü onu hasta ederdi. O yemek ve o birkaç dakika sahip olduğu tek şeydi. Ne yazık ki bu ona yapışıp kaldı."

Az önce tarif ettiği görüntü karşısında gözlerim kapanırken yüz hatlarımın titrediğini ve dalgalandığını hissettim. Nadiren kahvaltı eder, hiç akşam yemeği yemezdi. Et yemezdi, balık onu korkuturdu. Bütün bunlar, bütün bunlar ona yapılmıştı. Ruhumun diğer yarısına ne yapmışlardı? O küçük kıza, bugün hâlâ gülümseyebilen o işkence görmüş kıza ne yapmışlardı?

Kapısını çaldım ve odaya girdim, yüreğim burkulmuş ve kalbimin acısıyla boğulmuştum. Yatağında arkasına yaslanmış, beyaz tavana bakıyordu.

Notumu aldı ve ben yemek tepsisini önüne koyarken hızla gözlerini kırpıştırarak bana doğru döndü.

"Bunu sonsuza kadar yapamazsın, bir noktada beni görmem gerekecek," dedim yatağına oturarak.

"Kendi kafamın içinde çürüdüğüm kadar senden kaçmıyordum." Dizlerinin üzerine çöktü ve kaşığı ağzına götürdü, yemeğin tadına baktığı anda zevkle iç çekti. Dikkatli bir şekilde bana doğru baktı, yavaşça ısırık üzerine ısırık aldı ve kalbim battı.

"Nasıl istersen öyle ye, kalbim." Kelimeler kırılmadan zar zor çıktı. "Seni yemek yerken izlemeyi seviyorum, nasıl yaparsan yap."

Bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve sonra "Bana bundan, senden, şehrimden bahset" diye sordu. Benim onun hakkında bildiklerime kıyasla o benim hakkımda çok az şey biliyordu.

"Mal benim hakkımda ve nasıl yetiştirildiğim konusunda size söylediği her şeyde haklı. Babam nazik ve kibar bir adamdı ama aynı zamanda savaşın içinde yaşamıştı. O bir askerdi ve beni de öyle yetistirdi." Nasıl görüldüğüm hiçbir zaman nasıl hissettiğimin yakınından bile geçmedi, dış görünüşüm ve sözlerim bana asla ihanet etmedi. Eğitimimin beni hazırladığı güçlü durumlarda hayatta kalabilmek için onları irade etmişim, ancak buna o kadar çok adapte olmuşum ki tüm kişiliğim buna bürünmüştü.

"O hayatta değil mi?"

"Hayır, ben gençken hastalıktan öldü."

Çiğnemeyi bıraktı. "Peki ya annen?"

"Benim annem de güçlü bir kadındı, en azından duyduğum kadarıyla, ben daha beş yaşında bile değilken vefat etmiş" diye itiraf ettim ve kaşığını bıraktı, gözleri bakışlarıma kilitlendi. İkimizin de bir şekilde bağdaştırabileceği bir şey vardı, annenizi kaybetmek ne zaman ve nasıl olursa olsun asla kolay değildi.

"Hiç sormadığım için beni affet."

"Bu genellikle paylaşmaktan hoşlandığım bir şey değil." Onun hakkında hiç konuşmadım. Hatırası ağırdı ama özlemi daha ağırdı. "Benim şehrim," dedim elimi kaldırıp yüz hatlarını çizerek. "Bunu sana söylemek bana acı veriyor ama sıcaklığın, güneş ışığının, çiçeklerin, parlak yuvarlak ayların ve berrak yıldızlarla kaplı gökyüzünün cenneti." İnsanlarına duyduğu nefret gözlerini karartmasaydı burayı çok sevebilirdi.

Parmağını çeneme koydu. "Senin gibi, şehrin de senin gibi, en azından bana hatırlattığın gibi," dedi ve göğsüm öfkeyle yükseldi.

Kalbim ona emrediyordu, ama bedenim hareketsizdi, dudaklarımı dolgun dudaklarına götürmek, vücudunun her santimini dudaklarımla izlemek istiyordum. İkimizin de sesi kısılana kadar onu tekrar tekrar benim yapmak. Bir söz verdim, şu anda bozmak ne kadar cazip olursa olsun ikimiz için de verdim. Sanki bana ne yaptığını biliyormuş gibi gülümsedi.

"Beni kışkırtma, küçük canavar," dedim, parmağıyla çenemde acı verici bir yavaşlıkla gezinirken.

"Kolayca baştan çıkarılman benim suçum değil." Elleri ceketime kaydı ve beni kendisine doğru çekti. Yumuşak bir gülümsemeyle beni incelerken yüzlerimiz bir santim bile uzakta değildi. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tam ikimizin de düşüncelerine bağlanma dürtüm beni ele geçirmek üzereyken, çenem boyunca ve boynumda küçük sıcak gagalar izleyerek yön değiştirmeden önce burnumu kendi burnuyla dürttü. Onun dokunuşuyla uzuvlarım zayıfladı. Haklıydı, kolayca baştan çıkarılabiliyordum ve onun için yanıp tutuşuyordum. İradem tanrılara aitti, kıpırdamadan dururken, yumuşak dudaklarının alevi ve tenimde gezinen nefesinin sıcaklığı altında ciğerlerimde nefes alacak hava kalmamıştı. Kulağıma uzandı, dudakları yavaşça orayı yumuşattı. "Mal haklı, sen kayadan yapılmışsın."

Boynumu gerdim, beni hareketsiz tutan baskı başımın arkasına vuruyordu. "Bir parçam öyle hissediyor, özellikle de şimdi ve sen etrafımdayken birkaç kez daha."

Alt dudağını ısırırken gözleri bir an aramızda gezindi ve beni çılgına çevirdi. "Erkeğimi memnun etmek için öpüşmeden ya da içime girmeden de yollar var."

Sikeyim. "Pamuk, henüz öpmediğim dudaklarıma sikimi sokmayacağım." Kaşlarını çattı ve konuşmaya başladı. "Benim yüzümden kazılmış yaraları lekelemek için kesinlikle ellerine de sürmeyeceğim."

Neredeyse her gün uyurken onun beni soktuğu zevk halini serbest bırakmak istediğini düşünerek yatıyordum. Kendimi onun içinde, o pembe dudakları etrafımda, iniltileri odada, o gün parmaklarımın üzerinde olduğu gibi kalçalarının üzerimde olduğunu hayal ettim, ama bunu yapmama asla izin vermedim. O sadece arzularımın nesnesi değildi, o benim arzumdu ve ben de ona öyle davranacaktım.

Öfkeyle inledi ve hayal kırıklığıyla başını arkaya eğdi. "Bunu kendisi için bu kadar zorlaştıran tek erkek sensin."

"Ben bir aptalım, ama seni incitmek istemeyen bir aptal."

"Zaten içimde olan biri için çok kaba bulanık çizgilerle konuşuyorsun," diye inledi, ağır bir nefes üfleyerek.

"O mezeydi, dahaara'm."

Güzel gözlerini bana çevirdi ve bir kez daha hayal kırıklığı içinde inledi. İki parmağını öperek dudaklarıma götürdü, tüm vücudum sıcaklıkla parlıyordu. "Sana bir tane vermediğim için pişman olmak istemiyorum."

Elini tekrar çektim ve her santimini öptüm. "Benim de pişman olduğum çok şey var, Snow, affedilemez şeyler."

"Kralınız yüzünden mi? Yoksa hâlâ ybris olduğum için mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrı aşkına, orada seni bekleyen, kucağında çocuğu olan bir karın olmadığını söyle bana?"

Son tahmini beni kahkahalara boğdu ama gözleri sanki bunun doğruluğundan gerçekten şüphe ediyormuş ve olumsuz bir onay bekliyormuş gibi yarıklar halinde bana dikildi. "Karım yok, çocuğum yok,

Sevgilim yok. Bu konuda bencil davranan sen değilsin, kalbim, her zaman bendim-"

Yatak odasının kapısı açıldı. Pen, kollarında birkaç elbise olduğu halde kayıtsızca içeri girdi.

Snow öfkeyle içini çekti, "Pen, Nubil aşkına, kapıyı çal! Ya içeri girip ikimizi de çıplak ve hatta uygunsuz pozisyonlarda görseydin?" diye kaşlarını çatarak yüksek sesle haykırdı. Benim dramatik kara kafam, onun yolundan zerre kadar sapmadı.

Pen çenesini yukarı kaldırdı. "Seni çıplak gördüm ve kesinlikle onu odanda çıplak bulmayı beklememeliydim, hele ki söz konusu uzlaşmacı pozisyonlarda. Şimdi bulmalı mıyım, seni pejmürde prenses?" diye öfkeyle homurdanarak soyunma odalarına doğru ilerledi.

Snow öfkeyle elleriyle inledi ve ben de ikisinin de alaylarına kahkahalarla güldüm. "Bu kız benden ateş alıyor."

"Sinirlenme, onu ikinci bir sen yaptın. Suçlu sensin."

"Benimle gelmeyi kabul etti."

"İçimde bir his vardı," diye itiraf ettim. Birbirlerine çok yakın ve rahat davranmaya başlamışlardı. Penelope Snow'u bir abla figürü olarak görüyordu, onunla birlikte gitmesi beklenirdi. Ayrıca bırakın onu giydirmeyi, herhangi bir Adriatic hizmetkârın ona dokunmasına bile izin vereceğinden şüpheliydim.

"Kalır mısın?" diye sordu. "Bu gece kal, sadece bana sarıl ya da yanımda olmak istemiyorsan bir köşede dur. Ya da sadece... bana daha iyi sarıl, lütfen."

Ceketimin düğmelerini açmaya başladım ve bir gülümsemeyi bastırırken gözleri parladı. Kapağı çekti ve ben de onu kucaklayarak içeri girdim. "Uslu duracaksın, benim küçük yaratığım, yoksa Nia'yı şaperonumuz olması için çağırırım."

Kaşlarını çattı. "Berbat bir şaperon olacak." "O zaman Malik ve Caiden."

"Her kızın rüyası."

Aşağı uzanıp poposuna bir şaplak attım ve o da inledi. "Bir daha böyle bir şey söylersen ikisini de öldürürüm."

"Cümlemi bitirmedim," dedi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Bu kızın rüyası zaten bu yatakta. Keşke daha uzun sürseydi, bu kız bu rüyadan hoşlanıyor."

Alnından öptüm, etrafımda sıkıca toplandı. "Bu çocuğun rüyası da bu yatakta, ama bu çocuk belki de rüyasından hiç uyanmayacak."

Yanımda sessizleşti, başını omzumun köşesine gömdü. Ona sarılmak bir rüya gibiydi. Ona sonsuza kadar sarılmak istiyordum. Kollarımda ona uyanmak, hala orada gömülüyken uykuya dalmak. İpek teni benimkini okşuyor, küçük dokunuşu her zerremi titretiyordu. Bir insan nasıl böyle bir başkasını isteyebilirdi?

Penelope odaya geri geldi ve bize şüpheli bir bakış fırlattı. "Üzerinde adınızın yazılı olduğu o mektup hâlâ bende, çarpı işaretli, neredeyse zanaatkârların kum üzerine yaptıkları lanet çağrılarından birine benziyor."

Snow kollarımda kaskatı kesildi ve gözlerini yavaşça bana dikti. "Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Kahkahalarla sarsıldım; o zaman da beni güldürmüştü.

"Ama sen yaptın."

"Pen!" Snow gözlerini sımsıkı tutarak bağırdı. "Git yoksa seni kendi ciğerinle beslerim."

Emri verdikten sonra kendini bana sımsıkı yapıştırdı. Elleri gömleğimin altından kayarak karnımın üzerinde dolaştı ve sertleşmiş sikimi işaret eden iki çizgiyi acımasızca izledi. "Çıplak olsan çok daha rahat ederdin."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, nasıl hoşuna g i d i y o r s a öyle bir dokunuşla yumuşattım. "Ben olurdum, sen olmazdın."

Elleri aşağıya doğru kaymaya başladı ve ben de onu suçunun ortasında yakaladım. "Oraya değil küçük hanım."

Kıpırdamadan durdu, başı yavaşça bana doğru kalktı. "Küçük hanım?"

Burnuna bir öpücük kondurdum. "O kadar da büyük bir bayan değilsin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken ağzı açık kaldı. Düşüncelerden sersemlemiş bir halde bir süre öylece baktı ve sonra tekrar göğsüme doğru eğildi. "Çok gürültülü," diye esnedi. "Her zaman çok gürültülü."

Gürültülü yaptı. Onun için çok gürültülü atıyordu, sadece onun için.

"Hatırladığını sanmıştım," dedim alnımı onunkine yaslayarak. "Hatırladığını sanıyordum küçük hanım, tüm sözlerimi ve yalanlarımı."

Uykuya daldığını fark ettim. Uyumuştı - ben yas bile tutmadan keder içinde boğulurken o uyumuştı. Bu çocuk gerçekten de bu rüyadan uyanmak istemiyordu.

BÖLÜM V

UYANIK

BÖLÜM 42

Snowlin

I Kollarında uyuyakalmıştım ve uyandığımda gitmişti, yastığının yanında bir not bırakmıştı.

"Kalbim, Mal seninle buluşmam için beni çağırdı. Baba. Yakında tekrar görüşeceğiz." -Senin Kilian'ın.

Kilian'ım. Isjord'da geride bırakacağım rüya. Vazgeçmek üzere olduğum, lucidly bir şekilde dokunduğum ve sonra uzaktan hayran olduğum rüya.

Geçici evim haline gelen oda artık boşalmıştı, Pen'in bir zamanlar ona verdiği hayat artık yoktu. Isjord çocukluğumda da evimdi, şimdi de evim, her ne kadar sevmesem de burada yaşanan iyi ve kötü her şey benim bir parçamdı. Oda ne kadar boş görünüyorsa ben de o kadar boş hissediyordum, kaptanın üniforması yatağımın üzerinde katlanmıştı, artık benim değil. Pen bana siyah bir pantolon ve dizlerimin hemen altına kadar inen uzun koyu menekşe rengi bir ceket giydirmişti, her tarafına gümüş kuşlar, ağaçlar ve çiçekler işlenmişti, zevkime göre çok iticiydi ama itiraz edecek enerjim yoktu. Bana Adriata'nın renklerini giydirmeye çalışmış, müstakbel kocama nasıl iyi bir ilk izlenim vermem gerektiğini anlatıp durmuştu.

Kan yemininin damgası bileğimde hâlâ yanıyordu, ona her baktığımda yüzümde bir gülümseme belirliyordu

Myrdur yakında benim olacaktı. Kan, et ve kemik, kül ve toprak üzerine yemin ederim, bir zamanlar benim olan artık senindir, şu andan cennete kadar, gece kralı ve sen, kışın prensesi arasında bir kez evlilik mührü dövüldü.

Babam yeminini etmişti, ben de Adriata Kralı'yla evlenme pazarlığıyla birlikte kendi yeminimi etmiştim. Kan, et ve kemik, kül ve toprak üzerine yemin ederim ki, bir zamanlar senin olan şey, şu andan itibaren göklere kadar benim olacak, gece kralı ve ben, kış prensesi arasındaki evlilik mührü bir kez dövüldüğünde.

Bu yemin ve anlaşılmaya sadık kalacağıma dair verdiğim sözle babamla sonsuza dek vedalaşmıştım. Kolumu geriye ittim, orada sekiz yemin daha vardı. Yakında Isjord da benim olacaktı.

İşte geldi, misillemem. Isjord pamuk ipliğine bağlıydı, altı lord benim tarafımdaydı, Malena devre dışıydı, Venzor ittifakımdaydı, Renick pençelerimdeydi ve son hediyem -son hediyem- henüz verilmemişti. Despotizm her zaman bir kralın en büyük zayıflığı olmuştur. Bir piyon yükselmek için küçük adımlar atabilir ama bir şahın yapabileceği tek şey köşeye sıkışana kadar oraya buraya yan adımlar atmaktır - işte kovalamaca başladı.

Koridorlar daha farklı, daha soğuk, daha kasvetli ve daha ürkütücüydü, sanki hayat onlardan alınmış gibiydi, esinti koridorlarda avlanan acımasız ölü ruhları andırıyordu. Bana borcu olan bir başkasına doğru son bir kez daha ilerledim.

"Sana yakışıyor Moreen, pain, bunu daha sık giymelisin."

Revirdeki iki yatağın arasında solgun ve zayıflamış bir şekilde duruyordu, Fren ve Reuben yatakların üzerinde mışıl mışıl uyuyordu. Bir vuruşta üç kişi, merhametime kalmış üç ruh -ama benim merhametim yoktu, ölecek üç ruh.

Gözleri kıpkırmızıydı. "Sonunda babandan da beter oldun." Öfkesi yorulmuştu, beni memnun etmiyordu, daha fazlasını istiyordum, öfkesini istiyordum.

"Ama onlar yaşıyor, bak, hala nefes alıyorlar. Benimki öldü, önce babam sonra da... sen yüzünden benden alındı," diye açıkladım ona dilimi şaklatarak.

O gece ne yaptığını biliyordu. Ama buna tanık olduğumu görmemişti. Adriyatik askerlerine annemin bulunduğu yere kadar rehberlik ederken beni görmemişti - kış bahçelerinde onu uyarmak için koştuğumu görmemişti. Annemin ölümü karşısında hevesle ve iğrenç bir eğlenceyle parlayan yüzünü hatırladığımı görmemişti. Sevgili kocakarı onlarla birlikte çalışıyordu ama onları şehrin surlarından geçirip getirenin o olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Nia'nın kasasında bulunduğu belgeler böyle bir şeye işaret etmiyordu, sadece onlara kaleye girme ve işbirliğini garanti etme güvencesi vermişti. Sam'in ölümünden sonra yaptığım şeyi babam için değil, onun ve üvey ırkının iyiliği için yapmıştım. Şimdi yapmak üzere olduğum şey ise babam içindi.

"Kralınız o gece ne yaptığınızı biliyor mu? Adriyatikliler kaleye nereden gireceklerini ve bizi nerede arayacaklarını nasıl bu kadar iyi bildiler?" Yüzündeki o şaşkın tepkiyi görmek için yaklaşarak sordum.

"Nereden bildin?" diye kekeleyerek oturduğu yerden doğruldu.

Gözlerim titreyen ellerine kaydı ve gülümsedim. "Asıl soru bunu nasıl ödeyeceğin canım, o değil."

Dehşet içinde küçük bir adım attı, tabure devrildi ve gürültüyle yere yuvarlandı. "Serene olduğunu bilmiyordum," diye itiraz etti başını sallayarak. "Orada olduğunu, seni bulmaya geldiğini sanıyordum. Orada olmalıydın." Yıllar ve yıllar boyunca bunu beklemiş, sonra aylar ve aylar boyunca sanki ben yaralı bir çocukmuşum ve o da bunu kabul etmesi gereken bir azizmiş gibi önümde geçit töreni yapmıştı ve ben de ona izin vermişim - şimdi onun yardımı yüzünden ölmüş olan anneme yaptığı gibi benimle de oynayabileceğini düşünmesine izin vermişim.

İçimden güldüm. "Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirdin."

Yalanını okuduğumu biliyordu ve artık saklanamazdı. "Beni öldüremezsın, babanı-"

Onu durdurmak için avucumu kaldırdım. "Babam hiçbir şey yapmayacak. Sen çoktan öldün, çocukların da çok yakında ölecek, Alaric'in yıllar önce odandan çıkardığı ve burada kaldığım süre boyunca bulduğumuz Adriatyalılarla ilgili belgeler ve iletişim çoktan ona teslim edildi. Burada olup tanıklık edemeyecek olmam ne büyük hayal kırıklığı." Yüzüme vahşi bir sırıtma yayıldı, kalbim sevinçle doldu, bu beni çok mutlu etti, kalbine bir hançer saplamaktan, bunu babamın yapmasından daha mutlu etti. "Tabutuna son çiviye sevgilin çakacak, çocuklarınıninki de benden. Bu, Snowlin Krigborn tarafından yazılmış, tasarlanmış mükemmel bir trajedi olarak kutsal törenlere geçmeli. İlham veren ve oynayan sensin."

"Serene'i öldürtmek istememiştim. Silas anlayacaktır," diye haykırdı ve sonra koluma yapıştı, dehşet yüzünü sarartmıştı. "Onlar için panzehiri babana söz vermiştin."

Onu silkeledim ve sendeleyerek yere düştü. "Hayır, ben kimseye böyle bir söz vermedim. Kötülere söz vermem. Mezar kazarken mutlu ol."

Moreen çığlık attı, kükredi, yalvardı ve bir zamanlar onun yüzünden benim yaptığım gibi arkamdan ağladı. İnsanlar sizi incitiyor ve siz de onları incittiğinizde şaşırmış gibi davranıyorlar. Kabuslarımdan çıkarmam gereken bir yüz daha, bana haksızlık eden sonsuz yüzlerden biri daha. Bir adım daha ve misillememe bir tuğla daha.

Dün onlarla vedalaştım, acılı bir yürekle onları tekrar bıraktım ve yakında ben de onları bırakacağım. Ruhları dinlensin diye. Biraz daha dayanın lütfen, diye rica etmiş ve benim kendimden nefret ettiğim kadar onların da benden nefret etmemesini ummuştum.

Babam Adriata'ya gelmiyordu ama Aryan amca geliyordu. Ama koridorda önümü kestiğinde bana henüz veda etmemiş olduğu anlaşıyordu. Yüzü, tavrı ve kendine güveni istediğini elde ettiğini, benden kurtulup Adriata'ya gideceğini gösteriyordu. Son derece memnundu, zaferle yükseliyordu. Güneşe çok yakın uçarsan kanatların yanar.

"Baba." Eğildim -son kez eğiliyordum.

Güldü, dönen bakışları tüm aşağılık duygusunu körüklüyordu, ama ben sadece bir kişi değildim. "Demek onca şeyden sonra bana boyun eğdin. Seni Adriata'ya sürüklemek zorunda kalabileceğimi düşündüm, bağlı ve tasmalı, tüm bu isyan ne için, hiçbir şey. Bana meydan okumak, işimin etrafında dolanmak ve beni tehdit etmek, bunların hepsi gerçekten boşuna mıydı?"

Ölümüm muhtemelen ona tatlı gelecekti, ölümüm iğrenç olacaktı. Onun en iyi yemeği her zaman benim çektiğim acılar olmuş gibi görünüyordu. Ben gerçekten onun çocuğu muydum? Bu tür düşüncelerin hâlâ boğazımı tıkamayı başarmasından nefret ediyordum. "Benden nefret ediyorsun." Bu bir soru değildi ve bunu ilk kez yüksek sesle itiraf etmişim.

Gözlerinde kin vardı. "Herkes en büyük hatalarından nefret eder."

Doğrudum, bana hissettirdiği şey ağırdı ama Alaric yıllarını nefretinin yükünü taşıyacak kaslar yapmama yardım ederek geçirmişti. "Veda hediye çoktan odanızda."

"Her zaman çok yüksek kafalısın," diye devam ederek beni durdurdu. "Ayaklarının altındaki dünyanın kül ve sessizlik olduğunu ne zaman anlayacaksın? Bu kadar küçükken ve bu kadar alçakta otururken, seni bu kadar çok olman ve bu kadar yükseği hedeflemen için yetiştirmek benim suçum mu? Bir krallığın sana boyun eğebileceğine ve olduğun iğrençliğe tapabileceklerine inanman için mi yetiştirdim seni?"

"Senin kendine öğrettiğin kadar." "Ve ben kralım."

"Sen belki ebedisin ama ölümsüz değilsin ve biliyor musun baba, kral öldüğünde ne derler?" Benim

Kaşlarını kaldırdı. "Kraliçe çok yaşa."

Hınzır ağzında geniş bir sırıtış belirirken hoyratça gülmeye başladı. "Kraliçe olmayacaksın."

"Hayır, hayır, asla olmayacağım." Haklıydı, kraliçe olamayacağım. "Ben mahvoldum ve bu yüzden seni de mahvedeceğim."

"İyi şanslar gülüm."

"Buzu eritmek için şans gerekmez, sadece ateş gerekir."

"Sen benim varisim olacaktın," diye tekrar seslendi ve ben bir kez daha durdum. Beni kaybetmem için ne yapmak istediğini duymak istemesem de sesindeki pişmanlık aldatmacası beni hareketsiz bıraktı. "Seni ben seçtim. Bilmen gerektiğini düşündüm. Eren bile sen doğduğun anda vazgeçmişti. Oğlumun zayıf ve şefkatli doğacağını hiç düşünmemiştim. Hiç kırılmadın, hiç yırtılmadın, neredeyse hiç hissetmedin, sen benim mükemmel seçimimdin. O saldırıdan önce birkaç yıl daha yaşasaydım, seni bir hükümdar olarak şekillendirirdim. Kudretli olurdun."

"Krallığını yönetemezdim baba," dedim, sesim koridorların yankısında yitip giderken. "Bu her zaman onun, senin tek varisindi. Güç abartılıyor ve sen her zaman ilgiyi hafife aldın. Sen de öğreneceksin, bir çizmenin altına girdiğinde seni neyin kurtaracağını, başkalarının ilgisinin mi yoksa senin kudretinin mi?"

Kervanımız büyümüştü ve yeni yüzler etrafımda dönüyordu, babam askerlerime hizmet etmeleri ve bana son bir kez eşlik etmeleri için izin vermişti. Isjordialılar sokaklarda sıralanmıştı, yüzlerinde yorgun, soğuk ve korkmuş ifadeler vardı. Öyle olmalıydılar, Adriata yakında bir kez daha kıtada özgürce dolaşacaktı.

Amcam grubun başında önden gidiyordu, Nia, Cai ve Mal etrafımdaydı, Kilian ise kalabalık seyahat ekibimizin arasında görünmüyordu.

"Mal, kardeşinden ne haber?" Biraz endişeliydim. Geçen seferki konuşmamız başlangıçta kesilmişti. Hâlâ

Ondan bir şey isteyecektim ve Islines'da o da bana bir şey söylemek istemişti.

Hafif bir kahkaha atarak, "O arkada olacak, biliyorsunuz bu zamanlarda, önemli zamanlarda çok endişeleniyor," diye ekledi.

Panik boğazıma kadar yükseldi, pişmanlığı tattım. Ona veda etmemiştim. Onu son bir kez görmemişim. Uyumamalıydım, o geceyi sağlamalıydım ve onu unutamayacağıma emin olana kadar ona bakmalıydım.

"Sen tuhaf davranıyorsun ve o aptal da öyle, neler oluyor?"

"Hiçbir şey... hiçbir şey olmuyor, ama artık birbirinizden ayrılmadığınıza sevindim."

Hava ısınıp hafiflediğinde, güneye yaklaştığımızı hemen fark ettim, kabilemize bırakın Adriata'yı, Isjord toprakları boyunca hiçbir yerde dinlenmek için durmamaları emredilmişti.

Amcam bana doğru at sürmeye başladığında gözlerim geri yuvarlandı, başım onun şakalarına dayanacak durumda değildi. Zaten onun aşağılık sözleri olmadan da yeterince gergin ve endişeliydim, ki yüz hatlarının aldığı sinsiliğe bakılırsa bana bol bol vereceğinden emindim.

"Anneni Olympia'dan alan bendim, şimdi de seni gönderiyorum. Neredeyse kehanet gibi geliyor, sence de öyle değil mi tatlı yeğenim?" diye haykırdı. "Adriata'dan pek emin değilim ama Olympia muhteşemdi, şansına yok olmadan önce onu görebildim."

"Hâlâ öyle ve sen onu yok etmeden önce demek istiyorsun," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim.

"Ondan geriye kalanları kastediyorsun. Anlamıyorsunuz, o güce sahip bir krallık bizim aramızda var olmamalıydı, bu doğal değildi. Herkes onların etrafında tedirgin olmuş ve korku içinde yaşıyordu. Ya zalim bir kral yönetimi ele geçirip hepimizin yok edilmesini emretseydi. İnanın bana, bunu yapabilecek güçleri vardı. Amcaların Yunus değildi, onlar gençti ve

güç," diye ekledi, giderek azalan bir neşeyle. Olympia hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum, Alaric bana onlardan korktuğunu söylemişti.

Olympia tahtına geçecek olan amcam Leren bilge ve adil biriydi. Alaric, kardeşimin onun kişiliğinin her santimini aldığını söylerdi. Tıpkı büyükbabam Jonah gibi, ondan önceki pek çokları gibi o da büyük bir hükümdar olabilirdi. Huzursuz olan tek kişi güce aç babamdı, başka kimse değildi. Olympia savaşlarda her zaman pasif kalmıştı, bu yüzden onların türü muazzam bir güç içinde mutlu ve kasvetliydi. Diğer krallıklarla ilişkileri yok denecek kadar azdı, sınırlarını neredeyse hiç terk etmiyorlardı, tanrıları onlara verimli topraklar, maden çıkaracakları dağlar ve övünecekleri canlı stokları bahşetmişti. Zanaatkâr ve kalpazandılar, son derece yetenekli el işçisiydiler, bir krallık tamamlanmıştı, ta ki babam her şeyi kendisi için isteyip hiçbir şey kalmayana kadar.

"Vay, vay, bana belirli birini hatırlatıyor. Neredeyse kehanet gibi geliyor, değil mi tatlı amca?" Küçümseyici bir ses tonuyla cevap verdim ve neşesi artık yerini hoşnutsuzluğa bırakmıştı.

Amcam krallıktaki her oyunda hep ikinci oyuncuydu, hep ikinci gelirdi, o da babam ve Eleonor teyzem gibi bir kraliyet mensubuydu ama Isjord üzerinde çok az ya da aptalca bir gücü vardı. Ancak her şeye rağmen babamın en büyük destekçisiydi, aralarında epey yaş farkı vardı, bu yüzden babamı bir kardeşten çok bir baba olarak görüyordu. Ayrıca, büyükbabamın hayatlarında ne kadar eksik resmedildiği göz önüne alındığında, aralarındaki bağ daha da yakınlaşmıştı. İkisi de ölü yaşlı yılandan aynı derecede nefret ediyordu.

Annemden diğer herkesten daha fazla nefret ediyordu, Moreen'e ve onun melezine olan desteği her zaman belliydi ama annemden hoşlanmadığı kitleler kadar değildi. Gözleri her zaman onu anlatırdı, onu uzaktan nasıl izlediğini, her özelliğini nasıl takip ettiğini, beni ve kardeşlerimi nasıl sevmediğini. Alaric bana annemin

Babamın yerine ona söz verilmişti, savaş tehditleriyle ayarlanmış, savaşı önlemek için zorlanmış bir anlaşma. Büyükbabam da annem gibi kabul etmişti, her ikisi de halklarını savaşın acısından kurtarmaya istekliydi. Nişanları tüm krallıklar ve tanrılar tarafından kutsanacaktı, bir Aura ve bir insan. Babam, amcamın gelinini kendi gelini olarak çalmak için hazırladığı gerçek planını zekice ortaya koymadan önce birkaç kez karşılaşmışlardı. Her seferinde gördüm, Aryan annemden nefret ediyordu çünkü tanıştıkları andan beri ona aşıktı, gözleri özlemle ama öfkeyle doluydu, babam için olması gereken öfke anneme yanlış yöneltilmişti.

Tüm bunlara rağmen adam beni ürpertiyordu, onda diğerlerinden daha çürük bir şeyler vardı, sanki dokunduğunda çiçekleri solduracak gibiydi. Enerjisi her zaman karanlık ve yanıltıcı, en çok ona güvenmiyordum, babamın başka bir lanetli versiyonu, onun yaptığı başka bir canavar sanırım.

Yüksek Duvar ileride uzayıp gidiyordu, korkunç dev onu ilk gördüğüm andaki kadar vahşiydi, Kilian hâlâ kervanımızın arkasında sessiz duruyordu ve endişem hızla artıyordu. Boynumun arkası, onu aramak için kaç kez dönüp durduğumu düşündükçe donuk bir acıya bürünüyordu.

"O iyi, onu bu kadar erken özlemeye başlayamazsın, özlersen işkence çekersin," dedi Nia, omzuma bir el koyarak beni gerçekliğe geri çekti.

Onu özlemiştim ve gözümün önünden bu kadar uzakta olması alışılmadık bir şeydi, beni yanından hiç ayırmadı ve... vedamı. Vedamı alamayacak mıydım?

"Kar," diye seslendi Nia gönülsüzce. "Moreens kasası arasında başka bir şey daha buldum." Bana üzerinde Adriata'nın arması olan bir yığın lavanta rengi zarf uzatırken beklentiyle gözlerimi kırptım.

"Nedir onlar?"

"Mektuplar, size, krallarından..." Kalbim öfke, tiksinti ve karanlık anılarla öfkeyle çarpmaya başladı.

"Neden onları bana veriyorsun?" Dedim ve ona geri verdim.

"Size gönderilmişler. Bence onları okumalısın."

Panik su yüzüne çıkmaya başlamıştı. "Nia, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Biliyorum, sadece onun gerçeğinin bir parçasını öğrenmeni istiyorum." "Onları okudun mu?"

"Özür dilerim, ne olduklarını bilmiyordum. Bir tanesini açtım ve sonra ne olduğunu anlamadan hepsini okudum."

"Neden bana yazmış?"

"Saldırıdan hemen sonra, üç yıl sonra ve sonuncusu da beş yıl önceydi."

Mektup yığınınına baktım ve elimden kaçırdığım nefretin tekrar yerine oturduğunu hissettim. "Onları istemiyorum, at gitsin."

"Kar-"

"At onları yoksa ben atarım." Onları istemiyordum, onun sözlerini, onun iğrenç sözlerini. Bana yazmaya nasıl cüret eder? Özür, tehdit ya da bana yazmaya cüret ettiği başka bir şey, umurumda değildi, nefret ediyordum. İlgisizliğinin bir başka işareti, bana yaptıklarını ne kadar hafife aldığının bir başka işareti.

Yüksek Duvar'ın Barış Bölgesi görüş alanıma girdi, kalbim uyuşmuştu ve gürültülü siyah çelik her iki taraftan çatırdayarak açıldığında nefesimi tuttum. Sonunda gökyüzünü delen ılık güneş ışığına geçerken önümüzde Adriyatik toprakları uzanıyordu. Dünyam soluyormuş gibi hissettim ve başım hafifledi, bilincimi kaybetmeden önce vücuduma bir kez daha hava girmesine izin verdim, nefes nefese kaldım ve nefes nefese etrafımı inceledim. Adriyatik'in ılık tuzlu havası tenimi okşayıp saçlarımı dalga dalga taşıdığı anda, yakıcı güneşleri tenimi sıcıyla sıyırdığında her uzvum ve düşüncem titredi.

Ciğerlerim kendi iradeleri dışında genişledi ve düzenli adımlarla hava alarak vücudumdaki panik akımını yatıştırdı. Dikkatim bana hafifçe başını sallayan ve "Nefes al" diye mırıldanan Cai'ye döndü.

Bir grup Adriyatik askeri selam vererek bize yaklaştı, daha önce tanıştıklarımdan birkaçı, Larg ve Nesrin hepsi oradaydı.

"Selamlar, tekrar hoş geldin Malik. Prenses, Adriata'ya hoş geldiniz. Kendimi resmen tanıtmak isterim, ben Larg Orbrow, majestelerinin generallerinden biriyim." Kral benim iyi karakterimi ilk elden ondan duymuş olmalı.

"Evet, Larg Orbrow, ne kadar şanslısın, artık Isjord'la paylaşmak zorunda kalmadan tamamen sana ait olacağım."

Derin derin güldü. "Öyleyiz, inan bana, öyleyiz."

Kafam o kadar yorgun muydu yoksa gerçekten ne demek istediğini anlamamış mıydım?

"Beni vaftiz oğlunuzla tanıştırmak için hâlâ çok geç değil."

Tekrar güldü. "Onunla evleniyorsunuz, Majesteleri."

İşte o zaman yüz ifademi kaybettim. Geri çekilip geçmemize izin vermeden önce yaptığı hatanın farkına vararak dudaklarını büzdü.

Adriata tam da Kilian'ın tarif ettiği gibiydi; sıcak, yeşil ve hayat doluydu, Isjord'un çok özlediği bir yerdi. O ve Mal buradan geldiklerinde o soğuk çorak topraklarda yaşamak için ne kadar zorlanmış olmalıydılar.

Büyük, devasa, koyu renkli, sulak bir nehir geniş manzara boyunca süzülüyordu; uzun, iyi inşa edilmiş bir taş köprüden geçerken etrafımızda beyaz, kalın, fısıldayan bir sis dolaşıyordu. Durdum ve Memphis'ten kayarak manzarasına hayran kaldım ve Kilian'ın zgahna'nın kendi versiyonu olan elhaar olarak tanımladığı garip sisi inceledim.

"Atına bin kızım," diye bağırdı amca ön tarafa doğru ve diğerleri saniyeler içinde etrafımı sardı.

Gözlerim nehrin siyah ipeksi suyunda kaybolmuş, onlara dikkat edememiştim. Sis dağıldı ve aşağıda saklı olan resim ortaya çıktı. Gümüş ve altın pullar içeriden yanıyordu.

Kalın siyah su örtüsünün arasından parlıyordu. Bir derede gece gökyüzü. Küçük su ruhları içinde öfkeyle yüzüyorlardı ama durup altından bana bakıyorlardı.

Su bariyerini aştılar ve etrafımda zıplayarak melodik bir sesle, "Prenses, prenses, prenses değil. Altın gözlü, çelik kalpli. Çok güzel, çok talihsiz" diye fısıldayarak etrafımda süzöldüler. Garip bir şekilde, onlardan hiç duymadığım kelimeler söylediler. "Gülümsemeniz onu mutlu ediyor," diye devam ettiler hep bir ağızdan, başımın üzerinde dönerek. "Onu üzen de bu."

Sözleri karşısında yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim ve bakışlarım bir anda onu aramaya başladı, durmaksızın.

Omzuma inen bir el dikkatimi çekti. "Nyx Nehri, Cyra'nın ışığında bile etrafımızda gece gökyüzü olması için tanrıçamız tarafından kutsanmış," diye açıkladı Mal, Memphis'e tekrar binmem için başıyla işaret etti. "Düğünden sonra ilk iş seni buraya getireceğim, gitmek istediğin her yere götüreceğim."

Adriata'nın kralıyla evleneceğim düşüncesiyle kendimi kaybetmiş bir halde, önümde uzanan şeyi kavramak için birkaç dakika daha durdum. Orman Soren'den daha küçüktü ama ağaçlara bakılırsa çok daha yaşlıydı. Kum rengindeki küçük taş evler, yavaş yavaş kümeleşene kadar nadiren inşa edilmişti ve şehir göründü.

"Amaris," diye açıkladı Mal yanımda. "Henah'ın Adriata'ya ilk kez ayak bastığı tepenin üzerine inşa edildi. Yerin altında saf büyüden parlayan kristaller yetişir, manamızı ve ekinlerimizi beslerler. Çoğunlukla her şey Adriata'daki gece gökyüzünü taklit ediyor. Geride bıraktığımız ağaçların tepesi dolunayın altında parlıyor, tepelerinde dinlenen ötücü kuşlar uçmuyor, bizim gibi soluyor ve arkalarında ışıktan bir iz bırakıyorlar, geceleri kayan yıldızlara benziyorlar. Isjord'dan bir değişiklik, değil mi?"

"Öyle." Onu neden bu kadar acımasızca korumak istediklerini biliyordum, böyle bir güzelliği kaybettiğimi düşündükçe benim de pençelerim çıkıyordu.

Tüm şehir sıcak beyaz ve altın renginde ısıldıyor, evler ve binalar büyük bir tepeye doğru tırmanıyor ve her birinin üzerinde Adriatik hilal arması bulunan mor bayraklar dalgalanıyordu. Ortasını tırmanan bir kaleyi andıran devasa bir kale dolduruyordu. Tepeye doğru çıktıkça önümüzde uzanan geniş deniz ufku daha da netleşiyordu. Mavi beyazla çarpışıyor, zemin Adriata'nın yaz göğünü yansıtıyordu. Tuzlu esinti Arnavut kaldırımlı sokaklarda ve hepsi menekşe, mavi ve leylak tonlarında sarmaşık bitkileri ve çiçeklerle bezenmiş taş evlerde süzülüyordu. Çiçekler güneşin altında parıldıyor, tomurcuktan tomurcuğa neşe içinde seyahat ediyorlardı. Sokaklar hareketlenmeye başladı, insanlar durdu ve herkes şaşkınlıkla bize baktı, çocuklar el salladı ve arkamızdan kovaladı. Fısıltılar, soluklar ve birkaç çığlık etrafımızdaki havayı doldurdu ve ürperdim. Koşmak, hızla uzaklaşmak, kulaklarımı kapatmak istedim. Dalgalar halinde patlamak, yok olmak istedim.

Annemden nefret eden, hepimizden nefret eden, onları öldüren, neredeyse beni öldüren insanlar. Beni sadece fiziksel olarak değil, tüm bedenim, zihnim ve ruhumla yaralayanlar. Hatırladıkça her yerim ağrıyordu. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı, neredeyse avuçlarımın içine girecekti. Bir elin benimkinin üzerinde durduğunu hissettim.

"Daha hızlı ilerleyelim mi?" Mal nazikçe konuştu ve ben yeni yaralar açmaya fırsat bulamadan elini benimkiyle birleştirdi.

Vücudum bilinçsizce sarsılmaktan kurtuldu, uzuvlarımı kontrol altına alarak ona başımı salladım. Amcamın yüksek sesle itiraz etmesine rağmen dördümüz de atlarımızı sürdük, kale arazisi görünene kadar hızla ilerledik. Gerçekten de bir sıcaklık, güneş ışığı ve çiçek cennetine benziyordu, üçü de her yerdeydi, her tarafa dağılmış çalılardan her türden renk fışkırıyordu, şato çiçek açan menekşe salkımlarına bürünmüş ve hapsolmuştu. Gerçekten de bir cennet.

Mal hepimizi kale koridorlarında yarına kadar kalacağımız odalara yönlendirdi ama zihnim artık etrafımı incelemeye konsantre olamıyordu. Kilian hâlâ

Burada değildi, grubun geri kalanından ayrıldığımızda bizi takip etmemişti, kalbim huzursuzdu.

Nia ve Cai, bir uçuruma uzanan beyaz gül tarlasına bakan balkondaki iki sandalyeye tünemiş, kaskatı duruyorlardı. Oturamadım bile. Odanın bej, altın ve beyaz tonları başımı döndürüyordu.

Kapım çalındı, bir şekilde kalbim o olabileceği, vedalaşabileceğim umuduyla gümbür gümbür atmaya başladı.

Bana zarar verebilecek biri olabileceğine aldırmadan kapıyı açtım. "Kil-"

Mal çerçeveye doğru eğildi ve neredeyse çerçevenin tamamını yutarak sırttı. "Hayır, sadece ben, daha iyi olan kardeşim."

Akşam üzerimize güzel bir şekilde doğdu, morlar, turuncular ve kırmızılardan oluşan ipeksi bir kumaş Amaris'i daha önce nadiren gördüğüm gibi sardı. Belirsiz b i r rüya gibiydi, yıllar önce gördüğünüz ama hala hatırladığınız bir rüya. Tenebrose'un kış bahçeleri Amaris'inkilerin yanında sönük kalıyordu. Sıra sıra dizilmiş gökkuşağı şeritleri, yaz kokusu ve gün batımının parıltısı, ölümden önceki en melankolik alacakaranlığı oluşturuyordu. Mal bize koku labirentinde rehberlik ederken, gölgeler hayat dolu, daha derin ve daha karanlık bir şekilde arkamızdan kovaladı.

Kelebeklerin ve çiçek halkının, karada bir cennet.

Durduk ve önümde uzanan karanlık güzelliğe bakarken nefesim de kesildi.

"Bunlar onun en sevdikleri" dedi, ben bir çay tabağından daha büyük boyutta açan siyah güllere hayranlıkla bakarken. Ağzım ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı, duyularım bal ve meyve arasında bir şeyin en tatlı kokusuyla karıncalandı.

Yapraklarının dış hatlarını takip ettim ve şekerli polen kokusu ciğerlerimi doldurdu. "Onu k o r k u t u p kaçırdım

$m_1,$

Mal, neden onları bana kendisi göstermek için burada değil?" Sorularımı daha fazla içimde tutamadım. Kilian'ın bu kadar mesafeli olması hiç hoş değildi, ona bugün, şimdi ihtiyacım vardı ve o yanımda değildi. Omuriliğimin üzerinde beni uyutmak için gezinen ellerini, alnıma gaga üstüne gaga yerleştirirken dudaklarını ya da hayal kırıklığımdan her şikâyet ettiğimde attığı kahkahanın sesini hâlâ hissediyordum. Etrafımda onun varlığının olmaması soğuk ve özlem dolu izler bırakmıştı. Benim vedam... söylenmemiş.

Mal beyaz bir karanfil aldı ve saçlarımin arasından geçirdi. "Öyle bir şey yok Pamuk, sadece ona inanmalısın, o sana gelecek."

"Gençken nasıl biriydi? Bana bütün sevgililerini say."

Güldü ve yüzüme doğru bir gül savurdu.

İkimiz de bir bahçe bankında oturuyorduk, ellerimde Mal'ın benim için topladığı çiçekler vardı, kokuları büyüleyiciydi, neredeyse beni yumuşaklığa, parfümlü bir dikkat dağınıklığına sürüklüyordu.

"Düşünceli, bu konuda çok kötü oynasa da deniyor, yani daha çok düşünceli olmaya çalışıyor. Annem, babam tarafından pek iyi muamele görmedi. Kilian'ın annesini çok severdi ve o öldükten sonra daha aylar bile geçmeden benim annemle siyasi bir evlilik yaptı. Herkes ona saygısızlık ve kötü muamelede bulunurdu, daha çok babamız, Kilian hariç herkes. Soğuktu, çok soğuktu. Ondan nefret ettiğini sanırdım, ama her akşam onun örgü örmesini ve ekim yapmasını izlerdi, diğer gün kendi ekim çantasıyla gelip onun yanında öğrenene kadar onunla birlikte oturup sadece ona bakardı. Çok az konuşturlardı ama bu annemi mutlu ederdi, en çok onunla geçirdiği öğleden sonraları mutlu olurdu."

Derin bir nefes alarak göğsümdeki sıkışmayı genişletmeye çalıştım. "Taşıdığı örgü mendiller onun tarafından mı yapıldı?"

"Hayır, onları annem yapardı. O onunkini, annem de onunkini yapardı." Elini cebine attı ve

bana üzerinde annesinin baş harfleri olan bir mendil verdi. D.C., adaçayı yeşiliyle dikilmiş ve kenarında küçük bir papatya var.

Genişçe gülümsedim, elimi dikişin üzerinde gezdirdim ve Kilian'ın ellerini üzerinde hayal ettim. "Bende kalsa sorun olur mu?"

Gülümsedi. "İsterseniz daha fazla var."

"Hepsine ve onun tamamına sahip olmak isterdim ve bu asla yeterli olmazdı, şimdilik bir parça yeterli." Bezi elimde sıkıca tutarak söyledim. "Daha fazla, bana daha fazlasını anlat."

Derin bir nefes aldı ve bankta arkasına yaslandı. "Şefkatli, neredeyse fazla şefkatli. Ne zaman başımı belaya soksam ya da bir soruna neden olsam, her zaman sorumluluğu üstlenirdi," dedi biraz acı çekerek. "Bir keresinde şişman bir kasap, açlıktan ölmek üzere olan ailesi için ciğer çalan bir çocuğu dövmüştü ve ben de onun tüm canlı hayvanlarını kafeslerinden çıkarıp serbest bırakmayı komik bulmuştum." Bu anıya gülmek için durdu. "Üç büyük inek ve bir sürü koyun, hem de hiç de küçük olmayan hayvanlar, hemen ertesi saat babamıza şikâyet etmişti. Ama dürüst Kil bütün suçu üstlenmiş ve aksini söylemeyeceğine söz vererek beni susturmuştu. Babamızdan yirmişer kırbaç yemişti, daha ergenlik çağında bir çocuktuk. Babam bize karşı hoşgörölü değildi, hiçbir zaman olmadı, özellikle de ona karşı, ama ertesi gün eğitimine ve derslerine gitti, yarasına baktı ve iyileşene kadar temizledi. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Düşündüğünüzde neredeyse nefret edilesi biri."

"Öyle," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. Onun hakkında bir şeyler duymak hoşuma mı gidiyordu? Onu daha fazla tanıyarak kendime işkence etmeyi seviyor muydum, sadece onu kaybetmek için mi? Aramıza sessizlik çöktü, neredeyse çok ciddi. "Peki ya aşıklar?" Ortamı canlandırmak umuduyla sordum.

Mal güldü. "İlk ismi bile mırıldanamadan ölmüş olurdum."

"Ah, demek birkaç tane oldu," diye takıldım, aslında yarı kıskançtım, şimdi gerçekten hepsinin adını bilmek

istiyordum. "Bir kayanın kişiliği ve duygusal çeşitliliğiyle bunu zor bulacağını umuyordum."

Bana dönmeden önce Mal'ın kahkahası bahçenin dört bir yanına yayıldı. "Gerçekten ne hissettiğini bilmek zor, gördüklerini yargılama. Neredeyse her seferinde gölgelerini okurum çünkü onsuz onu anlayamam. Hayal edebileceğinden çok daha fazla renkle doludurlar. Seni gördüğünde," diye sözünü kesti, başını sallayarak, "seni gördüğünde neye dönüştüklerini resmetmek bile zor olurdu."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu, ya çiçekler nefes almamı zorlaştırıyordu ya da ciğerlerim nefes almayı unutmuştu. "Bizimle gelmedi, değil mi?"

"Bağışlayın, yalan söylemek istemezdim ama dün gece geri dönmek zorundaydı, rapor vermesi gereken görevleri vardı ve anlaşma çok yakındı, dönmek zorundaydı."

"Neden bana söylemedi, veda bile edemedim." Veda kelimesi dudaklarımda paramparça oldu.

"Orada olmazsa paniğe kapılacağınızı düşündü ve sizi izlediğini söylemem için bana söz verdirdi."

Nasıl hissettiğimi biliyor muydu, anlamak için gölgelerimi okuyamazdı ve ona hiçbir zaman gerçekten, onu gördüğümde kalbimin nasıl titrediğini ve bocaladığını, varlığının dünyanın geri kalanını nasıl maskeleydiğini, artık hiçbir şeyin önemli olmadığını söylememiştim. Bundan nefret ediyor ve derinden korkuyordum çünkü ailemi hala seviyordum, şimdi dünyam yıkılmıştı ve bir seçim yapmıştım. Bunu düşünmek ve kabul etmek bana acı veriyordu ama yine de onlardı. Seçimim her zaman onlardı - ailem, onlar diğer her şeyin önüne geçiyordu, ona zarar verip vermeyeceğimin, onu incitmek üzere olup olmadığının bir önemi yoktu. Parmaklarım katlanmış mendili çekiştirdi, ondan bir parça. Yarın Adriata'nın kralıyla evlenecektim. Yarın bizi bitirecektim.

BÖLÜM 43

Snowlin

I Hâlâ bana bakıyordu, görüşümün siyah sisi, bugün her zamankinden daha karanlık ve daha aç. Beslenmeye, doyurulmaya ihtiyacı vardı, yoksa beni yutacaktı, ama bu canavar

katliamla beslenen, olmam gereken kişinin sisi.

Pen arkamda durmuş, sersemlemiş bir halde beyaz resmimi inceliyordu.

Elbise basitti, koyu renk saçlarımla mükemmel bir kontrast oluşturan parlak bir beyazdı. Yumuşak tül katmanlarıyla genişliyordu ve gül işlemeleri çok az dikilmişti. Bugün saklayacak bir şey yoktu, bu yüzden yaralarımı açıkça gösterdim, elbise göğsümün üzerinde kısa durdu, omzumun hemen altında biten düz yarığı örtecek hiçbir şey yoktu.

"Aferin Pen. Bir geline benziyorum."

Saçımın kenarlarını düzeltti, arkaya bir sürü çingirak taktı, duvak takmayı reddetmiştim, bu yüzden beni iğneler konusunda ikna etti.

"Korkmuyor musun?" diye sordu nefes nefese, bir çığlığı bastırarak.

"Evet," dedim parmağımı elbisenin eteğindeki gül işlemesinin üzerinde gezdirerek. "O benim korkum." Dehşete kapılmışım. Eğer insan ışıksız, dört duvarın yavaşça etrafını sardığı, havanın kokuyla incelendiği, boğucu bir çukura düşebilirse

Kükürt ve ölüm, derimin her santiminde pulların gezinmesi, o zaman şu anda kemiklerimin altında olmanın nasıl hissettirdiğine biraz benzeyebilirdi. Ama korku başka bir duygudan başka neydi ki, kontrol edilebilir bir duygu, bir kez, iki kez ve binlerce kez kaçtığım bir duygu. Korku zincirlerdi ve ben onlardan da kurtulmuştum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye geveledi, önümde gergin bir şekilde volta atıyordu. "Yani onu öldürmek. Belki şimdi değil, etrafınız askerlerle, Empatlarla ve Umbra'yla çevrili olacak ve... ve o bir Obscur," dedi ve ani bir farkındalıkla elini ağzına götürdü. "O... o seni ışığı bile görmeden öldürebilir."

"O sadece deneyebilir, Pen. Unutma, ben asla yalnız değilim."

Kaşlarını çattı. "Ama Nia ve Cai'yi kovdunuz. Hodr'da onları nereye gönderdiniz, özellikle de bugün?"

Şifonyerden kalktım ve gri bir sabahı çerçeveleyen balkona bir bakış fırlattım. "Ben kendimden bahsediyordum. Ben varım, belki de en büyük silahım."

"Şifreli konuşmak için çok kötü bir zaman."

Kapı çalındı ve küçük okumuş kafanın nefes adımları ağırlaştı, panik içinde göğsünü sıkıca tuttu.

"İster inanın ister inanmayın, şifre değildi." Omuzlarını kavradım. "Kımıldama, Nia döndüğünde onunla birlikte gideceksin." Ona hançerlerimden birini uzattım. "Bugün bir kez daha cesur olman gerekirse diye."

Belki de son kez, gece kralını öldürdüğümde Adriata'da harabeden başka bir şey kalmayacaktı.

Bileğimi tuttu, gitmeme izin vermedi, zümrüt gözleri boncuk boncuk gümüşle doluydu. "Bunun için geri döneceğine söz ver."

"Sana söz veriyorum, küçük havuç." Bu kez tutmaya ve gerçekleştirmeye niyetlendiğim bir söz.

Ağır kapılar gıcırdayarak açıldı ve hafif ayak sesleri odanın içine doğru ilerledi. Bir Aura filosunun beni onun yanına sürüklemesini bekliyordum, belki de zevkli bir kırbaçlama, halka açık bir

Taşlama, belki de kalabalığın hoşuna gidecek dramatik bir etki için hızlı bir kafa kesme, ama yalnız bir kadın gönderdiler. Belki de bu üçünü de o yapacaktı? Elbise giymiş bir cellat, bundan daha zevkli bir şey olamaz.

"Tanrı'nın kutsamasıyla, gökler bizi karşılasın," diyerek beyaz bir gülümsemeyle beni selamladı. Gri çizgiler bağlı saçlarına doğru uzanıyordu, leylak rengi pamuklu elbisesi bana yaklaşırken hafifçe süzölüyordu. Nazik bir kadının ağırbaşlı yüz hatları, ama sonra ben bile bir kurdu tuzağa düşürebilirim.

Başının üstündeki ince elmas mücevherli tacı inceledim, siyah elmaslar neredeyse görüşümü ikinci kez tahmin etmemi sağlıyordu. Bir bardağın içinde havada asılı duran siyah bir sis gibi içten içe bükölüyorlardı.

Başını hafifçe eğdi, dudaklarına ısıltılı bir gülümseme yerleşirken gözleri her şeyden çok hayranlıkla beni taradı. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri, benim adım Driada. Kral bana sizi kendisine götürme şerefini verdi."

Zevk mi? Benimle bu kadar rahat konuşmaya cüret mi etti? Gülümsemesi azalmaya başlayana kadar uzun bir süre ona baktım. "Yolu göster," dedim, sonunda bu her ne oyunsa sıkılmıştım.

Elini uzattı, benimkini tutup dirseğinden geçirdi ve bizi gül kokuları ve gizli yaz güneşinin yumuşak sabah ışığını yansıtan renkli camlarla dolu beyaz ve altın sarısı şato koridorlarından çıkarıp Mal'ın bir gün önce beni götürdüğünden farklı, geniş bir bahçeye götürdü. Büyük bir renk ve yeşil labirent, neredeyse on mısır tarlasına açılıyordu. Onu farklı kılan bu değildi, garip bir şekilde çiçek halkı, ruhlar, büyölü kuşlar, arılar ve kelebekler havada ağır sesler çıkarıyor, korkusuzca gürlüyorlardı. Büyölü yaratıklar asla insan toprağında yatmazdı, asla insan adımının on adımdan ve on dakikadan fazla attığı yerde yetişen toprakta yatmazdı, tanrıları tarafından korunmak için böyle bağlanmışlardı. Nasıl?

"Burası onun bahçesi," diye konuştu kadın. "Buraya ondan, şimdi de benden ve senden başka kimsenin girmesine izin yok. Yaratıklar

burada güvendesiniz."

Neredeyse alay edecektim. Gece kralının bir hobisi var mıydı?

Gündüz cinayet, gece bahçıvanlık mı?

"Bütün hizmetkarları taç mı takıyor?"

Yumuşak gülümsemesini gizlemek için dantel eldivenli elini kaldırarak usulca kıkırdadı. "Hayır, bu hizmetçi onun annesi."

"Onun yetim olduğunu sanıyordum." Henüz on dört yaşındayken taç giymiş bir çocuk kraldı. Obscur Asteri şöhretini henüz bir çocukken inşa etmişti.

"Öyleydi, şimdi değil."

"Cellatları neredeydi, pranga getirmediğinizi de gördüm, neden oraya sürüklenmiyorum?"

Beyaz güllerden oluşan düz bir koridora açılan küçük bir kapıyı kırmadan önce derin bir nefes verdi. "Oğlum hakkında oldukça iyi bir izlenim edinmişsiniz. Oldukça acımasız, soğuk, belki bazen kalın kafalı ve sözlerini sakınmayan biri ama bırakın krallığını kurtaracak bir kadını, eş olarak seçeceği bir kadına bile zincir vuracak biri değil."

"Ailemi öldürmemeliydi, belki o zaman krallığını kurtarmak zorunda kalmazdı."

"Seçme şansı olduğundan değil-"

Bu durumla eğlenemeyecek kadar yorgun olduğum için neşesiz bir şekilde kıkırdadım. "Hepimizin bir seçimi var, ben şu anda birçok seçim yapıyorum. O canavarı yetiştiren kadını öldürmeyin, bu çiçekli cehennemin çevresindeki her şeyi yok etmeyin, tüm Adriyatik bağırsaklarıyla notları ve dikişleri bağlamayın. Ne kadar çok seçeneğim olduğunu görüyor musun? Hepsi de çok cazip, yine de buradayım, sana sarılıyorum, hayatı bu ellerden kanayacak kralla evleniyorum, kötülerin bu krallığını kurtarıyorum."

Durduk ve bana kararsız bir bakış attı, bir şeyler söylemeye çalıştı ama söyleyemedi.

Kale binasının dışında bir gürültü büyüdü, ağır senkronize adımlar, havada emir bağırışları ama benim için orada değillerdi. Asker filoları çevreden uzaklaşıyor ve

dışarıya doğru ilerliyordu.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi elini benimkinin üzerine koyarak. "Sorun bizden çok uzakta."

Kolumu ondan ayırdım ve ilerlemeye devam ettim. "Endişelenmiyorum, sorun olması gereken yerde."

Rehberli yol boyunca uzun ve sessiz yürüdük, çiçek halklarının ve güneş ruhlarının vızıltısı duyularımı rahatsız ediyordu, kafamın içinde ve dışında çok fazla gürültü vardı. Hilali andıran dev bir tapınak belirdi, beyazdı ve kötülerin inancıyla parlıyordu. Menekşe salkımları sütunları sarmış, kokulardan ve hoş görüntülerden bir perde oluşturmıştı. Ay çiçeğinin kapalı tomurcukları, yine gece gökyüzünü taklit etme çabasıyla her tarafa yayılmıştı.

Hepsi de güneşten ıslanmış siyah deri, gümüş kabzalar ve siyah çelikle kaplı birkaç nöbetçi girişlerin etrafına yerleştirilmiş ve birçoğu da uzaklara gizlenmişti.

Şaşkın kaşlarımın arasında bir çatıklık oluştu. Adriata'nın muhafızları bitmiş miydi? "Sessiz," diye not ettim, sessizliğin paniğini içime çekerek.

"Kral sadece ikinizin hazır bulunmasını emretti. Normalde pek muhafız ya da koruma tutmaz. Karanlığı çağırmak ölümü çağırmaktır."

"Bana güvenin, kimse benden daha iyi bilemez."

Yüzü kızarmış, neredeyse mahvolmuştu. "Hadi... acele edelim," dedi sessizce. Aniden durdu, ciğerlerinden fışkıran kuru öksürükle göğsünü tuttu, neredeyse havasız kalıyordu. Sert nefesler arasında hırıldadı. Çılgınca elbisesinin ceplerini ararken eline kan sıçradı.

"Affedersiniz," dedi, ağzının etrafındaki kanı silerken cebinde bir mendil bulmasına yardım ederken.

"Hastasınız," dedim, kanın sadece kan değil, ölüme işaret eden kahverengi, siyah bir sıvı olduğunu fark ettim.

Başını sallayarak tatlı bir gülümseme takınmaya çalıştı ama öksürük onu bir kez daha ele geçirdi.

Sırtını ve göğsünü ovdum. "Lanet olası oğlun bu kadar hastayken sana görev vermemeliydi."

"Bu kadar hasta olduğum için beni görevlendirdi, uzun bir dileğimi yerine getirdi, Serene ile tanıştığım gibi seninle de tanışmamı istedi."

Adını duyunca bir adım geri çekildim. "Onu tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Babam Myrdur'la tuzlu su incisi ticareti yapan bir Lyran tüccarıydı, Skygard'ın evine sık sık davet edilirdik, annen mücevherlerine düşkündü. Ona çok benziyorsun, seni daha önce görmüş olmak neredeyse bir hediye-" öksürük tekrar sözünü kesti. "Bu beni ele geçirmeden önce."

Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı. "Onu Isjord'dan önce tanıyor muydun?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Sesin bile onun sesi," dedi yüzüme uzanarak.

Sürüngen dokunuşundan uzaklaştım. "Onu öldürmelerine izin verdin. Onlar onu öldürürken sen hiçbir şey yapmadın."

Elini çekerek durdu. "Bunun için tanrılar beni nereye götürmeyi seçerse oraya kadar tövbe edeceğim. Hiçbir şey yapmadığım için bedelini ödeyeceğim."

"Oğlunuzu durdurabilirdiniz."

"Durdurulması gereken o değildi, asteri'm."

"Söyle bana," diye yüksek sesle emrettim, ses tonum öfke doluydu. "Söyle bana, o katilin hayatından başka sahiplenmem gereken hayatlar var mı?" Bir, beş ya da beş yüz milyon, her birini almaya niyetliydim.

Tapınağın kapıları arkamdan açıldı. Gürültülü bir gıcırtı ve korkuma benzeyen bir şeyin dikkatli adımları bana doğru geldi.

"Sadece benim, başka kimsenin değil," diye seslendi çok tanıdık bir ses.

O korkunun saniyeler içinde nasıl garip bir rahatlığa dönüştüğünü görünce donup kaldım. Beynim bana ihanet ediyordu, öyle olmalıydı. Yine de gözlerim yanılmadı, yerdeki kraliçe mendilini yakaladım. Köşesine iki harf kazınmıştı, D.C.

Bir nefes göğsüme yapıştı, ciğerlerimi esir aldı. İnanamayarak başımı salladım. Çılgınca bir kâbus olmalıydı, yine de acı avuçlarıma saplandığında uyanmadım, sadece gerçekliğe doğru daha fazla uyudum. Uyanmıştım.

Yavaşça arkamı döndüm. Orada duruyordu, siyahlara bürünmüş, başında kudret tacı ve siyah elmaslar olan bir kralın varlığı. Obscur Asteri. Gece Kralı. Benim gerçek kabusum. Tüm bu zaman boyunca Adriata Kralı beni takip etmiş, incelemiş, dokunmuş, kucaklamış, öpmüştü. Beni teselli etmiş, gerçeklerimi öğrenmiş, acımı anlamaya çalışmış ve ben de buna sebep olana, ona izin vermiştim. Ailemi öldüren insanların kralına. Onların başına gelenleri önleyebilecek olan, binlerce kişiyi öldürmek için planlar yapan ve kararlar alan, neredeyse... neredeyse hiçbir şey olduğum kişi.

"Sadece benim hayatım, Pamuk."

Hissettim ve hissetmedim. İnsandım ve değildim. Yine de öldürmeye yemin ettiğim adamın yüz hatlarını incelediğimde, ona sanki benim dünyamış gibi en tatlı ilgiyle baktığımda ruhumun her parçası yırtıldı. Işığımı çalan adamı bir hazine görür gibi gördüm.

Adımlarımı ileriye doğru zorladım, yüz hatlarım düzeldi. Nefretim zayıfladı, zehirim şekerlendi. Beni yumuşatan kişiye nefretle konuşmak için toplayabildiğim tek güç, özenli bir yerden geldi. "Benim doldurmam gereken bir pazarlığım var, senin de bir anlaşman. Şu işi bitirelim." Tapınağın içinde kasıla kasıla yürüyüp onun yanından geçerken, bocaladığım için kendi kabuğumdan nefret ettiğimi söyledim. Ayaklarım beni bir engerek yılanının ısırması gibi hızlı, seri ve ölümcül bir şekilde zehirleyen acının ağırlığını zar zor taşıyordu.

"Snow, izin ver-" Bana doğru uzandı ve ben ondan kayarak geri çekildim.

Kahkahalarım kekeleyerek çıktı, vücudum titriyordu ama eğlenerek değil. "Biliyor musun, K-" Boğazımı temizledim. "Bana unuttuğum bir şeyi öğrettin. Ne kadar incinmiş olursam olayım, her zaman biraz daha fazla incinebileceğimi. Sen kazandın,

Majesteleri, babamı kendi oyununda yendiniz. Beni her türlü insani yolla yendiniz. Ama ben insan değilim, bu yüzden şimdi sizi insanlık dışı her şekilde yeneceğim."

"Kar," diye seslendi, tekrar bana doğru uzanarak. Durmadım.

"Kar, bir an dur da konuşalım," diye seslendi sertçe ve ben aldırmayınca siyah karanlığın rüzgârları önümdeki duvarı kaldırdı. Etraftaki salkımları soldurdu, kuşlar neredeyse acı içinde çığlık atarak uçtu ve kendi muhafızları bile ürktü. O gece Melanthe'yle savaşıırken hissettiğim şey buydu. Bunu başından beri bastırmıştı. Tüm işaretler önümdeydi, ne zaman bu kadar dikkatsiz olmuştum?

Durmadım.

"Konuşalım dedim," diye bağırdı, içi boş tapınakta yankılandı ve bu sefer ben de irkildim. O artık o değildi, güvenmekten korkmadığım kişi. O, benim korkum, tek korkumdu.

Bir zamanlar benim de teslim olduğum kişiye döndüm. Kabus onun etrafında ve arkasında dönüyordu. Ölümün maskesini takıyordu. Işık hırsız. Titreyen dudaklarımda bir küçümseme belirdi ve dişlerimi sıktım. "Bu anlaşımdan önce seni öldürmeyeceğim, o yüzden bu işi bitirelim çünkü şu anda kendimi tutmaya yakın bile değilim. Önce seni sonra da kendimi öldüreceğim ve bu topraklardaki tüm yaşamı biçmeden ölmeyeceğim, lanetlilerin kralı."

Bileğimi tutmak için uzandığında, teninin benimkinin üzerindeki hissini ovuşturarak ondan uzaklaştım. Sıyırdığı yer tenimi yakıyordu. "Dokunma bana."

Tapınak, tek ışık kaynağı olan üstümüzdeki yıldız ışığı gibi titreyen sihirli gökyüzü ile karanlığın arasında duruyordu. Kadife siyah cübbesiyle karanlığın arasına karışmış, Astrum liber'i gözle görülür bir şekilde titreyen ellerinin arasında tutan tuhaf genç rahibin karşısındaki yerimi aldım. Birkaç dakika sonra

Yanımda durdu, sıcaklığı tenimi sardı, baharın kokusu henüz onunla birlikteydi, duyularımı aldatmaya ikna etti. "Hoş geldin Henah'ın çocuğu," diye selamladı rahip kralını, önünde bir adaçayı tütüsü sallayarak.

Bana döndüğünde, sis çubuğun üzerinden yönsüz bir şekilde dalgalanıyordu. "Hoş geldin, Krieg'in çocuğu."

"Nubil de," diye konuştum ve kalın kalın yutkunarak beni derin bir kıkırdamaya itti. "Çabuk ol, öğlen vakti boynuzlarım çıkıyor ve tam gözünün üstüne düşebilirler."

Bir adım geriye sendeledi, şaşkın bakışları derin bir iç çekip, "Atlas'a devam et, o sadece dalga geçiyor," diyen kralına takıldı.

"Ah, sen bilirsin, değil mi sevgilim?" Küstahça, neredeyse dişlerini çiğneyerek, ona karşı biriktirdiğim tüm zehri içimde tutarak söyledim. Genç Atlas'a sııttım. "Başka kimse bunu yapmak istemedi, değil mi? En sevdikleri katille bir canavarı evlendirdiler. Daha çocuk gibisin, seni zorladılar mı?"

"Hayır," diye kekeledi. "Kil, yani Majesteleri benden de istedi. Senin daha rahat edeceğini düşündü. Ve ben bir çocuk değilim, on altı yaşındayım."

"Ah, rahat edeceğimi düşündü," dedim kendi kendime başımı sallayarak. "Eğer benim isteklerimi yerine getirmek isteseydi bu sabah kendi boğazını keser ve işimi kolaylaştırırdı."

"Devam et Atlas," dedi çocuğa sertçe. "Onunla konuşmam gereken çok şey var, zamanımı alma."

Tartışmak mı? Bu ne cüret?

Genç rahip elini göğe kaldırdı. "Henah'ın kutsamalarıyla bu barış gününde, yeniden bir araya gelme gününde, düşmanlığın, husumetin, ayrılığın ve korkunun sona erdiği günde toplandık." sözlerini neredeyse kekeleyerek okudu. "Umut sabah güneşi gibi parlıyor, daha güzel günler geleceğimizde toplanıyor. Bu birlikteliğin doğası gereği göklerden bir lütuf istemeyeceğiz, ama onlardan anlayış diliyoruz. Bu... bu evlilik sadece bu topraklarda olacak, ruhlarınız bir bütün olarak ayrılmayacak.

cennete." Üzerimize bir demet çiçek yaprağı attı ve boğazını temizledi. "Henah'ın kutsamalarıyla."

"Onun onayıyla," diye fısıldadım Atlas'a gülümseyerek. "Hepinizin ölümü bu evliliğin üzerine olsun."

Majesteleri yanımda derin bir nefes aldı ve korkmuş rahibe devam etmesi için başıyla işaret etti. "S-Hayat toprağı kutsar, bu ocağın çiçeklerini açmak için birbirinizin hayatını sulayacaksınız. Yaşamak ve gelişmek için."

"Sizi yakacağım ve topraklarınızı yakacağım. Ateş olacağım." Dişlerimin arasından mırıldandım. "Her şey toz olacak, tüm insan külleri yavrularınıza yedirilecek."

Rahip durdu ve bir kez daha iç çekti. "Sorun değil Atlas, devam et ki bu sözleri özel olarak duyabileyim. Sadece benimle kirli konuşması hoşuma gidiyor."

Alay ettim ve yumruklarımı sıktım.

"Birbirimizin olmak için. Bir bütünün iki parçası olmak," dedi Atlas ellerini ileri geri hareket ettirerek.

"Ve onlar benim oyuncaklarım olacaklar, her gün bir tanesini keseceğim, ciğerleri hala nefes alırken uzuvlarını organ organ ayıracağım. Bağırsaklarını deşerken onları hayatta tutacağım."

Atlas yutkundu ama hemen devam etti. "Birleşmek ve bir evlilik birliği kurmak için."

"Ve sonra senin ruhunu oyacağım ve ruhun kalmayana kadar festival yapacağım."

"Ruhum zaten sende," diye sakince konuştu, "ve onu kendininmiş gibi oydun."

Derin bir nefes aldım ama devam ettim: "Ancak o zaman, kendi yaptıklarının halkının başına gelmesini sana izlettiğimde, seni öldüreceğim."

"Beni çoktan öldürdün."

"Yeterli değil," sözcükleri ancak fısıltıyla çıkabildi. "Asla yeterli olmayacak."

Rahip yüzükleri uzattı, şaşırtıcı bir şekilde kutuyu sallayan titreyen ellerinden düşürmedi. İki ikiz gümüş hale, ikisinin de üzerine oyulmuş bir hilal.

Yüzümü ona dönerek bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret ettim. Dünyasına bakar gibi bana bakarken, korkunç güzellikteki yüzünü yıkım kaplamıştı. Elini kaldırıp benimkini aradı ve soğuk yüzüğü nazikçe parmağıma geçirdi. Gümüş metal onun hissiyle ağırlaşmıştı. Artık ben onun, o da benim olmamamız gereken tüm yönlerimizle benim olmuştu.

"Senin elin," dedim, benimkini onunkinden çekip alarak. "Bakalım tam olarak nerede keseceğim."

Güçlü elini uzattı ve yüzüğü hızla taktım, onu tutma isteğinin korkunç hissine boyun eğmek istemedim, parmağımı onunkine geçirdim, onların rahatlığını aradım, bana sarılmalarını istedim.

"Lyra'nın kutsal çeliğiyle sizi evlilik bağıyla mühürlüyorum. Artık neşe, üzüntü ve yaşam için birbirinize aitsiniz."

Bileğimdeki kan yeminimin mührü yandı ve derimin altına battı. Bitmişti, o bana bağlıydı, ben de ona, ölüm bizi ayırana kadar. Ben bizi ayırana kadar.

"Majesteleri." Atlas ikimizin önünde diz çöktü. "Kralım, kraliçem."

Homurdandım ve sonra tüm büyük salonu saracak kadar yüksek sesle kıkırdadım. "Dışarı," dedim sessizce ve rahip şaşkınlıkla göz kırptı, ben de ikinci kez "Dışarı!" diye bağırdım.

"Kar-"

Ona bakmayı reddederek parmağımdaki yüzüğe baktım. "Senden kaynaklanan acıyı gerçekten bu kadar küçümsemiş miydim yoksa görmezden gelmek için mi meseleyi ellerine aldın?"

"Bunu göz ardı etmedim, aşkım."

"Yaptın," diye bağırdım, ağrıyan göğsümü okşayarak. "Yaptın, neden yaptın gecenin kralı... neden içime girmek için hile yapmayı bırak, yanımda nefes almayı bile düşündün?"

"Sana söylemem gereken çok şey var ama kalbim seni aldatmayı asla istemedi. Ama bu, denesem bile bunun olmasını engelleyemezdim. Belki de her şeyin başlangıcından beri bana sahiptin." Bana doğru bir adım

attı ve omuzlarımı kavrayarak beni kendisine doğru çevirdi.
Tenim

Korkudan ya da soğuktan değil, tiksintiden değil, ondan ve kalbimi nasıl çarptırdığından dolayı ürperiyordum. Çenemi kaldırdı ve ona bakmayı reddeden gözlerimi indirdiğimde, alnını alnıma bastırdı ve bir kez daha nefesinde boğuldum, her parçam uzaklaşmayı reddediyordu. Parmakları yüzümde yumuşacıktı. "Günden güne yavaş yavaş ölüyordum ve bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Şimdi... şimdi, Kar'ım, biraz daha az ölüyorum. Sen gülümsediğinde ve beni gülümsettiğinde biraz daha az ölmeye başladım. Sana sarıldığımda, yıldızlarıma sarılmıştım. Karanlıktaydım ve hiç bilmiyordum. Sen benim yıldızlarımsın. Binlerce yaşamda bile rastlanmaz onlara, ama ben rastladım. Buna kader deyin. Çarpık kader de, ama ben yaptım."

Bu sözlerin kalbimi nasıl titrettiğini görünce tüylerim diken diken oldu ve bedenim nefretle ürperdi.

"Kader mi?" Sesimin kırılmasına ramak kala sordum. Titreyen dudağımı dişlerimin arasına alarak yutkundum. Dokunuşundan koptum, onun yakıcı hissini kollarımdan kazıdım, acı hissimi uyuşturdu.

"Yapma, lütfen," diye yalvardı gözlerini kapatarak.

"Buna kader diyelim ama sen de bunu garip bulmuyor musun?"

Majesteleri, nasıl oluyor da kalbiniz bir an yanıyor, yanıyor ve aniden sadece bir kor parıltısıyla tamamen buza dönüşüyor? İşte kaderiniz böyle. Kaderimiz yakmak ve incitmek içindi, kanla yazılmış ve ölümle mühürlenmişti. Biliyordun ama yine de bunu ve duygularımı görmezden geldin." Kollarımdan aşağı kan sızdığını hissettim. "Benden öğreniyorsun, beni tiksindiriyorsun. Bana bu kadar yakın nefes aldığını görünce keşke bu havada boğulabilsem diyorum."

Ondan uzaklaştığım her adımda gümüş bakışları soluyordu. Kalbim tam olarak buza dönüşmemişti, buzdan bir jilet alevine dönüşmüştü, kemiklerinizi oyabilecek kadar keskin bir aleve.

"Tüm bunlar sizin için çok eğlenceli olmalı, en azından öyle olmasını umuyorum çünkü bundan sonra olacaklar pek de hoş olmayacak."

"Seni tanıyorum Pamuk, önce beni dinlemeden beni böyle uzaklaştırma," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştı ama ben daha da geri çekildim. Her adımında göğsü yükseliyor, ifadesindeki umut kayboluyordu.

"Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdüm hiç tereddüt etmeden. Yaptığı açıklama umurumda değildi. "Asla bilmedin, en ufak bir şey bilseydin bana bakmayı aklından bile geçirmezdin."

Sözlerinin beni kırmasına izin vermeyecektim, buna izin vermeyecektim, beni zaten paramparça etmişti - yıllardır toplayamadığım parçalar, hala kayıplardı, muhtemelen asla bulunamayacaklardı.

Eteğimin katları arasına gizlediğim hançeri açtım ve boynuna dayadım. İrkilmedi, tereddüt bile etmedi, sadece her zaman yaptığı gibi bana baktı, sanki tüm dünyası benmişim gibi, görecek başka bir şey yokmuş gibi, sanki çoğu kişinin gördüğünün altında sadece beni görüyormuş gibi.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ve önünde titredim, ağırlıksız ve yapmak için on iki yıl beklediğim şeyi bitirmeye istekliydim. Başardı, onu öldürmemden kurtulmanın yolunu gerçekten kazandı.

Yüzüme uzandı ve başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Ağlama aşkım, bunu gülümseyerek yap."

"Kork," diye kekeleyerek aldığım nefesler arasında zar zor söyleyebildim. "Korkmak."

"Korkuyorum." Parmak eklemleri yanağımı sıyrıyor. "Seni kaybederken nasıl korkmayabilirim ki?"

"Yeter," dedim kulaklarımı kapatarak ve ondan uzaklaşarak.

Kolları beni sardı, vücudunun varlığı bedenimi eritti. "Buraya ne yapmaya geldiysen onu yap ama önce beni dinle."

Duymak istemedim. Sebeplerinin hiçbirini duymak istemiyordum. "Bırak beni." Zayıflamış irademizin izin verdiği kadar öfkeyle dokunuşundan kurtulmaya çalıştım ama bu onu üzerimden itmeye yetmedi.

Alnını başımın yan tarafına dayadı, sıcak havası tenimin üzerinde gezindi. "Söyleyeceklerim için beni son bir kez affet." Elleri beni okşarken, bir sonraki kelimeleri bana o kadar nazikçe fısıldadı ki, etrafıma özen kokuları ve istek renkleri yayıldı. "Bu diyarı baş aşağı ve yanlamasına cehennemlerin en sıcak olanına çevirdin, Pamuk."

"Yeter, yeter, yeter." Başımı sallayarak söyledim. Bir talepten çok bir yalvarış.

"Sana aşığım, hem de çok aşığım. Seni kaybetmemek için bencilce sessiz kaldım." Onun sözleriyle tüm bedenim acı ve korkunun en kötüsüyle yankılandı. "Yanlış olsa bile, bunu hak etmesem bile, bana izin vermesen bile, hatta... seni kaybetsem bile bilmeni istiyorum. Sana tamamen ve bütünüyle aşık olduğumu bilmeni istiyorum. Benden uzaklaşacağını, bu duyguların benimle birlikte öleceğini bilmek acı verse de. Her şeye rağmen, her şeye rağmen seni sevdiğimi ve her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum."

Başını saçlarımın arasına gömdü, nefes alışının hızını, sarılışının sıkılığındaki arzuyu, beni tutarken nasıl titrediğini hissedebiliyordum. "Bana nasıl hissedeceğimi öğrettin, bana aşkı öğrettin ama bana vedayı öğretmedin, bu yüzden bekledim, hiçbir şey söylemedim çünkü bunu şimdi öğreteceğini biliyordum. Hiçbir şey söylemediğim için beni affet ve seni sevdiğim için pişman olmadığım için beni affet."

Kendimi kurtardım ve ona döndüm, ceketinin yakalarına tutunarak parmak uçlarıma kadar yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Pürüzsüz aya karşı soğuk karanlığın dokunuşu, o kadar parlak bir karanlık ki parlıyordu. Temas beni kırdı ve bir inilti boğazımı terk etti. Her santimim onun üzerimdeki sıcak hissiyle, ellerinin tenime dokunuşuyla, nefesinin çırpınışıyla, beni saran mevsim kokusuyla yandı, sızladı ve karıncalandı. O gün ne demek istediğini o zaman anladım - ben de bir daha asla sahip olamayacağımı bilerek yaşamak zorunda kalacağımı anladım. Ben ona sarıldım, o da bana.

Ben. Sanki alevler içinde olmak canlı olmakmış gibi yanıyordum. Elleri yüzümü kavradı ve talebimi yerine getirerek öpücüğünü daha da derinleştirdi. Bir eli boynumda gezinirken, diğeri vücudumu yaklaştırarak sert bedenine bastırdı. Asla kimsenin olmamıştım ama şu anda onun olmuştum. Parmağı saçlarımın arasında kıvrıldı, ben de neredeyse benden ayrılacağından korkarak ona sıkıca sarıldım. Benden kaçan iniltiiler sadece onunkilerle boğuluyordu ve ben onları midemde titreşip ona olan arzumu ve çaresiz acımı uyandırana kadar derin derin yuttum. Gökyüzü karaya dokunabilseydi, yasaklayıcı ve hissedilmemiş, epifanik ve özlem dolu bir şekilde o beni yutarken ve ben onu kurtarıırken, Kar'ından geriye kalanlar solmaya devam ettiği sürece. Nefeslerim kesildiğinde ve boğazımdaki çığlık bastırılmayacak kadar yükseldiğinde ondan uzaklaştım, dudağını usulca ısırdım, varlığımın her bir lifi ondan daha fazla zevk almayı talep ediyordu. Hayal ettiğim gibiydi ve çok daha fazlasıydı, bunaltıcı ve tuhaftı, kalbimi acıtıyordu. Onu kıracaktım ama kendimi de kıracağımı bir an geç fark ettim.

Acı dolu bir nefes çekti, çeliğin eti ayırma sesi sessizliği bozdu ve ardından ağır hava metalik kan kokusuyla doldu.

"Ne güzel sözler, bir kalbim olsaydı senin olurdu." Dudaklarına fısıldadım. "Ah, evet, onu on iki yıl önce söküp aldın. Yakında seninkine tüm kökleriyle sahip olacağım, Adriata Kralı." Artık benim olmayan bir sesle, onu avlayacak bir adımla ve yakında acısını görecektir affetmeyen bir bakışla geri çekildim. "Bekle ve farkında ol, senin için büyük planlarım var."

Hançerim omzuna saplanmıştı ama yine de ne irkildi ne de hançerimi çıkardı. Gözünden gümüş bir iplik gözyaşı süzüldü ve bakışlarımı kaçırdım, daha fazla tutamadan kapıya yöneldim.

Gökyüzü beni korkunç bir şekilde karşıladı, dönüyordu, ışıksızdı ve fırtına esiyordu. Arkamda kapılar ağır ağır gıcırdarak kapandı, tıpkı kalbimdekiler gibi. Sonunda gözyaşlarım aktı

Yüzümde, bastırılması dayanılmaz derecede zor, susturulmuş küçük iniltilerin ve ağlamaların ağzımdan kaçmasına izin verdim. Ailemin öldüğü zamandan beri beni boğmayan duygu dalgası, kaybetme hissi yeniden üzerime çöktü. Göğsümü sıkıca kavradım, korku her köşesini lanetliyordu - mantıksız, bilinçsiz korku. Parmaklarım korkuyla dudağımın üstünü sıyırdı, sanki onun oradaki varlığını silecekmişim gibi.

Seni seviyorum. Sözcükler kulaklarımda çınladı, kalbim bıçak üstüne bıçak yedi, dalgalandı ve sonra durdu, beni acının ıstırabına gönderdi, her şeyin kuyusunu ve şişmesini ağladım, ses avucum ve ağır yas gökyüzü tarafından boğuldu. Mutluydum ve sonra değildim.

O benim olamazdı çünkü mutluluk beni hiç tanımadı, beni tanımayı reddetti. Asla benim olamazdı çünkü ben ondan nefret etmeye mahkûmdum. Benim olamazdı çünkü asla benim değildi, asla benim olmayacaktı ve asla benim olması gerekmiyordu. Ve ben kayboldum, artık asla kimsenin olamayacaktım, asla onun olamayacaktım; çünkü bana sahip olanlara misilleme yapmak için her parçamı satmıştım, bir süreliğine, çok az ve çok kısa süreliğine, bir süreliğine ama asla uzun süreliğine, sevdiklerim ve onlar gidene kadar sevdiğimi söylemediklerim için, benden aldıkları için. Kaderlerin ironisi, tanrıların ironisi, öldürmeye yemin ettiğim kişi, kalbimin korumaya yemin ettiği kişiydi.

"Kar." Ayak sesleri tapınaktan bana doğru yöneldi ve havada tekrar seslendi, "Kar... lütfen. Lütfen, bana geri dön. Beni incit, bana vur, benimle savaş, benden nefret et, istediğin kadar bıçakla. Hepsini yap ama hepsini bana yakın yap. Ona yapmaya geldiğin şeyi yap. Sakın...sakın bana yumuşak davranma, aşkım."

Gülümsemeyi ve kekeleyerek gülmeyi ısırdım, bu da beni ağır gözyaşlarıyla dolu bıraktı. Avucumla gözyaşlarımla sisini dağıttım, kan yüzüme bulaştı, hava tuz ve çelik tadındaydı.

Öfke, acı ve dökülmemiş gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, her adımda kötü niyetle bana yavaşça yaklaşan iki bulanık Isjordan askerini kaçırdım. Yanıp

sönen saniyeler içinde, bir

Bez ağzımı kapattı, sırtımda donuk bir acı çınladı ve dünya dönmeden önce içlerinden biri beni tutup kollarına aldı. Yine boşluğun saf hiçliği.

Kalp ağrısı da onunla birlikte gitti.

Kar, annemin sesi beni sarsarak uyandırdı. Vakit geldi.

Neden bu benim için bir alışkanlık haline gelmişti? Bir dahaki sefere, dikkatimi çekmek isteyen ya da beni birine bağlamak ve pazarlık etmek isteyen olursa, sadece sormaları yeterliydi. Kafatasımdaki jilet keskinliğindeki acıdan, kulaklarımda ve kafamda çınlayan vınlama sesinden ve tüm bu güzel şeylerden kaçınmak için seve seve kabul ederdim.

Denize yakındık, rüzgâr etrafımda öfkeyle esiyor, dudaklarımı tuzlu bir tatla kaplıyordu, deniz keskin şimşek çakmaları gibi kayalara çarpıyordu ve buna martıların diğer tek sesi eşlik ediyordu.

Gözlerimi açmak için toplandığımda, çevrem bana yabancı gelmiyordu. Soğuk bir taş zeminde yatıyordum, ellerim arkamdan bağlıydı, parmaklarımdın sıyrıldığı karmaşık düğümlere bakılırsa birisi esareti birçok kişiden daha çok seviyordu. Metal parmaklıklar gri taş odayı benden ayırıyordu ve önümde başka bir karanlık figür oturmuş, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, sessizce beni izliyordu.

Bedenimi yukarı sürükleyerek duvara yaslanıp dik durmayı başardığımda bir kulede olduğumuzu fark ettim. Duvarın bir yüzü tamamen yıkık ve açıktı, kızgın denize ve neredeyse yüz metre aşağımızdaki kayalara bakıyordu.

"Sen meşgul bir adamsın sevgili amca, ne söylemek ya da ne yapmak istiyorsan lütfen benim adıma çekinme," dedim kısık bir sesle, deli bir kadın gibi gülümseyerek. Bugünkü arkadan bıçaklama efsanevi boyutlardaydı,

ne kadar nefret dolu bir kalabalık topladım. Vay, vay, ne kadar popülermişim.

Ciddiyetle durmuş bana nefretle bakıyordu, gözleri iğrençlikten başka bir şey göstermiyordu. "Yıllarca annenin varlığına etrafımda katlanmak zorunda kaldım, sonra sen ve kardeşlerin ortaya çıktınız ve bu acı ikiye, üçe, dörde katlandı. Onun ihanetinin çocukları, bir gün Isjord'un kutsanmış topraklarını miras alacak prens ve prenseslere dönüştüler. Sence bu bana kendimi nasıl hissettirdi yeğenim?" dedi önümde çömelerek. Gözleri yıkanmış bir tenin ürpertici mavisiyle parlıyordu.

Dramatikliği gözlerimi devirmeme neden oldu. "Caelum aşkına, bana acıma lafları etme. Canım, canım, amca, sence de öfken biraz yanlış yönlendirilmedi mi?" Tükürdüm, burun deliklerim alevlendi ve ağzım alaycı bir ifadeye büründü. Duygusallara olan nefretim dağlar kadar durgun, onunkine olan nefretim ise gökler kadar uzaktı, çürümüş aptal. "O seni terk etmedi, senden çalındı."

Eğildi, dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Annenin onun isteğini reddetme şansı vardı ama onu seçti, beni değil."

"Seni öteki diyara götürmeme ne dersin, belki bunu onunla kendin halledebilirsin," diye tehdit ettim, bağlarımı sertçe çekiştirerek onun irkilmesine neden oldum. Her ne olduyorsa, annem ölmüştü, onun hakkında bu şekilde konuşması sanki annemin anısını lekeliyormuş gibi hissettiriyordu.

Beni inceledi ve sırtarak ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Üç kraliyet çocuğunu ve bir kraliçeyi öldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Sözleri karşısında öfkeyle doğruldum.

"Eren'e sahip olmadan önce onu öldürseydim işimi kolaylaştırabilirdim ama sevgili kardeşim ona o kadar kapılmıştı ki gözünün önünden ayırmıyordu. Silas'ın sevebileceğini hiç düşünmemiştim ama o kaltak ona ne yaptıysa kısa sürede unutulacaktı. Ama sonra tam v a z g e ç m e k üzereyken," dedi avuçlarını birbirine vurarak, "parlak bir

Çözüm geldi. Çok hevesliler, değil mi Adriyatikliler? Kurtlar, ejderhalar ve gök gürültülü kuşlarla ilgili korkunç bir kehanet, değil mi? Bir an mektubumu aldılar, sonra saldırdılar. Doğrulamamdan nasıl şüphe edebilirler ki? Ben, Kış Prensi, bir yalancı mıyım?"

Gözlerim kalbimi oyan ve her kemiğimi delen ateşli bir ıstırapla kapandı. Yüzümde kıvrılan çığlığı gizleyemedim. Sözleri beni derinden yaraladı, hâlâ açık olan yarama saplandı ve daha önce hiç olmadığı kadar kanadım. Adriyatiklilere söyleyen oydu. Sebep oydu, tek kişi oydu. Düşünemiyordum. Acı ve öfke içinde titreyerek kendimi ileri geri salladım, sanki ilk kez onların yasını tutuyordum. Ölmelerinin sebebi oydu.

"Siz üçünüz zaten Silas'ın işine yaramıyordunuz, Eren ve sen kutsamadıktan sonra Thora'yı beklemek anlamsızdı, Fren ve Reuben de vardı. Her ne olduysa onu hiç etkilemedi ama lanet olası lordlar ve diğer krallıklar neredeyse onu o lanet duvarın üzerinden deviriyordu ve sonunda kabul etmek zorunda kaldı, planları maalesef durdu. Anlaşmayı düşünene kadar, lordlar buna kanacaktı, Adriata'nın sunabileceği şeylere ihtiyacımız olduğunu biliyorlardı, ticaretler maliyetli hale geldi, paramızın çoğunu o lanet duvarların korunmasına ve bakımına yatırıma kadar Aura'mız zayıfladı. Ama barbarlar reddetti ve sonra sen geldin, ta ki seni isteyene kadar," dedi neredeyse gülerek. "Kurtuluş."

Kar, kar tanem, aç gözlerini, bak ve dinle. Annemin tatlı sesi kulaklarımda bir esinti gibi dolaştı ve gözlerim açıldı. Ölmüş olsa bile hala beni izliyordu.

"Peki ya ben?" Sordum ama zaten biliyordum ve o da kendi adına yeterince şey söylemişti. Moriko'nun dediği gibi, babamın Adriata'ya giriş yolu bendim.

"Sen, tatlı yeğenim, onun bu lanet duvarın, bu lanet krallığın anahtarı," diye cevap verdi, ellerini

diye bağırdı. Dilini şaklatarak ve başını sallayarak devam etti, "Ama sen baş belası küçük kız, neredeyse onu kaybediyordun. Hatta seni kaçırıp kilit altında tutmak ve anlaşılmaya kadar planlarının dışında tutmak için o haydut fiyaskosunu sahnelemeye zorladın, o zaman senin sadece laftan ibaret olmadığını öğrendi."

Moriko haklıydı, çok haklıydı.

"Akıllı bir kızdın, değil mi, ama ekstraları saymadın. Silas generalle olan ittifakını biliyordu, seni takip etmenin faydasız olduğunu, onun planlarından haberdar olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu ama zavallı Samuel'in bağlantıları vardı. Eğer öğrenmiş olsaydın, kaçır, saklanır, hatta birilerini uyarırdın. Çok yaklaştı ve neler olup bittiğini öğrenecek kadar öğrendiğini söyleyebilirim, onun adına çok akılsızca, sonuçta ona ölümü kazandırdı."

Babam benim yüzümden Samuel'in peşine düşmüştü, çünkü onu bilgi almak için kullanıyordum. Benim yüzümden ölmüştü. Artık yapamazdım, olan her şey babamın eseri, kötülük en başından beri ondaydı, o olmasaydı Olympia'nın yıkımı, Adriatic saldırısı, ölen binlerce Isjordialı, annemin, Eren'in, Thora'nın, Samuel'in ölümleri ve daha niceleri olmazdı.

"Önce Solarya'dan çaldı, sonra Hanai ve Seraphim'den, şimdi de Adriatic'dan, sırada ne var Eldmoor? Ne istediğini anlamıyorum? Savaş mı?" Yarım bir sesle sorguladım.

"Hayır, mesele hepsini kapsamlı bir savaşa girmeden elde etmek, artık kolay bir yolu var, sonunda onun işine yaradın, tebrikler yeğenim," diyerek güldü ve beni alkışladı.

"Hepsinde özgürce yürüyebileceğini düşünmek aptallık olur." "Ama yürüyecek, yürüyebileceği hiçbir şey olmayacak.

özgürce içine. Tek krallık olan Isjord'u yaratması ve genişletmesi için temiz bir sayfa, özgür ve boş bir arazi."

Babam boş topraklar için milyonlarca nüfusu yok etmeyi düşünüyordu, sonunda delirmiş miydi?

Güldüm. "Yaşlı aptal aklını kaçırıyor, o tatlı kızıl saçlı cadı yine kulağına masallar mı anlatıyor?"

Ayağa kalktı ve yine metal parmaklıkların arkasında benimle yüzleşti, yapışkan mavi gözleri bana tehdit ışınları saçıyordu. O kadar yakındı ki, hayatının ışığını saniyeler içinde söndürebilirdim. "Yıllar ve yıllar önce tanrılar topraklarımızı kutsadığında, tüm tanrıların tanrısı Fader'in hepimize armağan olarak ne verdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

İki kardeş de aynı şekilde aklını mı kaçırıyordu ve bu kardeş beni eski tanrı masalları anlatmam için mi kaçırmıştı? Tüm bu yaygara çocukların hediye ve kutsama hikâyelerine dayanmak için miydi, kudretli babam savaş teorilerini buna mı dayandırıyor? Krig utancını çamurla silecekti, kutsamaları farelerin beyninde yuvarlanacaktı. Cyra da halkını, babamın her savaştan daha çok işe yarayan korku propagandası yöntemlerine boyun eğerken bulacaktı.

"Yeğenim Fader'in bir zamanlar Aurora adında bir sevgilisi vardı. Eski beyaz alevin kudretli Muhafızı, diyarların dengesini ve barış zincirini koruyan, türünün en güçlüsü olmasa da en güçlüsü. Ancak bir gün en sevdiği aşığı ona ihanet etti ve o zamanlar diyarımızda dolaşan dünyevi bir yaratığa aşık oldu, tıpkı tüm fahişelerin yaptığı gibi. Fader öfkeyle alevlendi, ihanete uğradı ve incindi, sevgilisini zincirledi ve onu bu diyara -ona ihanet ettiği diyara- hizmet etmesi için bağışladı. Diyara Aurora'nın Virga'sı ya da Octa Virga adı verilen bir asa hediye etti. Onu içinde hapseden ilahi bir emanet. Aramızda büyük bir kötülük ya da tehlike patlak verdiğinde onu çağırarak ve Numengarth'ı savunmak için kullanacaktık," diye açıkladı odanın etrafında dönerek ve artık kafam iyice karışmıştı.

Octa Virga? Beyaz alevin koruyucu Aurora'sı mı? Bu hikaye, sahip olduğum kutsal kitapların hiçbirinde yer almamıştı.

ya da herhangi bir tarih kitabı. Merhamet dilenene kadar bana masallar okuyarak işkence etme planı bu muydu? İşe yarıyordu, ta ki yorgun beynim mevcut her bilgiyi etrafa saçmaya başlayana ve gözlerim farkına vararak açılana kadar. Solaryalıların bana anlattıkları, tapınağın ortasındaki kanatlı kadın ve görülmesi çok zor olan nesne, o kadındı ve nesne de onun asasıydı. Etrafındaki çizimler, silahlar ve haritalar gözümün önünde kontrolsüzce parladı.

Meydan okuyan, ihanet eden, bedel ödeyen. Sekiz Yeryüzünden sekiz zincir, göklerden sekiz zincir. Sekiz ruh onu yaşamdan ayırıyor. Sekiz ruh onu yaşamaktan alıkoymak için korunuyor.

Parçalar, asanın parçalarını arıyordu, ilahi silah asaydı. Moriko'nun bulduğu izleme taşı haleleri, onları izlemek için mi kullanılıyordu? Myrdur'daki askerler, Olympian parçasının peşindeydiler. Adriata, erişemedikleri tek krallık. Anlaşma. Her şey birbirine bağlıydı, çok iyi, çok korkunç derecede iyi.

"Böylesi bir güce sahip olmak, tek bir adamın koruyuculuğunu üstlenmek, halihazırda diyarlarımızda dolaşan diğer tehlikelerden çok daha tehlikeliydi," diye devam etti elini solgun sakalında gezdirerek. "Hükümdarlar bu güce aç kaldı, tıpkı bu fırsatı rakiplerine karşı yararlı gören diğerleri gibi. Beş yüz yıl önce, Seraphim Kralı Kegan asayı aldı ve koruyucuyu cenneti kendisine açması için çağırdı. Muhafızın kontrolünü kaybetti ve Seraphim'i yok etti ve neredeyse tüm kıtamızı yok etti. Bu nedenle asa parçalara ayrıldı ve korunması için krallıklar arasında paylaştırıldı. Eğer tanrıların korktuğu tehdit gelirse, hep birlikte ona karşı toplanacak ve Octa Virga'yı kullanacaklardı. O zamanlar pek çok kişi biliyordu, şimdi ise hükümdarlar bile topraklarında neyin uyuduğu, diyarımızda dolaşabilecek en güçlü yaratık hakkında en ufak bir fikre sahip değil."

Ne de olsa bunların hepsi masal değildi. Seraphim'i yok eden ateş muhafızının adı hiç geçmemiştir ve söylediklerine bakılırsa Aurora beyaz alevin muhafızıydı ve Adan topraklarından gelen biriyle kolayca karıştırılabilirdi. Tarih yanlış mı yazılmıştı yoksa onu gizlemek için mi?

"Yakında tüm bu güç bizim olacak. Asa sayesinde muhafızlar bizim emirlerimizi yerine getirecek, diğer krallıklar arasındaki tüm yaşamı silecek. Isjord kıtanın ötesine, kutsanmış toprakların ötesine genişleyecek, hepsi bizim olacak." Sonunda etrafımda ekilen her şeyi çözdü.

"Sonunuzun Seraphim gibi olmayacağını, ele geçirmeye niyetlendiğiniz kıtayla birlikte yok olmayacağınızı size düşündüren nedir?"

Tüm hoşnutsuzluğuyla alay etti. "Kegan, boyundan büyük hırsları olan sarhoş, değersiz bir kraldı. Kafasından çıkan tek iyi şey muhafızı kendi amaçları için kullanmaktı, ama o bile başarısız oldu. Öte yandan baban çok kudretli, kızım. Sen onun yapabileceklerinin bir kısmını bile görmedin. Büyük Olympia'yı bir gecede silip süpürdüğünü gördüm, o bir tanrı ve yakında onlara da ulaşacak."

Solarya babamın niyetini biliyordu, bu yüzden ticareti yarıda kesmişlerdi, bu yüzden tapınakların etrafında diğer parçayı arıyorlardı. Melanthe, Solarya sandığını mührüyle mühürlemişti, asa parçası onun içinde olmalıydı, o da bunun içindeydi. Babam onun ölümünü bu yüzden mi istemiştir?

"Kaç tane var?" Bunun doğru olmaması, tüm bunların yalan olması için tanrılara ve göklere bir kez daha dua ederek sordum. Tüm âlemdeki en kötü yaratığın bir parçasına bile erişmesine izin vermemiş olmaları için dua ettim.

"Üçüncüsü için artık sana teşekkür etmeliyiz, askerlerim çoktan şehirlerine sızarak lanet topraklarını ve kalelerini aramaya başladılar, ayrıca bütün bir ordu topraklarına saldırmak için işaretimi bekliyor. Bir zamanlar güçlü bir krallıktılar ama şimdi kolay bir av oldular. Baban bana söz verdi.

topraklarını yönetmem için bana verirlerse, çok cömert bir kral olmayı planlıyorum."

Bu açıklama karşısında yüz hatlarım genişledi. "Onlara saldırırsan, tüm bu yok etme planını savaşız gerçekleştirmeyi çok zorlaştırırsın, diğer krallıklar Isjord'un komşu krallıklarına kendi krallıklarıymış gibi baskın yapmasına seyirci kalmayacaktır," dedim. Babamın planları ne kadar büyükmüş, onu nasıl da hafife almışım.

"Hayır, olmayabilirler. Ama yine de bizim avantajımıza siz varsınız."

"Ne?"

Başını aşağılayıcı bir şekilde eğdi. "Isjord, prenseslerinin evlendikten birkaç dakika sonra Adriyatikliler tarafından öldürülmesine seyirci kalamaz, değil mi?"

Demir hapisane kapısını açarak beni ayağa kaldırdı.

Adriata'ya karşı savaş açmak için herkese öldüğümü söylemişlerdi, çok zekice. Benim kullanımım bitmişti ve diğerleri için ben ölmüştüm, kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Başından beri planları buydu, benim ölümüm, ama elimde onlardan iki kişi vardı, amcam ilgilenmezse babam ilgilenirdi.

"Reuben ve Fren'in panzehiri Alaric, değil mi?" diye sordu ve gözlerim dehşetle açıldı, biliyordu. Dilini şaklattı. "O Olimposlu pislik hemen hemen herkesi tanıyordu, tahmin etmek zor değil tatlı yeğenim ve tepkine bakılırsa doğru da. Endişelenme, hemen arkandan diğer dünyaya gelecek, adamlarım onu Fernfoss'ta aramaya başladı bile."

Gülmekten kendimi alamadım, taş duvarın üzerinden yuvarlanarak neredeyse denizin sesini bastırıyordu. "Isjord'un mirası şimdi kime kalacak? Yakında ikisi de çoktan ölmüş olacak."

Alay etti ve kolumu sıkıca kavradı. "Küçük oyunların bende işe yaramıyor."

Hayır, ama sevgili amca, inan bana bu bir oyun değildi, yarı ırklar benim emrimle öldü.

Bir hançeri kınından çıkardı ve bir anda yan tarafım delindi ve donuk bir acıyla zonklamaya başladı. O adam ki

On iki yıl önce beni öldürmeye çalışan adam artık başarmıştı, kazanmıştı ve ben de onun kazanmasına izin vermiştim. Aramıza baktım, hançer etime birkaç santim derinliğinde saplanmıştı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm, içimden hızla akan kan beyaz elbisemin her tarafına yayıldı, yavaşça yere damlıyordu, görüşüm çoktan bulanıklaşmıştı. Bu kıyafetle çok korkunç bir ruh olurdum. Tanrılar, bunun benim öteki dünya görünümüm olmasına izin vermeyin.

Beni bir kez daha yukarı sürükledi ve eksik duvarın önünde durdurdu, altımızda beyaz köpüklü dalgalar kulenin bulunduğu uçurumun altına şiddetle çarpıyordu. Ölüm tüm gücüyle beni bekliyordu.

"Son bir sözün var mı?" diye kulağıma eğildi.

"Signe oşh toc etter sben ys zguh," diye fısıldadım ve onu solgunlaştıran bir gülümsemeyle geri çekildim.

Yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Az önce ne dedin sen?"

Tutuşu gevşedi ve uçurumun kenarına doğru geri adım attım. Eğilerek ona geniş bir sırtış fırlattım. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim sevgili amca. Kusursuz bir hikâye anlatıcısısın, detaylara gösterdiğin özene bayıldım."

Vücudum suyun soğuk berrak bariyerini kırana kadar kendimi uçurumdan aşağı iterken beni dikkatle izleyen yüz ifadesi genişledi.

Etrafım sarılıp yutulurken denizler ve gökyüzü alttan ve üstten kaynıyordu. Kıpırmızı bir sis, açan güller gibi bedenimin etrafında toplandı. Ölüm kokan bir gül.

Huzurlu hissettirdi, ölüm benim için fazla huzurluydu. Belki de ölümü istemeyen bendim. Onu geçtim, görmezden geldim ve sonra beni almadığı için, beni alamadığı için onunla dalga geçtim. Arzuladığım şey kaostu, huzur değil.

Dünya beyazlaştı ve ciğerlerim artık havayla, görüşüm ışıkla, duyularım yaşamla dolmadı.

Yüz elli.

BÖLÜM 44

Kilian

S Benden kaçtı. Ben onu incittim ve o benden kaçtı. Ona bir söz ve bir yalan söyleyemeden benden kaçtı. Bir gerçek ve bir unutulmuş biri. Onu görmeye, onu anlamaya ve uzun zaman önce tanıştığım kızı yeniden bulmaya gitmişim. Tüm suçu üstlenmeye hazırdım, benden nefret etmesine hazırdım, ondan nefret etmenin bu sonla yüzleşmemi kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama ondan nasıl nefret edebilirdim ki? Denedim. Denedim. Kendi hatalarımı ve insanlarımla hatalarını kapatıp onu suçlamaya çalıştım, sonra da bu kadar çok yanlışla onu suçladım. Doğru yapmak için tüm yanlışları denedim. Nasıl bu kadar bencil olabildim?

Her yere baktık ve onu hiçbir yerde bulamadık, sanki alemde buharlaşıp gitmişti. Kale arazisi aranmak için boşaltılmıştı, tüm şehir askerlerle birlikte onu aramak için dağılmıştı. Korkum arttı, konsantrasyonum endişeden çoktan bozulmuştu. Halkım onu ele geçirmiş miydi, her şeye rağmen onu tekrar öldürmek mi istiyorlardı? Hayır, böyle bir şey olmayacaktı, buna asla izin vermeyecektim.

Caiden toplantı odasına dalıp öfkeyle bana doğru hücum etti ve yumruğu sertçe karnıma indi. "Eğer ona bir şey olduysa, tanrılara ve kutsal cennete yemin ederim ki, seni lanet olası aptal, seni öldürecekim."

Bu yapacağım son şey olacak," diye bağırdı ve ben geri çekilmelerini işaret etmeden önce tüm muhafızlarım gerildi.

Eğer ona bir şey olduysa, öldürebileceği hiçbir şey yoktur.

Mal aramızda durdu. "Ona hiçbir şey olmadı ya da olmayacak ve haberin olsun, biz arkadaş olabiliriz ama o bir kral. Onu gerçekten aramak için hayatta kalmaya çalışmaya ne dersin?"

Caiden çılgınca güldü. "Arkadaş mı? Şansım varken ikinizi de öldürmeliydim. Tereddüt etmek ona göre değil, biliyorsun. Onunla ne yaşadığınızı düşünürseniz düşünün, o asla ailesine ihanet etmezdi, neden bağışlandığınıza dair en ufak bir fikriniz yok," diye öfkeyle tükürdü ve gitmeye yöneldi.

Durdu ve endişe gölgeleri arasında dinlenen sessiz arkadaşına döndü. "Biliyordun, değil mi?" Kadın cevap vermedi ve bu onun için yeterli bir gerçektir. "Bu sefer onu durdurmayacağım, sizin dostluk dediğiniz şeyi onarmak için aranızda da girmeyeceğim."

Parmaklarını birleştirdi, başını teslimiyetle öne eğdi ve arkadaşına açıkça yalan söyledi. "Eğer bilseydi, anlaşma mühürlenmeden önce onu öldürürdü."

Sadece alay etti ve sanki yalanını okumuş gibi başını salladı.

"Islines'dan ayrılmadan önceki gün ona söylemek üzereydin, değil mi?" Nia gözlerini yere dikerek sordu. "Nia, bunun olmasını, onu incitmeyi istememiştim. Kim olduğumu biliyordun ve ona söylemedin çünkü onu sevdiğimi de biliyordun," dedim, havamın daraldığını hissederek. Her kelimeyi.

"Seni
durdurdum."

"Neden?"

"Çünkü Snow'u herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Çünkü geri adım atacağını ve senin gerçeğini - o mektuplarda yazdığın gerçeği- bileceğini düşünmüştüm, ama bilmiyordu -seni senin onu sevdiğin gibi sevmiyordu ya da

o mektupları ya da onu sevdiğinizi ya da gerçeğinizi göz önünde bulundurun ve ben yine yanıldım."

Benim de duymak istemediğim bir gerçek vardı. "Onları aldı mı? Okumuş muydu?"

Nia başını salladı. "Konsolos onları teslim ettikten sonra saklamıştı. Açılmamışlardı bile."

"Sen... onları okudun mu?"

"Evet, şimdi neden bir şey söylemediğimi biliyorsun. Ama bundan sonra keşke söyleseydim diyorum. Onun duygularını yine hafife almışım. Yanılmışım ve şimdi tek dileğim senden daha fazla zarar görmesine izin vermemiş olmak."

"Gitmesine izin vereceğim, acı çekmemesi için gitmesine izin vereceğim, sadece iyi olmasına izin vereceğim" derken içimden umut sızıyordu.

"Sen bir aptalsın, Kilian Henrik Castemont, lanet olası bir aptal," diye ekledi, sesi soluğu kesilmeden önce.

Bir buçuk gün sonra Adriata'yı santim santim aramıştık ve hiçbir işe yaramamıştı, şimdi başımın ve kalbimin patlayan acısı sonunda istediğini yapacakmış gibi hissediyordum. Ona bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Artık onun gerçekten incinmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Yüzümü ellerimin arasına alarak çıldırtıcı düşünceleri uzaklaştırmaya, çok uzaklara itmeye çalıştım. O Snow'du, hiçbir şey onu incitecek kadar zapt edemezdi, en azından artık edemezdi, gücü ve becerileri pek çok kişiden üstündü, birinin avı, tutsağı ya da kurbanı olmak için zapt edilmeye asla izin vermezdi.

Teyzem, "Kendi haline bıraktı," diye karşı çıktı. "Bu Silas'ın çözmesi gereken bir mesele, anlaşma devam edecek, Adriata için onu elimizde tutacağız. Siz evlendiniz, o kraliçe oldu, anlaşma yerine getirildi."

"Yapacak mıyız?" Stregor seslendi. "Ybris hâlâ babasının planlarını takip edebilir, belki de onun planlarında bir şeyler vardır,

Kilian'ın uyardığı gibi."

Yüz hatlarındaki kendini beğenmiş memnuniyeti ve ardından odanın geri kalanını inceledim. Birkaçı panikten sersemlemiş, bazıları şaşkın, birkaçı perişan ve sonra o... memnun. Arynth'te Larg, casuslarının Stregor'u törenimiz için seçilecek birkaç rahiple konuşurken yakaladıklarını haber vermişti. Onlara sahte evraklar hazırlamaları için rüşvet vermişti ve sonunda Snow imzalayıp anlaşılmayı yerine getiremediğinde onu öldürecekti. Sessizce Atlas'ı seçtim, Driada için muhafızları değiştirdim ve kişisel tapınağım için salonları evlendirdim. Stregor sessizce kaybetti ama şimdi daha iyi düşününce, kaybetmiş miydi?

Koltuğumda geriye yaslandım ve onu yakaladım. "Tuhaf değil mi Stregor, dileklerinin gerçekleşmesi? Hem de düğünden hemen sonra."

Gücenmek yerine gurur duyuyordu. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun evlat?"

"Majesteleri, sayın meclis üyesi, ben sizin oğlunuz değilim."

Yüz hatları da gölgeleri gibi alevlendi ama onları benden önce zamanında bastırmayı bildi. "Eğer ben olmasaydım, hak ettiğini bulacaktı."

Büyü içimden sızdı, kara bulutlar ve fırtınalar odayı sardı, her uzvuna sızdı ve süründü. Karanlık uludu, fırtınaların sesini yankıladı, ışığı arzuladı ve üzerine yayıldı, tüm oda kasvet içinde kalana kadar yuttu.

"Ona dokundun mu, hayır, yanında nefes bile aldın mı?" diye tehdit ettim, "Seni soyunun köküne kadar yok edeceğim."

Büyümün dokunaçları etrafını sararken ve etrafında dönerken gözleri büyüdü, alnında ter damlaları oluştu. Tenine dokunduğunda tısladı ve acı dolu bir çığlık attı. Karanlık yandı, her alevden daha sıcaktı. Tüm ışık hissini, tüm yaşam hissini yaktı, ölümün ta kendisiydi.

"Kilian, yeter," diye seslendi teyzem, oturduğu yerden kalkarak.

Ona döndüm, büyüm onun etrafında da dönüyordu. "Emir vermekte iyi değil misin, baş konsey üyesi. Önce ruhunu sonra da kalbini söküp atmadan otur."

Yutkundu ve yerine oturdu, ben de büyümü Stregor'dan çektim, oda hâlâ karanlıkla doluydu. "Cevap ver Stregor, bunu sen mi yaptın? Cevap verirsen seni uzuvların hâlâ sağlamken gömerim."

"Yapmadım," diye bağırdı, büyümün izinin orada bıraktığı kararmış deriyi ovuşturarak.

"Git buradan," diye seslendim sandalyeme yaslanarak. Daha önce hiçbir şey beni konseyimi tehdit etmek için sihrime güvenmek zorunda bırakacak kadar baştan çıkarmamıştı.

Teker teker ayağa kalktılar ama Stregor ayakları kapının basamağına değmeden durdu. "Kötülüğün olayı budur Henrik, saf olanı davet eder, ışığı çeker ve doğayı kirletir. Sonuçta sen de sadece bir insandın ve sen de bu tuzağa düştün."

Mal yine haklıydı, kötülükten ve adaletten bahsetmek için tuhaf biriydi. "Söylesene Stregor, aynı tuzağa sen kaç tane yakalandın?"

"Ben kötü değilim."

"Hayır, sen de sadece bir insansın, onun tarafından yönetilen."

Toplantı odası sağır edici bir sessizlik içinde yankılanıyordu, dün kaybolduğundan beri nabzım bile durmuştu. Etrafımı saran karanlık, tesellinin görünmez elleri. Çocukluğumdan beri beni teselli etmişlerdi ama şimdi onlar bile kalbimdeki endişeyi yatıştıramıyordu.

Driada bir elini koluma koyarak bedenimin reddettiği teselliği verdi. "O iyi, bana onun güçlü ve yetenekli olduğunu söylemiştin. Benim inancım var oğlum, senin de olmalı."

Mal nefes nefese içeri daldı, gözleri dehşet, korku, şok, şaşkınlık ve derin bir üzüntüyle açılmıştı.

Hayır, ona hiçbir şey olmadı, hiçbir şey. Kendimi ikna etmeye çalışsam da artık nefes alamıyor ya da göremiyordum, tüm vücudum uyuşmuştu. "Lütfen Mal, yapma-" diye yalvardım. Kendimi tutamayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Dünyamın ışığı sönmüştü.

"Onu, yani İsjordialıları kıyılarımızda ölü buldular."

İki sıcak gözyaşı uyuşmuş yüzümden aşağı aktı, ölmüş olamazdı, hayır. Buna inanmayı reddettim. Yüzümü ellerimin arasında boğarken vücudum titriyordu, bu olamazdı. Tanrım ve gökler, bunun doğru olmasına izin verme, sevdiğim kadını benden alma, onu alma.

Şaşkınlık içinde kendimi sallarken Driada'nın beni kucakladığını hissettim, o gitmişti. "Lütfen oğlum," diye haykırdı.

Gitmiş olamazdı, hayır, hayır, gitmemiştir. Hepsi bir yalandı, zalim ve şeytani bir yalan. "Bu doğru değil, o ölmedi. Onu görmek istiyorum, bunların hepsi yalan," diye bağırdım titreyerek. Onu aramak için koridorlardan çıkmak üzere ayağa kalktım. Bana bu şekilde yalan söyleyemezlerdi, onu benden bu şekilde alamazlardı. Dizlerim tutmadı ve tekrar yere düştüm, bir kez daha ayağa kalktığımda Mal'ın sözleri arka planda kayboldu. Bana yalan söyleyen, beni bu şekilde kandırmaya cüret eden herkesi öldürecek ve yakacağım. Snow'u son gördüğümde onu incitmişim, yalanlarımı öğrenmişti, aynı yalanlar onu buzdan bir yaratığa dönüştürmüştü, beni terk edemezdi. Ondan af dilemek için hâlâ sonsuzluğa sahiptim, hatalarım için yalvardığımı görmesi gerekiyordu. Bunu ona verecektim. Burada, hayatta olmalıydı, gidemezdi, bu şekilde olmazdı.

"Kardeşim," diye seslendi Mal, kolumu tutarak. "O gitti."

Sözleri karşısında göğsüm çöktü, çöktü ve başım inançsızlık içinde sallandı. Gözlerimin dolduğunu ve eridiğini hissettim. "O değil, onu bulacağım, onu bulabilirim," diye itiraz ettim, sesim söylediklerimi düşününce kırıldı.

"Lütfen, beni dinleyin, lütfen" diye yalvardı Driada, ben varlığımın içinde parçalanırken.

Yumruklarımı sıkarak taş duvara tekrar tekrar, kontrolsüzce vurdum, ta ki kan fışkırıp duvarı ve yeri kıpkırmızı kaplayana kadar. Kalbim kanadı ve binlerce parçaya bölündü ve ruhum yırtılmaya başladı. Büyümün sızdığını hissettim, ruhları kırbaçlamaktan daha güçlü bir şekilde yandı, koridor simsiyah oldu ve sonra Driada çığlık attı.

Mal'ın eli başımın arkasında durdu ve sonra dünya karanlığa gömüldü, gerçekliğin boşluğuna geri döndüm. Kendimi içi boş, bomboş hissettim.

Ayağa fırladığım anda yumruğum çenesiyle buluştu. "Bu ne cüret?" Dedim, bir tane daha uçup yüzünü kanımla kırmızıya boyarken. "Onu almaya nasıl cüret edersin?"

Driada aramıza girdi, buna gerek yoktu, ben hiçliğe teslim olmuşum.

"Yapmak zorundaydım, kendini kırılma noktasına kadar boğmana izin veremem. Sana ihtiyacım var, halkının sana ihtiyacı var, sen hâlâ kralsın." Yere yığılmadan önce onu bıraktım. Yere kan tükürdü. "Isjordialılar topraklarımıza doğru yürüyor," diye açıkladı. "Halkımız tarafından işaretlenmişti. Bunu ihanet olarak görüyorlar."

İşaretli. Öldü. Bu kelimeler kalbime pençelerini geçirdi. Bu olamazdı. "Bırakalım hak etsinler," dedim, yere yığılırken sesim bomboştu. Vücudumun titremesi durmuştu ama kalbim artık atmıyordu, şu anda hissettiğim içi boş kaba rağmen gözyaşlarım hala yüzümden aşağı akıyordu.

"Kil, lütfen. Onu hepimiz kaybettik, sadece sen değil," dedi omuzlarımı tutarak. "Ama sen kralsın, bu senin görevin, krallığını korumak, içindeki kötülüğü daha sonra çürüteceğiz, şimdi topraklarımız ve nimetlerimiz için savaşıyoruz."

Yanıliyordu, bu krallıktaki hiç kimse benim korumamı hak etmiyordu, kalbim ağrıyordu ve Mal onu almadan önce hissettiğim acı tüm gücümü almıştı, ama Isjordialılar ne kadar çabuk giderse, ruhumun yarısını öldüren, yarımın ölmesine izin veren fanatiklerden bu şehri o kadar çabuk yakabilirdim.

Zorla yas tutturulduğunu öğrendiğinizde bana ne yapacağınızı söyleyin.
Haklıydın, aşkım. Çok haklıydın.

Askerler ve silahlar, Isjord'un çoktan yarmaya başladığı Yüksek Duvar'a doğru sıraya girerken, Adriata'nın her yerinden kargaşa ve saf kaos sesleri yükseliyordu. Onu en son gördüğüm, onu tekrar incittiğim ve onunla evlendiğim tapınağa gelmiştim.

Başım buğulandı, kalbim durmak ve vazgeçmek isteyecek bir hızda çarpıyordu. Kahkahasının, sesinin ve kokusunun anlık görüntüleri her tarafa yayıldı, sanki elimi havada gezdirsem onu bir kez daha hissedebilirdim. Parmakları, sıcaklığını talep ettiği göğsümü kavramadan önce şefkatle oyalandığı dudaklarımı sıyırdı. Yarım bir ölümle ölmüştüm. Yaşamak için değil, sadece beni hayatta tutmak için atıyordu.

Hangi çılgın tanrı bu kaostan besleniyordu, hangi çılgın gökler onun ölümünü izliyordu? Hangi çılgın tanrılar kaderin bu çılgınca dolambaçlı yollarını planladı? Onun ölmesine nasıl izin verdim?

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm. Acı, öfke, aşk, gözlerim bir kez daha boğulana kadar etrafımda dönüp durdu. Kalbimi söküp atmak, o yanımda olmadan bir dakika daha içimde atmasından daha az acı verici olurdu. Avuçlarım sanki acıyı bastırabileceklermiş gibi sürekli göğsüme vuruyordu. Ona zarar verenlerin canını yakmak için söz vermiştim. Misilleme ihtiyacını hissettim, onun hissettiklerini hissettim, yıllarca bu kemirici duygunun içinde nasıl demlendiğini hissettim ve yine kırıldım.

"Gülün. Gül lütfen. Gül ve bana iyi olduğunu, bunların hepsinin bir kabus olduğunu söyle. Gül ve beni korkutmak için zıpla, tüm bunların senin bir oyunun olduğunu söyle. Sen zalimsin, aşkım,

zalim ol, lütfen. Zalim ol, kalpsiz değil." Ağrıyan göğsüme yumrukla vurdum. "Artık orada değilsin, nasıl hala atıyor."

Çıglık atmış, kükreymiş ya da ağlamış olabilirim ama göğsümden çıkan sesler acımı dindirmedi. Sıcak metal içimi yaktı.

Parmağımdaki yüzüğe baktım. Ona verdiğim başka bir acıya baktım. Onu nasıl kaybettiğime baktım. "Bir sonraki hayatta, kalbim ve tüm diğerlerinde seni bulacağım ve seni tekrar görebildiğim sürece affedilmek için yalvaracağım."

Bedenimi güçlkle ayağa kaldırarak, onun varlığına veda ederek doğruldum. Gözüm karanlık zeminin üzerinde, o günden kalma, beyazlara sarılmış buketine takıldı. Elinde buket, bana doğru yürüdü, gelinim, karım. Onun beyaz hatırası gözlerimi yaşlarla buğulandırdı, nefesimi kısıtladı.

Parmağımı narin küçük çiçeklerin üzerinde gezdirdim. Zambaklar- vadi zambakları, bütün buket onlardan yapılmıştı. Uzun bir süre onlara baktım. Garip çiçeklere bakmam gerekenden daha uzun süre baktım. Kokuları güçlü, parfümlü ve... tanıdıktı. Onları koklamak için kaldırdığımda, elim bilinçsizce gevşeyerek onları yere düşürdü. Düşüş, güvensizlik ve kafa karışıklığının bir yankısıydı. Bir adım geri attım ve sonra hatırladıkça bir adım daha attım. Zambaklar, onun parfümü, üzerindeki çiçeklerin tatlı ve hafif kokusu, o hep çiçek kokardı. Etrafımda uğultusu duyuldu ve gözlerim farkına vararak büyüdü.

Kalpleri çökmüş küçük kuzular, zekâlarıyla beyaz çiçekleri topladılar. Böyle lezzetlerin tadına bakmak yasaktı, anneleri sayısız kez uyarmıştı. Ruhlar kadar çevik ve neredeyse hiçbir sınır tanımayacak kadar hızlı. Zehirli güzelliğin özsuu, yüzlerce ölümü kendine görev edinmişti. O gece için karanlık ölüm getirici blight, diğer her geceye benzer şekilde kutlandı. Yanıklıklarının tatlı öz suyundan habersiz, zehirli gecede ziyafet çektiler. Ölüm onlar

Her ısırıkta yutulan küçük beyaz kuzular ışık gibi soluyordu.

Her gece 'Ormanın Çocukları' şarkısını mırıldanırdı. Zehir, bir kanla ödeme hikâyesi, nihai bir intikam hikâyesi. Masala göre, çocuklar batılı düşmanların saldırısından kurtulmuş, ormanlarda saklanmış ve sevgililerinin katillerini vadi zambağıyla zehirlemişlerdi.

Her saldırıdan sonra Sitara, Sidra ve Lyra'da büyüyen çiçekler gerçekten de birer uyarıydı.

Onun sözleri, onları hiç saklamamıştı ve ben biliyordum ve anlamıyordum, cevaplarım her zaman önümdeydi.

Ellerim başımın üzerine düştü, sersemlemiştim ve farkına varmaktan hafiflemiştim. Başlamıştı, intikamı başlamıştı. Nasıl başlamıştı? Tanrım, bunu nasıl yapmıştı?

BÖLÜM 45

Snowlin

B Büyük kötü kurt ağacın arkasında saklanıyordu. Büyük kötü kurt neredeyse beni yutuyordu. Küçük Kar bir geyik kadar küçük.

Küçük Pamuk korkuyla savaştı. Bal yumuşaklığındaki ses boş odada mırıldanıyordu.

"Biliyorsun kar tanem, bu sefer cesurdun ama tehlike seni iki kez aynı şekilde bulmaz, büyük kötü kurt senden kaçmış olabilir ama geri dönecek, bu sefer ona yaptığın numaraya hazırlıklı olarak. Kale duvarları seni güvende tutmak için, orman benim küçük Kar'ım için çok büyük ve tehlikeli," dedi annem, kaçarken bir ağaç dalına takılıp düşen ayağıma bandaj sararak.

"Anne, ben her zaman cesurum, büyük kötü kurt olmak istiyorum, o zaman benden kaçmak zorunda kalacaklar," diye hırlayarak cevap verdim, en iyi ihtimalle vahşi bir kediye kötü bir şekilde taklit ettim ve onu güldürdüm. Kulaklarıma gelen en tatlı melodi, yağan karı titretecek ve havada eritecek kadar saf bir sestir.

Kalabalıktan asla sıyrılamayan beyaz koyun olmamı, onun gibi uyum sağlamamayı, tehlikenin bana dokunmak bir yana, yaklaşmasına bile izin vermemeyi çok dilemişti. Hayatta kalmaktan başka bir şey yapmak istemekten korkar hale gelmişti. Yaşamak çok fazla şey istemektir.

Ama benim yolum her zaman büyük kötü kurdun yolu olmuştı, yine de asla kendim tarafından oyulmamıştı. Bir gülün ve bir yılanın kızı, zehir, kan, dikenler ve tatlı kokulardan oluşan bir karmaşa gösteriş için yaratılmamıştır, tıpkı bir gülün koparılmak için yaratılmadığı gibi, çoğu kişi dikenli acının tadını arzulasa da.

Avuç içim yan tarafımdaki yaranın üzerinde soğumaya başladı, üstünde ince bir buz tabakası oluşarak yarayı yerinde sabitledi ve kanamayı durdurdu.

Memphis'in yanında, tepeden tırnağa deniz suyuyla ıslanmış, kan ve tuzdan neredeyse kahverengiye dönmüş yırtık gelinliğimle devasa obsidyen köprüden yukarı yürüdüm. Dönüşümü bir ruh olarak yapacağımı düşünmüş olsam da, hâlâ hayattaydım.

Gök gürültüsü, çevreme durmaksızın çarpan şiddetli şimşeklerden dolayı bir görünüp bir kaybolan ağır kayalar ve dağlar arasında yükselen korkunç devasa siyah kalenin etrafında yankılanarak gürültüyle birlikte çaktı. Havada sağır edici bir sessizlik ve gök gürültüsünden oluşan bir senfoni birbirine karışmıştı ve ben de orkestra şefiydim. Mavi alevli meşaleler, bulutların arasından ve arasından yükselen karanlık deve doğru uzanan köprüyü kaplayan sütunların üzerinde hararetle dans ediyordu.

Yanına dağılmış askerler, hepsi gri deri zırhlar giymiş, kukuletalarını başlarına çekmiş ve yüzlerini gizlemiş, ciddiyetle hareketsiz, bir elleri kabzalarının üzerinde, gökyüzünün gri sisi arasında sorunsuzca karışıyorlardı. O kadar yüksekteydik ki havanın tadı elektrikle tatlı ve keskin geliyordu.

Kale duvarlarının içinden gelen tanıdık, uzun boylu bir figür bana doğru yaklaştı. Gözleri çevresindekilerden daha koyu renkteydi, sert ve yaralı yüzünü gri bir sakal süslüyordu, iki yandan tıraş edilmiş gri saçları başının üzerinde bir topuz oluşturmıştı, tam olarak dört ay önce bıraktığım kibirli ve endişeli adamdı.

Herkesin hikayesinde pek çok büyük kötü adam vardır, ama hiçbiri bu kötü adamların kendi yarattıklarından daha büyük değildir. Hayatım boyunca öğrendiğim bir şey varsa

Fiziksel ve duygusal şeytanlarımdan yıllarca çektiğim eziyet, ya kabuslarınızla savaşıp, onların yanında yer alırsınız ya da daha kötü bir kabusa dönüşürsünüz.

Signe oşh toc etter sben ys zguh. Gökyüzü ve bulutlar arasında yükseleceğiz. Ben daha kötüden yükseldim.

Dizlerinin üzerine düştü ve arkasındaki muhafızlar domino taşları gibi yankılanarak birbiri ardına harekete geçti. Yaralı yüzü hoş bir gülümsemeyle döndü. "Nubil'in kutsamasıyla, Caelum cennetine. Hoş geldiniz kraliçem, Isjord'daki tatiliniz nasıldı?" diye sordu şakacı bir tavırla, biraz da beklenti içinde beni inceleyerek.

"Nubil'in kutsamasıyla, bize hoş geldin diyebilir. Harika geçti, Alaric, mükemmel bir şekilde harika," diye cevap verdim ona memnun sırıtişlarımdan birini vererek.

Etrafımda her yerde kâbuslar vardı ama ben, Olympia'nın varisi ve kraliçesi Serene Edlyenne Skygard'ın kızı Snowlin Edlyenne Skygard, içlerinde en kötüsüydim. Prenses değildim ve zaten kraliçe olduğum için kraliçe de olamazdım. Aldatma tanrıçası Khryn'in pek çok yüzünden biri de geçmişti, ben de onun gibi kendiminkini giydim. Ama ne kadar da haklıydı. Gerçekten de, insanın eski benliği zaten mükemmel bir yalandır - onun deyimiyle zayıflık maskesi.

"Isjordanlar giyinme konusunda her zaman kötü olmuşlardır, ama Nubil'in beş cenneti üzerine ne giyiyorsun?"

"Oldukça güzeldi," dedim, artık bir bulaşık bezini andıran kumaş parçalarını düzeltirken. "Lysander'ın kızı benim için seçti."

"Penelope?" Alaric şaşkınlıkla sordu. "O nasıl?"

"Buraya geliyor."

Güldü. "Yeniden buluşma. Babanın tuzağına düşüp bana sadece kellesini getireceğini sanmıştım. Bu çok daha iyi."

Olympia'nın kalın, sıcak ve durağan havası en çok özlediğim şeydi, kanımı hızlandırıyor ve neredeyse elektrik gibi bir heyecanla dans ettiriyordu.

O donmuş çorak topraklarda boşuna öğürmedim ve acı çekmedim, özellikle de bu kadar çok şeyimi gizlemek zorunda kalarak. İhtiyacım olan şeyi aldım, aylarca boşuna aradıktan sonra amcamın bana cömertçe birkaç dakika içinde verdiği cevapları. Bizimle birlikte Adriata'ya geldiğinde nihayet fırsatımı orada boşuna harcamadığımı anlamıştım, bir şeye doğru gidiyorlardı - başlangıçta şüphe ettiğimden daha büyük bir şeye. Nia haftalar öncesinden gizli toplantılar ve buluşmalar için onu takip etmişti. Onun gerçekten bir şeyler sakladığında ısrar etmiş ve bir şekilde beni tehlikenin peşinden gitmeye ikna etmişti. General Moregan ve Brogmere'in eski lorduyla neredeyse her gün buluşmuş ve sonrasında Melanthe'yi iki kez görmüştü. Oldukça ilginç bir ekip, değil mi? Babamın planlarını bir araya getiren de oydu, bağlantı kurmadan ayrı ayrı şüphe ettiğim de. Onu her zaman işe yaramaz bir oyun parçası olarak görmüştüm. İnsanları küçümsemek bana göre değildi ama bu sefer beni neredeyse hazırlıksız yakalamışlardı.

Şatonun duvarları ışık vurdukça parıldıyor, elim usulca duvarları okşuyor, aylardır özlediğim şeyi, evimi hatırlıyordum. Evimi, krallığımı. Mavi alevli meşaleler büyük koridorları aydınlatıyor, tavandan sarkan devasa obsidyen avizeler mum ışığında aydınlanıyordu. Büyük kemerli pencerelerin üzerinde asılı duran beyaz tül perdeler, Olympia'nın başkenti Taren, dağların yüksek yüzü boyunca, kayalık devlerin arasındaki uçurum ve vadilerde büyürken, dağların yumuşak esen rüzgârıyla dalgalanıyordu. Şehrin gözümün önünde canlandığını görünce göğsüm gururla kabardı.

Olympia Krallığı, Isliot yarımadası boyunca uzanıyor ve bir düzine kabile tarafından birbirinden ayrılıyordu. Deniz kıyıları, ormanlar, köyler, dağlar ve diğer her kıvrım arasında yaşıyorlardı. Gözlerden uzak yaşayan bu halk, ne komşu krallıklarla ne de

Gerek yoktu, zaten her şeye sahiptiler. Myrdur, Volant dağlarının kenarından Fernfoss köyünün kurulduğu yere kadar uzanan eski Olympia şehri, Olympia nüfusunun neredeyse yarısı bile değildi, ama babam bunu bilmiyordu; dışarıdan hiç kimse bunu bilmiyordu. Onlar sadece zgahna'nın, Volant'ın lanetli sisinin, tüm Dardanes'in en yüksek zirvelerinin ardında hiçbir şeyin hayatta kalmadığını, yaşamadığını ya da nefes almadığını biliyorlardı.

Saldırı gecesi Myrdur'da yaşayanlardan çok azı gizlice Volant dağları arasında uzanan derin mağaralara ve tünellere doğru çekilmiş ve kaçmıştı.

Sis sihirdi, atalarım yaşlı Skygardlar tarafından bırakılan koruyucu sihir, varlığımızı perdeliyordu. Olympia kabileleri en büyüğünü, benim kökenim olan Myrdur'u kaybederken onları örtüyordu.

Tüm kıta onların yok oluşunu öğrenirken Olympia, Volant hatlarının en yüksek ve en sert dağlarının ortasında, içeriden inşa edildi. Yaşayan son kraliyet soyundan olan annem, Isjord Kralı ile evlendi. Alaric ve Olympia'nın tüm kabile liderlerinin yardımıyla, uzaktan yeni bir konsey kurmayı başarmış ve yeni krallığı türümüzün en eski şehrinin temellerinden oluşturmuştu. Yeni Olympia, atalarımızın ilk yerleştiği yerde, dağların, gökyüzünün, bulutların ve sisin arasında saklı bir yerde inşa edilmeye başlandı.

Adriatian saldırısından sonra, babam beni Isjord'dan uzakta yaşamam için sürgüne gönderdiğinde, Alaric beni Olympia'ya götürmüş, yıllarca eğitmiş ve öğretmişti. On altıncı doğum günümde, on iki kabile lideri, annemin emriyle on sekiz yıl boyunca vekillik yapan Alaric'ten görevi **d e v r a l a r a k**, beni kalan son kraliyet kanına sahip Olympialı, doğuştan varisleri ve kraliçeleri olarak taçlandırıdılar.

Babam planladığı ve düşündüğü gibi Olympia'yı yok etmeyi başaramamıştı, ilk yıllarda zorluklarla karşılaşmıştık ama krallık geliyordu ve nüfus sayılamayacak kadar çok, güçlü ve kuvvetliydi.

Uğruna acımasızca savaştığı tüm sıkı çalışmaları küçümsemek için değil, tamamen başarısız olmamıştı, sadece çok kötü bir şekilde başarısız olmuştu ve Adriatalılar onun yıkım silahları yetiştirme planlarından korkmakta tamamen haksız değillerdi. Ancak babamın planlarını bozan kişi hiçbir zaman Adriata olmamıştı; annem, Eren, Thora ve ben olmuştuk.

"Kraliçe Moriko'yu babamın Aurora'nın esasının parçalarını topraklarından çalma planından haberdar edin, hatta gerekirse onları korumaya yardımcı olmaları için askerlerimizi gönderin."

Söz verdiğim gibi, artık benim desteğim onun desteğiymiş, tıpkı onun desteğinin de benim desteğim olduğu gibi. Görüşmemizden sonra Alaric'i Hanai'ye gönderdim, o da kraliçeyi gerçek konumum hakkında bilgilendirdi.

Neler olup bittiğini anlayana kadar sözlerime şaşırды. Amcamın bahsettiği ve ortaya çıkardığı her şeyi, babamın muhafızı beni kullanmak istediği gibi kullanma planları da dahil olmak üzere ayrıntılı olarak açıkladım. Aurora'nın asısından hiçbir yerde bahsedilmemişti, amcamın anlattıklarından bunun nedenini anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu, ancak babam onun kokusunu almıştı.

"Öyle ya da böyle kitle imha silahını alacak, değil mi?" diye sordu şok içinde kaybolmuş bir halde.

Ben de aynı farkındalıkla iç çektim. Eldivenlerimi çıkardım ve bileğimdeki mührü, her bir lordla ve Renick Salazar'la bağlılık yemini etmek için yaptığım diğer sekiz pazarlığın altında dururken ortaya çıkardım.

Gözleri irileşti ve konuşmak için ağzını araladı ama kelimeler donup kalmıştı, sadece "Myrdur?" diye mırıldandı. Gözleri bileğimin etrafında bir bilezik gibi kıvrılan, şehrin adının yazıldığı kadim dildeki rünleri takip etti.

Başımı salladım. "Kan yeminim, Myrdur benimdir, burası bir kez daha Olympia'dır."

Kaşlarını çattı. "Baban içeri girmeye çalıştığı anda hayatta olduğunu anlayacak ve toprak ona izin vermeyecek."

"Toprak ona izin verecek çünkü ben izin vereceğim, ta ki

artık saklanmamız gerekene kadar."

Tekrar gülümsedi. "Myrdur Olympia'dır. Myrdur yine Olympia." Yüksek sesle tekrarlamak da bir o kadar inanılmazdı.

"Kaç tane gemilerini kurtardık?" Odama doğru giderken sordum.

"Otuz iki, hepsi de Drava'nın kuzeyinde, babamın limanında stoklanmış. Şüpheleri var mıydı?"

"Solarya ile olan mevcut durumları göz önüne alındığında, hiç yok."

"Gemi inşa etmek zorunda kalmayacağımızı söylediğinizde, onları çalacağımızı düşünmemiştim. Esprili ama endişe verici."

Topraklarımız engebeli ve dağlıktı, sağlam ahşapları kurtarmak, inşa etmek ve bir liman için uygun olan tek yere getirmek aylarımızı, hatta yıllarımızı alabilirdi ve bu da en kuzeydeki en uzak yerdı. Her tarafımız yüksek kayalıklarla kaplıydı, istenmeyen şirketlerin gemilere binmesini ve yeni Olympia'yı keşfetmesini engellemek için mükemmeldi ama kendi filomuzu yaşatmak imkânsızdı. Savaşa gitmek için bir filoya ihtiyacınız vardı. Grasmere'deki o ilk gün aklıma çok parlak bir fikir gelmişti. Denizciler kıtanın en sağlam ve en iyi kerestesi olduğunu söylemişlerdi ve babamın da bol miktarda kerestesi vardı. Kimse tek bir şüphe bile duymazdı, bu yüzden Solarya ile tüm o maskaralıklar. Gemilerini çalarken Malena'yı da alaşağı etmiştim, yakında Grasmere'i de.

"Bana iyi öğrettin, yaşlı adam."

"Hayır, bunu benim üzerime yıkma," dedi biraz kırgın bir şekilde ve ben de güldüm.

"Kabile liderlerini toplantıya çağırın ve askerleri savaşa hazırlayın, Adriata'ya gidiyoruz. Nia ve Cai çoktan oraya gönderildi," dedim, kan ve deniz suyuyla sıırıslık olmuştur elbisemi çıkarmaya başlarken.

Memphis beni Adriatik sularından çıkardıktan sonra buraya uçurmuş ve burada Adriata'da kaybolduktan sonra deli gibi endişelenerek beni arayan Nia ve Cai ile tanışmıştım. Olanları gevşekçe anlattıktan sonra onlardan Isjord'un kızıacağı savaşa gitmelerini ve Kilian'a yardım etmelerini istemişim. Aptalların ikisi de bana

Adını duyunca bazı tuhaf bakışlar atmış, gözlerimin geri kaymasını hayatımın verdiği güçle engellemiştim.

"Savaş mı? Silas'ı halledene kadar Adriata'yı elde edemeyeceğimizi sanıyordum?"

"Kocam, Isjord tarafından ölümüm bahane edilerek köşeye sıkıştırılıyor ve topraklarını çalmaya niyetleniyor. Onlar yakında benim olacak, gidip yardım etmem adil olur, değil mi? Şey, bilirsin, tam olarak yardım değil," dedim şakacı bir şekilde, ona bir gülümseme vererek.

Maskaralıklarım karşısında başını salladı. "Beni de bu plana dahil etmeyecek misin?"

"Yaşlı bir eş gibi gevezelik ediyorsun, hayır." Volant'tan Drava'ya kadar tüm Olympia Isjord'a dönme planımı öğrenmişti. Büyük bir veda töreni düzenlediler, insanlar ağladı - ağlayan insanlardan nefret ederdim.

"Çocuğum için endişelenmeyi hak ediyorum."

İçimi çektim ve ona ters bir bakış fırlattım. "Eğer toplantımda konsey üyelerinin benim için duydukları endişeden dolayı tek bir damla gözyaşı dökmelerini sağlarsam, o sakallı kafanı şişe geçiririm." Odama çekilmeden önce onu tehdit edercesine işaret ettim. Durdum, yarı yarıya tekrar ona döndüm. "Ah, zanaatkârı toplantıya çağır. Çabuk olmalıyız, kralımı canlı istiyorum. Beni özellikle kızdırdı ve esasının o parçasının babamın ellerinden uzak olması gerekiyor," diye devam ettim, neredeyse çıplak bir şekilde odama uzandım.

Bana onaylayan bir baş selamı verdi. "Oradaki casuslarımıza yardım etmeleri için haber göndereyim mi?"

"Hayır, yine de Adriata'nın taburlarını birbirlerinden mümkün olduğunca uzak tutmaları gerekiyor. Bunu onlar için kazanacağım. Plan yine değişti ama oraya gittiğimizde hâlâ en zayıf hallerine ihtiyacım var. Görünüşe göre bunca aydır başarılıyız, iki muhafızın bana söylediklerine bakılırsa zaten son demlerini yaşıyorlar, babamın anlaşmasına tutunacak kadar çaresizler."

Neredeyse iki yıldır Adriata'yı başarısız olduklarını düşünmeleri için manipüle etmeye başladım. Zefirlerden oluşan ekipler göklerini izliyor, kıyılarına şiddetli rüzgarlar getiriyor, gemileri, balık ağlarını ve tekneleri yok ediyor, deniz kaynaklarını kullanmayı imkansız hale getiren şiddetli fırtınalar getiriyor.

Kraliyet casusum Nia liderliğindeki casus ekibim, Vrammethen'den Adriata'ya gelen kutsalsızları bizim tarafımızdan sağlanan sayısız harita aracılığıyla yönlendiriyor, en sevdiğim türden izinsiz girenleri, hırsızları ve suçluları seçiyor.

Nubil'in göklerinin koruyucularına benzeyen beyaz tüylü kanatlarla kutsanmış bir insan kabilesi olan kanatlı Volantianlar, karanlık denizi fark edilmeden izliyor, Golgotha'nın yaratıklarının üç katını topraklarına çekiyor, toprağı zehirliyor ve köyleri korkutarak terk ediyorlardı.

Nimbus Aura, yani bulut sahipleri, sürekli uygunsuz rüzgar, fırtına ve yağmur koşulları göndererek ürünlerini yok ederlerdi. Güneşi o kadar uzun süre örtüyorlardı ki Adriyatikliler topraklarında ilk kez don görmüşlerdi.

Gökyüzü bir aynaydı, ama yansımalar birden fazla düşünceyi saklıyordu. Gökyüzü gördü, gökyüzü sakladı, gökyüzü hep oradaydı. Bulutlar ve fırtınalar, rüzgar ve mavi arasında Adriata'yı zehirledim. Yavaş olacaktı, sonlarını böyle planlamıştım. Önce onları yiyecekten, gururdan ve inançtan mahrum bırakacaktım, sonra da öldürecektim.

Adriata'nın talihsizliği yaklaştı, ben de yaklaştım. Ve yeterince sabrettim.

Odamın kapısından yarım girdim. "Şu an için başka bir anlaşmam var ve reddedemeyecekler. Kim kraliçesini reddedebilir ki?"

Piyon sekizinci sıraya. Vezir.

BONUS SAHNE

İNSANIN GRI RENGİ SEVMİYİ NASIL ÖĞRENDİĞİNİ.

On dört yıldan biraz fazla zaman önce

Urinthia Delcour kız kardeşi Valas'ın yerine geçmişti. Eldmoor, Büyük Bakirelerinin ani vefatının ardından nihayet yeni varislerini seçmişti.

Urinthia özel biriydi, tanrıların cennetlerine katılmalarından bu yana en güçlü Çağırıcılardan biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda Eldmoor'un تنها ve kapalı topraklarını kıtanın geri kalanına yaklaştırmayı amaçlayan bir politikacıydı. Büyük Bakire'nin evi olan Red coven, yüzyıllardır düzenlenen en büyük toplantılardan birini organize etmişti; krallar, kraliçeler, yöneticiler, prensler ve prensesler, lordlar, tüccarlar, bilginler ve Numengarth'ın her köşesinden herkes onun taç giymesini kutlamak için toplanmıştı.

Gecenin Prensi ağır kutlamaların arasından sessizce baktı. Babasının Kış Kralı'nın katılımı karşısında daha ne kadar sinirlenip şov yapmayacağını merak ediyordu. Babasının onu gücendirmesinin, melez Aura çocuklarını şeytanlaştırmasının ne kadar süreceğini, savaş tehditleri savurmasının ne kadar zaman alacağını, odanın gece fırtınalarına ve kış parçalarına boğulmasının ne kadar zaman alacağını merak etti. Bunun yerine, babasının Eren Krigborn ile sohbete konsantre olduğunu, ara sıra fikirler sunduğunu ve hatta

Genç varisin şakalarına hafifçe gülerdi. Babası ve en çok şeytanlaştırdığı kişi, Kış varisi.

"Tuvalete gitmem lazım Kil," diye homurdandı Malik, son çeyrek saattir yaptığı gibi ceketini tekrar tekrar çekiştirerek.

Küçük kardeşine bir el uzattı ve kutlama yapan kalabalığı yarararak geçti. Kilian kardeşinin işini bitirmesini beklerken, "Ben senin hizmetçin değilim Mal, tuvalete kendin gidecek kadar büyüdün," diye azarladı.

Küçük kardeş kaşlarını çatı. "Kutsamam su yüzüne çıkıyor, eve döndüğümde her şey yolunda ama ne zaman bir zanaatkâr bana yaklaşırsa korkuyorum."

Korkmuş. Babası Mal'ın bu sözleri söylediğini asla duymamalıydı. İçini çekti ve şakaklarını ovarak baş ağrısının şiddetini azaltmaya çalıştı. "Seni odadan uzak tutacağım, gidelim."

Son bir saattir Kızıl Meclis bahçelerinin dışında oturmuş, kardeşinin etrafta dolaşmasını, birkaç çiçekçiye yakalayıp rahatsız etmesini ve bir sopayla büyük, büyülü bir meşeyi dürtmesini izliyordu.

"Benim de aynı yaşta bir kız kardeşim var ama onunla oynamaktansa meşeyi odun için kesmeyi tercih ediyor," diye seslendi genç bir adam oturduğu banka yaklaşarak.

Kış varisi onun yanına oturmak üzere yaklaştı, gözleri hâlâ küçük kardeşeydi.

"Takas yapalım mı? Babam kız kardeşini çok severdi," diye teklif etti Gece Varisi ve ikisi de gülüşerek uzaklaştılar.

"Eren Jonah Krigborn," dedi elini uzatarak.

Gece prensi selamlamayı düşündü, kendini tanıtmaya arzusunu küçümsedi, elini sıkmadan önce melez Aura hakkında sahip olduğu bilgiyi ölçtü. "Kilian Henrik Castemont." Daha çok korkmalı mıydı yoksa tiksismeli miydi? Yine de korkmuyordu, yoksa babasını gecenin büyük bir bölümünde sessiz kalmasını sağlayacak kadar etkileyen bu çocuğa karşı bir saygı bağı oluşturmuştu.

"Anima accisor," diye konuştu Kilian, Kış varisinin kalçasına takılı kılıcı incelerken. Ruh Katili.

Eren'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyor musun?"

Kilian başını salladı. "Etrafındaki büyü halkası bana kendi büyümünü hatırlatıyor. Ben bir Obscur'um, büyüm fiziksel olanı değil ruhu araştırır ve bu kılıç da öyle, bir anlamda birbirimize benziyoruz." Ruh katilleri.

"Bir Elding için dövüldü," diye açıkladı Eren. "Yıldırım çarpması durumunda erimemesi gerekiyor."

Kilian, Kış Prensi'nin sözlerini nasıl korkuyla karşılaşması gerektiğini düşündü ama bunu yapmadı; gümüş güzelliği merak ediyor ve büyüleniyordu.

Bir el uzattı. "Yapabilir miyim?"

Eren ona gülümsedi ve büyü dolu zarif kılıcını neredeyse kendi kılıcıyla senkronize bir şekilde kınından çıkardı.

Gecenin Prensi parmaklarını zarif kılıcın tepesinde, kabzanın altındaki hiçbir anlam ifade etmeyen eski Ysolt oymasının üzerinde gezdirdi. "Lin mi?" diye sordu, garip ismi okuyunca.

Kış Varisi başını salladı, "Kız kardeşimden sonra."

"Kız kardeşin mi?" diye sordu neredeyse şaşkınlıkla, daha önce birisinin bir kılıca isim verdiğini hiç duymamıştı. Duyduklarının çoğu kadim ejderhalar, bir babanın adı ve eğer biri cesaret edebilirse belki de göklerin koruyucusuydu, tanrılar çok uzaktı ama asla bir kız kardeş değildi.

"Snowlin Edlyne Krigborn, bundan daha güçlü olan diğer kılıç."

Kardeşinin incelikli övgüleriyle çağrılan kızın çılgınlıkları ve kahkahaları Grand Maiden'ın konağının arka bahçesine yayıldı. Kuzguni saçları neredeyse sırtına kadar iniyor, gözleri dudaklarıyla eşleşen yarım ay gülümsemelerine doğru kıvrılıyor, etrafta, ağaçların arkasında ve neredeyse üstünde koşuyor, siyah bir kurt yavrusu tarafından kovalanıyordu. Çamurun üzerinde yuvarlandı, garip hayvan kıkırdarken ezilmiş yüzünü yaladı, altında teslim oldu.

Eren ayağa kalkmak için bir adım atarak, "Lin," diye seslendi.

Biraz irkildi, gülümsemesi soldu ve bal rengi gözleri ortaya çıktı. "Caelum'un beş toprağı," dedi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak.

"Burada ne yapıyorsun, annemin yanında olmalıydın." Ayağa kalktı ve neredeyse parçalanmış elbisesini düzeltti.

"Peki sen burada ne yapıyorsun, babamın yanında olmalıydın, bazı elçileri gıdıklamalıydın-"

"Lin!" diye sözünü kesti, küçük prensesin neredeyse söyleyeceğı küstahlık karşısında gülümsemesini saklayan Gece prensine neredeyse utanmış gibi bakıyordu.

Kardeşini inceledi ve sonra sırtıttı. "Oh, şimdi anlıyorum."

"Neyi gördün?" Eren tekrar yerine oturdu.

"Tahtının yanında oturacak küçük bir eş buluyorsun," diye alay etti.

Kilian içkisini neredeyse boğulacakmış gibi öksürdü ve gözlerini kocaman açarak alaycı kıza baktı.

"Unutmuşum, sen sarışınlardan hoşlanıyorsun," diye hızla karşılık verdi ve kardeşinin kılıcını Gece Prensi'nin elinden kaptı. Kılıcı ona geri vermeden önce birkaç kez manevra yaparken, kılıç küçük ellerinde neredeyse hafif kalıyordu. "Yazık gerçekten, çok yakışıklısın."

Kızın utanmazlığı, bu kadar genç bir yaşa göre espri anlayışı kadar dikkatini çekmemişti. "Teşekkür ederim," diyerek ona uzandı.

"İltifat için mi yoksa kılıç için mi?" diye sordu, kılıcı onun ulaşamayacağı bir yere çekerek.

Kızın gözlerinin ihanet ettiği hazır cevaplığı değerlendirdi ve gerçeğı söylemeye karar verdi. "İkisi de."

Ona geri uzattı. "O zaman rica ederim... uhm?"

"Kil," diye tanıttı.

Kadın bir süre daha ona baktı ve adam neredeyse kadının konuşmadan önce nefes almayı bıraktığını düşünecekti. "Gözlerin en grisi sende."

Kaşlarını kaldırdı. "Size bir teşekkür borçlu muyum küçük hanım, yoksa nasıl yani?"

Kaşlarını çattı. "Küçük hanım mı?" "Sen büyük bir bayan değilsin."

"Teşekkür ederim," dedi, çenesini otoriter bir şekilde kaldırarak, neredeyse onu tekrar gülümsetecekti. "Onlar harika bir çift göz."

"Peki, tekrar teşekkür ederim," diyerek hafifçe eğildi. "İçeri gir," diye uyardı Eren.

İçeri girmek için geri çekildi ama durdu ve yarı yarıya tekrar ona döndü. "Eğer kardeşimi memnun etmek için sararmazsan, bir esmerden hoşlanacak kadar büyüene kadar bekle."

Kaşlarını kaldırdı. Onun kim olduğunu bilmediğini fark etti. "Bu bir emir mi?"

"Daha iyi olsaydı itaat eder miydin?"

Hayır, yapmazdı. O Adriata'nın varisiydi, yakında kral olacaktı ve Adriata onun türünün en nefret ettiği şeydi, ona karşı dua ettikleri ve yanmasını izlemek istedikleri şeydi. "Evet."

"O zaman bu bir emirdir."

Kızın altın lavlarla erimiş gözlerini ve bakışlarının ardındaki gücü fark etti. "O halde itaat edeceğim."

O da buna uyacak, onu arayacaktı.

YAZAR HAKKINDA

Wendy Heiss, yeni bir yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazar. Kış Tanrıları ve Yılanlar, 2021 sonbaharında yayınlanacak olan Auran Günlükleri'nin ilk kitabıdır. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başarabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur. Agatha Christie'nin suç romanları rotasını takip etmek için ciddi bir şekilde cazip olmasına rağmen, fanteziye giden Tolkien yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudundan vazgeçti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı.

Kimi ve nasıl olursa olsun, kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi seviyor. Safra kesesinin çukurlarından mafya romantizminden nefret ettiğini iddia ediyor, ancak muhtemelen tarihin en büyük çizgisini geçmeye çalışmak için kendisi bir tane yazacak: İyi misin bebeğim?

Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Bu son notla birlikte, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce, lütfen kitabını ve daha fazlasını okuyun.

Wendy'yi www.wendyheissauthor.com adresinden takip edebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bir inanç sıçraması yaparak bu kitabı satın alan ve okuyan okuyucularıma teşekkür ederim. Hayatının büyük bir bölümünde aşağılanmış ve değersiz kılınmış biri için bu şekilde takdir edilmek çok daha fazla şey ifade ediyor, sonsuza dek minnettarım.

İkinci olarak, asla yeterince iyi olamayacağım korkusunun bu kitabı bitirmemi engellemesine izin vermediğim için kendime teşekkür etmek istiyorum.

İlk taslaklardan, gözyaşlarına, şikâyetlere, kitabımın neden berbat olduğunu ve ne kadar boktan bir yazar olduğumu anlatan gece yarısı monologlarına ve bu kitabı cilalamama yardımcı olmak için harcadığın son düzenleme saatlerine kadar her adımda yanımda olan kız kardeşim Lizzy'ye teşekkür ederim. En iyi arkadaşlar olduğunuz için sonsuza dek ve her zaman teşekkür ederim.

Teşekkür ederim Aneta, sonsuza dek arkadaşım ve belki de en hevesli destekçim ve kendimi en kötü hissettiğim anlarda bana güven veren kız patronum. Seninle tekrar Cambridge'deki o dükkândan suşi ve acı şeker yemek için sabırsızlanıyorum.

Kapak yapım sürecini bu kitabı yazmanın en heyecanlı kısmı haline getirdiğin için teşekkürler Fantastik mürekkep, kendime ilham vermek için sık sık çalışmalarına baktım.

Annem, babam ve kardeşim Levi'ye sadece cesaretlendirdikleri için değil, aynı zamanda bu çalışmayı tamamlamam için bana sağladıkları maddi destek için de

teşekkür ederim.

çok pahalı bir proje.

Ve yazdığım bu hikayelerde kötü adamlarıma ilham veren ve kendi gerçek hayattaki kötü adam hikayemi yaratanlara özel bir teşekkür; akrabalar ve zorbalar, aynı yakıcı sona sahip olabilirsiniz.

SÖZLÜK

Aura-Tanrı benzeri güçle örtülü **büyülü** insanlar. Her tanrı, seçtikleri topraklara kendi büyülerine benzeyen parçalar armağan etmiştir.

Kara Zanaatkâr-Büyülü insan, Auralardan farklı olarak, büyülerini güçlendirmek için manayı Caligo ya da diğer adıyla öteki dünya veya ölümler cennetinden çekerler.

Eldmoor'un **Büyük Bakire** Hükümdarı, baş karanlık zanaatkarı.

Ybris-Hibrit Aura, iki farklı Auranın çocuğu.

Eudemon-Golgotha'nın **yaratıkları**, iblislerin tanrısı. Diyarları Dissiri düştükten sonra karanlık denizlerde dinlenirler.

Orta Dünya-Yaşayanlar ve cennetler arasında **bir** ruh bölmesi. Kapana kısılmış, intikamcı veya korkulu ruhlarla doludur.

Astrum liber-Tanrıça Henah'ın inananları ve takipçileri olan Adriata'nın **kutsal** kitabı.

Caelus liber-Tüm tanrıların **kutsal** kitabı. Yasaların, kuralların ve ilkelerin diktesi.

Eirlys kitabı - Isjord'un, inananların ve Tanrı Krig'in takipçilerinin **kutsal** kitabı.

Hodr-Tanrı'nın **Cenneti** Krig.

Cynth-Henah'ın **cenneti**, ay.

Caligo-Celesteel'in **Cenneti**, diğer dünya, ölülerin ve cehennemlerin diyarı.

Hemera-Tanrıça Cyra'nın **cenneti**, güneş.

Mankai-Tanrıça Plantae'nin **Cenneti**.

Empyrea-Adan'ın

Cenneti. Caelum-Nubil'in

Cenneti. Neith-Dyurin'in

Cenneti.

Kemeri-Hanai **dili**. Darsan-

Adriyata'nın **dili**. **Dahaara-**

Çelik dilli.

Eldmoor'un Borsich **Dili**.

Olympia'nın **dili** **Calgnan**.

Zgahna- Sihirli sis için Calgnan, sihir ve insan farkındalığı arasındaki duyu ötesi duyu.

Alaar-Darsan sihirli sis için.

Tahuma-Solarya **dili**.

Eski Ysolt - Isjord **dili**, artık ana kara kış krallığında konuşulmuyor. Sadece Isline Krigborn'lar tarafından kullanılıyor.

Karndu-Seraphim'in **Dili**.

Laoghrikrease-Kutsanmamışların **dili**, konuşulan ana kara Vrammethen ve Comnhall Adaları.

Anima Accisor- Ruh Katili.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.